

A promotional poster for 'ABO Desire'. It features two men in a close embrace. The man on the left is lying down with his head tilted back, eyes closed, and a serene expression. He has dark, wavy hair and is wearing a thin chain necklace. The man on the right is leaning over him, looking directly at the camera with a serious, intense gaze. He has dark hair and is wearing a light blue button-down shirt. The background is dark and moody, with some out-of-focus elements like a small plant with yellow berries on the right. The title 'ABO Desire' is written in a large, white, brush-stroke font across the bottom. A small red seal with Chinese characters is located to the right of the word 'ABO'.

ABO Desire

Kniha (resp. web-novela) Desire (垂涎), ktorá bola adaptovaná do seriálu ABO Desire, je napísaná pod menom 弄简小号 (pinyin „Nong Jian Xiaohao“) – toto je len voľný preklad z angličtiny. Je zakázaný akýkoľvek predaj, či distribuovanie. Jedná sa o fan preklad bez nároku na honorár.

Kapitola 1

„Mala by rada plakať, mať veľké, vlhké oči, mierne začervenané pery, úzku, peknú tvár a byť biela...”

Miestnosť bola priestranná, klimatizácia nastavená na veľmi nízku teplotu. Napriek tomu sa čašník stojaci v kúte nedokázal prestať potiť.

Bol nízkej triedy Alfa – v ABO systéme existujú rôzne úrovne Alf podľa genetickej sily a spoločenského postavenia. Aj keď v tomto luxusnom klube pracoval už viac než rok a myslel si, že videl všetko, ešte nikdy sa neocitol v jednej miestnosti s tak krásnym a bledým dominantným Omegom. Bol to typ známy ako „top Omega“ – vzácny druh, ktorý dokáže mať dominantné postavenie napriek svojej biologickej úlohe.

Sekretár rýchlo dočítal súhrn informácií, prelistoval každú stranu spisu a pohľadom skontroloval rad kľáčiach Omeg. Po opakovanom overení odovzdal dokument

mladému zamestnávateľovi sediacemu na pohovke a s úctou povedal:

„Ľudia, ktorých hľadáte – celkovo tridsaťdva osôb – sú všetci tu.“

Biela ruka s dlhými prstami ľahostajne prelistovala papiere, zaznel tichý, opovržlivý smiech.

„Aký otrasný vkus,“ poznamenal mladý muž bez najmenšej snahy skrývať znechutenie.

Sekretár mu rýchlo pritakal. „Sheng Shaoyou nikdy nemal skutočný vzťah. Vždy bol obklopený mladými a krásnymi Omegami. Keď sa hovorí, že s nimi ‚chodil‘, v skutočnosti šlo len o spoločnosť v posteli. Každý z nich pri ňom vydržal len krátko. Ale jeho vkus a estetika boli vždy mimoriadne konzistentné.“

Niektorí dokonca žartovali, že jeho vernosť vlastnému ideálu je svojím spôsobom tiež forma trvalej lásky.“

Mladý zamestnávateľ nič nepovedal, no sekretár s ním pracoval už celé roky – mal dokonalý cit pre čítanie výrazov tváre. Zbadal, že mužov pohľad padol na pravý horný roh profilu na papieri. Tento dokument sekretár zostavil osobne – obsahoval každý detail o Omegách, s ktorými Sheng Shaoyou kedy „randil“.

V pravom hornom rohu každej karty bola poznámka o dĺžke trvania ich vzťahu. Ešte skôr, než sa zamestnávateľ

stihol spýtať, prezieravý sekretár odpovedal na nevyslovenú otázku:

„Zo všetkých jeho milencov s ním najdlhšie zostal jediný – pol roka. Volal sa Song Huancheng.“

Omega v rohu miestnosti pri tých slovách nevedomky zdvihol hlavu.

Ten, kto sedel uprostred, pôsobil ako niekto, s kým sa neradno zahrávať. Song Huancheng sa neodvážil naňho pozrieť priamo – len na okamih zbežne zdvihol pohľad, no aj tak ho prichytil. Yu Guangli len mierne zdvihol nádhernú ruku a ledabolo naňho ukázal prstom.

Sekretár, ktorý mal oči všade, okamžite zareagoval a znovu vyslovil jeho meno. „Ty, pod’ sem.“

Song Huancheng bol veľmi pekný – najmä jeho oči so spadnutými kútikmi, ktoré mu dodávali nežný a úprimný výraz. Tušil, že ho sem zavolali kvôli incidentu so Sheng Shaoyouom spred rokov. Narodil sa v obyčajnej rodine a jeho milostný príbeh s mladým dedičom spoločnosti Shengda sa dal opísať len ako udržiavaný vzťah, nie skutočná láska.

Vďaka svojej fyzickej atraktivite sa dnes stal známym spevákom a tanečníkom. Práve dnes počas práce bol však „pozvaný“ sem – nečakane, bez vysvetlenia. Každý, kto dokáže prežiť a uspieť v zábavnom priemysle, nie je žiadny hlupák.

Song Huancheng veľmi dobre vedel, že ten, kto dokázal zhromaždiť všetky bývalé milenky Sheng Shaoyoua na jednom mieste, rozhodne nie je obyčajný človek.

Song Huancheng sa trochu bál, no neodvážil sa odporovať. S trasúcimi kolenami pristúpil bližšie a ticho povedal: „So šéfom Shengom sme sa rozišli už dávno. Roky sme neboli v kontakte...“

Mladý muž sediaci oproti si jeho ospravedlnenie nevšimol. No na rozdiel od toho, čo Song Huancheng čakal, v jemných rukách svojho hostiteľa nevidel ani bič, ani zbraň.

Úzke, dlhé prsty s jemnými klbmi len ležérne spočívali na jeho kolenách a pár očí s jemným úsmevom sa naňho zahľadel.

Song Huancheng, zvyknutý na krásavice zo šoubiznisu, nečakal, že pocíti také zvláštne pohnutie. Urodzený hostiteľ, sediaci na okraji stola, sa ho opýtal príjemným hlasom:

„Chodil si s ním pol roka?“

Jeho tón bol lenivý, ale zvláštne nežný. Feromónová vôňa mladého nadriadeného nebola slabá – no možno preto, že Omega bol príliš blízko.

Z jeho tela sálal chladný, no zvodne povzbudzujúci pach feromónov, ktorý mu zahrial vnútornosti a spôsobil jemné závraty. To bolo niečo hlboko zakorenené v gene – inštinkt Omegu poslúchnuť silnejšieho jedinca.

Song Huancheng sa zľakol ešte viac. Jeho jazyk, ktorý zvyčajne vedel plynulo koketovať aj klamať, teraz akoby zamrzol. Sklonil hlavu a zašepkal: „Áno... áno.“

V ďalšej sekunde niekto prudko zovrel jeho bradu a donútil ho zdvihnúť tvár.

Ten, ktorý sa predtým pýtal, teraz mierne naklonil hlavu – a na zadnej časti jeho bieleho krku sa zaleskla tenká čiara feromónovej supresnej náplasti.

Song Huancheng už videl mnoho elitných S-tried Alf, no nikdy žiadnu, ktorá by aj s nalepenou náplastou vyžarovala tak ohromujúcu a dominantnú vôňu.

Jeho inštinkt obdivovať silnejších ho uvrhol do vnútorného rozporu – panika, strach a túžba po blízkosti sa miešali v jednom okamihu. Fyziologické slzy mu začali tiecť z očí, padali po lícach a dopadali na mramorovú podlahu s tichým zvukom.

Hanbil sa za svoju otvorenú reakciu, no telo ho neposlúchalo. Srdce mu bilo ako šialené – ťažko, prudko, až mal pocit, že mu vyletí z hrude.

„Neplač tak rýchlo...“ povedal tichým hlasom muž, ktorý to všetko spôsobil. „Najprv mi povedz – aký typ človeka má Sheng Shaoyou rád?“

Tridsaťdva Omeg bolo vypočutých jedného po druhom. Hoci ich bolo mnoho, výsluch prebiehal prekvapivo hladko –

všetci boli presvedčení, že odporovať sa neoplatí, a plne spolupracovali.

Keď napokon všetci odišli, mladý muž odtrhol zo svojho krku neúčinnú supresnú náplasť a zahodil ju do koša. Vlna silných feromónov okamžite zaplnila vzduch.

Čašníik Alpha vedľa neho zachytil tlak tak prudký, že sa musel pridržať steny, aby nespadol. Sklonil sa v návale studeného potu, zdvihol odpadkový kôš a s chvejúcim hlasom povedal: „Vynesiem to za vás,“ a rýchlo utiekol z izby.

„Hodina a šesť minút,“ poznamenal mladý muž, pozerúc na hodinky, a potom na sekretára, ktorý pripravoval ďalšiu supresnú náplasť.

Sekretár si zúfalo vzdychol. „Mrzí ma to, ale toto je najsilnejší inhibítor z bežnej produkcie. Iné typy na vás nezaberajú.“

Zamestnávateľ vyzeral nespokojne. Sekretár sa rýchlo spamätal a sľúbil: „Nemajte obavy, urýchlím prácu v laboratóriu – navrhnu pre vás špeciálny liek čo najrýchlejšie.“

Ak by sa to malo vysledovať až na samý začiatok, všetko by viedlo ku katastrofe spreď niekoľkých rokov.

Spočiatku šlo len o obyčajné nosenie rúšok. Ľudia verili, že ide o mierne prechladnutie – nič závažné, len zvýšenú opatrnosť. Ale čas priniesol niečo celkom iné.

Do roka zahynulo obrovské množstvo ľudí s krvnou skupinou AB a inými zriedkavými typmi. Svetová zdravotnícka organizácia a popredné medicínske laboratória zvolali tlačové konferencie:

Varovali, že vírus nenapáda len dýchacie cesty – je to systémová infekcia, ktorá môže zasiahnuť zrak, srdcový sval aj reprodukčné orgány.

Vírus najviac útočil na ľudí s krvou AB – s takmer stopercentnou úmrtnosťou. Ľudia s krvou A a O nasledovali – s úmrtnosťou až 86,5 %.

Len krv B sa ukázala ako relatívne odolná – s miernym priebehom a len 0,5 % úmrtnosťou. Aj keď vedci vírus čiastočne pochopili, verejnosť zostala v panike.

Ľudia kupovali všetky možné lieky, no nič nepomáhalo. Vírus sa šíril kvapôčkami, aerosólmi aj telesnými tekutinami a mal extrémne dlhú inkubačnú dobu.

Človek sa pred ním nemohol účinne skryť. Až keď ľudstvo pochopilo, že skutočným cieľom vírusu je zmeniť reprodukčné gény, bolo už neskoro.

Štruktúra ľudskej populácie a pravidlá rozmnožovania sa navždy zmenili.

Podľa štatistík WHO po vrchole epidémie tvoril typ B 86,9 % celosvetovej populácie, no prirodzená plodnosť klesla na menej než 10 %.

Teória, že vírus spôsobuje neplodnosť, sa stala hlavným vedeckým názorom. Ako výskumy pokračovali, odhalili nový fakt: pod vplyvom vírusu sa ľudia evolučne posunuli a vytvorili nový pohlavný systém ABO (ďalej rozšírený ako ABOE) – systém rozdelenia na Alfy, Bety a Omegy s geneticky špecifickými vlastnosťami.

Výsledky testov ukázali, že okrem tradičného rozlíšenia pohlavia podľa chromozómov a pohlavných orgánov sa preživší začali deliť podľa iných biologických ukazovateľov na tri hlavné kategórie: Alfa (Qian Yu), Beta (Zhong Chang) a Omega (Kun Cheng).

Štúdie preukázali, že muži aj ženy s pohlavím Alfa dokážu oplodniť partnera, ale len výnimočne otehotnieť. Bety mali prirodzenú plodnosť extrémne nízku, zatiaľ čo Omegy – muži aj ženy – boli schopní počať potomkov.

Tieto zistenia šokovali medicínsky svet. Vedci aj biológovia sa vrhli do výskumu v nádeji, že sa im podarí odstrániť následky vírusovej mutácie – no márne. Roky ubiehali.

S postupom generácií sa vírusové gény ďalej menili a ľudia, ktorí prežili, sa začali evolučne prispôbovať. U niektorých sa objavili mierne predĺžené očné tesáky – symbol nového druhu predátorských feromónov, pohlavné žľazy a vrozený feromónový pach, ktorý sa začal aktivovať v

dospelosti spolu s cyklickými obdobiami horúčavy („heat“ – biologická fáza silnej sexuálnej receptivity, typická pre Omegy a neskôr aj niektoré Alfy).

Séria dôkazov ukázala, že ľudstvo sa akoby vrátilo späť vo vývoji. Ľudia prestali hovoriť o „následkoch vírusu“ a namiesto toho sa začali sporiť, či ide o evolúciu alebo degeneráciu.

Čas je najlepší liek. Preživší a ich potomkovia si postupne zvykli na nové pomery a diskusia postupne utíchla.

Veľká epidémia a tragická smrť miliárd ľudí sa stali len kapitolou v učebniciach, ktorú študenti dnes prelistujú jednou vetou – ako by šlo len o ďalší krok evolúcie, podobne ako keď sa z opíc stali vzpriamení ľudia.

„...Prežije len ten, kto sa prispôsobí,“ znela veta v televíznej relácii.

„Mnohí veria, že ako potomkovia preživších sme sa dokonale prispôsobili ABO spoločnosti. Keď sme sa narodili takto, prečo by sme sa mali obzerať späť?“

Hlas televíznej moderátorky znel povzbudivo, takmer agitátorsky: „No v skutočnosti má skúmanie histórie ľudskej evolúcie veľký význam. V procese hľadania pôvodu sa môžeme učiť z minulosti a uplatniť to v prítomnosti –“

Potom sa jej tón zmenil a vážne dodala: „Vedci nedávno objavili, že okrem známych kategórií Alfa, Beta a Omega môže existovať aj ďalší, vzácnejší pohlavný typ...”

Sheng Shaoyou si odpíjal z pohára whisky. Nečakal, že jeho kamaráti z bohatej „druhej generácie“ budú počas večere pozeráť vedecký dokument o ľudskej evolúcii.

„Všetci teraz diskutujú o tom,“ pokračovala moderátorka, „že Alfa triedy S už nemusí predstavovať vrchol ľudskej hierarchie. Novým objavom je takzvaný Enigma...”

„Shaoyou, čo si o tom myslíš?”

„Snaha o popularitu,“ odpovedal Sheng Shaoyou bez zaváhania. Položil pohár. Tlmené svetlo lampy dopadlo na jeho ostré, mužné rysy, ktorých tieň sa zrkadlil na čiernom skle stola.

Jeho výraz bol pokojný, no oči mali hĺbku ostrého noža. Sheng Shaoyou, dedič spoločnosti Shengfang Biotech, pôsobil v oblasti biotechnológií už roky. Na začiatku tohto roka prevzal vedenie firmy po svojom ťažko chorom otcovi, Sheng Fangovi.

O témach ako evolúcia či nové pohlavné kategórie mal teda právo hovoriť – a jeho slovo vážilo. Vždy veril, že údajný Enigma, o ktorom médiá básnia ako o „zázraku nad Alfami“, je len bežný Alfa triedy S – možno len výsledok chybného detekčného zariadenia pri meraní pohlavných markerov.

Nie zázrak, ale omyl v diagnostike.

Aj keby Enigma skutočne existoval, podľa dostupných dát bol ich výskyt nižší než jeden z miliardy – menšia pravdepodobnosť než zásah meteoritu priamo do Zeme.

Diskutovať o tom donekonečna mu pripadalo absurdné. Pozrel na hodinky. Bolo načas odísť.

Zobral sako zo stoličky a potichu opustil súkromnú miestnosť.

Sekretár Chen Pinming už čakal pri aute. Keď Shaoyou vyšiel von, rýchlo mu otvoril zadné dvere.

„Pán Sheng, ideme rovno do HS Group?“

Sheng Shaoyou mal po večeri naplánované stretnutie s mladým riaditeľom HS Group, Shen Wenlangom. Len prikývol a nastúpil.

V aute to voňalo príjemne – vrchná vôňa horkého pomaranča a rumu, základná drevitá a jemne korenistá. Chen Pinming, takmer štyridsiatnik, Beta s výnimočným pracovným inštinktom, nebol citlivý na feromóny.

Napriek tomu si všimol, že Shaoyou po nástupe do auta zbledol.

Znepokojene sa zamračil a spýtal vodiča: „Menil si feromónový parfém?“

„Áno,“ odpovedal vodič nechápavo. „Je to *Zuìzhī*, nový produkt od HS Group.“

Chen Pinming sa naňho pozrel tak, že keby pohľad mohol zabíjať, vodič by padol mŕtvy.

Vodič netušil, čo spravil zle, a koktavo vysvetlil: „Je... veľmi populárny.“

Populárny? Viac než to – rozšírený ako epidémia.

HS Group, podobne ako Shengfang Bio, pôsobila v oblasti biotechnológií. Ich nová vôňa s feromónovým základom bola len vedľajší produkt – no zároveň výborný marketing.

Ako vedúca spoločnosť vo svojom odbore mala Shengfang Bio svoje eso v rukáve: patent s názvom „genetické nožnice“ – technológiu založenú na princípe CRISPR-Cas9, umožňujúcu editovať a rezať reťazce DNA v živých organizmoch.

Spoločnosť HS Group, rýchlo rastúca hviezda biotechnologického sveta, si v posledných rokoch osvojila exkluzívne know-how v aplikácii týchto „genetických nožníc“.

Zjednodušene povedané: Sheng Fang – zakladateľ Shengfang Bio – vynášiel samotné nožnice, no HS Group prišla na to, ako ich používať a ktoré reťazce génov prerezať, aby dosiahla konkrétny biologický efekt.

Vďaka patentom zameraným na praktické využitie sa HS Group stala jednorožcom novej generácie v oblasti

biotechnológií – najskôr v provincii Jiangsu, potom v Šanghaji a napokon v celej krajine.

Po prvom veľkom úspechu HS Group dokonca kúpila kozmetickú spoločnosť a začala vyrábať produkty s feromónovými vôňami.

Ich marketing tvrdil, že tieto vône dokážu z každého urobiť „chodiaci hormón“ – symbol príťažlivosti a statusu.

Hlavná vôňa tejto série niesla názov *Zuizhī* (醉枝 – Opitá vetva).

Mala špecifickú arómu: vrchné tóny horkého pomaranča a rumu, ktoré sa miešali s drevitou esenciou ebenového agarového dreva. Výsledok bol provokatívny, divoký a s temným dozvukom – vôňa, ktorá sa vpíjala do kože a vyvolávala dojem závislosti.

Pod mohutnou reklamnou kampaňou sa pôvodne niche parfum rýchlo stal masovým fenoménom. Predaj raketovo vzrástol – a čoskoro sa pridali aj ďalší výrobcovia.

Dokonca aj prostriedky na umývanie riadu a čističe toaliet začali propagovať, že obsahujú „úchvatnú vôňu *Zuizhī*“.

„Je toto tvoj prvý deň v práci?!“ zrukol Chen Pinming – vždy dokonale uhladený sekretár s ročným platom vyše milióna.

Bez toho, aby čakal na reakciu svojho šéfa, sa obrátil na vodiča a prísne prikázal: „Okamžite to vymeň!“

Vodič sa opakovane ospravedlňoval, zatiaľ čo Chen Pinming stiahol okno úplne dole, aby nočný vánok rozptýlil prenikavú arómu.

Keď sa ťažká vôňa stratila, výraz Sheng Shaoyoua sa konečne uvoľnil.

Chen Pinming svojho šéfa poznal priam dokonale. Vedel, že Shaoyou nenávidí vôňu *Zuìzhī* – a spolu s ňou aj HS Group, ktorá ju uviedla na trh.

Prečo? Pretože ten prekliaty „Opitý konár“ páchol takmer rovnako ako jeho vlastné feromóny.

Pach, ktorý bol kedysi jeho jedinečným podpisom, sa zrazu stal komerčnou senzáciou.

Iní by sa možno cítili polichotení – ale pre Sheng Shaoyoua to bolo znesvätenie jeho identity. To, čo bolo kedysi osobné a vzácne, sa stalo tovarom za pár dolárov.

Odvtedy nenávidel HS Group z hĺbky duše.

Napriek tomu, že mal v posledných rokoch viacero príležitostí, Sheng Shaoyou sa nikdy osobne nestretol so Shen Wenlangom, mladým riaditeľom HS Group.

Dnes však bola situácia iná.

Otázka dedičstva Shengfang Bio bola konečne uzavretá. Nech sa tí desiatí nemanželskí synovia jeho otca akokoľvek snažili, nič už nezmenilo fakt, že Sheng Shaoyou je jediným legitímnym vlastníkom spoločnosti.

Bol mladý, talentovaný a ambiciózny. Po zrelej úvahe sa rozhodol odložiť odpor a cez známeho sprostredkovať stretnutie so Shen Wenlangom.

Cieľ bol jasný – prediskutovať možnú spoluprácu medzi HS Group a Shengfang Bio.

Lenže Shen Wenlang sa ukázal ako problémový. Odkázal cez známeho, že má „plný program“ a môže sa stretnúť iba po večeri – vo svojej kancelárii.

Priateľ, ktorý sprostredkoval kontakt, bol rozpačitý. „Aj som mu vynadal, správa sa ako nafúkanec, fakt to prehnal,“ hovoril. Vzápätí to však zjemnil: „Na druhej strane... má toho teraz veľa. Možno to nemyslel zle.“

V srdci by ho Shaoyou najradšej rozsekal na tisíc kúskov, no navonok sa len priateľsky usmial.

„HS rastie raketovo. Pán Shen musí mať plné ruky práce s rozširovaním impéria. Chápem to.“

Poďakoval priateľovi za sprostredkovanie a dodal galantne: „Počul som, že čoskoro otváraš nový klub. Daj mi vedieť, keď stanovíš termín – rád prídem.“

Majiteľ niekoľkých luxusných zábavných klubov v Šanghaji sa potešil: „Samozrejme, samozrejme!“

Tesne pred ukončením hovoru ešte dodal varovanie: „Shen Wenlang má zvláštnu povahu – neznáša Omegu.“

Shaoyou, ak chceš s ním rokovať o spolupráci, neber so sebou žiadneho Omegu...”

Sheng Shaoyou sa len pousmial.

Bol síce romantik, ale nie hlupák. Vďaka prostrediu, v ktorom sa pohyboval, si zvykol na svet vína, moci a zvodov – vedel, že väčšina biznisu sa aj tak uzatvára pri pohári alkoholu.

No chápal, že priateľ to myslel dobre.

„Veľmi cenná informácia z prvej ruky. Ďakujem ti, brat môj,“ povedal s úsmevom.

Keď nakoniec dorazil do sídla HS Group, Sheng Shaoyou okamžite spozornel.

Ten, kto ho privítal pri dverách, bol vysoký a štíhly muž – Beta. Z vrečka saka vytiahol vizitku a s oboma rukami ju podal Shaoyouovi.

Sheng Shaoyou ruku ani nezodvihol. Letmo sa pozrel na meno a chladne povedal: „Teší ma,“ potom si prečítal: Gao Tu – asistent generálneho tajomníka.

Chen Pinming, ktorý kráčal o krok za svojim šéfom, pohotovo vystúpil vpred, prevzal vizitku a zároveň podal svoju.

S úctivým úsmevom poznamenal: „Sekretár Gao pracuje aj takto neskoro – to si zaslúži obdiv.“

Gao Tu pôsobil na prvý pohľad jednoducho, až nemotorne, no ako hlavný asistent Shen Wenlanga určite nebol hlupák.

Okamžite prevzal vizitku, usmial sa a v mäkkom, kultivovanom hlase odpovedal: „Všetci to máme rovnako ťažké. Prezident Sheng aj sekretár Chen, aj vy máte za sebou dlhý deň.“

Vo vnútri kancelárie však Shen Wenlang nevyzeral ani zďaleka tak zaneprázdnené, ako sa tváril.

Len čo Gao Tu otvoril dvere, na okamih sám zamrzol.

Obraz, ktorý sa pred nimi zjavil, bol ako zo zlého filmu: Shen Wenlang stál tesne pri svojom novom sekretárovi menom Hua Yong, ktorý do spoločnosti nastúpil len pred pár dňami.

Ich vzdialenosť bola príliš malá, postoj priveľmi dôverný a medzi nimi visela napätá, dvojznačná atmosféra.

Napriek tomu mala tvár Shen Wenlanga úplne chladný výraz – žiadna vášeň, žiadny úsmev.

Len prázdne oči, ktoré kontrastovali s tým, čo robil.

Sekretár Hua bol Omega, a pod pevnými rukami svojho šéfa – Alfya triedy S – bol evidentne pod tlakom.

Položil dlane na jeho hrud' a snažil sa ho odtlačiť, no lem jeho košele sa vysunul z nohavíc, a rozopnutý golier

odhaľoval bielu pokožku hrude, ktorá sa prudko dvíhala a klesala v rytme jeho zrýchleného dychu.

Alfa objímajúci Omegu. Omega s roztraseným hlasom, červenými očami a zrýchleným tepom.

Každému dospelému muselo byť jasné, čo sa tam práve dialo.

Sheng Shaoyou – sám Alfa – nemohol prehliadnuť, že muž, ktorému sa údajne „hnusia Omegi“, si práve vo svojej kancelárii drzo dovolil flirtovať s jedným z nich.

Obaja, Shen Wenlang aj sekretár Hua, boli takí pohltení vlastnou scénou, že si ani nevšimli príchod hostí.

Sheng Shaoyou stál pokojne niekoľko metrov od dverí, ruky vo vreckách, a s ľahkým úškrnom sledoval celé divadlo – ako divák, ktorý si vychutnáva iróniu.

„Pán Shen, prosím, nie...“

Sekretár Hua sa zrazu vytrhol a zdesene vykrikol.

Shen Wenlang sa len pomaly usmial. Jednou rukou mu pevne zovrel krk a pritiahol ho bližšie k sebe – ich pery sa takmer dotkli.

Gao Tu, ktorý stál bokom, cítil, ako mu v hrdle uviazol kus neviditeľnej kosti. Nemohol sa na to viac pozeráť.

Nahlas si odkašľal – hlasno, drsne, úmyselne – aby šéfovi pripomenul, že práve dostal divákov a že sú tu svedkovia,

ktorí rozhodne nechcú mať živé erotické predstavenie zadarmo.

Shen Wenlang sa pri zvuku kašľa konečne obrátil smerom k dverám.

Z jeho tváre zmizla drzosť, namiesto nej sa objavil jemný úsmev.

„Prezident Sheng,“ povedal tónom, ktorý znel takmer srdečne, „vítam vás. Poďte ďalej, posaďte sa.“

Ale jeho ruka – tá, ktorá držala Omega za zápästie – sa ani nepohla.

Chudák Omega, ktorého zvieral, nemal takú hrošiu kožu ako jeho šéf.

Len čo zbadal toľkých ľudí, úplne zbledol. Vytrhol si ruku, rýchlo si upravil rozhádzané oblečenie a keď konečne nadobudol odvahu zdvihnúť pohľad – pohľady sa stretli.

Vlasy čierne ako havranie perie, vlhké oči, mihalnice dlhé a jemné ako perie, a pery ako okvetné lístky ruže. Pokožka biela až do oslepenia...

Sheng Shaoyou na sekundu stratil dych.

Srdce mu prudko udrelo o rebrá – a z úst mu vyšli len dve slová:

„Ty...? To si ty?“

Kapitola 2

Sheng Shaoyou videl tohto Omegu len nedávno. Sheng Fang bol už v terminálnom štádiu choroby a ležal v najlepšej súkromnej nemocnici v Jianghu, Hecijiangyang, kde ho pri živote držali drahé imunitné proteíny. V ten deň nemocnica opäť vydala oznámenie o kritickom stave.

Sheng Fang bol legendárna postava. Narodil sa v obyčajnej rodine, no už v mladom veku dosiahol obrovský úspech. V mladosti bol sukničár – počas rokov s ním spalo nespočetné množstvo mužov aj žien a zanechal po sebe viac než tucet nemanželských detí.

Matka Sheng Shaoyoua zomrela, keď bol ešte na základnej škole. Sheng Fang sa voči svojej prvej manželke cítil vinný. Pred smrťou ho prinútila prisahať, že sa už nikdy neožení. Prisahal – a sľub dodržal. Do konca života sa už nikdy nezosobášil.

V kariére bol Sheng Fang cieľavedomý muž, ktorý začínal od nuly a mal veľké ambície. V súkromí bol romantik a milovník žien, no nikdy sa neoženil – z úcty k poslednému želaniu svojej zosnulej manželky.

Sheng Shaoyou mal voči otcovi zložité pocity. V posledných mesiacoch sa frekvencia oznámení o kritickom

stave výrazne zvýšila, a nech sa to stalo akokoľvek často, Shaoyou vždy všetko nechal tak a okamžite bežal do nemocnice. Ani tentoraz to nebolo inak.

Z diaľky videl dav zhromaždený pred vstupom do izby. Ostatní bratia a sestry stáli pri dverách a predbiehali sa v plači – ich herecké výkony by pokojne mohli získať cenu. Shaoyou stál nehybne v kúte chodby, s kamenným výrazom v tvári, a v duchu si počítal, koľko súrodencov vlastne má. Premýšľal, koľkokrát musel jeho otec splodiť dieťa v priebehu jediného roka, aby ich bolo toľko.

Jeho otec bol ako nespútaný žrebec – promiskuitný až do konca života. A práve na sklonku života ho postihol ironický osud – rakovina feromónových žliaz. Možno za to, že „označil“ priveľa ľudí. Alebo preto, že sklamal priveľa Omeg. Karma.

Najhlasnejšie kričal Sheng Shaoqing – len o dva roky mladší než Shaoyou. Sčervenané oči, teatrálny hlas: „Kde je Sheng Shaoyou?! Vždy, keď je otec v kritickom stave, ten človek je ten najchladnejší! Nestačí, že nikdy nevyroní slzu – teraz sa ani len neukázal?! Myslí si, že keď zdedil spoločnosť, môže sa na otca vykašľať?!“

Pocit, akoby ho niečo pichlo do srdca, trval len sekundu – hneď ho prekryla ľadová ľahostajnosť. Sheng Shaoyou si prekrížil ruky na hrudi a stál ticho mimo davu, s výrazom

človeka, ktorý práve našiel muchu vo svojej polievke. Ešte odpudivejšie však bolo to, že polovica krvi tej muchy bola rovnaká ako jeho.

Keď sekretár Chen Pinming videl, že jeho mladý šéf sa zastavil, okamžite potajomky oslovil jedného z lekárov, aby zistil aktuálny stav predsedu Sheng Fanga. „Predseda bol pred chvíľou vo veľmi zlom stave, ale teraz sa jeho vitálne funkcie stabilizovali. Nemajte obavy, pán Sheng.“

Po tých slovách sa Shaoyou ticho otočil a odišiel. VIP apartmány nemocnice Heci sa nachádzali na najvyššom poschodí, no Shaoyou nezamieril k výťahom. Vybral sa po schodoch – bezcieľne, poschodie za poschodím, ako zblúdený tieň. Chen Pinming kráčal za ním, ani sa neodvážil prehovoriť.

Na treťom poschodí sa Shaoyou zastavil. Jeho nehybný výraz sa mierne uvoľnil a v očiach sa objavil záblesk melanchólie. Sekretár Chen sledoval jeho pohľad a zadržal dych.

Na treťom poschodí bola detská klinika – steny chodby natreté jemnou ružovou, zdobené maľbami žiráf, zebier a ďalších zvierat. Shaoyou sa zadíval na obrázky na stene, jeden po druhom.

„Tu som ležal v nemocnici,“ povedal ticho.

Chen Pinming nevedel, čo odpovedať, a len mlčky počúval.

„Otec vtedy len začínal s podnikaním, mal plné ruky práce... ale keď sa dozvedel, že som chorý a musím ísť do nemocnice, všetko nechal tak. Odišiel zo stretnutia uprostred prezentácie a bežal ma navštíviť.“

Shaoyou sa pozeral na detské kresby – stále s chladnou tvárou, no Chen cítil, že jeho smútok je hlbší než teatrálny plač všetkých tých súrodencov pri otcovej izbe.

„V tom čase moja matka ešte pracovala v inej firme, aby pomohla rodine s peniazmi. Počas dňa som bol v nemocnici sám, no večer prichádzali rodičia. Ako dieťa som nechápal, čo sa deje, a cítil som sa ako vo väzení, keď ma držali zavretého na oddelení. Neustále som prosil, aby ma pustili von hrať sa. V noci ma otec potichu brával do náručia a vykrádal sa so mnou z izby. Nočné sestry boli prísne, neodvážili sme sa ísť dolu, takže sme len chodili po chodbe. Vtedy neboli maľby na stenách také jasné a precízne ako dnes – všetky ich kreslili deti, ktoré tam ležali, obyčajnými pastelkami. Otec mi o tých obrázkoch rozprával príbehy, jeden za druhým, až kým som nezaspal...“

Sheng Shaoyou sa natiahol, dotkol sa farebných kresieb na stene a jemne sa usmial.

„Krátko po tom, ako som bol prepustený z nemocnice, projekt výskumu a vývoja, do ktorého otec celé roky investoval, konečne uspel. A on sám sa stal rovnako slávnym v Jiangsu a Šanghaji ako jeho spoločnosť. Odvtedy sa zdalo, že moja matka a ja sme ho už nikdy nemali celkom pre seba...“

Keď prešli roh chodby, zrazu sa spoza steny vyrútila postava. Skôr než stihol Chen reagovať, bezhlavý Omega vrazil priamo do Shaoyoua. Náraz bol taký silný, že Shaoyou cítil tlak na hrudi a ani si nevšimol, že mu spadla manžetová spona z rukáva.

„P... prepáčte...“ Omega sa ospravedlnil neisto. Oči aj nos mal červené, celé zalepené slzami – vyzeral, akoby prežíval veľkú bolesť. Slzy mu stekali po bledých lícach, kým jednou rukou prikrýval telefón a ticho povedal: „Ja tie peniaze nejako zoženiem...“

Sheng Shaoyou mal pocit, že tie slzy mu dopadli priamo do srdca. Tam, kde bolo suché a prasknuté, sa niečo pohlo – jemné, páľivé pohnutie. Od detstva ho učili byť silným a statočným. Bol typ človeka, ktorý by nezaplakal, ani keby si zlomil rebrá. Bol trpezlivý, no v hĺbke duše závidel tým, ktorí dokážu plakať, keď sú smutní. A tento Omega... plakal tak krásne.

O pár dní neskôr, v kancelárii Shena Wenlanga, Sheng Shaoyou okamžite spoznal, že sekretár s červenými očami a slzami poníženia je ten istý Omega, ktorý do ňho vtedy v nemocnici narazil.

Shen Wenlang si všimol Shaoyouov záujem o Omega a nepáčilo sa mu to. Nemohol útočiť priamo na Shaoyoua, preto sa obrátil na chvejúceho sa Omega. S falošným úsmevom povedal: „Hua Yong, ty si teda schopný – poznáš nášho slávneho pána Shaoyoua už dávno?“

Takže – voláš sa Hua Yong. Tvár, ktorej by mohli závidieť aj kvety.

Shen Wenlang hovoril o Shaoyouovi ako o známej osobnosti, no ani sa naňho nepozrel. Celý čas upieral zrak len na Hua Yonga. Vyzeral viac ako had než vlk, keď ticho, jedovato povedal: „Tak vy dvaja sa poznáte už dávnejšie? Prečo si mi to nepovedal? Aké tajnosti spolu kujeme, hm?“

Hua Yong sa evidentne bál. Rýchlo sa sklonil a potichu odvetil: „Pán Shen, pán Shen, ja tohto pána vôbec nepoznám.“

Sheng Shaoyou pocítil chlad v hrudi. Takže tento malý Omega naozaj nevie, čo je preňho dobré. Tá odpoveď bola ako facka, ktorá ho vrátila do reality. S úškrnom povedal: „Je pravda, že sa nepoznáme. Videli sme sa len raz – v Heci. Pán Hua si ma vtedy nevšimol a narazil do mňa na rohu chodby.“

Keď to Hua Yong počul, okamžite si spomenul a v očiach sa mu objavil záblesk poznania.

„To ste vy!“

Keď si však všimol, že Shen Wenlangov pohľad ochladol, neodvážil sa prejaviť priveľkú radosť, len povedal: „Len som si hneď nespomenul.“ Potom sa jemne usmial na Sheng Shaoyoua. „Ospravedlňujem sa za ten deň.“

Skôr než mohol Sheng Shaoyou vôbec prehovoriť, dotieravý vlk ho prerušil.

„Naozaj?“ Chytil Hua Yonga za zápästie, obscénne mu tľapol po zadku a hrubo ho postrčil, až sa zakymácal a pristúpil bližšie k Sheng Shaoyouovi. „Načo sú len slová? Choď a ospravedlň sa prezidentovi Shengovi.“

Tvár mladého Omegu okamžite zružovela. Slzy poníženia sa mu zaleskli v očiach a v kútikoch sa mu objavil tmavý rumenec.

„Nie je to potrebné,“ povedal Sheng Shaoyou. „Nie je to nič vážne.“

Hua Yong sa však neodvážil odporovať svojmu nadriadenému, preto poslušne pristúpil, pevne zovrel pery a – podobne ako predtým Gao Tu – vytiahol z vrečka vizitku a podal ju Sheng Shaoyouovi oboma rukami. „Dobrý deň, pán Sheng. Volám sa Hua Yong – Hua ako kvet, Yong ako spev.“

Sheng Shaoyou prikývol. „Teší ma,“ povedal, no spravodlivé a krásne ruky držiace vizitku úplne ignoroval.

S rukami vo vreckách pristúpil k Shen Wenlangovi, ktorý sedel v kresle, natiahol pravú ruku a s polovičným úsmevom poznamenal: „Nie som žiadna známa osobnosť, ale pán Wenlang, vy ste skutočne zaneprázdnený muž – ťažko vás stretnúť.“

Shen Wenlang sa tiež usmial, ukázal na stoličku oproti stolu a povedal: „Prosím, posad'te sa.“

Sheng Shaoyou si bez okolkov sadol, vybral si pohodlnú pozíciu, jednu ruku položil ležérne na operadlo stoličky a obaja sa pustili do nenúteného rozhovoru.

Hua Yong, ktorý zostal bokom, rozpačito držal vizitku v ruke a nevedel, čo s ňou. Poníženie, rozpaky, panika a bezmocnosť sa mu odrážali v krásnej tvári ako tmavý mrak.

Chen Pinming, ktorý kráčal za Sheng Shaoyouom, sa na to už nemohol pozerat', tak vzal vizitku spolu so svojou a povedal potichu: „Sekretár Hua, vizitku si zatiaľ ponechám pre pána Shenga.“

Hua Yong sa mu ticho poďakoval, hlas mal zdržanlivý.

Keď Gao Tu videl, že Chen Pinming prijal vizitku, povedal Hua Yongovi: „Môžeš ísť domov. Ja zostanem s pánom Shenom.“

Hua Yong sa naňho vďačne pozrel a okamžite vyšiel z kancelárie.

Shen Wenlang sa medzitým rozprával so Sheng Shaoyouom, no Gao Tuov svojvoľný zásah mu zjavne nevoňal. Hodil po ňom chladný pohľad, ale Gao Tu sa tváril, že si nič nevšimol.

Obaja muži sa zdvorilo rozprávali aspoň desať minút, kým sa dostali k podstate veci.

Sheng Shaoyou práve začal hovoriť o svojom pláne odkúpiť HS Group, keď ho Shen Wenlang prerušil.

„Dnešná spoločnosť je plná netrpezlivosti,“ poznamenal Shen. „Aj keď sa mnohí nazývajú podnikateľmi, vedenie firmy berú ako chov prasiatok – len čo trochu vyrastú, predajú ich, len aby zinkasovali a zmizli.“ Potom zmenil tón: „Ale HS som založil ja. Pestoval som ju ako vlastného syna – a mám k nej hlboký vzťah...“

Sheng Shaoyou nemal chuť počúvať jeho reči a priamo povedal: „Tridsať miliárd.“ Usmial sa. „Pán Wenlang, som človek, ktorý hovorí priamo.“

Shen Wenlang na chvíľu onemel – zjavne nečakal, že bude Sheng Shaoyou taký priamy. Bola to lákavá ponuka, no aj tak pokrútil hlavou.

„Nikto by nepredal svojho syna len preto, že ponuka je vysoká.“

„Tridsaťpäť miliárd,“ odvetil Sheng Shaoyou. Nenávidel jeho falošný úsmev, ale naučil sa ho používať dokonale. Mierne sa uškrnul a dodal: „Mnohí nepredajú svojich synov nie preto, že by ich nechceli predať – len preto, že kupujúci neprejavili dosť úprimnosti a ponuka nebola dostatočne vysoká.“

„Ponuka pána Shenga je naozaj veľkorysá. Som poctený, že si o nás myslíte tak vysoko, ale...“ Shen Wenlang vstal, osobne mu nalial čaj.

Sheng Shaoyou sledoval čiru farbu čaju Phoenix Dancong, no v ušiach mu znela pevná odpoveď: „Žiaľ, mne peniaze nechýbajú. Obávam sa, že vás sklamem.“

Sheng Shaoyou počítal s tým, že Shen Wenlang odmietne, no nečakal, že to spraví tak chladne aj pri takej sume. Napriek tomu sa nenechal odradiť. Potlačil nutkanie chytiť ho za vlasy a tresnúť mu hlavou o stenu a len sa uvoľnene usmial:

„Tridsaťpäť miliárd vás nepresvedčí? Zdá sa, že svet má pravdu – pán Wenlang je skutočne zámožný muž s nevyčerateľnými zdrojmi...“

„Nech sú moje zdroje akékoľvek, nikdy sa nevyrovnajú majetku Shengfang Biotech,“ zasmial sa Wenlang. „Štartovať rokovania s tridsiatimi piatimi miliardami, to je veru štedré, Shaoyou.“

Ich rozhovor sa niesol v duchu zdvorilých obchodných narážok, a tak Chen Pinming, ktorý stál opodiaľ, využil chvíľu a navrhol: „Keď si obaja generálni riaditelia takto rozumejú, HS Group by sa mohla spojiť so Shengfang Bio a spoločne zdieľať výsledky patentu na genetické nožnice. Efekt by bol potom väčší než súčet jednotlivých častí.“

Tento návrh, ktorý pôsobil ako spontánny a neplánovaný, bol v skutočnosti druhou možnosťou, ktorú mal Sheng Shaoyou pripravenú v zálohe.

Ak by akvizícia nebola možná, mohol hovoriť o hlbšej strategickej spolupráci. Pokiaľ sa podarí úspešne spustiť projekt, Shengfang Bio čoskoro pochopí a zvládne technológiu na aplikačnej úrovni.

Pán Shen ju teraz nechce predať – no ak raz spadne do pasce, nedostane ani 35 miliárd, nieto ešte 315 jüanov. Do čerta!

Sheng Shaoyou sa na Shen Wenlanga pozrel pokojne, s obdivom v hlase: „To je dobrý návrh. S bratom Wenlangom sme si hneď padli do oka. Bolo by skvelé, keby sme mohli spojiť sily.“

Shen Wenlang prikývol. Chen Pinming si myslel, že ho presvedčil, no Shen sa stále nechcel pohnúť.

„Áno, Shaoyou a ja si naozaj rozumieme. Určite sa môžeme stať dobrými priateľmi. No čo sa týka spolupráce... na to zabudnime.“

Nastala trápna chvíľa, atmosféra v miestnosti ochladla. Sheng Shaoyou sa prestal usmievať a pomaly sa spýtal: „Prečo? HS sa pozerá na nás zo Sheng Fang zhora?“

„Ako by to bolo možné?“ Shen Wenlang zostal zdvorilý, no z úst mu nevyšli práve láskavé slová.

„Ak si však dobre pamätám, patent na vaše genetické nožnice čoskoro vyprší.“ Usmial sa provokatívne.

„Na druhej strane, patent na našu aplikačnú technológiu potrvá ešte celé desaťročia. Sme síce bratia, ale účty si treba vyrovnávať jasne. Prečo by som mal práve teraz spolupracovať so Sheng Fang?“

Áno – Shen Wenlang nemusel robiť vôbec nič, stačilo mu len čakať. O päť rokov, keď vyprší patentová ochrana Shengfang Biotech, bude môcť HS Group technológiu genetických nožníc používať úplne zadarmo.

Ten bastard, ktorý v kancelárii obťažuje svojich podriadených, mal pritom až prekvapivo bystrú hlavu. Trafíť klinec po hlavičke – to sa mu musí nechať.

Rozhovor skončil neprijemne a Shen Wenlang prikázal svojmu sekretárovi Gao Tu, aby hostí odprevadil.

Sheng Shaoyou zišiel dolu so zamračenou tvárou. Len čo vyšiel z výťahu, zbadal niekoho stáť pri dverách. Muž sa opieral chrbtom o stenu a telefonoval. Mal na sebe svetlú košeľu, vietor sa opieral do látky a zreteľne obkresľoval úzky pás mladého muža. Tenký materiál sa mu pritisol na chrbát, odhaľujúc ostré, krásne lopatky. Hnedé vlasy mu jemne vejáрили okolo krku a odhaľovali jeho ladný zátýlok.

Sheng Shaoyou cítil zvláštne zachvenie srdca. Kto iný by to mohol byť, ak nie Hua Yong, ktorý mu nečakane zamotal myšlienky aj pocity?

„...Náklady na operáciu vyriešim... Ďakujem za vašu trpezlivosť...“ Hua Yong po ukončení hovoru zložil mobil, prekrižil ruky a oprel sa o stenu. Mal na sebe primalo a vyzeral, že mu je zima. Stál tam otupene, akoby ani nevnímal svet okolo seba. Až keď sa k nemu priblížil prísne pôsobiaci Sheng Shaoyou, trhol sebou, narovnal sa a rýchlo ho pozdravil.

Sheng Shaoyou odvrátil zrak, prešiel popri ňom a vyšiel von s ľahostajným výrazom. Jeho oči však neunikli unavené, ešte vždy zvlhčené oči mladého Omega – a nosom mu prešiel jemný kvetinový pach.

Tsk. Ako to, že tento Omega s vôňou orchideí má tak prehnane vyvinuté slzné žľazy? Plače stále. Aj keď je Omega,

je predsa muž. Ako je možné, že má taký tenký pás? Jeden by ho mohol objasť jednou rukou...

Sheng Shaoyou naňho ukradomky pozrel, no tvár si zachoval ľahostajnú. Mlčky prešiel popri ňom a zamieril rovno k dverám.

Znova tak hrubo ignorovaný, Hua Yong zostal stáť na mieste ako omráčený.

Chen Pinming sa ponáhľal, aby držal krok so svojím šéfom, a rýchlo mu otvoril dvere auta. Sheng Shaoyou kráčal prirýchlo a Chen nemal čas pomôcť úbohému Omegovi.

Hua Yong zostal stáť v chlade, bezradne hľadiac na odchádzajúce auto. Taký je malicherný... a pritom taký rozkošný.

„Prečo ešte sekretár Hua neodišiel domov?“ spýtal sa Gao Tu. Kráčal totiž za nimi a pred chvíľou videl, ako Hua Yong stojí v tme pri vchode.

Hua Yong, ktorý dovtedy hľadel za odchádzajúcim autom, sa konečne spamätal a obrátil sa k nemu: „Volali mi.“ Na jeho peknej tvári sa objavil vďačný úsmev. „Sekretár Gao, ďakujem vám za to, čo ste urobili predtým.“

„Nemáte za čo,“ odpovedal Gao Tu po krátkej pauze. „V budúcnosti sa pokusím zariadiť, aby ste sa čo najmenej dostávali do kontaktu s pánom Shenom.“

Hua Yong sa zarazil.

„Ďakujem.“

„Nie je za čo.“ Nie, Gao Tu nebol bez postranných úmyslov. Jeho „záchrana“ bola len maskou predvádzanej šľachetnosti.

Keď sa pozrel na stmievajúcu sa oblohu a na jemnú tvár Omegu pred sebou, nemohol si pomôcť a opýtal sa: „Kde bývate?“

Hua Yong znova stuhol.

Gao Tu, aby rozptýlil možné nedorozumenie, rýchlo dodal: „Ešte ste neprešli na trvalý pracovný pomer, takže možno neviete, že ak odídete z práce po deviatej večer, firma prepláca taxík stálym zamestnancom.“

V duchu však pocítil ľútosť. Nemal byť taký vnímavý a zvedavý. No keď už slová vyslovil, musel pokračovať: „Ak bývate po ceste, môžem vám zavolať taxík a odviezť vás domov.“

Mladý a pôvabný Omega sa naňho ticho díval niekoľko sekúnd. Až vtedy si Gao Tu uvedomil, že je vlastne veľmi vysoký. Keď sa narovnal, musel sa naňho Gao Tu, ktorý meral meter osemdesiat, pozeráť mierne zdola.

Po chrbte mu prebehlo zvláštne mravčenie. A práve keď si bol istý, že ho mladík odmietne, pár krásnych očí sa zrazu jemne usmialo. Hua Yong mu bez váhania nadiktoval adresu a pokojne povedal: „Sekretár Gao, ďakujem vám za pomoc.“

Na rozdiel od toho, čo si Gao Tu predstavoval, Hua Yong býval veľmi blízko firmy.

Oblasť, kde sídlila HS Group, patrila medzi najdrahšie v celom meste. Noví zamestnanci si zvyčajne hľadali lacnejšie byty v predmestiach Jianghu. Hoci nechcel odpočúvať, nedalo sa nevšimnúť útržky z Hua Yongovho telefonátu. Zdalo sa, že zháňal peniaze na operáciu, takže na tom finančne nebol dobre. A keďže ho Sheng Shaoyou predtým videl v nemocnici Heci, Gao Tu usúdil, že možno má príbuzného hospitalizovaného práve tam.

Sám Gao Tu sa narodil v chudobnej štvrti a mal chorľavú sestru, takže veľmi dobre vedel, aké astronomické poplatky si účtovala Heci za svoju „technológiu vzkriesenia mŕtvych a liečenia kostí“. Nedokázal necítiť súcit s Hua Yongom.

Sedel na prednom sedadle taxíka a Hua Yong bol nezvyčajne tichý. Jeho dlhé prsty sa pohrávali s manžetovými gombíkmi, ktoré sa mu ktoviekde vzali. Bol naozaj krásny – tým najčistejším, najvýraznejším spôsobom. Jeho ostré črty v nočnom tieni pôsobili ešte výraznejšie a Gao Tu, ktorý mu potajomky závidel, že ho objíma samotný Shen Wenlang, si v duchu povzdychol nad nespravodlivosťou sveta.

Auto išlo len krátko, keď sa Hua Yongovi vo vrecku rozozvučal telefón. Gao Tu jasne videl tri znaky na displeji: „Shen Wenlang“. V srdci ho niečo pichlo.

Nemohol si pomôcť, a hoci vedel, že by mal v tej chvíli odvrátiť sluch aj zrak, nedokázal to – a zadržal dych. Hua Yong zdvihol hovor a z reproduktora sa ozval tlmený hlas Shen Wenlangu.

Gao Tu napäto počúval, no nerozumel obsahu. Len vedel, že inak stručný Shen hovoril nezvyčajne dlho, kým Hua Yong pokojne odvetil: „Viem.“

Akoby vycítil jeho priveľmi pozorný pohľad, Hua Yong zdvihol hlavu a pozrel sa do spätného zrkadla. Gao Tu okamžite odvrátil zrak a predstieral, že sa pozerá von. Hua Yong sa nad tým len pousmial, priateľsky, bez stopy urážky.

Gao Tu sa už naňho nepozrel. Jeho pohľad padol na vlastný odraz v okne auta.

Tvár, ktorú tam videl, bola jeho vlastná – obyčajné rysy, pevne zovreté pery, úzke oči, najbežnejšie čierne okuliare s rámom a bezvýrazná, plochá mimika. Bol presne tým typom človeka, akého na ulici míne te denne – upravený, nenápadný, ale v ničom pútavý. Ako lacný koláč z pásovej výroby, ktorý okamžite stráca hodnotu, len čo zbadáte ručne robený originál.

Gao Tu vedel, že nie je ani z desatiny taký krásny ako Hua Yong. Ale... nehovoril snáď pán Shen, že nemá rád Omegy?

Kapitola 3

Sekretárky predsedu Shengfang Bio sa už niekoľko dní držali pri zemi, akoby mali medzi nohami schované chvosty. Báli sa, že ak urobia čo i len najmenšiu chybu, nový mladý predseda, ktorý mal v poslednom čase veľmi zlú náladu, si ich vezme ako príklad na zastrašenie ostatných.

Experimentálny tím pre výskum a aplikáciu technológie génových nožníc netušil, koľkokrát ich v posledných dňoch Sheng Shaoyou stihol pokarhať. Vedúci laboratória, pôvodne vitálny muž v strednom veku, po pár dňoch vyzeral, akoby zostarol o niekoľko rokov. Dobre vedel, že Sheng Shaoyou je napätý — a sám bol nervózny tiež.

Veda je tvrdá práca, ktorá spaľuje miliardy dolárov ročne. Výsledky, na ktoré sa čaká celé roky, a dno beznádejnej investície by dokázali rozrušiť aj svätca. Aj keď patentová ochrana génových nožníc trvala ešte päť rokov, Shengovu naliehavosť nemožno nazvať bezdôvodnou.

Podľa finančných výkazov Shengfang Biotechnologies pochádzalo viac než štyridsať percent ročného zisku práve z génových nožníc a ich patentových derivátov. Ak by nenastal technologický prielom, po vypršaní pôvodného patentu by

spoločnosť len ťažko udržala stabilný príjem — a ešte ťažšie by to vysvetlila investorom.

Výskumný tím preto pracoval pod obrovským tlakom. Cesta, po ktorej kráčali, bola dlhá a vyčerpávajúca.

Od chvíle, keď ho odmietol Shen Wenlang, vydal Sheng Shaoyou v spoločnosti priam vojenský rozkaz: Shengfang Bio musí v čo najkratšom čase prekonať prekážky aplikovanej vrstvy génových nožníc.

Sám šiel príkladom — prichádzal skoro ráno, odchádzal neskoro večer. Keď sa šéf takto namáhal, podriadení si, prirodzene, nedovolili poľaviť. Celé oddelenia pracovali s fanatickou horlivosťou, akoby im do žil napumpovali kuraciu krv.

Lenže — nie všetko sa dá dosiahnuť len tvrdou prácou.

V ten deň pracoval Sheng Shaoyou nadčas až do hlbokéj noci. Keď sa pozrel na správu o vývoji, ktorá ukazovala len mizerný pokrok, zamračil sa.

V tom mu zazvonil telefón. Volal jeho priateľ — neslávne známy darebák Li Baiqiao — a pozval ho na stretnutie do Royal Tiandihui, jedného z najluxusnejších podnikov v Šanghaji.

„Nie,“ odmietol Sheng Shaoyou bez váhania. Nemal náladu na spoločenské akcie.

„Nejdeš?“ Li Baiqiao sa zatváril tajomne. „Potom sa nečuduj, že ti to neoznámim... Počul som, že sa tam dnes možno objaví mladý majiteľ X Holdings. Pamätáš sa, ako si hovoril, že sa chceš s nimi spojiť?“

X Holdings, kedysi známa ako Beichao Holdings, mala sídlo v Krajine P. Koncom minulého roka sa Beichao, ktoré zbohatlo na zbraniach a pašovaní, pretransformovalo na svetoznámy podnik v oblasti biologických vied. Dosiahlo významné úspechy v medicíne aj v poľnohospodárstve a získalo monopol na svetovú výrobnú technológiu inhibítorov feromónov.

Jeho dcérska investičná spoločnosť mala široký záber — od hotelov a nehnuteľností až po streamovacie médiá.

Pred dvoma rokmi Beichao Holdings prešlo veľkou reorganizáciou a novou hlavou sa stal nemanželský syn predchádzajúceho majiteľa.

Povrávalo sa, že nový šéf je veľmi mladý a práve on povýšil Beichao Holdings na nadnárodného obra s pobočkami po celom svete. Má však zvláštnu povahu — je uzavretý a nikto okrem jeho najbližších nevie, ako vyzerá. Hneď po nástupe do funkcie premenoval spoločnosť na tajomné X.

Pod jeho vedením sa X Holdings stalo lídrom v oblasti biologických vied. Mnohé z jeho investícií prinášali

nepretržité zisky a aj výnosný zbrojársky biznis napredoval v plnom prúde — spoločnosť sa stala nedostihnuteľnou.

Krajina P, kde sídli ústredie X Holdings, je miestom, kde vládne kapitál. Vzťah medzi vládou a biznisom je tam úzky, výmena záujmov častá. Rodina X je tam taká bohatá, že môže súperiť so štátom samotným — jej moc siaha až do nebies.

Ľudia, ktorí sa radi klaňajú mocným a pohŕdajú slabšími, ospevovali nového lídra. Tvrdili, že písmeno X symbolizuje tajomstvo a že zmena mena má odrážať záhadnosť muža, ktorý nikdy neukazuje svoju pravú tvár.

Sheng Shaoyou sa nad týmto pokrytectvom nikdy verejne nepozastavil, no v duchu si pomyslel, že nový šéf je len svojvoľný idiot.

Mladý, nemanželský, s obrovským majetkom a mocou, uzavretý a excentrický — nový vodca X Holdings spĺňal všetky atribúty klebetného hrdinu a už dávno sa stal stálou témou rozhovorov medzi druhou generáciou podnikateľov.

Podľa zasvätených bol tento nemanželský syn krutý, bezohľadný a geniálny — vraj ľudí zabíja ako muchy. Lahko porazil všetkých legitímnych dedičov starého pána. Škoda len, že je škaredý, a preto sa skrýva pred svetom.

Sheng Shaoyou odjakživa pohŕdal nemanželskými deťmi, ktoré sa drali k moci. *Potkan z kanála má zostať v kanáli — a slaná ryba zostane slanou rybou, aj keď sa obráti.* Bastard,

ktorý nemôže vyjsť na svetlo, nikdy nebude môcť stáť na pódiu, nech sa dostane kamkoľvek.

Napriek tomu, že Sheng Shaoyou týchto ľudí nenávidel, musel si priznať, že v tejto chvíli — uprostred obáv o budúcnosť Shengfang Bio — ho Li Baiqiove slová zaujali.

Po krátkom váhaní napokon prijal pozvanie.

Bol mužom, ktorý vedel prísne oddeľovať súkromné a pracovné záležitosti. Ak to bolo potrebné, pre zisk by obchodoval aj s myšou — alebo s potkanom.

Nedávno hovorca X Holdings oznámil, že spoločnosť plánuje nájsť partnerov v Jiangsu a Šanghaji, aby vybudovala centrálnu továreň zameranú na výskum a výrobu nových produktov súvisiacich s feromónmi.

X Holdings síce dominoval svetovej diagnostike a medicíne, no stále si zachovával charakter starej rodinnej firmy a nikdy neotvoril dvere pre hlbšiu spoluprácu s cudzími.

Ako líder v biotechnologickom sektore v Jiangsu a Šanghaji mal Sheng Shaoyou tento vzácny post na muške — a bol odhodlaný získať ho za každú cenu.

Mesto Jianghu, oblečené do železobetónu a plexiskla, žilo v zvláštnom rytme — medzi tichom kancelárskych budov a ruchom nočných ulíc. Bolo ako čudesné monštrum s namaľovanou polovicou tváre: cez deň chladné a prísne, v

noci zvodné, s červenými perami a ťažkým dychom. A práve v tú noc to monštrum otváralo svoju náruč pre tých, ktorí chceli utiecť z reality.

„Do riti.“

Sheng Shaoyou položil pohár vína a ľahostajne sa zadíval na mužov a ženy tancujúcich na parkete. Ľutoval, že uveril klamstvám Li Baiqiaa a premrhal čas sledovaním bandy hlupákov, ako pijú a bláznia sa.

Bolo zrejmé, že klebety o tom, že sa tu má objaviť ten záhadný muž z X Holdings, ktorý sa na verejnosti nikdy neukazuje, sú len nezmyslom.

Jeden z priateľov, ktorý ho kedysi zoznámil so Shen Wenlangom a mal tiež podiely v Tiandihui, sa nadšene usmial, keď uvidel Shaoyoua – muža, ktorý v posledných mesiacoch kvôli práci takmer úplne zmizol z večierkov – a s radosťou ho vtiahol do niekoľkých pohárov.

„Hej, prečo neprišiel ten pán UKW z X Holdings?“ spýtal sa už napoly opitý Li Baiqiao, ktorý večierok organizoval.

Sheng Shaoyou sa zamračil. „Aký UKW?“

„Ten záhadný muž, čo drží X Holdings pevne v rukách a má v Krajine P neobmedzenú moc! Nikto ho nikdy nevidel naživo!“ Li Baiqiao naňho žmurkol so sprisahaneckým výrazom. „Vieš, kto!“

„Ako mám vedieť, prečo neprišiel?“ odsekol Shaoyou a odstrčil jeho ruku z pleca. „Mám ešte prácu. Odchádzam.“

„Nie, ešte si chvíľu posed!“

Všetci prítomní boli starí známi, ktorí sa dlhšie nevideli. Sheng, hoci plný vnútornej frustrácie, si zo slušnosti ešte na chvíľu sadol. Keď už mali všetci takmer dopité, vstal.

Opitý Li Baiqiao ho chytil za ruku a nechcel pustiť. Shaoyou mu ruku neľútostne vykrútil a odhodil ju, akoby striasal lepkavý karamel.

Li Baiqiao zahuhňal: „Tak choď! Ale aspoň ešte jeden pohár whisky...“ Rozcapený sa rozvalil na gauči a krásna Omega, ktorá mu sedela na stehnách, mu okamžite ovinula ruky okolo krku a pobožkala ho. Baiqiao ochutnával jej pery, ale ruky mal neposlušné – obratne hladil nohy ďalšej Omegy vedľa seba.

Vedľa Shaoyoua sedelo tiež niekoľko mladých a pekných Omeg, no on nikdy nemal rád špinu. Bez jeho súhlasu sa ho žiadna neodvážila dotknúť – všetky si od neho držali úctivý odstup.

Sheng zdvihol pohár a dopil víno pred sebou. Baiqiao ho nechcel nechať odísť a ešte ho podpichol:

„Tak dlho si nikde nebol – aj dnes ideš domov sám?“

Sheng Shaoyou sa len uškrnul.

Tento chlap nie je spokojný, ani keď má dievčatá naokolo; ešte ho trápi, že by niekto mohol ísť spať sám?

Od chvíle, keď sa z neho stal Alfa triedy S, nemal Shaoyou nikdy núdzu o partnerky. Ale z rozkošných podnikov si ľudí nevyberal – nepáčili sa mu.

Záletnícky otec, vytrvalá matka a ich trpký koniec ho naučili neveriť v lásku — a o to viac pohrdať vernosťou.

Rozkošníci mávajú veľa detí, zamilovaní zomierajú na vlastnú vášeň. Dobrí ľudia nežijú dlho, zato tí zlí zanechávajú stopu na celé tisícročia – tak to bolo odjakživa.

Po roky prichádzali a odchádzali ľudia okolo Sheng Shaoyoua, no nikto pri ňom nezostal. V citoch bol nesmierne krutý, ale jeho výnimočne silné feromóny a spoločenské postavenie spôsobovali, že tie najlepšie Omegy sa k nemu aj tak hrnuli ako húf rýb.

Keď vyšiel z VIP miestnosti, chodba bola hlučná a plná dymu. Hrubý a nevychovaný Alfa hosť práve násilím ťahal mladého čašníka – Omegu – do svojej izby.

Už len z pohľadu zozadu bolo jasné, že Omega má vysokú postavu, ladné končatiny a krk biely ako porcelán. S najväčšou pravdepodobnosťou išlo o prvotriedneho krásavca – rozhodne nie o niekoho, kto by sa hodil k tomu prasatu zarytému do alkoholu.

Takéto správanie bolo odporné. Sheng Shaoyou sa zastavil.

Omega mal na sebe uniformu obsluhy z Tiandihui. Zrejme nečakal, že narazí na tak nechceného hosťa. Bol vystrašený, držal sa zúfalo zárubne dverí a odmietal vojsť.

„Prepáčte, ja mám na starosti len podávanie nápojov, nie sprevádzanie hostí...” vysvetľoval s trasúcim sa hlasom, len aby sa mohol čo najrýchlejšie dostať preč.

Ako by sa však opitý a drzý Alfa mohol o také veci zaujímať?

Chytil tenký driek pred sebou a pritlačil si ho k hrudi. „Neboj sa, si taký krásny. Zaplatím dostatočne – oveľa viac, než je bežná cena. Malý krásavec, povedz, koľko chceš. Mám peniaze.“

„Nie—“

„Nie?“ Alfa sa uškrnul, presvedčený o vlastnej nadradenosti. „Nehráš sa tu na cudného, že nie? Nebuď nevďačný...” Naklonil sa k nemu a jeho dvojzmyselný dych mu štekľil zadnú časť krku. Prasačia hlava sa dotkla jeho jemného ucha a zašepkala: „Bábätko... ovoňaj ma poriadne. Som Alfa úrovne A. Počkaj chvíľku – garantujem ti, že tvoje nohy zoslabnú a budeš ma o to prosiť...”

Silný pach feromónov, ktorý z neho náhle vyšiel, spôsobil, že úbohý Omega sa roztriasol ešte viac, no napriek tomu sa nevzdal. Zúfalo sa bránil: „Nechcem...”

Omegy sú krehké a zraniteľné bytosti, ktoré by sa mali chrániť ako poklady v dlaniach.

Sheng Shaoyou vždy pohrďal takými hajzlami, čo sa oháňajú silou Alfy a ubližujú Omegám. Zamračil sa a vykročil dlhými krokmi vpred.

V tej chvíli Omega zdvihol hlavu – a keď ho zbadal, oči sa mu rozžiarili ako tonúcemu, ktorý zrazu uvidel záchranné lano. Zvolal zachrípnutým, zúfalým hlasom:

„Pán Sheng! Pán Sheng! Pomôžte mi...”

Až vtedy Shaoyou jasne uvidel jeho tvár.

Zostal na sekundu stáť, potom okamžite zrýchlil krok. – To úbohé stvorenie nebolo nik iný než Hua Yong.

Akonáhle sa Shaoyou priblížil, Hua Yong sa ho okamžite chytil za ruku. Teplý, svieži pach feromónov sa mu dostal k nosu a prenikol až do srdca. Tá jemná, inštinktívna vôňa bola ako dotyk po chrbte, vyvolávajúci slabé, nevysloviteľné chvenie.

Z tých vlhkých očí prichádzal panický signál o pomoc, ktorý Shaoyouovi zasiahol srdce ako tichý, no neúprosný blesk.

Tentoraz ho Shaoyou neodstrčil. Sklonil pohľad a chladne sa zahľadel na ruku, ktorá stále zvierala Hua Yongov driek.

Hoci ten prasaťohlavý muž bol tiež hosťom v súkromnej miestnosti, nachádzal sa len v obyčajnej izbe s minimálnou útratou pätnásttisíc. Keď zbadal Sheng Shaoyoua – jeho peknú tvár, ostrý temperament a drahé oblečenie – a počul, ako ho krásny Omega čašník oslovil „pán Sheng“, nebol si istý jeho postavením, a preto sa spýtal nahlas:

„Kto si ty?“

„Nikto.“

Svetlo sa odrážalo v Shaoyouových tmavých očiach. Jeho tenké pery mizli v tieni, len ich ostré línie sa trblietali. Chladne povedal:

„Pusť ho.“

V prasacej hlave to fungovalo jednoducho – každý významný človek sa rád predvádza. Keď Sheng Shaoyou nič o sebe nepovedal, okamžite si ho zaradil medzi neznámych parazitov, ktorí sa chcú priživiť na cudzom.

Prasaťohlavý muž zaškrípal zubami a zareval: „Nepustím!“

Jeho tučné ruky zovreli Hua Yongov tenký driek ešte silnejšie a drzo vyhlásil: „Všetko má byť podľa poradia, kto príde prvý! Túto Omegu som si všimol ja – a dnes s ním

budem spať! Ty chceš? Tak čakaj, kým sa dohrám! Postav sa na koniec radu!“

Hua Yong bol zjavne vystrašený, pery mal pevne zovreté, no aj tak sa nerozplakal. Táto statočnosť však netrvala dlho. Keď ho ten chlap ponížil priamo pred Shaoyouom, mladý Omega sa hanbil tak veľmi, že mu oči zvlhli a slzy mu pomaly naplnili celé očné jamky.

Shaoyou sa pobavene pousmial. Zdalo sa, že zakaždým, keď sa stretnú, Hua Yong vyzerá, akoby trpel.

Aj teraz – jeho oči sú červené, slzy sa mu lesknú a sú na pokraji pádu. Bol to pohľad, na ktorý sa dalo pozeriť donekonečna.

Shaoyou mal rád, keď plakal.

Hua Yong sa k nemu pritúlil ešte silnejšie, akoby sa bál, že ho Shaoyou vezme vážne a nechá ho napospas tomu chlapovi. S plačom mu vysvetľoval:

„Pán Sheng, ja len roznášam víno, nič iné nerobím...“

„Nie?“ Prasaťohlavý Alfa sa uškrnul, akoby počul ten najlepší vtip. „Ty nechceš spať s Alfou, a pritom robíš v nočnom klube? Nehraj sa na svätého! Najviac nenávidím tie, čo sú kurvy, ale chcú sa tváriť ako panny—“

Nedokončil vetu, pretože sa mu tvár náhle skrivila.

Vo vzduchu sa rozliala hustá vlna feromónov, ktorá sa naňho zrútila s aroganciou a surovosťou dravca.

Alfa pustil Hua Yongov driek, zrazu sa chytil za hrud' a začal sa dusiť. Zmocnil sa ho pocit škrtenia, ktorý mu vystrelil z chrbtice až do temena. Márne sa snažil udržať rovnováhu – telo sa mu vymklo kontrole a s rachotom kľakol na studenú mramorovú podlahu ako korisť, ktorej rozzúrená šelma práve zovrela hrdlo.

„S... S-trieda Alfa...“ vydral zo seba s poslednou silou. Strach mu rozvibroval hlas, ale hrdosť mu ešte bránila prosieť o milosť. Napriek tomu sa pod vplyvom inštinktov plazil po zemi v podriadenej polohe, kľáčiac pred absolútne silnejším.

Shaoyou, ktorý práve uvoľnil tlak feromónov, sa naňho pozeral zhora dolu bez akejkolvek emócie.

Už z diaľky vedel, že tento arogantný chlap je len Alfa triedy A.

Len A-trieda...

Ak sú podradní Alfi ako mŕtve ryby po zľave na trhovisku, A-triedni sú maximálne tie lacné, čo sa hemžia v supermarketových akváriách. Ale S-trieda... tá je ako drahá ryba z nočnej aukcie v Tsukiji – špičkový tovar, na ktorý potrebujete špeciálne oprávnenie na nákup.

Rozdiel medzi nimi bol taký obrovský, že to nebola ani nadvláda feromónov, ale rovno ich dravé roztrhanie.

Na rozdiel od toho, kto sa teraz škaredo krčil na zemi, Shaoyou nemal záujem šikanovať slabších. Keby ho ten muž

neprovokoval ako prvý, vôbec by sa neobťažoval konať... no zaslúžil si lekciu.

Ale je to až smiešne slabé –

Stačilo trochu feromónov a on už tu lapá po dychu ako ryba bez vody.

Šikanovať slabých je nuda.

Shaoyou stiahol feromóny, zdvihol bradu a chladne sa pozrel na Alfú zhrbeného na zemi. Ticho povedal:

„Ospravedlň sa.“

Tlak predchádzajúcich sekúnd bol taký desivý, že muž ledva ovládal svoje telo, aby sa nezačal hádzať o zem.

Sedel, lapal po dychu, zúfalo zovrel zuby a nakoniec, potupne, šepol:

„Prepáč, brat, prepáč, že som ťa urazil—“

„Nie mne,“ prerušil ho Shaoyou. Jeho hlas bol tichý, no ostrý ako britva. „Jemu.“

Prasaťohlavý Alfa zbledol ešte viac, poníženie mu páliło líca. „Ty chceš, aby som sa ospravedlnil kurve?“

„Ja nie som...“ Hua Yong zronene koktal, „ja som len čašník, nie, ja...“ Slová sa mu zadrhávali a tvár mal v plameňoch hanby.

„Keď nič nepredávaš, prečo si oblečený takto?“ Alfa letmo pozrel na jeho brucho.

Uniformy čašníkov v Tiandihui boli navrhnuté tak, že gombíky v oblasti pásu a brucha sa nikdy nedali úplne zapnúť – pri každom pohybe sa odhalil kúsok kože.

Shaoyou sledoval Alfov pohľad a jeho oči spočinuli na Hua Yongovom odhalenom bruchu. Bolo ploché a bledé, no na rozdiel od predstáv nevyzeralo mäkké a bez života. Naopak, kryla ho jemná vrstva svalov, ktorých línie boli také krásne, že sa na ne nedalo prestať pozerieť.

Pohľad toho prasaťohlavého muža bol čoraz otravnejší a Shaoyouova pôvodná ľahostajnosť sa pomaly menila na chladnú nechúť.

Spýtal sa ho: „Prepáč, mám ťa to ešte naučiť?“

Alfa, ktorý sa len pred chvíľou naučil „ako byť mužom“, stuhol. Neodvážil sa odporovať, ale ani sa mu nechcelo ospravedlňovať promiskuitnému chlapcovi z PR. Len sa trochu napil, dostal chuť a chcel sa zabaviť s čašníkom – čo bolo na tom zlé? Prečo by sa mal ospravedlňovať?

Zovrel zuby tak silno, až mu vystúpili žily na hánkach.

Kamaráti, ktorí s ním sedeli v rovnakej miestnosti, sa spočiatku len zabávali, keď videli, ako ťahá Hua Yonga. No keď Shaoyou zasiahol a situácia sa zmenila na vážnu, všetkým stuhla krv v žilách.

Feromóny S-triedy Alfy boli také desivé, že sa nikto neodvážil vyjsť z boxu. Až teraz sa pár z nich odhodlalo

vystrčiť hlavu spoza dverí a pokúsiť sa zmierniť napätie slovami:

„Všetci sme sem prišli, aby sme sa zabavili, neber to tak vážne!“

„Áno, áno, prečo robiť rozruch kvôli obyčajnému čašníkovi?“

Shaoyou ich slová úplne ignoroval. Ruky mal vo vreckách a špičkou topánky jemne kopol do Alfy sediaceho na zemi, ktorý sa ani nepohol. Ticho mu prikázal:

„Ospravedlň sa.“

Jeho pohľad, plný pohrdania, sa zaryl do muža na zemi ako do švába, ktorý sa márne snaží predstierať, že je mŕtvy.

Alfa triedy A bol stále paralyzovaný zvyškovým tlakom Shaoyouových feromónov, no vnútri sa mu búrila hrdosť. Pred toľkými známymi sa nechcel znemožniť, a tak len zaškrípal zubami a cez stisnuté hrdlo zamrmľal:

„Ako sa mám ospravedlniť nejakému špinavému káčerovi...“

Do čerta! Mal by sa ospravedlňovať A-triednemu Alfovi, ktorý sa nechá zlákať k slabšej Omeg, ktorá hneď skolabuje po jednom závale feromónov? Smiešne!

Neoceňuj sa príliš vysoko.

Shaoyou sa zamračil a vôňa feromónov, ktorá už takmer vyprchala, sa zrazu zintenzívnila. Brutálna a násilná sila S-triedy zaplnila celú chodbu.

Strach, že mu niekto zviaza život, sa vrátil – ako keď človeka, ktorý vôbec nevie plávať, niekto hodí po hlave do divokých vln.

Alfa sa chytil za hrud' a lapal po dychu. „P-pomoc, pomoc —“

Niektu, zachráňte ho! Do čerta—

Dusí sa, už sa dusí...

Ľudia naokolo cúvli. Všetci vedeli, že ak sa Alfa triedy S na niekoho naozaj nahnevá, najlepšie je nechať ho tak. Vzduch sa chvel pod ťarchou jeho feromónov, až kým Shaoyou konečne neodvrátil pohľad a pokojne nepovedal:

„Stačí.“

Zhlboka sa nadýchol, akoby sám potreboval minútu, aby potlačil hnev. Hua Yong, ktorý sa celý čas držal jeho rukáva, sa konečne odvážil prehovoriť:

„Pán Sheng... stačí, prosím.“

Tichý hlas sa mu triasol, no bol úprimný. Shaoyou sa naňho pozrel – na tú jemnú, vyľakanú tvár, na oči, v ktorých sa leskli ešte teplé slzy – a jeho hnev v okamihu zmizol ako para.

„Pod',“ povedal len a pustil sa smerom k východu.

Hua Yong ho nasledoval s hlavou sklonenou. Na čerstvom nočnom vzduchu sa konečne zhlboka nadýchol a cítil, ako sa mu tlak z hrude pomaly uvoľňuje.

Shaoyou sa zastavil pri dverách a spýtal sa: „Si v poriadku?“

Hua Yong prikývol, hoci mal ruky stále zovreté v päšť a dych sa mu triasol. „Ďakujem vám, pán Sheng.“

Shaoyou sa naňho zadíval. Pod pouličnou lampou vyzeral mladý muž ako z iného sveta — oči mu žiarili v tme ako jantárové svetlá a jeho pokožka pôsobila krehko ako porcelán.

Jemný kvetinový pach jeho feromónov sa vznášal vo vzduchu a Shaoyou sa pristihol, že ho zhlboka vdychuje, akoby ho chcel zapamätať.

„Vieš, že si mal šťastie?“ prehovoril napokon ticho. „Nie každý má niekoho, kto sa zaňho postaví.“

Hua Yong sa pousmial, no v očiach sa mu stále zrkadlil smútok. „Aj tak to bola moja chyba. Nemal som tam zostať.“

„Nie,“ prerušil ho Shaoyou. „Tvoja jediná chyba je, že vyzeráš príliš dobre.“

Hua Yong zahanbene sklopil pohľad, no Shaoyou sa neodvrátil. Z vrečka vybral peňaženku, vytiahol čiernu vizitku a podal mu ju.

„Ak sa ti niečo také ešte niekedy stane,“ povedal vážne, „zavolaj sem. Nepýtaj sa prečo.“

Hua Yong si vzal vizitku oboma rukami. „Ďakujem... pán Sheng.“

„Chod' domov.“

Shaoyou sa otočil a nastúpil do auta, ktoré už čakalo pri vchode. Cez zatmavené okno ešte chvíľu sledoval, ako sa Hua Yongova postava pomaly stráca v tme.

Niečo v jeho vnútri sa pohlo — nejasné, cudzie, nebezpečne teplé.

V ten večer Sheng Shaoyou po prvý raz po dlhom čase cítil, že niečo v jeho starostlivo postavenej kamennej stene začalo praskať.

Kapitola 4

Manažér Beta pribehol s tenkou vrstvou potu na čele. Práve bol pripíjať v jednom známom VIP salóne, a preto prišiel trochu neskoro.

V chodbe bola taká silná vôňa feromónov, že aj on – Beta, ktorý nie je na feromóny veľmi citlivý – mal pocit, že sa mu podlamujú kolená. Niet sa čo čudovať, že tí Omega chlapci v salóniku pre personál boli tak rozrušení, keď pred chvíľou okolo nich prechádzal...

Vypúšťať represívne feromóny na verejnosti nie je veľmi etické, ale ako S-triedny Alfa dokázal Sheng Shaoyou presne kontrolovať, na koho tlak pôsobí, takže ostatní necítili nepríjemnosť – iba mierne omámenie z jeho drvivej vône.

Keď prišiel zodpovedný manažér, Sheng Shaoyou potlačil svoj feromónový nátlak.

Alfa, ktorému už od bolesti a strachu skrivil tvár, sa zrazu prudko nadýchol, akoby ho niekto zachránil, a so slzami v očiach sa namáhavo postavil. Vystrašene sa sťažoval manažérovi Beta na to, čo práve zažil.

Tento A-triedny Alfa to naozaj schytil. Ale Sheng Shaoyou bol super VIP, hosť samotného majiteľa, a tak si manažér

Beta na neho netrúfal. Mohol len s núteným úsmevom vysvetľovať:

„Prepáčte, celé je to nedorozumenie...”

„Aké nedorozumenie?“ Alfa konečne popadal dych po dlhom kašli. Neodvážil sa útočiť na Sheng Shaoyoua, dokonca sa naňho ani nepozrel. Uhol tvár nabok a cez zaťaté zuby zavrčal:

„Váš PR je asi nejaká panička! Keď si nevie dovoliť hrať, prečo sem vôbec lezie do roboty? Úplne na nič!”

Veľkorysosť Sheng Shaoyoua bola známa celej manažmentovej vrstve Tiandihui. Aj keby naozaj spôsobil problém, manažér Beta by sa nikdy neodvážil zvýšiť naňho hlas. Preto rýchlo zmenil tému a prekvapene sa spýtal:

„PR? Ktorý PR?”

„Tamten!” vyštekol Alfa a ukázal prstom.

Manažér Beta sa pozrel tým smerom. Za chrptom Sheng Shaoyoua sa schovával Hua Yong.

Prečo práve on...? preblesklo mu hlavou.

Keď večer nastupoval do služby, všimol si toho neznámeho, krásneho mladíka. Svetlá jemná pokožka, úzky bradu, dokonalé črty, čistá kostra tváre, a tá jemná, svieža vôňa orchideí...

Aj manažér Beta, ktorý je deň čo deň obklopený krásou a má mimoriadne náročné oko, musel uznať, že pri pohľade na tohto Omegu na chvíľu onemel.

A ešte k tomu mal aj zvláštne, zapamätateľné meno. Ako sa volal...? Hua... Hua čo? Aha – Hua Yong!

„Do riti—“ Alfa hosť znova zanaďoval, keď si všimol, že manažér Beta civí na Hua Yonga. „Na čo naňho vyvaľuješ oči? Povedz, ako to ideme riešiť!“

Manažér Beta sa Sheng Shaoyoua dotknúť nemohol, ale zhodiť vinu na brigádnika, čo je tu prvý deň, to bolo jednoduché.

Zamračil sa na Hua Yonga a spýtal sa: „Čo sa tu stalo?“

Hua Yong stál veľmi blízko pri Sheng Shaoyouovi. Možno práve ovplyvnený vlnou feromónov, jeho svetlá tvár bola zaliata nevinným rumencom, zmiešaným s trochou paniky.

Chytil Sheng Shaoyouov lem oblečenia, pravdivo zopakoval, čo sa práve stalo, a tichým hlasom zdôraznil: „Vysvetľoval som hosťom, že som zodpovedný len za predaj nápojov, ale on ma nepočúval... Ďakujem pánovi Shengovi, že včas zasiahol a zachránil ma...“

„...“ Manažér Beta na neho len nemo pozeral.

Keby tu nestál Sheng Shaoyou, asi by pretočil očami až do mozgu.

Áno, oficiálne tu predávaš alkohol, pomyslel si. Ale ako Omega, ktorý dobrovoľne nastúpi do zábavného klubu, by si mal vedieť, čo k tomu patrí.

Obsluhovať hostí, piť s nimi, zabávať ich – a často aj poskytovať viac než len úsmev a kokteil. *Ako inak by ti dávali taký vysoký plat?*

Naozaj sa HR oddelenie už úplne zbláznilo? Naberať ľudí len podľa vzhľadu bez toho, aby im vysvetlili „nepísané pravidlá“? A teraz to musí riešiť on na prvej línii...

Medzitým, Alfa hosť – ten, čo bol pred chvíľou ponížený Sheng Shaoyouovou dominanciou – sa konečne spamätal z feromónového útlaku. Ale čím viac mu dochádzalo, čo sa stalo, tým viac v ňom bublal hnev.

Keď ešte aj ten krásny Omega z neho spravil násilníka, mal pocit, že mu praskne žila na čele. Nemal, kde inde vybiť frustráciu, preto ukázal manažérovi Beta prst priamo do tváre:

„Pozri sa na svojich zamestnancov! Takto sa Tiandihui stará o klientov?! Horšie než lacné karaoke bary! Som tu už tak dlho a toto je najdivnejší zážitok môjho života!“

Manažér Beta mu okamžite začal ustupovať: „Veľmi sa ospravedlňujem! Všetky dnešné výdavky pôjdu na účet podniku—“

Potom sa obrátil na Sheng Shaoyoua s ešte väčšou pokorou: „Pán Sheng, prepáčte, že sme vás do toho zatiahli.“

A s úlisným úsmevom predstavil: „Toto je pán Sheng zo Shengfang Biology. Určite poznáte Shengfang – vedúca spoločnosť v Jianghu, hlavný daňovník...“

Zámer bol jasný – zachrániť tvár Alfa hosťa, ale zároveň mu pripomenúť, kto má v tejto miestnosti najväčšiu moc.

„Vy aj pán Sheng ste významné osobnosti,“ pokračoval medovo. „Kvôli takejto maličkosti predsa nebudete nepriatelia. O pár mesiacov sa na dnešok len pousmejete – osud skrátka chcel, aby ste sa spoznali.“

Alfa hosť síce nebol chudobný, ale v porovnaní s Sheng Shaoyouom – jedným z najvyšších dedičov v jadre Jiang-su a Šanghaja – bol iba obyčajným bohatým synčekom.

Keď prefíkaný manažér Beta videl na tvári hosťa Alfa zjavnú úľavu, okamžite kul železo, kým bolo horúce, a dodal: „Samozrejme, viem aj to, že vám dnes veľmi ublížili. Ako kompenzáciu vám okrem celého účtu za vašu a vašu súkromnú izbu dnes večer dám aj ďalší kupón na zľavu v hodnote 20 000 v hotovosti. Dúfam, že nabudúce prídete do Tiandihui znova... Och, je mi to dnes naozaj veľmi ľúto...“

Alfa hosť už predtým počul meno Sheng Shaoyou, ale nikdy ho nestretol osobne. A teraz, keď videl, že Beta

manažér sa mu snaží zachrániť reputáciu, rozhodol sa ustúpiť.

Zatlačil hnev, nasadil nútený úsmev, a natiahol ruku k Sheng Shaoyouovi, ktorý tam stále stál s chladným výrazom:

„Zabudnime na to... dnes sme sa síce najprv pobili, ale aspoň sme sa zoznámili, brat. Prepáč, trochu som to prehnal... priveľa som pil.“

Sheng Shaoyou mal ruky vo vreckách. Ani sa nepohol. Nepodal ruku, neprijal ospravedlnenie, ani len nenaznačil, že by chcel vec ukončiť. Len sa na Alfú mlčky díval – úplne bez výrazu.

Manažér Beta okamžite spanikáril, nasadil čo najpokornejší úsmev a snažil sa situáciu zachrániť: „Pán Sheng, prosím, zachovajte mi trochu tváre. Ste veľkorysý človek, nerobte mi to ťažšie, než to už je—“

Sheng Shaoyou sa naňho otočil a chladne odvetil: „Je také ťažké ospravedlniť sa Omegovi? Si až taký vznešený?“

Alfa sklonil hlavu. Už druhýkrát za večer bol ponížený. Tentoraz sa už ani nevedel tváriť, že je mu to jedno.

Manažér Beta síce vedel, ako sa správať pred mocnými, no zároveň si pri Sheng Shaoyouovej tvrdohlavosti všimol aj inú vec – ako pozorne sleduje Hua Yonga.

Keď to spôsobil kvôli Omegovi, nech to aj ten Omega ukončí, pomyslel si manažér a začal Hua Yongovi dávať šialené posunky očami, aby niečo povedal.

Hua Yong nechcel vstupovať do toho momentu, ale pohľad manažéra bol taký výstražný, že musel. Pritiahol Shengovi rukáv a potichu povedal: „Pán Sheng, nechajme to tak.“

Ako keby ustupoval on.

Sheng Shaoyou zamračene spýtal: „Si si istý?“

„Samozrejme, veď je to iba nedorozumenie...“ skočil okamžite do reči manažér Beta, keď začul zjemnený tón.

Sheng Shaoyou bol po alkohole mierne otupený, ale stále jasný. Manažérovo kvákanie mu začalo liezť na nervy. Pomaly sa otočil k nemu: „Pýtal som sa jeho. Nie teba.“

Manažér zvädol. A v duchu si zapísal ďalší bod nenávisti voči Hua Yongovi.

„Tak teda, Hua Yong. Povedz sám.“

Hua Yong sklonil hlavu. Tieň mihalníc mu zakryl pohľad, pôsobil krehko, ľahko zraniteľne: „Dobre... zabudnime na to.“ A tým sa fraška skončila.

Po odchode oboch hostí manažér Beta prepol na úplne iný režim. Jeho výraz okamžite stvrdol: „Ty! Do mojej kancelárie.“

Hua Yong ticho prikývol, no stále sa díval za odchádzajúcim Sheng Shaoyouom. Chvíľu váhal a potichu sa ozval: „Môže to chvíľu počkať? Len sa rozlúčim s pánom Shengom a hneď prídem.“

Manažér Beta videl už stovky ľudí, ktorí sa chceli prilepiť na bohatého klienta. Ale pri pohľade na to, ako sa Sheng Shaoyou práve kvôli Hua Yongovi správal, mu kývol: „Chod'. Ale rýchlo.“

Pri vchode Tiandihui.

„Pán Sheng—“

Hua Yong ho dobehol a opäť zachytil okraj jeho kabáta.

Ťažko dýchal, pery pootvorené, spod rozopnutej uniformy mu pri rýchlom dychu viditeľne stúpala a klesala brušná sval. Mal odhalený kúsok bielej kože – až neprirodzene čistej.

„Mohol by ste mi dať kontakt... prosím?“

Sheng Shaoyou sa pozrel na jeho ruku, potom na ten kúsok odhalenej kože... a vybavila sa mu predstava, ako sa tejto úzkej, úzkej šije dotýkajú cudzie Alfa ruky v temných boxoch tohto klubu.

Niečo v ňom stislo.

Chladne odpovedal: „Nie.“

Hua Yong zmeravel, tvár mu stuhla, no ešte stále sa snažil niečo povedať: „Ale...“

Sheng Shaoyou ho okamžite a hrubo prerušil: „Ak si mi prišiel iba poďakovať, tak to nemusíš.“

Hua Yong otvoril ústa, že niečo povie, ale Sheng ho predbehol. Hľadel na tú tvár, ktorá presne zodpovedala jeho vkusu, a zrazu sa mu na perách objavil chladný, pobavený úsmev.

„Alebo chceš ísť rovno so mnou domov?“

V jeho hlase bola jasná irónia.

Presne tak. Neexistuje Omega, ktorú by nelákal S-triedny Alfa – a už vôbec nie taký, čo je pekný, bohatý a ešte ho nedávno zachránil z nebezpečenstva... A navyše, Hua Yong zjavne nemá peňazí nazvyš.

Keďže je blízko pri Shen Wenlangovi, nejaký svet už musel vidieť.

Takže ho asi nepredá len preto, že by ponúkli príliš nízku cenu...

Hua Yong na okamih úplne onemel. Až po chvíli mu došlo, čo vlastne „ísť domov“ znamená. Jeho líca, ktoré boli už predtým začervenané od príliš silných Alfa feromónov, sa okamžite zafarbili ešte viac.

„Ja som... to tak—“

Sheng Shaoyou nemal záujem čakať na vysvetlenie. Jeho úsmev ochladol, ale stále sa držal na perách: „Nemusíš sa mi

hádzať pod nohy. Ja nie som ako Shen Wenlang. Nemám záujem o tovar, čo sa mi sám ponúka.“

Strhol Hua Yongovu ruku z rukáva a nastúpil do auta.

Manažér Beta, ktorý celú scénu sledoval opodiaľ, si ticho odfrkol.

Takéto veci videl už príliš veľakrát: krásny Omega, prvý deň v práci, trochu šarmu... a hneď by chcel liezť na vetvu, kde sedia dravce ako Sheng Shaoyou? Smiešne.

Keď Sheng Shaoyou odišiel a Hua Yong tam ostal stáť poníženy, manažérovi došla trpezlivosť: „No čo, ideš alebo nie? Mám aj iné veci na práci, pohni—“

Hua Yong sa naňho len otočil. Žiadny úsmev. Žiadne zúfalstvo. Iba ľadovo chladný pohľad.

Manažéra akoby zamrazilo, celé telo sa mu striaslo. *Hlúposť... asi prievan od dverí*, upokojoval sa v duchu.

Nasledujúci deň.

Po obednom stretnutí sa Sheng Shaoyou chystal na krátky spánok v malej súkromnej miestnosti, keď niekto zaklopal.

„Vstúp,“ povedal, uvoľňujúc si kravatu.

Vošiel Chen Pinming, trochu nervózny: „Pred chvíľou ma prišiel navštíviť sekretár Hua zo skupiny HS.“

Hua Yong? Sheng Shaoyou na chvíľu stíchol.

Čože? Keďže nemôže získať jeho kontaktné informácie, snaží sa ho dostať cez niekoho blízkeho? Hovoríš, že s ním nechceš ísť domov, ale predstieraš, že sa mu chceš dostať za chrbát?

Keď si spomenul na škaredú scénu s Alfou úrovne A, ktorý bol taký zmätený Hua Yongom a vnútil sa mu včera večer, pomyslel si Sheng Shaoyou, *niet divu, že si dokázal získať aj Shen Wenlanga, o ktorom sa pováralo, že nenávidí Omegy*. S tou čistou a nevinnou tvárou robí len tajné dohody a zvädzanie. Ľudia ho naozaj podceňovali.

Chen Pinming pred neho položil papierovú tašku z pevného kartónu: „Sekretár Hua ma požiadal, aby som vám toto odovzdal.“

Sheng Shaoyou zdvihol obočie: „Odkedy sekretár Chen začal doručovať darčeky?“

Chen Pinming je Beta, ktorý nie je citlivý na feromóny. Má dobré pracovné schopnosti, je pri ňom už nejaký čas a vždy si zachovával chladnú hlavu. Ako je možné, že by ho Hua Yong tak ľahko získal? Naozaj platí, že „hrdinov často lákajú krásne ženy a krása ničí krajinu“...

Sheng Shaoyouho náhla chladná reakcia Chen Pinminga vystrašila, preto rýchlo vysvetlil:

„Nie je to dar. Sekretár Hua povedal, že v Heci našiel vaše manželové gombíky. Nemal na vás kontakt, preto oslovil mňa a požiadal, aby som vám ich odovzdal.“

Čo? Takže chcel iba vrátiť stratenú vec? To mohol povedať hneď...

Keď Omega s takým výrazom žiada Alfa o kontakt, každý si to ľahko vysvetlí úplne inak...

Chen Pinming okamžite vycítil, že jeho vysvetlenie vôbec neupokojilo šéfovú náladu — naopak, tlak v miestnosti ešte klesol. Vzhľadom na to, že jeho šéf má už nejaký čas zlú náladu, taktne si našiel zámienku a rýchlo z kancelárie zmizol.

Sheng Shaoyou chvíľu hľadel na obyčajné hnedé papierové vrečko, potom ho zobral, otočil, a skutočne — vypadol z neho manželový gombík.

O svoje doplnky sa mu vždy staral osobitný personál. Ak sa jeden manželový gombík stratí, pár už nie je kompletný a ten druhý by už dávno skončil v koši. Vracanie takéhoto „zvyšného kusu“ bolo v podstate zbytočné.

Sheng Shaoyou mal stále chladný výraz, ale keď vo vrečku objavil zložený papierik, jeho pohľad mierne zjemnel a okamžite ho vytiahol.

Písmo bolo upravené, elegantné.

„Pán Sheng, toto je manžetový gombík, ktorý som našiel v Heci. Včera som ho pri sebe nemal, preto som chcel poprosiť o váš kontakt, aby som ich mohol vrátiť majiteľovi... Veľmi ma mrzí, že som vám včera spôsobil toľko problémov. Ďakujem, že ste mi pomohli! Veľmi si to vážim. — Hua Yong“

Sheng Shaoyou si lístok prečítal niekoľkokrát, a keď mu to začalo pripadať nudné, jednoducho papierik spolu s osamelým manžetovým gombíkom hodil do zásuvky stola — a šiel si ľahnúť.

Kapitola 5

Sheng Shaoyou vôbec nečakal, že sa s Hua Yongom stretne tak skoro znova.

Stav Sheng Fanga sa zhoršoval a popoludní mu Chen Pinming tlmene sprostredkoval lekárovu správu – lekár povedal: Sheng Fang už nemá veľa času.

Shaoyou reagoval pokojne, akoby počúval obyčajný pracovný report. „Rozumiem.“

No o pár hodín neskôr opustil firmu skôr ako zvyčajne.

V posledných dňoch pracoval takmer každý deň nadčas, takže jeho skorý odchod bol nezvyčajný.

Keď nastúpil do auta, osobný šofér, ktorý s ním jazdil roky, sa ho ticho spýtal na cieľ cesty.

Shaoyou si unavene privrel oči a povedal: „Heci.“

Nemocnica Heci bola od sídla Shengfang Biotechnology vzdialená len asi dvadsať minút jazdy. Po príchode Shaoyou sám vošiel do hlavnej brány.

Vo výťahu stretol Hua Yonga.

Hua Yongovi sa prekvapene rozšírili oči, no Shaoyou sa tváril, akoby ho nevidel. Keď sa výťah zastavil, bez váhania stlačil tlačidlo pre najvyššie poschodie.

Hua Yong však nebol sám – stál pri ňom lekár v bielom plášti, ktorý s ním práve hovoril.

Shaoyou ich rozhovor nevnímal pozorne, ale výťah bol malý, takže počul každé slovo.

Lekár práve spomínal náklady na operáciu: „– Tých dvestotisíc, čo ste práve zaplatili, nestačí. Musíte doplatiť aspoň šesťstotisíc. Inak posteľ číslo 291–“

Lekár sa zarazil, akoby si uvedomil, že je neľudské hovoriť o pacientovi podľa čísla postele, a opravil sa: „– Inak bude musieť byť operácia vašej sestry odložená...”

Pri tých slovách Hua Yong sčervenel. Možno od hanby, že ho Shaoyou znova vidí v ťažkej chvíli – možno z niečoho iného.

Po dlhej chvíli ticha sa neisto spýtal: „Dalo by sa operovať teraz a zaplatiť neskôr?”

Vedel, že je to v súkromnej nemocnici nezmyselná prosba, no nemal inú možnosť. Zúfalo sľuboval: „Prisahám, že peniaze čo najskôr zoženiem.”

Lekár sa tváril súcitne, no odmietol: „Je mi to ľúto, rozumiem vašej situácii, ale nemocničné predpisy to neumožňujú. Mrzí ma to...”

Z kútikom oka Shaoyou videl, ako Hua Yong sklonil hlavu – a hneď mu napadlo, že zase plače.

... Hm? Vraj skúšal všetko možné? Keby naozaj skúšal, nemohol by nezohnať takú smiešne malú sumu. Takú tvár má načo, keď ju nevyužije? Nie je predsa miláčikom Shen

Wenlanga? Stačilo by, keby mu z ruky stiahol hodinky – a mal by viac než dosť.

Hua Yong vystúpil s lekárom na treťom poschodí. Jeho chrbát pôsobil tenko a úboho.

Shaoyou si náhle spomenul, že práve na treťom poschodí sa s ním stretol prvýkrát – v detskom oddelení. Aj vtedy plakal, pretože nemal na operáciu.

Jeho myšlienky prerušilo cinknutie výťahu. Dorazil na najvyššie poschodie.

Na oddelení Sheng Fanga nebol nik okrem mladej sestry typu Beta.

Sheng Shaoqing a jeho „rodina“ sa už neobťažovali s ďalšou návštevou – bez publika ich divadlo stratilo zmysel.

Na nemocničnom lôžku ležal bledý Sheng Fang, s kyslíkovou maskou na tvári, v spánku tak slabom, že vyzeral ako tieň života. Posledný rok bol viac v bezvedomí než pri vedomí.

Sestrička sa neustále otáčala – pripravovala čaj, vodu a dokonca ovocie nakrájané na malé kúsky, pekne naarandžované na tanieri, akoby pochádzalo z luxusnej kaviarne.

No Shaoyou bol na lichôtky mimoriadne citlivý. Tam, kde je „úslužnosť“, je aj „záujem“. Nenávidel každý pohľad, ktorý sa snažil niečo získať.

Bez výrazu ju požiadal, aby odišla. Potom si sadol na stoličku pri hlave Sheng Fanga a dlho sa naňho mlčky díval. Pohľad mu padol na šediny v spánkoch a vrásky v kútikoch očí – a po prvý raz pocítil, čo znamená starnutie a smrť.

Životná sila sa pomaly vytrácala z tela priamo pred jeho očami – takmer nepostrehnuteľne, no neúprosne.

Sheng Fang zostarol, ochorel a možno čoskoro zomrie.

Shaoyou si spomenul na noc pred jeho operáciou nádoru.

Sheng Fang si vtedy ešte zavolať všetky deti a rozprával sa s nimi. No napokon v izbe zostal len Shaoyou.

Bol čulý, hlas mal pevnú silu a na prvý pohľad nevyzeral ako človek, ktorého telo požiera choroba. Len jeho oči prezrádzali niečo, čo u neho bývalo vzácné – váhanie a nehu.

Sheng Fang sa mlčky díval na mladého Alfu pred sebou.

Vysoký, pohľadný, s feromónmi triedy S...

Usilovný, ambiciózny, precízny, so zmyslom pre podnikanie...

Toto bol jeho rozkvitnutý syn, krv jeho krvi – jediný, na ktorého bol pyšný. Dielo, ktoré považoval za dôkaz svojho prísneho otcovstva.

Keď sa pozrel na Shaoyouovu chladnú, takmer ľahostajnú tvár, ticho sa spýtal:

„Shaoyou, nenávidíš ma?“

Opýtal sa priamo – bola to otázka, ktorá mu v hlave znela už roky. A teraz, keď sa blížil koniec, vyšla z jeho úst s rovnakým pokojom, s akým kedysi povedal svojej žene:

„Vezmeš si ma?“

A sľúbil jej:

„Celý život sa o teba postarám.“

Vedel, že ho milovala a že si ho vezme, preto sa vtedy nebál. Tak ako teraz – vedel, že ho Shaoyou nenávidí, a preto nebol nervózny.

Shaoyou sklopil zrak a neodpovedal.

Sheng Fang trpezlivo čakal, no odpoveď neprišla.

Shaoyou odmietol odpovedať, no ticho samo o sebe bolo odpoveďou.

Sheng Fang ho nenútil, pretože v tejto chvíli už na tom nezáležalo.

Potlačil zvyšky svojej zriedkavej citlivosti a povedal:

„Shaoyou, otec ti nechá firmu. Súhlasíš?“

Shaoyouov výraz sa nezmenil. Pokojne sa spýtal:

„A čo Sheng Shaoqing a ostatní?“

Ak boli nemanželské deti najväčšou priepasťou medzi otcom a synom, potom Shaoqing, ktorý bol len o dva roky mladší, bol tou najhlbšou.

Shaoyouova matka zomrela mladá, zatiaľ čo Sheng Fang mal ďalšie deti – všetky „nelegitímne“. Ale Shaoqing bol iný.

Jeho existencia sama dokazovala, že otec svojej žene nebol verný.

„Tým sa netráp. Zriadil som pre nich peňažný fond.“

Sheng Fang znova nadobudol svoj chladný, rozhodný tón a pokračoval:

„Shaoqing a ostatní vedia len piť a míňať. Ako by mohli viesť spoločnosť?“

Pozrel na Shaoyoua s pocitom hrdosti, ako na dielo, ktoré sám vytvoril.

„Shaoyou, viem, že som bol k tebe prísny, ale v mojich očiach si jediný skutočný dedič.“

Pravé deti vychovával v prísnosti, nemanželské rozmaznával a zanedbával. Sheng Fang si myslel, že je múdry a má všetko pod kontrolou. No netušil, že ani porazení sa nevzdávajú trónu len preto, že prehrali.

Keď Shaoyou vyšiel z izby, nastúpil do výťahu.

Na treťom poschodí sa kabína zastavila.

Dvere sa otvorili a pred nimi stál Hua Yong – sám, s roztraseným pohľadom.

Zdvihol oči a uvidel Shaoyoua vo výťahu. Na jeho bledej tvári sa objavil váhavý výraz, akoby zvažoval, či má nastúpiť.

Tesne predtým, než sa dvere zatvorili, sa jedna ruka natiahla a zastavila ich.

Výťah zapípal a Shaoyou, ktorý stál vo dverách, sa zamračil.

„No pod' už, čo čakáš?“

Hua Yong vošiel dnu omámene.

Aj keď nastúpil do toho istého výťahu, Hua Yong sa k Sheng Shaoyouovi neotočil ani slovom.

Stál vpredu so sklopenou hlavou, opierajúc sa slabo o stenu, bez jediného slova.

Táto ľahostajnosť voči svojmu „zachráncovi“ Shaoyoua podráždila. Dlho sa mu díval na chrbát pohľadom, ktorý páli ako oheň, a potom chladne prehovoril:

„Aká náhoda.“

Hua Yong, ktorý sa snažil byť čo najnenápadnejší, nečakal, že sa Shaoyou ozve prvý.

Prekvapene sa otočil a zbadal, že sa naňho muž díva s ľadovým pohľadom.

Prinútil sa k úsmevu.

„Áno, pán Sheng, aká náhoda.“

Znovu sklopil oči k špičkám svojich topánok, zjavne zmätený, no zo slušnosti sa opýtal: „Počul som, že pánov otec je tiež hospitalizovaný v Heci. Prišli ste ho navštíviť?“

Zakladateľ Shengfang Biotechnology bol v nemocnici – túto správu priniesli aj noviny.

Hua Yong nevedel viesť small talk a v tej chvíli by bolo lepšie, keby sa opýtal na manžetové gombíky, než spomínať otcovu hospitalizáciu.

Shaoyouov výraz okamžite potemnel, v očiach sa mu zablysko chladom, akoby hovoril: *A čo ťa je do toho?*

Hua Yong naňho rýchlo pozrel, akoby si uvedomil svoju netaktnosť a to, že nevedomky stúpil Shaoyouovi na citlivé miesto.

Zovrel pery a zohol hlavu, na bledej tvári sa mu zračil úprimný pocit viny. Určite mu došlo, že otec pána Shenga je vážne chorý, a ľutoval, že to spomenul.

Shaoyou si pomyslel chladne:

Ten Omega zrejme nemá štipku empatie. Vždy, keď sa stretneme, nejako sa mu podarí šliapnúť mi na minú.

„Len som sa spýtal, nemyslel som to zle. Mrzí ma, že som vás rozrušil—“

„Rozrušil?“ Shaoyou prekrížil ruky na hrudi a pozrel naňho zhora.

„Prečo by som mal byť rozrušený? Nie som to ja, kto nemá na zaplatenie liečby.“

Len čo to povedal, zarazil sa. Bol zvyknutý skrývať svoje emócie, nikdy neprejavoval tvrdosť ani podráždenosť – ale Hua Yong ho zakaždým dokázal vyviesť z rovnováhy.

Nepripravený Omega sa naňho prekvapene pozrel, akoby nerozumel, prečo ho zasiahla taká krutosť.

„Čo? Povedal som niečo nesprávne?“ Ach, výborne. Zase bude plakať?

Shaoyou zistil, že tento krehký Omega s vôňou bielej orchidey a nevinnou tvárou dokáže jediným pohľadom rozrušiť jeho sebaovládanie a prinútiť ho správať sa ako dieťa – len preto, aby s ním mohol hovoriť o chvíľu dlhšie.

„Máte pravdu,“ odpovedal Hua Yong, ale neplakal. V jeho hlase bolo len sklamanie.

„Len som nečakal, že z úst pána Shenga vyjdú také nevychované slová.“

Shaoyouovi zovrela sánka, akoby ho niekto udrel priamo do tváre. Zúrivosť mu prešla telom, no ani sám nevedel, na koho sa hnevá.

Zostal chladný a strohý:

„Nevychovaný? Možno. Ale stále lepší než chudobný, bezvýznamný Omega, ktorý nemá ani štipku hrdosti.“

Bolo pravdou, že Hua Yong nemal peniaze. Ale ako sa opovážil tvrdiť, že nemá hrdosť?!

Jeho pohľad sa rozžiaril hnevom a zúfalstvom, ako ryba, ktorej niekto stúpil na chvost.

„Ty—“

Až vtedy si Sheng Shaoyou všimol, že Hua Yong je v skutočnosti veľmi vysoký – takmer rovnako ako on, elitný Alfa.

Ale na čo je výška, keď je stále len slabý Omega, ktorý bez Alfy neprežije?

Shaoyou si vložil ruky do vreciek, no v skutočnosti ich mal zaťaté v pästi.

Chladne poznamenal:

„Zdá sa, že zamestnanci skupiny HS sa nemajú veľmi dobre. Osobný sekretár pána Shena Wenlanga, sekretár Hua, ráno pracuje v kancelárskej budove, večer flirtuje v šéfovej kancelárii a v noci ide predávať alkohol do podniku. Takto sa namáha, a aj tak nedokáže dať dokopy úbohých šesťstotisíc?“

Pritom sa uškrnul, zdvihol obočie a bez servítky dodal: „Shen Wenlang je k tebe teda poriadne skúpy.“

Hua Yong stuhol, zreničky sa mu zachveli. Snažil sa upokojiť, no hlas sa mu aj tak triasol: „Pán Sheng, neviem, čo vás dnes tak podráždilo, ale ak vám tieto slová, ktorými ma urážate, prinášajú úľavu a pocit nadradenosti, potom mi neprekáža, ak budem vašim terčom.“

Zazvonilo *díng* a dvere výťahu sa otvorili.

Hua Yong vyšiel bez toho, aby sa obzrel. „Berme to ako odmenu za to, že ste ma vtedy zachránili v Tiandihui.“

Shaoyou sledoval, ako odchádza, a zrazu sa bez zjavného dôvodu pousmial.

Neprekáža mu byť mojím terčom? Vie vôbec ten krehký Omega s vôňou bielej orchidey, čo práve povedal?! Ale musel uznať – nebol až taký slabý, ako si myslel.

Kapitola 6

„Všetko... všetko je zaplatené?“ Gao Tu nemohol uveriť vlastným ušiam.

Po rozvode rodičov si matka vzala jeho sestru, ktorá bola ešte len dojča, a Gao Tu zostal s otcom. Keď mal devätnásť, matka zomrela pri nehode a ťažko zranená sestra sa stala jeho zodpovednosťou.

Očakávať, že jeho otec – gambler a alkoholik – zaplatí drahú liečbu, bolo nereálne. Našťastie, Gao Tu sa naučil pracovať už od štrnástich rokov, aby sa uživil. Keď pribudla sestra, znamenalo to len prijať pár ďalších brigád.

Ale náklady na dlhodobú liečbu boli oveľa vyššie, než čakal, a starostlivosť o pacienta oveľa ťažšia. Keby nebolo pomoci od Shena Wenlangu, možno by sa ani nedožili operácie.

Lenže suma za zákrok – osemstotisíc jüanov – nechala Gao Tua úplne na mizine.

Práve keď sa trápil, ako zaplatiť operáciu, ošetrojúci lekár si ho zavolať na rozhovor.

Vošiel do ordinácie so stiahnutým žalúdkom, pripravený počuť o odklade zákroku. No lekár s ním začal hovoriť o príprave pred operáciou.

Gao Tu si myslel, že lekár vybavil možnosť doplatenia po zákroku. Keď však spomenul, že *celú sumu zaplatí čo najskôr*, doktor mu povedal:

„Pacient z lôžka 291 už má všetko uhradené.“

Gao Tu nikdy nezaplatil takú sumu. Okamžite utekal na recepciu, ale tam mu povedali, že niekto naozaj zaplatil všetky poplatky za jeho sestru.

„Nemohlo dôjsť k zámene čísla lôžka?“

Pokladník, ktorého schopnosť bola spochybnená, sa cítil dotknuto:

„Nie,“ odpovedal pevne. „Vaša sestra je na oddelení pre rodiny zamestnancov HS Group. Pamätám si to veľmi dobre. Muž, ktorý prišiel zaplatiť, bol veľmi pohľadný Alfa triedy S. Overoval som si s ním číslo postele niekoľkokrát. Nepochybne sa nemýlil.“

Pohľadný Alfa triedy S?

V Gao Tuovej mysli sa okamžite objavila tvár Shena Wenlangu – pekná, ostrá, nehanebne dokonalá.

„Povedal svoje meno? Alebo nechal nejaký kontakt?“

Pokladník rýchlo skontroloval záznamy: „Áno, je tam, ale platobné údaje sú dôverné.“

Sheng Shaoyou nikdy nezdvíhal neznáme čísla.

Ale v ten deň, keď s Li Baiqiaom pili, ten na vlastné oči videl, ako bez váhania prijal hovor z neznámeho čísla bez mena.

Li Baiqiao sa nahol, načúval a snažil sa zachytiť rozhovor. Žiaľ, v súkromnej miestnosti bol hluk a nepočul ani slovo.

„Kto to bol?“ opýtal sa dotieravo, no Shaoyou ho ignoroval. Zvedavý Li Baiqiao sa k nemu priblížil, chcel zachytiť aspoň pár slov, ale Shaoyou ho s nechutou odtlačil rukou od tváre.

„Aký skúpy!“ odfrkol si Li Baiqiao.

Partner, ktorého si dnes priviedol, bol mladý Beta. Keď videl, že má zlú náladu, nalial mu pohár sladkého ovocného vína, aby ho potešil. Li Baiqiao si ho prevzal z jeho ruky a popritom zmyselne oblízal štíhle biele prsty, ktoré pohár držali.

Spoločnosť, ktorú si dnes priviedol Sheng Shaoyou, bola nová tvár – mladá ženská Omega so štíhlou postavou a jemne zaoblenými krivkami. Jej feromóny voňali viac po kvetoch než po ovocí.

Hneď ako vošli, Li Baiqiao si neodpustil podpichnutie.

„Och, tak si sa konečne rozhodol prísť s doprovodom. Posledné mesiace náš krásny prezident Sheng vždy prišiel sám a odmietal si so sebou niekoho priviesť. Už som sa, ako tvoj *starý otec*, bál, že spávaš každú noc sám...“

Druhá generácia boháčov z Jianghu a Šanghaja bola preslávená tým, ako rada sa baví. Liho bezstarostné a rozmaznané správanie bolo známe široko-d'aleko a Shaoyou bol príliš lenivý, aby sa ním vôbec zaoberal.

V tej chvíli práve vybavoval telefonát a nevšimol si nikoho okolo.

Znudenější Li Baiqiao sa otočil k Omega dievčaťu sediacemu vedľa Shenga Shaoyoua.

„Ako sa voláš, kráska?“

„Shu Xin,“ odpovedala sladko a so sebaistým úsmevom.

Napriek svojej zhýralosti mal Li Baiqiao jemnú, príťažlivú tvár. Usmial sa:

„Aj meno máš pekné – rovnako príjemné ako tvoj úsmev.“

Shu Xin bola prváčka na Filmovej akadémii a so Shaoyouom sa poznala len niekoľko dní. Ráno jej oznámili, že ho bude sprevádzať na stretnutí s priateľmi. Bola nadšená celý deň a neustále sa tým chválila svojej kamarátke – najradšej by to vykrikla do sveta: že si získala pozornosť slávneho, bohatého dediča z Jianghu.

Každý, kto mohol tráviť čas s mladým pánom Shengom, určite nebol obyčajný človek. Keď sa s ňou začal rozprávať jemný a pohľadný Li Baiqiao, srdce sa jej rozbúšilo.

Popri rozhovore so Shu Xin nezabúdali Li Baiqiao ani na Shaoyoua, ktorý ešte telefonoval. Len čo zložil, Li sa k nemu s úsmevom naklonil:

„Shaoyou, v poslednom čase si sa úplne zmenil.“

Shaoyou sa zdal byť v dobrej nálade. V kútikoch úst sa mu mihol jemný úsmev a povýšene zdvihol obočie.

„Čo tým myslíš?“

„Nielenže zdvihneš neznáme číslo, ale ešte si zmenil aj vkus!“

Li Baiqiao sa naklonil k Shu Xin a privoňal si k jej feromónom.

„Prečo si zrazu prešiel na kvetinovú vôňu? Nebol si vždy na ovocné?“

Čuchať Omegu bez jej súhlasu bol jasný prejav flirtovania – dokonca hraničiaceho so sexuálnym obťažovaním.

Shu Xin okamžite zrumenela a zahanbene pozrela na Shaoyoua, no ten sa ani neobzrel. Len sa pohodlne oprel o pohovku a počúval, ako sa Li drzo baví:

„Roky som ti hovoril, že ženy s vôňou kvetov sú úžasné, a ty si stále trval na ovocí. Tak čo, už chápeš, čo na nich vidím?“

Li Baiqiao sa k nej nakláňal čoraz viac. Ako Alfa mal silnú hladinu feromónov, a Shu Xin z jeho blízkosti začala strácať dych.

Shaoyou, ktorý si lenivo opieral hlavu o ruku, sa usmial a poznamenal:

„Hmm, naozaj vonia po kvetoch. Nie je to zlé.“

Do čerta...

Li Baiqiao poznal Shaoyoua viac než desať rokov a vždy mali medzi sebou jasne rozdelené roly.

Li bol ten, čo vytváral chaos — a Shaoyou ten, čo ho so zdvihnutým obočím sledoval.

Dnes však Shaoyou sám zdvihol telefón — a to dokonca z neznámeho čísla! Jediný telefonát mu takto zlepšil náladu? Li Baiqiao bol čoraz zvedavejší, komu patrí to záhadné číslo, ktoré sa mu nepodarilo odpočúvať.

Prvý Hua Yongov hovor bol zložený.

Položil mobil a pozeral na číslo označené *Sheng Shaoyou* bez výrazu. Bledá tvár zostala pokojná — vedel, že ten arogantný Alfa nezdvíha ani hovory od sekretárov partnerov, nieto ešte od neznámych čísel.

Pomyslel si na to, zovrel pery a napísal správu. Predstavil sa, vysvetlil účel a potom skúsil zavolať znova.

Tentoraz to prešlo.

Na druhej strane bolo počuť hluk, hlasnú hudbu a smiech mužov i žien. Nebol to práve najvhodnejší čas na rozhovor.

Hua Yong sa zamračil.

„Pán Sheng, ak ste zaneprázdnený, zavolám neskôr.“

„Nie som,“ odvetil Shaoyou. „O čo ide? Pokračuj.“

Na druhej strane bolo ticho. Omega akoby váhal. Jeho plytké dýchanie znelo v slúchadle zosilnene a Shaoyoua poštekľilo v ušiach. Nič však nepovedal, len trpezlivo čakal, kým sa malá orchidea, ktorá mu ostala dlžná, sama chytí do pasce.

„Pán Sheng,“ prehovoril napokon Hua Yong tichým hlasom – úplne iným než tým odvážnym, akým popoludní vybehol z výťahu a povedal, že mu neprekáža byť jeho terčom. Teraz pôsobil mierne a opatrne.

„Náklady na operáciu pre moju sestru boli zaplatené... to ste boli vy?“

Sheng Shaoyou spokojne počúval, ako naňho malá orchidea (Hua Yong) ticho hovorí.

Keď Hua Yong nepočul odpoveď, jemne a úprimne dodal: „Neviem síce, prečo ste to spravili... ale veľmi vám ďakujem. Čo najskôr vám to vrátim—“

„Okrem peňazí mi k tomu nechceš povedať nič iné?“

Hua Yong onemel. Na chvíľu zostal bez slova, akoby premýšľal, či *medzi nimi vôbec existuje niečo iné než peniaze, o čom by sa dalo hovoriť.*

Skôr než Shengovi došla trpezlivosť a začal sa zasa tváriť chladne, potichu povedal: „Prepáčte... pán Sheng, máte v sobotu čas? Chcel by som vás pozvať na večeru.“

„V sobotu?“ Shengovi sa mierne zdvihli kútiky pier, no tón mal trochu neisto: „Už niečo mám.“

„Ospravedlňujem sa, tak potom—“

„Mám stretnutie s priateľmi. Tak príď rovno za mnou, keď príde čas,“ prerušil ho Sheng skôr, než by Hua Yong stihol navrhnúť zmenu termínu.

Na druhej strane bolo znova ticho.

Shaoyou vedel, že sa mu do toho nechce, preto sa uškrnul a pridal nátlak:

„Ak je to pre sekretára Hua Yonga nepohodlné, môžeme to nechať tak.“

„Nie, nie je. Pošlite mi adresu,“ súhlasil nakoniec ticho.

V Jiangsu a Šanghaji nie je núdza o víkendové večierky. Bývajú okázalé, hlučné, plné elegantných ľudí, ale vo vnútri prázdne. Tentoraz sa večierok konal v novom klube Li Baiqiaa, ktorý sa nachádzal v dvojiciach výškových budov – jednom zo symbolov Jiangsu a Šanghaja.

Sheng Shaoyou a Hua Yong sa stretli pri vchode na podzemné podlažie.

V garáži stálo množstvo drahých áut a pri vstupe stáli vrátnik a ochrankári, ktorí jednému po druhom kontrolovali pozvánky.

Bol to menší, súkromný večierok – hostí nebolo veľa, asi tridsať. Hua Yong bol pravdepodobne jediný človek, ktorý prišiel taxíkom.

Taxík zastavila ochranka pri vjazde do podzemného parkoviska. Vrátnik bezvýrazne skontroloval Hua Yongovu pozvánku – jeho meno na nej nebolo, stálo tam iba „sprievod“.

Ochranka bol vysoký muž, A-úrovňový Alfa. Bez slova sa pozrel na Hua Yongu a podľa jeho tváre si v duchu potvrdil, že tento pekný Omega je len doprovod. Zdvorilo, ale chladne povedal: „Prepáčte, pane, toto je súkromný areál. Komerčné vozidlá nemajú povolený vjazd.“

Hua Yong prikývol, vystúpil z auta – a vtedy zbadal Sheng Shaoyoua, ktorý práve tiež vystúpil.

Sheng Shaoyou mal na sebe kabát po kolená, pod ním najnovší model dvojgolierového svetra značky Cotes Anglaises s rebrovanými manžetami. Za ním, na parkovacom mieste vyhradenom len pre VIP, stál oslnivý čierny Rolls-Royce Phantom.

Bol o pol hlavy vyšší ako bodyguard kráčajúci za ním. Po vystúpení z auta stál pri vstupe s rukami vo vreckách. Vrátnik

ani ochranka od neho nežiadajú vidieť pozvánku – tento Súrovňový Alfa svojím postojom jasne ukazoval, že do tohto drahého, honosného sveta patrí od narodenia. Narodil sa s „pozvánkou v krvi“.

Sheng Shaoyou si prirodzene všimol aj Hua Yonga.

Asi preto, že bol víkend, Hua Yong nemal na sebe svoju zvyčajnú košeľu či oblek.

Tento jemný, ale tvrdohlavý „orchideový“ Omega mal oblečený rolák ako študent, väčšina jeho tváre bola zahrabaná v chlpatom golieri svetra. Pôsobil tým menší a jeho brada ešte ostrejšia.

Bol nevhodne oblečený. Keby to bol hocikto iný, Sheng Shaoyou by sa okamžite zamračil a vyhodil ho s tým, nech odíde. Ale dnes ho to zvláštne nenahnevalo. Dokonca naňho osobne zavolať: „Na čo civíš? Pod' sem.“

Hua Yong okamžite vykročil, trochu v rozpakoch, a povedal: „Prepáč, povedal si, že je to večierok, myslel som... nevedel som, že je to taká formálna akcia. Ak ti tým robím problém, môžem hneď odísť.“

„A prečo by si odchádzal?“ Sheng Shaoyou si ho premeral pohľadom. Keď zbadal, ako sa bledá tvár ukrytá v golieri pri jeho pohľade ešte viac stiahla, mierne sa pousmial a povedal: „Takto to stačí. Je to v poriadku.“

Hua Yong sa naňho pozrel zvláštnym, ťažko čitateľným pohľadom. Sheng Shaoyou si ten pohľad vyložil ako „ďakujem“ – a nálada sa mu zlepšila.

Na rozdiel od Hua Yonga, ktorého nechali stáť pred vjazdom a nútili vystúpiť z taxíka, ich tentoraz nikto nezastavil ani nepýtal pozvánku. Sheng Shaoyouova tvár bola tou najlepšou vstupenkou. Kadiaľ prešiel, tam sa k nemu hrnuli úsmevy, pozdravy, šum obdivu a poháre vína.

Sheng Shaoyou bol na takéto scény dávno zvyknutý, no pre Hua Yonga bolo všetko nové a oči sa mu nevedeli prestať pozeráť okolo seba.

„Shen Wenlang ťa ešte nikdy nevzal na takúto spoločnosť?“ opýtal sa Sheng Shaoyou.

„Nie,“ odpovedal Hua Yong. „Do firmy som nastúpil len nedávno. Pán Shen väčšinou berie so sebou sekretára Gao.“

„Aha.“ Sheng Shaoyou sa opäť pousmial. „Takže dnes je tvoja prvá premiéra?“

„Áno.“ Hua Yong sa k nemu z nervozity trochu priblížil – ako mačka, ktorá prvýkrát ide von so svojím majiteľom. Dokonca sa mu nevedome nechtami zľahka obtrel o rukáv a potichu sa spýtal: „Pán Sheng, nie je to... zle, že som oblečený takto?“

„Čo by malo byť zle?“

Hua Yong chvíľu mlčal, potom potichu povedal: „Je to pre teba trápne.“

Sheng Shaoyou mal dnes akosi chuť sa smiať. Táto orchidea mu prišla zaujímavá a nemohol si odpustiť, aby si z neho trochu nevystrelil. Nasilu zvažnel, nasadil vážnu tvár a predstieral nespokojnosť: „Áno, trochu.“

Hua Yong mu to uveril. Tvár mu jemne sčervenela, pery sa mu stisli a po chvíli povedal: „Tak... čo keby som odišiel? Pozvem ťa niekedy inokedy na večeru.“ Pritom pustil jeho rukáv a ustúpil, akoby sa chystal odísť.

Sheng Shaoyou ho chytil za ruku – teplá, jemná, bledá, hladká ako okvetný lístok orchidey. „Kam by si išiel?“ ticho ho chlácholil. „Keď si už tu, tak je to v poriadku. Mne ostane tvár, aj keď ma trochu zahanbíš. O dva dni ťa pozvem ja na večeru.“

„Ale—“

„Žiadne ale. Už tým, ako si oblečený, ma zahanbuješ dosť. Ak ešte aj utečieš, bude ešte trápnejšie, keď tu ostanem sám,“ zaklamal bez mihnutia oka. „Takže menšie zlo je ostať. Ale nabudúce, keď ťa vezmem na večierok, sa obleč poriadne.“

Hua Yong sklonil hlavu, chvíľu premýšľal a potichu povedal: „Tak nabudúce... radšej nejdem.“

Sheng Shaoyouvi sa okamžite pokazila nálada. Prižmúril oči: „Nejdeš?“

„Nemám nič vhodné na takéto podujatia,“ priznal Hua Yong priamo.

Sheng Shaoyou mal pocit, akoby ho niekto poškriabal – otravné a príjemné zároveň. No keď zbadal, že nejde o odmietnutie jeho samotného, ale len o oblečenie, potichu si vydýchol. Jemne sa usmial: „Oblečenie nie je problém. Povie sa Chen Pinmingovi, nech ťa niekedy vezme vybrať si dva slušné outfity—“

Hua Yong sa nadýchol, akoby chcel niečo povedať, ale v tej chvíli niekto známy poklepal Sheng Shaoyoua po pleci a začal sa s ním srdečne vítať. Takže sa k slovu nedostal.

Vo vnútri sa pri ich stole pristavoval jeden známy za druhým, aby Sheng Shaoyoua pozdravili.

Li Baiqiao, hostiteľ a majiteľ nového klubu, sedel po jeho ľavej strane. Keď konečne obehol všetkých hostí, prisadol si a s úsmevom utrúsil: „Do riti, ja robím tieto akcie každú chvíľu – a nikdy to nie je také živé, keď ty neprídeš.“

Vtom sa jeho pohľad presunul doprava – a na chvíľu onemel.

Na Sheng Shaoyouovej pravej strane sedel Hua Yong – so sklopeným zrakom, belostnou pokožkou, ktorá v svetlách banketu takmer žiarila. Aj v tých najjednoduchších šatách sa nedala prehliadnuť jeho oslepujúca krása.

„Kto je toto?“

Keď sa Li Baiqiao spýtal, Hua Yong pomaly zdvihol mihalnice a pozrel naňho. V tom pohľade nebola žiadna emócia, no aj tak Li Baiqiao na chvíľu onemel.

Šťuchol lakťom do Sheng Shaoyoua a spýtal sa: „Odkiaľ si túto vzácnosť dotiahol?“

Sheng Shaoyou sa len pousmial: „Čo ťa po tom, odkiaľ som ho vzal?“

„Hej, nie tak—“ Li Baiqiao vstal, obišiel Hua Yonga, naklonil sa a privoňal si. Prekvapene zamrmlal: „Aj toto je kvetinová vôňa?“

Hua Yong sa jeho bezočivosti zľakol a prudko vstal. Rameno mu vrazilo do nosa a Li Baiqiao cúvol, držiac si ho oboma rukami. „Do riti, to bolelo!“

„Prepáč,“ povedal Hua Yong chladne, no v tvári nemal ani stopu ospravedlnenia. Jeho nos bol dlhý, ostro rezaný – tá ostrá krása pôsobila ako nôž, čo sa každému zareže do očí.

Li Baiqiao, zaskočený jeho ostrosťou, nevedel či sa smiať alebo hnevať. Napokon sa zasmial a povedal: „Dobre, dobre – len som si chcel pričuchnúť, krásavec, hneď sa nejeduj.“

Chcel sa znovu priblížiť, no výraz odmietnutia v Hua Yongovej tvári bol taký jasný, že si to rozmyslel. Zdvihol ruky v geste vzdania sa a dodal: „Tak mi aspoň povedz meno, môže byť?“

„Hua Yong,“ odpovedal. Krátko pritom pozrel na Sheng Shaoyoua – v pohľade bolo cítiť nespokojnosť aj tichú prosbu o pomoc.

Li Baiqiao síce tvrdil, že sa nepriblíži, ale aj tak znova pristúpil a natiahol ruku, že mu ju položí na ramená.

Sheng Shaoyou chvíľu nechal Hua Yongovu podráždenosť len tak – páčilo sa mu to. No keď Li Baiqiao položil ruku na jeho plece, vstal, zrazil mu ju a s predstieraným hnevom povedal: „Obťažuješ môjho spoločníka priamo predom mnou. Li Baiqiao, mohol by si sa správať aspoň trochu normálne?“

Li Baiqiao si zasiahnutú ruku stiahol, chrbát mal červený od úderu. V duchu si zamrmľal: *Čo je na tom nenormálne? Ved' takto sa správam stále.*

Sheng Shaoyou predsa v minulosti nikdy neprotestoval. Prečo teraz takto vyšiluje?

Len preto, že tento raz si priviedol takúto vílu a ja si k nej ani nemôžem pričuchnúť? Jedna útlocitná orchidea – čo sa stane, keď sa jej niekto dotkne? Odpadne jej lupienok?

Kapitola 7

Na konci banketu vypil Li Baiqiao priveľa vína. Keď odchádzal, jeho kroky boli vratké a úmyselne či neúmyselne sa nakláňal k Hua Yongovi. Hua Yong sa ho snažil viackrát obísť, no napokon to nezvládol a muž ho ľahko chytil okolo pása.

Sheng Shaoyou okamžite natiahol ruku, pritiahol si Hua Yonga k sebe, pevne ho objal a laktom odstrčil opitého Li Baiqiaa.

Počas hostiny prichádzalo k stolu príliš veľa ľudí, ktorí si chceli so Sheng Shaoyouom pripíť, a Hua Yong, ako jeho spoločník, musel tiež vypíť dva poháre. Teraz bol opitý, a horúci pach alkoholu zmiešaný s agresívnou vôňou feromónov Alphy, ktorý bol príliš blízko, mu ešte viac zmiatol hlavu. Jeho bledé líca sa sčervenali od opitosti.

Bol oblečený príliš jednoducho, čo ho na takejto udalosti robilo ešte nápadnejším. Obyčajné oblečenie v spojení s ohromujúcou tvárou spôsobilo, že Sheng Shaoyouov krásny, no nenápadne oblečený spoločník sa stal najdiskutovanejšou osobou večera.

Sheng Shaoyou veľa nepopíjal, a keď videl, že Hua Yong pôsobí opito, požiadal ho, aby si sadol do auta, a vydal sa s ním na obchádzku, aby ho odviezol domov.

V aute bolo zapnuté kúrenie, takže Hua Yongova tvár pôsobila ešte červensšie. Sedel tam omámený, kým si zrazu na niečo nespomenul. Vybral z vrečka mobil a podal ho Sheng Shaoyouovi.

„Pán Sheng,“ povedal, „tu je môj splátkový plán. Prosím, preštudujte si ho.“

Prsty, ktorými držal telefón, nevyzerali silné, no pretože boli také chudé, vystupovali mu kĺby, ktoré mali jemný ružovkastý odtieň.

Sheng Shaoyou pohľadom skĺzol po chrbte jeho ruky, kde sa črtali bledé modré žily, potom sa naklonil a pozrel sa na splátkový plán, ktorý Hua Yong zapísal do poznámky v mobile.

Hua Yong rozdelil sumu šesťsto tisíc na tridsať splátok, pričom plánoval platiť dvadsať tisíc mesačne. Trvalo by mu asi tri roky, kým by to splácal.

Keď Sheng Shaoyou pozeral na rozpis splátok bez slova, Hua Yong si pomyslel, že sa mu to zdá prídlhé, a otvoril ústa, z ktorých bolo cítiť alkohol.

„Viem, že je to trochu dlhé, a úrok nie je vysoký. Logicky, keďže nemám ručenie, úrok by mal byť vyšší než v banke.“

Vyzeral trochu nervózne, obe ruky mal položené na kolenách a nemotorne ich zvieral. „Ale po splatení istiny vypočítam celkový úrok podľa štvornásobku bankovej sadzby a budem ho ďalej splácať, kým všetko nevrátim.“

Sheng Shaoyou zdvihol zrak, jeho oči sa zastavili na Hua Yongovej vážnej a úprimnej tvári, vrátil mu mobil a pokojne povedal:

„V skutočnosti existuje rýchlejší spôsob.“

Hua Yongove prsty na kolene sa napli. Zjavne tušil, čo tým Sheng Shaoyou myslí, no predstieral, že nerozumie, a ospravedlňujúco povedal:

„Prepáčte, môj plat je obmedzený. Ak nepríde povýšenie alebo zvýšenie mzdy, toto je už najrýchlejší spôsob.“

Sheng Shaoyou sa naňho usmial. Nevedno prečo, mal v tej chvíli pocit, že je krutý a bezcitný.

„Hua Yong,“ povedal, „staň sa mojím milencom. Ak súhlasíš, nemusíš mi nič vracať.“

Omega oproti nemu mlčal a, ako sa dalo čakať, ponuku odmietol.

No na rozdiel od iných Alphov, ktorých odmietol priamo, tentoraz to urobil jemne a so zreteľom na Sheng Shaoyouovu láskavosť.

„Prepáčte, pán Sheng, možno to pôjde pomalšie, ale všetko vám splatím.“

Keď sa pozrel na jeho opitú, no odhodlanú tvár, Sheng Shaoyou ho viac nenútil a len neúprimne prikývol.

Odvtedy Hua Yong zatvoril oči a oprel si hlavu o okno auta. Krk, ktorý mu vykúkal spod goliera svetra, bol biely s nádychom ružovej – taký, že by každý Alpha dostal chuť sa doňho zahryznúť. Najlepšie by bolo zanechať tam dočasnú alebo trvalú stopu.

Jeho ospalý, nevinný a pritom zvodný výraz v Sheng Shaoyouovi prebúdza zvláštnu túžbu natiahnuť sa a objasť ho.

No skôr, než sa odhodlal k činu, telefón mu niekoľkokrát zavibroval. Keď ho odomkol, uvidel správy od známych priateľov, ktorí sa pýtali, odkiaľ pochádza jeho spoločník a kde ho uniesol, pretože je taký krásny, že mu ju závidia.

Medzi nimi boli Li Baiqiao a Cheng Zhe, jeho najbližší kamaráti – obaja pravidelní návštevníci zábavných klubov v Šanghaji. Polovtipne mu napísali, že keď sa jej nasýti, mal by ju nechať „v rodine“.

Aj keď bol Li Baiqiao ľahkovážny a zhýralý, nikdy predtým Sheng Shaoyoua o nikoho nepožiadala. Tentoraz sa zdalo, že sa o túto orchideu skutočne zaujíma.

Sheng Shaoyou nevedel, prečo ho to rozhnevalo. Možno preto, že táto orchidea bola presne podľa jeho gusta – a ešte skôr, než ju vôbec získal, si ju niekto dovolil žiadať.

Auto prechádzalo rušným centrom mesta a napokon zastalo pred starým bytovým domom, ukrytým hlboko medzi uličkami. Hua Yong pocítil v srdci zvláštny pokoj, mihol riasy a otvoril oči. Chvíľu pôsobil zmätene, potom sa otočil a povedal zmäteným hlasom:

„Pán Sheng, som tu.“

Vonku mierne pršalo, dažďové kvapky narážali na sklo a zanechávali na ňom jednu priezračnú stopu za druhou.

„Mám ťa odprevadiť hore?“ opýtal sa Sheng Shaoyou.

Hua Yong na okamih zaváhal, no potom sa slušne poďakoval a odmietol:

„Cesta v uličke nie je rovná, je tam veľa kaluží a zašpinili by ste si topánky.“

Keď to dopovedal, natiahol ruku, otvoril dvere a vystúpil z auta.

Táto štvrť v centre Jianghu bola stará – priemerný vek budov presahoval štyridsať rokov. Odhalené elektrické káble rozdeľovali oblohu na nespočetné kúsky, na úzkych chodníkoch stáli betónové stĺpy a smetné koše, a z oboch strán sa tiesnili ošarpané cementové domy, neusporiadané a chaotické ako príšera, ktorá nezapadala do mesta, kde mal každý meter štvorcový nesmiernu cenu.

Hua Yong vystúpil, otočil sa a uvidel Sheng Shaoyoua s temným výrazom v tvári. Nevedel, či by mal jednoducho odísť, a tak sa nerozhodne postavil na kraj cesty a spýtal sa:

„Tak ja teda pôjdem?“

Sheng Shaoyou len zamrmal: „Hmm.“ No stále tam stál, ani sa nepohol. Jeho oči, v ktorých sa odrážal dážď, sa jemne leskli a odrážali najkrajšiu žiaru nočného mesta.

Hua Yong sa k nemu mierne naklonil a ticho ho oslovil:

„Pán Sheng.“

„Čo je?“

Tá orchidea, stále mäkká a krásna aj napriek vetru a dažďu, sa naklonila nižšie. Jeho tenké, biele prsty sa zľahka dotkli okna auta a jemne naň zaklopali. Keď sa sklo spustilo, zašepkal:

„Keď budete mať čas, povedzte mi, prosím. Rád vás znovu pozvem na večeru.“

Sheng Shaoyou opäť zamrmal „hmm“ a jeho nálada sa zrazu výrazne zlepšila.

„Choď domov,“ povedal mäkšie, „prší a je zima.“

Hua Yong sa naňho usmial a ticho zaželel:

„Dobre... dobrú noc.“

Keď sa Sheng Shaoyou vrátil domov, aj po sprche stále myslel na Hua Yongov odchádzajúci chrbát. Svetlý sveter s vyšším golierom, ktorý mal na sebe, bol trochu obnosený a

na manžetách mal sotva viditeľné žmolky – bolo vidno, že sa ich niekto starostlivo snažil odstrániť žiletkou. No aj tak, pre svoj vek, niesol známky opotrebovania.

Krásne tvarované zápästie Omegy vyčnievalo spod trochu ošúchaného rukávu, vďaka čomu aj obyčajné staré oblečenie pôsobilo elegantne.

Hua Yong odbehol bez dáždika. Jeho štíhla postava sa stratila na rozhraní medzi zúfalstvom a miznúcim leskom mesta – pohľad, ktorý zasiahol Sheng Shaoyouovo srdce, keď tam stál a díval sa za ním.

V tú noc mal Sheng Shaoyou v hlave jedinú myšlienku – tento Omega by nemal žiť na takom mieste.

...

Po práci si Gao Tu len zriedkavo brával dovolenku. Odkedy ho preložili k Shen Wenlangovi ako osobného sekretára, nevyčerpal za celý rok takmer ani jeden deň voľna. No minulý štvrtok si po prvý raz zobral trojdňové voľno – spolu s víkendom päť dní – a mal sa vrátiť do práce až nasledujúci utorok.

Sekretár Gao si len zriedkavo pýtal voľno, preto ho personálny manažér hneď neschválil, ale požiadal o potvrdenie jeho priameho nadriadeného.

Jeho nadriadený bol ostrieľaný veterán v kancelárskom svete a dobre vedel, že Gao Tu síce nie je vysokopostavený,

no patrí medzi najbližších Shen Wenlangových ľudí, takže o všetkom bolo nutné informovať šéfa.

Po prečítaní žiadosti o dovolenku ju Shen Wenlang bez váhania schválil. Až po súhlase si spomenul, že sa nespýtal, prečo ju Gao Tu vlastne potrebuje.

Personálny manažér mu vysvetlil:

„V kolónke dôvodu má napísané – sprevádzanie partnera počas horúčkového obdobia.“

Pravé oko sa Shen Wenlangovi mierne zachvelo a zdvihol zrak s chladným, nečitateľným výrazom.

„Pamätám si, že sekretár Gao je slobodný,“ poznamenal.

„Áno, je slobodný,“ odpovedal manažér rozpačito. „Ale podľa ustanovení Zákona o ochrane Omegov majú partneri, ktorí spolu žijú viac ako dva roky, povinnosť sprevádzať svojho partnera počas horúčkového obdobia.“

„Oh,“ Shen Wenlang odvetil ľahostajne, bez najmensej emócie. „Rozumiem.“

Bez Gao Tua boli nasledujúce dva pracovné dni pre kolegov z tímu sekretariátu mimoriadne náročné. Hua Yong bol v spoločnosti len krátko, ešte nepoznal všetky postupy. Shen Wenlang sa k nemu správal zhovievavo, takže ostatní sekretári predpokladali, že ide o šéfovho asistenta, a báli sa ho poveriť dôležitejšími úlohami. Zvyčajne mu zverovali len ľahšie práce – prípravu podkladov a údajov.

Pravidelné pondelkové porady HS Group sa konali o deviatej ráno a materiály, ktoré Shen Wenlang používal, pripravoval vždy vopred Gao Tu. Tento týždeň však bol na dovolenke, a tak zodpovednosť za zostavenie spisov prirodzene pripadla Hua Yongovi.

V sobotu ráno sa zástupca vedúceho sekretariátu zhrozil, keď zistil, že omylom odovzdal USB kľúč s pondelkovými materiálmi Gao Tuovi – spolu s dátovými správami určenými až na stredu.

Neostávalo mu teda nič iné, len zavolať sekretárovi Gaovi.

Staráť sa o Omegovo horúčkové obdobie je pre Betu, ktorý nedokáže uvoľňovať upokojujúce feromóny, nesmierne náročné.

Na druhej strane linky znel hlas sekretára Gaoa unavene, ospalo:

„Čo sa deje?“

Zástupca mu vysvetlil situáciu. Gao Tu chvíľu mlčal, napokon si vzdychol:

„Dobre, prinesiem to osobne.“

Z dôvodu prísnej dôvernosti sa všetky firemné dáta HS uchovávali na špeciálnych šifrovaných nosičoch, ktoré sa nesmeli kopírovať ani prenášať mimo firmy. Gao Tu bol ochotný obetovať svoj voľný čas, len aby pomohol – čím zachránil kolegu z veľkého problému.

„Sekretár Gao, ďakujeme, že ste si dali tú námahu,“ povedal zástupca úprimne, no opatrne dodal: „Ale... je naozaj v poriadku nechať Omegu doma počas horúčkového obdobia?“

Gao Tu len neurčito zamrmľal, posadil sa na rozrúmenenú posteľ a odpovedal:

„Ak to nebude dlho, zvládne to.“

Z nočného stolíka zdvihol teplomer – žlté svetielko výstrahy sa rozsvietilo: telesná teplota 37,8 °C.

S úľavou vydýchol. Nízka horúčka znamenala, že najhoršia fáza už pominula a čoskoro bude koniec.

Vstal, osprchoval sa, usušil si vlasy a otvoril okno, aby vyvetraný chlad rozptýľil ťažkú, šalviiovú vôňu v izbe. Čerstvý vzduch mu prejasnil myseľ.

Bol to už nevedno koľký horúčkový cyklus, ktorý Gao Tu prežíval úplne sám.

Keď mal jedenásť rokov, jeho rodičia sa rozviedli. Matka, bez stáleho príjmu, si so sebou vzala mladšiu sestru, zatiaľ čo Gao Tu zostal s otcom – gamblerom a alkoholikom.

ABO diferenciácia pohlavia zvyčajne prebieha v detstve, najčastejšie vo veku šesť až sedem rokov. U Gao Tu však nastala veľmi neskoro – až počas letných prázdnin, keď mal jedenásť, zažil svoje prvé horúčkové obdobie v živote.

Keď sa lúčil so svojou matkou, bolo to práve na konci tohto obdobia. Matka mu vpichla do žíl feromónový inhibítor a vtisla mu do rúk veľké vrečko s inhibítorovými tabletkami.

„Gao Tu, odchádzam,“ povedala. „Len nedávno si sa diferencoval ako Omega. Je veľa vecí, ktoré ťa už nestihnem naučiť, ale na jedno nesmieš nikdy zabudnúť – nikomu nesmieš povedať, že si Omega.“

Gao Tu zmätene hľadel do matkiných slzami zaliatych očí a neisto sa načiahol, aby jej ich zotrel.

Matka sa rozplakala ešte viac.

„Gao Tu, tvoj otec je netvor. Predal by vlastnú ženu aj syna za peniaze! Nesmie sa dozvedieť, že si Omega, rozumieš? Prisľúb mame, že to budeš držať v tajnosti! Prisľúb mi to! Povedz to! Povedz to!“

Gao Tu cítil, ako mu bolesť zvierá ruku, ktorou ho matka pevne držala. Oči sa mu naplnili slzami, no prikývol:

„Budem to tajiť. Neplač, mami.“

Matka ho objala a jej slzy mu nasiakli do trička.

„Gao Tu, musíš si pamätať, že si Beta. Si Beta...“

Pred odchodom stál Gao Tu pred skrinkou a váhal medzi inhibítorovými tabletkami a injekčným roztokom. Len pred pár dňami, vo štvrtok, bol u lekára.

Kvôli dlhodobému zneužívaniu inhibítorov sa uňho začali prejavovať počiatočné príznaky poruchy feromónov. Jeho

horúčkové obdobie sa stávalo nestabilným a zakaždým, keď bol prepracovaný alebo unavený, feromóny mu začali nekontrolovane presakovať z krčných žliaz – ako keby sa rozbila fľaštička s parfumom.

Aby mohol ďalej pracovať, musel si tajne zvyšovať dávky.

Vo štvrtok ráno však omdlel doma, nezazvonil mu budík a po prvý raz v živote zmeškal prácu. Až vtedy si uvedomil vážnosť situácie a popoludní sa išiel objednať k lekárovi.

Po vyšetrení mu známy lekár oznámil, že jeho horúčkové obdobie sa blíži, a prísne mu zakázal ďalej používať injekčné inhibítory. Nariadil mu okamžite požiadať o dovolenku.

V ambulancii sa Gao Tu znepokojene spýtal:

„Čo mám robiť, ak nechcem, aby sa feromónová vôňa dostala von? Neexistuje iný spôsob ako injekcie?“

Lekár sa naňho pozrel. Tento tichý, slušný pacient, ktorý k nemu chodil už roky, pôsobil nervózne, ale rozhodne. Lekár si len bezmocne povzdychol:

„Pán Gao, mali by ste navštíviť psychiatra. Ste extrémne nespokojný so svojou identitou Omegi a prejavujete silné komplexy menejcennosti. Je to kvôli vášmu partnerovi? Váš partner nemá rád váš pach?“

Lekár sa zamračil.

„Ospravedlňujem sa, to je len moja domnienka. Ale keďže inhibítory používate tak často, jediný, kto by s vami mohol

tráviť toľko času v blízkosti, je partner. Ak je to, ako si myslím, váš partner, potom ide o týranie...”

„Nie, tak to nie je,“ vyhrkol Gao Tu v panike. „Som slobodný.“

„To je ešte horšie,“ sprísnil lekár tón. „Ako slobodný a negravidný Omega ohrozujete svoj život! Závažné poruchy feromónov môžu byť smrteľné! Navyše, počas horúčkového obdobia je injekcia inhibítora veľmi bolestivá. Vám to neprekáža?“

Gao Tu ostal stáť zarazený a potichu odvetil:

„Brával som tabletky proti bolesti.“

Starší Omega-lekár vstal od stola, celý roztrasený od hnevu.

„Nepočúvať lekára je jedna vec! Ale vpichovať si inhibítor počas horúčkového obdobia a ešte k tomu brať analgetiká?! Chcete zomrieť?!“

Keď si spomenul na doktorovu rozhorčenú tvár, jeho prsty sa konečne zastavili na tabletkách inhibítora.

Pomyslel si: ide len o USB kľúč, nebudem v kontakte s nikým, takže pilulka by mala stačiť na potlačenie pachu.

Kapitola 8

Dom Hua Yonga sa nachádzal v slume v centre Jianghu. Gao Tu poznal len približnú adresu, ale nikdy tam predtým nebol.

Taxíky mohli zísť len po začiatok úzkej uličky. Úzka ulička bola pre autá nepriechodná, takže sa dalo ísť len pešo.

Gao Tu sklonil hlavu a podľa podrobnej adresy, ktorú mu Hua Yong poslal pred pol hodinou, sa niekoľko minút túlal uličkou, až sa napokon zastavil pred obytnou budovou.

Schodisko bolo tmavé a vlhké, so silným zápachom guľičiek proti moliam.

Schody boli strmé a aj cez deň tu bolo pomerne šero. Hua Yong býval na najvyššom poschodí tejto obytnéj budovy bez výťahu. Keď sa Gao Tu pozrel na tie strmé schody, unavené telo ho zbolelo a s povzdychom sa zmieril so svojím osudom.

Počas obdobia horúčky sa musel presťahovať zo štvrtého poschodia na chladné a tmavé prízemie, pretože vtedy nevládal chodiť po schodoch.

Nečakal však, že sa aj tentoraz nevyhne tomu prekliatemu stúpaniu — a zasa bude musieť liezť po tých prekliatych schodoch.

Na šieste poschodie sa vyštveral v dvoch etapách, úplne bez dychu, a trvalo mu to poriadne dlho.

Keď dorazil k Hua Yongovmu bytu, mal celý chrbát prepotený a čierne vlasy mu v neporiadku padali do čela. Gao Tu sa obával, že pot ešte viac zvýrazní vôňu jeho feromónov z horúčky, a ľutoval, že si nevybral injekciu inhibítora s lepším účinkom, ale len tabletky s menšími vedľajšími účinkami.

Táto ľútosť dosiahla vrchol vo chvíli, keď Hua Yong otvoril dvere, Gao Tu vošiel dnu — a uvidel, že za ním stojí Shen Wenlang.

Shen Wenlang? Čo tu robíš?

Gao Tu sa na okamih zarazil, no rýchlo sa upokojil.

Pokojne pozdravil svojho priameho nadriadeného a stručne vysvetlil dôvod svojej návštevy.

Hua Yong sa naňho jemne usmial a ticho povedal:

„Ďakujem, sekretár Gao, že si si dal tú námahu prísť osobne.“

Bol naozaj veľmi pekný. Hoci mu Gao Tu trochu závidel, jeho úsmev plný dobroty a bezchybná krása sa ho dotkli.

Tento krásny Omega mal v sebe vzácnu vytrvalosť, ktorá v ľuďoch prebúdza túžbu pomáhať mu.

Navyše Hua Yongova situácia mu pripomínala jeho vlastnú, a tak cítil zvláštnu spolupatričnosť.

„Nemáš za čo,“ povedal Gao Tu, vybral z aktovky U-klúč a podal ho Hua Yongovi. Donútil sa zachovať pokoj a chcel odísť čo najrýchlejšie, bez zbytočného obzerania sa. Jemne sa uklonil svojmu šéfovi a úradným tónom dodal:

„Ešte mám niečo na práci. Odchádzam. Prajem vám obom príjemný víkend, uvidíme sa v utorok.“

Vo dverách bytu stáli Hua Yong a Shen Wenlang jeden za druhým. Cez pootvorené dvere Gao Tu zazrel množstvo nových domácich potrieb pohádzaných po zemi. Zdalo sa, že Hua Yong práve mení všetky bežné veci v dome. Byt bol v takom neporiadku, akoby sa práve nasťahovali.

Prečo sa tu objavil Shen Wenlang?

Počas víkendu sa v špinavom, tmavom byte bez výťahu, uprostred slumu, objavil najznámejší mladý podnikateľ mesta Jianghu — muž, ktorý otvorene tvrdil, že nenávidí Omegy.

V dome mladého a krásneho Omegu!

Čo sa to, preboha, deje!?

Odpoveď bola očividná.

Gao Tu sa otočil s bledou tvárou. Jeho výraz zostal pokojný, no kroky mal roztrasené, akoby chcel čo najrýchlejšie utiecť.

Nechcel nad tým premýšľať, pretože nech už mal Shen Wenlang akýkoľvek dôvod tráviť víkend s Hua Yongom, nemalo to s ním nič spoločné.

Gao Tu bol len jeho osobný sekretár, najatý za peniaze. Často prichádzal do styku s Wenlangovými súkromnými záležitosťami, vstupoval do jeho osobného priestoru a niekedy mal klamlivý pocit, že je mu dovolené zdieľať s ním chvíle súkromia.

No Gao Tu lepšie než ktokoľvek iný vedel, že on a Shen Wenlang sú len cudzinci, ktorí sa občas stretnú. Ak to chcel nazvať lichotivo, bol jeho kolega a podriadený. Ak úprimne, pre Shen Wenlanga bol Gao Tu len ako kávovar v kancelárskej kuchynke — nástroj, ktorý možno kedykoľvek vymeniť, kúpiť novší, lepší model.

Gao Tu nenávidel sám seba za to, že si dovolil mať voči Shen Wenlangovi nerealistické ilúzie. Práve tie ilúzie ho, človeka, ktorý bol doňho tajne zamilovaný desať rokov, prinútili odísť od otca a žiť sám — a napriek odporúčaniu lekárov si nechať pichnúť vysoké dávky inhibítorov, len aby mohol predstierať, že je Beta, ktorý by Shen Wenlanga nikdy neobťažoval.

A tak sa mu len viac prehlbovalo utrpenie.

Kedysi sa mu o tom dokonca snívalo. Že raz Shen Wenlang pochopí, že dokáže prijať Omega, že vôňa ich feromónov nie

je taká neznesiteľná. Potom by už Gao Tu nemusel riskovať život neustálymi injekciami inhibítorov, ktoré mu podľa lekárov raz zničia telo. Mohol by zostať po jeho boku otvorene, bez klamstiev, ako niekto, kto už nemusí hrať úlohu nástroja, aby si zachoval pracovný vzťah.

A teraz sa zdalo, že Shen Wenlang už Omegy nenávidí menej. Presnejšie povedané, konečne našiel takého Omegu, pri ktorom dokázal zniesť nepohodlie a zostať po jeho boku. Bola to naozaj dobrá vec — a predsa práve to robilo Gao Tuovi, ktorý z toho cítil nepochopiteľný smútok, život ešte neznesiteľnejším.

Gao Tu mal tvár temnú ako voda, no vo vnútri mu zúrilo more. Urobil pár rýchlych krokov, keď ho zrazu zastavil hlas:

„Počkaj.“

Shen Wenlang vyšiel z dverí, zavolať naňho a tichým hlasom sa spýtal:

„Sekretár Gao, tak sa ponáhľáš domov. Ideš utešiť svojho partnera?“

„Ah... eh.“ Gao Tu sa musel otočiť. Keď si uvedomil, že jeho šéf možno prehliadol lož, ktorou zakryl svoju skutočnú identitu, pozdvihol hlavu a slabo sa usmial:

„Áno, pán Shen. Ospravedlňujem sa, že som vám spôsobil nepríjemnosti tým, že som si náhle vzal voľno.“

„Nie je to nič vážne,“ povedal Shen Wenlang. „V sekretárskom tíme je dosť ľudí. Tvoja absencia nebude katastrofa.“

„Áno... áno,“ prikývol Gao Tu.

Shen Wenlang bol Alfa úrovne S a jeho povaha presne zodpovedala jeho priamym a neúprosným slovám. Vôňa jeho feromónov bola silná, prenikavá a zrážajúca sa.

Neodolateľná aróma kadidla a kosatca sa miešala ako zrážka moci a ambícií — a stačila len jej stopa, aby v človeku vzplanul neovládateľný plameň túžby.

Len čo sa Gao Tu pozrel na Shen Wenlangovu tvár, mal pocit, že sa mu zasa zvýšila teplota. Na čele sa mu objavili ďalšie kvapky horúceho potu. Váhavo sa opýtal: „Pán Shen, máte ešte nejaké pokyny?“

Shen Wenlang k nemu pristúpil bližšie. Z jeho tela sa šírila zmes vône parfumů a slabého nádychu prirodzených feromónov.

Gao Tu, ktorý bol práve v citlivom období, v sebe bolestivo zakvílil. Prsty, ktoré mal spustené po bokoch, sa mu zachveli a zaryli do stehien. V najväčšom vypätí síl sa prinútil udržať aspoň zdanlivú rovnováhu a nepodľahnúť.

Z posledných síl potlačil nutkanie natiahnuť sa a dotknúť sa ho. Zaťal zuby, odvrátil sa od zdroja tej šialenej túžby a urobil krok späť.

Shen Wenlang zastal a jeho tvár potemnela. Vysoký a pohľadný Alfa sa zamračil, jemne si privoňal a chladným hlasom povedal: „Keď pôjdeš do práce, nezabudni sa poriadne umyť. Nevieš, že máš silný pach Omegy?“

Gao Tu onemel pod úderom týchto slov. Jeho rozhorúčená, slabá tvár okamžite zbledla.

Zahanbene sa mimovoľne uklonil: „Prepáčte.“

Shen Wenlang sa mu chladne díval na temeno hlavy a po chvíli sucho poznamenal: „Nepribližuj sa ku mne s tým špinavým pachom Omegy —“ zodvihol obočie a doplnil, „smrdí to.“

...

Keď si Hua Yong spomenul na ten pohľad na Beta sekretára, ktorý odchádzal zronený a ponížený, prezeral si popritom príspevky v Sheng Shaoyouovej sieti „Moments“ a len bokom pozoroval Shen Wenlangu, ktorý stál pri okne a hľadel za sekretárom s výrazom kamenného sochy.

Nakoniec sa neudržal a opýtal sa:

„Čo je vlastne také smradľavé na sekretárovi Gao?“

Jemná, horkastá vôňa šalvie, ktorá sa miešala s jemným podtónom tepla, síce nebola taká sladká ako typické kvetinové či ovocné arómy iných Omeg, no rozhodne nebola nepríjemná. Prečo teda tvrdí, že smrdí?

Shen Wenlang sa naňho chladne pozrel:

„Keď poviem, že smrdí, tak smrdí. A čo je tebe do toho?“

S rozčúlením kopol do svojho kufra:

„Už si sťahovanie dokončil? Vráť mi mobil. Odchádzam.“

Hua Yong sa zľakol jeho náhlej zmeny nálady. Na chvíľu prestal rolovať príspevky, prikývol a pokojne odpovedal:

„Dobre. Ďakujem, že si mi pomohol so sťahovaním. Len ešte musím dočítať pár príspevkov. Potom ti ho vrátim.“

V duchu si pomyslel: *No dobre, mne je to aj tak jedno. Najlepšie bude, ak sa nebudem zahrávať s týmto hlúpym vlkom, čo sa rozčúlil bez dôvodu.*

...

Keď sa Gao Tu vrátil domov, v omámení si znova zmeral teplotu. Samozrejme — stúpila. Z 37,8 °C pred odchodom sa vyšplhala takmer na 39 °C.

V tomto stave by sa nemal sprchovať, no nedokázal si pomôcť. Vošiel do kúpeľne, pustil sprchu a drhol sa horúcou vodou, akoby sa chcel zbaviť vône Omegy, ktorá na ňom po stretnutí zostala.

Keď vyšiel zo sprchy celý rozhorúčený, pozrel sa na seba do zrkadla. Jeho obyčajná tvár bola až neprirodzene ružová — a len kvôli jemnej stope vône jeho obľúbeného Alfu. Adamovo jablko mu prudko poskočilo a v očiach sa mu zaleskli červené odtiene, ktoré nedokázal ovládnuť.

Lekárovo varovanie mu ešte stále znelo v ušiach, no Gao Tu ho už nechcel počúvať.

Zahryzol sa do ihlovej striekačky, stiahol ochranný kryt z jej hrotu, pomaly vpichol ihlu do mierne napnutej žily a zúfalo vtlačal ľadovo chladnú tekutinu inhibítora do krvného obehu.

O pár minút neskôr sa účinky aj vedľajšie účinky inhibítora prejavili naraz. Gao Tu už nesmel kombinovať ďalšie lieky proti bolesti. Zvíjal sa v bolesti, chvíľu sa pridržal umývadla v kúpeľni, kým nazbieral dostatok síl, aby sa vôbec postavil.

So zaťatými zubami znášal neznesiteľnú bolesť, pomaly sa dovliekol do spálne, ľahol si na posteľ a pretiahol si perinu cez hlavu i telo, ktoré sa striedavo zmietalo v horúčave a zimnici.

Triaška a vysoké teploty sa v ňom striedali ako vlny. V omámení sa pevne objal a postupne upadol do nepokojného spánku.

Kým úplne nestratil vedomie, v pamäti sa mu vynorila spomienka na ich prvé stretnutie so Shen Wenlangom.

Shen Wenlang, v nepoškvrnenej školskej uniforme, stál na pódiu. Pokojným, miernym hlasom rozprával o tom, ako podporuje chudobných študentov v rovnakom veku.

Mladík na pódiu nebol len neobyčajne láskavý, ale aj nádherne pekný. Jeho vzpriamené držanie tela a ušľachtilý zjav pútali pohľady všetkých.

A vtedy si Gao Tu, ktorý stál v rade podporovaných študentov a zároveň prežíval druhú horúčku, pomyslel, že uvidel anjela.

Nechcem tohto muža opustiť, ani keby som mal zomrieť.

Nakoniec sa mu podarilo dostať sa až na tú pozíciu – a zúfalo sa jej držal, len aby pri ňom mohol zostať o niečo dlhšie.

...

Plán prielomu v použití génových nožníc v spoločnosti ShengFang Biology však stále neprinášal žiadny pokrok.

O mesiac neskôr, na mesačnej komplexnej porade, Sheng Shaoyou vybuchol od zlosti. Vedúci technicko-výskumnej skupiny mal celú dobu sklonenú hlavu a ani nedýchal. Ich priemernosť a neschopnosť rozčúlili nového „korunného princa“ do biela.

„Minulý mesiac ste mi jasne povedali, že ste dosiahli určitý pokrok. A čo sa stalo? Samé prázdne reči! Po kontrole sa zistilo, že deväťdesiatdeväť percent vašich takzvaných technologických úspechov pochádza z verejnej databázy HS! Čo je to, do pekla, za pokrok?! Je to čoraz horšie! Ja chcem

skutočný prielom, nie tieto nezmyselné výsledky, ktorými sa ma snažíte oklamať!“

Keď bol Sheng Fang ešte vo funkcii, výskumný tím pre technologické aplikácie dostával každoročne obrovské dotácie, no nikdy nepriniesol žiadne hodnotné výsledky. Sheng Shaoyou sa domnieval, že za tým stojí vlažná pracovná atmosféra a nadmerne vysoké mzdy v porovnaní s výsledkami. Po tom, čo prevzal vedenie spoločnosti, okamžite zaviedol sériu radikálnych reforiem.

Plat tímu výskumníkov z oddelenia Sheng Fang Technology Application po prvýkrát priamo prepožil s výkonnosťou a zriadil kontrolný tím, ktorý mal odhaľovať povrchné a podvodné výskumy pod silným tlakom.

Po tejto pravidelnej porade bol vedúci výskumného tímu odvolaný z funkcie – a na vedúcich pozíciách úrovne P8 a P9 sa po prvýkrát objavili nové, mladé tváre.

Sheng Shaoyou prežil celý deň v kancelárii v mimoriadne pochmúrnej nálade.

Krátko pred koncom pracovnej doby niekto zaklopal na dvere. Bol to Chen Pinming, ktorý mu podal účet a hneď papierový balíček.

„Pán Sheng, toto je mesačný výpis výdavkov slečny Shu,“ povedal s úctou a podal mu účet na prehliadnutie.

Omega menom Shu Xin minula za mesiac viac ako milión jüanov prostredníctvom jeho sekundárnej karty. V pomere 1:2 si kúpila druhú generáciu kabelky Hermès Minikelly J5 z krokodílej kože s lesklou striebornou prackou, tri komplety oblečenia Chanel prêt-à-porter a sedem či osem párov topánok...

Sheng Shaoyou bol vždy k svojim spoločníckam štedrý. Letmo prebehol očami celkovú sumu, podpísal účet a mimochodom sa opýtal:

„A čo je to tamto?“

„Ah, toto.“ Chen Pinming položil na stôl hnedý papierový balíček.

Bol plný a mierne vypúlený. Vysvetlil:

„Toto mi dal sekretár Hua z HS, aby som to odovzdal vám.“

Vo vnútri bolo prvých dvadsaťtisíc jüanov, ktoré Hua Yong vrátil Sheng Shaoyouovi — spolu s ďakovným listom, ktorý vlastnoručne napísal.

Sheng Shaoyou si zrazu spomenul, kde Hua Yong býva. Pozrel sa na dve úhľadne previazané kôpky bankoviek a uvedomil si, aké úsilie musel ten mladý muž vynaložiť, aby tieto peniaze dokázal ušetriť. Možno by to sotva stačilo na jedinú kovovú pracku z kabelky Shu Xin.

V tomto porovnaní sa mu ten Omega s vôňou orchidey zdal naozaj pozoruhodný.

Ľudia ako Hua Yong, ktorí odmietnu ponuku byť spoločníkom bohatého muža ako Sheng Shaoyou a radšej sa odídu niekam ďaleko živiť ťažkou prácou, len aby poctivo splatili svoj dlh, boli v tejto dobe naozaj vzácní.

Tá krásna orchidea bola pravdepodobne jedinečný, dnes už takmer vyhynutý druh — extrémne tvrdohlavý a so silným zmyslom pre vlastnú dôstojnosť.

No v dnešnom svete, keď už aj žiaci na základnej škole vedia, že v živote treba sledovať „maximálny zisk“, to bolo niečo nevídané.

Pri tejto myšlienke sa Sheng Shaoyou nevedomky pousmial. No takmer okamžite sa mu v pamäti vynoril obraz Hua Yongovho zápästia, vykúkajúceho spod starého, obnoseného svetra so žmolkami — tak krehkého, že by sa zlomilo pri najmenšom pohybe.

V hrudi pocítil zvláštny, páľčivý nepokoj.

Sheng Shaoyou si túto zvláštnu trpkosť pripísal na účet dlhodobého prepracovania.

Kapitola 9

Projekt génových nožníc v laboratórnom oddelení napredoval pomaly a niekoľko kľúčových technických bodov sa nedarilo preraziť. Chen Pinming predložil nový plán a navrhol Shengovi Shaoyouovi, či by nemal skúsiť podplatiť Shen Wenlanga vysokým platom.

Sheng Shaoyou o tom premýšľal a rozhodol sa nejednať ukvapene. Shen Wenlangov technický tím vlastnil technické podiely a tvorili ho Wenlangovi dôverníci. Bolo by ťažké ich „vykopať“. Ak by konal prirýchlo, nielenže by úspešnosť bola nízka, ale ľahko by upozornil súperu.

Chen Pinming sa pozrel na hnedý papierový balík a nasmelo sa spýtal Sheng Shaoyoua, či nechce skúsiť začať u Hua Yonga.

Chen Pinming už preskúmal Hua Yongovo pozadie.

Hua Yong bol vysoko vzdelaný, mimoriadne pôsobivý vzhľadom a Shen Wenlang si ho veľmi cenil. Nedávno ho dokonca brával na zasadnutia predstavenstva pri rozhodovaní a nijako sa nevyhýbal jeho prítomnosti.

Sheng Shaoyou pri tej správe nezahorel nadšením; tvár sa mu stiahla a pomyslel si: *Dokonca ani predstavenstvo sa nevyhýba jeho účasti, ale on si nemôže dovoliť zaplatiť*

sestre operáciu a musí chodiť do zábavných podnikov pracovať ako čašník, aby rýchlo zarobil.

Podľa zistení bol dôvod, prečo Hua Yong robil pre HS, ten, že ho Shen Wenlang počas štúdií sponzoroval a zariadil, aby jeho sestra bývala v Heci.

Aby opätoval vďačnosť, Hua Yong ešte na škole podpísal s HS pätnásťročnú zmluvu — v podstate „predaj“ pracovnej sily. Shen Wenlang sa k nemu nesprával zle, ale Hua Yongova sestra žila v súkromnej nemocničnej izbe, kde peniaze miznú ako papier v ohni, takže bol vo večnom nedostatku financií.

Chen Pinming uzavrel, že pri veľkej odmene sa vždy nájdu odvážni muži — a ak sa peniaze použijú rozumne, je veľmi pravdepodobné, že stratégia získa Hua Yonga, ktorý bol Shengovi Shaoyouovi zaviazaný.

Sheng Shaoyou sa pri tom pláne necítil nijako zvlášť; len si pomyslel, že Hua Yong je hlúpy.

Je taký pekný, no nevie využiť svoju výhodu. Špičkový študent s vysokým vzdelaním, ale nevie sa prispôbiť. Aká škoda tej tváre!

Keby to bol hocikto iný s aspoň troškou rozumu, pri tom, ako ho v kancelárii sexuálne obťažuje bohatý a slávny muž ako Shen Wenlang, určite by sa snažil vyžmýkať z neho obrovské peniaze.

Lenže Hua Yong netušil, ako používať tieto „skratky“. Ten tvrdohlavý Omega mohol len so slzami v očiach ísť do Heci a prosiť lekára, aby mu odložil termín operácie.

O vydieraní ani neuvažoval — pravdepodobne ani o výpovedi. Dôvod, prečo neopustil Shen Wenlangu napriek obťažovaniu, bol v skutočnosti ten, že chcel z hlúpej vďačnosti splatiť dlh?

Sheng Shaoyou pohladil mierne vypuklý roh hnedého papierového balíka a cítil nepríjemné bodnutie. Na jednej strane ho hnevalo, že to nebol on, kto sponzoroval Hua Yongove štúdium, a na druhej strane si želal chytiť toho vlka, čo obťažuje jeho nevinných podriadených, roztrhať ho na kusy — a ešte si ustlať na jeho koži!

O siedmej tridsať večer, keď Sheng Shaoyou len zriedkavo jedával doma, mu prišla správa od Hua Yonga.

Hua Yong sa spýtal, či dostal peniaze.

Sheng Shaoyou pôvodne napísal „dostal som“, no po chvíli to zmazal a poslal len krátke:

„Nie.“

Hua Yong zrejme spanikáril a hneď mu zavolať — a vzápätí zložil.

O pár sekúnd nato prišla ďalšia správa od tej hlúpej orchidey s prehnaným zmyslom pre dôstojnosť:

„Pán Sheng, máš chvíľku na telefonát?“

Sheng Shaoyou sa uškrnul a zavolať späť.

„Pán Sheng,“ ozval sa na druhej strane veľmi tichý hlas, akoby mu Hua Yong telefonoval potajme, skrytý pred ostatnými.

Sheng Shaoyou len zamrmľal:

„Hm. Čo robíš? Prečo sa skrývaš?“

„Čakám, kým pán Shen skončí poradu,“ zašepkal Hua Yong.

„Takto neskoro?“ zamračil sa Sheng Shaoyou a ironicky poznamenal: „Shen Wenlang vie zamestnávať ľudí. Platí málo, ale úlohy prideluje s obrovským nadšením.“

Pri zmienke o peniazoch Hua Yongov hlas zosilnel, no zostal jemný:

„Pán Sheng, nedostal si tie peniaze, ktoré som ti dnes vrátil?“

Sheng Shaoyou sa rozhodol ho trochu podpichnúť:

„Aké peniaze?“

Hua Yong zneistel: „No tie, ktoré som poprosil sekretára Chena, aby ti ich odovzdal — v hneďom papierovom balíčku.“

„Ah, tie.“

„Dostali si ich?“

„Nie,“ odpovedal Sheng Shaoyou. „Vrátil si mi ich? Ako to, že o tom nič neviem?“

Hua Yong sa prudšie nadýchol: „To predsa nie je možné! Sekretár Chen mi sľúbil, že ich osobne odovzdá.“

Sheng Shaoyou si takmer vedel predstaviť jeho poblednutú tvár na druhej strane telefónu. Srdce mu jemne zvieralo, pocítil zvláštny svrbiaci nepokoj, navonok však pôsobil ľahostajne:

„Kedy končíš v práci?“

Hua Yong na okamih stíchol, akoby nerozumel, prečo sa pýta, ale poctivo odpovedal:

„Ešte asi pol hodiny.“

Sheng Shaoyou zdvihol ruku, pozrel na hodinky, odhadol vzdialenosť medzi svojím domom a centrálu HS a povedal:

„Ťažko sa to vysvetľuje cez telefón. Zastavím sa po ceste z domu a povieme si to osobne.“

Hua Yong bol zrejme o svojich dvadsaťtisíc jüanov naozaj vystrašený, preto súhlasil bez váhania.

Sheng Shaoyou poslal šoféra domov skôr a sám impulzívne nasadol do auta. Odviezol sa pred sídlo HS.

Keď dorazil, zostávalo ešte asi desať minút do dohodnutého času. Oprel sa o sedadlo vodiča, zavrel oči a na chvíľu si oddýchol. Po chvíli sa ozvalo klopanie na okno.

Keď otvoril oči, uvidel, ako sa Hua Yong nespoko približuje k autu a nakúka dnu.

Dnes mal Hua Yong oblečený elegantný pracovný oblek, ktorý mu dodával o čosi dospeljší vzhľad než v ten deň so svetrom — rozdiel však nebol veľký.

Vonku bol zimný večer a poriadna zima; nos aj líca mal od mrazu začervenané. Sheng Shaoyou stlačil tlačidlo odomknutia. Hua Yong otvoril dvere, nasadol dnu a celý sa triasol.

„Zatvor dvere,“ povedal Sheng Shaoyou podráždene, keď ich nechal pootvorené, akoby chcel prehodiť pár slov a hneď odísť. Jeho výraz sa zmenil z pokojného na mrzutý. Potichu dodal: „Mrznem tu na kosť.“

Hua Yong sa zľakol jeho tónu a dvere okamžite poslušne zatvoril.

Ako sa v aute zaplo kúrenie, teplota pomaly stúpala.

Hua Yong prestal drkotať zubami, no stále pôsobil krehko a premrznuto. Založil si ruky, zodvihol tvár a s nervóznou úprimnosťou sa spýtal:

„Pán Sheng, tie peniaze——“

„Tie,“ povedal Sheng Shaoyou ľahostajne, „Chen Pinming mi písal, že na ne popoludní zabudol a odovzdá mi ich zajtra, keď príde do kancelárie.“

Hua Yong si vydýchol:

„To je dobré.“

Potom vážne dodal:

„Splátku vám vrátim hneď, ako dostanem budúci mesiac výplatu.“

„Netreba,“ preletel Shengovi pohľad po jeho červených ušiach a lícach, ktoré sčerveneli od zimy, a zvláštne to ním pohlo. „Môžeš to vracať raz za pol roka. A koľko uznáš za vhodné. Tých pár peňazí pre mňa nič neznamená.“

„Ale——“

„Ale čo?“ prerušil ho. „Tvoja sestra predsa stále potrebuje následnú liečbu, nie? Čakajú ťa veľké výdavky. Ak mi všetko hneď vrátiš, z čoho ju budeš liečiť? Chceš zasa prosiť lekára, aby ti posunul termín?“

Hua Yong onemel. Potom sklonil hlavu, jemné pery sa mu napäli a po dlhej chvíli ticho povedal: „Ďakujem, pán Sheng.“

Sheng Shaoyou pocítil zvláštnu úľavu, keď ho tým jemným hlasom oslovil „pán Sheng“. Po prvý raz sa naňho úprimne usmial.

Hua Yong zdvihol pohľad a ich oči sa stretli. Tvár mu okamžite ešte viac sčervenela; ušné lalôčky mu žiarili takmer ako krv.

Sheng Shaoyou sa k nemu trochu nahol so zámernou provokáciou a spýtal sa s falošnou nehou:

„Je ti horúco? Prečo si taký červený?“

„Nie, nie je,“ uhýbal pohľadom Hua Yong. „Pán Sheng, môžem si vás pridať na WeChat?“

„Samozrejme.“ Sheng Shaoyou vytiahol mobil a veľkoryso mu ho podal, aby naskenoval kód.

Hua Yong — celý v rozpakoch a červený — naskenoval obrazovku, potom si telefón rýchlo odložil, úprimne poďakoval, otvoril dvere a vystúpil.

Sheng Shaoyou jeho žiadosť o priateľstvo prijal až tesne pred spaním. Teraz, keď už mal v kontaktoch „*Synchronized Swimming*“, mohol začať rozhovor.

O chvíľu nato prišla prvá správa od Hua Yonga:

Synchronized Swimming: „Dobrý večer, pán Sheng, tu Hua Yong. 😊😊😊“

Sheng Shaoyou odložil mobil a nereagoval.

Až nasledujúce ráno, počas porady, ho z nudy vytiahol a napísal len:

Youzaiyouzai: „Dostal som.“

Nečakal, že odpoveď príde takmer okamžite.

Synchronized Swimming: „Pán Sheng, dnes ráno som piekol sušienky a dal ich doručiť na recepciu tvojej firmy. Nevedel som, akú chuť máš rád, tak som spravil klasické. Dúfam, že ti nevadia. Prajem dobrú chuť.“

Sušienky?

Sheng Shaoyou nemal rád sladké a sušienky jedával zriedkavo. No ranná porada sa pretiahla a začal byť hladný, preto zavolať Chen Pinmingovi, aby zišiel dolu na recepciu a priniesol Hua Yongove sušienky.

Sheng Shaoyou už dostal všemožné luxusné darčeky, takže domáce sušienky pôsobili trochu obyčajne. Ich výhodou však bolo, že boli poctivo pripravené — zo srdca.

Hoci je tá orchidea možno trochu nemotorná, má zlaté ruky. Sušienky neboli presladené, boli krehké a pritom jemne mäkké.

V sáčku ležal aj malý lístoček, ktorý Hua Yong priložil, a na ňom stručný odkaz o „processe výroby“:

„Toto je druhá várka dnešných sušienok. Prvá sa mi trochu pripálila, lebo som zle nastavil teplotu, ale nevyhodil som ich! Všetky som zjedol! ^^“

Sheng Shaoyou sa pousmial, otvoril WeChat a napísal:

Youzaiyouzai: „Radšej nejedz pripálené sušienky, môžu spôsobovať rakovinu.“

Hua Yong bol zrejme zaneprázdnený, odpísal až o pol hodiny:

Synchronized Swimming: „Dával som pozor, pripálené kúsky som vyplul.“

Keď Sheng Shaoyou dostal túto odpoveď, práve s kamennou tvárou karhal podriadených. Len čo však uvidel správu od Hua Yonga, jeho výraz zmäkol. Mávol rukou a tých, čo spravili chyby, poslal preč bez ďalšieho trestu.

Od toho dňa mal Sheng Shaoyou v kancelárii sušienky takmer každý deň.

V zásuvke sa mu začali hromadiť nenápadné papieriky s odkazmi, ktoré Hua Yong pribaľoval — a Sheng Shaoyou sa zrazu pristihol, že sa vo svojich dvadsiatich siedmych rokoch ocitol v naivnom „školáckom“ romániku.

Nikdy s nikým vážny vzťah nemal — a možno ani dnešní školáci nie sú až takí nevinní. V dobe, keď sa všetko rieši cez sociálne siete, kto ešte posielal papierové odkazy?

A predsa sa do toho, nevedno prečo, nechal vtiahnuť.

Postupne sa stal ako ryba, ktorá si zvykla každý deň čakať na svoje chutné sústo. A večer sa pristihol, že sa teší, akú príchuť sušienok dostane zajtra.

Hua Yongov profil v „Moments“ bol prekvapivo pestrý. Keď naň Sheng Shaoyou klikol prvý raz, na chvíľu onemel pri profilovej fotografii.

Na snímke bol Hua Yong, ako drží hrnček s nakreslenou orchideou, oblečený v obyčajnej mikine s kapucňou, so šikmo naklonenou hlavou a úsmevom do kamery.

Z neznámeho popudu sa Sheng Shaoyou dotkol obrazovky, prstom fotku podržal a uložil. Potom premárnil celé popoludnie prezeraním Hua Yongových maličkých, bezvýznamných príspevkov.

Hua Yongov život bol pokojný, no aj v ňom sa našli drobné, milé, ba i smiešne nehody.

Napríklad tento príspevok:

„Ach, aký som hlúpy! Zle som si nastavil budík, vstal som neskoro, nastúpil som na zlú linku metra a do práce som dorazil presne o minútu neskôr! Ach! Zbohom, moja prémiová dochádzka! 😭😭😭“

V prílohe bola animácia mačky vyjúcej k nebu a plačúceho tigra.

Väčšina príspevkov zachytávala nálady cestou do práce či z nej, návštevy v nemocnici a drobnosti zo života.

Na jednom z nich bola fotografia bieleho oblaku na modrej oblohe.

Text pod ňou znel:

„Má síce ostré slová, ale srdce mäkšie než oblaky.

Ďakujem, môj pán X. 🙄🙄🙄“

Sheng Shaoyou spozornel a hneď si pozrel dátum príspevku — zhodoval sa s dňom, keď sa s Hua Yongom stretol vo výťahu. Vtedy mal zlú náladu, neudržel sa a ponížil ho, no napokon mu v náhlejš slabosti zaplatil operáciu.

Pán X?

Sheng Shaoyou sa neubránil úsmevu.

Tá orchidea je naozaj ukecaná — a trochu aj... rozkošná.

Kapitola 10

Zo Sheng Shaoyouovho okruhu „Moments“ sa dala jasne vyčítať Hua Yongova povaha.

Bol naozaj ten typ — nevinný, optimistický, usilovný.

Sheng Shaoyou v minulosti randil s množstvom ľudí, ale ešte nestretol Omegu ako Hua Yonga: jemného, krehkého uplakanca, ktorý bol zároveň silný, sebavedomý, pracovitý — a spájal v sebe krásu aj tvrdohlavosť.

Pre Sheng Shaoyoua, ktorý mal voči Omegám svoje predsudky, to bolo úplne nové.

Shengova milenka Shu Xin bola takisto veľmi zvedavá na Hua Yongu.

Cez rôzne kanály sa dozvedela, že Sheng Shaoyou, ktorý si síce nikdy „nevyberal“ v nevestincoch, nebol vôbec neviniatko — naopak, bol veľmi prelietavý.

Sheng mal najmenej tridsať milencov, pričom najdlhší vzťah vydržal len pol roka. Bola to malá hviezda, ktorá to dotiahla ďaleko.

Napriek tomu zostával Sheng výborným „partnerom na randenie“ — štedrý, mimoriadne štedrý k svojim milencom. Vďaka tejto štedrosti sa z Shu Xin, kedysi chudobnej študentky, stala známa šanghajska prominentka, ktorá si deň čo deň užívala blahobyt dám z vyššej spoločnosti.

Teraz, popri každodenných prednáškach, otvárala oči s neobmedzenou čiernou kartou v ruke, chodila na nákupy, pozývala priateľov na jedlo — a mala pocit, že si môže kúpiť celý svet.

Shu Xin bola so Shengom už vyše tri mesiace, ani si nevšimla ako. Čím dlhšie s ním bola, tým lepšie chápala svoje postavenie aj jeho spôsoby.

Tento talentovaný a krásny Alfa úrovne S bol síce veľmi štedrý, no zároveň aj krutý. Skôr posteľní partneri než skutoční milenci.

Shu Xin to neprekážalo.

Nezaujímal ju, či je Sheng neverný alebo sa zabáva s inými. Pokiaľ definitívne nerozídu, všetko ostatné nemá význam.

V poslednom čase si však všimla, že keď je Sheng s ňou, býva roztržitý: stále sleduje telefón, píše na WeChate alebo prezerá Moments.

Sheng pritom Moments veľmi neobľuboval. Kedykoľvek ich otvoril, takmer vždy kvôli jedinému menu — Hua Yong.

A ten Hua Yong mal tvár tak krásnu, že sa pri nej Shu Xin cítila ohrozená; podľa prejavu bol najskôr Omega.

Ako Shu Xin hlodal prehnaný pocit ohrozenia, ani Sheng v poslednom čase nebol spokojný.

Od minulého mesiaca začala Xiaobing, ktorá sa dovtedy na recepcii objavovala načas, vypadávať z rozvrhu. Hua Yongov pracovný deň sa predlžoval a jeho príspevkov ubúdalo.

Sušienky, ktoré chodili raz denne, sa zmenili na trikrát do týždňa, potom dvakrát...

Dnes bol posledný deň v týždni a Sheng stále nedostal svoje sušienky. S chladným výrazom prechádzal Hua Yongove Moments a zistil, že posledná aktualizácia spred štyroch dní bola, keď sa sťažoval na neskorý odchod z práce a hodinové čakanie na taxík.

Snažil sa zostať pokojný, ale napokon to nevydržal a poslal správu, ako sa má.

Prekvapivo, Hua Yong — zvyčajne rýchly v odpovediach — sa celý večer neozval. Odpísal až nadržanom:

Synchronized Swimming: „Prepáč, pán Sheng, včera som bol strašne unavený a zaspal som.“

Sheng sa díval na načítavajúce sa písmenká. O chvíľu prišla ďalšia správa:

Synchronized Swimming: „Posledné dni som dosť zaneprázdnený, veľa nadčasujem a sťahujem sa.“

Synchronized Swimming: „Momentálne bývam u priateľa a je mi trápne využívať ich kuchyňu na pečenie, takže sušienky teraz neviem posielat.“

Podľa času mal byť Hua Yong ešte v metre. Sheng si nasadil slúchadlá a zavolał mu.

Len čo sa hovor spojil, vyhrkol:

„Prečo sa sťahuješ?“

Šofér, ktorý vpredu sústredene riadil, sa zľakol, „Ah!“ vyhrkol a pozrel do spätného zrkadla na šéfov výraz.

Odkedy Sheng prevzal vedenie Shengfangu a projekt napredoval pomaly, jeho povaha oťažela. V spoločnosti vládla napätá atmosféra: výskumný tím sa pri jeho príchode cítil ako myš pred mačkou. Znervóznel aj šofér.

Sheng sa naňho ľahostajne pozrel cez zrkadlo a naznačil, nech sa sústredí na cestu. Šofér okamžite odvrátil zrak a pokračoval v jazde „s očami aj ušami zatvorenými“.

Na druhej strane linky si Hua Yong bezmocne povzdychol:
„Oblasť, kde som mal podnájom, idú búrať. Majiteľ mi dal tri dni na vysťahovanie.“

Sheng sa mierne zamračil:

„Kedy sa to stalo?“

„Minulý týždeň,“ ozval sa jemný hlas, unavený, no zdržanlivý.

Shengovi podskočila zlosť. Taká dôležitá vec — a on mlčal týždeň.

„Kde teraz bývaš?“

„U priateľa,“ odvetil Xiao Hua ticho. „V centre je ťažké niečo nájsť. Snažil som sa, ale nič vhodné. Majiteľ zamkol dvere a povedal, že otvorí, až keď sa definitívne vysťahujem. Tak teraz prespávam u kamarátov. Pán Sheng, sušienky ti pošlem, keď si nájdem nové miesto.“

„Hua Yong,“ oslovil ho Sheng prísnejšie.

Hua Yong okamžite zadržal dych: „Čo sa deje?“

„Prečo sa necháš tak ľahko šikanovať?“ zavrčal Sheng. „Nebýval si dosť ostrý, keď si sa so mnou stretol? Ako si mohol dovoliť, aby ťa prenajímateľ ovládal? Ak ti nechce otvoriť, ty sa tam nedostaneš? Sú v Jianghu všetci zámočníci mŕtvi?“

Hua Yong na okamih onemel — a potom vyprskol smiechom: „Ale veď som len nájomník. Ako môžem volať

zámočníka bez súhlasu majiteľa? Pán Sheng, neuč deti lumpárne.“

Shenga to nečakane zohrialo. Jemne, skoro s úsmevom sa spýtal: „Malý chlapče, kde máš nájomnú zmluvu?“

„Zmluva vypršala. Nechceli mi ju obnoviť a prestali prijímať moje peniaze. Ale ešte uňho visí kaucia, ktorú mi nevrátil,“ vysvetlil. Po mesiacoch kontaktu si zvykli jeden na druhého; Hua Yong zosmelil a dovolil si so Shengom žartovať: „Nevystaľoval som sa načas, bojím sa, že o tú zálohu prídem.“

V slúchadle zaškrípali brzdy — metro vošlo do stanice a hluk zosilnel.

Sheng si predstavil Hua Yonga, ako vstáva, prechádza davom po schodoch, mizne v prúde ľudí. Srdce mu zmäklo a spontánne povedal:

„Ak kauciu nedostaneš, nerieš to. Hua Yong, mám voľný trojizbový byt s dvoma obývačkami, veľmi blízko tvojej práce. Nikdy v ňom nik nebýval. Nechceš ho?“

Hua Yong onemel a napokon sa potichu spýtal:

„Pán Sheng, ten byt je určite veľmi drahý, však?“

„Nie je,“ odvetil Sheng — a v duchu si vybavil, že nájom je vyše stotisíc mesačne. Po krátkom zaváhaní zrazil cenu: „Tridsaťtisíc, vrátane správy a dvoch parkovacích miest.“

Keď sa druhá strana dlho neozývala, Sheng nečakane znervóznel:

„Hua Yong, chceš ho?“

Na linke sa ozval jeho tlmený smiech, akoby ho len podpichol — bez tieňa urazenía. A potom to sladké oslovenie, ktoré Shengovi zakaždým zachvelo hrudníkom:

„Pán Sheng.“

Kým sa stihol spamätať, Hua Yong zjemnel a pokojne dodal:

„Je to príliš drahé. Nemôžem si to dovoliť.“

Tridsaťtisíc — drahé?

Sheng sa zamračil, potom si spomenul, ako ten chlapec dokázal pred pár mesiacmi naškrabať dvadsaťtisíc mesačne len tým, že si odopieral jedlo a oblečenie. V duchu sa preklial ako hlupák, čo povie: „Tak nech jedia paštétu.“

Tichšie sa opýtal: „Aký máš rozpočet?“

Hua Yong sa na chvíľu zamyslel: „Dvetisíc.“

Sheng stuhol.

„Za deň?“

„Nie,“ zasmial sa Hua Yong už tretí raz toho rána. „Za mesiac.“

Sheng konečne pochopil, prečo si táto orchidea nevie nájsť byt.

V dnešnej dobe — kde by v centre Jiangsu a Šanghaja zohnal byt za dvetisíc mesačne? Podľa jeho mierky znamená dvetisíc na noc, že sa dá prespať v slušnom hoteli v centre — a aj to len v najlacnejšej izbe, ak má človek šťastie na zľavu.

Nechcel priznať, že znova vyzerá ako cisár Hui z dynastie Jin, a tak temne skonštatoval: „Dobre. Dvetisíc. Budeš mi platiť dvetisíc mesačne. Pošlem ti adresu a kód od dverí, po práci sa nasťahuješ.“

„Ah, to nejde!“

„Prečo nie?“ odvetil samozrejme. „Byt je prázdny. Aj tak platím upratovačke paušál. Vykompenzuješ to tým, že ho budeš udržiavať čistý.“

Hua Yong stíchol a po chvíli pomaly: „To nestačí.“

Sheng dodal: „Laboratórium firmy je asi dvesto metrov pešo. Občas tam prespím. Keď sa to stane, postaráš sa o mňa — niečo mi nachystáš: nočný snack alebo raňajky. Tým sa vyrovná zvyšok nájmu.“

Na druhej strane zavládlo ticho — hlboké, že Sheng znervóznel.

Po dlhšej chvíli Hua Yong tíško: „To nie je dobré, pán Sheng.“

„Čo s tým?“ uškrnul sa Sheng. „Je to pre teba nepohodlné? Alebo sa bojíš, že ti urobím niečo bez súhlasu?“

„Nie,“ povedal vážne. „Poznám tvoj charakter, pán Sheng. Len mám pocit, že by som ti dlžil príliš veľkú láskavosť — a to nie je dobré.“

„Nie je to nič zlé. Mať čo splácať je lepšie, než nemať nič. Prosto si to uži.“

Hua Yong sa znovu usmial. Zdalo sa, že už dorazil do práce — hluk zmizol. Jeho hlas sa stíšil, zmäkol: „Tak mi neostáva nič iné, než prijať pánovu láskavosť.“ Na konci vety zaznela tichá neha, takmer rozmaznaná: „Ďakujem, pán Sheng.“

„Nemáš za čo. Po práci po teba prídem a pomôžem ti so sťahovaním.“

Skôr než zložil, Hua Yong ho ešte raz oslovil: „Pán Sheng.“

„Čo je?“ Sheng už dorazil do firmy, a hoci sa mal o chvíľu začať ranný míting, zostal v aute ešte pár minút. Chcel iba počuť, ako tá plachá orchidea na druhej strane dopovie svoje slová.

„Nikdy nezabudnem, ako si bol ku mne dobrý.“

Po ukončení hovoru sedel Sheng v aute potichu ešte asi minútu.

Jemný Omega hlas akoby niesol elektrinu — v ušiach mu bzučalo a telo mu jemne horelo. Nedokázal si pomôcť: bál sa, že tento svet raz tú krásnu orchideu zlomí.

Taká čistá duša — je len otázkou času, kedy ju niekto zožerie celú.

Bol jednoducho príliš naivný. A Sheng Shaoyou ho nedokázal pustiť z rúk.

Kapitola 11

Hua Yong mal veľmi málo vecí, takže sťahovacia firma, ktorú najal Sheng Shaoyou, nemala veľa práce. Štyria silní muži preniesli dva kufre a o desať minút bolo hotovo.

Prenajímateľkou bola Omega v strednom veku. Keď prišla otvoriť dvere, netrpezlivo pohojďovala kľúčmi a skúmavo si premeriavala Sheng Shaoyoua stojaceho vedľa Hua Yonga. V jej pohľade sa miešali pohrdanie aj závišť.

Byť krásny je jednoducho iné. Za tri mesiace sa dokonca zmenil aj Alfa, ktorý mu pomáha so sťahovaním. A nielen to — všetci sú úrovne S a navyše vyzerajú poriadne bohatí!

Keby vopred nedostala peniaze za mlčanie, najradšej by to tomuto Alfovi okamžite „bonzla“. *Táto Omega je prelietavá a veľmi zvláštna! Prenajme si byt, ale ani v ňom nebýva. A ten, kto mu nosil krabice pred tromi mesiacmi, bol predsa úplne iný — a tiež vysoký, pekný Alfa!*

„Malý byt“, o ktorom hovoril Sheng Shaoyou, vôbec nebol malý. Mal odhadom vyše tristo štvorcových metrov, bol svetlý, priestranný a tisíckrát lepší než ten, ktorý mal Hua Yong predtým prenajatý.

Keď vošiel dnu a uvidel celý priestor toho „malého bytu“, ešte viac zaváhal. Chcel niečo povedať, no vždy si to rozmyslel — akoby sa mu v hlave mihal sen, príliš luxusný na to, aby mohol byť skutočný.

Sheng dal pokyn sťahovacej firme, aby položila kufre do úložnej miestnosti. Potom sa oprel o dvere a rozlúčil sa s malou orchideou, ktorá stále váhala.

„Je už neskoro. Idem.“

„Pán Sheng,“ ozval sa Hua Yong okamžite a po krátkom zaváhaní sa spýtal: „Nie je tento byt príliš veľký?“

Sheng sa naňho usmial s mierne vyzývavým pohľadom: „Každý tvrdí, že malé je lepšie než veľké. Prečo si ty výnimka?“

Hua Yong sklopil zrak, znepokojený: „Myslím, že tu je to viac než za tridsaťtisíc.“

„Veď aj tak je to prázdne,“ odvetil Sheng pokojne. „Aspoň to tu niekto oživí.“

Hua Yong k nemu zdvihol pohľad — čistý, úprimný a plný vďaky. Zdalo sa, že vysvetlenie prijal, a jemne sa usmial. V tom úsmeve sa zračila mladícka energia.

„Ďakujem, pán Sheng.“

„Dobre, už mi ďakuj menej, lebo mi z tvojho ‚ďakujem‘ začínajú tvrdnúť uši,“ zasmial sa Sheng a rozstrapatil mu vlasy.

Hua Yong sa najprv pokúsil uhnúť, no keď sa mu to nepodarilo, zostal stáť a nechal ho, nech mu prehrabne vlasy ako malému zvieratku.

V tú noc Sheng spal výnimočne dobre. Cítil sa, akoby získal jedinečný poklad sveta a ukryl ho do trezoru, ku ktorému mal prístup len on — so svojím kľúčom a heslom.

Najbližšie sa s Hua Yongom stretol o pár dní neskôr na pracovnej večeri.

Prezident Obchodnej komory Jianghu mal byť čoskoro nahradený. Len nedávno starý prezident náhle zomrel na chorobu. Nového už medzitým potvrdili a ten zorganizoval spoločenské podujatie, na ktoré pozval skutočných vlastníkov všetkých členských spoločností.

Táto „rodinná večera“ mala v skutočnosti jediný cieľ — prilákať významných podnikateľov z Jiangsu a Šanghaja a získať ich podporu.

Zosnulý starý prezident a jeho nástupca sa dlhé roky nemuseli. Kedysi sa iba málokto z komory chcel ukazovať na banketoch nového prezidenta; teraz bola situácia iná. Starý

prezident stratil vplyv a jeho kedysi neotrasiteľná opora sa rozplynula.

V ten deň sa na novom bankete objavila takmer celá smotánka obchodného sveta Jianghu — vrátane Sheng Shaoyoua a Shen Wenlangu.

Sheng prišiel so Shu Xin a okamžite zbadal Hua Yonga sediaceho vedľa Shen Wenlangu. Tvár mu na okamih potemnela, no rýchlo nasadil spoločenský úsmev a s profesionálnou ľahkosťou si podával ruky s tými, čo ho prišli pozdraviť.

Možno preto, že boli z rovnakého odvetvia a podobného veku, Sheng a Shen sedeli blízko seba. Keď sa usadili, Hua Yong si ho všimol a s rozžiarenými očami pozdravil: „Pán Sheng.“

„Aj ty si tu,“ usmial sa Sheng a prikývol.

Hua Yong bol dnes oblečený veľmi formálne — striebornošedý oblek s brošňou neznámeho dizajnéra. Hlavným motívom bol zvláštne tvarovaný kvet, zrejme vzácna orchidea. Už len tým, že pokojne sedel, priťahoval pohľady.

Popri ňom pôsobil Shen v úplne čiernom obleku nevýrazne a pochmúrne; ten prekliaty vlk vyzeral s tak vážnym výrazom, že kto ho nepoznal, mohol nadobudnúť dojem, že prišiel na pohreb starého prezidenta.

Pre Shu Xin to bola prvá formálna udalosť po boku Shenga — bola nadšená. Len čo však oproti zbadala známeho, nádherného Omegu, srdce jej na okamih prestalo biť.

Hua Yong bol naživo ešte krajší než na fotografiách.

Aj z tej spoločenskej vzdialenosti pôsobila jeho pokožka priam priesvitne biela, bez jedinej chybičky. Na rozdiel od krás spoliehajúcich sa na líčenie bola jeho krása prirodzená, nevinná — s tvárou vyžarujúcou úprimnosť a čistotu. Typ, ktorý si neuvedomuje vlastnú silu: nevedomý anjel. Shu Xin si iba povzdychla a v duchu si prepočítala šance, keby s ním musela súperiť.

Keď prišli na rad prípitky, Shen povedal, že berie lieky na nachladnutie a piť nemôže, preto požiadal Hua Yonga, aby pil namiesto neho.

Hua Yong sa postavil s pohárom vína v ruke a každému, kto k nemu prišiel, venoval jemný, trocha rozpačitý úsmev. Orchidea zjavne nebola zbehlá v spoločenských situáciách — hovoril ticho a často vypil celý pohár skôr, než stihol dokončiť pár zdvorilostných viet.

Jeho neohrabanosť bola rovnako nápadná ako jeho krása — a preto sa k nemu hrnulo nezvyčajne veľa ľudí, čo s ním chceli pripíť. Ku koncu banketu mal Sheng tvár temnejšiu než Shenov oblek.

Keď si všimol Shu Xin, ako naňho znepokojene hľadí, ani na okamih neodtrhol oči od Hua Yonga a chladne povedal: „Mám ešte niečo na práci. Choď domov sama.“

Hua Yongova tvár po alkohole jemne sčervenela, oči zvlhli a strácali zameranie — čo ho robilo ešte zvodnejším vo svojej nevinosti. Všetci Alfi v sále sa na Shena dívali s nekonečnou závišťou. Mnohí už mali dosť vypité a ich pohľady na Hua Yonga boli čoraz odvážnejšie a nehanebnéjšie.

Sheng mal pocit, akoby prehltol živú muchu — zhnusilo ho to.

Na konci večera Shen odviezol Hua Yonga, aby sa rozlúčili s ostatnými. Sheng okamžite vstal a nasledoval ich. Shena nepoznal ako človeka so sebaovládaním — v hlave si rýchlo pripravil zámienku, aby Hua Yonga odviezol domov sám.

Nečakal však, že ho pri dverách zastaví opitý nový prezident a predstaví mu vysokého mladého Alfu: „Sekretár Chang, toto je Sheng Shaoyou, prezident Shengfang Biology.“

Nový prezident bol starý priateľ Shengfangu. Keď si všimol, že Sheng pozerá zamyslene smerom k dverám, pripomenul mu to a slávnostne dodal: „Shaoyou, toto je Chang Yu, sekretár Chang zo spoločnosti X Holdings.“

X Holdings? Chang Yu? Pravá ruka súčasného riaditeľa X Holdings.

Sheng sa prebral, odvrátil pohľad od Hua Yongovho miznúceho chrbta a zdvorilo podal Changovi ruku: „Teší ma, sekretár Chang.“

Chang Yu mal serióznú, zrelú tvár s ostrými črtami. Chladne sa naňho pozrel, stisol mu ruku a vecne povedal: „Počul som o vás veľa.“

Kým si vymenili pár fráz a vizitky, ubehlo niekoľko minút. Keď sa Sheng konečne rozlúčil a vyšiel z banketovej sály, Hua Yong so Shenom už boli preč.

V aute pôsobil Sheng nervózne. Šofér sa neodvážil pýtať, iba opatrne: „Pán Sheng, kam ideme?“

Sheng chvíľu mlčal a potom nadiktoval adresu Hua Yongovho bytu.

Auto sa pohlo. Sheng trpezlivo vytočil Hua Yongovo číslo. Telefón zvonil dlho, no nikto nezdvíhal. S každým tónom mu rástol nepokoj — zvláštna panika, ktorú si nevedel vysvetliť.

Hua Yong je Shenov sekretár; sprevádzať šéfa na spoločenské akcie patrí k práci. Aj ja často chodím na podobné podujatia s Chenom Pinmingom.

Tá malá orchidea je hrdá a pevná. Vie odmietnuť iných Alfov. Shen mu kedysi pomohol, preto preňho pracuje, ale ani voči nemu nie je úslužný — neusmieva sa, nepreháňa. Ten svoj bezbranný a pritom prefíkaný úsmev ukazuje len mne.

Áno, netreba sa báť.

Lenže Shen bol ten odporný, čo obťažuje podriadených priamo v kancelárii. Už pri prvom stretnutí sa pokúšal dotknúť Hua Yonga.

Keď je Hua Yong triezvy, vie jasne povedať „nie“. No dnes pil, mal rozostrený pohľad a díval sa na mňa bez zahanbenia.

Áno — v druhej polovici večera na mne nevedomky visel pohľadom. Dokonca si to všimol aj Shen a chladne sa spýtal:

„Sekretár Hua, máte niečo, čo chcete pánovi Shengovi povedať? Keď sa naňho tak pozeráte, prečo mu radšej nepripijete?“

Hua Yongova tvár zružovela a okamžite vstal, uchopil pohár vína.

„Daj si radšej džús,“ povedal Sheng pokojne. „Ja už piť nechcem.“

Hua Yong sa naňho vďačne pozrel a ešte viac sčervenel.

Shen si neodpustil ironické: „Shaoyou je naozaj pozorný. Byť tvojou Omegou je požehnanie. Škoda len, že sekretár Hua nemá nikdy šťastie, však, Hua Yong?“

Rodičia mu zomreli skoro a sestra je ťažko chorá. To skutočne nie je šťastie.

Hua Yongove oči potemneli, no prikývol: „Áno, pán Shen, nemal som v živote veľa šťastia.“

Potom sa opäť pozrel na Shenga svojimi vodnatými očami a ticho dodal: „Ale v poslednom čase sa zdá, že sa všetko zlepšuje. Asi platí, že po zlých časoch prichádzajú tie dobré.“

Táto orchidea je skutočne nádherná. Všetci sa naň pozerajú, no on sa díva iba na mňa.

Sheng cítil jeho pohľad celú noc a sám mal v sebe trochu vína. Ku koncu večera sa mu začalo zdať, akoby sa doňho Hua Yong naozaj zamiloval.

Samozrejme — možno len ilúzia. Tá malá orchidea predsa podpísala dlhodobú zmluvu so skupinou HS vďaka Shenovmu financovaniu, takže je prirodzené, že sa pritiahla k Shengovi, ktorý mu vyriešil naliehavé problémy, zachránil sestru a dal strechu nad hlavou.

Preto — aj keby ho Shen odviezol domov — nič nevhodné by sa nemalo stať. Hua Yong by ho určite odmietol.

Tá orchidea by pevne povedala „nie“ každému Alfovi či Betovi — okrem Shenga Shaoyoua.

Lenže... ktorý Alfa so skresleným egom naozaj počúva, keď mu Omega povie „nie“? Možno by si pomyslel, že sa Hua Yong len zdráha...

Pri tej myšlienke Sheng náhle pocítil tlak na hrudi. Prudko zdvihol hlavu a naliehalo na šoféra: „Sme tam už?“

Šofér sa pozrel na jeho napätú tvár, zaskočený: „Pán Sheng, je zápcha. Ešte asi tri minúty.“

Sheng pozrel na navigáciu, nervózne prechádzal prstami po lakťovej opierke. Tri minúty ubehli rýchlo, no auto sa stále nepohlo — doprava stála.

„Už sme tam?“

„Prepáčte, pán Sheng, zdá sa, že je vpredu nehoda. My— Hej, pán Sheng! Pán Sheng!“

Sheng otvoril dvere, nechal auto aj šoféra za sebou, preskočil cestné zábradlie a rozbíhol sa po chodníku tak rýchlo, ako vládol.

Do cieľa mu zostávalo ešte tristo metrov.

Šofér len neveriacky pozerol za najúspešnejším mladým talentom mesta. Vyzeral, akoby sa v jednej chvíli zmenil na hrdinu z akčného anime — vyhrnul si rukávy drahého, na mieru šitého obleku a spustil stometrový šprint priamo na ulici.

Naozaj sa tak ponáhľal... zachrániť svet? Ako by to bolo možné?

Podľa šoférových skúseností bol Sheng typ, ktorý by zostal chladný a bez emócií, aj keby sa nebo zrútilo — vyriešil by to z bezpečnej vzdialenosti, s paličkou v ruke.

Čo ho teda tak rozrušilo? Čo mohlo spôsobiť, že — vždy pokojný — nechal všetko tak, neobliekol si ani kabát a uprostred zimy bežal po ulici?

Kapitola 12

Nielen vodič, ale aj samotný Sheng Shaoyou netušil, čo to s ním je. Rozrušený zbehol až dole k vchodu do bytovky, len aby zistil, že nemá prístupovú kartu.

Našťastie ho vrátnik na službe spoznal, hneď mu priložil kartu k čítačke a otvoril dvere: „Pán Sheng, prajem pekný večer.“

Sheng Shaoyou, ešte mierne zadýchaný, prikývol a spýtal sa: „Vrátil sa ten pán, čo býva u mňa?“

„Prosím?“ Vrátnik sa na sekundu zamyslel. „Aha, myslíte pána Hua? Áno, je doma.“

„Sám?“

„Áno, sám,“ prikývol vrátnik. „Priviezlo ho auto, ale to už odišlo. Hore išiel iba on.“

Hua Yong sa vždy vrátil domov. Nikdy neprespal mimo. Tak čo, že ho Shen Wenlang zobral na súkromnú párty? Keď bolo po všetkom, malý tyran sa vrátil naspäť — do Shengovho teritória.

Srdce, čo mu ešte búšilo z behu, sa pomaly upokojilo.

Keď prvotný impulz vyprchal, prišla triezvosť... a podráždenie. *Zbláznil som sa? Pomyslel si. Bežím v noci, v zime, len kvôli jednému Omegovi, ktorý ma ani nepobozkal.*

Čo je ďalšie? Zjem priveľa sušienok, dostanem ďalší odkaz s kresleným srdiečkom a zmením sa na školáka?

Keď vrátnik zbadal nečitateľný výraz na jeho tvári, opatrne sa spýtal: „Pán Hua vyzeral, že je trochu opitý. Možno vám ani neotvorí dvere. Pán Sheng, chcete, aby som vás hore pustil kartou?“

„Netreba,“ odmietol Sheng Shaoyou chladne. „Pokračujte v práci. Ďakujem.“

Otočil sa, pripravený čo najskôr odísť a zakopať svoju hlúpu starosť hlboko do zeme, keď mu zavibroval telefón.

Hua Yong.

„Pán Sheng?“ hlas mal čistý, súvislý — podľa tónu by nikto nepovedal, že pil. Len jeho reč trošku kolísala, akoby sa vznášala. „Volal si mi? Mám mobil na tichom režime, až teraz som si všimol. Niečo sa stalo?“

„Nič,“ odpovedal Sheng Shaoyou. Stlačil gombík výťahu nadol, chcel, nech ho vodič vyzdvihne v garáži.

Na druhej strane sa náhle ozvalo zastavenie vody. Sheng Shaoyou si predstavoval, že sa osprchoval, vysušil si vlasy a sedí na posteli v spálni so sklopenými očami a telefonuje s ním. Jeho mozog, ktorý sa ochladil, sa akoby opäť zohrial, ale stále bol racionálny, takže nič nepovedal, len ticho čakal na výťah.

„Pán Sheng.“ Omega s vôňou orchideí, ktorá zbytočne robila starosti ostatným, ho znovu ticho oslovila.

„Čo je?“

„Akú príchuť sušienok by si chcel na budúci pondelok?“ spýtal sa. Sheng Shaoyou nechcel jesť sušienky, ale nechcel, aby sa Hua Yong dozvedel, že ich nemá rád. Báľ sa, že sa táto orchidea s príliš vysokým sebavedomím sklamane prestane ozývať a posielat' mu ich.

Sheng Shaoyou si podráždene prehrabol vlasy, no skôr, než stihol premyslieť príchuť, výťah dorazil.

„Pán Sheng?“ spýtal sa Hua Yong pochybovačne. „Už si sa rozhodol, akú príchuť? –“ Keďže Sheng Shaoyou stále neodpovedal, z nejakého dôvodu sa ticho zasmial a jemne dodal: „Alebo... máš cez víkend čas a chceš ich spraviť so mnou?“

... Vrátnik vo vstupnej hale sledoval, ako výťah, ktorý pôvodne klesal na podzemné podlažie, zrazu prudko stúpol, a keď dorazil na prízemie, s cinknutím sa otvorili dvere.

Vo výťahu sa objavil Sheng Shaoyou. Vrátnik prekvapene zalapal po dychu.

Sheng Shaoyou zdvihol telefón a naznačil gesto priloženia karty. Bezpečnostný systém tejto rezidencie bol prísny – ku každému bytu sa dalo dostať len s prístupovou kartou. Bez

nej sa nedalo vojsť. Vrátnik to pochopil a okamžite mu kartu priložil.

Dvere výťahu sa pomaly zatvorili a výťah vyrazil rovno na najvyššie poschodie.

Na druhej strane telefónu, keď Sheng Shaoyou mlčal, sa Hua Yong krátko usmial a potichu pre seba povedal: „Len som žartoval. Pán Sheng je taký zaneprázdnený, ako by mal čas piecť sušienky? Na víkend ich určite spravím ja...“

„Otvor dvere.“

„Čože?“

„Povedal som, otvor dvere.“

Na druhej strane bolo počuť rýchle kroky a dvere sa otvorili. V Sheng Shaoyouovom zornom poli sa objavil malý tyran v župane, s napoly mokrými vlasmi a jemnou vôňou alkoholu.

Predná časť jeho županu bola voľne pootvorená, odhaľovala takmer priesvitne bledú hrud'. Po kúpeli Hua Yong jemne voňal alkoholom, čo spôsobilo, že sa Sheng Shaoyou cítil trochu opojený a srdce mu bilo neprimerane rýchlo.

Tváril sa však bezvýrazne, zložil telefón, oprel sa o zárubňu dverí a povedal: „Ešte si dal niekomu inému tie sušienky upiecť. Má sekretár Hua vôbec nejakú úprimnosť?“

„Mám.“ Hua Yong sa naňho znova usmial a medzi jasne červenými perami sa mu ukázal rad bielych zubov. „K Pánovi Shengovi budem úprimný vždy.“

Sheng Shaoyou pristúpil bližšie k nemu. Hua Yong sklopil pohľad, vyhol sa jeho dvojzmyselnému pohľadu. Dlhé, husté mihalnice sa mu zachveli, akoby sa hanbil, a tieň pod očami jemne poškrabal Sheng Shaoyouovo srdce.

„Naozaj? Ako to, že o tom neviem?“ Sheng Shaoyou sa neusmieval.

Mal výrazné črty, vysoké obočné kostice. Keď sa prestal usmievať, pôsobil ostro a chladne. Zahľadel sa na tvár pred sebou, ešte zahmlenú parou po sprche, a ticho sa opýtal: „Kde je tá tvoja úprimnosť? Vytiahni ju a ukáž mi ju. Hm?“

Hua Yong zdvihol zrak, keď to počul, a lenivo sa naňho pozrel cez opar pary. Možno kvôli osvetleniu bol jeho výraz ostrejší než zvyčajne, s náznakom dravej agresivity. Sheng Shaoyouovi sa na okamih pohol výraz v očiach, obočie sa mu mierne zvrátilo, ale skôr, než stihol na niečo pomyslieť, orchidea sa priblížila. Hua Yong sa zrazu nahol k nemu a špičkou svojich teplých červených pier sa jemne dotkol kútika jeho úst.

Koža sa ich dotkla len na pár sekúnd, tak rýchlo, že človek nestihol ani zareagovať.

Sheng Shaoyou nestihol ani žmurknúť a Hua Yongove pery jemné ako okvetné lístky sa už odtiahli. Orchidea stál od neho na vzdialenosť, ktorú Sheng Shaoyou považoval za ľahko prekonateľnú, zahryzol si do pery, usmial sa a spýtal sa: „Stačí takáto úprimnosť?“

„Nestačí.“ Sheng Shaoyou to povedal, prstami prešiel po jeho chrbte, stisol Omega štíhly a citlivý krk a pritiahol si ho bližšie.

Ich pery sa spojili a Sheng Shaoyou učil tohto neskúseného Omegu, ako vyzerá skutočný bozk.

Keď sa znova od seba odtrhli, pery pred ním boli začervenané od prisávania, mierne roztvorené a vlhké. Hua Yong sa díval na Sheng Shaoyoua s dôverou a nehou v očiach, pohľad mal veľmi mäkký.

Hoci boli približne rovnako vysokí, vždy keď sa Hua Yong díval na Sheng Shaoyoua, mal Sheng Shaoyou pocit, že sa naňho táto krásna orchidea pozerá zdola.

Hua Yongov pohľad v ňom prebúdza doposiaľ nepoznanú túžbu dobývať. Krv v ňom vrela. Túžil túto orchideu rýchlo odtrhnúť, odlomiť jej vetvičku a vložiť si ju do vlastnej vázy, ukryť ju doma. Občas sa ňou pochváliť, ale nikdy nedovoliť, aby ju niekto cudzí bez zábran obdivoval alebo ovoniaval.

Na noc Sheng Shaoyou zostal v byte, kde býval Hua Yong.

Ale okrem dvoch bozkov a toho, že si pred spaním popriali dobrú noc, sa nestalo nič ďalšie.

Sheng Shaoyou mal pocit, že je skutočne čudný. Predtým, než stretol Hua Yonga, si nikdy nemyslel, že raz bude mať takýto čistý vzťah, ktorý sa blíži láske.

Keď sa ráno zobudil, Hua Yong bol hore už dlhšie a dokončoval prípravy v kuchyni. Na jedálenskom stole už bolo pripravené raňajky.

Sheng Shaoyou mal radšej západné raňajky, ale Hua Yong uvaril sójové mlieko a k nemu podával tácku parených buchtičiek, lístkov s bravčovým mäsom a kryštálových knedličiek s krevetami, vedľa tanierik s nakrájaným ovocím.

„Neviem, čo má Pán Sheng rád, tak som niečo pripravil len tak naráchlo.“ Usmial sa a podal mu paličky. „Pán Sheng, spal si v noci dobre?“

Sheng Shaoyou si paličky vzal, ale neodpovedal. Len počúval, ako si Hua Yong ticho pre seba hovorí: „Ja som nespál dobre.“

„Čo tým myslíš?“

Orchidea oproti nemu, oblečený len v domácich šatách, ale stále oslepujúco krásny, zdvihol oči, potajomky naňho pozrel, líca mal zafarbené dočervena a vážne odpovedal: „Lebo mi bilo srdce príliš rýchlo.“

Sheng Shaoyou sa tiež usmial. Jeho črty boli príliš výrazné a jeho chladný výraz pôsobil hrdinsky. Úsmev v tej tvári pôsobil ako prelomený ľad, ale len málo jemne: „Naozaj?“

„Áno.“ Hua Yong povedal potichu. „Myslím, že mi ešte nikdy v živote tak silno nebilo srdce.“

Sheng Shaoyoumu zmäkli oči a spýtal sa ho: „Čo budeme robiť ďalej?“

„Do budúca?“ Hua Yong vyzeral mierne zmätený. „Áno, čo mám robiť v budúcnosti?“ Otočil hlavu a detinsky sa spýtal: „Pán Sheng, dostanem srdcovú chorobu, ak s tebou budem dlhodobo chodiť?“

„Čo to zase rozprávaš?“

„Naozaj.“ Hua Yong si priložil ruku na hrud' a vážne povedal: „Teraz mi bije veľmi rýchlo a trochu sa mi ťažko dýcha.“

Sheng Shaoyou sa zľakol, že mu chýba kyslík, a tak ešte pred raňajkami pritlačil Hua Yonga a láskavo mu pomohol chvíľu dýchať.

V ten deň Sheng Shaoyou zistil, že čínske raňajky vlastne nie sú vôbec zlé. Takmer si zamiloval piť sójové mlieko a jesť krevety v knedličkách spolu s Hua Yongom.

Po raňajkách šiel Hua Yong do kuchyne upratať riad a Sheng Shaoyou vošiel do pracovne na videokonferenciu. Keď porada skončila, bolo už skoro jedenásť.

Odložil tablet a chystal sa ísť pozrieť, čo robí jeho orchidea.

Aj keď veľa rozpráva na sociálnych sieťach a často si vedie poznámky, v skutočnom živote býva Hua Yong väčšinu času veľmi tichý. Bol úplne iný než Sheng Shaoyouovi bývalí partneri, ktorí sa snažili získať pozornosť sebayjadrovaním. On vždy niekde potichu sedel, akoby stále čakal, kým sa Sheng Shaoyou sám priblíži.

A ten včerajší extrémne krátky bozk s príchutou alkoholu bol pravdepodobne to najodvážnejšie, čo si Hua Yong kedy dovolil.

Sheng Shaoyou našiel Hua Yonga v obývačke. Sedel na gauči, v ruke držal knihu a sústredene čítal.

Sheng Shaoyou sa pristavil bližšie a zistil, že je to odborná kniha o masáži. Jeho výraz okamžite potemnel: „Prečo? Sekretár Hua plánuje pracovať na čiastočný úväzok v salóne na masáže nôh?“

Prehovoril nečakane a Hua Yong sa od prekvapenia strhol. Kniha mu spadla z kolien na zem, otvorená. „Nie.“ Zohol sa, zdvihol ju, zavrel a položil bokom. „Moja sestra leží príliš dlho. Ak sa po operácii zotaví, možno bude môcť vstať. Lekár povedal, že ak vydrží s masážami, pomôže jej to pri rehabilitácii.“

„Už si sa to naučil?“

„Nie.“ Hua Yong povedal: „Je to trochu ťažké. A okrem toho... nemám na kom cvičiť.“

V ten večer Sheng Shaoyou odmietol spoločenské stretnutie a stal sa špeciálnym cvičným modelom pre budúceho fyzioterapeuta, učiteľa Hua.

Bolo to prvýkrát, čo sa Hua Yong dotýkal skutočného modelu, a pôsobil veľmi nervózne, trochu strnulo.

„Pán Sheng, možno by sme to mali nechať tak?“

„Prečo?“

„Bojím sa, že to neurobím dobre.“

„Ako sa máš zlepšiť bez tréningu?“ Sheng Shaoyou ležal hore bez na masážnom lôžku a utešil ho: „Je to v poriadku, tvoja sila mi neublíži, tlač, ako uznáš za vhodné.“

Hua Yong stíchol. Rozotrel olej v mäkkých a jemných dlaniach a opatrne ich položil na holú pokožku Sheng Shaoyouovho chrbta.

Klimatizácia a podlahové kúrenie boli zapnuté na vyššiu teplotu a masážny olej mal teplotu Hua Yongovho tela, takže nebol studený. Ale keď sa ho Hua Yong dotkol, svaly na Sheng Shaoyouovom chrbte sa aj tak zachveli.

„Je to príliš silné?“ spýtal sa Hua Yong ustarane.

„Nie.“ Sheng Shaoyou zachrapčal: „Pokračuj.“

Hua Yong začal neisto stláčať svaly pod svojimi dlaňami. Čím viac tlačil, tým tvrdšie boli. Nebol si istý, a tak sa spýtal Sheng Shaoyoua: „Necítiš sa nepríjemne?“

Sheng Shaoyou sa naozaj cítil nepríjemne, ale nie preto, že by Hua Yong masíroval zle. Jeho dych sa postupne prehľboval a mal pocit, že si týmto sám spôsobuje utrpenie.

Hua Yong sa veľmi vážne venoval akupresúrnym bodom. Neďaleko stála knižnica. Sklonil oči a podľa pokynov v knihe hľadal jednotlivé body. Jeho dlhé biele prsty, namočené v oleji, kĺzali po Sheng Shaoyouovej chrbtici, článok po článku.

Bol sústredený a s jasnou myslou, porovnával s knihou, hľadal meridiány, vnútorné orgány a kosti. Jeho prsty neboli príliš citlivé, ale boli veľmi jemné a hladké, prilnuté ku koži a svalom, a jeho sila bola väčšia, než Sheng Shaoyou čakal.

Ľudské telo je veľmi zázračná jednotná štruktúra. Bez ohľadu na pohlavie, vek, váhu či výšku, človek má 206 kostí a 650 akupunktúrnych bodov.

Táto kniha učila meranie podľa kostí a meranie podľa prstov pri určovaní akupunktúrnych bodov. Metóda merania kostí sa prvýkrát objavila v kapitole „Miera kostí“ v diele „Huangdi Neijing · Lingshu“. Hua Yong prečítal celé „Huangdi Neijing“, ale aj tak stále nevedel túto metódu úplne pochopiť. Stále nedokázal nájsť presný bod, ktorý potreboval.

No našťastie, Hua Yong bol vždy veľmi trpezlivý. Bol najlepším v pomalom skúmaní a pevne veril, že sa mu to nakoniec podarí.

Kapitola 13

Hua Yong stál otvorene pri posteli, dotýkal sa a premasíroval Sheng Shaoyouovu hlavu, krk, chrbticu a chrbát... Vďaka veľkému množstvu masážneho oleja mohol plynulo prechádzať po stavcoch, počítajúc ich jeden po druhom. Jeho dlhé prsty sa zámerne alebo nechtiac dotkli výrazného výbežku na spodnej časti krku — trňového výbežku siedmeho krčného stavca.

Či Alfa alebo Omega, ich najzraniteľnejšie žľazy sa nachádzajú pod kožou, ktorá pokrýva tieto stavce.

V izbe bola vôňa orchideí ešte výraznejšia, premiešaná s drevitou arómou, veľmi podobnou najpopulárnejšej „opitej vetve“ na trhu. Vôňa bola taká hutná, že človek mal pocit, že sa ocitol na kvetinovom trhu.

A to, čo mu jemne pulzovalo v dlani, bol zdroj tejto opojnej arómy — fascinujúcejšej než vôňa opitej vetvy či akejkolvek jej imitácie.

Hua Yong masíroval Sheng Shaoyoua od hlavy až po päty približne štyridsať minút a nakoniec dvakrát stlačil miesto v oblasti akupunktúrneho bodu Huantiao.

Sheng Shaoyou pri tom nízko a tlmene zamrŕčal od pichľavej bolesti a slabého mravčenia.

Hua Yong sa okamžite zastavil, jemne zatlačil na jeho plece a potichu povedal: „Pán Sheng, skončil som.“

Sheng Shaoyou sa posadil. Jeho zvyčajne uhladené vlasy boli teraz rozhádzané, čím pôsobil menej neprístupne a menej chladne ako pred ľuďmi.

„Spravil si to dobre.“ povedal Sheng Shaoyou. „Z učňa kvetinového maséra môžeš rovno spraviť skúšky.“

Hua Yong sa usmial, ruky sa mu vo svetle jemne leskli, no oči nemal také jasné ako predtým. „Ďakujem, Pán Sheng.“

Sheng Shaoyou ho chcel znovu pobožkať, chytil ho za jemné, štíhle rameno a pritiahol si ho pred seba. „Za čo mi ďakuješ?“

„Ďakujem, že si bol ochotný byť môj tréningový model.“ povedal Hua Yong.

Sheng Shaoyou sa usmial: „Je mi cťou byť твоjím partnerom.“

Štyri pery sa opäť priblížili, zastavili sa na sekundu vo vzduchu — ako nedopovedaná myšlienka, či napätie bez konca: „Ako sa mi chystáš poďakovať?“

Hua Yong sa znovu naklonil ako prvý, jemne špičkou svojho nosa pritlačil na Sheng Shaoyouovo líce a pobožkal ho s pootvorenými ústami. Ozval sa vlhký zvuk, z ktorého sa človeku rozbúši srdce a zohreje tvár.

Keď sa od seba odtrhli, medzi ich perami sa ešte tiahlo tenké strieborné vlákno. Farba Hua Yongových zreničiek potemnela a biela očí sa pod svetlom zdali mierne namodralé. Sheng Shaoyou mu položil ruky na plecía a pritlačil ho späť na masážne lôžko. Hua Yong to nečakal, zakopol a spadol dozadu na posteľ, vzhliadol k nemu a zavolať: „Pán Sheng.“

Sheng Shaoyou bol podráždený jeho pohľadom, ale nemohol byť príliš hŕ, aby ho nevystrašil, preto len nejasne zamrmľal: „Hm.“

„Idem si umyť ruky.“ Hua Yong ho od seba jemne odstrčil a postavil sa. Jeho pohyby stále pôsobili pomaly, no napriek tomu bol taký rýchly, že ho Sheng Shaoyou nestihol zachytiť.

Keď vyšiel z kúpeľne, Sheng Shaoyou už mal oblečené pyžamo, opieral sa o čelo postele a čítal si knihu o masáži spolu s Hua Yongovými starostlivo robenými poznámkami.

„Veľmi pilne študujem.“

Hua Yong prikývol, s úplne vážnym výrazom povedal: „Keď sa rozhodneš niečo robiť, musíš to dotiahnuť do konca a brať to vážne.“ Jeho pery boli stále veľmi červené. Sheng Shaoyou sa bez výrazu díval na tie pery, ktoré predtým vysal až do tmavočervenej farby, a spýtal sa: „Aj bozk berieš vážne?“

Hua Yong sčervenel: „Áno.“

„A čo láska?“ Sheng Shaoyou sa pomaly opýtal: „Čo znamená brať to vážne? Že cieľom musí byť svadba?“

Hua Yongov pôvodne plachý výraz ochladol a znova sa upokojil. Vyzeral, akoby nikdy neuvažoval o tom, že by sa mal za Sheng Shaoyoua vydať. Jeho červené pery sa mierne stiahli. Nevedel, ako odpovedať, a tak jednoducho neodpovedal.

Hua Yong berie všetko, čo robí, veľmi vážne. Sušienky, ktoré pečie, nie sú o nič horšie než tie, čo sa predávajú vonku. Masírovať nevie, ale je ochotný sa to učiť vážne. A tak je to aj s tým, že chodí so Sheng Shaoyouom — začínajú tým, že sa poctivo spoznávajú, úprimne si pestujú city a vážne začínajú aj tým najzákladnejším — bozkávaním — bez toho, aby prekročili hranicu.

Sheng Shaoyou sa pôvodne obával, že Hua Yong berie tento vzťah príliš vážne a je rozhodnutý, že to musí niekam viesť, čo by vytváralo tlak na Sheng Shaoyoua, ktorý nikdy nerozmýšľal o svadbe.

Ale práve v tejto chvíli nedostal odpoveď, ktorú očakával. Z nejakého dôvodu bol trochu nespokojný. Zdalo sa, že ak by sa Hua Yong nakoniec nechcel oženiť s ním, tak Sheng Shaoyou — ktorý s ním sústredene buduje vzťah — by bol ten, kto utrpí veľkú stratu.

Tento víkend piekli doma sušienky s kakaovou príchuťou. Ale preto, že boli príliš posadnutí bozkávaním, spálili dva plechy. Keď dali tretí plech do rúry, Hua Yong si čupol k rúre a čakal. Sheng Shaoyou podišiel a dotkol sa mu tváre. On okamžite zdvihol hlavu, akoby žiadal o zľutovanie, a potichu povedal: „Pán Sheng, bezlepková múka aj maslo sú už minuté. Ak s tým neprestaneš, nebude čo jesť.“

Sheng Shaoyou sa nahneval a zároveň pobavil: „Ani sa ťa nemôžem dotknúť?“

„Nie.“ Hua Yong jemne odtlačil jeho ruku. „Len ma takto rozptyľuješ.“

Sheng Shaoyou ho ignoroval. Sušienky ješť vôbec nechcel. Chcel sa len dotýkať tejto orchidey, ktorá dokáže piecť sušienky. Prstami hladil Hua Yongovu líniu sánky bezohľadne, díval sa naňho spokojne, až kým aj jeho krk nesčervenel.

Ticho poznamenal: „Sekretár Hua je veľmi vážny.“

Hua Yong sa díval na sušienky bez toho, aby zdvihol zrak. „Pán Sheng je príliš dotieravý a nezbedný.“

„Naozaj?“ Objal Hua Yonga okolo pliec, prstami sa mu dotkol hrude, chytil jeho ostrú bradu, pootočil tú peknú tvár a prinútil ho, aby sa naňho znova pozrel. „Som dotieravý?“

Hua Yongovi sa v očiach objavil úsmevný lesk a povedal: „Áno, veľmi.“ Potom sa naklonil, pobožkal Sheng Shaoyoua na pery a povzbudil ho: „Musíš byť dobrý chlapec.“

Keď raz ochutnal sladkosť, Sheng Shaoyou akoby naozaj poslúchol. Pustil ho — a opäť sa stal dotieravým až vtedy, keď sa tretia várka sušienok vytiahla z rúry.

Technológia génových nožníc v Sheng Fang Biology stále neurobila pokrok, ale technický tím sa mal o niečo lepšie. Bolo to preto, lebo Sheng Shaoyou mal v poslednom čase mimoriadne dobrú náladu — takú dobrú, že by mohol udeľovať milosť svetú.

Dokonca aj vtedy, keď prišiel jeden krátkozraký partner rokovať, navoňaný parfumom „Zuizhi“, Sheng Shaoyou mu to nesťažoval a veľkoryso podpísal zmluvu.

Chen Pinming ticho pozoroval a snažil sa nájsť tajomstvo toho, ako si udržať šéfa v dobrej nálade — a nakoniec naň prišiel. —Hua Yong.

Zdalo sa, že Sheng Shaoyou má o sekretára korporácie HS výnimočný záujem, a ich vzájomné interakcie boli také časté, že z toho ľuďom padala sánka.

Každé ráno pred poradou volal Sheng Shaoyou Hua Yongovi približne päť minút, počas obednej pauzy s ním trávil viac než pol hodiny na videohovore. A večer, cestou

domov, telefonoval s Hua Yongom pätnásť minút — a potom šiel domov. – Do bytu Hua Yonga.

Keby tento pohľadný a bohatý S-úrovňový Alfa nebol najväčším individuálnym akcionárom Shengfangu a jeho skutočným riadiacim pánom, Chen Pinming by si takmer myslel, že Hua Yong, mladý a krásny Omega z HS, sa mu podarilo Sheng Shaoyoua zviešť a uväzniť.

Sheng Shaoyou sa v skutočnosti nikdy netajil, že dúfa, že ho Hua Yong čo najskôr príde „dobyť“ a „zotročiť“.

Aj keď ho Hua Yong s červenou tvárou pobozká, občas mu rukami pomôže, keď to medzi nimi zájde príliš ďaleko, a okamžite sčervená, keď ucíti Sheng Shaoyouove feromóny, stále odmieta zájsť s ním až do posledného kroku.

Sheng Shaoyou nie je človek, ktorý by bol posadnutý láskou, ale pre dospelého Alfu je prirodzené, že túži po Omega. Hua Yongove opakované odmietania ho začínali trochu dráždiť.

Raz, keď sa orchidea vzpierala až príliš, Sheng Shaoyou sa úplne nahneval a spýtal sa ho: „Každý deň, keď prídeš z práce, cítiš sa ako Shen Wenlang. Tak prečo, keď som na rade ja, sa ťa ani dotknúť nemôžem?“

Hua Yongovo tvár okamžite úplne zbledla.

„Pán Sheng,“ povedal, „ja a šéf Shen sme len obyčajní kolegovia.“ Omega zaťal zuby, v tvári mal poníženie ako

hrdinka obvinená z toho, že je lacná: „Som jeho sekretár, je normálne, že po dlhom kontakte niečo z jeho vône ostane. Ak ti to vadí, osprchujem sa hneď, ako prídem domov. Ale nehovor to tak, akoby som ja...“ Hua Yongov hlas sa zachvel, pozrel naňho, hrýzol si peru, akoby už nevedel dopovedať.

Sheng Shaoyou sa prestal hnevať a zmiernil tón: „Nepovedal som, že medzi tebou a Shen Wenlangom niečo je, ale prečo...“

„...prečo mi nedovolíš sa ťa dotknúť?“

Omega bolestivo privrel oči. „Mám poruchu feromónov a stále som v liečebnom období. Lekár povedal, že intímne správanie je zakázané, pokiaľ...“ Zrazu stíchol.

Sheng Shaoyou sa zamračil: „Pokiaľ čo?“

„Nič.“

„Hua Yong!“ Sheng Shaoyouvi potemnel výraz. „Chcem počuť pravdu.“

„Pokiaľ nebudeš ochotný ma natrvalo označiť.“ Hua Yong pevne zavrel oči, mihalnice sa mu chveli, keď šeptal: „Spať môžem iba s Alphom, ktorý je ochotný ma natrvalo označiť.“

Natrvalo označiť? Sheng Shaoyou sa uškrnul. Vie vôbec táto orchidea, čo hovorí?

Trvalé označkovanie znamená záväzok na celý život — vážnejší než manželstvo. A on kvôli tomu, aby mali sex, má natrvalo označkováť Omegu? To bol zlý vtip!

Sheng Shaoyou mlčal, tvár pochmúrna, pohľad chladný.

Našťastie, Hua Yong zrejme sám ani nemal nádej. Trpko sa usmial: „Ale to predsa nie je možné. Ty si Pán Sheng.“

V jeho tóne to znelo, akoby to Sheng Shaoyou s Hua Yongom nikdy nemyslel vážne — iba sa s ním pohrával. No Hua Yong bol aj tak ochotný úprimne sa tejto „hry“ zúčastniť.

Sheng Shaoyou bol ešte nespokojnejší. Slová výčitky mu stúpali na jazyk, ale nakoniec ich zadržali priesačné slzy, ktoré sa mu pomaly zbierali v kútikoch mihalníc, chvejúcich sa ako motýlie krídla.

Hua Yong sa pomaly priblížil a skryl tvár v jeho hrudi. „Nie som až taký chamtivý. Toto... mi úplne stačí.“

Tie slzy mu vzali všetky ostré slová z úst. Vysoký, pohľadný mladý Alfa tam stál bezmocne. Vydýchol, objal ho okolo pliec, upokojujúco ho pohladil po chrbte a povedal: „Nerob si zbytočné starosti.“

Ale v duchu si pomyslel — nechajme to tak a uvidíme.

Okolo Sheng Shaoyoua bolo množstvo Omeg, ktoré nechceli byť označované a boli ochotné pri ňom zostať bez mena a postavenia. Nemusel sa preto viazať k takejto krehkej orchidei. Nemusel to siliť.

Sheng Shaoyou sa spýtal sám seba, či je typ človeka, ktorý niekoho dnes miluje a zajtra sa ho presýti. Aj keď sa mu táto

orchidea naozaj páčila — kto vedel, ako dlho tento pokojný vzťah vydrží? Rozhodol sa — pôjde krok za krokom.

Ani sa nenazdal a prešli ďalšie dva mesiace.

Sheng Shaoyou, zvyknutý na ryby a mäso, sa akosi neunavil z ľahkých kaší a jednoduchých príloh. S Hua Yongom chodil dlhšie, než si myslel, že vydrží.

Keď sa jar takmer skončila, Sheng Shaoyou bol stále v čistom vzťahu s Hua Yongom — obmedzenom iba na bozky.

Keď sa v ten deň vrátil z práce domov, Hua Yong tam nebol. Na obed mu povedal, že večer má spoločenské stretnutie a že príde až po večeri.

Sheng Shaoyou chvíľu sedel v obývačke a cítil, ako je izba prázdna a osamelá. Poslal Hua Yongovi správu: „Kedy prídeš domov?“

Hua Yong bol zrejme zaneprázdnený a neodpísal.

Sheng Shaoyou sedel na gauči, hľadel sa na roztrúsené svetlá za oknom a cítil sa ako manžel, ktorý čaká, kedy sa jeho kariérne zameraná manželka vráti domov zo spoločenských povinností. Zrazu mu to prišlo smiešne. Nestačilo, že chodí s niekým, kto sa správa ako žiak základnej školy — kedy sa z neho stal domáci manžel?

Sheng Shaoyou vstal, odpísal Li Baiqiaovi, ktorý mu poslal správu pred hodinou, a sám šoféroval do Tiandihui.

O pol druhej v noci sa Sheng Shaoyou vrátil opitý. Pôvodne chcel ísť do svojho vlastného bytu, ale vodič, ktorý poňho prišiel, ho bez slova odviezol späť k Hua Yongovi.

Sheng Shaoyou si to uvedomil v polovici cesty, ale neopravoval ho.

Hua Yong pravdepodobne spal. Po dvoch zazvoneniach prišiel otvoriť dvere, oči mal červené. Na tvári nemal ospalý výraz — iba začervenané oči.

Sheng Shaoyou vypil veľa alkoholu — a s novým Omegou, ktorého stretol, robil dospelé veci.

Hua Yong pri pohľade naňho mierne zvrátil nos a keď ucítil cudzí Omega feromón, jeho oči ešte viac sčerveneli.

Vodič pomohol Sheng Shaoyouovi vojsť dnu a Hua Yong mu ticho uhol z cesty, bez jediného slova.

Kapitola 14

Sheng Shaoyou mal vzácny večer mimo domu a bol v dobrej nálade, no keď uvidel smutnú Hua Yongovu tvár, cítil náhle sklamanie a výraz mu potemnel.

Vodič mal výborný cit pre atmosféru, okamžite si vymyslel zámienku a odišiel, nechal Hua Yonga samého čeliť Sheng Shaoyouovi, ktorý bol očividne nespokojný.

Hua Yong sa nič nepýtal, nič nehovoril a priniesol Sheng Shaoyouovi z kuchyne polievku na vytriezvenie. Ingrediencie boli doma bežne pripravené. Výživový poradca Shengovej rodiny bol lekár tradičnej čínskej medicíny. Odkedy bol Sheng Shaoyou dostatočne starý, doma používali len masti a liečivé odvary.

V polievke na vytriezvenie bolo sladké drierko, preto by nemala byť horká, ale Sheng Shaoyou mal pocit, že je nezvyčajne horká a ťažko prehltateľná.

Položil misku a mierne priateľským tónom sa spýtal orchidey: „Kde si bol dnes večer? Ako bolo na večeri?“

Hua Yong stál pred gaučom a pozeral sa naňho zhora. Svetlá v obývačke boli tlmené, väčšina jeho tváre bola ukrytá v tieni. Oči mu nebolo vidieť, len pevne stisnuté kútiky pier.

Ten chlad v jeho výraze spôsobil, že Sheng Shaoyou okamžite stratil náladu.

„Kórejská reštaurácia. Bolo to v poriadku, ale nič extra zábavné,“ povedal Hua Yong.

Jeho hlas bol tichý a rozprával pomaly, presne tak, ako to mal Sheng Shaoyou najradšej. A teraz, jeho rýchlosť reči stále nebola rýchla, ale z nejakého dôvodu z neho vyžaroval silný pocit útlaku.

To spôsobilo, že Sheng Shaoyou, S-úrovňový Alfa, sa cítil dotknutý. Znecitlivela mu pokožka na temene, ruky aj nohy mu ochladli, pozdĺž chrbtice mu prešiel chlad a nechtiac uvoľnil jemný náznak feromónového nátlaku.

„A kde bol Pán Sheng?“

Sheng Shaoyou ešte ovládal svoju silu. Koncentrácia jeho nátlakových feromónov bola zrejme veľmi nízka a Hua Yong to zdanlivo znášal. Pristúpil bližšie a bez výrazu sa spýtal: „Prišiel si tak neskoro. Kde si bol?“

„Nepýtaj sa na veci, do ktorých ti nič nie je.“ Sheng Shaoyou sa zamračil. Najviac neznášal Omegy, ktoré si začnú priveľa dovoľovať. Keby to nebol práve tento, ktorý sa mu tak páčil, už by ho dávno vyhodil.

„Nemám sa pýtať?“ Hua Yong sa usmial, ale jeho výraz ešte viac ochladol. „Taký silný Omega pach. Cítiť ho už od dverí. Pán Sheng, nechal si sa náhodou označiť od Omegy?“

Ak chceš Alfu triedy S naozaj rozzúriť, povedať mu, že ho označkoval Omega, je najrýchlejší spôsob.

S-úrovňové Alfy sú prirodzení králi feromónov, stoja na vrchole fyziologickej pyramídy človeka. V modernej vojne sa bez prehánania hovorí, že feromónový nátlak S-Alpha je prirodzená biologická zbraň. Dokonca aj na bojisku môže neozbrojený S-Alfa len silou feromónov prinútiť všetky nižšie Alf y a Omegy kľaknúť na zem a plaziť sa.

Ak je koncentrácia feromónov dostatočne vysoká, aj keď má protivník zbraň, je mu zbytočná. Pretože z nej jednoducho nedokáže vystreliť. Pod silným feromónovým nátlakom nižší jedinci často nedokážu ani stlačiť spúšť.

Sheng Shaoyou je presne takýto Alfa. Povedať, že ho označkoval Omega, je pre neho absolútna potupa. Jeho tvár úplne ochladla.

„Hua Yong,“ povedal, „nesprávaj sa, akoby si zabudol, kto si. Do mojich vecí sa nestaraj. Na to nemáš právo.“

Hua Yong naňho nechápavo hľadel, oči mal zvláštne, akoby ho zrazu nespoznával. Po dlhom tichu prikývol, oči zvlhnuté: „Pán Sheng má pravdu, potom... pôjdem do izby. Dobrú noc, uvidíme sa zajtra.“

Sheng Shaoyou ho chytil za ruku. Vtom mu hlavou prebehla absurdná myšlienka. Napadlo mu, že Hua Yong možno vôbec nespál. Predlaktie, ktoré mu trčalo spod rukáva

župana, bolo úplne studené — to bola teplota, akú má človek, čo celú noc sedí a čaká.

Čakal na Sheng Shaoyoua, kým sa vráti domov.

Sheng Shaoyouovi v tej chvíli zmäklo srdce. Chcel ho začať utešovať, pripravil sa, že ako Omega ho musí upokojiť.

Ale bezcitný Pán Sheng nemal skoro nikdy trpezlivosť niekoho „utišovať“. A navyše — Hua Yong mu tú príležitosť vôbec nedal. Jeho štíhle, biele prsty sa prekvapivo silno zapreli a násilím roztvorili Sheng Shaoyouove prsty, ktoré ho držali.

Jemná, no tvrdohlavá orchidea si zahryzla do pery a mlčky sa vrátila do izby.

V nasledujúcich dňoch, hoci Sheng Shaoyou býval pod jednou strechou s ním, ani raz sa nestretli tvárou v tvár.

Raňajky, sušienky aj večera sa vždy objavili na stole načas, ale Hua Yong sa mu zakaždým dokonale vyhol, akoby mal v sebe nainštalovaný presný lokátor.

V byte bola stále jeho elegantná orchideová vôňa, vznášala sa všade, ale jeho samotného nebolo nikde vidieť.

Sheng Shaoyou to vydržal štyri dni. Na piaty to už nevydržal. Po práci prišiel domov, postavil sa do vstupnej haly, v celom byte svietilo len jedno svetlo v jedálni a nikde

ani živej duše. Okamžite vybuchol a treskol dverami tak silno, že to zarezonovalo celým bytom a odišiel.

Dopekla, komu sa to tu hráš na urazeného? Ak ma nechceš vidieť, tak ma neuvidíš. Nebudem znášať niekoho takého žiarlivého. Kto ma chce obskakovať, nech si poslúži. Ja už nie.

Ale ešte nestihol prejsť ani pár krokov, keď mu zavibroval mobil. Pozrel sa — správa od Hua Yonga.

Synchronized Swimming: „Pán Sheng, veľmi vám ďakujem za starostlivosť počas týchto dní.“

Sheng Shaoyou síce odchádzal nahnevaný, no po prečítaní jednej správy zastal. Právě viečko sa mu prudko zachvelo. Odomkol telefón a posunul nižšie.

Synchronized Swimming: „Premýšľal som nad tým a naozaj nie je vhodné, aby som vás ďalej obťažoval. Našiel som si iné miesto na bývanie. Večera je na stole, dnes sa odsťahujem. Peniaze vám vrátim načas. Ak sa nič iné nedeje, je lepšie, aby sme sa už nestretávali.“

Odstahuje sa? Kam? Kam, dopekla, by ešte chcel ísť okrem tohto miesta?

Dvere s buchotom zapadli — a o tri minúty sa znovu otvorili. Tentoraz ich otvoril s ponurou tvárou samotný majiteľ bytu.

Teraz už svietili svetlá v obývačke. Hua Yong mal oblečený svetlý rolák s vysokým golierom — ten, ktorý Sheng Shaoyou mal na ňom najradšej. Stál pri vchode, polovica jeho tváre bola skrytá v golieri. Keď počul, že sa Sheng Shaoyou vrátil, prekvapene sa otočil.

Sheng Shaoyou sa pozrel na jeho prekvapený výraz, potom na kufor v jeho ruke — a jeho tvár ešte viac potemnela.

„Kam ideš?“

„Pán Sheng...“ zakoktal. Zdalo sa, že za tie dni trochu schudol. Ruka, ktorou držal kufor, bola kostnatá a studená, kĺby sčervenané. Vyzeral krehko — ako zatúlané zviera, ktoré správca útulku bezcitne vyhodil späť na ulicu.

Bol to predsa on, kto sa rozhodol odísť bez slova z domu — tak prečo to teraz vyzerá, akoby ho k tomu niekto prinútil?

„Toto je dobrá príležitosť poďakovať sa ti osobne.“ Povedal ticho, perami, ktoré ešte nedávno Sheng Shaoyou silno bozkával, jasne naznačujúc hranicu medzi nimi: „Ďakujem ti za starostlivosť počas týchto dní, Pán Sheng,

dovidenia.“ Ako to dopovedal, zdvihol kufor a bez zdvihnutia hlavy vykročil smerom ku dverám.

Sheng Shaoyou si strčil ruky do vreciek, ľahostajne sa oprel o zárubňu dverí. A práve keď už ten niekto prekročil prah, náhle povedal: „Chodíš si, ako chceš, a odchádzaš si, ako chceš. Čo si myslíš, že je toto za miesto? Útulok?“

Hua Yong sa otočil, oči mal začervenané. Vyzeral ako malé zviera, ktoré namiesto útulku nešťastne zvolilo opustený byt Sheng Shaoyoua — a teraz to ľutuje.

„Prepáč.“ Povedal, položil kufor a s tichým, nosovým hlasom sa pokojne opýtal: „Čo chceš?“

Čo chce? Čo vlastne chce?

Sheng Shaoyou sa zamračil. Keď sa nad tým zamyslel, zistil, že to, čo chce, je vlastne veľmi jednoduché.

Chcel, aby Hua Yong zostal tam, kde mu on určil miesto. Chcel, aby naňho každý deň čakal doma, pripravil raňajky, sušienky a večeru.

Chcel, aby mu Hua Yong každé ráno povedal, nech dá pozor na cestu. Aby mu cez obed, keď bude mať chvíľu voľno, zavolať a opýtal sa, čo mal na obed. A večer, keď sa navečerajú, aby Hua Yong vstal, odložil riad, porozprával, čo dnes robil, a poradil sa, či má do večernej polievky pridať ešte jednu lyžicu soli...

Kvôli tomu by Sheng Shaoyou dokázal prežiť aj tie otravné, banálne témy — a možno v nich občas nájsť trochu potešenia.

Sheng Shaoyou si prijal, aby sa Hua Yong stal súčasťou jeho domova. Ako orchidea vo váze. Áno — ako orchidea, ktorá sama nikdy neodíde, len skrášľuje jeho život a náladu.

Pretože Hua Yong je pekný, jemný a zdá sa, že má Sheng Shaoyoua rád a spolieha sa naňho. Jeho existencia robí Sheng Shaoyouov život lepším.

Keď sa naňho nehneval, Hua Yong mu každý deň prinášal radosť.

Takže... Sheng Shaoyou ho nechcel nechať odísť.

Hua Yong stál neďaleko a pozeral sa mu priamo do očí. Tvár mal napätú, pokožku jemne bledú a chladnú, a ten pokojný výraz pôsobil ľadovo.

Sheng Shaoyou sa necítil nikdy v živote takto sledovaný — a už vôbec nie od Hua Yonga. Srdce ho bodlo a slová, ktoré vyriekol, zneli nepríjemne:

„Čo chcem? Môžem si robiť, čo chcem?“

Hua Yongov napätý výraz okamžite pohasol. Znížil pohľad k zemi: „Nie.“ Povedal ticho. „Ak sa máme míňať, tak sa míňajme.“

„Prečo?“ Sheng Shaoyou si založil ruky, pozrel naňho chladno a ironicky sa opýtal: „Nechceš už so mnou

pokračovať v tej milostnej hre — bozkávanie bez toho ostatného?“

Vysoký Alfa sa uškrnul: „Alebo si si našiel Alfu, ktorý je ochotný ťa natrvalo označovať?“

Hua Yong okamžite zdvihol hlavu a s vyľakaným, bolestným pohľadom sa naňho zadíval. Až po chvíli, zachrípnutým hlasom, odpovedal: „Nie.“ Pri tom slove sa mu v očiach pomaly nazbierali slzy.

To Sheng Shaoyoua úplne zaskočilo. Odtiahol sa od zárubne, vystrel chrbát — mladý a pohľadný Alfa sa zrazu postavil rovno a... nervózne povedal: „...Ahoj.“

Tieto krásne a krehké slzy znovu pomohli Sheng Shaoyouovi potvrdiť, že Hua Yong je stále jeho najobľúbenejšia Omega doteraz. Len jeho slzy dokázali spôsobiť, že mu otupelo celé srdce.

Orchidea bola krásna aj v slzách a jeho tlmený, dusený vzlyk z hrdla znel ako tiché náreky: „Ja takto ďalej nemôžem...“

„Pretože ťa mám veľmi rád.“

Máš... rád mňa?

Sheng Shaoyou sa naňho pozeral a chvíľu vôbec nevedel, čo na to povedať.

Pretože ťa mám rád, tak ťa už nemôžem vídať? Čo je to za hlúpu výhovorku?

Lenže Hua Yongov výraz bol plný skutočnej bolesti. Akoby mu Sheng Shaoyouova krutá otázka rozrazila srdce aj oči a on sa znova rozplakal.

Táto Omega pred ním plakala potichu, no šokovalo ho to viac než všetky jeho bývalé lásky, ktoré pri rozchode kričali a nariekali.

„Ja takto nechcem pokračovať,“ plakal. „Pretože ťa mám príliš rád. Keď si len predstavím, že objímaš iných Omegov, okamžite sa vo mne zobudí odpor a žiarlivosť, stávam sa iným a prestávam byť sám sebou...“

Priezračné slzy padali na podlahu jednu po druhej, stekali cez jamky u pier, ktoré mali byť sladké, no teraz chutili horko. „Som naozaj hrozný... tak, Pán Sheng, zabudnime na to. Už sa nestretávajme. Budem ti priať šťastie... tam, kde ma nebudeš vidieť. Nech si šťastný.“

Želať mi... šťastie?

Orchidea, s tvárou zmáčanou slzami a okvetnými lístkami orosenými slzami, to povedala, otočila sa a chcela odísť, no Sheng Shaoyou ho chytil: „V polovici vety si prestal, kam chceš ísť?“

„Už som povedal všetko.“ Hua Yong sa mu snažil vyslobodiť, ťahal si zápästie z jeho ruky.

Ale Sheng Shaoyou ho držal pevne a nechcel pustiť: „Ale ja s tým nesúhlasím.“

Jeho odpor slabol. Orchidea, stojaca vo výťahovej hale, naňho pozerala, akoby práve počula rozprávku, a stíchla.

Tvárou v tvár svojmu milencovi bol toto najtrpezlivejší okamih v Sheng Shaoyouovom živote. Trpezlivo ho prehovárал: „Vonku je trochu chladno. Pod' dnu, porozprávame sa pomaly, dobre?“

Hua Yong však zavrtel hlavou a pevnejšie zovrel rukoväť kufru: „Povedz, čo chceš povedať, tu.“

Sheng Shaoyou, ktorý to chcel vyriešiť najprv zľahka a až potom premýšľať, prvýkrát v živote onemel, no aj tak potlačil hnev a miernejšie povedal: „Toto sa nedá vysvetliť v dvoch vetách. Prestaň sa správať tvrdohlavo, pod' so mnou dnu a buď rozumný.“

Orchidea, čo chcela ujsť z domu, bola nakoniec predsa len ním nalákaná späť.

Keď zavrel dvere, Sheng Shaoyou pocítil čudnú úľavu.

Hua Yong sedel na vysokej stoličke pri kuchynskom ostrove, so sklopenou hlavou, nebolo jasné, na čo myslí.

Sheng Shaoyou k nemu podišiel, no Hua Yong ani nezdvihol hlavu. Bradu mal vtiahnutú v golieri svetra, špička jeho malej, peknej špičky nosa bola červená od zimy, vyzeral veľmi úboho.

Sheng Shaoyou sa „znížil“ k tomu, že mu nalial pohár horúcej vody.

Hua Yong si ho vzal, ticho poďakoval: „Ďakujem, Pán Sheng.“ No oči stále upieral len na pohár. Ani sa naňho nepozrel.

Sheng Shaoyoumu sa trochu zacnelo po čase, keď sa naňho Hua Yong pozeral s úsmevom a jemne hovoril: „Ďakujem, Pán Sheng.“ Bolo to len nedávno, ale cítil akoby to bolo veľmi dávno.

Malá orchidea bola trochu v rozpakoch — práve plakala kvôli Sheng Shaoyouovej povestnej nestálosti. Teraz sa hanbil plakať ďalej. Oči mal od horúcej pary z keramického pohára zohriate, už neboli také ľadovo chladné, ale zasa jemné. Presne také, aké mal Sheng Shaoyou rád, také, ktoré mu zmäkčovali srdce a robili ho miernejším.

Milujúco si pomyslel: Nabudúce, keď sa vrátim domov s pachom iného Omegy, mal by som sa aspoň osprchovať skôr, než ma zacíti. Aby táto orchidea zasa neplakala.

Hua Yong pravdepodobne vedel, že Sheng Shaoyouove slová „Porozprávame sa doma“ boli len výhovorka. V skutočnosti medzi nimi nebolo o čom hovoriť. Sheng Shaoyou mu nemohol dať nič — okrem ilúzie priazne.

Nemohol Hua Yongovi nič sľúbiť. Nemohol ho označovať. A dokonca mu ani nemohol úprimne povedať: „*Kvôli tebe už nikdy neobjímam nikoho iného.*“ Pretože Sheng Shaoyou bol Alfa, ktorý sa odmietal nechať

zviazať akoukoľvek Omegou. Keď bol nežný, pôsobilo to, akoby ti mohol z neba zvesiť hviezdy. A keď bol bezcitný, vyzeralo to, že aj obyčajná tráva na zemi má väčšiu hodnotu ako ty.

Sheng Shaoyou bol sukničár, ktorý sa hrá so životom. Mal stále ten istý vkus pri naháňaní krásy, obyčajný vkus, verný a promiskuitný zároveň. Jeho počet bývalých partnerov by zaplnil celé futbalové ihrisko. Viedol presne ten dekadentný život, ktorý Hua Yong najviac neznášal — spávať s kýmkoľvek, koho ani nemá rád, len so zatvorenými očami.

Ale Sheng Shaoyou bol navonok tvrdý a vo vnútri mäkký. V rozhodujúcich chvíľach bol vždy zvlášť láskavý a jemný. A čo bolo najdôležitejšie — Sheng Shaoyou sa očividne Hua Yonga nechcel vzdať.

A Hua Yong sa rovnako nedokázal vzdať Sheng Shaoyoua. Nedokázal si pomôcť — mal ho rád.

Cesta dlhá sto míľ začína jedným krokom. Platí to pre život aj pre lásku.

Ak v živote neriskuješ, nezískaš nič. Hua Yong bol vždy v prvej línii tých, čo vydržia aj bolesti. Vedel — že raz vyhrá.

Kapitola 15

V polovici druhého štvrťroka tohto roku bol vývoj aplikácie génových nožníc v Shengfang Bio stále v stave, ktorý vyvolával obavy. Shengfang Bio preto investoval v prvom štvrťroku viac ako tri miliardy jüanov, no bol to len kvapka v mori — bez jediného rozruchu.

Zúfalo vyzerajúce obchodné výsledky spôsobili, že Sheng Shaoyou, ktorý len nedávno zasadol na post predsedu predstavenstva, úplne stratil tvár. Jeho tvrdohlavé trvanie na personálnych zmenách vo výskumnom tíme už narušilo záujmy konzervatívnych starých štruktúr. Ak by nedokázal predložiť skutočné výsledky, nespokojné hlasy by sa čoskoro zmenili na kolektívny hnev.

Sheng Shaoyou čelil obrovskému tlaku zo všetkých strán. Na jednej strane žiadal, aby sa investície do výskumu a vývoja ďalej navyšovali. Na druhej strane poveril oddelenie ľudských zdrojov, aby spolu s profesionálnymi lovcami talentov oslovilo domácich aj zahraničných odborníkov v aplikačných odboroch a ponúklo im ešte lákavejšie podmienky.

Práve vtedy, keď bol Sheng Shaoyou v stave permanentného napätia, do Jianghu náhle prišla delegácia

Medzinárodného obchodného oddelenia X Holdings a začala kontaktovať niekoľko biologických spoločností s potenciálom na spoluprácu.

HS Group bola výrazne uvedená na zozname pozvaných. Okrem HS pozvali X Holdings aj množstvo spoločností, ktoré boli rozsahom, produkciou aj výsledkami výrazne slabšie ako Shengfang.

A čo bolo zvláštne — medzi pozvanými nebol Shengfang Biology.

Hovorilo sa, že hlavným zodpovedným za túto delegáciu je Chang Yu.

Keď si Sheng Shaoyou spomenul na sekretára Chang Yua — jeho drsné črty a tvrdé línie v tvári — takmer zapochyboval, či v ten večer na večeri predsedu Obchodnej komory Jianghu neurobil niečo nesprávne a neurazil ho.

Inak, prečo by medzi toľkými pozvanými spoločnosťami jediná chýbala práve Shengfang Biology, ktorá bola vo všetkých aspektoch na špičke?

Ale ako by to bolo možné? Sheng Shaoyou si v duchu prehrával svoje správanie v ten večer. Aj keď nebolo dokonalé, bolo aspoň vyvážené a zdvorilé. Ako je možné, že si ho pravá ruka hlavy X Holdings vôbec nevšímala?

A aby toho nebolo málo, práve keď pracoval do noci a ledva stíhal riešiť všetko naraz, prišlo mu citlivé obdobie.

Najskôr to bola len únava. Po práci bol tak vyčerpaný, že sa mu nechcelo ani rozprávať, nieto ešte chodiť von za zábavou alebo na spoločenské podujatia. Našťastie, malá orchidea mala rada ticho a keď videla Sheng Shaoyouovu unavenú tvár, poslušne ho nerušila.

Vďaka Sheng Shaoyouovi ako „cvičnému modelu“ sa Hua Yongove masážne zručnosti rapídne zlepšovali. V ten večer, keď zbadal, ako má Sheng Shaoyou plecيا stuhnuté od únavy, sám od seba navrhol, že mu dá masáž.

Sheng Shaoyou vošiel do miestnosti vyhradenej na SPA, osprchoval sa a ľahol si na brucho. Jemné ruky Omegy sa priložili na jeho pokožku a bohatá, elegantná vôňa orchideí ho omámila. Únava posledných dní konečne poľavila — no túžba po vnútornom zdroji tej orchideovej vône v tele bola čoraz výraznejšia.

Zatvoril oči a myslel na večernú akciu, ktorú mu pripomenul Chen Pinming — spoločenská večera, ktorú organizoval bohatý podnikateľ z mesta Jianghu. Mala byť zajtra. Dnes sa dozvedeli, že sa jej zúčastní aj Chang Yu.

Keďže sa blížilo jeho citlivé obdobie, pôvodne nemal v pláne ísť na žiadne verejné akcie. Ale keďže tam bude vedúci delegácie X Holdings, rozhodol sa ísť — v najhoršom si nalepiť supresnú náplast.

Pretože — keď Alfa vstúpi do citlivého obdobia, býva nepokojný, feromóny mu unikajú mimo kontroly, je mimoriadne nevraživý voči iným Alfám a túži po upokojení Omega feromónmi.

Ak je únik feromónov bežného Alfu na verejnosti prejav nedostatku sebaovládania — potom je nekontrolované uvoľňovanie feromónov S-Alpha v spoločnosti hotová katastrofa.

V minulosti, keď sa blížilo jeho citlivé obdobie, Sheng Shaoyou si vždy vzal nejakého Omegu na dovolenku a snažil sa neobjavovať na miestach plných ľudí. Tentoraz to však bolo iné.

Investície Shengfang Bio do aplikácie génových nožníc nemali konca. Nedalo sa šetriť, zostávalo len získať nové zdroje.

Sheng Shaoyou musel čo najskôr zabezpečiť viac externých spoluprác, priniesť do Shengfang Group novú krv a získať pozitívny cashflow na strane zisku.

V deň večierka prišiel Chang Yu neskoro. Sheng Shaoyou, ktorý dorazil ešte pred oficiálnym časom registrácie, ho nervózne vyčkával.

Keďže sa dlho nezúčastnil spoločenských akcií, jeho objavenie sa upútalo pozornosť. Obchodní partneri, ktorých

už nejaký čas nevidel, sa pri ňom striedavo pristavovali, a zmes feromónov z davu takmer spôsobila, že Sheng Shaoyou, blížiaci sa k citlivému obdobiu, neudržal rovnováhu.

Napriek fyzickému aj psychickému rozrušeniu a tomu, že sa musel rozprávať s obchodnými partnermi, ktorých si nemohol dovoliť uraziť, držal v ruke pohár šampanského a s uhladeným úsmevom si miesto po mieste pripíjal s každým, kto ho prišiel pozdraviť.

Niekoľko mladých „druhej generácie“, ktorí ho veľmi nepoznali a prišli sa iba pozrieť na svet biznisu, stáli opodiaľ a šepkali: „Ako sa dalo čakať, obchodný svet je ako bojisko — žiadne skutočné city. Pozrite, princ zo Shengfangu sa usmieva tak silno, až mu zamrzá tvár.“

„Ale je fakt pekný! Aj keby v tom nebola láska, ja by som ho brala už len kvôli tvári!“

Po kole spoločenských rozhovorov mal Sheng Shaoyou pocit, že feromónová náplasť na zadnej strane krku je úplne prepotená. Kontaktoval príliš veľa ľudí, feromóny v tele sa začínali búriť a hrozilo, že uniknú.

„Prepáč, na chvíľu sa ospravedlním.“ Sheng Shaoyou sa usmial, rozlúčil s istým známym Omegou, ktorý sa s ním prišiel porozprávať, položil pohár šampanského na tácku čašníka a ponáhlal sa do kúpeľne.

Supresná náplasť bola skutočne úplne prepotená a z jej povrchu sa zmiešavala vôňa horkého pomaranča a rumu. Sheng Shaoyou podráždene prehrabol vlasy, strhol náplasť a vytiahol novú, pripravenú vopred.

Chen Pinming ho sledoval celý večer. Keď videl, ako Sheng Shaoyou vošiel do kúpeľne, okamžite ho nasledoval. Vo vnútri nebol nikto iný. Hneď ako Chen Pinming vstúpil, pocítil obrovskú tlakovo-nátlakovú silu vo vzduchu.

Našťastie, bol Beta a na vôňu feromónov nebol taký citlivý. Vydržal ten pocit tlaku na zátylku, vstúpil dnu a pohľadom zachytil Sheng Shaoyoua, ako s podráždeným výrazom odliepa kryciu fóliu z novej inhibičnej náplasti a siahla rukou za krk, aby si ju nalepil.

Chen Pinming si v tej chvíli až oneskorene uvedomil, čo sa deje, a chcel sa otočiť, aby zamkol dvere — ale bolo neskoro.

Ruka Sheng Shaoyoua, ktorá držala náplasť, zrazu zastala. Zdvihol hlavu a prudko sa pozrel smerom k dverám.

Chen Pinming, ktorý nestihol zamknúť, okamžite vycítil, že je zle.

Do kúpeľne pomaly vošiel A-úrovňový Alfa. Kto iný by to bol, ak nie Chang Yu z X Holdings?

Chang Yu musel ustúpiť o pár krokov späť — tlak feromónov najvyššej triedy bol taký silný, že mu okamžite potemnela tvár.

Pri dverách kúpeľne mu nepríjemne ospravedľujúcim tónom povedal Beta v obleku okolo tridsiatky: „Sekretár Chang, veľmi sa ospravedľujem.“

Chang Yu spoznal, že je to Chen Pinming, sekretár nového predsedu Shengfang Biotechnology. Nespokojne sa opýtal: „Je Pán Sheng dnu?“

Chen Pinming to nemohol poprieť, ale ani sa neodvážil priamo priznať. Niet totiž nič urážlivejšie než násilné potlačenie feromónov vysoko postaveného Alfa jedinca. Navyše, ak X Holdings teraz Shengfang úplne ignoruje, je možné, že jeho šéf si už sekretára Chang Yua nechtiac pohneval. A keby sa k tomu ešte dnes pridala feromónová konfrontácia, nebola by to len urážka — ale čisté poníženie.

Aj keby Chen Pinming nič nepovedal, Chang Yu si to domyslel. Na celom večierku bolo len niekoľko S-úrovňových Alfas a jediný, na koho by Chen Pinming dával pozor, bol Sheng Shaoyou.

Chang Yu sa ironicky uškrnul: „Pán Sheng je teda naozaj vznešený. Aby si mohol zájsť na toaletu, musí svojimi feromónmi obsadiť celú kúpeľňu? Už som zažil tú aroganciu a diktatúru Shengfangu.“

Po týchto slovách sa otočil a s temným výrazom odišiel. Za sebou nechal len zmäteného Chen Pinminga a Sheng

Shaoyoua, ktorý bol do toho celého zatiahnutý bez vlastnej vôle.

Pôvodný plán – náhodné „stretnutie“ na večierku, urobiť dobrý dojem a možno si vybojovať oficiálne rokovanie pre Shengfang Biology – sa rozpadol ešte skôr, než vznikla šanca.

Toto citlivé obdobie bolo oveľa ťažšie než predchádzajúce a Sheng Shaoyou cítil, že stráca kontrolu. Ani pri svojom prvom citlivom období nezažil stav, keď by nedokázal udržať feromóny.

S-úroveň Alfa sa neprejavuje len v sile nátlaku. Ich fyzická sila, výdrž a sebaovládanie ďaleko presahujú schopnosti ostatných Alf.

Ešte nikdy predtým Sheng Shaoyou nezažil, že by neovládal vlastné telo. Ale tentoraz boli jeho feromóny, ako keby žili vlastným životom – unikali bez jeho vôle, vždy v ten najnevhodnejší čas.

Deň pred plným nástupom citlivého obdobia sa okrem Beta zamestnancov neodvážil k šéfovi priblížiť žiaden Alfa ani Omega. Všetci cítili, že explózia feromónov je na spadnutie.

Sheng Shaoyou bol prinútený odísť z práce skôr a vrátiť sa domov.

Prekvapivo, Hua Yong bol doma tiež, hoci mal byť ešte v práci. Keď videl, že prišiel skôr, nevyzeral prekvapene. Zamračil sa, pristúpil k nemu a podoprel ho. „Pán Sheng, vyzeráš naozaj zle.“

Slabá orchideová vôňa spôsobila, že Sheng Shaoyou, ktorý bol celý deň podráždený, náhle pocítil úľavu. Bolo to, akoby sa do jeho vyschnutej, popraskanej zeme náhle vyliala čistá, studená pramenistá voda. Prenasledujúci smäd ustúpil, zostal len zvláštny pocit prázdna.

Aká príjemná vôňa... orchidea... chcem viac.

Hua Yong naňho nepozeral so sčervenanou tvárou ako Omega v kancelárii, ani sa mu nevyhýbal ako ostatní Alfas. Jeho dlaň bola teplá, keď chytil Sheng Shaoyoua za ruku a jemne sa opýtal: „Chceš si ľahnúť do postele? Necítiš sa dobre?“

Do postele? Ľahnúť si...?

Sheng Shaoyou objal malú orchideu pred sebou, pery mal pritlačené na krk voňajúci orchideou. Horúci dych mu ovieval miesto za uchom a rozmaznane povedal: „Hua Yong, je mi hrozne...“

Hua Yong sa potichu zasmial, akoby sa mu naozaj páčilo, že sa k nemu Pán Sheng takto túli. Jemne ho objal späť a hladil ho po chrbte: „Viem, viem. Poď, ľahneme si do postele, dobre?“

„Dobre,“ zachrapčal Sheng Shaoyou.

Hua Yong ho podoprel a odviehol do hlavnej spálne. Pomaly mu vyzliekol kabát a vyzul topánky. Sheng Shaoyou sa ho pritom držal pevne a odmietal ho pustiť, jeho až prehnané túlenie Hua Yongovi prácu veľmi sťažovalo.

No orchidea sa ani trochu nenahnevala, ani nebola netrepeživá. Jemne ho prehováral: „Pán Sheng, pusť ma a zdvihni nohu. Ako ti mám vyzliecť nohavice, keď ma takto držíš?“

„Nie,“ nalepil sa naňho Sheng Shaoyou a odmietol pustiť. „Nechcem si ich dať dole.“

Hua Yong sa bezmocne usmial, jeho smiech bol tichý, ale veľmi nežný: „Ale keď si ich nedáš dole, ako budeš spať?“

„Nie som unavený,“ zamrmal Sheng Shaoyou, tvár zaborenú v krku svojej milovanej orchidey. „Je mi strašne... a teba vôbec netrápi, ako mi je...“

Tvár aj pery si šúchal o studenú pokožku na Hua Yongovom krku a nechcel sa ho za nič pustiť.

Hua Yong nemal na výber. Lahol si na posteľ spolu s ním — obaja stále oblečení.

Sheng Shaoyouvo citlivé obdobie bolo očakávané, no jeho lipnutie presiahlo všetky Hua Yongove predstavy.

Extrémne roztomilá závislosť Alfu a očividne potláčaná túžba roztopili Hua Yongovi srdce — úplne, neznesiteľne do mäkka.

Vôňa orchideí v izbe zosilnela, premiešaná s výraznou alkoholovo-drevitou arómou, a stala sa opojnou, zvodnou.

Sheng Shaoyou tvrdil, že nie je unavený, no pod silnými upokojujúcimi feromónmi Hua Yonga napokon pomaly privrel oči. Nedobrovoľne uvoľnil S-úrovňového Alfu, ktorý celý čas potláčal svoje feromóny, a zaspal, tisnúc v náručí orchideu — presne tak, ako si želal.

Hua Yong zostal úplne pokojný aj napriek vysokej koncentrácii nátlakových feromónov, ktoré by dokonca Shen Wenlanga — iného S-úrovňového Alfu — donútili trpieť. Jemne odhrnul pramienky vlasov, ktoré spadli Sheng Shaoyouovi na líce. Naklonil sa a zľahka pobožkal jeho napoly pootvorené, bledé pery.

Ticho povedal: „Dobrá noc, Pán Sheng, krásne sny.“

Kapitola 16

Na rozdiel od toho, čo si Sheng Shaoyou predstavoval, delegácia X Holdings sa neobrátila proti Shengfang Biology len preto, že Chang Yu utrpel zásah jeho feromónmi.

Práve naopak — ešte pred začiatkom leta Shengfang Bio konečne dostal od X Holdings symbolickú olivovú ratolesť ako potenciálny partner.

Shengfang Group získala miesto na Svetovom fóre biotechnológie a rozvoja priemyslu, ktoré organizovali X Holdings v spolupráci s vládou krajiny P.

Aj keď bolo fórum ešte vzdialené niekoľko mesiacov, už len samotné verejné pozvanie od X Holdings nepochybne vdýchlo nový život do akcií Shengfang Bio, ktoré sa prepadali už dlho kvôli nadmerným investíciám do výskumu.

V deň, keď bola zverejnená kvóta účastníkov fóra, akcie Shengfang Bio prudko vystrelili nahor — a pokračovali v raste šesť limitných dní po sebe.

Sheng Shaoyou sa v spoločnosti neukázal celý týždeň. V pondelok, keď akcie Shengfang neustále rástli, sa vrátil domov z tropického ostrova v mimoriadne dobrej nálade.

Tentoraz trvalo jeho citlivé obdobie nezvyčajne dlho. V noc, keď oficiálne začalo, sa bál, že stratí sebakontrolu a ublíži krehkej orchidei doma, preto bez slova odišiel uprostred noci a zobral so sebou Shu Xina na ostrov, kam často chodieval.

Keď sa vrátil domov, byt bol prázdny.

Pretože sa musel celý týždeň vysporadúvať so svojím stavom, vôbec nekontaktoval Hua Yonga. Veľmi mu chýbal — tá krásna malá orchidea.

Bol pracovný deň, takže predpokladal, že Hua Yong bude v centrále HS Group, a tak sa Sheng Shaoyou vybral rovno do firmy.

Keď ho Chen Pinming zbadal, okamžite sa potešil a nadšene mu začal hlásiť správu o získanom mieste na fóre a gratulácie, ktoré prichádzali zo všetkých strán.

Sheng Shaoyou mal výnimočne dobrú náladu. Pred koncom pracovnej doby sa ho Li Baiqiao spýtal, či s ním cez víkend nechce ísť do športového klubu, do ktorého nedávno investoval.

Klub, do ktorého Li Baiqiao vložil peniaze, sa zameriaval najmä na motokáry a motorky a mal najdlhší profesionálny pretekársky okruh v meste Jianghu.

Sheng Shaoyou síce na motorke jazdil zriedka, ale v motokárach bol výborný. Keď šiel naplno, vždy vedel zajazdiť

jedno kolo pod 36 sekúnd — výsledok, ktorým by okamžite porazil mnoho profesionálnych jazdcov.

Li Baiqiao ho prehováral: „Pán Sheng, ako dlho si už nebol vonku? Čo je s tebou? Chceš sa na nás všetkých vykašľať odkedy si prebral rodinný podnik? To nemyslíš vážne, že budeš taký krutý?“

Sheng Shaoyou v ten deň počul samé dobré správy, mal výbornú náladu, a tak Li Baiqiaovu žiadosť schválil a dohodli sa, že sa v sobotu o 14:30 stretnú na pretekárskej dráhe.

Všetko šlo hladko — až na jednu vec.

Keď prišiel domov a zazvonil na zvonček, zrazu si spomenul, že keď sa dnes na obed vrátil domov, hneď sa neosprchoval.

Dvere sa otvorili a objavila sa známa, jemná a úzka tvár. Hua Yong vyzeral, že má naozaj radosť, že ho vidí — jeho oči, pripomínajúce čistý horský prameň, zažiarili jasným svetlom.

„Pán Sheng!“

Sheng Shaoyou sa neubránil úsmevu: „Chýbal som ti?“

„Áno.“ Hua Yong sa k nemu naklonil a chcel ho objasť, no len čo sa jeho prsty dotkli Sheng Shaoyouovho ramena, jeho tvár náhle zbledla.

Dočerta.

Sheng Shaoyou si spomenul, že dnes v lietadle bola Shu Xin k nemu až príliš blízko — dokonca od neho pri rozlúčke pýtala bozk. Sheng Shaoyou z toho nebol nadšený, ale pre pokoj a za to, že s ním odcestovala, ju dvakrát letmo pobožkal.

A pravdepodobne práve vôňa týchto feromónov spôsobila, že Hua Yong — malá orchidea — pri dverách úplne zbledol.

Sheng Shaoyou sa však tváril, že nič nevie. Chytil Hua Yonga za rameno, vtlačil ho dovnútra a keď sa dvere zatvorili, vyzliekol si kabát nasiaknutý cudzími Omega feromónmi. Pokojne sa opýtal: „Čo si robil tieto dni? Ukáž sa... neschudol si?“

„Nie,“ Hua Yong očividne ochladol. Jeho nadšenie už nebolo také, ako keď ho vítal pri dverách. Bez života povedal: „Mal som pár dní nadčasov. Som veľmi unavený.“

V duchu zrátal čas Sheng Shaoyouovho citlivého obdobia. Každý deň odmietal spoločenské povinnosti a ponáhlal sa domov — čakal naňho. Ale v deň, keď to malo prísť, Sheng Shaoyou jednoducho odišiel. Bez slova.

Niekoľko dní sa neozval, nedvíhal telefóny, neodpovedal na správy. Hua Yong mal pocit, že si pri pomyslení na to, ako Sheng Shaoyou niekde ďaleko spí s iným Omegou, takmer rozhrýzol vlastné zuby.

Keď sa dozvedel, že Sheng Shaoyou sa vrátil do krajiny, prehltoť bolesť aj hnev, a šiel domov čakať. Nečakal však, že Sheng Shaoyou sa ani neobťažuje hrať sa na nevinného — prišiel domov nasiaknutý intenzívnou kvetinovou vôňou inej Omegy.

Hua Yong bol taký nahnevaný, že by bol najradšej vyplŕul krv, no navonok bol pokojný. Len jeho tvár bola bledá a pery neboli také červené ako zvyčajne.

Sheng Shaoyou sledoval výraz orchidey pred sebou. Mal pocit, akoby bol had, ktorému niekto pevne pritlačil sedem vitálnych miest — nemohol sa hýbať ani brániť. Aj keby mal akúkoľvek „vnútornú silu“, Hua Yong stál priamo na jeho slabine. Nakoniec sa len pokojne usmial: „Idem sa osprchovať.“

Po sprche vôňa tej prekliatej Shu Xin skoro úplne zmizla. Hua Yongov výraz mierne zjemnel a dokonca sa na Sheng Shaoyoua znovu usmial.

Pred spaním mu nalial pohár mlieka a spýtal sa: „Dáš si mlieko, Pán Sheng?“

Hua Yong pil mlieko veľmi jemne a elegantne. Po každom dúšku sa mu na perách vytvoril jemný biely krúžok a zakaždým si ho oblizol jazykom. Sheng Shaoyou pocítil náhly nával tepla po celom tele a s podozrením si pomyslel, že jeho citlivé obdobie možno ešte úplne neskončilo.

Lenže Hua Yong pôsobil príliš nevinným dojmom. V domácich veciach vyzeral ako mladý muž, ktorý ešte celkom nedospel. Jeho tvár bola síce úzka a pôvabná, ale líca mali stále jemný náznak detskej zaoblenosti. A keď sa na niekoho pozrel — tie oči boli čisté ako voda, no zároveň mali akúsi nevysvetliteľnú zvodnosť, ktorá človeku otupovala rozum.

Sheng Shaoyou bol obyčajný človek ovládaný týmito očami. Mlieko vôbec nechcel, no napriek tomu sa oprel o kuchynskú linku, natiahol ruku k orchidei a povedal: „Dobre, nalej mi.“

Hua Yong sa usmial: „Tak ti ho nalejem.“

Bolo to krásne — piť spoločne pred spaním mlieko a rozprávať si, čo je nové. Sheng Shaoyou podobné teplé chvíle vo svojom živote takmer nezažil. Ak by mal nejako porovnať, naposledy niečo podobné cítil hádam pred dvadsiatimi rokmi — keď ešte ako dieťa ležal v náručí svojej mamy, bezstarostný a pokojný.

Hua Yong je ako pokladnica plná nekonečných prekvapení. Naučil Sheng Shaoyoua, čo je to láska — od držania sa za ruky až po bozkávanie — a ukázal mu, že existuje aj láska, ktorá sa dá udržať aj bez sexu. Aj keď Sheng Shaoyou nemyslí na túžbu, stačí, aby sa pozrel na jeho tvár — a okamžite pocíti zmes nežnosti a pripútania.

Sheng Shaoyou si myslel, že Hua Yong je pravdepodobne človek, ktorý sa najviac približuje tomu, čo by nazval vlastnou láskou. Bol to jemný, krásny, neagresívny, elegantne voňajúci a pritom tvrdohlavý Omega, ktorého chcel mať pri sebe celý život — aj keby ho nemohol objasť alebo označovať.

Pretekárska dráha Li Baiqiao sa nachádza na predmestí mesta Jianghu, blízko známeho golfového ihriska. Jeho klub bol postavený na vrchole hory. Cez priehľadné sklo salónika bolo vidieť rozsiahlu zelenú plochu golfového greenu.

Priamo oproti greenovej ploche sa rozprestierala najvybavenejšia a najprofesionálnejšia motocyklová pretekárska dráha v celom regióne Jianghu. Dráha pre motokáry bola hneď vedľa, na východnom okraji vrchu.

HS Group mala v poslednom období veľa práce a Hua Yong musel pracovať aj v sobotu nadčas. Sheng Shaoyou ho pred odchodom vzal aspoň na obed. Keď dorazil na miesto, Li Baiqiao, Cheng Zhe a ďalší priateľ tam už dávno čakali.

„Si strašne pomalý,“ privítal ho Li Baiqiao so žartovným úsmevom, keď vošiel Sheng Shaoyou. „Počul som, že o pár mesiacov ideš do krajiny P na to veľké fórum? Môj otec tu o tebe básni už niekoľko dní. Normálne ti závidí tak, že mu

červenajú oči. Najradšej by desať svojich naničhodných synov vymenil za jedného teba.“

Sheng Shaoyou sa zasmial a podpichol ho: „Jedného syna vychovať je ťažké dosť. Desať? Chceš, aby tvoj otec skolaboval? Nemôžeš od starších čakať aspoň trochu milosti?“

Jeho dobrá nálada spôsobila, že sa smial celý salónik.

Hua Yong vošiel dnu práve vo chvíli, keď dokončil telefonát z práce. Keď vstúpil, Sheng Shaoyou a Li Baiqiao si vyberali motokáry, na ktorých budú jazdiť.

Medzi Sheng Shaoyouovými priateľmi bol iba Cheng Zhe fanúšikom motoriek. Opieral sa o gauč, držal motocyklovú prilbu a čítal časopis. Keď počul, že sa otvorili dvere, automaticky zdvihol hlavu — a na chvíľu úplne stratil reč.

Hua Yong rovnako na okamih stuhol. Ten muž mu bol povedomý, ale nevedel si spomenúť, kde ho videl. No keďže to bol priateľ Sheng Shaoyoua, nechcel pôsobiť nevyhovane — slabo sa usmial a prikývol na pozdrav.

Cheng Zhemu sa pri tom úsmeve na sekundu vymazal mozog. Tento krásny Omega naňho zapôsobil tak silno, že sa mu po tom večeri ešte niekoľkokrát zjavil v snoch.

Cheng Zhe doteraz nevidel, aby na honosnú večeru prišiel Omega sprievodca v vyblednutom svetri. Ale Hua Yong bol

taký krásny. Sedel vedľa Sheng Shaoyoua potichu a obyčajný sveter nedokázal skryť, ako neuveriteľne zvýrazňuje pôvab Alfu pri ňom.

Alfa, ktorý môže priviesť na večierok tak krásneho Omegu, musí byť šľachtic, pohybujúci sa v najvyšších spoločenských kruhoch, s kapitálom a šťastím, ktoré ostatní môžu iba závidieť.

Po tej večeri sa Cheng Zhe odvážil poslať Sheng Shaoyouovi správu. Napoly zo žartu sa ho spýtal na toho Omegu. Dokonca riskoval, že Sheng Shaoyoua nahnevá, keď sa ho opýtal, či by mu — keď sa ho raz nasýti — nemohol poskytnúť kontakt na toho Omegu.

Sheng Shaoyou mu však nikdy neodpovedal, takže to Cheng Zhe musel vzdať. Za posledné mesiace nevidel, že by Sheng Shaoyou niekam zobral tohto Omegu, ale Shuxin videl po jeho boku už viackrát.

To, že ho teraz uvidel tu, pôsobilo takmer nereálne. Chvíľu ostal ako prikovaný, až potom si spomenul pozdraviť Omegu, ktorý už pokojne sedel v kresle oproti.

„Ahoj, volám sa Cheng Zhe. Videli sme sa vtedy v Dvojičkách. Pamätáš si ma?“

Krásny Omega zjavne nemal žiadnu spomienku a pozrel sa naňho ospravedlňujúcim pohľadom. Na jeho takmer priesvitne bielej tvári sa objavil jemný, zdvorilý úsmev:

„Prepáč, vtedy tam bolo príliš veľa ľudí. Volám sa Hua Yong, pán Cheng, teší ma.“ Podal ruku — jeho dlhé prsty boli tenké, biele ako mladá cibuľka.

Cheng Zhe sa cítil zvláštne poctený. Neisto si utrel dlaň o bok nohavic a potom jemne prijal ponúknutú ruku. „Aj mňa teší.“

„O čom sa rozprávate?“ ozval sa Sheng Shaoyou. Práve si vybral motokáru a keď zbadal, že vošiel Hua Yong, striasol ruku Li Baiqiaoa zo svojho pleca a šiel rovno k nim.

„Predstavujem sa pánovi Chengovi,“ povedal Hua Yong. „Pán Sheng, vybral si si? Pôjdeš na motorku alebo motokáru?“

Keď Li Baiqiao uvidel Hua Yonga, oči sa mu rozžiarili. Naklonil sa k nemu s úsmevom: „Ahoj, kráska, aj ty si tu?“

„Dobrý deň.“

Keď Cheng Zhe videl, že Hua Yong Li Baiqiaoa až tak nepozná, trochu sa mu uľavilo.

Sheng Shaoyou neznášal, keď sa Hua Yong rozpráva s Li Baiqiaom, ktorý rozmýšľa len spodnou časťou tela, takže ho bez milosti odsunul a povedal Hua Yongovi: „Toto je Li Baiqiao. Videli ste sa na tej poslednej párty. Nie je to dobrý človek, tak si ho zapamätaj. Nabudúce, keď ho uvidíš na ulici, obíd' ho a nerozprávaj sa s ním bezo mňa.“

„Hej, Sheng Shaoyou, čo som ti urobil? Prečo ma ohováraš?“

„Povedal som vari niečo zle?“ odsekol Sheng Shaoyou a len sa naňho letmo pozrel. Potom sa otočil späť, stisol Hua Yongovi mäkké líce a napomenul ho: „Buď poslušný, inak ani nezistíš, ako ťa zožerie. Rozumieš?“

Hua Yong poslušne prikývol. V očiach mal jemný smiech — a pohľad na to dráždil Li Baiqiaoa aj Cheng Zheho tak, že ich vyslovene svrbeli ruky.

Kapitola 17

Sheng Shaoyou skončil jazdu a spolu so skupinou priateľov odchádzal z motokárovej dráhy. Mal na sebe červeno-bielu kombinézu a jasne červenú prilbu, ramená široké, pás úzky, postava rovná a vysoká.

Hua Yong stál mimo dráhy a bez jediného žmurknutia sa naňho díval.

Z troch účastníkov mal najhoršie jazdecké schopnosti organizátor Li Baiqiao, ktorý zvládal len základný zábavný model. Ďalší Beta, ktorý veľa nerozprával, si vybral 250cc stroj. Jediný Sheng Shaoyou sedel na tmavomodrej štvortakte na konci tímu.

Li Baiqiao síce jazdil otrasne, ale náladu mal veľkolepú. A ešte sa pochválil pred Sheng Shaoyouom, ktorý stál vzadu: „Shaoyou, ten štvortakt som pripravoval špeciálne pre teba a ty si na ňom ešte ani nesesedel! Jazdi poriadne, nerozflákaj ho! Keď ho dochodíš, potrénujem dva dni a potom si ho požičiam, trochu si požijem a priživím sa na aure Majstra Shenga.“

Sheng Shaoyou mal pocit, že mu Li Baiqiao čosi naznačuje, a okamžite stratil náladu. No keďže to nepovedal napriamo, nemal dôvod vybuchnúť ako prvý. Len mu

odsekol chladne: „Ty máš dokopy tri triky a chceš jazdiť štvortakt? Tvoj otec zarába hory peňazí a ty plánuješ všetko len premrhať? Zostaň pekne v detskej stoke so 100cc!“

Li Baiqiao sa posmešne navážal do Hua Yonga, Sheng Shaoyou potlačil hnev a tak prudko dupol na plyn, že hneď na prvej sekcii vyrovnal svoj rekord – kolo pod 33 sekúnd.

Li Baiqiao také šťastie nemal. V ôsmich kolách dvakrát narazil a nakoniec uviazol na zvodidlách, čakal na záchranný tím... a „na vlastné schopnosti“ sa dopracoval k výsledku: priemer jedna minúta štyridsaťdva.

Po niekoľkých jazdách boli všetci unavení.

Keď Sheng Shaoyou zosadol z motokáry a zložil prilbu, Hua Yong si až vtedy všimol, že Alpha menom Cheng Zhe celý čas stál vedľa neho. Odovzdal obľúbenému Alphovi športový nápoj, otočil sa na druhú stranu a spýtal sa A-úrovňového Alphy, ktorý naňho civie: „Pán Cheng, nejdete jazdiť? Nie je vám tu takto nuda stáť?“

„Nie je to nuda,“ odpovedal Cheng Zhe. „Mne sa páči stáť tu a pozeráť na brata Shenga a ostatných.“

„Fakt?“

„Fakt,“ prikývol Cheng Zhe. „A aj tak – jazdiť sám nie je sranda. Brat Sheng nemá rád motorky, vraj sú príliš nebezpečné.“

„Motorka je nebezpečná?“ Hua Yong naklonil hlavu. „Veď sú ochranné kombinézy, nie?“

„Presne!“ Cheng Zhemu sa rozžiarili oči, až chcel Hua Yongovi chytiť ruku, no Hua Yong o krok cúvol. Cheng Zhe si to hneď uvedomil, stiahol sa a len mu potľapkal plece: „To hovorím stále. Na okruhu je to veľmi bezpečné, oveľa viac než jazdiť po ceste! Ayong, ak chceš, môžem ťa to naučiť.“

Hua Yong prikývol: „Ďakujem, pán Cheng.“

V tej chvíli zacítil na pleci váhu ruky. Otočil sa. Sheng Shaoyou mu držal rameno, nepríjemne nalepený na ňom, a žiarlivo sa spýtal: „O čom sa tak dobre rozprávate? Ešte mu aj ďakuješ?“

Hua Yong sa naňho hneď usmial: „Pán Cheng vravel, že ma naučí jazdiť na okruhovej motorke!“

Sheng Shaoyou stál veľmi blízko, ale Hua Yong sa nehanbil ani pred ostatnými. Jemne si oprel biele čelo o Sheng Shaoyouovo a ticho ho pochválil: „Pán Sheng, vyzeral si predtým v motokáre strašne dobre.“

„Naozaj?“ Temné mraky z Sheng Shaoyouovej tváre okamžite zmizli. Natiahol ruku a poškrabal mu rovný nos: „Ty si za mojím chrbtom musel zjesť kopec cukríkov, že si taký sladký?“

„Hovorím pravdu.“

Cheng Zhe sledoval, ako sa tí dvaja spolu pohrávajú, a žiarlivosť sa mu zas vrátila ako svrbenie pod kožou. Pozrel sa na Li Baiqiao — toho, čo je posadnutý každou peknou tvárou. A presne ako čakal — aj Li Baiqiao na nich zíval ako zhypnotizovaný.

Sheng Shaoyou ani nevedel, aký poklad si privlastnil. Vôňa orchideí mu rozbúšila srdce. Keď sa tváril chladne, pôsobil nedotknuteľne, keď sa usmieval, bol čistý aj zvodný zároveň — a nemal na sebe ani gram lacných manierov či falošnej koketnosti.

Cheng Zhe a Li Baiqiao si vymenili pohľad typu „*do pekla, slintám*“, no pri pohľade na to, ako si ich Sheng Shaoyou svoju korisť stráži, si to museli nechať pre seba.

Nech je, ako chce — kamarátovu ženu si nevezmeš. A táto orchidea bola fakt nebezpečná. Dokonca aj Sheng Shaoyou, ktorý nikdy nerobil vedu z toho, že sa niekto priživí na jeho „zvyškoch“, teraz otvorene žiarlil.

Mohlo to znamenať jediné. Táto očarujúca kráska nebude len obyčajná spoločnosť... ale snáď — budúca švagriná?!

Cheng Zhe jazdí roky na cestných motorkách, ale posledné roky ho začali fascinovať pretekárske okruhy. A pretože bol šikovný, rád sa predvádzal, keď mal príležitosť. Keď videl, že Hua Yong sa o motorky zaujíma, nadšene mu to odporúčal.

Hua Yong potiahol Sheng Shaoyoua, ktorý sa práve vrátil z trate, a navrhol, aby to spolu skúsili aj oni na motorke.

Najskôr to Sheng Shaoyou jasne odmietol. Ale keď uvidel ten očakávajúci pohľad, a keď si u trénera trikrát potvrdil, že je to bezpečné, nakoniec ustúpil.

Hua Yong sa pohol rýchlo. Za pár minút vyšiel prezlečený. A dokonca aj Sheng Shaoyou, ktorý ho videl tisíckrát v každej podobe, na okamih onemel.

Vzduch na chvíľu stuhol. Všetci zadržali dych.

Malá orchidea mala na sebe čiernu pretekársku kombinézu. Špeciálne vystužený materiál sa mu obtiahol okolo tela, dokonale zvýraznil úzky pás, pevný, vystúpený zadok a dve dlhé rovné nohy.

Prilbu držal v úzkych ramenách. Mäkké tmavohnedé vlasy mu padali cez čelo. Vyzeral tak čisto — a pritom tak nebezpečne dráždivo, že aj ten najposlušnejší Alpha dostal chuť ho okamžite vlastniť.

Ale v jeho očiach bol len jeden človek — Sheng Shaoyou. Nasadil si prilbu, mierne sa usmial tým jemným úsmevom, ktorý patrilo len jemu, a ticho povedal: „Pán Sheng, som pripravený.“

Sheng Shaoyou si zase raz pomyslel, že jeho náchylné obdobie asi stále neskončilo. Inak by nemal také šialené myšlienky. Chcel chytiť tú orchideu za zápästia a členky,

pobozkať ho až na dno, stlačiť mu ten úzky pás a preniknúť tam, kde ešte nikto nikdy nebol.

Zatlačil si prsty na spánky, ktoré mu pulzovali, a preklial sa v duchu: *Nemal som súhlasiť, aby jazdil. Nemal som dovoliť, aby sa takto ukázal na verejnosti... pretože — dočerta, je príliš sexy!*

Plyn bol stlačený na maximum, valec motora vibroval a burácal. Striebornosivá ťažká okruhovú motorka vystrelila po tmavosivej trati a za sebou nechávala dlhý oblúk svetla ako blesk.

Po dvoch zahrievacích kolách Cheng Zhe – ten, čo sa sám nazýva milovníkom okruhových motoriek – zistil, že malá orchidea je jednoducho nedostihnuteľná.

Ak bol niekto reinkarnovaný boh pretekov, bol to on. Zápästie, ktoré sa zdalo krehké ako porcelán, pevne ovládalo riadenie. Naklonený dopredu, ako čierny leopard pripravený skočiť na korisť. Cit pre stroj a trať mal lepší než polovica profesionálov. Brzdíaci bod, nájazd do zákruty, moment pridania plynu – všetko presné, čisté, plynulé. Tréner, ktorý s ním išiel na oboznámenie trate, zostal s otvorenými ústami.

Li Baiqiao a Sheng Shaoyou stáli vedľa seba na tribúne. Li Baiqiao, úplne oslepený touto raritnou orchideou, drgol do Sheng Shaoyoua a spýtal sa: „Kde si túto kvetinku natrhal?

Má nejakú sestru? Alebo aspoň sesternicu? Ak nie, nevádi, aj tak to skúsím!“

Sheng Shaoyou spokojne prikývol: „Má aj mladšiu sestru, ale je ešte malá.“

„To nevádi. Ja počkám. Aj keby bola ešte v brušku, pokiaľ je aspoň z polovice taká očarujúca ako jej brat, ja si počkám, kým to nebude nezákonné!“

Sheng Shaoyou sa naňho pozrel s ľútosťou aj pobavením: „To si nebudeš musieť robiť starosti. Ona je Alfa.“

Li Baiqiao zvädol ako baklažán po mraze. „Sheng Shaoyou! Na Nový rok idem vždy prvý do chrámu zapáliť vonnú tyčinku! Ja sa modlím oveľa úprimnejšie ako ty! Prečo je Boh taký nespravodlivý?! Prečo všetko dobré najprv spadne do tvojho lona?!“

Sheng Shaoyou: „Nenapadlo ti náhodou, že si za život spravil priveľa svinstiev a zásluhy ti jednoducho nestačia?“

„Pfuj!“ Li Baiqiao vyskočil, nespokojný ako dieťa. „Aké svinstvá som spravil ja?!“

Len čo sa otočil a uvidel, ako Hua Yong schádza z trate, utiera si pot a je stále rovnako krásny, okamžite opäť zvädol: „Do Tiandihui chodím častejšie ako ty. Vraj tam majú v celom Jianghu najčerstvejší výber! Ako je možné, že ja som nikdy nenašiel takúto nebeskú delikatesu? Ten zatratený

Zheng Yushan už nemá energiu! Nie, ja ho dotlačím, nech mi niečo tak pálivé ako Hua Yong konečne zoženie!“

Zheng Yushan bol spolumajiteľ Tiandihui a Li Baiqiao dobrý kamarát. V Jianghu prevádzkoval niekoľko luxusných klubov a zábavných centier. Hoci nebol taký bohatý ako Sheng Shaoyou, mal kontakty všade a priatelil sa s kadejakými ľuďmi.

A bol to práve on, kto kedysi priviedol dokopy Sheng Shaoyoua a Shen Wenlangu.

Keď si na to Sheng Shaoyou spomenul, pousmial sa: „Keď už o tom hovoríš — Hua Yong som vlastne spoznal kvôli Yushanovi.“

„Čože?!“ Li Baiqiao vyskočil do vzduchu, ako keby ho kopol elektrický prúd. „Zheng Yushan, ten smradľavý parchant! Ja ho beriem ako vlastného brata! A on ti dá taký poklad a mne nič?! Ešte sme vôbec bratia?!“

„Aký poklad?“ Sheng Shaoyouova dobrá nálada s Li Baiqiao nikdy nevydržala viac než tri minúty. Znechutene ho zrušil: „Li Baiqiao, vieš vôbec rozprávať ako človek? Ak nie, drž hubu.“

Li Baiqiao vedel, že Sheng Shaoyou je ťažko obsluhovateľný typ. A tiež pochopil, že s tou krásnou orchideou sa momentálne nič nedá robiť — veď stojí priamo na samom hrote Shengovho srdca. Ale kvety nekvitnú

naveky — dúfal teda, že sa jej Sheng Shaoyou čoskoro nasýti. On s Cheng Zhem už netrpezlivo čakali, kedy budú môcť vybaviť „second-hand business“.

No keď videl, že Sheng Shaoyou práve naozaj ochladol, neodvážil sa ďalej trepať hlúposti. Hneď kapituloval, urobil gestom zips na ústach: „Dobre, dobre, držím jazyk za zubami, určite si budem dávať pozor na jazyk! Pokračuj — ako to, že ti Yushan dohodil takú nebývalú bielu orchideu?“

„Hua Yong je sekretár Shen Wenlangu.“

„Čo? Shen Wenlang?“

„Áno.“ Sheng Shaoyou sa neponáhľal. „Yushan najskôr podpísal zmluvu so Shen Wenlangom a so mnou. Aj keď medzi Shengfangom a HS spolupráca nevyšla...“ Pritom sa neodtrhol pohľadom od Hua Yonga, ktorý na trati práve s trénerom rozoberal techniku náklonu v zákrutách. Shengove oči boli horúce, pevne prilepené na mäkký profil toho Omegu. „...tak som získal Hua Yonga od Shen Wenlangu. Takže som na tom neprehral.“

„Do riti!“ Li Baiqiao si neodpustil nádvku. „Taký živý, krásny Omega — a Shen Wenlang ho za celú tú dobu ani raz neoznačil? Je ten chalan vôbec Alfa?!“

Sheng Shaoyou: „Shen Wenlang neznáša Omegu.“

„Keď neznáša Omegu, tak prečo si necháva Hua Yonga pri sebe?“

„Je to jediný Omega zamestnanec okolo neho.“

„Dopekla! Nie je to nebezpečné pre môjho budúceho švagra?“ Vyletelo Li Baiqiaovi bez rozmýšľania.

Sheng Shaoyou sa naňho len pozrel, pokojne, bez opravy. Len jednoducho povedal: „Hua Yong má rád iba mňa.“

Li Baiqiao sa chytil za zuby, akoby ho rozboleli: „Áno, áno, áno! My všetci veľmi dobre vieme, že mladý pán Sheng je neskutočne očarujúci! Keď niekoho miluješ, tak miluješ — ale čo to je za mučenie, keď hovoríš 'mám rád iba teba'? Ja z toho dostávam zubné kazy! Načo som ťa dnes volal, mal som zostať doma a nemal by som teraz v tele toľko cukru, že mi odhgnjú zuby!“

Takto síce hovoril, ale v hlave si pomyslel: *kým nie je trvalo označený, pri takom bielom, mäkkom a krehkom Omega človek nikdy nevie.*

Dnes má rád teba, zajtra možno mňa.

Ale Li Baiqiao si to dovoľil iba myslieť. Nahlas by to nepovedal — nechcel dostať od Sheng Shaoyoua nakladačku.

Kapitola 18

Vďaka priaznivým správam sa hodnota akcií Shengfang Group konečne prestala prepadávať, ako tomu bolo po zverejnení finančnej správy za prvý štvrťrok.

Výskum aplikácie génových nožníc však neprinášal žiadny posun – práce viazli. Koncom mája sa zrazu v odvetví rozšírila správa, že HS Group spustila bezprecedentnú vnútornú reorganizáciu, počas ktorej sa rozhodla dôsledne prešetriť korupciu v rámci spoločnosti. Cieľom vyšetrovania boli najmä pracovníci výskumného oddelenia.

HS však dokázala celú vec udržať v prísnej tajnosti. Aj keď sa hovor o vážnom korupčnom škandále šíril už viac ako dva týždne, nikto presne nevedel, ktorých vedcov sa kauza týkala.

Len čo sa Sheng Shaoyou o tom dopočul, okamžite požiadal Chen Pinminga, aby čo najskôr zostavil zoznam vedcov z výskumného oddelenia HS, ktorí mali byť z firmy čoskoro vyhodení.

Za normálnych okolností Sheng neznášal skorumpovaných ľudí, no ak išlo o tých z HS Research Department, situácia sa menila. Teraz bolo treba využiť otras v HS a hodiť týmto nepokojným odborníkom záchranné lano – prilákať ich k sebe.

Takáto šanca sa naskytne len raz za život. A ak teraz, keď v HS vládne chaos, nezlákajú Shena Wenlanga... tak kedy potom?

Chen Pinming, vždy ten najspoľahlivejší podriadený, okamžite prikývol.

Keď už odchádzal z kancelárie, Sheng ho ešte zastavil: „Sekretár Chen, urob to po svojom. Nemusíš mi hlásiť priebežné výsledky. Mňa zaujíma len výsledok – nie proces. A je mi jedno, čo to bude stáť.“

Chen sa pozrel na prísnu tvár svojho mladého šéfa a s vážnosťou prikývol: „Áno, pán Sheng.“

Nasledujúci týždeň mal Chen Pinming hlavu v smútku.

V porovnaní so Shengfangom, ktorý pôsobil v Jianghu už viac než desať rokov, bola HS Group mladšia firma. A na rozdiel od prísnej hierarchie Shengfangu, HS kládla dôraz na efektivitu – malé tímy do päťdesiat ľudí fungovali takmer bez nadriadených, v uvoľnenej atmosfére, s obrovskou vnútornou súdržnosťou.

Chen vynaložil nemálo úsilia, aby si podplatil zopár okrajových zamestnancov, no nedostal z nich žiadne cenné informácie. Keď už začínal byť zúfalý, spomenul si na ranný telefonát, ktorý počul medzi Shengom a Hua Yongom po porade.

Hua Yong sa vtedy práve vrátil zo stretnutia so Shen Wenlangom a na druhej strane linky sa Shengovi jemne opýtal, čo by chcel večer jesť.

Sheng neodpovedal, len sa usmial: „Nehovoril si, že už niekoľko dní robíš nadčasy? Ako to, že máš dnes čas variť?“

Hua Yong sa zasmial a tichým hlasom vysvetlil, že dnes výnimočne skončil skôr, pretože po druhej popoludní sa koná firemné teambuildingové podujatie – no on sa vyhovoriť na nevoľnosť a plánoval potichu odísť domov.

Sheng sa zasmial: „Kedy si sa stal taký nezbedný? Ešte si sa naučil aj klamať?“

„To pán Sheng ma pokazil,“ odpovedal Hua Yong s úsmevom.

Sheng sa ešte viac usmial: „Ja som ťa pokazil? A čo keby si radšej priznal, že si si len nevybral dobrého učiteľa?“

Na druhej strane linky sa ozval nežný hlas, tichý, s mäkkým tónom na konci vety: „Byť dobrý je ťažké, ale byť zlý popri pánovi Shengovi ide ľahko.“

Keď Chen odchádzal z kancelárie, v hlave mu zrazu skrsol odvážny, možno až absurdný nápad.

V ten deň skončil Hua Yong v práci naozaj skôr. Sheng síce nakoniec nepovedal, čo by chcel večer jesť, len mu prikázal, aby nevaril a šli spolu von.

Bolo 15:17 popoludní. Hua Yong práve prišiel domov. Chcel si zobrať knihu, ktorú včera nestihol dočítať, a pokračovať, no práve keď prišiel k policiam, zazvonil zvonček.

Nezostávalo mu nič iné, len sa otočiť a ísť otvoriť.

Pred dverami stál niekto, koho tam rozhodne nečakal — Chen Pinming.

Sekretár Chen sa slušne uklonil a pozdravil: „Pán Sheng vie, že ste dnes odišli z práce skôr. Mal obavy, že sa budete doma nudiť, tak ma poslal, aby som vám priniesol pár kníh.“

„Ach,“ povedal Hua Yong jemne, „ďakujem, sekretár Chen.“

Chen Pinming si vyzul topánky a vošiel dnu. Okamžite si všimol, že byt je oveľa upratanejší, než by čakal.

Sheng Shaoyou sa narodil so striebornou lyžičkou v ústach — bolo teda jasné, že od neho sa žiadne domáce práce čakať nedali.

No keď sa nastahoval Hua Yong, dohodli sa, že namiesto platenia nájomného bude pomáhať s domácnosťou. Sheng sa obával, že ak by najal upratovačku, dotklo by sa to Hua Yongovej hrdosti a narušilo jeho pocit nezávislosti. Preto dal prísne pokyny — žiadny sluha nesmie do tohto bytu vkročiť.

Ale... keď sa Chen poobzeral okolo seba, nemohol uveriť vlastným očiам. Všade bolo čisto, ani smietka prachu, kuchynská linka sa leskla.

Žeby táto orchidea, ktorá by si pokojne mohla žiť z vlastnej krásy, bola aj takáto starostlivá? – pomyslel si prekvapene. Tá by sa veru hodila do rodiny.

V porovnaní s predošlými Omegami, ktoré Sheng len prelietavo navštevoval – pekné tváričky bez obsahu – mal teraz jeho šéf skutočný poklad.

„Sekretár Chen, dáte si čaj alebo kávu?“

Hua Yong, ako už Chen vedel z pozorovania, mal dokonalé správanie. Jeho prístup k nemu bol podobný ako k Shengovi – slušný, úctivý, nikdy však rozmazaný. To bolo úplne iné než správanie iných Omegov, ktorí len využívali Shengovu kreditku a na Chen Pinminga sa pozerali zhora.

Chen k nemu pocítil zvláštnu náklonnosť. Vreckové pero so špeciálne zabudovaným odpočívacím zariadením, ktoré mal vo vrecku, ho pri pohybe nepríjemne tlačilo.

Keď Hua Yong trval na tom, že hosť sa má riadiť domácim, Chen súhlasil s čajom. Hua Yong mu pripravil šálku čierneho čaju Darjeeling a podával ju v jemnej porcelánovej súprave Meissen. Čaj mal priezračnú jantárovú farbu a voňal čerstvo.

Hua Yongove prsty, ktoré držali porcelán, boli takmer rovnakej farby – biele, hladké, až sa Chen pristihol, že sa na ne pozerá o chvíľu dlhšie, než by mal.

„Sekretár Chen, aké knihy ste mi priniesli?“ spýtal sa Hua Yong zvedavo, keď položil šálku.

Chen vytiahol knihu, ktorú si pripravil, a podal mu ju.

Hua Yongove oči sa rozžiarili: „Ach! Túto knihu *Ludské slová* som si chcel kúpiť cez víkend!“

Potom si všimol, že sa naň Chen díva, a trochu zahanbene sa pousmial: „Túto knihu som miloval už na strednej. Už dlho som ju chcel znova prečítať, len som nemal čas.“

Chen zdvorilo prikývol: „Pán Sheng má s vami rovnaký vkus.“

Hua Yong sa začervenal. „Naozaj si to myslíte, sekretár Chen?“

„Áno,“ improvizoval Chen rýchlo, „bola to prvá kniha zo zoznamu, ktorý mi pán Sheng dal. Vy ste mu o nej hovorili?“

„Nie.“

„No vidíte, to je priam telepatia,“ usmial sa Chen a spomenul si, ako sa Sheng pri telefonáte s Hua Yongom tváril uvoľnene a šťastne. „Je vidieť, že vás má pán Sheng naozaj rád.“

„Naozaj?“ Hua Yong sa rozžiaril. Jeho oči sa jemne zúžili do úsmevu. „Ďakujem, že ste to povedali. A mimochodom,“ dodal, „napiekol som sušienky. Dáte si?“

Chen, ktorý práve premýšľal, ako sa zbaviť Hua Yonga aspoň na chvíľu, okamžite prikývol: „Naozaj? Priznám sa, že som trochu hladný. Ďakujem, pán Hua.“

„To je maličkosť,“ povedal Hua Yong a zamieril do kuchyne. „Mám dve príchute – chcete ochutnať obe?“

Chen sa ešte raz poďakoval a počkal, kým Hua Yong zmizne v kuchyni. Potom sa nenápadne postavil, prešiel k dverám, kde na vešiaku visela Hua Yongova taška, vytiahol z nej pero s logom HS Group a nahradil ho takmer identickou kópiou – tou, ktorú mal pripravenú.

Bol to odpočívací prístroj, starostlivo zamaskovaný.

Len čo dokončil túto drobnú výmenu, konečne sa mu uľavilo. No skôr, než sa stihol vrátiť k pohovke, zaznel za ním tichý hlas: „Sekretár Chen.“

Chen nadskočil, srdce mu vyletelo až do hrdla a na chrbte mu vyrazil studený pot. V zlomku sekundy mu v hlave prebehlo sto výhovoriek, ktorými by mohol oklamať tohto neobyčajného Omegu.

Táto orchidea bola iná než všetky ostatné. Nielenže prekonala rekord všetkých Shengových doterajších vzťahov, ktoré nikdy netrvali dlhšie ako šesť mesiacov, ale – čo bolo

ešte znepokojujúcejšie – Shengov záujem o ňu vôbec neochaboval.

Chen Pinmingovi pracoval mozog na plné obrátky, spánky mu pulzovali, akoby mu z nich išiel vyletieť dym. Nečakal však, že orchidea bude až taká naivná. Hua Yong namiesto podozrenia len pristúpil bližšie a so zvedavým výrazom sa spýtal: „Ste zvedavý na dizajn našich firemných pier? Vaša spoločnosť nemá jednotné perá?“

Potom, akoby to bola najprirodzenejšia vec na svete, s úsmevom dodal: „Ak sa vám toto pero páči, sekretár Chen, pokojne si ho nechajte.“

„Ah, nie, nie,“ vykrútil sa Chen okamžite. Veď pero už vložil do Hua Yongovej tašky, teraz ho rozhodne nemohol nechať vrátiť späť.

Rýchlo vysvetlil: „Prepáčte, pomýlil som sa. Myslel som, že je to taška pána Shenga a chcel som mu len doplniť vizitky.“

Pri tom nasadil výraz muža, ktorý sa práve spamätal z výčitiek: „Minule sa na obchodnom stretnutí stalo, že pán Sheng zistil, že má prázdne puzdro na vizitky – a poriadne mi vynadal.“

Hua Yong sa jemne pousmial a s pochopením prikývol: „Pán Sheng vie byť dosť prísny a má horúcu hlavu. Ďakujem, že sa oňho tak staráte.“

Chenovi sa pri tých slovách zovrelo svedomie. Lenže Hua Yong nemal ani potuchy o tom, čo sa v Chenovej hlave odohráva. Po niekoľkých láskavých vetách mu dokonca začal s nadšením rozprávať o svojich „tajomstvách“ – o tom, ako byť dobrým sekretárom a zvládať náročného šéfa.

Keď sa blížil čas, kedy sa mal Sheng vrátiť domov, Chen sa ospravedlnil a odišiel – sťažka, so svedomím ťažším než kedykoľvek predtým.

Cestou z bytu si v duchu povzdychol, že Sheng Shaoyou má naozaj šťastie. Našiel si vzácnu, čistú, úprimnú orchideu – niečo, čo sa len tak nevidí.

Sheng Shaoyou vedel, že Chen popoludní Hua Yongovi priniesol nejaké knihy, ale netušil, že ho nimi tak poteší.

Len čo vošiel domov, malá orchidea sa mu vrhla do náručia, ovinula mu ruky okolo krku a dala mu dva rýchle bozky.

Sheng sa rozžiaril, nadšený tým náhlým prejavom nehy, a okamžite si ho pritiahol bližšie, aby mu pobožkal pery.

Hua Yong sa so smiechom odtiahol, zdvihol knihu v ruke a povedal: „Sekretár Chen tvrdil, že tieto knihy ste mi vybral vy, pán Sheng. Ale ako ste vedeli, že práve túto som si chcel najviac prečítať?“

Sheng sa pozrel na obal knihy a potom na jeho usmiatu, žiariacu tvár.

Hm, Chen Pinming... máš u mňa plusové body, pomyslel si pobavene.

Objal Hua Yonga okolo pása, priblížil sa k nemu tak blízko, že cítil jeho vôňu, a ticho zašepkal: „Hádam som to len odhadol... Ale aj tak by som radšej bol vo vnútri teba.“

Hua Yongovi okamžite sčerveneli uši. Sklonil hlavu, neschopný mu pozrieť do očí.

Sheng sa uškrnul, dokončil vetu s hravým tónom, natiahol ruku a jemne mu pritlačil bruško: „Vo vnútri teba. Stať sa červíkom, čo ti sedí v žalúdku, aby som už nikdy nemusel hádať, čo chceš.“

Hua Yong sa celý zapýril – rumenec mu prešiel z uší až po krk. Sheng ho objal pevnejšie a vdychoval jeho jemnú vôňu. Hua Yong sa trochu schúlil, citlivo sa zachvel, no nakoniec ho neodstrčil.

Nechal sa viesť až k pohovke, kde pod jeho rukami mätko klesol.

Len čo sa ocitol pod ním, Sheng si všimol, aké má Hua Yong ostré a pritom krásne črty – hladkú čeľusť, výrazné líčne kosti, pery ako namaľované. Nebyť tých vlhkých, nežných očí, jeho krása by pôsobila až nebezpečne.

Ale keď sa naňho pozrel, oči mal také mäkké, že Sheng mal pocit, akoby sa v nich topil.

Cítil, že v ňom Hua Yong skrýva toľko lásky, že by ju nestihol vyčerpať ani za celý život.

Na pohovke sa nad ním sklonil a jemne sa dotkol jeho pier. Tie chutili po čaji a orchideách.

Hua Yong ho objal, prsty mu pomaly vystúpili po chrbte a s jemnou hanblivosťou mu pootvoril pery, aby prijal jeho bozk.

Aj keď Hua Yong svoje city nehovoril nahlas, Sheng Shaoyou si bol istý – táto orchidea ho naozaj milovala.

Kapitola 19

Takto uplynuli ďalšie dva týždne. Pokojné a sladké spolunažívanie, akoby nasiaknuté medom, spôsobilo, že Sheng Shaoyou doslova žiaril.

Aj keď projekt génových nožníc neprinášal žiadny pokrok a zoznam prepustených ľudí po „očiste“ Shen Wenlangu stále neprichádzal, Sheng bol v týchto dňoch nezvyčajne pokojný – len zriedka ho bolo vidieť nahnevaného.

Na druhej strane, Chen Pinmingov plán s odpočúvaním prebiehal hladko. Hoci ho na začiatku skoro pristihla „pravá majiteľka tašky“, inak sa nevyskytli žiadne problémy.

Škoda len, že hoci Hua Yong sprevádzal Shena Wenlangu na viaceré dôležité stretnutia, obsah týchto mítingov sa nikdy netýkal jadra výskumu – išlo väčšinou len o administratívne porady, bez zásadných informácií o projektoch.

Chen začínal byť netrpezlivý. Od chvíle, čo mu Sheng zveril úlohu, uplynulo už viac ako dvadsať dní a stále nemal nič v rukách. Ak to takto pôjde ďalej, vráti sa naprázdno.

Dvadsiaty štvrtý máj – prvý letný deň v tom roku – bol zároveň dňom, keď bolo odpočívacie pero v Hua Yongovej

taške presne mesiac. Bolo jasno a slnečno – a predsa sa tento deň pre Shenga Shaoyou zmenil na katastrofu.

Ráno mu Hua Yong pripravil klasické čínske raňajky – sójové mlieko a parené taštičky. Sheng tieto jedlá síce veľmi neobľuboval, no zvykol si. Pred odchodom z bytu ho objal, pobožkal dlho a vášnivo, potom mu ešte so šibalským úsmevom povedal, aby bol na ceste opatrný.

Hua Yong sa po bozku ešte chvíľu opieral o dvere, s dychom prerývaným a lícami zaliatymi červeňou. „Čo by si chcel večer jesť, pán Sheng?“ spýtal sa ticho.

Pred pár dňami ho totiž v Jianghu zastihol dážď – bez dáždnika, premokol celý a následne prechladol. Mal slabú horúčku, ktorú ani lieky nezrazili. Jeho telo bolo oslabené, feromóny rozladené – celý byt teraz rozvoniaval silnou, sladkou vôňou orchideí.

Sheng ju cítil zakaždým, keď sa vrátil domov – sviežu, jemnú, omamnú. „Nie je ti ešte zle? Prečo sa chceš namáhať? Nechám ti doniesť jedlo z reštaurácie, dobre?“

„Nie,“ odpovedal Hua Yong a v očiach mu zablikal vzdor. Zvyčajne nežný a poddajný, keď bol chorý, vedel byť tvrdohlavý. „Chcem variť ja.“

Sheng si len bezmocne povzdychol a nakoniec prikývol. „Dobre... urob rybiu polievku. Tú z minulého týždňa – bola

výborná.“ Na chvíľu sa zamyslel a dodal: „Ale tentoraz riad umyjem ja.“

Hua Yong sa usmial, nežne a ticho. „Dobre.“

Potom vstúpil do výťahu, otočil sa a zamával mu. „Tak večer, pán Sheng.“

Sheng práve prijímal telefonát, takže mu nestihol odpovedať. Len sa pousmial a kývol hlavou.

Keby bol vedel, že to bude poslednýkrát, čo Hua Yonga vidí, zadržal by ho. Objal by ho a povedal nahlas: „*Uvidíme sa večer.*“ Ale Sheng Shaoyou nevedel predvídať budúcnosť. Tak len sklonil pohľad k mobilu a nechal, nech sa dvere výťahu pomaly zatvoria.

V periférnom videní ešte zachytil, ako Hua Yong stláča tlačidlo „dole“, a potom... odišiel. A už sa nikdy nevrátil.

O 23:20 dostal Chen Pinming telefonát. Na druhej strane linky sa ozval Sheng Shaoyou – jeho hlas bol pokojný, no Chen ho poznal pridlho na to, aby nepočul napätie, ktoré sa pod tým povrchom skrývalo.

„Okamžite zisti, kde je Hua Yong,“ povedal. „Neodpovedá na správy od popoludnia. Volal som mu o šiestej – telefón vypnutý. Celý večer ticho. Neprišiel domov.“

Sheng sa na okamih odmlčal a pokračoval: „Zvyčajne býva doma o pol šiestej, a keď ostane v práci dlhšie, vždy mi dá

vedieť. Volal som aj Shen Wenlangovi – jeho mobil je tiež vypnutý. Chen Pinming, čo sa to v HS deje? Spravil Shen niečo a zatkli ho?“

Z tónu jeho hlasu bolo jasné, že ak by to tak bolo, okamžite by sa pokúsil Hua Yonga dostať von – zaplatil by kauciu, vybavil mu odchod z firmy, čokoľvek.

Lenže HS Group prosperovala. Shen Wenlang mal výborné meno a minulý rok bol dokonca vyhlásený za najvplyvnejšieho mladého podnikateľa mesta Jianghu. Zatknutie neprichádzalo do úvahy.

Chen chvíľu mlčal – a potom ho prepadla myšlienka, z ktorej mu stuhla krv v žilách. Hlas sa mu zachvel, keď povedal: „Pán Sheng... obávam sa, že sekretár Hua sa možno dostal do problémov.“

Shengovi prudko zovrelo hrud'. Mal pocit, akoby mu niekto vylial vriacu vodu priamo do srdca. Napriek tomu sa prinútil udržať pokojný tón. „Aké problémy?“

Chen s trasúcim sa hlasom vyrozprával celú pravdu o odpočúvacom pere.

Shengovo ticho na druhej strane bolo dlhé a ťaživé. V ruke mu praskol plast na mobile, keď ho stisol. Nakoniec len vydýchol dve slová, chladné ako ľad: „Zisti to.“

Dve prosté slová, ostré ako úder. Chen sa okamžite spotil. Hneď po skončení hovoru najal súkromného detektíva a zavolať známemu policajtovi.

A zrazu – akoby sa Hua Yong vyparil z povrchu zemskeho. Živý človek zmizol bez stopy.

Bezpečnostná kamera pri hlavnom vchode do budovy HS Group ho jasne zachytila, ako o piatej odchádza z práce a nastupuje do objednaného auta. Lenže to auto sa následne vydalo na inú trasu, než malo – krúžilo po meste, odbočovalo do vedľajších ulíc, až napokon vošlo do úzkej uličky bez kamier. A odtiaľ – už nič. Žiadny ďalší záznam.

Polícia čoskoro zistila, že vozidlo bolo kradnuté a malo falošné evidenčné číslo. Pôvodný majiteľ ho nahlásil ako ukradnuté pred rokom – a prípad odvtedy zostal otvorený.

Každý rok sa vo svete stratí viac než osem miliónov ľudí. Ale mesto Jianghu bolo známe tým, že má výbornú bezpečnosť – a Sheng Shaoyou by si nikdy nepomyslel, že sa niečo také môže stať jemu.

Pred dverami bytu našli neotvorený balíček, ktorý Hua Yong stihol objednať, ale už ho nerozbalil. V kuchyni viseli jeho zástery, riad, všetko starostlivo upratané.

V celom byte bolo cítiť jemnú orchideovú vôňu, ktorá sa miešala so spomienkami. A keď si Sheng uvedomil, že ten krehký, čistý a krásny mladý muž – jeho orchidea – sa už

možno nikdy nevráti, mal pocit, akoby mu niekto roztrhol srdce na dve polovice.

Nenávidel Chena Pinminga za jeho svojvoľné rozhodnutie, no vedel, že to robil pre dobro spoločnosti. Nemohol ho úplne obviniť – len mu strhol polročný bonus za konanie bez predchádzajúceho schválenia.

Lenže Sheng Shaoyou sa nezastavil. Do pátrania po Hua Yongovi investoval obrovské množstvo ľudí a peňazí – najal desať súkromných detektívov, každému z nich zaplatil rozprávkovú sumu. Všetci prisahali, že ho nájdu. A všetci sa nakoniec vrátili s prázdnyimi rukami.

Sheng čoraz viac cítil, že za Hua Yongovým zmiznutím stojí Shen Wenlang.

Ten zákerák, ktorý sa tvári ušľachtilo, ale bodá odzadu – takéto intrigy boli preňho typické. A jeho správanie posledné dni bolo viac než podozrivé.

Deň po Hua Yongovom zmiznutí mal Shen telefón opäť zapnutý, no odmietal zdvihnúť Shengove hovory. Sheng mu volal znova a znova – vždy obsadené.

A keď to nevydržal a udel päšťou do stola, rozštiepil ho na polovicu.

Feromóny S-úrovne sa mu nekontrolované vyliali do priestoru. V izbe bolo cítiť tlak, od ktorého by sa iným Alfám

podlomili kolená. Tvrdý stôl z ružového dreva sa roztrhol od nárazu – presne ako jeho srdce.

Stratil svojho Omega. Tvár si skryl do dlaní, lakte opreté o rozbitý stôl, zhlboka dýchal.

Z drahocenného ružového dreva sa tiahla dlhá trhlina, presne uprostred – ako stopa bolesti, ktorá ho rozdeľovala zvnútra.

Napokon sa mu podarilo dovolať na pevnú linku do kancelárie HS Group.

Tentoraz to niekto zdvihol. Ozval sa mužský hlas, nízky a pokojný:

„Dobrý deň, tu kancelária predsedu HS Group. Pri telefóne Gao Tu, sekretár pána Shena. Ako vám môžem pomôcť?“

Gao Tu.

Sheng si unavene pritlačil prsty na čelo. Spánky mu pulzovali od nevyspatia. Až po chvíli si spomenul – Beta sekretár, o ktorom sa hovorilo, že je Shenov najspoľahlivejší človek.

„Shengfang Biology. Kde je pán Shen?“

Gao Tu na chvíľu onemel. Nečakal, že bude volať sám Sheng Shaoyou – muž, o ktorom sa v brandži hovorilo ako o S-Alfovi, ktorý si nechá aj vizitky podávať cez sekretára.

Prečo by taký človek volal osobne – a ešte z pevnej linky?

„Pán Sheng,“ ozval sa napokon opatrne, „pán Shen práve rokuje s hosťom, momentálne nemôže prijať hovor.“

„A kedy bude mať voľno?“ spýtal sa Sheng bez obalu.

„Opýtajte sa ho. Alebo nie...“ zhlboka sa nadýchol a tón mu trochu zmäkol. „Zistite to a dajte mi vedieť. Zavolám, keď sa bude dať.“

Gao Tu bol trochu zmätený jeho náhlým prechodom z tvrdosti do pokojných slov, no nemohol sa vypytovať – napokon, Sheng bol v odbore veľmi známy a rešpektovaný.

„Rozumiem, pán Sheng. Spýtam sa pána Shena a ozvem sa vám.“

V tom čase sedel Shen Wenlang v prijímacej miestnosti s Chang Yuum.

Boli starí známi – no len málo ľudí vedelo, ako veľmi blízki. Nie len v meste Jianghu – v celom štáte bolo ich spojenie tajomstvom.

Sekretár Gao Tu čakal takmer dve hodiny, kým Shen vyšiel zo zasadačky.

Od „tej horúčky“ medzi nimi niečo prasklo.

Na poslednej večeri si z nich kolegovia robili žarty – vraj Gao Tu je „pravá ruka sekretariátu“ – no iba on sám vedel, že Shen sa od neho začal vedome dištancovať.

Od chvíle, čo do spoločnosti nastúpil Hua Yong, sa všetko akoby nenápadne zmenilo.

Kedysi Shen Wenlang brával Gao Tua na každé obchodné stretnutie a banket. No odkedy prišiel Hua Yong, začal na podobné akcie chodiť sám – a Gao Tu zostával bokom, bez práce, bez dôvodu.

Naopak, s Hua Yongom sa zúčastňoval výhradne pracovných podujatí, nikdy nie súkromných večerí. A hoci sa to zdalo ako maličkosť, Gao Tu si tú zmenu nemohol nevšimnúť.

Ten mladý, krásny Omega bol jediný, koho Shen Wenlang k sebe pripustil bez výhrad.

A keď ho Gao Tu lepšie spoznal, pochopil aj prečo. Hua Yong bol vo svojej práci výnimočne schopný – nielen tichý a uhladený, ale rozhodný, presný a mimoriadne inteligentný. Mal správanie študenta z prestížnej univerzity – a jeho krása len zvýrazňovala prirodzený talent, ktorý by inak ľudia možno prehliadli.

Shen Wenlang pracoval vždy rýchlo – Gao Tu potreboval desať rokov, aby sa mu aspoň trochu priblížil. Hua Yong to dokázal za pár mesiacov.

Kým ostatní členovia sekretariátu ho považovali len za peknú tváričku a zadávali mu jednoduché úlohy, Shen si rýchlo všimol, že myslí ako on, pracuje v rovnakom rytme a

chápe veci bez slov. To bola tá zvláštna súhra, ktorú ľudia nazývajú osud.

A vždy, keď na to Gao Tu pomyslel, len sa trpkopousmial. Lebo vedel, že práve tento Omega je jediný, koho Shen dokáže pri sebe zniesť. A to, čo medzi nimi fungovalo prirodzene, on – obyčajný, tichý Beta – by sa nenaučil, ani keby sa snažil celý život.

Hua Yong, ktorý bol v Shenových očiach výnimočný, však už viac než dva týždne neprišiel do práce.

Z oddelenia ľudských zdrojov sa šírila správa, že mu pán Shen osobne schválil dlhšiu dovolenku.

Gao Tu sa spočiatku zľakol, no keď videl pobavené úsmevy kolegov, pochopil – alebo si myslel, že pochopil. Delikátny Omega prežíva obdobie horúčky... V takom prípade je mesačný oddych prirodzený.

Nie každý bol ako on – Beta, ktorý sa dokázal trápiť sám so sebou.

Aj keď prechádzal vlastným vrcholom hormonálneho cyklu, len si pichol inhibítor, triasol sa od potu – a aj tak sa vrátil do práce, len aby mohol znovu vidieť Shena Wenlanga.

Okolo štvrtej popoludní vyšli Shen Wenlang a Chang Yu zo zasadacej miestnosti.

Chang mu položil ruku na plece, v očiach náznak ľútosti, a pokojne povedal: „Nech sa ti stane to najlepšie možné.“

Shen sa naňho len letmo pozrel a mlčky prikývol.

Keď sa otočil, zbadal na chodbe neďaleko Gao Tua, ako stojí nehybne, s pohľadom upretým k nemu. Zamračil sa.

Vlastne si ani nepamätal, kedy sa tento Beta prvýkrát objavil po jeho boku.

Keď sa v myšlienkach vrátil späť, bolo to už dávno – ešte na škole.

Raz sa len otočil a zistil, že ten tichý, nenápadný Beta z inej triedy ho sleduje.

Najprv ho vídal len občas, potom čoraz častejšie – až sa stalo zvykom, že sa jednoducho objavil niekde nablízku.

Shen Wenlang nebol spoločenský človek – málokedy nadväzoval rozhovory.

Ale Gao Tu bol pokojný, nevtieravý a nekonfliktný. Tak ho nikdy neodháňal – jednoducho mu dovolil byť tam. A takto pri ňom zostal celé roky.

Keď sa o rok neskôr stretli opäť – Gao Tu práve prešiel z plánovacieho oddelenia do sekretariátu – Shen ho uvidel na nástennom paneli zamestnanca mesiaca.

Na okamih sa ho zmocnil zvláštny pocit. A skôr, než stihol nad tým uvažovať, si ho stiahol k sebe, aby s ním pracoval osobne.

Z jeho pohľadu bol Gao Tu príliš tichý, nevýrazný, neflexibilný. Pracoval tvrdo, postupoval pomaly, no nikdy nepriniesol žiadny „iskrivý“ nápad.

Ale možno práve to bolo to, čo Shenovi chýbalo – stabilita.

V svete, ktorý sa menil každý deň, bola jeho stálosť vzácna.

Všetky tie roky stál Gao Tu tesne za ním – nie blízko, ale nikdy nie ďaleko.

Či ho Shen vnímal, alebo nie, vždy tam bol. Tichý, spoľahlivý tieň.

A hoci to Shen nikdy nepovedal nahlas, jeho prítomnosť mu dávala pocit istoty, ktorý od nikoho iného necítil.

Ale tento pokoj sa začal vytrácať pred pár mesiacmi.

Keď sa Shen dozvedel, že si Gao Tu vzal deň voľna, aby sa staral o svojho Omegu v horúčke, niečo v ňom puklo.

Niekoľko dní bol podráždený, chladný, bezdôvodne ostrý.

Prestával sa s ním rozprávať, vyhýbal sa mu – a zakaždým, keď si predstavil, ako ten „pomalý, ťažkopádny Beta“ objíma svojho Omegu, cítil odpor.

Nie len odpor – hnisajúcu žiarlivosť.

A keď mu Gao Tu raz pri práci podával USB kľúč s Hua Yongovými dátami, Shen si všimol slabý, zvyškový pach Omegy na jeho rukách.

Nebolo to nepríjemné – vôňa bola jemná – ale v Shenovi to vyvolalo vlnu nevysvetliteľného hnevu.

Skôr, než si to uvedomil, vyleteli mu z úst kruté slová.

Gao Tu okamžite zbledol, ale namiesto odporu sa ospravedlnil – ticho, pokorne.

A práve to Shena rozčúlilo ešte viac.

Odvtedy sa od neho začal dištancovať. Lebo zakaždým, keď ho videl, si znovu predstavil tie obrazy – teplo, ktoré nepatrilo jemu – a nenávisť k Omegám v ňom rástla do extrému.

Shen Wenlang pocítil zvláštne bodnutie ľútosti.

Ľútosť nad tým, že si ani nevšimol, ako veľmi si na Gao Tua zvykol.

Na toho zatrateného, dobrosrdečného Betu, ktorý mu vedel liezť na nervy a zároveň ho upokojsvať.

Na toho, čo by si radšej zobral voľno, len aby sa staral o svojho Omegu, a nechal Shena samého v práci.

A predsa ho bral ako svoje vlastníctvo.

„Čo je?“ Len čo ho zbadal, Shen sa zamračil. „Nechaj to postávanie. Nie si tu na ozdobu. A úprimne – na dekoráciu ani nemáš vzhľad, však, sekretár Gao?“

Gao Tu sa v duchu strhol. Vedel, že nie je žiadna ozdoba, ale keď to Shen povedal tak priamo, niečo v ňom stislo. „Prepáčte,“ zašepkal, lebo na nič lepšie sa nezmohol.

Nikdy nebol výrečný – pred Shenom už vôbec nie. Tak ako vždy, len sa pokorne ospravedlnil.

Shen Wenlang sa naňho pozrel a znechutenie mu z tváre ani na okamih nezmizlo.

To, ako sa mu Gao Tu pod tým pohľadom zľakol, len zvýšilo napätie.

V hlave mu prebehlo: *Zabudol som si dnes vziať inhibítor?*

Nie. Ráno ho predsa vzal. Ďalší mal až na obed.

No posledné dni cítil, že jeho feromóny sú rozladené, telo neposlúcha, vôňa sa mení.

Pre istotu ustúpil o krok a opatrne povedal: „Dve hodiny dozadu volal pán Sheng Shaoyou zo Shengfang Biology. Na pevnú linku.“

Shen si všimol, ako o krok cúvol – akoby sa bál, že sa ho dotkne.

Tvár mu ešte viac potemnela. „A prečo mi volal?“ spýtal sa tónom, v ktorom bolo cítiť, že odpoveď už tuší.

„Nepovedal,“ odvetil Gao Tu. „Len odkázal, že keď budete mať čas, ozvete sa. Zavolá naspäť podľa vášho rozvrhu.“

Shen sa uškrnul – chladne a sarkasticky. „Sheng Shaoyou, ten namyslený Alfa... Zaujímavé. Len pár dní nevie nájsť Hua Yonga a už stráca hlavu? Taký beznádejný človek nemá budúcnosť.“

„Nemôže sa s ním spojiť?“ prekvapene sa spýtal Gao Tu. „Veď sekretár Hua je predsa na dovolenke, nie?“

Shen sa naňho pozrel ostrým, chladným pohľadom a Beta okamžite stíchol.

Samozrejme, že vedel, aký účinok Hua Yong má. Telo, ktoré dokáže zničiť pokoj každému, kto sa naň pozrie.

Všetci – Betovia aj Alfy – sa za ním v práci obzerali.

Ale keď zistil, že aj Gao Tu sa oňho zaujíma, niečo v ňom puklo.

Znechutenie, ktoré v ňom bublalo celé dni, sa zmenilo na žierlivú závišť.

„Čo je?“ spýtal sa pokojne, no s jedom v hlase. „Aj tebe chýba, keď tu nie je?“

Gao Tu onemel. Netušil, čo odpovedať, aby neprekročil hranicu, ktorú sám nevidel.

Po dlhom tichu len ticho povedal: „Asi... asi mnohým chýba, keď tu nie je.“

Čo to má znamenať? preblesklo Shenovi hlavou.

Že by si chcel tiež, ale nemáš šancu?

Tvár mu potemnela, oči sa zúžili do úzkych štrbín.

„Šéf Shen, pán Sheng—“ začal Gao Tu, no Shen ho okamžite prerušil.

„Nech si počká,“ povedal chladne. „Nech sa zblázni od nervov. Keď sme sa prvýkrát stretli, vypýtal si tridsaťpäť miliárd, akoby všetky peniaze na svete patrili len jemu.“

Arogantný bastard. Niekoho by už dávno napadlo, že si zaslúži lekciu.“

Obrátil sa k Gao Tuovi a dodal tónom, ktorý nepripúšťal odpor: „Zakazujem ti mu volať. Ak sa ozve, hovor odmietni. Si môj sekretár, nie Shengov posol. Nauč sa, kde je tvoje miesto – a prestaň mi pridávať problémy.“

Bez ďalšieho slova prešiel okolo neho – vysoký, napätý, chladný.

Jeden z najvplyvnejších S-úrovňových Alfov v krajine – a predsa v tej chvíli pôsobil ako muž, ktorého spaľuje žiarlivosť, ktorej sám nerozumie.

Gao Tu zostal stáť v tichu so stiahnutým hrdlom.

Nechápal, čo vlastne spravil zle.

Len cítil, že Shen Wenlang sa mu vzdáva rýchlejšie než kedykoľvek predtým.

Kapitola 20

Sheng Shaoyou čakal celý deň, no telefonát od Shena Wenlanga neprišiel. Nevrátil sa domov ani do bytu. Len sedel v kancelárii, kde už okrem neho a Chena Pinminga nikto neostal, a márne plytval časom.

Chen, sužovaný výčitkami svedomia, sa prihlásil na dobrovoľné nadčasy. No všetko bolo zbytočné. Po viac než dvoch týždňoch stále neprišli žiadne správy o Hua Yongovi.

Za bieleho dňa, pod čistým nebom, mohol živý človek len tak zmiznúť. Bolo to nepochopiteľné. Chenovi sa v mysli vynorili staré fámy, ktoré pred rokmi kolovali o Shenovi Wenlangovi.

Shen nepochádzal z Jianghu. Jeho matka sa tu síce narodila, no ako tínedžerka odišla do štátu P, kde sa vydala za vplyvného muža a porodila Shena Wenlanga. Pred piatimi rokmi sa Shen objavil v Jianghu sám a z vlastných prostriedkov založil známu spoločnosť HS Group.

Krajina P bola miestom, kde vládol kapitál a podsvetie. Prepojenie Shena s mafiou z P vrhalo na celé zmiznutie Hua Yonga temný a zlovestný tieň.

Pre syna gangstra, ktorý zbohatol na zbraniach a zločine, by predsa nebolo nič jednoduchšie, ako ukryť jedného živého človeka.

Sheng denne prechádzal z jednej predstavy do druhej. Hua Yong bol vznešený Omega – určite by sa nikdy dobrovoľne nepoddal Shenovi Wenlangovi!

Ale... čo ak ho Shen donútil? Žiadny Omega sa nedokáže ubrániť feromónom S-úrovňového Alfu. Aj keby nechcel, telo by ho zradilo, otvorilo by sa mužovi, ktorého neľúbi.

Lenže Hua Yong už niekoho v srdci mal. A tým človekom bol...

Sheng si zovrel hlavu do dlaní, akoby ju chcel rozdrviť, len aby tie myšlienky zmizli.

Bol dedičom, druhou generáciou úspešnej rodiny. Vždy sa pýšil tým, že je „čistý“ podnikateľ. Nikdy sa nezaplietol s krvavými peniazmi a opovrhoval všetkými, ktorí k bohatstvu prišli násilím či podvodom. A práve teraz sa nenávidel za to, že bol vždy taký zásadový – lebo keď išlo o jeho milovaného človeka, nemal po ruke žiadny nečistý spôsob, ako získať správy.

Čakal do svitania, no odpoveď od Shena Wenlanga neprišla.

Krátko po tretej ráno sa Chen Pinming konečne vrátil domov. Keď sa o pol desiatej začala pracovná doba, vošiel do predsedovej kancelárie a podal mu pozvánku na aukciu.

„Pán Sheng,“ povedal ticho, „počul som, že sa na tejto aukcii zúčastní aj Shen Wenlang.“

Posledné dni Sheng Shaoyou odmietal všetky spoločenské pozvania, len aby sa mohol venovať hľadaniu Hua Yonga.

Keď začul to meno, unavene zdvihol hlavu, vzal vstupenku a pozrel sa na ňu. Bola to neverejná aukcia porcelánu pod záštitou China Guardian, naplánovaná na víkend.

Už dlhší čas sa v spoločenských kruhoch neukazoval. Minulý týždeň mu volal Li Baiqiao, aby si z neho urobil srandu – vraj zmizol preto, lebo si s Hua Yongom užíva na ostrove a lieči „horúčku“.

Sheng mal v tej chvíli chuť strčiť ruku do telefónu a zašiť mu ústa. Horúčka! Keby aspoň vedel, kde Hua Yong je...

Dokonca aj Li Baiqiao, známy svojou hrubou kožou, pochopil, že niečo nie je v poriadku. Keď zistil, že tá ohromujúca krása zmizla, ostal v šoku.

„Omega nie je kus oblečenia,“ zamrmlal napokon. „Keď ho stratíš, nedá sa vyprať a zavesiť späť.“

Pred očami sa mu vynorila Hua Yongova tvár – bledá, nežná, s dlhým krkom a jemnými zápästiami. Niekoľko sekúnd mlčal, potom sa opýtal:

„Sheng Shaoyou... označil si ho?“

Samozrejme, že nie natrvalo. Ale aj dočasné označenie od S-úrovňového Alfu by stačilo, aby jeho vôňa chránila Omegu pred inými aspoň na desať dní.

Na druhej strane telefónu sa Sheng prudko nadýchol.

„Shaoyou, je to pravda?“ naliehal Li Baiqiao.

„Nie,“ povedal nakoniec ticho, zachrípnutým hlasom.

Nikdy žiadneho Omegu neoznačil. A Hua Yong to odmietol – nechcel ani dočasné. Lenže hoci bol preňho Hua Yong výnimočný, keď prišlo na skutočné rozhodnutie, aj on zaváhal. Všetky tie dni si užíval jeho blízkosť, teplo a nehu... ale nikdy sa vážne nezamyslel nad budúcnosťou.

A teraz mu zostali len prázdne ruky.

Li Baiqiao tiež onemel. Cítil, že situácia je zlá. Ak by sa taká krásna orchidea dostala do rúk Betu s nekalými úmyslami, určite by to dopadlo katastrofálne.

Dlho sedel bez slova, neschopný nájsť vhodné slová útechy. Po chvíli sa však predsa odhodlal:

„Je preč. Ďalšia bude lepšia, braček. Hlavu hore! Trojnohé žaby sa ťažko hľadajú, ale dvojnohých Omeg je na svete dosť! Hoci tých s vôňou orchidey veľa nie je, zopár sa ich nájde.

Poviem Yushanovi, nech sa poobzerá. V Tiandihui majú veľa špičkových kúskov s kvetinovou arómou...”

Sheng mu tresol telefónom o stôl. A hoci mu Li Baiqiao neskôr volal a posielal správy plné ospravedlnení, ani jednu už neotvoril.

Li Baiqiao sa pritom považoval za človeka s vysokým EQ. V skutočnosti si však len nechal pre seba ešte krutejšiu myšlienku – že ak Sheng naozaj chce Hua Yonga nájsť, mal by ísť von medzi ľuďmi. Možno by ho po čase náhodou objavil – nie ako tú nevinnú orchideu, ktorú si pamätá, ale ako krehkú, zrelú krásu, zlomenú a vyhasnutú v niektorom z nočných podnikov.

Na mieste aukcie.

Shen Wenlang priniesol vlastnú zbierku – veľký modrobiely cisársky tanier s dračím motívom. Bol to ohromujúci kúsok, titulná práca celej výstavy. Okraj zdobila nádherná morská vlna, symbolizujúca tému aukcie – „Dom zberateľov, ktorý objíma všetky rieky“. Päť prepracovaných drakov v strede predstavovalo symbol cisárskej moci.

Celkovo predstavil šesťnásť diel, z ktorých každé vyvolalo rozruch doma aj v zahraničí. Zberatelia ho začali prezývať „Cisár starého porcelánu“ – a na výstave zatienil všetkých ostatných.

Sheng Shaoyou, ktorý neholdoval vínu ani súťaženiu, priniesol zo svojej súkromnej zbierky len jeden predmet – malú dózu v tvare misky so smaltom Rujun, nazývanú „Pávie perie“.

Shen mu síce nezdvihol telefón, no počas aukcie sa k jeho dielu správal prekvapivo veľkoryso – prispieval do dražby a cena nádoby niekoľkonásobne prerástla počiatočnú hodnotu.

Samozrejme, zásluhu mal aj Shengov vycibrený vkus. Glazúra nádoby žiarila purpurovými, modrými a červenými odtieňmi – ako pávie perie, ktoré sa blyští na slnku.

No po skončení aukcie sa atmosféra zmenila.

„Ospravedlňujem sa, pán Shen je veľmi zaneprázdnený,“ zastavil Shenga pri pokuse priblížiť sa Gao Tu, sekretár HS Group. Jeho hlas bol zdvorilý, ale neústupný. „Máte niečo, čo by ste mu chceli odkázať? Rád to sprostredkujem.“

Lenže slová, ktoré zopakoval, vôbec neznali tak mierne, ako ich predniesol.

„Povedz tomu Shengovi Shaoyouovi, nech sa mi nepletie do cesty!“ – to bola skutočná veta, ktorú pred chvíľou vypustil Shen Wenlang.

Gao Tu si len vzdychol a pozrel na rozzúreného muža pred sebou.

Shen mal klamlivú tvár – pôsobil ako vzdelaný, chladný a dobrosrdečný človek. Gao Tu si kedysi naivne myslel, že je taký aj vnútri. Až časom zistil, že za tým pokojom sa skrýva ostrý jazyk, výbušný temperament, pýcha a niekedy až krutosť.

Napriek tomu sa do neho zamiloval – a keď už spadol, nevedel prestať. V jeho svete existovalo len poslúchať a nasledovať.

Niektoré Shenove rozhodnutia ho však máтали. Napríklad teraz – nikdy sa verejne nevyhýbal súperom, a zrazu odmieta aj základnú slušnosť voči Shengovi. Veď patrili do rovnakého prostredia, často sa stretávali na rovnakých akciách.

Spomenul si na Shenovu poznámku: „Taký nervózny len preto, že sa mu pár dní neozýva Hua Yong?“

A pochopil, že ide oňho – o toho tajomného sekretára, ktorý zrazu zmizol.

Bolo bežné, že sa Alfý kvôli Omegám rozhádali a prestali spolu hovoriť. No keď si predstavil, že ten žiarlivý Alfa je práve Shen Wenlang, cítil len ticho a smútok.

Sheng, zablokovaný zdvorilým, no neústupným Betom, sa rozčúlil. Varený v hneve, napokon stratil trpezlivosť. Keď Shen dokončil rozhovor so známymi a sadal si späť na pohovku, Sheng bez váhania odstrčil Gao Tua z cesty a pristúpil k nemu.

„Pán Shen je naozaj taký zaneprázdnený, že je problém sa s ním vôbec porozprávať?“

Shen sa otočil, pohľadom prebodol svojho sekretára, ktorý neúspešne zadržal situáciu, a s falošným úsmevom odpovedal:

„Posledné dni som naozaj veľmi zaneprázdnený. Nemám čas strácať ho s ľuďmi, čo za to nestoja.“

Slová plné sarkazmu sa vpili do ticha.

Sheng sa tentoraz nezrútil do hnevu. Len si sadol oproti nemu. Chen Pinming bol na polícii – a on prišiel sám. Tvár mal bledú, oči tmavé a tvrdé ako oceľ. Jeho napäté črty pôsobili tak hrozivo, že všetci, čo sa mu chceli prihovoriť, ustúpili nabok.

Na aukcii sa našiel jeden jediný hlupák, ktorý nevedel čítať atmosféru. Po skončení dražby pristúpil k Shengovi s notesom v ruke a s úsmevom, ktorý považoval za vtipný:

„Pán Sheng, už som o vás veľa počul. Mohli by ste mi dať autogram? A pridať si ma na WeChat?“

Sheng sa naňho len letmo pozrel, vzal pero a cez poznámkový blok jednoducho načmáral veľké „Nie“. Vtom však zazrel, ako do sály pomaly vchádza Shen Wenlang. Bez slova vrátil pero aj papier prekvapenému mladíkovi a dlhými krokmi vykročil k nemu.

Shen sedel na pohovke s tým svojím známym, chladným úsmevom, v ktorom sa skrývalo otvorené opovrhnutie.

Shenga ten posmech páliť, no ovládol sa a prehltol hnev.

„Pán Shen je, zdá sa, veľmi zaneprázdnený,“ začal pokojne, „no mám niekoľko dôležitých otázok, ktoré musím položiť osobne.“

„Ale, pán Shaoyou, ste priveľmi zdvorilý,“ odpovedal Shen s pohárom vína v ruke. Opieral sa ležérne o operadlo, tón mal ľahký, až dôverný. „Ak máte otázky – pokiaľ sa netýkajú interných tajomstiev mojej skupiny či dôverných výskumov, pokojne sa pýtajte.“

Sheng vedel, že minulý týždeň dostali prepúšťacie listy vedci z HS, ktorých sa pokúšal získať. Shen o tom musel vedieť. A jeho ľahostajné, provokatívne slová ho len viac rozohnili. V hlave mu okamžite vyvstala jediná myšlienka – Hua Yong.

„Pán Shen Wenlang,“ prešiel rovno k veci, „kde je váš sekretár Hua Yong?“

Shen sa uškrnul.

„Vraj je Shaoyou mladý, schopný a má cenný čas. Ako to, že zrazu má čas starať sa o moje osobné záležitosti?“

Slovo „osobné“ sa Shengovi zarezalo do uší ako nôž. Zaťal zuby tak silno, až ho zaboľeli. V očiach mu zaiskrilo – hnev, ktorý sotva udržal na uzde.

Shen jeho výbuch ignoroval a s ľahkým, krutým úsmevom pokračoval: „Nebudem sa tváriť, že ma to neteší – hoci som čestný človek, môj ‚dobrý sekretár‘ sa ukázal byť obyčajným zradcom. Spolčil sa s cudzími, chcel na mňa nastražiť pascu...“

V jeho tmavých očiach sa zablyslo niečo mrazivé, čo v Shengovi vyvolalo skutočnú hrôzu.

„Škoda,“ dodal ticho. „Taká sladká vôňa... a predsa tak nevďačný tvor.“

„Pán Shen,“ prehovoril Sheng s napätím v hlase, „určite ide o nedorozumenie.“

„Nedorozumenie?“ Shen sa zasmial – chladne, bez náznaku citu. „Prinesieš do práce odpočívacie zariadenie a povieš, že je to omyl?“

Pomaly sa napil vína a palcom prešiel po tenkom okraji pohára.

„Môj pes je sytený mojím chlebom – a aj tak vrtí chvostom pred iným. Je prirodzené, že ho pán potrestá. Keď už raz prijal moje dobrodenie, nemá právo zradiť. A keď sa opovážil obrátiť proti mne, naučím ho, čo znamená bolesť.“

Sheng sa od detstva vzpieral autoritám, ale v dospelosti sa naučil svoje emócie skrývať. Tieto slová mu však roztrhli masku. Pozrel na Shena pohľadom tak ľadovým, až sa vzduch medzi nimi napol.

Počítal do desiatich. Potom do sto. No hnev v ňom rástol. Aj keby rátal do tisíc, stále by mal chuť postaviť sa a toho muža vlastnoručne priškrtiť. Lenže nemohol.

Hua Yong bol v jeho rukách.

Krehká orchidea, ktorú miloval, sa dostala do pazúrov vlka. A vlk, ktorý sa bál o korisť prísť, ju držal tak silno, až jej spôsoboval bolesť.

Sheng napokon zovrel päste a zostal sedieť. Tvár mal bledú, oči krvavo podliate. Hlas, ktorý mu vyšiel z hrdla, bol suchý, zachrípnutý, plný zúfaleho sebaovládania:

„Verím, že ide len o nedorozumenie. Nechcete predsa zraniť niekoho, kto vám bol oddaný.“

Shen sa uškrnul a povýšenecky nadvihol obočie.

„Oddaný?“ zopakoval. „Možno až priveľmi. Príliš som chcel jeho srdce, preto som mu odpúšťal. Nechal som ho bývať v cudzom dome – a on sa správal, akoby slúžil dvom pánom. Srdcom u mňa, telom inde.“

„Ty—!“

„Čo? Myslíš si, že som hlupák?“ Shen položil pohár a pozrel naň s opovrhnutím. „Ale neboj sa, už som to pochopil. Načo mi je jeho srdce? Láska je ilúzia, niečo, čo nemôžeš chytiť ani vidieť. Ak by bolo jeho srdce so mnou, bolo by to pekné. Ale keď nie...“ zľahka sa pousmial, oči mu potemneli, „...tak mi stačí, že mám jeho telo.“

Tresk!

Sheng Shaoyou prevrátil konferenčný stolík medzi nimi. Sklenená doska sa rozletela na kúsky a ostrý zvuk prerušil hudbu i šum rozhovorov.

Silná vlna jeho potlačených feromónov – drsná, ostrá, plná hnevu – zaplavila celú miestnosť.

Hostia na večierku stuhli. Všetci sa naraz obzreli za rachotom, no skôr než pochopili, čo sa deje, prudká, dusivá vlna feromónov ich zrazila k zemi.

Ťažká vôňa s horkastým nádychom pomarančového likéru sa rozliala ako neviditeľná sieť a ovinula sa im okolo hláv. Bola taká hustá, že páčila, akoby bola utkane z drôtov, ktoré sa zarezávajú do kože. Niektorí len reflexívne skrížili ruky, iní sa zhrbili, skrútili, neschopní sa nadýchnuť.

Ako cieľ tejto vlny Shen Wenlang cítil tlak, no ostal sedieť. Chladne zdvihol pohľad k mladému Alfovi, ktorý stál pred ním – celý v napätí, pripravený vybuchnúť.

Obaja boli S-úrovňoví Alfi, no Shengova zúrivá energia bola priam hmatateľná. Shen cítil, ako mu ostrá bolesť prechádza z krku až k temenu – žľaza na zátylku pulzovala, akoby mu ju niekto prerezal.

Napriek tomu sa ani nepohol. Na perách sa mu objavil nebezpečný úsmev.

„Hua Yong je jediný Omega, ktorého som kedy dokázal prijať,“ prehovoril pomaly, zreteľne. „Vôňa orchideí býva jemná, ale keď sa rozvinie, je sladká... a veľmi zaujímavá. Nie je o nič menej opojná než vôňa ovocia.“

Jazyk mu prešiel po perách, kde sa leskla kvapka šampanského s kvetinovou arómou.

Pozrel Shengovi priamo do očí a s krutým úsmevom dodal:

„Keď som ho dočasne označil, plakal tak, že to trhalo srdce. Predtým, než stretol teba, bol poslušný – presne ten typ, aký mám najradšej. Vieš, som obchodník – a keď mám po ruke takého Omegu, je len otázkou času, kedy ho ochutnám.“

Shen sa snažil odolať bolesti z potlačenia, preložil si nohu cez nohu a s hranou ľahostajnosťou pokračoval:

„Prvú noc vyzeral chorý, mal horúčku. Myslel som si, že keď budem nežný, pôjde to ľahko. Ale on by radšej zomrel, než by ma poslúchol. Dokonca plakal a volal meno iného Alfa. Pán Sheng, hádaj – koho volal?“

„Shen Wenlang!“ zrútil sa Sheng s revom. Rozbehol sa, päste zovreté tak silno, až mu zbledli hánky. Údery dopadali na Shena ako búrka, s besom bez hraníc.

Rozbesnený Alfa sa vrhol na svojho nepriateľa ako lev, v očiach mal jedinú túžbu – roztrhať ho na kusy. Roztrhať vlka,

ktorý si dovoľil siahnúť na jeho teritórium, na jeho milovaného.

Shen však nebol nepripravený. Zdvihol ruky a snažil sa blokovať, ale Shengove päste boli ako oceľ. Každý zásah mu zarezonoval v tele, až mu unikol tlmený ston.

V oboch sa prebúdzať živočíšny odpor, ktorý sa v Alfoch prebúda pri súboji. Shenovi sa zatmelo pred očami, hnev mu zovrel hrdlo. Napokon sa vzopäl, zaťal zuby a prudko kopol Shenga do brucha.

Sheng cúvol o pár krokov, no akoby necítil žiadnu bolesť. Oči mal krvavočervené. Vrhol sa dopredu, pripravený oboma rukami stisnúť Shena pod krkom.

A práve vtedy sa medzi nich postavila vysoká postava – Gao Tu.

Sekretár Gao bol len Beta, no zasiahol ho vlniaci sa tlak feromónov. Tvár mal poblednutú, no líca mu horeli. Potkýnal sa, ale podoprel sa o pohovku a s poslednými silami sa postavil medzi nich.

„Pán Sheng!“ zachripel. „Upokojte sa! Toto je verejné miesto! Stratili ste nad sebou kontrolu!“

Jeho hlas prenikol cez hukot krvi. Sheng sa na okamih spamätal. Zovrel čeľuste, nechcel ublížiť nevinnému.

„Uhnite!“ zreval.

Lenže hnev sa mu znova vymkol spod kontroly – feromóny okolo neho opäť zhustli, až sa vzduch chvel.

Gao Tu zbledol ešte viac. Pery mu stratili farbu, celé telo sa triaslo. Žily na krku mu vystúpili, svaly sa napli v bolestivých krčoch. Zovrel zuby, no neustúpil.

Ten pohľad – oddanosť, s akou chránil svojho pána – v Shengovi znovu zažal plameň zlosti.

Najvyšší Alfa sa prestal ovládať. Feromóny z jeho žliaz vyšľahli s novou silou – ťažké, dusivé, namierené priamo na Gaa Tua.

„Uh—“ Beta zakňučal, no zostal stáť.

Tlak, ktorý naňho dopadol, bol neznesiteľný. Žľaza na zátylku mu zhorela dočervena, horúca bolesť mu vystrelila do celého tela. Pocítil nutkanie k poslušnosti, ktoré jeho betí inštinkt nedokázal potlačiť – a predsa sa bránil, hoci to bolo ako zápasieť s vlastným telom.

Zrak sa mu zatemnil, kolená sa mu podlomili, celé telo sa triaslo. Póry sa otvorili, pot mu tiekol po chrbte, nasiakol košeľu – a spolu s ním z neho unikol aj život.

Potlačené feromóny S-úrovňového Alfu predstavovali neznesiteľné bremeno aj pre iného Alfu – nieto ešte pre Betu, ktorý nebol označený a blížil sa k poruche feromónovej rovnováhy.

Tlak bol taký silný, že Gao Tu sa nemohol nadýchnuť. Mal pocit, že mu praská každá kosť v tele. Akoby z neho niekto vyrval oporu; svaly a koža sa zrútili, vnútornosti sa krútili v mučivej bolesti.

V bruchu cítil zovretie neviditeľnej ruky. Drtila ho tak silno, až sa mu zdalo, že mu trhá orgány na kúsky. Bolesť bola taká strašná, že ani zakričať nedokázal – z hrdla sa mu vydral len tlmený, zúfálny ston, prerývaný slzami, ktoré sa mu tisli do očí.

Strážnici v aukčnej sále boli väčšinou A-úrovňoví Alfi. No feromónová vlna, ktorú vypustil Sheng Shaoyou, bola taká silná, že nikto sa neodvážil zasiahnuť.

Jednostranné potláčanie a mučenie feromónmi sa skončilo až vtedy, keď dnu vbehlo asi desať Betov v izolačných oblekoch – tí ako jediní zniesli takú koncentráciu.

Gao Tu v omámení sledoval, ako sa silní muži v ochranných oblekoch rozbiehajú k Shengovi, aby ho zadržali – no prebehli okolo neho a zastavili sa až pri Shenovi Wenlangovi.

Pomaly otočil hlavu.

Za ním stál Shen Wenlang – krásny, ale rozbitý, s opuchnutou lícnou kosťou, roztrhnutým perom a pohľadom, v ktorom sa miešalo opovrhnutie so zlosťou.

Tvár mal dobitú, ale aj tak sa nezdržal provokácie.

„Keď je Hua Yong taký nevďačný,“ prehovoril chladne, „budem k nemu ešte krutejší. Nech nesie následky za to, že zradil svojho pána. A okrem toho—“ narovnal si sako a jeho hlas sa zmenil na ostrý ľad, „—pán Sheng, aj váš dnešný záchvat spravodlivého hnevu pripíšem na jeho účet. Pes, ktorý pohrýzol svojho pána, si nezaslúži odpustenie, ani keby plakal a prosil o milosť. Pretože...“ zastavil sa, temne sa usmial, „...spôsobil mi bolesť.“

Potom odkopol rozbitý stolík, ktorý im stál v ceste, a s kamennou tvárou odtiahol Gao Tua preč.

Sekretár Gao z HS Group, ktorý si bežne dovolenku nebral, tentoraz požiadal o práceneschopnosť – a rovno o dvojtyždňovú. Hovorilo sa, že utrpel zranenia, keď sa snažil ochrániť svojho šéfa pred besniacim S-úrovňovým Alfom, ktorý žiarlil pre istého Omegu menom Hua Yong.

Slabší sekretári z oddelenia – najmä mladé O – sa po tejto správe tvárili vydesene.

„Našťastie bol Gao Tu Beta,“ šepkala jedna dievčina. „Inak by ho tie feromóny zabili! Ja by som sa tam rozplakala hneď na mieste! Takto sme svojho šéfa úplne zahanbili!“

„Čo plačeš?“ ozvala sa druhá, stále bledá. „Ja by som skolabovala ešte skôr, než by som sa k nim priblížila! Keby

som tam bola, zomriem okamžite – smrť na mieste, bez debaty!“

„Kto vlastne bol ten S-úrovňový Alfa, čo sa zbláznil? V Jianghu ich predsa veľa nie je!“

„Presne tak, tých, čo sa môžu rovnať nášmu pánovi Shenovi, spočítaš na prstoch jednej ruky!“

„A kto by si dovolil udrieť pána Shena?“

„Počula som, že to bol ten princ biológie!“

„Čože? Ten legendárny princ, čo sa na všetkých pozerá zhora? Ako sa k nemu mohol dostať náš sekretár Hua? Ten má teda šťastie!“

„Ako asi?“ uškrnula sa ďalšia. „Pekný, to je celé! Vyzerá síce ticho a nevinne, ale keď ide do tuhého, je v ňom oheň! Stačí, že prejdem okolo trafiky a už by sa naňho nalepilo deväť Alfov!“

„Úprimne, aj ako Beta by som nevydržal, keby sa na mňa pozrel pár sekúnd tým svojím pohľadom,“ priznal jeden z mužských kolegov.

„Ten sekretár Hua je fakt schopný! Vraj mal pomer s naším riaditeľom! Myslela som, že to boli len klebety!“

„Aké klebety?“ zasmiala sa jedna. „Veď pán Shen si ho voláva do kancelárie každý deň, a keď sa rozprávajú, nielenže zavrie dvere – on ešte aj zatiahne závesy!“

„A okrem Hua Yonga ste už videli nejakého iného Omegu, ktorého by si pán Shen pustil k telu? Ani kávu si od nás nenechá priniesť! Radšej si ju uvarí sám alebo požiada Gao Tua – akoby sme boli všetky jedovaté!“

„Je to pravda,“ povzdychla si ďalšia sekretárka. „Raz som sa počas svojho teplotného obdobia rozhodla prísť do práce. A hneď vo vestibule som stretla pána Shena. Pozrel sa na mňa tak, akoby som mu stúpila do hovna! Prisahám, mala som potlačujúcu náplasť, ale aj tak som sa tak zľakla, že som odvtedy do výťahu pre zamestnancov už nikdy nenastúpila, ak v ňom bol on!“

„Jasné, náš pán Shen Omegy priam neznáša,“ prikývla ďalšia. „Lenže pred pár dňami sa v recepcii začali šíriť nové fámy – vraj pán Shen je vlastne...“

„Čo? Čo je?“

„No, to!“ naklonila sa bližšie a šepkala dramaticky: „Podľa dôverných informácií z recepcie má náš riaditeľ Shen... AA vzťah s hlavným sekretárom X Holdingu!“

„Čože?! To hádam nie!“ zvolal mladý Omega, ktorý práve kopíroval dokumenty. „Ja si na pána Shena ani netrúfam pomyslieť, ale sekretár Chang je podľa mňa úplne dokonalý! Taká škoda, že sa dvaja takí krásni Alfí dajú dokopy v AA vzťahu!“

„Ty ničomu nerozumieš,“ prevrátila očami druhá sekretárka. „AA funguje len vtedy, keď sú obaja pekní!“

„Ale, povedzme si úprimne,“ zapojila sa ďalšia, „sekretár Chang je síce atraktívny, ale ten princ zo Shengfang Biology! On a náš riaditeľ Shen – to musí byť láska aj nenávisť v jednom! Fascinujúce!“

„Naozaj? Ja som ho ešte nikdy nevidela!“

„Ja áno!“ ozvala sa jedna z dievčat hneď. „Minulý rok na vládnom zasadnutí – videla som ho z diaľky. V skutočnosti je stokrát krajší než na fotkách!“

„Čože?! Tak ja pokojne obetujem desať rokov života len za to, aby sa o mňa bili pán Shen a pán Sheng!“

„Hahaha, neblázni, veď život je pekný aj tak!“

„Ale vážne,“ povzdychla si iná sekretárka, „prečo, keď všetky žijeme rovnaký život, je Hua Yong tou najobdivovanejšou kvetinou na vrchu hory, a ja som len obyčajná tráva pri ceste? Som predsa Omega triedy B, absolventka prestížnej univerzity, kampusová hviezda! Čím som horšia?“

„Presne! Hua Yongov feromónový stupeň je nanajvýš A. Prečo by sa kvôli nemu mali biť dvaja S-úrovňoví Alfi?“

„Prečo? Lebo keď sa usmeje a otočí, človeku sa zatočí hlava,“ uškrnula sa ďalšia. „V mojich očiach je ten Bai Lan

typ zvodného anjela s chladným výrazom – vsadím sa, že v posteli je divoký!“

„Hahaha, možno máš pravdu! Ale úprimne, aj keby sme nikdy nezískali S-alfu ako je pán Shen či pán Sheng, mať po boku sekretára Gaa Tua by nebolo zlé! Je síce Beta, ale spoľahlivý, vždy pokojný – človek sa pri ňom cíti v bezpečí!“

„Nesnívaj! Sekretár Gao má partnera – Omegu! Poslednú dovolenku si bral, aby ho počas horúčky upokojil!“

„Ach, aj ja by som chcela byť ako Hua Yong – len tak si vypýtať voľno hneď po skúšobnej dobe a odísť domov na celý mesiac!“

„Kľúčom je, že si ‚drží‘ cisára, aby ovládol kniežatá!“ zasmiala sa jedna z nich. „Vidíš oddelenie ľudských zdrojov? Kto si vôbec trúfne niečo proti nemu povedať? Veď je pán Shenov miláčik!“

V tej chvíli sa vo dverách objavila sekretárka na vysokých opätkoch. Jej kroky zaduneli po podlahe a hlas mala ľadový.

„Žiadne klebety počas pracovnej doby! Ak sa to dostane k veľkému šéfovi, budete mať problém!“

„Ale veď je obedná prestávka! A pán Shen predsa nie je v kancelárii!“ odpovedali jej malé O spoločne s úškrnom. „Sekretár Gao je v nemocnici, vedúci sú preč, tak čo, sestra Amy – ak to nikomu nepovieš, kto sa to dozvie?“

Lenže pán Shen nebol na služobnej ceste. Šiel rovno do nemocnice – navštíviť Gao Tua.

Gao Tu však ešte stále ležal v bezvedomí. Shen Wenlang položil kyticu k jeho posteli, ticho sa naňho pozeral niekoľko sekúnd a potom bez slova odišiel.

Gao Tu odmietol prevoz do špičkovej súkromnej kliniky Heci. Trval na tom, že ostane v tejto okresnej nemocnici, kde poznal jedného lekára. Tvrdil, že Heci je príliš drahá a nechce Shenovi Wenlangovi dlhovať takú veľkú láskavosť.

Ošetrojúci lekár bol starší Omega – skúsený, no s chladným pohľadom. Vždy, keď zbadal Shena, tváril sa nespokojne.

Keď po tom večeri Shen Wenlang odvádzal Gao Tua z aukcie, aj on, ktorý si bežne nevšíma drobnosti, si všimol, že s ním niečo nie je v poriadku. Beta ledva stál, triasol sa, spotený do poslednej nitky.

„Nedokážeš ani šoférovať,“ povedal Shen a sám ho odviezol do nemocnice.

Keď vystupovali z auta, musel Gao Tua doslova podprieť – rukou mu prešiel po chrbte, cítil jeho napnuté svaly, akoby stuhol od bolesti. Shen tomu však nepripisoval veľký význam; viac ho znepokojilo, že Gao Tu sa potí ako po maratóne.

Na rozdiel od Shena, ktorý sa málokedy staral o praktické veci, Gao Tu mal v liečbe skúsenosti. Jeho sestra ležala v Heci nemocnici už dlhé roky.

Tam sa peniaze mýňali rýchlejšie než papier. Gao Tu, polosirota, sa naučil prežiť a zvládať veci sám – chudobu, hlad, neistotu.

Shen Wenlang ho odprevadil k okienku, kde sa Gao Tu s istotou prihlásil k špecialistovi na feromónové poruchy.

Po úvodnom vyšetrení starší Omega lekár rozhodol o hospitalizácii.

Shen vedel, že potlačenie feromónov S-úrovňového Alfu môže u Bety zanechať stopy, no nečakal, že by to mohlo byť až také vážne.

„Nemocnica?“ zamračil sa.

Gao Tu sa bál, že ho bude považovať za bremeno, a slabo sa usmial.

„Pán Shen, choďte. Postarám sa o všetko sám.“

Doktor sa zamračil.

„Sám? Ani na výzvu v ohrození života tu nikto neprišiel reagovať!“

Gao Tu mal tvár zaliatu studeným potom, hlava sa mu točila, žalúdok dvíhal, no napriek všetkému sa usmial – nevedel zniesť predstavu, že by Shena zdržoval.

„Nie je to také vážne,“ zamrmal.

Shen Wenlang sa síce tváril chladne, ale zostal. Odviedol Gaa Tua až na izbu, vybavil preňho ošetrovateľku a odišiel až vtedy, keď sa uistil, že je všetko v poriadku.

Pred odchodom sa Shen ešte otočil k nemocničnej posteli.

„Naozaj to zvládneš sám?“ opýtal sa tlmeným hlasom.

Gao Tu mal rozmazaný zrak, hlava sa mu točila a celé telo mu ťažklo únavou. Na Shenovu tvár už takmer nevidel, no aj tak prikývol.

„Hej... som v poriadku.“

Spôsobil mu už dosť problémov. Po celý ten čas od neho – od tohto bývalého spolužiaka – dostával pomoc, či už úmyselne, alebo nie.

Bolo to tak pri štipendiu, aj pri dlhoročnej hospitalizácii jeho sestry v nemocnici Heci.

Dokonca aj pred niekoľkými mesiacmi sa po firme pováralo, že Shen Wenlang možno zaplatil časť jej liečby za neho. Pokladník kvôli ochrane súkromia neprezradil meno pacientky, len potvrdil číslo posteľe – 291. Rovnako odmietol prezradiť Gao Tuovi meno darcu.

Vedel len, že ten človek bol S-úrovňový Alfa, vysoký a pôsobil elegantne. A jediný taký, kto sa mohol v jeho okolí vyskytnúť, bol práve Shen Wenlang.

Keď sa ho na to raz opýtal, Shen odpovedal bez záujmu:

„Nič veľké. Hlavne, že sa to vyriešilo.“

Gao Tu, ktorý nemal rád, keď niečo dlžil, ponúkol, že mu bude sumu splácať zo svojho platu.

Shen však zareagoval podráždene:

„Splácať mi z platu, ktorý ti ja sám dávam? A z čoho potom budete žiť ty a tvoja sestra? Zo vzduchu?“

Gao Tu si nepamätal, čo na to odpovedal, no určite sa len opakovane ospravedlňoval a ďakoval, zahanbený až do špiku kostí.

Po krátkej návšteve v nemocnici zamieril Shen Wenlang priamo do X Hotela.

Bol to ultraluxusný hotel, ktorý otvoril koncern X Holdings v Jianghu pred rokom – prvý sedemhviezdičkový hotel v krajine. Aj najlacnejšia izba tam stála päťcifernú sumu za noc – čistý prepych.

Na najvyššom VIP poschodí mal Shen dohodnuté stretnutie. Opustil nemocnicu bez ochranky, bez sekretára, úplne sám – a preto si nevšimol, že ho sleduje mladý Beta.

Bol vysoký, štíhly a mal ostré, prenikavé oči. V ušiach mal čierne bezdrôtové slúchadlá a tichým hlasom hlásil priebeh sledovania mužovi na druhej strane linky.

Jeho meno bolo Ai Heng. Narodil sa v policajnej rodine, vyštudoval akadémiu, no z osobných dôvodov sa nikdy nestal úradníkom. Za pár rokov sa však vypracoval na najmladšieho

a najlepšie hodnoteného súkromného detektíva v celom Jianghu.

„Cieľ práve odišiel z nemocnice,“ hlásil ticho. „Smeruje do luxusného hotela, pravdepodobne má stretnutie.“

„Pokračuj v sledovaní,“ ozval sa z telefónu Sheng Shaoyou. Jeho hlas bol napätý. Ukazovákom nevedome kreslil krížik na stole a zamračene dodal: „Aron, buď opatrný. Nesmieme ho vyplašiť.“

„Nebojte sa,“ zasmial sa Ai Heng sebavedomo, „sledovanie a záchrana rukojemníkov – v tom som profesionál.“

Shen Wenlang nastúpil do VIP výťahu. Na najvyššom poschodí ho už čakal Chang Yu, jeho dôverník z X Holdingu.

Keď ho zbadal, zamračil sa.

„Prečo ti to tak trvalo?“

„Zdržal som sa,“ odvetil Shen stručne.

Chang Yu si všimol modriny na jeho tvári a výraz sa mu zmenil.

„Kto ťa takto zmlátil?“

„Kto asi?“ uškrnul sa Shen, cítiac pálivú bolesť v líci. „Ten besný pes – Sheng Shaoyou.“

„Hah,“ vydýchol Chang Yu s ironickým úsmevom, „ten chlap ti raz zlomí sánku.“

„Mal by som mu ju radšej zlomiť ja,“ odfrkol Shen podráždene.

Chang ho viedol ku dverám na konci chodby. „Len sa ovládaj. Tvoje emócie sa práve upokojili, neprovokuj.“

Shen sa naňho znechutene pozrel. „Ovládať sa? Bol som zbitý, a ešte sa mám správať jemne?“

Chang Yu len pokrútil hlavou, priložil kartu a otvoril dvere.

Obaja vstúpili dovnútra. Z vnútra vyšiel ostrý závan vône orchideí – ale bola v nej aj zvláštna, kovová príchúť krvi.

Keď sa za nimi dvere zatvorili, hrubé izolačné panely tú vôňu úplne pohltili.

Kapitola 21

Ai Hengovi trvalo takmer dvadsať minút, kým sa konečne dostal na najvyššie poschodie.

Bezpečnostné opatrenia v hoteli X boli mimoriadne prísne. Aj taký skúsený detektív ako Ai Heng musel byť maximálne ostražitý, aby sa len tak-tak vyhol hustej sieti kamier, prešiel prísnyimi kontrolnými bodmi a nakoniec sa nenápadne preplazil až na VIP poschodie, kam sa bežný človek nikdy nedostal.

Najvyššie poschodie hotela X, bielizňová miestnosť.

Dve Omegy, ktoré práve skončili s upratovaním, sa rozprávali, zatiaľ čo Ai Heng ležal v prieduchu nad ich hlavami, celý spotený.

Mal plné ruky práce. Na jednej strane v reálnom čase vysielal Shengovi Shaoyouovi všetko, čo videl a počul, na druhej strane cez slúchadlo sledoval odpočívacie zariadenie, ktoré predtým nainštaloval na recepcii hotela. Zároveň musel nájsť únikovú cestu z najvyššieho poschodia, ktoré bolo pod prísnyim dohľadom kamier a z ktorého sa dalo dostať len tak, aby ho nikto neodhalil.

Ai Heng bol vyťažný na maximum, no bol na to zvyknutý — nepripadalo mu to ťažké. A kým Sheng Shaoyou mlčal, on si dokonca našiel chvíľu, aby si vypočul rozhovor dvoch upratovačiek pod sebou.

Lenže po dvoch vetách mu výraz na tvári náhle stuhol.

„Hej, videla si tú Omegu z izby 9901?“

„Toho malého krásavca s orchidejovou vôňou?“

„Áno, presne toho! Tá tvárička je fakt nádherná! Ach, aká škoda —“

„Aká škoda?“

„Škoda, že ho skoro zničili tí brutálni Alfi.“ Omega, ktorá hovorila, sa zatvárila tajomne, no jej hlas nezmäkol: „Počula som od Xiao Zhanga z nočnej zmeny, že pred pár dňami v noci tú orchideu, ktorá zvyčajne víta vysoko postavených Alfov, odniesli von celú od krvi!“

„Naozaj? Ja som ho videla z diaľky v deň, keď sa sem nasťahoval! Tvár som mu poriadne nevidela, ale Omega, okolo ktorej sa točí banda S-kových a A-kových Alfov, predsa nemôže byť škaredá!“

„Nielenže nie je škaredý, on je jednoducho božský!“ Staršia Omega, opretá o skriňu, sa uškrnula s dvojzmyselným výrazom. „Má chladnú, zdržanlivú tvár, no aj tak s ním zaobchádzajú takto... keby som bola Alfa, dala by som mu všetko, len nech zaplače —“

Druhá Omega sa uškrnula posmešne, s nádychom pohrdania. „S takým šarmom sa nečudujem, že mu včera večer naplánovali osem úloh naraz.“

„Jeden na osem?“ novšia, mladšia Omega sa nechápavo zamračila. „Čo to znamená — jeden na osem?“

„Ty si o tom ešte nepočula?“ Staršia sa na ňu povýšenecky pozrela. „Toto poschodie X Group využíva výlučne na prijímanie VIP hostí. Lenže tí bohatí a vplyvní politici či celebrity už zažili všetko možné. A keď už sú tu, samozrejme chcú skúsiť niečo nové. A čo môže byť pre divokého Alfu vzrušujúcejšie než brutálna, surová skupinová zábava?“

„Navyše,“ pokračovala s úškrnom, „izba ako 9901 má množstvo záujemcov. Ak by sa čakalo v rade jeden po druhom, trvalo by to večnosť. Takže — v záujme efektivity — sa menšie prekrývanie víta. Väčšina stálych hostí sa tu pozná, a je bežné, že sa pri takýchto hrách spoja. Napokon, podeliť sa o Omegu je tiež forma spolupráce — znak vzájomnej dôvery.“

Mladý Omega otvoril oči dokorán v šoku. „Čo tým myslíš — jeden na osem znamená...?“ Jeho tvár zoskočila do červena a koktal: „Tým chceš povedať, že bol sám, že bol...“

Ai Heng: !!! ???

Sheng Shaoyou: !!!!!

„Ai Heng.“

„Áno?“

„Vyved'te ho von.“

„Č-čo?“ Na tomto poschodí bolo veľké rušenie signálu. Ai Henga vyľakal bzučiaci zvuk v slúchadlách; s námahou si ich upravil, kým znova nezačul hlas svojho zamestnávateľa.

Na druhej strane príjmu bol Sheng Shaoyou, ktorý bol na pokraji kolapsu; hovoril chrapľavým, suchým hlasom: „Okamžite vyved'te toho Omegu, o ktorom hovoria! Prived'te ho ku mne!“

„Pán Sheng!“ Ai Heng hovoril rýchlo, no potichu. „Počujem normálne — hovoríte príliš nahlas, skoro mi to preráža uši.“

„Prived'te ho späť!“ Sheng Shaoyou ani netušil, ako hlasno kričal. Keď sa spamätal, stôl vedľa neho bol prázdny — dekorácie, papiere a stojan na perá, ktoré tam pred chvíľou ležali, boli zrazu rozhádzané po celej miestnosti.

Potriasol dlaňami, ktoré mal znecitlivené od nárazu o tvrdý drevený stôl, a silno si pritlačil košeľu k hrudi, až sa mu tuhá látka dokrčila. Chrbát ruky akoby mu prešiel niečím ostrým — bol narezaný, opuchnutý a silno krvácal.

Tá drobná rana však pre Sheng Shaoyoua nič neznamenala. Trpel záchvatom srdca; myseľ sa mu rozpadala a zároveň rýchlo kalkulovala s aktuálnou situáciou.

Pred časom X Holdings verejne oznámila, že bude hľadať partnerov v Jiangsu a v Šanghaji, aby spoločne vybudovali centrálnu továreň a vyvíjali aj vyrábali nové produkty súvisiace s feromónmi v Číne.

Sheng Shaoyou vedel, že Shen Wenlang bude chcieť túto časť koláča získať rovnako ako on. Ale nečakal, že tá beštia — ktorú by mal niekto prejsť autom — obetuje Hua Yonga X Holdings.

Prečo by to urobil? Veď to bol len krehký, jemný Omega, ktorého sa Sheng Shaoyou bál dotknúť! Shen Wenlang chcel spolupracovať s X Holdings — prečo by pri tom použil Sheng Shaoyouovu Omegu ako prostriedok výmeny?

Sheng zahryzol do kĺbka prsta a bezmyšlienkovite chodil sem a tam vo veľkej kancelárii. — *Bol som vtedy príliš zhovievavý! Mal som ho zabiť! Mal som Shen Wenlanga stiahnuť z kože! Mal som mu ťahovať hlavu a vystaviť ju na ulici!*

Hua Yong bol teraz na najvyššom poschodí hotela patriaceho X Holdings. Tento hotel Shengovi nebol cudzí — kedysi tam prijímali významné návštevy aj bývalí šéfovia X Holdings. Keď nastúpilo nový vedenie, okamžite ho dal zrenovovať a premenil ho na jeden z najluxusnejších hotelov v krajine, možno dokonca v celej severnej pologuli. Znovu ho otvorili minulý rok.

X hotel dokázal hosťom zabezpečiť všetko, na čo si len pomysleli. Keď zaplatíš, môžeš si užiť kompletnú starostlivosť, ktorá uvoľní telo aj myseľ.

Li Baiqiao tam bol ešte pred rekonštrukciou niekoľkokrát. Dokonca aj on — divoký chlap, ktorého len tak niečo nerozhodí — tvrdil, že to bolo vzrušujúce a návykové. Dalo sa predpokladať, že po znovuoťvorení budú služby ešte dokonalejšie.

Sheng Shaoyou tam nikdy nebol, no počul, že čím vyššie poschodie, tým exkluzívnejšie prijatie. Celé najvyššie poschodie bolo kedysi rajom pre zvrhlíkov.

Dve Omegy, ktoré o tom debatovali, zjavne netušili, že len pár vetami rozhrýrili v Shengovi Shaoyouovi roj myšlienok.

Staršia sa usmiala a povedala: „Pracujem v tomto hoteli už takmer dvadsať rokov. Pred siedmimi, ôsmimi rokmi, ešte skôr než mladý pán prevzal moc, som na vlastné oči videla, ako štyria Alfi zmlátili Omegu na smrť. Muža potom zabalili do plachty a vyniesli von. Telo bolo stále teplé. Bolo to hrozné.“

Mladší sa opäť zľakol a ticho sa spýtal: „A čo sa s ním stalo potom?“

„Kto vie?“ odvetila staršia ľahostajne. „Možno ho hodili do rieky. Okná na tom poschodí sú zosilnené a nepriestrelné — žiadna Omega tam nedokáže rozbiť sklo ani vyskočiť z

budovy. Život či smrť, to už záleží na osude. Vieš, že dvere všetkých host'ovských izieb sú špeciálne vyrobené? Nielen so silnou zvukovou izoláciou, ale majú aj izoláciu feromónov. Uhádni, na čo to je?“

Mladý Omega dostal za pár minút toľko informácií, že ich sotva spracovával. S pomäteným výrazom povedal: „Zvuková izolácia je, aby hostia v susedných izbách neboli rušení. Izolácia feromónov je na izolovanie... feromónov? Prečo? Pretože sa boja, že vôňa bude príliš silná a pri zmiešaní bude nepríjemná?“

Staršia prikývla: „Áno, máš pravdu. Predstav si, že niekoľko Alfov začne uvoľňovať feromóny na Omega — ten by kričal od bolesti, však?“

Mladému Omega sa telo náhle zachvelo, zadok sa mu stiahol, sklonil krk a trápne zašepkal: „Prvýkrát mi napadá, že byť škaredým Omegom ako ja, nemusí byť až také zlé.“

Mladý Omega — stážista, ktorý bol v práci len dva mesiace — bol vystrašený, no zároveň stále počúval. Pozrel nahor a uvidel, že staršia Omega ho pozorne skúma. Okamžite sa mu v tvári zjavil zvedavý výraz a spýtal sa: „Povedala si, že som mal väčšinu odpovedí správne — kde som sa teda mýlil?“

Staršia mu neodpovedala hneď, len sa opýtala: „Počul si už o vynútenej horúčke?“

„Čože?“ Mladý Omega sa na ňu prázdne pozrel a váhavo odpovedal: „Poznám len bežnú horúčku. Učili nás o nej na biológii v škole — každý Omega má pevné obdobie horúčok a Alfovia majú obdobie náchylnosti.“

Staršia sa znovu zasmiala a pohladila hlavu mladého oproti nej. „Neopakuj učebnice! Knihy sú pre dobré deti. Spôsoby sveta sa v nich nenaučíš.“ Olizla si vysušené, popraskané pery a pokračovala: „Ak je krehký Omega v tej istej miestnosti s príliš mnohými zlomyseľnými Alfami, ktorí uvoľňujú feromóny, bude to pre neho horšie než smrť — v podstate ho zabijú.“

Ako videla, že tvár mladého Omega, staršia Omega sa znovu uškrnula: „Vlastne Xiao Zhang z nočnej zmeny bolo toho chudáka ľúto. Počula som, že zo začiatku nebol veľmi poslušný. Narodil sa s tak jemnou a krásnou tvárou, ale keď prišiel prvýkrát, bol neuveriteľne tvrdohlavý.“

„Bol nútený nadýchať sa toľkých alfa feromónov — a aj tak mal ešte dosť sily na to, aby si prehryzol zápästie a pokúsil sa o samovraždu.“

„Čo?“

Mladý Omega si zrazu spomenul na rýchly pohľad, ktorý zachytil v ten deň na chodbe.

Krásny recepcný z izby 9901, ten s orchidejovou vôňou, bol štíhly, no vysoký — ani vedľa skupiny najvyššie

postavených Alfov nepôsobil nízko. Jeho jemná postava bola zahalená do tmavého hotelového kabátu a jeho pokožka bola biela ako porcelán, priesvitná, akoby žiarila.

Celé jeho vyžarovanie bolo chladné — viac ako panenské, než ako typické pre pracovníka oddelenia PR.

Mladý Omega si náhle spomenul na scénu z jednej starej duchárskej legendy, kde čistú a nevinnú vílu stiahol démon do pekla žiadostivosti.

Bolo ťažké si predstaviť, aké zúfalstvo musel cítiť človek s dušou z ľadu a snehu, keď sa rozhodol uhryznúť si do zápästia, len aby všetko ukončil.

...Sheng Shaoyou to už ďalej nemohol počúvať.

V mysli sa mu znova a znova objavoval Hua Yongov nevinný, hanblivý úsmev.

Spomienky na tie nežné chvíle, ktoré spolu prežili pod mäkkým svetlom slnka, mu prenikali do srdca ako tisíce ostrých šípov.

Moja orchidea.

Môj verš v kvete.

Jeden proti mnohým? Ako mohol? Ako mohol vôbec byť ochotný...

Ten tenkonohý a tvrdohlavý Omega bol taký nemotorný aj pri bozkávaní, že Sheng Shaoyou si musel držať tvár, aby mu zabránil utiecť z hanblivosti uprostred bozku.

Alfa s hodnotením S, ktorému vzali jeho Omegu, sa pomaly menil na šialenca.

Zavrel oči od bolesti, akoby mu niekto vytrhol kus srdca. Jeho hrud' sa prudko dvíhala a klesala, dýchal tak rýchlo, až sa zdalo, že sa mu pľúca lámu. V hrudi sa mu otvorila obrovská, zúfalá prázdnota a studený vzduch sa do nej bez milosti vovalil, tuhol a vydával chrapľavý „hsss“ zvuk — ako staré deravé mechy.

Sheng Shaoyou si predstavil Hua Yongovu jemnú tvár, tú snehovobielu pokožku bez jediného póru, uši, ktoré mu sčervenalí hanbou pri každom bozku... a jeho poruchu feromónov.

Tí Alfi, ktorí sa prišli len zabaviť, by ho nikdy neznačkovali — oni by ho zabili.

Shengovi sa pred očami mihol obraz: *Hua Yong, zabalený v hotelovej plachte, vynášaný z izby celý od krvi.*

Jeho orchidea, ktorá otvorila ústa v zúfalstve a zahryzla sa do vlastného zápästia, len aby všetko ukončila.

Sheng Shaoyou cítil, ako sa mu srdce láme. Pamätal si ten štíhle, biele zápästie — keď ho kedysi držal, bál sa použiť silu, aby mu ho nepochámal.

Muselo to bolieť... tak veľmi bolieť, keď sa doň zahryzol sám.

Čím viac na to Sheng myslel, tým ťažšie sa mu dýchalo. Akoby mu neviditeľná ruka zvierala hrdlo.

Tí ľudia by sa nikdy nezastavili len preto, že by Hua Yong povedal „stačí“. Im bolo jedno, či mu ubližujú. Im išlo len o vlastné uspokojenie.

Oprel si čelo o prekrížené ruky na stole. Oči mu pálili a po lícach mu začali stekať kvapky čirej vody, ktoré dopadali na stôl jednu po druhej. Pohľad sa mu rozmazal, sám ani nevedel, čo hovorí do vysielacky Ai Hengovi.

V duchu sa trýznil, myšlienky sa mu vírtali v hlave ako dýky. Predstava, že sa niekto dotýka jeho orchidey, mu zvierala srdce ako železný drôt. Kúsok mäsa v jeho hrudi, ktorý ešte bil, sa triasol a pulzoval ostrou, drvivou bolesťou, akoby sa mal každú chvíľu zastaviť.

„Ai Heng,“ zhrýzol slová, „prived' ho späť. Dám ti sto miliónov. Ak ho privedieš živého, hotovosť bude tvoja — a môj večný dlh k tomu.“

Ai Heng si zložil slúchadlá, pretrel si takmer ohluchnuté uši, zotrel pot z čela a sucho odvetil: „Dobre, pri takej odmene nebudem žiadať žiadne príplatky za riziko ani lekárske výdavky.“

Kapitola 22

15:00, hotel X, izba 9901.

Závesy boli pevne zatiahnuté a jediným zdrojom svetla v tmavej izbe bola tlmená stojacia lampa. Orchideová vôňa už nebola taká prenikavá a ostrá ako pred pár dňami, keď sem prišiel Shen Wenlang, no stále bola dosť ťažká na to, aby dusila.

Chang Yu mlčky vytiahol dva špeciálne izolačné respirátory a jeden podal Shenovi Wenlangovi, ktorému sa na líci črtala výrazná modrina.

Shen Wenlang potlačil zlosť, chladne roztrhol obal a nasadil si masku. Potom natiahol nohu a kopol do nádhernej stoličky s jemnými rezbami pri nohách postele.

„Mojich chlapov si zbil tak, že ich vlastné matky nespoznali! A ty máš ešte tú drzosť tu spať?!“

Táto dvojica bola naozaj „úžasná“ — jeden zbil jeho, druhý jeho podriadených. Dvaja spolupáchatelia, ktorí sa spojili a rozhodli sa vybaviť si to so Shen Wenlangom sami!

Keď si to uvedomil, zlosť v ňom ešte viac vzbĺkla a zreval: „Je už tri popoludní a slnko mi svieti na zadok!“

Chang Yu sa na neho zamračil s nesúhlasom a pohľadom mu naznačil, že Shen Wenlang si práve koleduje o problém — ako ten, čo sa snaží potiahnuť tigra za fúzy.

„Hmmm — “

Na drahej, ručne vyrábanej posteli, objednanej na mieru z východnej pologule, ležala pod prikrývkou postava. Bola vysoká, no štíhla. Prikrývka sa jemne dvíhala a ramená, ktoré z nej vykúkali, mali nádherné línie, no boli posiate tmavými modrinami, až bolo ťažké na to pozerieť.

Shen Wenlang však nemal pre muža na posteli ani štipku súcitu. Keď videl, že sa ani nepohne, podráždene kopol znovu — no len do stoličky. Do postele sa neodvážil.

„Robíš tu strašný hluk,“ ozval sa konečne lenivý hlas spod prikrývky. Postava sa pomaly zdvihla, odhrnula perinu a posadila sa. „Shen Wenlang, padá nebo?“

Chang Yu na Shena znovu zazrel, výčitka mu visela v očiach: *Varoval som ťa, aby si si s ním nezačínal.*

Potom sa obrátil k mužovi na posteli a bezmocne povedal: „Nebo nepadá, len Wenlang pred pár dňami požiadal Shenga Shaoyoua, aby mu rozbil hubu.“

Muž na posteli sa potichu zasmial: „Upozorňoval som ťa, že je nebezpečný. Mal si byť opatrnejší.“ Zdvihol k nemu pohľad. „Bránil si sa?“

Shen Wenlang zafrflal: „A čo iné som mal robiť? Stáť tam a nechať sa zbiť?“

„Dotkol si sa ho?“

„Vieš, čo je sebaobrana?“

„Neviem,“ odpovedal ten druhý chladne. Vystrel ruku, na ktorej sa črtali modriny, a zapol lampu. Jeho tvár bola náhle iná — bez úsmevu, bez štipky mäkkosti, akú mala len pred chvíľou. „Kam si ho kopol?“

„Snažil sa ma priškrtiť, tak som ho kopol do brucha,“ zamračil sa Shen Wenlang. „Len jeden kopanec.“

„Len jeden?“

Malý tyran sa postavil z postele. Bosé nohy sa mu zabárali do mäkkého koberca; spod voľného županu vykukli dlhé, štíhle, biele nohy posiate modrinami.

Nežne si rozopol košeľu. Jeho hladká, bledá hrud' bola posiatá stopami — rezmi, modrinami a fľakmi, až z toho boleli oči. No jemu to bolo jedno. Zdvihol ruku s pohybom, ktorý bol až neprirodzene ladný, a odhrnul si vlasy. Potom sa otočil, pohľadom prebehol Shenovi Wenlangovi po pravej nohe — a ten pohľad bol ako nôž.

Shen Wenlang cítil, ako mu po chrbte prebehol mráz a pokožka na temene sa mu napla.

V izbe sa zdalo, akoby orchideová vôňa zrazu zhustla — ťažká, dusivá, prenikavá.

Napriek tomu, že mal nasadenú masku, Shen Wenlang, ku ktorému to smerovalo, cítil, ako mu bolesť pulzuje v žľazách za krkom.

„Nabudúce to nerob,“ malý tyran pred ním to povedal mätko, no prísne; jeho postoj bol taký nadradený, akoby žiadal, aby mu druhí boli vďační za jeho milosť.

Shen Wenlangovi sa tvár ešte viac zatiahla.

Do riti, myslíš si, že to robím dobrovoľne? Sheng Shaoyou je idiot, kvôli nemu nemám chuť byť tebou zmlátený, ale nie som hlupák! Chcem, aby ma on bil? Nie! Nabudúce? Nestane sa to!

Lenže Shen Wenlangu nedržala jeho pýcha, ale myšlienka, že takmer polovicu kapitálu na svoj biznis mu poskytol malý tyran pred ním.

Zabudni na to, ber to ako oplácanie láskavosti, ty zamilovaný malý bastard!

Z hlavy mu šľahali pary. Po tichom vyplutí hromady nádvok si napokon spomenul, že prišiel riešiť biznis.

„Keď budeš v budúcnosti učiť svojich podriadených, mohol by si byť, prosím, jemnejší? Nikto, kto vyšiel z tvojej izby, nemohol normálne pracovať. Posledných osem stále leží na JIS.“ Pri tej myšlienke Shen Wenlang povzdychol: „Mohol by si nechať niekoľko takých, čo hospitalizáciu nepotreujú?“

„Čo – ak by tu nebolo tucet lúzrov, ktorí sa chcú pchať do obchodu s drogami, zrútil by sa svet?“ Malý tyran sa oprel o čelo postele a vyzeral ako cisár: „Odvážiť sa pod menom X Holdings zapliesť do koláča, ktorý ti nepatrí – aký je to zločin a čo z neho vyplynie? To dobre vieš.“

„Konečne som vytiahol túto rozbitú loď na breh. Ak sa niekto odváži znova ušpiniť moju palubu, zabijem ho. Je to ťažké pochopiť?“ pokračoval ďalej.

„Chápem.“ Shen Wenlang zovrel zuby. „Nebudem to robiť znova. Ak sa niekto ešte raz odváži urobiť chybu, budem prvý, kto ho zabije.“

Malý tyran sa usmial: „Správne. Viem, že je ťažké viesť ľudí. Ale Wenlang, ja som dosť zhovievavý – pár rán som im dal a nechal ich odísť so všetkými končatinami. S čím si ešte nespokojný?“

Shen Wenlang: „Koľko rán si myslíš, že to bolo? Ešte pár a ja by som bol mŕtvy!“

Pery malého tyrana sa jemne zakrútili: „Ani som sa nesnažil. Ak z toho môžu zomrieť, môžu si za to sami – sú príliš slabí.“

Shen Wenlang si v duchu povzdychol: *Nehovor im, že sú slabí – skôr ty si príšerný. Si silný ako monštrum!*

Chang Yu, ktorý stál pri nich, videl, že Shen Wenlang vyzerá pobúrene, a bál sa, že sa rozpúta hádka s malým

tyranom. Keďže ho pred chvíľou malý tyran podusil — práve po citlivom období — bez milosti, snažil sa upokojiť situáciu: „Šéf osobne trestá svojich nezbedných podriadených hneď po ich citlivom období. To je pre nich požehnanie. Dokazuje to tiež, že sa šéf snaží formalizovať a legalizovať X Holdings, čo je nevyhnutné.“

Mladík, ktorý lenivo ležal na posteli, sklonil oči, dlhé husté mihalnice mu zakryli krásne oči: „Žiadne drogy — to je hranica. Staraj sa o svojich ľudí a nesklam ma.“

„Áno.“

V posledných rokoch sa u tohto malého tyrana citlivé obdobie predlžovalo a príznaky boli čoraz desivejšie.

V celom Jianghu bola táto izba, ušitá presne pre neho, jediným priestorom, ktorý ho uniesol.

Pri rekonštrukcii hotela bola izba 9901 upravená kompletne pre mladého majiteľa. Dvere a okenné rámy sú z extrémne tvrdých, vzácnych kovov, sklá sú z fullerénu — tak tvrdé, že by dokázali priamo rezať diamant. Celá izba je vystlaná vrstvami izolácie feromónov. Celková cena bola tisícnásobne vyššia než u bežných izieb.

Napriek tomu, ak sa pozorne pozrieš, po tomto mesiaci zistíte, že sa okenné rámy a dvere v izbe zdeformovali.

Keby to bolo len bežné citlivé obdobie, dalo by sa to zvládnuť. Lenže išlo o špeciálne obdobie.

A aby toho nebolo málo, dlhodobý tesný kontakt s vyvoleným partnerom a následné vynútené odlúčenie počas citlivého obdobia spôsobili obrovskú separačnú úzkosť, ktorá ďalej vystimulovala Enigmu a spustila sériu vážnych porúch hľadania partnera. Citlivé obdobie, ktoré kedysi trvalo týždeň, sa totiž predĺžilo.

Násilná Enigma mučila všetkých, vrátane jeho samého, a polovicu z nich takmer stála život.

Prežívanie tohto výnimočného obdobia osamote malo obrovský negatívny dopad na Enigmu a následky pretrvávali dlho. Doteraz uplynul takmer týždeň od konca jeho citlivého obdobia, ale stále trpí; dokonca jeho kedysi úžasná regenerácia bola výrazne oslabená.

Jazvy na jeho tele po citlivom období sú stále živé.

Aj keď bol jediný, kto dokázal zraniť tohto mladého muža — bytosť, ktorej sila bola omnoho väčšia než pribojná guľka a ktorej existencia bola vzácnejšia než najprísnejšie chránené zviera — rany, spôsobené sebapoškodzovaním šokovali každého, kto ich videl.

Lekári, ktorí sa zúčastnili na ošetrovaní, mali o svojho krásneho šéfa strach. Aj keď vedeli, že Enigma má nízku toleranciu bolesti a mimoriadnu schopnosť regenerácie, nedokázali byť pri ošetrovaní iní ako jemní.

Po starostlivom ošetrovaní sa krvavý rez na zápästí zatiahol a vytvoril chrastu, no aj tak pôsobil čerstvo a desivo.

Napriek tomu sa tento jemný, zdanlivo slabý malý „zvrátenec“ zdal byť so sebou nadmieru spokojný. Zdvihol ruku, obdivne si ju prezeral a po chvíli si ticho odfrkol: „Ako dlho myslíš, že tieto rany vydržia?“

Pohladil si modrinu na hrudi a nespokojne vzdychol: „Zahojí sa príliš rýchlo. Čo ak to potom neuvidí?“

Shen Wenlang jeho otázky ignoroval. Mračiac sa otvoril projektovú dokumentáciu a sucho s ním začal preberať pracovné záležitosti.

Keď šlo o niečo dôležité, malý tyran dokázal na chvíľu stíchnuť. Oprel si bradu o ruku, počúval lenivo, ale zakaždým si zachytil hlavné body a na konci porady presne poukázal na všetky chyby.

Keď dohovorili, Shen Wenlang sa postavil.

Tyran zabalený v nočnom župane, tiež vstal a odprevadil ho k dverám. Keď sa chystal odísť, pokojne prehovoril: „Pán Sheng ťa možno príde pozrieť o pár dní. Využi čas a oddýchni si, aby si zosilnel.“

Silnejší a odolnejší voči bitkám, však? Shen Wenlang naňho zúrivo pozrel a po chvíli tichého sebazaprenia mu ušlo: „Malý šialenec.“

Na bledých perách sa mu okamžite objavil jemný úsmev — krásny oblúk, nevinný a drzý zároveň. „Pán Shen, vidíme sa budúci týždeň.“

Ai Heng ležal v prieduchu takmer štyri hodiny, kým konečne uvidel, ako dvaja vysokopostavení Alfí opustili izbu 9901 jeden po druhom.

Z dverí sa pri ich odchode vyvalila ťažká orchideová vôňa — taká silná, že ju cítil aj Beta ako on.

Pri spomienke na rozhovor tých dvoch Omég v pracovni Ai Heng, ktorý si vždy myslel, že má kamenné srdce, zacítil súčiť.

Zachrániť život je lepšie než postaviť sedemposchodovú pagodu — a tentoraz ho čaká aj odmena sto miliónov a priazeň princa zo Shengfang Biology!

No tak, do toho!

S touto myšlienkou vytiahol z tašky jeden z nástrojov, zovrel ho medzi zubami a plazil sa po prieduchu rukami aj nohami — ticho a mrštne ako had pripravený na útok.

Trvalo mu vyše polhodiny, kým sa dostal k ventilačnej mriežke izby. Cez malú štrbinu uvidel Omegu v hotelovom župane, ako stojí pri okne siahajúcim od podlahy až po strop.

V izbe bolo svetlo jasné, mäkký svit rozlieval po miestnosti teplý odlesk a bez ľútosti osvetľoval jeho štíhly chrbát. Stál s prekríženými rukami, tvárou k osamelej nočnej scéne mesta za oknom. Pod šedým županom vystupovali lopatky ako ostré krídla motýľa, no napriek tomu v tom bolo čosi jemné, takmer nežné — krása na hranici bolesti, ako motýľ, ktorý sa chystá roztrhnúť kokón.

Z županu mu vykúkala biela, jemná šija a okolie žliaz bolo posiate strašnými jazvami.

Ležiac v tmavom, úzkom otvore ventilačného potrubia, Ai Heng nevidel celkom jasne, ale hneď pochopil, že to museli byť stopy po uhryznutiach Alfov — drsné, bez zľutovania.

Tí muži, zvyknutí na absolútnu nadvládu nad Omegou, pri takomto krehkom, bezbrannom tele neváhajú zakusnúť s plnou silou — až do krvi.

Je to také úbohé! pomyslel si Ai Heng a pri spomienke na tých sto miliónov mal takmer slzy v očiach.

Dobre, moje malé zlatíčko — nech ťa ja, horlivý mladík, zachránim z tohto pekla, ak už nie z lásky, tak aspoň pre peniaze!

Ai Heng mal dokonalé pohyby a považoval sa za najlepšieho detektíva a zloдея na svete. Otvoril nespočet

trezorov a jeho kroky boli také tiché, že ani prezidentská ochranka by ich nezachytila.

No tentoraz, oslepený túžbou po bohatstve, si nevšimol, že mladý muž stojaci pri okne predtým, než sa doplazil k ventilu, len mierne zdvihol obočie.

Neotočil sa — len pomaly presunul pohľad k vzdialenému oknu. — V noci tam žiaril obrovský reklamný panel so svietiacim nápisom.

O ďalšiu polhodinu neskôr Ai Heng napokon odstránil mriežku a obratne vyliezol z prieduchu — ľahký ako pavúk visel na vlákne a skočil medzi nosníky budovy.

Chudák Omega, ktorého Alfi mučili, sa pomaly otočil.

Ai Heng už podľa rozprávania upratovačiek tušil, že bude krásny, no keď ho uvidel celého, aj tak mu v hrudi zovrelo — úplne onemel úžasom.

Stratiť pozornosť čo i len na sekundu je pre detektíva v službe obrovské zlyhanie! Aj Heng sa podráždene preklínal, potom znova zdvihol hlavu a gestom umlčal zjavne vystrašeného Omegu.

„Neboj sa,“ povedal tlmeným hlasom. „Poslal ma prezident Sheng. Prezident Sheng ma požiadal, aby som ťa vzal domov.“

Táto Omega, krásna ako kvet, mala oči, v ktorých sa odrážala všetka vlhkosť a samota sveta. Jeho tvár bola bledá,

pohľad čistý ako sklenené perly. No keď počul meno svojho milovaného, prázdny pohľad mu zrazu zvlhol smútkom.

Ai Hengovi sa srdce stiahlo, akoby mu ho niekto zovrel v dlani.

Do čerta! pomyslel si. Mal chuť dať Shengovi Shaoyouovi zľavu — z čírej ľútosti!

„Pán Sheng?“ spýtal sa Hua Yong ticho. „On... on ťa poslal, aby si ma vzal domov?“

„Áno,“ prikývol Ai Heng stručne. „Toto nie je miesto na rozhovor. Poď so mnou.“

Hua Yong sa naňho pozrel, urobil pár krokov dopredu, no zastavil sa. „Ale...“ Zahryzol si do spodnej pery, jeho oči zasa potemneli. „Ako mám vedieť, že mi neklameš?“ V očiach sa mu zaleskli slzy — pohľad plný bolesti človeka, ktorý sa zrejme už viackrát pokúsil uniknúť, no zakaždým utrpel niečo, čo by taký krehký a krásny Omega nikdy nemal zažiť.

Ai Heng si všimol ťažké modriny na jeho krku a hrudi; jeho štíhle ruky boli posiate blednúcimi fľakmi a ranami, ktoré aj tak stále pôsobili desivo. Tento Omega — tak nádherný, až sa človeku zdalo, že jeho krása je poškvrnená samotnou existenciou — bol brutálne zneužitý. Možno raz. Možno viackrát.

Jeho strach mal svoje dôvody.

Ai Heng si povzdychol. Nemal na výber — musel riskovať a zostať o niečo dlhšie. Vytiahol telefón a zavolať Shengovi Shaoyouovi, dúfajúc, že jeho zamestnávateľ ho presvedčí.

Telefón zazvonil len raz, a už bol zdvihnutý.

Sheng Shaoyou držal mobil pevne, akoby mu zrástol s dlaňou. V momente, keď sa spojenie nadviazalo, z druhej strany sa ozval rozochvený, naliehavý hlas: „Vidíš ho? Ako je na tom?“

„Vidím,“ odpovedal Ai Heng. „Ale chce sa uistiť, že si to naozaj ty, kto ho berie preč.“

Podal telefón Omega pred sebou — tomu, ktorý vyzeral, že by sa rozpadol, keby sa ho niekto dotkol. Hua Yong si ho opatrne prevzal, akoby držal niečo krehké, a priložil si ho k uchu.

Z druhej strany sa ozval hlas, ktorý poznal — hlas, ktorý ho kedysi upokojoval, no teraz ho roztriasol.

„Kvet môj,“ zaznelo pomaly v éteri.

Známym tónom sa niesol Shengov hlas a Hua Yongove oči, krásne ako keby ich pobozkal Boh, sa zaleskli. Pod dlhými mihalnicami sa mu nazbierali slzy.

Ai Heng cítil, ako ním prešiel elektrický výboj. V hrudi ho pichlo ostré bodnutie.

Pomyslel si: *Dúfam, že už nikdy nikto nedonúti tohto Omegu plakať takto smutne.*

Kapitola 23

X Hotel je od bytu, kde býval Hua Yong, vzdialený len dvadsať minút jazdy.

No Sheng Shaoyou, stojaci pri dverách do suterénu, mal pocit, že žije celý rok v mukách. Nikdy necítil, že by sa dvadsať minút vlieklo tak dlho.

Ai Heng sa spoliehal na svoj profesionálny úsudok. Rázne namietal proti tomu, aby Sheng šiel do hotela osobne, a nekompromisne žiadal, aby sa mecenáš, ktorý vysolil obrovské peniaze, poslušne držal doma.

Sheng nemal na výber: poslal auto a niekoľko áut s bodyguardmi, aby sa s Ai Hengom stretli pri vchode do hotela X.

Ai Heng s ním ostal v spojení.

Pre ostatných bol Sheng Shaoyou arogantný, sebavedomý a nedosiahnuteľný ako slnko na nebi.

No Ai Heng videl, že tento S-úrovňový Alfa bol k svojej milovanej Omega nesmierne opatrný — akoby sa bál dotknúť vzácného drahokamu, ktorý stratil a zázrakom znovu našiel.

Cestou povedal Sheng mnoho slov, no okrem občasnej Ai Hengovej odpovede Hua Yong na druhom konci linky nepovedal ani slovo.

Ai Heng sa nedokázal dívať na bledú tvár Omegy a povedal Shengovi: „Pán Sheng, zatiaľ hovorte menej. Nevyzerá dobre.“

Shengovi sa zovrelo srdce — akoby mu niekto vložil žeravé železo pod hrudník. V ušiach mu zaznelo šumenie a v nose cítil dym.

Ai Heng sa pozrel na Omegu, čo ticho zvieral okraj župana a mlčal; bolo mu z toho ťažko. Hua Yong si krčovito objímal svoje tenké ruky, biele prsty pevne držali látku pri hrudi — akoby chcel celé telo skryť. Zdalo sa, že ak sa len dosť pevne pritlačí a schúli, všetko to, čo prežil, bude menej skutočné.

Alfa-bodyguard vpredu nasával orchideovú vôňu vo vzduchu a kradol pohľady do spätného zrkadla. Cítil vinu, no zároveň bol pripravený podľahnúť.

Nie je úplne fér hovoriť, že všetky nešťastia tejto Omegy spôsobil jeho ohromujúci vzhľad. S takou tvárou je isté, že bude vzbudzovať žiadostivosť. Ak čisté jahňa nemá, čím sa brániť, a stretne svorku vlkov, výsledok si možno domyslieť.

A táto Omega je presne tá „lahôdka“, pri ktorej by všetkým Alfám na svete tiekli sliny.

Aj v obyčajnom pyžame vyzeral ako erotická maľba.

Župan mal tenkú tkaninu — aj keď bol zapnutý, pod ním bolo v náznakoch vidno oslepujúco bielu pokožku.

Oči bodyguardov vpredu stále sklízavali na jeho hladkú hrud', nenásytne mapovali šľahance, modriny a krehké, zúfale rany na zápästiach, ktorými si k hrudi pritláčal látku.

Vyzeral pritom čisto a asketicky.

No v tvári mal rozbitú krehkosť, čo odhaľovala ťažko opisateľnú zmyselnosť. Takáto tvár — či už plače a prosí o milosť, alebo je prázdna a znecitlivená — prebúdza v skazených kútoch ľudského srdca sadizmus: *pošpiť čistého, zlomiť krehkého, vidieť ho padať ako mesiac, roztrieštiť sa ako kvet, klesnúť ako nefrit.*

Ai Heng to už nezniesol. Keď bodyguard vpredu po N-tý raz nenápadne zazrel do zrkadla, zreval: „Braček! Máš vôbec nejakú profesijnú etiku? Veď si bral prachy od Alfy! Zatvor tie prasačie oči!“

Krehká Omega vedľa neho sa opäť mimovoľne striasla.

Ai Heng okamžite zjemnil hlas a utešil ho: „Neboj, ak to spraví ešte raz, vyškrabem mu oči a použijem ich ako gule na petang!“

Našťastie, skôr než sa dopustil úmyselného ublíženia na zdraví, auto zastavilo v suteréne luxusného rezidenčného komplexu.

Sheng, ktorý čakal v lobby, sa okamžite rozbehol.

„Hua Yong! Hua Yong!“ Len málokedy stratil sebaovládanie takto. Ešte kým auto poriadne nezastavilo, buchotal na okno a volal jeho meno.

Hua Yong reagoval veľmi slabo. Pohnuto zdvihol hlavu — akoby mal pocit, že Sheng, prilepený na okne a volajúci jeho meno, je len hmlistý prelud zo sna.

Ai Heng si pomyslel so súcitom, že tento úbohý Omega o takých záchranách určite často sníval. A v nespočetných nociach, keď bol pošpinený a trhaný, sa už toľkokrát sklamal, že si netrúfa dúfať ani veriť.

„Pod' von, sme tu,“ povedal jemne Ai Heng.

Sheng zvonku otvoril Hua Yongovi dvere.

Hua Yong sa zhrbený vysúkal z auta a len čo sa postavil, znova zdvihol zrak — a uvidel Shengovu zúfalú tvár.

Tento vrcholový Alfa, čo sa narodil s tým, že má všetko, asi nikdy nezažil, aké to je niečo stratiť a získať naspäť. Na jeho peknej, vyčerpanej tvári sa miešala veľká bolesť so sladkou úľavou.

Objal krehký chrbát Omegy, dlaňou mu pritlačil trasúci sa, zraniteľný krk a vzlykavo ho tíšil: „Neboj sa, už je koniec, poďme domov, poďme domov. Neboj sa, Hua Yong, buď dobrý, neboj sa.“

Buď dobrý.

Možno v každej noci, keď bol nútený byť podrobený a nevidel tvár votrelca, bolo slovo „dobrý“ špinavé.

V Omegovom výraze sa rozliala prázdna bolesť, akoby ho trhali zaživa. Zmietal sa, zúrivo, ako plachá mačka zahnaná do kúta.

Sheng, odhodený prudkým trhnutím, ho objal ešte tuhšie — a jeho od nevyspatia suché oči zvlhli.

Po mesiaci nevidenia bola už aj tak drobná tvár ešte menšia. Keď ju vzal do dlane, bola bez váhy. Špicatá brada mu dopadla do dlane — ľahká ako snehová vločka, čo sa môže každú chvíľu rozplynúť. „Neboj sa, Hua Yong, ja som Sheng Shaoyou. Pozri na mňa, neboj sa. Nie je to nikto iný, to som ja!“

Hua Yong strnul, prestal sa metať a rozšíril oči. Pery, dohrýzené cudzími zubami, žiarili krvavo. Hľadeli naňho cez slzy a pošepol: „Pán... Sheng?“

Sheng mal na krajíčku. Bez ohľadu na obraznosť pobožkal bledú lícnu kosť. „To som ja.“ V tvári mal bolesť aj radosť. Sčervenené oči nespúšťal z milovanej Omegy, ktorá zmizla. Srdce mal dorezané a z hrdla sa mu vydralo tlmené zakňučanie: „Hua Yong, to som ja.“

Na znečitlivenom výraze Omegy sa objavila trhlina — a tou škárou sa vyvalila živá bolesť. Do tmavých očí sa vrátil záblesk — ako do vyschnutého prameňa, ktorý po dlhom

suchu konečne dosiahne dážď — a vytryskli priezračné, krištáľové, no trpké a zúfalé slzy.

„Pán Sheng,“ zavolať neveriacky, potichu.

Ten zvuk bolel, akoby niekomu zaživa strhávali kožušok z malého zajaca.

Sheng, čo ho držal, cítil jeho bolesť — a chcel zabíjať. No Hua Yong ho zľahka objal naspäť, obkrútil ho štíhlymi rukami tak, aby neušiel. Jeho sila bola maličká — no stačila, aby vrcholového Alfu zavrela do kletky lásky. Nechcel odísť. A ochotne s ním trpel.

Sheng túžil už len po jednom: dostať týranú Omegu okamžite domov, skontrolovať telo aj dušu, spočítať rany — a potom použiť všetko, aby ich vyliečil.

Ai Heng vedel, že teraz nie je chvíľa na debaty o odmene, a tak spravodlivo povedal: „Pán Sheng, máte teraz dosť. Ozvem sa, keď budete voľný.“

Sheng prikývol a prikázal vodičovi, aby ho odviezol.

„Pán Sheng!“ zvolal Ai Heng a ukázal pohrdavo na Alfa-bodyguarda, ktorý šoféroval. „Nemá zmysel držať si takého človeka. Celú cestu slizko civel na vášho Omegu. A čo ak ho raz zatemní túžba a neovládne sa? To by bola krádež aj zločin v jednom!“

Najímať Alfu, ktorý si trúfa žiadostivo pozeráť na vašu Omegu, sa prosto nevyplatí.

Napokon, keď už zbral sto miliónov, mohol si dovoliť robiť aj poradcu pre bezpečnosť. Shengova Omega je tak úbohá a tak krásna! Človek jej chce pomôcť!

Označený bodyguard zbledol, zalial sa potom, triasol sa ako osika a nedokázal zo seba dostať jediné slovo.

Sheng naň vrhol jediný chladný pohľad — a Alfa, hoci nie nízkej triedy, sa v tej chvíli skrútil v krči, dvakrát sa prevrátil v bolestiach a s penou pri ústach omdlel.

„Aron, ďakujem. Všetko, čo som povedal, platí. Po dnešnej noci si kedykoľvek príď po odmenu.“

...

Hoci už počul, čím si táto orchidea prešla, až pri pohľade na vlastné oči pochopil, že to bolo ešte horšie a ukrutnejšie než chýry.

Hua Yongovo telo nieslo všade stopy hriešneho chťiča. Jeho jemné, štíhle telo — to, ktoré malo byť nositeľom hrdosti a čistoty — bolo niekým úplne dovriešené, využité, spotrebované.

Na štíhlom zápästí, ktoré Sheng kedysi držal s úsmevom v dlani a ľahko pritisol, sa vynímala veľmi hlboká stopa po zuboch.

Všetko, čo hovorili hotelové upratovačky, bola pravda — Hua Yong sa skutočne pokúsil o samovraždu.

Shengovi v hlave zabzučalo.

Ten, ktorého miloval najviac — ktorého sa bál čo i len dotknúť — bol použitý ako bezcenný nástroj výlevu cudzieho hnevu. A táto plačúca, krehká a tvrdohlavá orchidea si v čase, keď to Sheng netušil, v zúfalstve siahla na život.

Hrud', brucho, chrbát — celé telo posiate surovými škrabancami a modrinami. Bolo ich toľko, že aj zdravému Shengovi zvieralo vnútro kŕčom.

Napriek krehkosti bol Hua Yong pevnej vôle. V Tiandihui raz odmietol ísť so Shengom domov, radšej robil viacero podradných prác, než by sa stal dobre plateným, no lacno kúpiteľným spoločníkom.

Mal sebaúctu a sebalásku, plný sily a odolnosti.

Aby splatil Shengovi zdravotné výdavky, pracoval a šetril každú mincu — desaťtisíce jüanov — no nikdy neprijal drahý dar. Jediné, čo si nechával, boli pohľadnice, ktoré Sheng nechal poslať cez sekretárku.

Každú kartičku s menom „Sheng Shaoyou“ vkladal opatrne do albumu — ako poklad. Sheng ho viackrát prichytil, ako si tým albumom listuje; na bledej, pokojnej tvári mal nepatrný, ale šťastný úsmev.

Okrem kníh Hua Yong nikdy neprijal žiadny hmotný dar.

Prijal len knihy. A teraz Sheng naozaj prehral — možno najdôležitejšiu bitku svojho života.

Hua Yong, ten, ktorý ho prinútil okúsiť porážku, nebol ako iné Omegi, čo chodili so Shengom pre jeho peniaze alebo feromóny.

Miloval Shenga — iba Shenga.

A teraz... ten istý Hua Yong — bol zlomený cudzím chťičom. Sedel vedľa Shenga bez výrazu, s prázdnyimi očami. Stačilo natiahnuť ruku a mohol ho objať... ale už to nebol ten Omega, ktorý sa usmieval a nežne vrazil: „Pán Sheng.“

Kvety, čo kvitnú na útesoch, nedokázali vzdorovať špinavej chamtivosti Alf — boli dotrhané, potupne pokosené, rozžuté a zaľľákané cudzou láskou, túžbou a slinami mnohých.

A predsa bol stále tým istým Hua Yongom — Shengovou najmilšou Omegou.

V tú noc sa Sheng Shaoyou neodvážil pustiť Hua Yonga späť do izby samého a zostal s ním v hlavnej spálni.

Hua Yong sa kúpáľ dlho. Ustarostený Sheng dvakrát zakľopal na dvere kúpeľne, kým vyšiel v čistom župane a sadol si na posteľ — telo vyparené, vlhké, svieže.

Aj po sprche bola jeho tvár bledá; tá bledosť ešte viac zvyrazňovala farbu pier.

Sheng postupne schladol — a srdce ho bolelo. Narodil sa ako mladý pán a vždy si o sebe myslel priveľa.

Pohrádal „čerstvým tovarom“ v prémiových podnikoch, čo vraj nebol dotknutý. Brídila sa mu tela s cenovkou — a ešte si robil posmešky, že také Omegi sú iba „špinavé nádoby“.

Teraz, keď čelil Hua Yongovi, ktorý sa stal „nádobou“ nespočetnekrát, cítil trpkosť a úzkosť — a nevedel ich pomenovať.

Hua Yong, napoly opretý o čelo postele, si jeho boj všimol. Zdvihol k nemu zrak — jemne. V chladných očiach mal zmierený smútok, akoby ho ticho prehováral, nech to vzdá.

Ten pohľad bol ako nôž — zaryl sa Shengovi rovno do srdca. Bol to skutočne Omega na špičke jeho srdca. Ten pohľad — ako čepeľ. Zaryl sa Shengovi priamo do srdca. Vedeli to obaja.

Hua Yong to stále nevzdal — myšlienku na smrť.

Bol pripravený odísť.

Ak by mu to Sheng dovolil — hneď, okamžite.

Sheng cítil, akoby ho niekto smažil na panvici. Srdce mu vrelo, pretekalo ľútosťou, bolesťou, zmätkom, vinou.

Zložitý, mocný pocit ovládli mladého Alfu. Nedokázal si pomôcť: sklonil sa a jemne pobožkal úbohú Omegu pred sebou, tak slabú, že akoby sa jej už aj dych strácal.

Hua Yong sa stiahol — potom mechanicky pootvoril pery, ako poslušný stroj, vycvičený len prijímať túžby.

Táto až neprirodzene zručná podvedomá reakcia Shengovi zlomila srdce.

O to jasnejšie si uvedomil, že niekto medzitým skrotil tú kedysi pyšnú orchideu namiesto neho.

Počas tých bezsenných nocí si predstavoval stovky neznámych Alfov — a čo mu robili.

V tú noc zvieral Shenga v náručí — a nedokázal zaspáť.

Prebdel noc s privretými očami, keď zrazu ucítil, že sa Hua Yong v jeho náručí pohol. Ticho sa opýtal: „Pán Sheng, potrebuješ naozaj informácie o aplikačnej technológii génových nožníc?“

Kapitola 24

Sheng Shaoyou strnul a otvoril oči.

V tme sa Hua Yongove oči leskli nezvyčajnou žiarou — nie však jasom a hravosťou slnka. Boli ako nočná obloha prikrytá čiernymi mračnami: dve temné masy sa o seba bolestivo trú, a medzi nimi občas prebleskne ostrý, krátky blesk.

Hua Yong mal tvár bez výrazu a pohľad rovnako ľahostajný ako jeho vôľa žiť — tak ľahostajný, že z neho človeka premkla panika. Štíhlu dlaň mal potichu pritlačenú na Shengovu hrud'; spodok dlane bol teplý a mäkký, no ako keby pevne zvieral jeho zrýchľujúci sa tep.

Oprel si líce o Shengovu hrud' a sklopil zrak.

„Zohnal som nejaké informácie o aplikáciách génových nožníc a zoznam vrcholového manažmentu X Holdings. Všetko ti to dám, dobre?“

Po mesiaci bez kontaktu pôsobil Hua Yong ako neobratný obchodník. Úprimne pred neho vysypal všetko, čo mu zostalo — a akoby sa pýtal: toto je všetko, čo mám; chceš ešte viac?

Lenže Sheng Shaoyou nebol zákazník, čo stojí pred stánkom a zjednáva cenu.

Vôbec s Hua Yongom nechcel obchodovať.

Chcel iba túto rozpadajúcu sa orchideu — ani na okamih na ňu nepomyslel s odmietnutím.

Neodvážil sa.

Bál sa, že ak len vysloví slovo „nie“, Hua Yong hneď prikývne: „Dobre.“ A už sa nikdy nevráti.

Sheng Shaoyou nechcel premýšľať, čím boli tie informácie a zoznamy vykúpené.

Nechcel.

Navyše mali iné, dôležitejšie a naliehavejšie témy.

Ako dosiahnuť, aby sa Hua Yong zotavil. Ako ho znovu urobiť šťastným. Či sa rozhodne žiť — a či sa raz v budúcnosti znovu ohreje na svetle a daruje Shengovi ten hanblivý, no žiarivý úsmev.

Chýbal mu ten nevinný úsmev aj plachosť.

„Chceš to?“ Hua Yong sa znovu pohol, zdvihol hlavu a skúšal sa vyslobodiť z jeho náručia. Sheng sa bál, že mu ublíži, a pustil ho.

Hua Yong si sadol a natiahol ruku k lampe.

Svetlo sa rozžiarilo a obnažilo jeho jemnú bledú pokožku. V hodvábnom župane, čo mu obopínal driek, vynikla tenká, no pevná línia pásu. Odhalená hrud' bola biela — až ako preexponovaná fotografia — a Shengovi sa na okamih zazdalo, že možno sa Hua Yongove sily vracajú; po pár hodinách akoby sa najhoršie stopy na tele trochu stiahli.

Pod jeho pohľadom Hua Yong cúvol a bosý zostúpil na podlahu.

„Kam ideš?“ zamračil sa Sheng. Chytil ho za štíhle predlaktie. Pritiahol si ho a potichu povedal, aby nad ničím nepremýšľal, aby sa najskôr zotavil... a o všetkom ostatnom sa porozprávajú až neskôr.

Hua Yong prikývol, poslušne sa vyšplhal späť na posteľ, natiahol sa a zhasol.

Shengovi sa v hlave mihol obraz, ako sa pred chvíľou naľahoval po lampe — a uvedomil si, že sa vlastne až tak nezmenil: len schudol, menej hovorí a jeho jemná tvár je až neprirodzene bledá.

Ale orchideu vykrmiť nie je ťažké. Keď nehovorí, treba si ju viac doberať. Keď sa neusmieva, treba jej rozprávať viac vtipov.

Hua Yong mal mizerný zmysel pre humor. Keď mu Sheng kedysi občas povedal vtip, smial sa až kým nemohol dýchať, oči mu zalomcovali do kosáčikov a celé telo sa mu triaslo smiechom.

„Je to až také smiešne?“

„Áno. Pán Sheng si strašne rozkošný, keď rozprávaš vtip tak smrteľne vážne.“

Sheng mal bohaté skúsenosti, ako ho rozosmiať — a po mesiaci nemuseli byť hneď neplatné.

Navyše mal vyštudované vyjednávanie aj komunikáciu; rozrozprávať pridlhé mlčanie jednej Omegy predsa nebude problém.

S touto myšlienkou sa upokojil. Zatvoril oči a pomaly zaspal v slabej vôni orchidey.

Na druhý deň ráno kúpil Hua Yongovi nový telefón a vybavil kartu.

Krátko po tom mu od Hua Yonga po mesiaci prišla prvá správa na WeChate.

Počas dní zmiznutia mu Sheng písal každý deň.

Predchádzajúci chat prekryli jednostranné nálety dlhých zelených prúžkov — strácali sa v mori. Vždy keď nimi Sheng listoval, cítil nekonečný žiaľ rozdelenia.

Keď zbadal ten vytúžený riadok v okne chatu, oči sa mu zvlhčili. Klikol a našiel odkaz na cloudový disk — vo vnútri množstvo materiálov o aplikáciách génových nožníc, samé jadrové tajomstvá, ktoré HS Group nikdy nezverejnila.

Zoznam manažmentu X Holdings bol dlhý, v čínštine aj v angličtine, a bez výnimky samí Alfi.

Zrak sa mu znovu rozmazal. Prudká bolesť mu stiahla hruď a z hrdla sa mu vydral tichý vzlyk.

Zatínal zuby, nos ho štipal, oči pálili; obklúčený hnevom a žiarlivosťou hľadel na nevyčísliteľne cenné informácie — a

predsa sa neodvážil spýtať, odkiaľ to je a čím to bolo vymenené.

Faktom však bolo, že s týmito informáciami sa technológia génových nožníc pohla dopredu míľovými krokmi.

Čas tiekol potichu — a mihnutím oka bol september. Vonku bolo stále horúco; vysoké slnko skláňalo kvety a kríky v záhrade.

Hua Yong stál pri okne a díval sa dolu na farebné záhony.

Od návratu už do HS nešiel. Sheng ho nepúšťal samotného. Keď šiel von bez Shenga, sprevádzal ho rad urastených Beta bodyguardov.

Na tretí deň po návrate šiel so Shengom do vily vyše tridsať minút od pôvodného bytu. Tam mal Sheng domov.

Nie dlho po nasťahovaní sa raz v noci Sheng vrátil s modrinou na líci.

Hua Yong stál vo dverách, potichu naň hľadel; v čistých očiach mal starosť, no iba si zahryzol do pery a mlčal.

Sheng ten záujem zachytil a vedel, že váha — chce sa spýtať, ale bojí sa.

Bál sa, že ak sa opýta, s kým sa to pobili, bude musieť vypočuť meno, ktoré nechcel — a odvtedy ho ani raz nevyslovil.

Stačilo by ho počuť a nebolo by treba pýtať sa „prečo“ — obaja vedeli.

Obaja si pamätali tú pohromu, o ktorej sa už nehovorilo, a obaja ju naschvál ukladali do zabudnutia — akoby sa nikdy nestala. — Lenže predstierať zabudnutie je samo o sebe forma pamätania.

„Jedol si?“ spýtal sa Sheng, pristúpil, chytil jeho tvár a poškriabanými perami pobožkal líce.

Hua Yong stuhol.

Uhol sa a ustúpil: „Jedol.“

„Čo?“ Sheng ho chytil za ruku a nedovolil mu odísť. V očiach mal oheň, ale hlas bol jemný: „Nemáš klímu príliš nízko? Prečo máš tak studené ruky?“

Hua Yongove ruky studené neboli; skôr Shengove dlane hriali teplom. K Hua Yongovi sa pritiahla feromónová vôňa horkého pomaranča a rumu — pripomienka, že stojí pred Alfou S-úrovne, ktorému sa blíži citlivé obdobie.

Držal ho pevne, a horúci pohľad zaborený do jeho tváre pôsobil ako horúčkovitá láska. Hua Yong sa nadýchol, priblížil sa, chvejúcimi riasami sa dotkol kútika jeho poranených úst a spýtal sa: „Bolí?“

Sheng mu vtisol ruku na srdce: „Nie.“

Akoby hovoril: bitka nebolí — bolí srdce.

Hua Yong sa naň nevedomky usmial — Shengova ruka stisla tuhšie: „Prečo sa dnes na mňa tak ochotne usmievaš?“

Úsmev mu na perách hneď zamrzol, no jemný jas zostal v očiach: „Pán Sheng vyzerá roztomilo aj keď je zbitý.“

Shengovi myklo kútikom pier. Nevedel, či sa má smiať, alebo hnevať. Zdvihol Hua Yongovo zápästie k svojim perám a pobožkal ho: „Rozkošný?“

„Hm. Veľmi.“

Čas sa akoby vrátil späť o niekoľko mesiacov dozadu. Hua Yong si čupol pred rúrou a nervózne hľadel na svoje koláčiky. Sheng Shaoyou k nemu prišiel, aby ho pobožkal;

„Pán Sheng je príliš dotieravý. A nezbedný,“ zamrmal vtedy Hua Yong.

„Som?“ spýtal sa Sheng.

Hua Yong sa usmial tak jemne, že to bolelo. „Áno. Veľmi.“ A dodal: „Pán Sheng, radšej buďte dobrý chlapec.“

To bolo len pred pár mesiacmi. A predsa... akoby to bol iný život.

Od chvíle, keď sa Hua Yong vrátil domov, Sheng ho už nikdy neposlal spať do inej izby. Každú noc zaspávali v náručí toho druhého — zdieľali teplo, plytké dýchanie a občas aj zlé sny.

Hua Yong bol pri nočnej more tiež tichý — a Sheng zistil, že jeho nočná mora je číra bdelá hrôza.

Raz sa prebral a zbadal, že má ruky aj nohy ľadové; dych kratší a rýchlejší než inokedy. Položil mu dlaň na chrbát — a zistil, že je celý prepotený.

Sheng ho prebudil, jemne ním zatriasol — a Hua Yong sa posadil s výkrikom.

„Nie!“

Neznelo to ako obyčajné „*nebud' ma*“, ale ako hlbšie, zúfale „*nie... prosím, nie...*“. Jeho oči sa otvorili dokorán, plné beznádeje. Nebola v nich ospalosť človeka, ktorý sa práve prebudil zo sna — len čistý, prenikavý strach z bdelosti.

Sheng ho objal a cítil, ako sa mu predok košele pomaly nasiakol slzami.

Omega sa mu schúlil do hrude, ako vystrašený vták, ako pštros, ktorý sa snaží zahrabať do piesku pred svetom, a zachrípnutým hlasom sa spýtal: „Pán Sheng, dá sa na to zabudnúť?“

Sheng si tým nebol vôbec istý. Ale hľádil mu chrbát a tišil ho: „Určite áno.“

Hovorí sa, že zlé spomienky dokáže prekryť len vytváranie tých dobrých. Lenže Hua Yongove spomienky na intimitu... boli príliš temné. Ako úplne čistý papier, do ktorého sa prvý ťah zaryl hrubou, čiernou pastelkou — hlbokou, mastnou,

nezmazateľnou. A hocaké jasné farby, ktoré k nej pridáš, ostanú len prekryté temnotou... a aj tá pastelka, čo by ho mala zachrániť, sa od tej čiernej zašpiní.

Sheng si myslel, že mu to bude strašne prekážať.

Nikdy si v posteli nedoprial menej a vždy odmietal Omegi nasiaknuté cudzími feromónmi.

Li Baiqiao raz poznamenal, že jeho posadnutosť čistotou je čudná a staromódna — ako feudálny dedko prerazený časom, prísny k iným, zhovievavý k sebe.

Povedal: *Ak si raz Shaoyou ľahne s „nečistou“ Omegou, aj sviňa vylezie na strom.*

Sheng však zistil, že to tak nie je.

Podľa jeho starých mierok by Hua Yong teraz „čistý“ nebol.

Ale Sheng Shaoyou nechcel takto myslieť, pretože už len pomyslenie na to mu spôsobovalo pocit, akoby ho prebodli v srdci a spôsobovalo mu to neznesiteľnú bolesť.

Často si spomínal na tú noc, keď Hua Yong sedel na posteli, pery pritlačené k sebe, a díval sa naň tým presvedčavým pohľadom... jedným letným, svetlým pohľadom, ktorý sa mu vracal do mysle ako rana.

Hua Yong je vždy čistý, milý a hodný túžby. Zaslúži si to najlepšie na svete.

V Shengovom srdci mala tá jednoduchá orchidea dušu krásnu ako jej tvár. Je najčistejší a najnevinnejší — a taká je aj jeho láska. Kedysi ho neopatrný Sheng stratil — ale nikdy ho nesmie ušpiniť.

Deň pred nástupom citlivého obdobia Sheng ostro pocítil zmenu — teplo v tele, ktoré nedokázal potlačiť. Orchideová vôňa v dome to len zhoršovala. Bolo to silnejšie než predtým.

Po rannej porade odišiel z firmy a požiadal Chen Pinminga, aby poslal po Omegu menom Shu Xin a nech ho čaká na letisku.

V tú noc sa Hua Yong nevedel dočkať, kedy sa Sheng Shaoyou vráti domov.

O tretej ráno, v smrteľne tichej izbe, sedel nevyspatý mladík so zamrznutou tvárou so skríženými nohami na posteli. V tenkých bielych prstoch držal staromódne vreckové hodinky so zložitými ornamentmi. Na peknej tvári lemovanej dvoma chladnými hviezdnyimi očami sa mihol ľadový, no zvodný úsmev.

„Pán Sheng, buďte radšej dobrý,“ zašepkal.

Ťlmené svetlo zalialo jeho sklopenú tvár. Výraz na tej bledej, krásnej tvári bol osamelý a sklamaný — ako najosamelejší oblak na oblohe.

Bol zvyknutý byť obdivovaný — ale vždy, keď sa niečo pokúsi získať, akoby to strácal.

Kapitola 25

„Počkám, kým sa pán Sheng vráti, a potom budem jesť.“

Majordómus povedal: „Ešte ste ani neraňajkovali. Keď budete ďalej hladovať, asi sa udržíte o hlade.“

„Nie som hladný.“

„Lenže mladý pán je na služobke a pár dní sa nevráti.“

Hua Yong zastal s nožnicami na konáre v ruke a opýtal sa: „Pánovi Shengovi začalo citlivé obdobie, však?“

Majordómus bol starší Beta. Pri tých slovách stuhol, ale udržal si kamennú tvár a nič nepovedal.

Hua Yong sa usmial a nenútené uložil odstrihnuté vetvičky do prúteného koša. Potom sa zohol, vzal kanvu a polial orchidey a ibišteky v záhone.

Majordómus a dvaja sluhovia stáli opodiaľ, podávali mu náradie a držali nad ním slnečník. Sheng Shaoyou doma nebol, no k Hua Yongovi sa správali, akoby bol pánom domu — s úctou a pedantnou pozornosťou.

Pretože toto je jediná Omega, ktorú Sheng Shaoyou priviedol domov.

Vyzeral veľmi mlado, ale samotu znášal znamenite. Von chodieval málo a hovoril ešte menej. Keď nemal nič na práci,

čítal a sadil kvety. Občas opustil dom len vtedy, keď šiel navštíviť sestru v Heci, keď jej bolo zle.

Sheng Shaoyou nikdy nespomínal, odkiaľ Hua Yong pochádza.

Majordómus o ňom vedel pramálo. Len to, že má sestru, ktorá je dlhodobo chorá a leží v najdrahšej súkromnej nemocnici v Jianghu.

Tipoval teda, že Hua Yong pochádza z dobrej rodiny. Nielen preto, že majú súkromnú izbu — aj tento krásny Omega, ktorý priťahoval pozornosť, bol k personálu zdvorilý, no uvoľnený, bez štipky krčá. Na prvý pohľad mladý pán, zvyknutý, že mu slúžia.

Podľa zvyku mal Sheng Shaoyou vziať Shu Xin na riedko osídlený ostrov na dovolenku. Lenže tesne pred odchodom si zrazu spomenul, ako Hua Yong minule ucítil na ňom cudzie Omega-feromóny — a oči mu v tej chvíli okamžite zvlhli.

Sheng zaváhal, a napokon požiadal Chen Pinminga, aby zariadil, že Shu Xin naňho počká v suteréne letiska.

O týždeň sa Sheng Shaoyou vrátil domov.

Tentoraz Hua Yong neplakal, ale ani neprehovoril. Len stál vo dverách a bez výrazu sa naň díval Pravdepodobne preto, že po Sheng Shaoyouovom odchode v Jianghu

niekoľkokrát pršalo, studené svetlo spôsobilo, že tichá orchidea vyzerala ostro a krásne, ako meč so studenou žiarou, a jej čepeľ bola ostrá ako jesenný mráz.

Sheng Shaoyou videl, že Hua Yong je nešťastný, ale bez ohľadu na to, ako sa ju snažil presvedčiť, bolo to zbytočné. Ani vtipy a šteklenie, kedysi neomylné, už veľmi nezabrali.

V noci, napoly v spánku.

Hua Yong sa zrazu spýtal: „Myslíš si, že som špinavý?“

Sheng sa prudko prebral; strachom sa mu srdce, pečeň, slezina aj pľúca obrátili naruby a cez zuby precedil: „Veď sám si nechcel, aby som sa ťa dotýkal!“

Čo od neho ešte chce? Ak ho nemôže natrvalo označiť, má sa z neho stať mních?

Posteľ bola veľká a Hua Yong ležal ďaleko od neho. Boli síce pod jednou prikrývkou, ale ich ruky ani nohy sa nedotýkali. A hoci ležali v tej istej posteli, medzi nimi bolo prázdno — ako studený prázdny priestor uprostred noci.

„Sheng Shaoyou.“ Prvý raz ho oslovil celým menom a rovným tónom sa spýtal: „Musí to byť sex? Nestačí objatie, bozk a spať v jednej posteli?“

Ako by mohlo??????

Sheng cítil, že mu dochádza trpezlivosť.

Kvôli Hua Yongovi sa držal čistoty — zdržanlivý ako mních. No nechcel mu nič sľubovať, nechcel dávať veľké

vyhlásenia, aby to nevyznelo, že si ho chce privlastniť, keď ešte nestihli všetko premyslieť.

Keby to bola iná Omega, ktorá by sa pokúšala s ním krútiť, už dávno by otočil. Ale toto bol Hua Yong — a on nebol ako ostatní.

Tak sa k nemu nežne natiahol, privinul ho a tichým hlasom ho tíšil: „Nenechaj sa vždy unášať predstavami.“

Hua Yong už nič nepovedal. Len naň letmo pozrel, vo výraze aj v očiach trochu chlad.

Shenga z toho pohľadu pichlo pri srdci a povolil objatie. Keď sa po dlhom čakaní jeho postoj nezmäkčil, obrátil sa chrbtom a potiahol si paplón cez hlavu.

Emočné vzorce rodičov bývajú deťom vzorom.

Koniec lásky Lan Jin a Xu Gua v minulej generácii spôsobil, že Sheng nikdy nepomýšľal na stabilný vzťah medzi mužom a ženou. A aj keby Hua Yong nezostal poznačený tieňmi z intimity, pri Shengovom súčasnom zdravotnom stave by sa neodvážil urobiť trvalé označenie.

Napriek tomu Sheng, zvyknutý na svet hostín a prepychu, vedel, že s Hua Yongom si s platonickou navždy nevystačí.

Lenže kvôli nemu svoje túžby dočasne krotil — a bol ochotný aj sám zvládať prekliate náchylné obdobie.

Sheng nikdy nebol zamilovaný a nevedel, ako sa miluje. Postupne sa to však učil. Bol ochotný pokúsiť sa chápať

a prispôbiť sa mu — len nerozumel, prečo zas on nerozumie jemu.

V tme mal Hua Yong pevne zovreté pery a mlčal, dívajúc sa na široký, uzavretý chrbát Alfya, ktorý odmietal komunikovať. Vedel, že pred pár dňami sa Sheng so Shu Xin ukázali na letisku spolu.

Keď si predstavil, ako si Sheng počas citlivého obdobia dohadoval iné Omegi a odchádzal na sedemdnňové ostrovné dovolenky, mäkká línia jeho pier sa napla a stvrdla do chladnej rovinky.

O štvrtej ráno, v najluxusnejšom vilovom komplexe v Jianghu, rozvoniali kvety.

Fúkal juhozápadný vietor — celú noc. A keď sa človek ťahal za nos vetru, zistil, že táto mimosezónna vôňa prichádza z najväčšej vily v areáli.

V Shengovej záhrade síce rástlo mnoho kvetov, no žiadny nemal takú zvláštnu arómu. — Tá ťažká orchideová vôňa sa šírila z hlavnej spálne na treťom poschodí.

V spálni sa Sheng Shaoyou zrazu prebral — nepokojný, s ťažkým pachom orchideí prenikajúcim do nosa. Srdce mu vynechalo úder. Vystrel ruku a s hrôzou nahmatal chladnú, bezvládnú pažu.

„Hua Yong,“ zavolať. Nikto sa však neozval.

Príliš silná orchideová aróma bola desivá — Shengovi stuhla tvár, v panike zažal svetlo. Ako čakal, uvidel bledú Omegu, spotenú na čele, so zavretými očami. Ležal bezvedomý na boku, pery pevne zomknuté.

„Hua Yong!“ Myseľ sa mu na okamih vybielila.

Našťastie už mal s takýmto stavom skúsenosť. Trasúcimi sa rukami vytiahol zo zásuvky nočného stolíka injekčnú striekačku, potom ampulku so svetlomodrou tekutinou. Odlomil hrdlo, napichol ihlu a natiahol liek.

Hua Yongove dlane boli ľadové a lepkavé od potu, na chrbte ruky jemne presvitali modré žilky.

Sheng mu palcom nahmatával žilu, obrátil mu ruku dlaňou dolu a pomaly vsunul kovový hrot do cievy. Hua Yong bol krehký a bál sa bolesti — keď bol pri vedomí, reflexívne sa pred vpichom skrúcal. Keď ihla prerazila, zvyčajne mu unikol lenivý, slabý ston — lepkavý a mäkký, akoby vyšiel cez úzky nos. Taký rovný a krásny nos vedel uniesť aj takýto bezbranný zvuk.

Lenže dnes ležal bez pohnutia, bledé líce na vankúši, dlhé riasy bez života spadnuté — tak ticho, že ani dych nebolo počuť.

Po injekcii mu Sheng neodolal a pohladil bledú tvár. Oľutoval, že sa naň hneval. Keby sa pred spaním nerozčúlil a držal ho v náručí, všimol by si odchýlku hneď. — Riziková

intimita zhoršila Hua Yongovu poruchu feromónov a privodila vážne komplikácie.

Lekár vravel, že pri takýchto pacientoch si rodina musí dávať zvláštny pozor. Ak sa záchvat nezachytí a nelieči včas, hrozí smrť.

Prvý záchvat prišiel na poludnie nasledujúci deň po návrate domov.

Jedol obed — a zrazu stratil vedomie.

Sheng nikdy necítil tak tragickú orchideovú vôňu — ako posledný lúč na konci života. Tento tvrdohlavý, hrdý Omega v poslednej chvíli vyprázdňoval z žliaz zvyšky feromónov.

Sheng sa tak zľakol, že ho okamžite viezol do nemocnice Heci.

...

Nevie sa, koľko času uplynulo, kým sa dvere urgentu otvorili a lekári vyšli po dvoch, po troch.

Nevie sa, koľko času uplynulo, kým sa dvere urgentu otvorili a lekári vyšli po dvoch, po troch.

„Životné funkcie sú stabilné,“ povedal ošetrojúci lekár, hlas unavený, ale uvoľnený. „Ale musí zostať v nemocnici ešte pár dní na pozorovanie.“

Potom sa prísne pozrel na Sheng Shaoyoua a s dôrazom dodal: „Rodina si teraz nesmie nič dovoliť zanedbať. A počas

liečby je intímne správanie absolútne zakázané! Ste mladí, áno? A plánujete mať v budúcnosti deti, nie?“

Sheng Shaoyou na okamih stratil reč. A skôr než si stihol premyslieť odpoveď, vyletelo z neho: „Áno.“

„Tak vidíte.“ Lekár zdvihol obočie a pohrozil mu prstom. „Ste Alfa – musíte mať rozum! Svojho Omegu musíte chrániť, rozumiete? Ak chcete, aby vám raz porodil deti, tak sa teraz musíte ovládať. Žiadne impulzy. Počuli ste ma?“

V Shaoyouovej tvári sa mihla bolesť. Po krátkom premýšľaní však vedel, že sa nedokáže obhájiť – a ani nevládal otvárať staré rany. Len preto prikývol: „Rozumiem. Dám si pozor.“

V skutočnosti sa krotil deň čo deň – až mu žily išli prasknúť – a hranicu neprekročil.

No vinu mu naložil lekár – a vinila ho aj jeho Omega.

Zrazu si, on, ktorý sa považoval za špičku ľudskej genetickej evolúcie, pripadal zdeptaný – ako najneschopnejší Alfa na svete, ktorý sa najmenej stará o svojho partnera.

Sheng naozaj sklamal mnoho mladých krásnych Omeg – vrátane Shu Xin.

V ten deň na letisku si Shu Xin nenechal – dal jej veľkú sumu peňazí a byť v centre – a rovno navrhol rozchod.

Shu Xin peniaze aj byt prijala, ale aj tak sa rozplakala. Na jej slzy bol však Sheng imúnny. Takmer okamžite mu prebleslo, že keby to bol Hua Yong, ten by tiež plakal; možno by ho neprehováral, aby zostal, ale peniaze by určite nevzal.

A keby mu ich Sheng nanútil, tá tvrdohlavá orchidea by len plakala ešte viac — a možno by mu šupla ďalšiu facku.

Sheng si podvedome nastavil Hua Yonga ako partnera — a ostatné sprievodné Omegi meral ním — a zakaždým si s uspokojením potvrdil, že sa mu nevyrovnajú.

Podráždenosť náchylného obdobia mu ešte viac zrazila trepezlivosť pre plačúce Omegi. Nechal Chen Pinmingovi odkaz, aby upratal následky, a bez obzretia nastúpil na súkromné lietadlo na ostrov.

Kvôli Hua Yongovi mal pocit, že sa z neho stáva svätec lásky.

Nasledujúci ťažký týždeň zvládol náchylné obdobie sám — s realistickou bábikou napustenou Omega-feromónmi.

...

Na druhý deň popoludní sa Hua Yong prebral.

Keď otvoril oči, Sheng pri ňom nebol — v izbe sedel iný vysoký Alfa úrovne S.

Hua Yong pri pohľade na prázdnu stoličku stiahol obočie; bledá, chorľavá tvár sa zatiahla nespokojnosťou: „Čo tu robíš?“

„Ak neprídem ja, pošlem Chang Yu? A keď narazíme na Shenga Shaoyou, bude sa to vysvetľovať ešte horšie.“ Shen Wenlang odložil mobil, obrátil sa a spýtal: „Čo sa ti stalo?“

„Som chorý.“ Hua Yong zdvihol ruku a ukázal mu chrbát dlane s kanylou. Pokojne sa spýtal: „To nevidíš?“

Mal na sebe modro-biely pruhovaný pyžamový úbor a vyzeral unavene — vskutku krehko a chorľavo.

Shen Wenlang zaťal zuby: „Pýtam sa, ako si to docielil.“

V infúznom vaku zostávalo málo. Hua Yong vytiahol kanylu, pritlačil vpich a pokojne povedal: „Zvýšil som dávku modifikátora feromónov.“

„Si normálny?“

„Nie som.“ Hua Yong zdvihol hlavu: „Pán Sheng počas náchylného obdobia odišiel s inými Omegami na ostrov — na sedem dní.“

„Je to promiskuitný hajzel.“ Pri pomyslení na besného psa, čo hryzie napravo-naľavo, Shenovi v zuboch zaškrípalo od zlosti.

„No a?“ povedal pokojne Hua Yong. „Dostal si párkrát nakladačku a čo? Nevypadlo z teba mäso. Prečo sú Alfovia takí skúpi?“

„Ty si štedrý? Čo ťa trápi, s ktorou Omegou spíš?“

„To je niečo iné.“

Zaklopali na dvere. Hua Yong strnul a pozrel tým smerom.

Zvonka sa ozval bodyguard: „Pán Hua, ste hore?“

Zrejme začul ruch, ale netrúfol si vtrhnúť dnu.

Hua Yong mierne zvýšil hlas, no zostal slabý: „Som. Nechod'te dnu.“

„Dobre,“ odpovedal bodyguard. „Tak o desať minút privediem doktora, nech vás pozrie, áno?“

„Dobre.“ Hua Yong sa otočil späť a spýtal sa Shen Wenlanga: „Ako si sa dostal dnu?“

Shenovi zrazu potemnela tvár. Napol bradu a kývol smerom k oknu.

„Ty si liezol cez okno?“ premeral si ho Hua Yong; zrak mu skĺzol na bezchybný oblek a naleštené poltopánky — a s iskrou záujmu dodal: „Toto je štvrté poschodie. Netušil som, že sa o mňa tak bojíš.“

Shen Wenlang nemal náladu: „Bál som sa, že skapeš a zruinuješ mi kšeft.“ Zazrel na pekného mladíka pred sebou a chladno povedal: „Sheng Shaoyou sa z teba musel zbláznit'. Zničil mi niekoľko projektov, ktoré sa mali čoskoro dokončiť! Kačica, čo už mala byť v ústach, odletela. Čím mi to nahradíš?“

„Pán Sheng je veľmi schopný.“ Pri jeho mene Hua Yongovi zmäkli črty a s úsmevom povedal: „Ale už dlho je naozaj dobrý. A čo to má so mnou? Kačica v ústach neodlieta, Wenlang — len si ju zle zahryzol. Koho chceš viniť? Prečo to

mám splácať ja? Preto, že Alfa, ktorého milujem, je lepší než ty?“

„Čo to táráš!“ Shenovi z týchto bezočivých milencov až krútilo vnútro: „Pri otvorenej súťaži mal tú drzosť prísť s ľuďmi a nabúrať mi to ponukou za obstarávaciu cenu! To je nekalá súťaž! Ak súhlasíš, zhromaždím dôkazy a zažalujem ho!“

„To nepôjde.“ Hua Yong pokrútil hlavou. „Pre peniaze nemôžem raniť svojho Alfu.“

„Tak inak — škodu firme nahradím ja osobne. Nabudúce, keď uvidíš pána Shenga, drž sa od neho ďalej.“

Shen Wenlang fakt nepotreboval, aby ho Hua Yong upozorňoval, že sa má vyhýbať Sheng Shaoyouovi.

Od toho dňa, čo ho Sheng privalil o stenu pri bankete a bez varovania zbil, sa mu vyhýbal oblúkom. Ako besnému psovi.

.

„A ešte niečo,“ pokračoval pokojne Hua Yong, „ty aj tvoj tím si upravte stratégiu pri verejných zákazkách. Aj keby niekto znova schválne znížil cenu, musíte to vedieť okamžite vyriešiť. Byť múdri po bitke je k ničomu. Len tým plytváte časom. Ak nedokážeš získať to, čo chceš — si neschopný.“

Shen Wenlang onemel. Logika toho naoko krehkého, neškodného chlapca sa úplne mýňala so svetom obyčajných

ľudí. Lebo ak Hua Yong niečo chcel, *získal to*. Vždy. Bez výnimky.

Telefón zavibroval. Hua Yong ho nahmatal, dvakrát ťukol bielymi štíhlymi prstami do displeja, zdvihol zrak a povedal: „Pán Sheng je čoskoro späť. Máš ešte niečo? Ak nie, choď.“

Shen prišiel len skontrolovať zdravotný stav. Keď videl, že je v poriadku, uľavilo sa mu. Kvôli vlastnému kardiovaskulárnemu zdraviu už nechcel riskovať.

Postavil sa, otvoril okno a svižne vyskočil.

Alfy triedy S majú mimoriadne telesné schopnosti — výbušnosť, vytrvalosť aj skoky ďaleko nad rámec bežných ľudí. Nieto liezť na štvrté poschodie — pre takého ako Shen Wenlang je hračka aj zoskočiť štyri poschodia.

Preklopil zápästie a zavesil sa von za parapet. Práve sa chystal spúšťať nižšie, keď sa pod ním zachvela klimatizačná konzola; zle došliapol — a takmer sa zrútil.

Pripravil sa na tvrdé dopadnutie — no jeho rameno zrazu zovrela ohromná sila.

Zdvihol hlavu — a stretol sa s bledou, krásnou tvárou Hua Yonga.

Oči čisté ako sklenené perly — úsmev-neúsmev.

Z otvoreného okna sa vytiahlo tenké biele predlaktie; nevyzeralo, že by do toho dával silu. Štíhla dla pevne zachytila Alfu za ruku. Tenký, pôvabný mladík pomaly

povedal: „Wenlang, si úplne neschopný.“ Hlas jemný a sladký — ako koketná žena — ale tvár ľahostajná.

Hua Yong mu palcom a ukazovákom podvihol bradu. „Zachránil som ťa. Už nebud' na pána Shenga násilný. Minule sa liečil pol mesiaca. Nepáči sa mi to.“

On začal! Ja som sa liečil pol mesiaca! Prečo k tomu mlčíš?

Shen Wenlang zúrilo, snažil sa mu ruku vytrhnúť a zreval: „Keď sa nabudúce zamiluješ, už za mnou nelez! Ani mne sa to nepáči!“

„Nie.“ Hua Yongovo tenké zápästie, čo vyzeralo ako na zlomenie, akoby bolo vnútri vystužené jemnou oceľou; zvieralo ho ako svorka a nepustilo.

„Budeš mi pomáhať — a ja pomôžem tebe.“

Shen cítil, že mu rameno každú chvíľu praskne. Svaly napnuté na hranicu, pálivá bolesť. Zaťal zuby a zasyčal: „Ja potrebujem tvoju pomoc?“

Hua Yong naň nevinne žmurkol: „Nepotrebuješ?“

V duchu si dodal: *Sám od seba sekretára Gao nikdy nezbalíš.*

Kapitola 26

Hua Yong bol v nemocnici tri dni; viac spal, ako bol hore. Sheng Shaoyou sa naháňal medzi nemocnicou a firmou. V noci sa vracal sám domov, odmietal všetky popíjania aj sex-večierky, zrútil sa na posteľ a len čo zavrel oči, stále sa mu vracala nespokojná tvár orchidey.

V deň prepustenia z nemocnice si Sheng preložil celý program, aby si poňho prišiel osobne, no ani tak sa nedočkal vrelého prijatia.

Po návrate domov sa Hua Yong presťahoval do hosťovskej izby. Sheng tiež dusil zlosť, ale pomyslel si, že v celom dome sú senzory, ktoré sledujú koncentráciu feromónov, takže spať sám nepredstavuje príliš veľké riziko; neprehováral ho teda, aby zostal.

Posledné dni bol Hua Yong zamračený, sklúčený, pasívny a bez nálady. Ak iniciatívu neprevzal Sheng, spolužitie bolo studené a vzdialené. Shu Xin, živá Omega so sklonom rozmaznávať sa, sa zúfalo snažila Shenga kontaktovať a zachrániť „vzťah“.

Sheng neznášal lepkavé Omega, ale k tej s vôňou kvetov nedokázal byť krutý; dovolil jej len občas poslať nepotrebné selfička a zdvorilostné pozdravy.

A pritom mal celý huf milých Omeg, ktoré čakali v radoch na jeho priazeň. V porovnaní s nimi pôsobil Hua Yong, ktorý ho zámerne držal od seba, obzvlášť provokačne.

Sheng, ktorý nikdy predtým nezažil ignorovanie, vzplanul trucom a začal súťažiť „sám so sebou“.

Ved' ide len o odcudzenie s Omegou. Má sa kvôli nemu bezhlavo zamilovať a umierať?

Čím viac nad tým premýšľal, tým pevnejšie si chcel dokázať, že Hua Yong nie je nenahraditeľný. Že je k nemu mierny len zo súcitu, nie preto, aby sa na celý život upäl na jeden strom a hral sa na „vernosť až naveky“.

Keď si to takto vyjasnil, vrátil sa k partii a zábave.

Dlho sa nevideli. Keďže Sheng nepriviedol Hua Yonga, Li Baiqiao to neotváral. Predpokladal, že sa Sheng Shaoyou zotavil zo svojej „emocionálnej traumy“ a na Omegovu orchideovú vôňu úplne zabudol.

Až keď na to reč prišla náhodou, zistilo sa, že Hua Yonga našli.

„Do riti! Ty si kvôli tej Omege zmlátil Shena Wenlanga?“ Bitka medzi Shengom a Shenom už dávno nebola tajomstvom a pár mesiacov sa o nej živo klebetilo.

Sheng mlčky pil a myslel na ráno, keď Hua Yong vyšiel z izby, postavil sa do dverí a bez slova mu podal koláč, ktorý upiekol.

„Shaoyou, spýtam sa ťa rovno.“

„Čo?“

„Tú orchideu už Shen Wenlang isto „skúsil“, že?“ Li Baiqiao sa uškrnul dvojzmyselne. „Nemožné, že? Nechceš mať krásku v náručí nepoškvrnenú? Ty predsa neznášaš špinu. Prečo ju neposunieš mne?“

„Tebe?“ Sheng zdvihol oči, premeral si ho od hlavy k päte a s milión dvestotisíc percent opovrhnutia odsekol: „Dal som vyše sto miliónov, aby som ho našiel — a ty by si chcel, aby som ti ju len tak dal?“

„Tak mi ho predaj!“

„Ty? Žeby si vyhodil sto miliónov? Dávaj si pozor, nech ťa tvoj brat nezadusí vlastnými rukami!“

„A prečo by ma škrtil?“ ohradil sa Li Baiqiao. „Ja si ju nechcem brať za manželku s ohňostrojmi a prsteňom, len si chcem schovať do postele jednu... použitú Omegu. Ty ju už nechceš a ešte mi zakazuješ, aby som si ju zobral ja?“ Odmlčal sa, oblizol si pery a dodal: „A kto vie, koľkými rukami už...“

Cheng Zhe, čo stál bokom, videl, že Shengovo sčernené čelo neveští nič dobré, a rýchlo na Li Baiqia mrkol, no ten sa topil vo fantázii o kráske v náručí a ďalej si mlel: „Ale pokiaľ je tvár pekná, mne to nevaďí. Recyklácia a využitie odpadu — presne pre teba.“

Sheng buchol pohár na stôl a chladne sa spýtal: „Koho voláš odpad?“

Li Baiqiao strhol a zrazu nevedel nájsť slová.

Cheng Zhe rýchlo uhládzal: „Chcel povedať, že včera prenasledoval jednu peknú malú Omegu. Pozval ju na tri kolá drinkov a aj tak neprišla k stolu. Však, Baiqiao?“

Keď zbadal Shengovu nevôľu, Li Baiqiao pokorne prikývol: „Áno, áno, hovorím o sebe.“

Li Baiqiao bol skrátka legenda medzi darmožráčmi. Najväčší flákač, dedič bohatstva, čo celý život jedol, pil a čakal na smrť rodičov. Radšej nech je zbabelec, než skončiť so zlomeným nosom a monoklom.

Obzvlášť keď je Sheng Shaoyou v poslednom čase tak blízko výbuchu.
Veď on sa nebál ani Shen Wenlangu rozmlátiť na kašu... kvôli jednej Omege.

Na konci rundy mal Li Baiqiao vypité a ťahal Shenga bokom: „Povedz pravdu — keď najbližšie uvidíme Hua Yonga, máme ho volať švagríná?“

Sheng nekomentoval, len mu ešte viac potemnela tvár.

Cheng Zhe s námahou odtiahol Li Baiqia a povedal: „Si opitý.“ Potom sa obrátil na Shenga: „Si ožratý. A ty, Shaoyou, nerieš idiota.“

Ale aj tak — otázka ostala visieť vo vzduchu.

Pretože ani Sheng Shaoyou sám nevedel, čo *preňho Hua Yong vlastne je*. Vziať si ho za manželku? To zas nie tak vážne. Ale predať ho ako hračku niekomu ako Li Baiqiao? Už len pri predstave sa mu varila krv!

Darovať ho nemohol — a oženiť sa tiež nie. Doma sa k nemu správal ako k drahocennosti — a od neho sa dočkal len zamračenej tváre.

A pritom si nemyslel, že by sa dopustil niečoho, prečo by mal byť Hua Yong taký nespokojný.

Nasledujúce dni budú naozaj neznesiteľné.

Hoci si to myslel, aby zatvoril ústa Li Baiqiaovi a spol., zobral na ďalšie stretko „s Li Baiqiaom a ostatnými“ Hua Yonga.

Táto orchidea je doma už skoro zaplesnená! Potrebuje slnko.

Keď Hua Yong začul, že ho vezme na oslavu, zarazil sa: „Teraz?“

„Áno, Li Baiqiao má narodeniny. Prezleč sa do niečoho krajšieho a trochu sa uprav.“

Hua Yong ticho prikývol a vošiel do šatníka.

O pätnásť minút vyšiel uhladený. Sheng sedel na gauči, prechádzal poslednú kvartálnu správu; pri krokoch nezdvihol zrak: „Hotový?“

Hua Yong prikývol, sadol si oproti, naliaľ si čaj, nehovoril — pokojne čakal s pohárom v dlaniach.

Keď Sheng konečne dorobil, pozrel na čas a uznal, že je najvyšší, vstal, zdvihol zrak k Hua Yongovi — a onemel.

Čelo sa mu rýchlo zvrátilo: „Nehovoril som, aby si sa trochu vyparádil?“

Hua Yong pod tým hromom jemne siahol na modrastobiely brošňový kvet orchidey na hrudi a nasmelo povedal: „Pán Sheng, veď som.“

„Choď sa prezliecť!“ Sheng z ničoho nič vybuchol: „Nerozumieš? Povedal som „trochu sa uprav“, nie „obleč sa ako víla“!“

Šaty boli prvé, čo zobral v šatníku do ruky. Keď ho Sheng vyzval na „úpravu“, len vytiahol svoju obľúbenú orchidejovú brošňu a pripol si ju. Tvár si ani neopláchol. Ako sa mal ešte upraviť?

„Tak čo si mám obliecť?“ spýtal sa nevinne, s veľkými očami.

Sheng ho zatiahol späť do šatníka a po dlhom výbere nenašiel formálnejší, jednoduchší oblek, než mal na sebe — a o to viac ho to podráždilo.

Pomoc! Moja „žena“ je príliš krásna!

Ako lotos v čistej vode — prirodzene bez zdobenía. S tou tvárou by aj v plátenom vreci na ulici vyzeral sviežo a očarujúco.

Sheng hľadal a hľadal, nič vhodnejšie. Tvár mu scitlivelá a tón ešte viac stvrdol: „Tak dobre. Keď tam prídeme, bez môjho dovolenia sa s nikým nerozprávaj! Rozumieš?“

„Pán Sheng.“ Keď videl jeho nevôľu, Hua Yong rozpakoch povedal: „Môžem zostať doma?“

„Nechceš ma sprevádzať?“ Shengove oči nebezpečne potemneli.

„Nie.“ Hua Yong sklonil hlavu, aby sa vyhol jeho pohľadu, a ticho sa spýtal: „Nebude to... nevhodné?“

„Čo by na tom bolo nevhodné?“

Omega oproti stíchol, špicatú bradu zatiahol k hrudi a hľadel na špičky topánok — akoby stál v kúte za trest.

Shengovi sa zvláštne stiahlo srdce a najradšej by v duchu vynadal oslávencovi Li Baiqiaovi, že si dovolil narodiť sa „práve dnes“.

„...“ Hua Yong dlho mlčal a napokon, akoby lisoval zubnú pastu, vytlačil po slabikách: „Nie je dobré, keď som s tebou.“

Shengovi náhle vychladla krv a hnev sa rozplynul. Pochopil, čo „nie je dobré“ znamená.

Obaja to vedeli.

Ešte to neprebolelo – bolo príliš skoro na to, aby zabudli na všetko, čo sa stalo.

Hua Yong si stisol ramená; prsty mal spustené a nervózne nimi hladil lem saka.

Sheng mu tie ruky nežne vzal do dlane. Boli menšie, biele a mäkké – priam stvorené na to, aby ich niekto chránil, nie ranil.

„Ja si nemyslím, že je na tom niečo zlé.“ Shengova pevnosť a pokoj akoby Hua Yongovi dodali odvahu.

Zdvihol k nemu tvár a jemne, s vlhkým jasom v očiach sa spýtal: „Naozaj?“

„Áno.“ Sheng ho vzal za ruku a viedol zo šatníka. Bezradne sa pousmial: „Pod' takto. Ty sa *nedokážeš* premeniť na niečo škaredé, ani keby si chcel.“

Hua Yong sa tým slovám neubránil a kútiky pier sa mu zdvihli.

Tento vzácny úsmev trochu odľúkol Shengove pochmúrne dni. Zmäkol aj tón a pripomenul: „Li Baiqia si nevšímaj. Z tej psej papule perly nevypadnú — len ťa nahnevá.“

Hua Yong prikývol, že rozumie. Sheng mu ešte párkrát pocuchal nadýchané vlasy — zistil, že tým jeho oslepujúcej krásy aj tak neublíži — a znovu ho chytil za ruku: „Pod'me.“

Li Baiqiaoov starší brat sa práve vrátil zo Zürichu, preto si mladší brat nemohol dovoliť veľkoleposť ako po iné roky. Namiesto divokej oslavy si prenajal iba celé poschodie svojej obľúbenej reštaurácie a pozval dvadsať, možno tridsať priateľov.

Sheng prišiel posledný. Všetci ostatní už veselo sedeli, popíjali a diskutovali.

Li Baiqiao bol tentoraz výnimočne slušne upravený – oblek, uhladené vlasy, pokus o dôstojnosť. Keď zbadal Sheng Shaoyoua, zažiaril osmičkou zubov:

„Shaoyou, konečne!“ Zrak mu skĺzol za neho a úsmev sa ešte rozťahol: „Prišla aj švagríná? Dobrý večer!“

Hua Yong spočiatku nezareagoval, no keď mu to došlo, zalial sa červeňou; cez priezračnú belosť tváre mu prebleskla plachosť a vyzeral ako krásna krevetka.

Ticho zašepkal: „Dobrý večer.“ Pozrel na narodeninovú tortu a dodal: „Všetko najlepšie.“

Li Baiqiao bol ešte šťastnejší a nadšene odpovedal: „Hej, ďakujem, švagríná.“

Sheng Shaoyou prižmúril oči. Nepáčilo sa mu ani to, že sa Hua Yong s Li Baiqiaom rozpráva, ani to, ako ten idiot prekrúca oslovenie. Švagríná – to ešte prehltnie. Ale „malá švagríná“, ako to vyslovil? To znelo, akoby Hua Yong nebol partner, ale tajne držaná konkubína z vedľajšej izby.

Hostkou narodenín bola ženská Omega, menšia hviezdicka moderátorskej brandže a Li Baiqiova ex. Na pódiu mu štedro posielala bozky a pod stolom očkom koketovala na bohatých Alfov v publiku.

Pri pohľade na tichého, no uvoľneného Hua Yonga si Sheng neodpustil spomienku na ich prvú spoločnú akciu.

Vtedy mal Hua Yong nevhodný, starý sveter a sedel po jeho boku potichu — a predsa sa z Shenga stal najobdivovanejší Alfa v sále.

Prvýkrát videl zlato a lesk horných kruhov — a napriek najobyčajnejšiemu oblečeniu pôsobil pokojne, dôstojne. Zvedavo pozoroval každého, kto prišiel Shengovi podať ruku, no vždy s opatrnosťou človeka, ktorý vie, ako sa treba správať.

Vtedy si Sheng povedal, že takáto Omega, pokojná a zdržanlivá v spoločnosti, sa k nemu hodí oveľa viac než tie, čo po jednom jedle a kúpe tašky nafotia tisíc záberov a zaplavia sociálne siete.

Kapitola 27

Li Baiqiao bol zvyknutý na živelné párty, no aby neurazil brata, vybral si tentoraz tichšie miesto. Lenže boli to jeho narodeniny — a zmieriť sa s obyčajnou pokojnou večerou nehodlal.

Po troch kolách drinkov vošli čašníci, odpratali poháre a taniere, zapli projektor, stlmili svetlá a kapelu vystriedal DJ. Barman na pulte odložil vínnu kartu a naložil koktaily. Strecha reštaurácie sa premenila na bar s terasou.

Interiér reštaurácie bol luxusný – mramor, kov, hladké plochy. Lesklé mramorové dlaždice odrážali obraz krištáľového lustra, v ktorom sa tlmený lúč lámal cez záves kryštálov a dopadal na mladé, krásne usmiate tváre.

Alfy aj Omegy boli samé výrazné typy.

V tom svetle — a s ľahkou opitosťou — pôsobili všetci ešte príťažlivejšie.

Svetlá, hudba, alkohol, feromóny...

V podmanivej atmosfére sa už viaceré AO dvojice, čo sa sotva zoznámili, objímali; bozky sa miešali s beatom a s neodolateľnou vôňou feromónov, ktorá osladzovala vzduch.

Sheng Shaoyou sa uprostred večera zdvihol na pracovný hovor na terasu a naznačil Hua Yongovi, nech zatiaľ zostane na mieste a počká.

Hua Yong prikývol a po malých hltoch popíjal nie príliš silné mojito. Mal rád chuť rumu s citrusom — a ani si neuvedomil, že už je pri treťom pohári.

Li Baiqiao, ktorý sa doteraz nenápadne špásoval s moderátorkou večera, zamieril k stolu, keď uvidel, že Sheng nie je nablízku.

„Švagríná.“

Hua Yong si podložil líce štíhlymi bielymi dlaňami a letmo naň pozrel.

Ten ľahostajný pohľad Li Baiqia poštekľil, tak si bez okolkov sadol oproti a nadviazal: „Keď tu Shaoyou nie je, musíš sa nudiť, čo? Budem ti robiť spoločnosť.“

„Netreba,“ povedal Hua Yong. „Nenudím sa.“

Prečo má táto „malá orchidea“ dva režimy? Pred Shengom taký mäkký a bez nálad, a pred mnou úplne chladný a neprístupný?

Li Baiqiao si spomenul na prvé stretnutie s Hua Yongom. Naklonil sa dopredu, aby ho pozdravil, a ten ho udrel, až mu takmer tiekla krv z nosa. Nevedel na ňom však nájsť žiadnu chybu a mohol si vyčítať len to, že sa správal príliš ľahkovážne.

Ako sa hovorí — nič nechutí lepšie než pirohy a nič nie je zábavnejšie než švagríná.

Alfy sú také. Čím ťažšie dosiahnuteľný kvet, tým väčšia túžba dobyť a súperiť. Nehovoriac o tejto Omege...

Zachytil mu na zápästiach jemné kosti, bledú tvár a dlhý krk — a predstavil si, ako ho takmer mesiac schovával Shen Wenlang. Zlý oheň v ňom vzbĺkol a úsmev získal ľahký príchut' frivolnosti: „Švagríná, počul som, že si na čas zmizol?“

Otvoril plechovku toniku a napil sa. Keďže ho Hua Yong stále ignoroval, pokračoval: „Tvoje zmiznutie spravilo zo Shaoyoua kôpku nervov!“

Pri mene „Sheng Shaoyou“ drobná orchidea zbystrila. Otočil tvár, nevinný výraz, tichá otázka: „Bol Pán Sheng v strese?“

„To je slabé slovo! Ten človek bol už skoro na infarkt!“

Hoci bol Li Baiqiao v súkromí chaotický a výberom tém skazený, zvyčajne nezrádzal bratov pre lacnú zábavu. No pred Hua Yongom mu akýsi duch pobláznil hlavu; radšej predá Shengovu intimitu, len aby sa s tou chladnou krásou ešte párkrát vymenil o slová.

„Zdá sa, že nikoho iného nikdy nemal tak rád, ako teba.“

Hua Yong sa po tomto jemne usmial, no nie tak šťastne, ako si Li Baiqiao predstavoval. Zrak mu sklúzol cez sálu na terasu, kde sa Sheng rozprával po telefóne, otočený chrbtom.

Li Baiqiao mu tajne závidel.

Tápal, o čom má s „orchideou“ hovoriť, a nakoniec nadhodil: „Vieš... na svete nie je len jedna Alfa.“

Hua Yong nenútene zamrmľal „hm“, akoby potvrdil objektívny fakt.

Li Baiqiao sa už roky oddával radovánkam a nikomu z bratov partnera nekradol, ale Hua Yong mu vážne sadol do oka. A keďže Sheng ho doteraz ani nenatrvalo neoznačil, znamenalo to podľa neho jediné – že ho až tak veľmi nechce. – a Li Baiqiao si povedal, že kašle na ohľady.

Vytiahol mobil a kývol naň: „Nepriďáš si ma na WeChat? Keď ťa raz tvoja cesta omrzí, nájdeš si mňa.“

Hua Yong pomaly otočil tvár, premeral si ho, jemne pootvoril pery – a čisto sa spýtal: „Nájdem si teba?“

Čo? Že ja by som tú orchideu nedokázal živiť?

Tie zmätené oči v ňom prebudili lovca. „Ak pôjdeš so mnou, dám ti všetko, čo ti môže dať Shaoyou.“

Hua Yong si zovrel pery a ticho sa usmial: „Nedáš.“

Dopekla! Možno nedosahuje dedičného Shenga Shaoyoua, ale rod Li je šanghajska storočná rodina! Na X Holdings, ten zahraničný kolos bohatý ako malý štát, nemajú

— ale vplyvom predsa len prekonajú rodinu Sheng, čo sa len šplhá nahor!

Pozri sa na túto orchideu — nevyzerá, že by pôsobila zvlášť užitočne či výnosne!

Čo vlastne chce? Čo mu vie dať Sheng, čo ja nie?!

„Tak povedz, čo chceš. Keď si to ešte ani nepovedal, ako vieš, že ti to nedám?“

Hua Yong naň znovu privrel oči a riasy mu zľahka klesli: „Mám rád len Pána Shenga.“

Li Baiqiao onemel. Čože? Má... rád?

Nečakal, že táto „orchidea“ bude až taká čistá.

Bolo to trapné, ale nevzdal sa; usmial sa: „Láska sa mení. Koľko sa poznáte? Ešte ani rok, však? A-yong...“ oslovil ho mäkko a zámerne znížil hlas; naklonil sa k jeho uchu: „Život je dlhý. Dnes máš rád jeho, zajtra možno mňa. Ak nie zajtra, tak o tri, päť rokov. O osem, desať...?“

Aj sám seba dojal. Aby zbalil Omegu, vyriekol kyslasté „desať rokov, osem rokov“ — ale slová už viseli vo vzduchu, tak ich musel dohrať: „Si výnimočný a krásny — prenasledovať ťa budú mnohí; po čase sa srdce mení. Nemusíš mi odpovedať hneď, ale keď zmeníš názor, pamätaj si, uvažuj najprv o mne.“

Hua Yong zahryzol do slamky a šibol pohľadom po Shengovom chrbte. Jasne červené pery odhalili biele zuby a

jemný, vlhký jazyk. Li Baiqiao bol zrazu tak bezmocný, že závidel slamke v jeho ústach.

„Názor nezmením.“

Čo je osem či desať rokov? Žmurknutie — a je to pätnásť, a ja mám Shenga rád stále viac.

Li Baiqiaova nevinnosť ho pobavila: „Netušil som, že moja švagriná je taký romantik. Shaoyou je šťastlivec.“ Postavil sa, potľapkal Hua Yonga po pleci a cestou vyzdvihol dobre známú mladú Omegu, s ktorou sa presunul k baru.

Vo vzduchu zhustli feromóny.

Hua Yong sklonil hlavu a čakal na odpoveď druhej strany: „Prečo ma náhliš? Práve som dojedol.“ Potom si pomaly vytiahol z vrečka malú hnedú sklenenú fľaštičku, odskrutkoval ju a bez výrazu ju vypil do dna. Horká chuť modifikátora feromónov mu rozliala ústa. Postavil sa a zamieril k schodom do toaliet o poschodie nižšie.

O päť minút sa Alfy a Omegy, ponorené v nočnú zábavu, začali mračiť. Iba zopár Bét, necitlivých na pach feromónov, sa ďalej vlnilo do hudby.

„Cítiš to?“ zašepkal jeden O svojmu druhovi. „Taká silná kvetinová vôňa. Akoby niekomu vyskočila horúčka.“

„Hej, ale akási zvláštna.“

Práve vtedy sa z terasy vyrútil dovnútra vysoký Alfa s temnou tvárou.

„To je princ z rodu Sheng? Prečo tak letí?“

„Aha — už viem, sprievod, čo dnes priviedol, je tuším orchideová O!“

Shengov hovor trval nezvyčajne dlho. Posledné dni skúšal všetko, aby prebral HS-ke množstvo zákaziek; to však nielen zvýšilo tlak na preddavky a zrazilo marže Shengfangu, ale ešte aj schúlilo priemerné ceny v celom odvetví. Motýlie krídla rozvírili búrku.

Jeho projekt aplikácií génových nožníc bežal takmer rok; hoci ukázal prvé výsledky, výnosy stále neniesol — len hľadal cashflow. K tomu lacno uchmatnuté HS-kové projekty s masťnými preddavkami... kvartálna správa vyzerala biedne.

Navyše, hoci boli Hua Yongove dáta cenné, výskum stojí na systéme a tíme. Zo samotných roztrúsených údajov sa prelom ťažko vyrába.

Projekt aplikácií génových nožníc sa zadrhával na hrdle fľaše.

Sheng zložil hovor, stále s hlavou v sťažnostiach podriadených. Aj tak dosť zle — a predsa malo prísť horšie. Zdvihol zrak podráždený v okamihu, keď zdvihol zrak, zistil, že Hua Yong nie je na svojom mieste. V tej chvíli mu nos rozrezala ostrá kvetinová aróma.

Srdce mu prudko stiahlo.

Rýchlym krokom vkročil z terasy dnu a popri volaní „Hua Yong“ prehl'adával sál.

„V kúpeľni je asi Omega s horúčkou!“ ozval sa výkrik od schodiska.

Sheng sa zamračil a spustil sa po schodoch. Čím nižšie, tým ťažšia vôňa orchidey. Valila sa s každým krokom — a s ňou jeho úzkosť. Tvár mu černela.

Pri dverách do Omega-toalety stáli dve O v rozpakoch a okolo pár zvedavých Alfov. Aby pred svojím bratom pôsobil slušne a nenápadne, Li Baiqiao si rezervoval iba jedno poschodie a nechal voľný priestor dole.

Sheng s ľadovou tvárou vyrazil: „Hua Yong!“

Hostia ho síce nepoznali, ale auru cítili — uvoľnili mu cestu: „Je tam len jedna Omega. Si jeho Alfa? Tak choď rovno dnu!“

Dvere sa rozleteli.

V uzavretom priestore bol pach orchideí ešte ťažší, takmer omamujúci. Sheng Shaoyou zadržal dych, búchal na jednotlivé dvere kabín — až kým...

...v predposlednej kabínke napravo neuvidel *jeho*

Hua Yong sedel na dlážke, zrútený pri stene. Keď zámka s treskom povolila, jasné oči sa prudko zdvihli — a zahľadeli sa na Shenga zmätene a vlhko.

„Pán Sheng?“

Hua Yong ťažko dýchal; na bledých lícach mu vystúpil sotva badateľný rumenec. Pri pohľade na Shenga sa pokúsil postaviť — no nohy sa mu podlomili a bezvládne sa rozliali na studené dlaždice; sily nikde.

„Je mi strašne zle,“ zašepkal.

Shenga sa na pár sekúnd vyplo. Keď sa spamätal, už mal v rukách jeho telo.

Kapitola 28

Sheng si stiahol sako a prehodil ho cez tvár Omegy, potom si húfom prerazil cestu a s pochmúrnym výrazom ho v náručí odniesol von.

Za chrbtom to zašumelo šepotom.

„Prečo sa ešte motá po vonku počas horúčky? Ten Omega nemá sebaúctu.“

„Presne tak.“

„A mne sa nezdá, že je to obyčajná horúčka. Hore je cítiť silný AAOO mix — nebude jeho telo príliš slabé a spustilo sa to vynútené?“

Shengovi pichlo pri srdci. Držiac Hua Yonga pokračoval bez ohľadu na čokoľvek.

Jeden Alpha, ktorý nemal ani štipku rozumu ani rešpektu, sa postavil pred nich, nadýchol sa orchideových feromónov a s drzým úsmevom sa spýtal: „Bratku, nepripálime si spolu?“

Ten somár rovno naskočil pred hlaveň.

„Zmizni.“

Vysokého, pekného Alfu triedy S obalila vlna tlaku s vôňou horkého pomaranča a rumu. Nápor bol taký silný, že béčkového chuligána zrazil rovno na zem — prevrátil oči a zložil sa.

Šepot okamžite utíchol.

Všetci mlčky sledovali, ako rozhnevaný Alfa zviaza svoju Omegu a bez ohľadu odchádza.

Pri vchode bola úzka jednosmerka — auto tam smelo stáť len dvadsať sekúnd. Šofér krúžil okolo a s nervóznym hlasom do telefónu prosil rozzúreného šéfa o ešte dve minúty.

Sheng nemal nervy ani na sekundu. Nemal pri sebe izolačné náplasti na feromóny; mohol sa spoliehať len na nátlak Alfy S, aby odplašil Alfov v okolí, čo po ňom nenápadne poškúľovali.

Tie zvedavé, chtivé pohľady ho však hnusili. Li Baiqiao sa zrejme narodil pod nesprávnou hviezdou.

Auto meškalo. Keď už chcel šoférovi opäť volať, zdvihol zrak — a uvidel Shena Wenlangu.

Alfa, ktorý by si zaslúžil, aby ho cestou zrazilo auto, kráčať pomaly oproti; za ním Beta sekretár menom Gao Tu. Vyšli z privátnej sály na prízemí, jeden vpredu, druhý vzadu. Keď zbadal Shenga, Shen sa príliš nečudoval. Zastal pár metrov od neho s rukami vo vreckách a so záujmom si prezeral Omegu v jeho náručí.

„To je Hua Yong?“ Nadvihol kútik a významne sa usmial.
„Čo mu je? Horúčka?“

Keby nedržal Hua Yonga, Sheng by ho na mieste uškrtil.

Teraz však chcel len jediné — dostať svoju Omega domov — a tak odvrátil tvár a mlčal, aj keby stúpil na psie hovienka, len predstieral, že ho nevidí.

Lenže Shen sa nechystal odísť; pristúpil bližšie, načiahol nos a zľahka privoňal. „Voňavé.“

Zadná časť krku uvoľnila ťažkú, živicovú vôňu kosatca. Tiež feromóny Alfy S — no nie drvivé, skôr zvodné.

„Shen Wenlang!“ zavrčal Sheng cez zuby. „Zbaľ svoj smrad.“

„Ako by mohol môj kadidlový kosatec páchnuť? „Naopak, ty páchneš ako... opitá vetvička citrusovníka. Keby ťa človek nepoznal, pomyslel by si si, že si zmutovaný toaletný čistič, čo ožil.“

Kľud. Kľud. Aj keby ho chcel zabiť — nie pod kamerami.

Sheng zovrel čelusť a jedovato ho pichol: „Pred pár rokmi vaša rozbiehajúca sa HS vyvinula bez povolenia celú radu drogérie na mojej vôni. Shen Wenlang, dávno som počul, že Omegi neznášaš — no kvôli Hua Yongovi ideš proti mne raz za razom. Najprv som myslel, že ťa láka moja Omega... ale teraz si vravím — pán Shen, nefičíš náhodou na mne?“

Shenovi zmrzol výraz, akoby prehltnol niečo nechutné. „Ak sa paranoja začne liečiť včas, je šanca na uzdravenie. Ale,“ slabo sa usmial, „keď už som ťa stretol, mám pre Shaoyoua pár úprimných slov.“

„Priznanie netreba.“ Sheng ostal ľadový a v duchu preklínal šoféra za meškanie.

„Nie je to priznanie.“ Shen sa polousmial. „Hua Yongov fyzický stav nie je vôbec dobrý. Lekár povedal, že je vážne zranený a nebude sa schopný v krátkom čase zotaviť. Ak bude občas chodiť von a bude cítiť príliš veľa vône Alfa, dostane horúčku. Nie je zábava mať stále pri sebe Omegu ako Shao You, tak prečo mi ho nedať?“

„—Niekoľko vysokých manažérov X Holdings je s Hua Yongom veľmi spokojných. Ak ho vrátiš, som ochotný podeliť sa so Sheng Fangom o aplikačné technológie génových nožníc.“

Sheng onemel. A v náručí mu badateľne stuhol aj Hua Yong.

Nedokázal uveriť, že ten istý Omega, za ktorého zaplatil stovky miliónov, má pre Shen Wenlanga väčšiu hodnotu než 35 miliárd v hotovosti.

Lenže... čo znamená „*manažéri X Holdings sú s Hua Yongom veľmi spokojní*“?

Pri tej vete mu takmer praskli zadné zuby.

Po tej sekunde ticha sa telo Hua Yonga začalo chvieť – drobné trasenie, ktoré narastalo, až sa rozklepal celý, ako list vo vetre. Schúlil sa mu v náručí, tvár schoval do látky jeho

saka, a zpod tenkej vrstvy látky bolo počuť len prerývané dychy a zadržané vzlyky.

Sheng ho upokojujúco pritúlil, hnev zatlačil a uškrnul sa na Shena: „Takže... HS má jedinú hodnotnú technológiu, ktorú ešte nepredali? A ty, pán Shen, si ochotný predať aj vlastnú krajinu len kvôli peknej tvári... Skutočne inteligentný vládca.“

„Aj ja.“ Do čerta.

Pristavila dlhá čierna limuzína. Šofér, celý upotený, vyskočil a otvoril dvere šéfovi s tvárou ako hrom.

Shen ho sprevádzal a ešte hovoril: „Šéf Shaoyou, myslím to úprimne. Nerob unáhlené závery. Choď domov, premysli si to. Počkám na tvoje vyjadrenie.“

Sheng spustil okno a usmial sa: „Rovnako môžeš čakať na smrť — bude to rýchlejšie.“

Sklo sa pomaly zdvihlo a limuzína sa vyplazila z kolóny.

Shen Wenlang tam ostal stáť v oblaku výfukových plynov, ktoré mu šli priamo do tváre. Znechutene si odkašľal, prevrátil očami, a keď sa otočil, uvidel ešte znepokojenejší výraz na Gao Tuovej tvári. To ho podráždilo ešte viac.

„Na čo tam stojíš ako stĺp? Povedz vodičovi, nech okamžite pristaví auto!“

...

Nedá sa s ním spať. Nedá sa ho vodiť po preplnených akciách. Pre Shenga by taký Omega nemal mať veľkú cenu.

A predsa — ak išlo o Hua Yonga — nemal srdce sa ho vzdať.

Ani keby to Shen vymenil za výsledky výskumu, ktoré Shengfangu najviac chýbajú.

Sheng celú noc držal horúčkou trápenú Omegu a vypúšťal upokojujúce feromóny.

Na druhý deň sa Hua Yong vrátil do normálu, ale stíchol ešte viac ako zvyčajne.

Sheng mal povinností nad hlavu a nemohol s ním zostať doma. Pred odchodom si ho priviedol k dverám, pobožkal na čelo a povedal: „Dnes len oddychuj doma a čakaj na mňa.“

Hua Yong prikývol, akoby chcel niečo dodať, no zhltol to.

„Čo si chcel povedať?“ spýtal sa Sheng mierne.

„Génové nožnice...“

„To nie je téma pre teba.“ Pri tom slove Alfov hlas ochladol.

Hua Yong sa mu zadíval do očí, čo sa mu zámerne uhýbali, a v duchu si potvrdil, že Sheng možno zaváha.

Po rannej porade mu investično–analytický tím rozložil sedemnášť projektov, ktoré v tomto kvartáli vyhrali tendre. Či už podľa kumulatívneho čistého cashflow, čistej súčasnej

hodnoty alebo vnútornej miery výnosu — tie, ktoré Sheng tvrdohlavo trhal HS-ke, nevyzerali vôbec dobre.

Navonok síce krásne nafúkli tržby a prudko zlepšili obrat fixných aktív. V jadre však tie veľké, nízkomaržové projekty s vysokými preddavkami zrazili efektivitu využitia aktív podniku.

Do toho výskumné projekty, ktoré sám tlačil, hrýzli kapitál bez výstupov. V kombinácii s prvým to už aj tak biednu správu Shengfang Bio len zhoršilo.

Pozerajúc na hromadu podkladov si Sheng priznal, že niektoré rozhodnutia boli impulzívne — no neľutoval.

Bol zvyknutý byť dieťaťom šťasteny a veril si, že vietor zlomí a nálady upokojí.

Od detstva až dodnes mal Sheng Shaoyou vo všetkom navrch. Schopnosti, talent, metódy, vzhľad aj rodinné zázemie — vo všetkom bol prvá liga. Jeho sebavedomie nebolo samoúčelné — mal naň dôvod. A navyše, ak sa pozrel na veci z väčšieho odstupu — uchmatnúť pár projektov HS Group nebolo úplne bezvýznamné.

Sheng veril, že práve tieto „uchmatnuté“ zákazky ukážu X Holdings, že obchodná sila Shengfangu d'aleko prevyšuje HS — a zvýšia šancu na hlbšiu spoluprácu.

Mal pravdu.

V čase, keď finančné médiá a analytické správy čoraz hlasnejšie spochybňovali fungovanie Shengfang Group, dostal Sheng Shaoyou ako predseda Shengfang Bio pozvanie na súkromné rokovanie priamo od skutočného riaditeľa X Holdings.

Správa, že sa dve veľké osobnosti biznisu majú prvýkrát stretnúť zoči-voči, sa okamžite rozletela medzi najvyššími kruhmi ako výbuch.

Termín bol blízko — komorné stretnutie po Svetovom fóre biotechnológií a priemyselného rozvoja v krajine P.

Šéf X Holdings, ktorý sa nikdy neukazuje, sa ide so Shengom stretnúť osobne!?

Všetci žasli: Znamená to, že spolupráca X Holdings a Shengfang Bio je na spadnutie!? A ako vlastne vyzerá ten tajomný mladý pán X Holdings!?

Niekoľko blízkych priateľov Shenga obvolávalo a medzi rečou sa pýtali, či je mladý pán „tučný, alebo chudý“.

Boli si istí, že sa s ním Sheng už musel tajne stretnúť. Ved' inak by ho taká osobnosť nepozvala na súkromný salón s osobným prijatím!

Lenže samotný Sheng z toho bol zmätený — o tvári druhej strany netušil nič. A aj nad pozvánkou sám prekvapene krútil hlavou.

Keď mu to prišlo, bol chorý.

Ako Alfa S s top kondíciou nebýval nachladnutý. Zrejme za to mohol predošlý večer — príliš veľa upokojujúcich feromónov, nápor na žľazy, a do toho práca aj málo spánku.

V ten deň mal program od rána do noci a ešte zostal dlho na biznis–repcii. Keď sa vrátil domov, pri prezúvaní sa mu zatočila hlava — musel sa zachytiť komody.

Pomyslel si, že to prehnal s alkoholom.

Čestným hosťom bol úradník ministerstva obchodu krajiny P — povrávalo sa, že má blízko k vládnuceму X Holdings. Bol tam aj Chang Yu.

Ako hosť, ktorý si to s Chang Yom nedávno pokazil, sa Sheng cítil povinný prejsť úprimnosť — nevytácal sa a vypil, čo mu naliali.

Na takú akciu bolo nevhodné brať Hua Yonga. Sheng pôvodne premýšľal o sprievodnej Omege, vtedy sa ozvala Shu Xin. Uvedomil si, že vie hostí obskakovať, a tak ju vzal.

Chang Yu ho zrejme naozaj neznášal a tlačil mu jeden pohár za druhým. Keď bolo po programe, Sheng bol na mol; malá Omega s kvetinovou vôňou ho musela vopchať do auta.

Pri zatváraní dverí ho Shu Xin objala a vypýtala si bozk.

Pri pomyslení na domácu orchideu s „čistotou“ sa Sheng zamračil, uhol a chladno ju posadil dopredu. Chen Pinming sa naňho pozrel cez spätné zrkadlo, no neodvážil sa nič

spýtať. Najskôr odviezol Sheng Shaoyoua domov a až potom spravil obchádzku, aby vysadil Shu Xin.

Sheng sa v predsieni zaprel o stenu, ledva stál. Hlava mu plávala; telo striedavo páliło a triaslo zimou. V oparu zbadal pred sebou dlhé, rovné nohy.

Zdvihol pohľad — a naozaj, Hua Yong.

Proti svetlu nevidel jeho tvár jasne, ale pod nosom sa mu rozliala jemná vôňa orchidey.

„Prečo nespíš?“ zachrapčal Sheng.

„Pán Sheng si opitý.“ Hua Yong mal hlas stále tichý; možno preto, že bol Sheng pripitý, znel mu pokojnejšie a hlbšie: „Odvediem vás do izby.“

Shengovi neostali sily; s oporou štíhleho, no rovnako vysokého mladíka sa nejako dotackal do spálne.

Hua Yong ho položil na chrbát, uvoľnil mu golier dlhými prstami. Sheng Shaoyou zdvihol ťažké viečka a pozrel sa naňho. Pohľadný mladý muž sa naňho prísne pozrel a jeho chladná tvár sa vryla do Sheng Shaoyouových rozostrených očí.

„Pán Sheng, smrdíte.“

Sheng vedel, že je nasiaknutý cudzou Omegou, a plánoval sa osprchovať v hostovskej kúpeľni na prízemí, kým pôjde hore. Lenže hneď pri dverách ho ovalila orchidea — a s ňou závrät.

Sebaláska top Alfy utrpela, keď jeho milovaná orchidea sucho vyriekla „smrdíte“, no nemal síl odporovať. Záhadne, hoci dnes orchidea nevoňala silno, bola ako sieť, čo ho prikryla. Hlava sa mu krútila, žľazy na zátylku horeli a mravčili, ruky-nohy mal mäkké, bez sily.

Pripútaný k posteli ako Omega v horúčke — neschopný pohnúť sa — len ťažko a tlmene lapal po dychu napoly pootvorenými ústami.

Kapitola 29

Sheng Shaoyou mal výpadky pamäti a na to, čo sa stalo potom, si spomínal len útržkovito.

Keď sa na druhý deň prebudil, vlasy mal rozstrapatené a telo zvláštne svieže. Musel sa v noci osprchovať, hoci si na to vôbec nepamätal. Nohy ho boleli a čelo ešte viac, akoby mu ho niekto tupým nástrojom roztvoril a potom zasa zhruba zošil.

Oprel sa o posteľ a skúsil sa posadiť, no pred očami sa mu zatmelo a takmer si musel zasa ľahnúť.

Dnu vošiel Hua Yong s pohárom teplej vody. Na rozdiel od chladného výrazu, ktorý si Sheng pamätal zo včerajška, bol zasa nežný a láskavý. Roztvoril srnčie oči a nežne sa naňho pozrel.

„Pán Sheng bol si včera veľmi opitý,“ povedal starostlivo tichým hlasom. „Uvaril som ti polievku proti opici, ale nechcel si ju.“

Sheng Shaoyou sa ťažko oprel o vankúš, napoly v sede, napoly poležiačky, ale telo mu neustále kĺzalo nadol. Hua to zbadal, rýchlo k nemu pristúpil a podoprel ho. Zápästie mal také tenké a biele, že by ho Sheng obopol jednou rukou.

„Keď sa najbližšie opijem, netráp sa so mnou, nechaj ma spať samého,“ natiahol sa Alfa a dotkol sa mu tváre. Unaveným, no jemným tónom dodal: „Nech sa môj Ayong neunaví.“

Hua mu dľaň závisle pošúchal a ticho zamrmal: „Hmm.“

Keď videl, ako poslušne sa správa, Shengova bolesť hlavy hneď o čosi poľavila.

Ešte si na chvíľu ľahol, potom vstal, naraňajkoval sa a odišiel do firmy.

Zakrátko po začiatku rannej porady sa mu však bolesť hlavy prudko zhoršila a aj pocit „ťažkej hlavy a ľahkých nôh“ sa prehĺbil.

Postupne začala celou miestnosťou prenikať silná vôňa feromónov.

Vedúci oddelenia, B-triedny Alfa, práve hovoril, keď zrazu stratil kontrolu nad telom a prudko sa zvalil dopredu; stojanový mikrofón sa s hlasným buchnutím prevrátil.

Okrem Betov zacítili niečo zlé aj ostatní AO kolegovia a rýchlo sa dostávali do problémov. Takmer všetci, čo sa ešte dokázali hýbať, vyskočili a v panike vybehli z miestnosti.

Dokonca aj Chen Pinming, ktorý sedel o radu za Shengom, cítil z neho prenikavú arómu rumu a horkého pomaranča.

Koncentrácia S-triednych feromónov bola príliš vysoká; vo vzduchu sa držal až drevitý dozvuk Shengovej vône. Nielen Alf a Omegy, aj Betovia sa už dusili.

Bežná ranná porada sa zmenila na katastrofický film.

Tá fraška sa skončila až vtedy, keď Chen našiel supresnú náplasť a nalepil ju Shengovi na žľazu na zátylku, z ktorej sa bez prestávky valili silné feromóny.

Za takých okolností Sheng, pochopiteľne, nemohol pokračovať v práci.

Rýchlo ho odviezli do nemocnice Heci a diagnóza znela: porucha feromónov, stredné štádium.

Sheng ostal ako obarený, keď to počul.

Lekár sa zatváril veľmi vážne. „Ste mladý a S-trieda. Logicky je málo pravdepodobné, že by ste týmto ochoreli. Môže ísť o dôsledok dlhodobého stresu a rozhádzaného režimu. Predpíšem vám perorálne inhibítory, aby ste v extrémnych situáciách zabránili nekontrolovanému úniku feromónov a neublížili nevinným. Na ďalšiu liečbu však potrebujeme hospitalizáciu a komplexné vyšetrenia, aby sme vedeli cielene postupovať.“

„Hospitalizáciu?“ Sheng onemel. Nebýval chorý – a keď už, tak nie natoľko, aby musel ihneď do nemocnice.

Firma má najrušnejšie obdobie a on je jej opora; *ako* by mohol zostať v nemocnici?

„Nestačili by lieky?“

Lekár pokrútil hlavou nad jeho ľahkovážnosťou a vážne riekol: „Moderná medicína nie je taká všemocná, ako si myslíme. Chorôb, ktoré dokážeme jasne diagnostikovať a definitívne vyliečiť, nie je veľa. Porucha feromónov je závažné endokrinné ochorenie a jeho príčina stále nie je celkom objasnená.

V praxi vidíme, že spúšťačmi býva zneužívanie inhibítorov, prepracovanie a dlhodobý psychický tlak. V extrémoch môže ísť o život! Pán Sheng, pri prvej diagnostike ste už v strednom štádiu – situácia nie je priaznivá. Podľa mňa nespĺňate podmienky na ambulantnú liečbu.“

Shenga tak prinútili zostať v nemocnici.

A lekár mal pravdu. Po preložení na oddelenie s feromónovou izoláciou bol jeho stav výrazne vážny a spočiatku sa nezlepšoval ani v nemocnici.

Postupne sa pridali dlhodobé subfebrility, závraty, slabosť, rôzne patologické telesné prejavy – a časté epizódy straty kontroly nad feromónmi.

A čo bolo najhoršie – ani „malý Sheng Shaoyou“ sa akosi neprebúdzať do formy. Každé ráno bol bez iskry a prestal svojho majiteľa zdravieť.

Ako S-triedny Alfa stojaci na vrchole „ľudskej genetickej evolúcie“ mal pocit, akoby doň udel blesk. Nedokázal to

priať a desilo ho, že by mohol zostať „nesmrteľný“ v tom najhoršom zmysle slova.

Časté a nevyvolané úniky S-triednych feromónov rozvibrovali nervy aj Betom, ako bol Chen Pinming. V krátkom čase sa k Shengovi neodvážil priblížiť žiaden Alfa ani Omega; všetok personál v jeho okolí nahradili Betovia.

Aj tak však Betovia brali S-triedneho Alfu, ktorý sa mohol kedykoľvek „roztrhnúť“, ako potenciálneho nepriateľa a pod tlakom feromónov boli stále v strehu.

Len Hua Yong za ním chodil denne. Bol však veľmi slabý a Sheng sa bál, že mu ublíži, hoci mal Hua na krku izoláciu feromónov.

„Nebojím sa,“ povedal Hua. „Pán Sheng mi ublížiť nemôže.“

Sheng vyzeral chorľavo a unavene, ale ešte mal silu žartovať: „Akože nie?“ Vzal mu zápästie a jemne ho poškrabal. „Takých desať orchideí, ako si ty, natrhám jednou rukou.“

Huaovi potemnela tvár; dlho mal stisnuté pery, kým sa opýtal: „Jedna kvetina ti nestačí?“

Sheng ho naschvál podpichol: „Pri trhaní kvetov – čím viac, tým lepšie.“

Hua sa nenahneval. Len k nemu zdvihol oči a pokojne riekol: „Chápem.“

Sheng sa už-už chcel spýtať, čo chápe, no vtom vošiel lekár a prerušil ich.

„Dnešné ukazovatele sú o čosi lepšie. Ak sa nám podarí ustáliť koncentráciu voľných feromónov v krvi, po ďalšom týždni pozorovania vás môžeme prepustiť.“

Shengovi sa zlepšila nálada. Zistil, že keď je Hua pri ňom častejšie, bolesť hlavy a nízke teploty ustupujú.

Táto orchidea je poklad – účinkuje ako placebo!

A Shen Wenlang by ju chcel vymeniť za nejakú deravú technológiu? Nech si trhne!

Na druhý deň popoludní sa Sheng s Huaom rozprávali, či do záhrady nepridať ďalšie hortenzie. Vtom vbehol Chen Pinming celý rozjasnený a oznámil mu, že prišla pozvánka od majiteľa X Holdings – po skončení fóra na osobné súkromné stretnutie so skutočným kontrolórom X Holdings.

Fórum sa koná už tento piatok.

Sheng bol stále v nemocnici a premýšľal, či neposlať namiesto seba viceprezidenta. Lenže súkromný salón nie je verejné fórum. Také príležitosti sú vzácne – a nemusia sa opakovať. Pri tak dôležitej šanci by sa možno aj „Sheng Fang“ z JIS-ky prebral a posadil z mŕtvolnej postele, keby to len počul.

Pri takejto príležitosti – pokiaľ ešte dýcha – pôjde osobne.

Piatok, krajina P.

Fórum prebehlo hladko. Sheng si vopred vzal inhibítor a nalepil inhibičnú náplasť. Hoci bol po celom programe unavený, nevyleteli mu neovládateľné potlačujúce feromóny a nespôsobil ťažko riešiteľný problém.

Súkromný salón X Holdings mal vstup medzi 15:00 a 15:30.

Sheng si na chvíľu oddýchol v biznis aute a krátko sa poradil s poradným tímom Sheng Fangu.

Každý pozvaný zástupca mal vraj dvadsať minút na obchodnú prezentáciu – priamo pred tajomným človekom z vedenia X Holdings, aby predstavil výhody svojej firmy a návrh spolupráce.

Dvadsať minút – ani veľa, ani málo. S konzultantmi si ešte raz prešiel hlavné body, na ktoré treba klásť dôraz.

Pozrel na hodinky – mal ešte pätnásť minút. Zavolať Huaovi.

Spoj zvonil niekoľkokrát, kým Hua zdvihol.

„Pán Sheng?“ ozval sa neistý hlas. „Už máš po programe?“

„Hej, práve mám chvíľku. Čo robíš?“

„Pozerám telku.“

Sheng si ho predstavil s vankúšom v náručí, ako slušne sedí na gauči a poctivo hľadá do obrazovky, a nevedel sa ubrániť úsmevu: „A čo pozeráš?“

„Teba,“ zmäkol Huaov hlas, akoby sa hanbil, no predsa ticho povedal: „Dnešné fórum ide online naživo, pustil som si to na obrazovku. Pán Sheng si veľmi pekný. Ale naživo ešte krajší.“

Lichôtko nikdy nezovšednie. Sheng bol natešený a ľutoval, že orchideu nevzal so sebou.

„Ide ti to dnes všetko podľa plánu?“

„Hej.“ Sheng ležérne zaklonil hlavu, privrel oči a šepol do telefónu: „Keby som vedel, zobral by som ťa. Zostali by sme v krajine P ešte dva dni. Bol si už niekedy v zahraničí?“

„Nie,“ odpovedal Hua. „Nikdy som nebol.“

Shengovi pichlo pri srdci, keď si spomenul na jeho sirotsky status a vážne chorú sestru. Pošúchal si spánok: „Keď ti bude lepšie, budeme chodiť von častejšie. A keď pôjdem nabudúce do cudziny, vezmem ťa so sebou, dobre?“

Hua nevyzeral extra nadšený; slušne a poslušne poďakoval: „Ďakujem, pán Sheng.“

Ten mäkký tón mu zjemnil srdce. Ešte ho pár slovami pohojdal, zavesil, a keď už bolo načase, otvoril dvere auta a zamieril rovno do salónu.

X Holdings má v krajine P absolútnu moc – a podľa toho vyzerala aj pompéznosť jeho pána.

Sheng roky počúval o všemocnosti kapitálu v tejto krajine a vedel, že X Holdings je tu jediný dominantný kolos – s nebývalým vplyvom.

No aj tak ho šokovalo, keď pri vchode stáli v rade policajné autá a ozbrojení príslušníci Kráľovskej polície na uvítanie.

Takéto počty by sa nedostalo ani prezidentovi susedného štátu, však?

Kto je ten nepolapiteľný šéf X Holdings? Cisár?

Lenže – v cudzom dome sa treba skloniť. Aj tvrdý hráč ako Sheng musí na cudzom území zachovať protokol.

Pri dverách stál Chang Yu a vítal hostí. Keď zbadal Shenga, sám podišiel a podal mu ruku: „Pán Sheng, vitajte.“

„Vďaka, sekretár Chang,“ usmial sa Sheng a stisol mu dlaň. Okrajom oka prešiel po autách a policajtoch a ironicky pochválil: „Vaša Excelencia má skutočne veľkolepú etiketu.“

Až potom mu došlo, že tomu tu velí priamo generálny riaditeľ Národnej policajnej správy krajiny P – a z radových dôstojníkov v prednej línii mal najnižšiu hodnosť poručík-plukovník!

Tak nič – berie späť, čo si myslel.

Aj keby sem osobne prišiel prezident susednej krajiny, nedostane sa mu takejto parády!

Ten „škaredý parchant“ z X Holdings je zjavne *skutočný* cisár. Ak sa raz zamračí a len ľahko dupne nohou, zatrasie celou krajinou P.

Kapitola 30

Keď si Sheng Shaoyou spomenul na agresívne správanie toho ohavného monštra, jeho výraz zväžnel *Či sa nám podarí nadviazať spoluprácu, je stále vo hviezdach*. No ľudia, čo sa odmietajú ukazovať na verejnosti, bývajú spravidla malicherní — tak nech si dá aspoň malý cieľ: nie aby si ho naklonil, ale aspoň aby ho neurazil.

Napriek okázalému cirkusu pri vchode ho však prekvapilo, že miestnosť, ktorú X Holdings použil na salón, vôbec nebola veľká. Skôr než salón pripomínala obyčajnú rokovaciu sálu.

Len čo vstúpil, uvidel v miestnosti dlhý konferenčný stôl s ôsmimi miestami v rade. Za stolom stála drevená paravánová stena a spoza nej bolo tlmene počuť smiech a rozhovor.

Keď Chang Yu obišiel paraván, debata okamžite stíchla.

„Prišiel pán Sheng zo Shengfangu,“ oznámil Chang úctivo.

Sheng nikdy nevidel toho chladného alfa-sekretára takto rešpektne vystupovať, a hneď mu došlo, že človek sediaci za paravánom bude ten „škaredý čudák“, ktorého postavenie siaha ešte ďalej než prezidentovo.

Okrem miesta najbližšie pri dverách bolo ostatných sedem stoličiek pri stole už obsadených. Predstavitelia X Holdings v oblekoch však pri jeho vstupe ani nevstali.

Sheng utrpel na dôstojnosti a v duchu zahrešil, navonok si však udržal kamennú tvár. Podal materiály Chenovi Pinmingovi a sadol si na prázdnu stoličku. „Sekretár Chen, keďže pre teba nie je miesto, tak budeš stáť—“

„A-yu, dones stoličku pánovi Shengovmu človeku,“ ozval sa spoza paravánu chladný hlas. Neznel hlasno, no znel nádherne — Shengovi pripadal podozrivo povedomý.

Podľa hlasu by si človek nepomyslel, že sa tam skrýva nejaký malý tyran.

Chang hneď vyšiel a prikázal priniesť stoličku.

„Sekretár Chen, prosím, posaďte sa.“

Bez Shengovho dovolenia sa Chen nepohol. Stál, kým jeho šéf nenadvihol bradu a neprikývol: „Keď vravím, sadni si.“

Chen poslušne prisadol za Shenga.

Pre Changa pri stole miesto nebolo, no nijako ho to nevyviedlo z miery. Postavil sa k projekčnému plátnu, zapol projektor a diaľkové odovzdal Chenovi.

Chen sa Shengovi pozrel do tváre, prevzal ovládač, postavil sa, vytiahol puzdro a rozdal prítomným vizitky. Rozdával svoje vizitky, nie Shengove.

Zástupcovia X Holdings však pôsobili, akoby boli dvornými ministrami vlastného cisára – žiadne predstavenie, žiadna výmena vizitiek, len chladné pohľady.

Ľudia sa síce musia skloniť pod cudzou strechou, ale Sheng Shaoyou bol odmalička zvyknutý byť arogantný. Aj keď sa dokázal prispôbiť, nikdy neznížil hlavu príliš. Hneď pri dverách ho facli – a on tú facku bez okolkov vrátil. Mladý pán Shengfangu sa uvelebil v kresle, pokojný a suverénny; stačil mu pohľad, aby dal Chenovi pokyn rozdať vizitky, sám sa vôbec nepredstavil, prehodil nohu cez nohu a nechal sekretára odprezentovať dvadsaťminútový vstup, ktorý by inak mal odhovoriť on sám.

Sheng, dieťa druhej generácie. Nikdy v živote neochutnal skutočné poníženie. Hoci sa v biznise naučil, ako byť úlisný a lichotiť, obchod robil pre peniaze, nie pre slávu. A ešte ani nezačali a X Holdings mu takto šliapal po tvári? Nepripustné.

Úcta musí byť obojstranná. Kvôli tejto schôdzi cestoval z Jiangsu a Šanghaja až do krajiny P – ak to nie je úprimnosť, tak čo potom je? Ak si tí idioti za stolom nevážia ani to, prečo by on mal byť k nim prívetivý?

Prekrížil ruky na hrudi, pohodlne sa oprel do kresla, počúval záver prezentácie a premýšľal, ako naloží s tým „škaredým čímsi“ za paravánom.

Vtom zacítil chladnú kvetinovú vôňu.

Orchidea? Hua-Yong?!

Sheng sa mykol. O chvíľu si však uvedomil, že sa mýli. Hoci obe boli orchidey, Hua Yongova vôňa bola oveľa jemnejšia. Táto silná vôňa nepatrila Omega, ale Alfe — a na veľmi vysokej úrovni, zrejme S-triedy!

Sheng mal nalepenú potlačovaciu náplasť a výrazná aróma mu nebola príjemná. Žľazy mu jemne brneli a svrbeli.

Poobzeral sa — nik iný, akoby nič.

Keďže všetci ostatní vyzerali normálne, Shengovi to bolo čudné.

Keby Chang Yu nebol „len“ A-triedny Alfa, podozrieval by ho z pomsty — že naschvál vypúšťa potlačujúce feromóny proti nemu.

Vôňa orchidey bola slabá, sotva postrehnuteľná, no účinok drvivý. V priebehu dvanástich sekúnd sa Sheng Shaoyou začal viditeľne potiť a látka jeho košeľe sa mu lepila na chrbát od vlhkosti, čo bolo veľmi nepríjemné.

Z prezentácie zostávali tri minúty, no jemu sa tam už nedalo vydržať ani sekundu. Po rukách mu naskočila husia koža, tvár horela, líca mal v plameňoch, na čele mu vybehli kvapky potu, v hlave sa mu zatočilo. Takmer zabudol aj prejav, ktorým sa chystal „zotrieť toho idiota za paravánom“.

Chenov hlas kolísal, slová na plátne sa krivili, svetlo poblikávalo. Pre Shenga bol svet ako obraz v mydlovej bubline — stačil by tenučký prstík a pukol by.

Zreteľná, usporiadaná reč ustala; do uší sa mu zmiešali všelijaké ostré, bez tvaré výkriky.

Sedel strnulo, neschopný pohybu. Mozog mal ako zhrdzavené koliesko — nech sa snažil akokoľvek, netočilo sa. Všetko sa menilo na pokrútený, piskľavý rev.

„Pán Sheng!“

Čo panikáriš? Ten Chen Pinming je ale nestály! Uprostred prezentácie ju zrazu preruší a v panike sa ku mne rozbehne.

Čo to, do čerta? Koľkokrát som ti to hovoril — aj keby padalo nebo, vonku ho treba podoprieť bidlom! Kto mu dovolil takto strácať tvár?

Sheng nespokojne zovrel obočie, ale skôr než stihol otvoriť ústa a vynadať mu, zrak sa mu zatemnil — a odpadol.

V miestnosti zavládol extrémny chaos. Neovládané feromóny S-triedy rozháňali prítomné Áčka a Óčka s krikom na všetky strany. Sedem vysokých manažérov za stolom prišlo razom o všetku nadutosť i bontón — chytali sa za zátylky, tackali sa, zakopávali o stoličky, padali na zem a s krikom sa prevälcovali v bolesti.

Feromónový útlak Alfa úrovne S je dvojitém útlakom na fyziologickej a psychologickej úrovni.

Ako Alfa triedy A bol aj Chang Yu pod obrovským tlakom. Tvár mal sivú, dych ťažký. Trasúcimi rukami si nalepil blokovaciu náplasť na zátylok, nasadil izolačné rúško a len len že sa udržal na nohách. Ruka mu sklzála k opasku — a keď ju zdvihol, držal zbraň.

V Jiangsu a Šanghaji sú zbrane zakázané, v krajine P nie.

Vypustiť na území X v krajine P vysokú koncentráciu potlačujúcich feromónov je, akoby si v cisárovom paláci prevrátil rokovací stôl.

Chen, ktorý podopieral Shenga, vedel, že je zle, a tvár mal ešte pochmúrnejšiu než Chang.

„Sekretár Chang, je to omyl!“ márne vysvetľoval. „Náš pán Sheng je posledný čas chorý, feromóny...“

Chang ho nenechal dohovoriť, mieril naňho hlavňou a nekompromisne rozkázal: „Pusti toho úžasného S-triedneho Alfú. Ruky na hlavu. Otoč sa.“

Chen bezmocne zdvihol ruky a obrátil sa k stene.

Chang mu hrubo pritisol ramená o múr. Na zátylku cítil tvrdú hlavu a nemohol sa pohnúť. Zrazu sa mu zotmelo pred očami — sekretár Chang mu nasadil klapky!

*Do riti, snád' som len urazil šéfa X Holdings v krajine P?
Že by ma chcel odstrániť?*

So stovkou vydesených otáznikov v hlave ho chytili za golier a sotili do kúta.

Koncentrácia horkopomarančovo-rumových feromónov začala klesať a nahradila ju chladná orchideová vôňa.

Ako Beta nebol Chen na vône citlivý, no doznievajúci krik a ston, čo postupne utíchal, mu upokojili srdce.

Táto vôňa orchidey by mala pochádzať z vysokej úrovne Alfa a je to upokojujúci feromón.

Upokojujúce feromóny sa obyčajne používajú medzi partnermi, ale v zásade pôsobia na každého. Hovorí sa, že účinok niektorých špičkových Alfa-feromónov dokáže nahradiť aj operačnú anestéziu.

Chen naslepo a nervózny vnímal každý zvuk ešte ostrejšie. Počul, ako Chang rýchlo vypratal miestnosť — a nastalo ticho.

Klap, klap, klap.

Jasné kroky sa priblížili a zastali.

„Omdlel?“ Hlas toho absolútneho nadriadeného spoza paravánu bol ľadový.

Chen zadržal dych a cez zuby vyhrkol: „Pane, verte, pán Sheng to nespravil naschvál. On—“

„No a? Či naschvál, či nie,“ odvetil bezfarebne. Ten hlas bol chladný, bez emócií, no v jeho tóne sa akoby mihol úsmev

– alebo iba výsmech. Mrazivý, nepochopiteľný tón, z ktorého človeka striaslo až po chrbtici.

Chen Pinming chcel ešte niečo dodať, no hlaveň pištole ho prudko udrela do zátylku. Zovrel pery – a zmĺkol.

V konferenčnej miestnosti vysoký mladý muž – ten istý hlas, čo znel spoza paravánu – jednou rukou dvihol bezvedomého Sheng Shaoyoua, akoby vážil menej než kabát. Prehodil si ho cez plece a otočil sa na Chang Yua: „Izba je pripravená? A lekár?“

Chang prikývol: „Všetko je nachystané.“

Dvaja vysokí strážcovia otvorili dvere. Mladík si v jednej ruke pevne držal svoju „korisť“, druhú mal vo vrecku – a ľahkým krokom odchádzal.

O dve hodiny neskôr, krajina P – hotel patriaci X Holdings.

„Takže Sheng Shaoyou nemá poruchu feromónov?“ Shen Wenlang si bolestivo šúchal spánky a nadával: „A to si mi nemohol povedať skôr?! Keby som vedel, že sa zblázni! Nesral by som sa sem s tebou za paraván! Vieš vôbec, ako to bolelo, keď ma zasiahol tým jeho potlačujúcim feromónom?!“

„Neviem,“ sklonil sa pekný mladík nad zábermi z bezpečnostnej kamery v mobile a bez zdvihnutia očí odvetil: „Nebolí to.“

Na obrazovke jeho milovaný Alfa práve po injekcii spal. Chen sa už vrátil a sedel pri ňom na stráži.

Tenké biele prsty sa jemne dotkli zväčšenej tváre na displeji.

Chúďa. Ako Alfa musí prežívať horúčku, čo býva iba u Omeg. Musí sa cítiť bezmocne — preto sa tak splašil a nevedomky vypustil potlačujúce feromóny.

Shen Wenlang sa oprel o pohovku; na chvíľu pocítil ľútosť k nešťastnému S-triednemu Alfu. Lenže spomienka, ako ho ten „blázon“ hryzie ako besný pes, mu súcit zase odfúkla. Uškrnul sa: „Použiť cielené feromóny na verejnosti? Vyvolať horúčku u S-triedy? Kvôli nemu spravíš všetko, čo sa dá.“

Vedecky vzaté – len niekoľko top S-alfa dokáže pomocou vysokokoncentrovaných feromónov vyvolať u vybraného jedinca „nútenú horúčku“ ako náhradu za prirodzený estrus. Je to intímne. Zakázané. Nikto normálny to nepoužíva na verejnosti.

Nikto – okrem človeka, ktorý sedel vedľa neho.

V bežných morálnych rámcoch je použitie zvodných feromónov čisto súkromná vec — ako keby ste rozprávali o

sexe pred publikom. Každý Alfa so štipkou hanby by sa tomu na verejnosti vyhol, aj keby to vedel.

Ale fešný mladý muž pred ním si zjavne nemyslel, že je niečo zlé na používaní feromónov na verejnosti.

„Či Omega, či Alfa — koho chcem, je môj,“ oprel lakte, bledú tvár si zložil do dlaní a hľadel do mobilu. „Ak chceš, aby sa z priberčivého S-alfu stal tvoj Omega, nestačí sa modliť. Musíš sa snažiť. Premyslieť to. Ak sa chceš dotknúť toho najlepšieho, najvzácnejšieho zadku, musíš vedieť plánovať a viesť vojnu.“

Nekorunovaný kráľ krajiny P mal síce anjelskú tvár, ale hanbu, zdalo sa, nikdy nespoznal.

„A aký je ten zadok drahý? Posiaty diamantmi?“ uštipačne podotkol Shen Wenlang.

Mladík na pohovke nevrlo zdvihol oči, v tvári mal povýšenú, trónnu majestátnosť a ledabolo po ňom skĺzol pohľadom: „Wen Lang, nestačí závidieť. Treba sa aj niečo naučiť.“

Ja nič!

Shen Wenlang, ktorý veril, že láskou ho nikdy nepriviažu, sa nedal a v duchu odvrkol: *Nie som taký úchyl ako ty. Len tak ma niečo nebere — a keď už, tak si vyberiem rovno peklo.*

Kapitola 31

Sheng Shaoyou zostal v krajine P celý týždeň.

Chen Pinming prežíval každý deň ako rok – v neustálom strachu, že niečím nahnevá X Holdings, kde každá druhá osoba nosí zbraň a bez mihnutia oka by ho mohli zastreliť a „upratať“.

Našťastie – okrem prvého dňa, keď mu Chang Yu priložil pištoľ k hlave a takmer mu zastavil srdce – prebiehali zvyšné dni prekvapivo pokojne.

Hoci mladý vlastník X Holdings pôsobil chladne a neprístupne, v skutočnosti im vec nekomplikoval. Pripravil pre Shenga Shaoyoua komfortné súkromné ubytovanie s kompletným zdravotným zázemím a k nemu najlepším tím feromónových špecialistov v krajine P. Lekári sa pri jeho izbe striedali na stráž, deň aj noc.

Na popoludnie siedmeho dňa sa Sheng Shaoyou, ktorý mal celý čas vysoké horúčky a ležal v bezvedomí, napokon prebral.

Keď otvoril oči, zistil, že leží v súkromnom lietadle späť do Jianghu.

Chen Pinming sa pri pohľade naňho takmer rozplakal od úľavy. Vyzeral ako človek, ktorý unikol z katastrofy len o vlások.

„Pán Sheng!“ vyhrkol so zachrípnutým hlasom.

Sheng Shaoyou akoby bol stále v sne. Pamätal si len, ako ho Chen Pinming *na mieste ponížil* počas toho prekliateho salónu X Holdings. Zamračil sa a bez emócií povedal:

„Chen Pinming, koľkokrát som ti hovoril, aby si nepanikáril?“

Chen Pinming už tých pár dní žil v neustálom strese. Len vďaka dlhoročnej Shengovej škole dokázal zachovať rozvahu aj pod paľbou. V skutočnosti – keby inému sekretárovi priložili pištoľ k hlave, zrútil by sa okamžite. Chen to vydržal, hoci mal v tele adrenalínu za celý život.

Teraz stručne zreferoval Shengovi, čo sa udialo.

Sheng počúval so zatvorenými očami, hlavu opretú o rameno sedadla.

„Takže si toho malého cisára z X Holdings vôbec nevidel?“

„Nie,“ odvetil Chen pokorne.

„Škoda,“ povzdychol si Sheng a posadil sa v lietadle do vzpriamenejšej polohy.

Narovnal rukávy, no jeho telo bolo stále slabé a rozboľavené.

„Sekretár Chen, prednášku si dokončil?“

„Dokončil.“

„Výborne.“ Sheng sa jemne uškrnul. „Aspoň niečo z tej cesty máme.“

Nevedel, aký dojem po sebe zanechal – no určite hlboký. A hlboký dojem je v biznise niekedy lepší než dobrý.

Hlavné je, že sme odišli z krajiny P živí.

Aj keby bol ten malý cisár urazený, nemôže predsa prekročiť oceán a prísť do Jianghu len, aby ho zabil.

Sheng sa uspokojene usmial sám pre seba. *Dospelí ľudia predsa nie sú takí malicherní.*

No mýlil sa.

Druhá streda po návrate bola pre Shengfang Group Čiernou stredou.

V ten deň X Holdings ohlásili strategické partnerstvo s HS Group.

Exkluzívne im udelili licenciu na formulu inhibítora feromónov – tajomstvo, ktoré strážili už viac než sto rokov – a spoločne mali v Jiangsu a Šanghaji vybudovať prvý feromónový priemyselný park.

Správa vyvolala okamžitý otras.

Len pred týždňom sa Sheng vrátil z krajiny P a teraz X Holdings verejne oznamujú spoluprácu s jeho hlavným konkurentom? Zlyhanie rokovaní bolo očividné.

Ale prečo?

Shengfang mal v porovnaní s HS oveľa lepšie vedecké zázemie. Ako mohol prehrať takýto boj?

Bez ohľadu na dôvody – pre Shengfang to bola katastrofa.

Hoci oddelenie PR okamžite zvolalo tlačovku a poprelo všetky špekulácie, dôvera akcionárov sa otriasla. Verejnosť začala šíriť zvesti, že firma je na pokraji bankrotu, že stráca hotovosť a vnútorné riadenie kolabuje.

Sheng Shaoyou zo skupiny Shengfang sa zrazu zmenil z populárnej postavy, ktorú si obľúbil šéf spoločnosti X Holdings, na obchodného blázna, ktorého opustili akcionári.

Jeho reputácia sa rútila rýchlejšie ako hodnota akcií.

Ale kto Shenga poznal, vedel, že jeho ambície a schopnosti ďaleko prevyšujú tie otcovské. Bol druhou generáciou, no mal ducha zakladateľa – priamy, odvážny, s víziou.

Na reči nereagoval. Nie prvýkrát ho svet považoval za strateného, kým on už premýšľal tri ťahy dopredu.

Finančne bolo všetko zatiaľ v poriadku. Shengfang mal na účtoch dostatok likvidných prostriedkov – dvojciferné sumy v miliardách – čo mu dávalo istotu udržať projekty aj bez vonkajšej pomoci.

To, čo ho však znepokojovalo viac než akcie, bola realizácia zmlúv – najmä tých, ktoré vyfúkol Shenovi Wenlangovi.

Po vstupe X Holdings na čínsko-ázijský trh zrazu mnohé spoločnosti bez dohody zvýšili požiadavky na kvalitu, aby svoje produkty udržali konkurencieschopné. Tým porušili zmluvy a Shengfang sa ocitol v nevýhode – musel dodávať viac, za rovnaké peniaze.

Výsledok? Oneskorené platby, blokované dodávky a napätie vo vlastnej pokladnici.

Do konca októbra spadla hodnota akcií na 60 % pôvodného vrcholu. Investori boli v panike. Niektorí sa pokúšali rýchlo uzavrieť pozície a stiahnuť peniaze, iné banky začali späť volať úvery.

Aby toho nebolo málo, v posledný októbrový deň spoločnosť X Holdings náhle použila veľké množstvo pôdy ako záruku, aby prinútila niekoľko bánk, ktoré dlho spolupracovali so spoločnosťou Shengfang Bio, aby si od Shengfang Bio stiahli pôžičky.

To bola posledná rana.

Sheng si vtedy napokon uvedomil, že ho ten „cisár“ z krajiny P naozaj nenávidí – a nenávidí ho z celého srdca.

Hneď ako sa ten idiot dostal k moci, premenoval svoju vlastnú skupinu na „叉“ – z „傻叉“ (úplný hlupák). Jeho metódy sú bezohľadné a naozaj vie, ako ľuďom podraziť nohy!

Taký krásny hlas je úplne na škodu. S takým špinavým srdcom musí mať zákonite aj odpornú tvár!

Sheng Shaoyou ho nenávidel tak veľmi, až ho od zlosti svrbeli zuby, ale v krajine P sa firmy môžu registrovať anonymne. Pri toľkých prepojených akcionárskych štruktúrach Sheng Shaoyou nielenže nikdy nevidel skutočnú tvár toho malého idiota, ale dokonca si nezistil ani jeho celé meno. Aj keby si chcel doma vyrobiť malú figurínu, do ktorej by pichal ihly a nadával mu, ani by nevedel, aké meno na ňu napísať.

Len za jediný mesiac padol Sheng Shaoyou aj s celým svojím obrovským biotechnologickým impériom do bezprecedentnej krízy.

Lekári z oddelenia feromónovej endokrinológie ho naliehavo volali späť na liečbu, no on odmietal. Pracoval šesťnásť hodín denne, jedol málo, spal málo – a choroba sa zatiaľ nevrátila. Pre človeka, ktorý žije v neustálom kolotoči, je telo bez príznakov rovné zdraviu.

A Sheng bol presvedčený, že je nezlomný. Aspoň mal teraz niečo, čo jeho otcovi chýbalo – mal Orchideu.

Orchidea (Hua Yong) bola jemná, starostlivá a vnímal každý jeho pohyb. Keď bol Sheng rozčúlený alebo vyčerpaný, stačilo, aby ho uvidel a hneď v ňom napätie povolilo.

V ten víkend – po mimoriadne ťažkom mesiaci – si Sheng vďaka priateľskej banke konečne vydýchol. Získal úver a dovolil si jediný deň voľna.

Ráno sa zobudil neskoro. V kuchyni počul hlasy – Orchidea s sluhami krájala zeleninu a niečo miešala v hrnci. Mal na sebe zásteru a vyzeral sústredene.

Keď zbadal Shenga v pohodlnom pyžame, jemne sa usmial: „Pán Sheng, ste už hore? Práve som dokončil polievku z kordycepsu a ulity z mušle. Ochutnáte?“

„Takto ma chceš vykrmovať?“ uškrnul sa Sheng a vošiel k nemu. Objal ho zozadu okolo pása. „Prvýkrát sa púšťaš do takej ťažkej receptúry?“

„Nie je ťažká,“ zasmial sa Orchidea a trochu sa zachvel, keď sa mu Shengov dych dotkol krku. „Pán Sheng, štekli to.“

„Kde presne?“ zašepkal mu Sheng do ucha so zvodným úsmevom. „Ukáž mi, nech ti pomôžem.“

Orchidea stratila reč. Sheng ho jemne pobožkal na mierne červený ušný lalôčik a cítil, ako sa mu z krku dvíha jemná vôňa – tá istá orchideová vôňa, ktorá ho vždy uspokojovala a rozpaľovala zároveň.

Po obede mu Sheng Shaoyou sľúbil, že spolu pozrú dokumentárny film. Len čo si však sadli v premietacej miestnosti pred obrazovku, zazvonil mobil. Chen Pinming.

Sheng si potichu vzdychol. Keď volal v takýto čas, neznamenal to nič dobré.

„Pán Sheng?“ ozval sa opatrný hlas.

„Čo je?“

„Sekretár Gao z HS mi práve volal. Pán Shen vraj chce s vami súrne hovoriť.“

„Nie je o čom hovoriť medzi ľuďmi a zvieratom,“ odsekol Sheng chladne.

Odkedy sa Orchidea vrátil, všetky Shenove kontakty mal zablokované.

V posledných týždňoch neustále pracoval a Orchidea – ako vždy vnímavý a rozumný – cítil každé napätie okolo neho. Z jeho pohľadu to bolo neférové, no mlčal.

Sheng odtiahol mobil od ucha, pozrel na Orchideu a pohľadom mu naznačil, aby sa neobával.

„Som zaneprázdnený,“ povedal do telefónu. „V budúcnosti ma s takými hlúposťami nevyrušuj.“

„Ale...“ Chen váhal, no nakoniec to zo seba dostal: „Pán Shen tvrdí, že ide o patent na aplikáciu génových nožníc.“

„To je ich jediný tromf. Už som ich odmietol.“

„Sekretár Gao tiež povedal, že pokiaľ akceptujete Shen Wenlangove podmienky, HS je ochotná vymeniť si akcie so Shengfangom. V budúcnosti sa tieto dve spoločnosti zlúčia do jednej, budú spolupracovať a zarábať peniaze. Odteraz premeníme nepriateľstvo na priateľstvo a hnev na mier.“

Kapitola 32

Výmena akcií sa väčšinou uskutočňuje pri akvizíciách alebo zlúčeníach obchodných spoločností. Avšak Shengfang a HS, ktorí si navzájom vôbec nerozumejú, zjavne nespĺňajú podmienky na takúto výmenu.

Chen Pinming stále hovoril na druhej strane linky, ale Sheng Shaoyou stratil trpezlivosť a so zamračenou tvárou hovor ukončil.

O chvíľu však usilovný sekretár Chen volal znova. Sheng Shaoyou objímal Hua Yonga a spolu s ním sledoval dokument o návrate malých tučniakov. Bezvýrazne prepol telefón do tichého režimu.

Keď hovor nikto neprijal, spojenie sa prerušilo. Obrazovka zhasla, no onedlho sa znovu rozsvietila.

Chen Pinming poslal správu: „HS ponúka veľmi výhodné podmienky, pán Sheng, prosím, zvážte to.“

Chen Pinming nastúpil do Shengfang Bio už v roku, keď spoločnosť začínala. Bol veteránom, ktorý so skupinou prežil vzostupy aj pády viac než desať rokov.

Na začiatku si ho Sheng Shaoyou vybral za svojho blízkeho dôverníka, pretože si vážil jeho schopnosti, pracovitosť a lojalitu.

A predsa – dnes ho tá istá lojálnosť nahnevala.

Po skončení dokumentu sa Hua Yong cítil trochu unavený, a tak s ním Sheng Shaoyou odišiel do spálne a ľahol si s ním.

Spal až do piatej večer. Keď sa prebudil, Hua Yong stále spal v jeho náručí. Keď videl jeho unavený, zachmúrený výraz, nechcel ho prebudiť. Potichu vstal, vzal si telefón a odišiel do pracovne.

Sedemnásť neprijatých hovorov a dvadsaťdva neprečítaných správ.

Bol to zriedkavý víkend, no bez chvíle pokoja.

Okrem Chenovho čísla Sheng trpezlivo vybavil všetky hovory a prečítal všetky správy.

Posledný hovor bol od Zheng Yushana.

Zheng Yushan prevádzkoval niekoľko luxusných klubov. Mal priamu povahu a bol veľmi lojálny. Aj raz, keď sa Shengfang Group dostala do problémov, pomáhal Shengovi ako mohol a spájal ho s rôznymi priateľmi, ktorí by mohli podať pomocnú ruku.

Ako sa vraví, keď múr padá, každý ho chce dotlačiť. Keď príde nešťastie, tých, čo ťa dorazia, je veľa, no len málo takých, čo ti pomôžu vstať.

Sheng Shaoyou je vďačný človek, ktorý si pamätá dobro. Dobre vedel, že až keď je človek na dne, zistí, kto je pri ňom a kto je len tieň.

Preto musel Yushanovi zodvihnúť telefón.

Nečakane ho Shen Wenlanga požiadal, aby prišiel ako lobista aj Zheng Yushan. Ten o Hua Yongových záležitostiach vedel veľmi málo a myslel si, že ide len o nedorozumenie medzi Sheng Shaoyouom a Shenom, preto sa Shenovi zhovievavo prihovoral: „Shaoyou, lepšie je urovnať spor než ho prehlbovať. Shen Wenlang ťa pozval na večeru, tak to prijmi a urob mi radosť.“

„S horou.“ Sheng Shaoyou vzdychol. „Nerob si starosti. S tým Shenom sa nedokážem zniesť. Keď ho vidím, nemám na nič chuť. Chcel by som ho zabiť. Pravdu povediac, keby vražda nebola trestná, Shen Wenlang by už pred pár mesiacmi jedol svoju poslednú večeru. Teraz by už na jeho hrobe rástla tráva. Ak by mal šťastie, možno by už aj reinkaroval a dostal mlieko.“

Zheng Yushan vykrikol: „Je to až také vážne?“

„Áno.“

„Tak to nechajme tak. Ospravedlňujem sa, brat môj, nepoznal som celú situáciu. Wen Lang mi dnes viackrát volal, prosil ma, aby som ťa presvedčil. Vraj ti tým nijako neublíži ani nepoškodí Shengfang Group. Myslel som si, že je

to len večera – keby ste si mohli všetko vysvetliť, bolo by to predsa najlepšie. Všetci sa pohybujeme v rovnakom kruhu, tak či tak sa raz stretnete...”

„Yushan, medzi nami nie je žiadne nedorozumenie,“ uškrnul sa Sheng chladne. „Ak chceš, aby som s ním jedol, dá sa to zariadiť – len počkaj, kým zomrie. Potom mu zadarmo zaplatím 2 001 jüanov a jeho jedlo budem jesť tri dni.“

Zheng Yushan sa rozosmial. Po pár nezáväzných slov nakoniec zložil.

V skutočnosti Sheng nežartoval. Každé jeho slovo vychádzalo z hĺbky srdca.

Keď si spomenul na Shena Wenlangu, na rany na tele Hua Yonga a na jeho prázdne, smutné oči, pocítil v hrudi ostrú bolesť. Mal chuť okamžite nájsť niekoho, kto by Shena zabil.

Len čo hovor skončil, telefón opäť zazvonil.

Znova Chen Pinming.

Sheng znechutene odmietol niekoľko hovorov, no Chen vytrvalo volal ďalej. Rozčúlene sa pozrel na blikajúcu obrazovku a nakoniec zdvihol.

„Pán Sheng, nemocnica hlási, že predseda je v kritickom stave!“

Predseda Shengfang Bio bol už dávno iný, no pre starých zamestnancov, ako bol Chen, ostal Sheng Fang navždy „predsedom“.

A pre Sheng Shaoyoua — akokoľvek bol jeho otec neverný, sebecký či krutý bastard — stále znamenal domov. Ako dlho otec žil, Sheng mal kam ísť, mal sa kam vrátiť. Ak zomrie, zostane len bohatý, a osamelý ako sirota.

Nechcel byť sirota.

Žiaľ, osud sa málokedy riadi podľa vôle človeka. Rakovina feromónových žliaz má výskyt 0,03 na 10 000 a neexistuje na ňu účinný liek. Otcova hospitalizácia bola len odklad nevyhnutného.

Pri dverách oddelenia stáli jeho nevlastní bratia a sestry. Všetci mladí, dobre upravení, s maskami bolesti na tvárach.

Sheng vošiel s rukami vo vreckách, chladný a pokojný. Jeho príchod okamžite zmenil atmosféru.

O dva roky mladší Sheng Shaoqing sa rozbehol s plačom a teatrálne mu poškriabal tvár ako pes:

„Sheng Shaoyou! Ako sa opovažuješ sem prísť! Firma je v prdeli kvôli tebe! Prišiel som o všetko na akciách! Ako sa opovažuješ ukázať otcovi na oči?!“

Chen Pinming sa ho snažil zastaviť a zdvorilo povedal: „Pán Shaoqing, prosím, upokojte sa.“

„Čože?! On zničil firmu a vy mi chcete brániť hovoriť?! Sheng Shaoyou! Otec ti dal všetky akcie! Ty si ho len priviedol do hrobu! Si netvor! Nezaslúžiš si ho vidieť! Vypadni!“

„Prečo by som nemal?“ Sheng sa chladne zasmial. Za normálnych okolností by sa s takými bastardmi ani nebavil, no dnes v ňom niečo prasklo. „Sheng Shaoqing, keby nebolo mňa, myslíš, že ty a tvoja matka by ste žili takto? Bezo mňa, s tvojím prázdny mozgom, čo všetko prehrá, by ste sa museli živiť vlastnými rukami.“

„Čo si to povedal? Ako sa opovažuješ hovoriť o mojej matke?!“ vykríkol Shaoqing a vrhol sa naňho.

Sheng sa ani nepohol. Feromóny z jeho tela prudko vystrelili a stlačili priestor ako tlaková vlna. Shaoqing sa okamžite zrútil, svaly mu zovrelo, a bolestivo zalapal po dychu.

V tvári mal čiru hrôzu.

Sheng prestal, priblížil sa a špičkou topánky zdvihol bratovu bradu.

„Parazit by mal poznať svoje miesto,“ povedal chladne. „Neskúšaj ma znova.“

Shaoqing sa naňho pozeral s hrôzou. Nikdy nevidel Sheng Shaoyoua v takomto stave. Podľa jeho dojmu bol tento vznešený, legitímny brat najhlúpejším a najtvrdohlavejším človekom na svete.

Tieto deti narodené mimo manželstva sa od malička rady stretávali a diskutovali a hovorili, že legitímny princ je papierový tiger, ktorý na povrchu vyzerá zúrivo. Vyzeral

chladne a strašidelne, ale v skutočnosti bol hlupák, ktorý si vážil krvné putá a neodvážil by sa zaútočiť na svoju „rodinu“, nech by ste ho akokoľvek vyprovokovali.

Vďaka tomu je Sheng Fang v skutočnosti úspešným otcom. Vďaka jeho vzdelaniu a premyslenému vedeniu vyrástol Sheng Shaoyou presne taký, aký očakával. Inteligentný, ambiciózny, schopný, vynaliezavý a ochotný znášať ťažkosti. A čo je najdôležitejšie, ako budúca hlava rodiny Sheng je Sheng Shaoyou navonok tvrdý, ale vo vnútri mäkký, prikladá veľký význam príbuzenským vzťahom a je veľmi ochranársky voči svojim nedostatkom.

Inými slovami, so Sheng Shaoyouom nablízku sa Sheng Fang nikdy nebude musieť obávať, že sa o členov jeho rodiny po jeho smrti nikto nepostará.

Poznal Sheng Shaoyoua. Bol to dobrý chlapec, ktorý vyzeral drsne, mal silnú auru, bol nesmierne hrdý, ale v srdci bol jemnejší ako ktokoľvek iný. Bol tiež najdokonalejším nástupcom, akého osobne vycvičil.

Ako Alfa triedy B zažil Sheng Shaoqing prvýkrát v živote pocit, že ho na blízko pritláčajú feromóny Alfy triedy S.

Chytil sa za hrud' a s doširoka otvorenými očami sa pozrel na svojho brata, ktorý nad ním stál povýšenecky a mocne ako boh. Je to taký rozdiel medzi S-triedou a B-triedou? Je to ten

legendárny absolútny kráľ stojaci na vrchole ľudskej genetickej evolúcie? Úroveň S. Žiadna šanca na výhru...

Tento druh nadradenosti, ktorý je vrytý do jeho génov... bez ohľadu na to, ako veľmi sa snaží, v skutočnosti nemá šancu na výhru!

Slzy neochoty, bolesti a poníženia stekali z jeho široko otvorených očí. Sheng Shaoqing mal pocit, že má rozdrvené vnútorné orgány a bolesť poníženia sa mu šírila celým telom spolu s krvou.

Vždy si o sebe veľa myslel a bál sa tvrdo pracovať, aby sa z neho nakoniec nestal klenot; v srdci si však stále uchovával nádej, že *„možno som len neopracovaný diamant“*, a zostával lenivý a pohodlný.

Ale sú on a Sheng Shaoyou naozaj takí odlišní? Prečo! Prečo sa to deje? Veď majú rovnakého otca! Veď sú od seba len dva roky!

Prečo sa Sheng Shaoyou narodil ako dedič? Bol najlepší zo všetkých mužov! A ja mám byť iba parazit žijúci pokorným životom odkázaný na cudziu pomoc? Nechcem to prijať! Je to hrozné!

Až dnes si Sheng Shaoqing naplno uvedomil, že on a Sheng Shaoyou sú od seba naozaj príliš vzdialení...

Niet divu, že Sheng Shaoyou sa s ním ako dieťa vôbec neobťažoval. Sheng Shaoyou ho vôbec nepokladal za súpera,

lebo Sheng Shaoqing si to nezaslúžil. Sheng Shaoqing nemá ani oprávnenie byť súperom Sheng Shaoyoua. V porovnaní s agresívnym Sheng Shaoqingom mu bol povýšenecký a chladný Sheng Shaoyou, ktorý dokázal s trochou feromónov ľahko prevýšiť väčšinu ľudí, naozaj extrémne vzdialený.

On pozeral zhora na svojho porazeného súpera, ktorý sa plazil po zemi, tak ako slnko hľadá na prach pri zemi.

Ukázalo sa, že rozdiel medzi S-úrovňou a B-úrovňou je naozaj... priepasť. Nedá sa to porovnať. Nedá sa to porovnať.

Čo teraz? Čo mám robiť? Čo mám robiť?

Stočený na zemi, Sheng Shaoqing s červenými očami hryzol do prstov a uvažoval úzkostlivo.

Ach, áno! Nech sa mraky zmenia na dážď a padnú do prachu! Slnko je príliš oslňujúce, nech ho teda zakryjú temné mraky! Áno! Keď Sheng Shaoqing nemôže napredovať, nech Sheng Shaoyou skôr skrachuje! *Bez tvojej S-žľazy sa uvidí, ako dlho ešte vydržíš! Pod'! Pridaj sa ku mne! Hni v blate!*

Kapitola 33

Po niekoľkých nočných záchranných zákrokoch bol Sheng Fang mimo ohrozenia a jeho životné funkcie sa stabilizovali.

Sheng Shaoyou zostal hore celú noc a vrátil sa domov unavený. Sotva priložil prst na odtlačkový zámok, dvere sa otvorili zvnútra.

Hua Yong stále nespál.

Sheng Shaoyou sa s úžasom zadíval na jeho bledú tvár: „Prečo si tu?“

Jeseň sa blížila, počasie chladlo a vietor všelijako fúkal do dverí.

Bál sa, že Hua Yong by mohol prechladnúť, tak ho objal okolo ramien a vtlačil ho do domu s otázkou: „Si hore, alebo si vôbec nespál?“

Hua Yong sa poslušne nechal, aby ho dotlačil až do predsieni, a ticho odpovedal: „Nedokázal som zaspať.“

Sheng Shaoyou sa vedome spýtal: „Prečo nemôžeš spať?“ Naklonil sa a privoňal k jemnému kvetinovému závoju za jeho krkom. Všetka únava a nepokoj sa v okamihu rozplynuli a v srdci mu vrel upokojujúci pokoj.

Vôňa kvetov sa vznášala vo vzduchu so sotva postrehnuteľným chladom okolo vyvoleného Alfu.

„Bál som sa o teba, tak som nemohol spať,“ povedal Hua Yong a objal ho, jemne pritláčajúc líce o jeho rameno. „Pán Sheng, je tvoj otec v poriadku?“

„Áno.“ Chrbát Sheng Shaoyoua sa mierne napol a natiahol ruku, aby ho objal späť: „Nerob si starosti, postarám sa o to.“ Jeho hlas bol veľmi tichý, akoby si hovoril pre seba samému.

Alphaova koža bola hladká a napnutá, svaly nie príliš hrubé, rovnomerne rozložené na jeho pevnom tele — v sebe ukrývajúce obrovskú explozívnu silu. Neustále pripomínal Hua Yongovi, ktorý ho držal, že ide o vrcholného Alfu: nesmierne silného a pritom veľmi nežného, srdce — poklad, po ktorom túžili mnohí.

„Ak budeš nabudúce čeliť niečomu podobnému, nepôjdem domov, ty chod' spať prvý.“

„Nie.“ Biele, úzke dlane pevne pritláčal k tmavému plášťu a štíhle prsty kĺzali po pružných svaloch Alfovho chrbta. Hua Yong, obkrútený okolo svojho milovaného, sa opieral o jeho rameno ospalo ako vyčerpaná mačka: „Zaspím, až keď sa vrátiš.“

„Nesprávaj sa ako rozmaznané dieťa.“ Sheng Shaoyou sa jemne usmial a potichu povedal: „Ak chceš, aby som s tebou spal, môžeš si to dovoliť?“ Teplota jeho tela prenikala látkou a zahrievala dlaň. Hua Yong sa zachvel, pozdvihol hlavu a v jeho jasných očiach zažiaril vážny záblesk: „Je to drahé?“

Ten pohľad akoby povzbudzoval Sheng Shaoyoua, aby stanovil sumu. Nezáležalo na tom, aká vysoká by bola — Hua Yong by ju zaplatil.

Sheng Shaoyou sa pobavil nad jeho príliš vážnym výrazom a úmyselne povedal: „No, je to drahé. Nedokážeš to zaplatiť.“

Hua Yong sa zadíval do jeho očí a jeho žiarivý pohľad zrazu potemnel.

Privrel pery: „Och.“

Nočné svetlo bolo tlmené a na jeho pevne zatvorených perách vykvitol oranžový kvet.

„To je lož.“

Oči pod dlhými, hustými riasami sa opäť pozdvihli a ich pohľady sa stretli.

Sheng Shaoyou sklonil hlavu a pobožkal tie sklamané pery; špičkou jazyka jemne pritlačil a prešiel po hladkých ústach.

„Stále mi dlžíš peniaze. Ak mi budeš naďalej dlžiť, nebudeš ich môcť splatiť, ani keby si to predal. Bojíš sa?“

„Predám to tebe, neboj sa.“

Bozk akoby nahromadil elektrinu — jeho krásne oči opäť zažiarili. Hua Yong pritlačil ramenom a overil: „Pán Sheng, je to teda naozaj také drahé?“

Jeho výraz bol tak vytrvalý a úprimný, že Sheng Shaoyou veril, že Hua Yong ho skutočne miluje a je ochotný za neho zaplatiť všetko.

Sheng Shaoyou sa znovu usmial, zdvihol úzku bradu, pobožkal Hua Yongove vlhké pery a povedal: „Je to naozaj drahé. Ale nepredám to iným — predám to tebe na dlh. Dobre?“

Hua Yong sa rozžiaril šťastím, zatvoril oči do úsmevu a povedal „Ďakujem, pán Sheng“ a „OK“.

Stav Sheng Fanga zostal stabilný len jednu noc. Na druhý deň napoludnie ho počas ranného mítingu nemocnica privolala späť na urgent.

V tom čase Sheng Shaoqing s podobnými ešte pravdepodobne spali; pri dverách pohotovosti stáli len Sheng Shaoyou a Chen Pinming.

Ošetrojúci lekár s pochmúrnou tvárou zložil rúško a podal im správu: „Pacienta sme zachránili, ale pri pokročilých nádoroch feromónových žliaz už veľa urobiť nemôžeme.“

Sheng Shaoyou to očakával a bezvýrazne prikývol: „Rozumiem.“

„Ale...“ Lekár náhle zmenil tón a rodine stislo srdce. „Dozvedel som sa od kolegu z farmaceutického priemyslu, že X Holdings vyvinuli cielený liek na nádory feromónových žliaz, stále však majú len druhú fázu klinických skúšok. Ak —

a zdôrazňujem ak — by sa vám podarilo kontaktovať zodpovednú osobu a získať tento experimentálny liek, mohlo by sa naskytnúť malé svetielko nádeje.“

Chen Pinming nevládal počúvať ďalej; pozrel sa Shengovi na výraz. Mladý mocný muž mal prísnu tvár. Bol naozaj rozhodný — aj pri stretnutiach s osudom dokázal zachovať obrovskú sebereflexiu a pokoj.

Chen bol však vedomý, že to musí byť preňho otrasné, a preto počas cesty naspäť mlčal.

Sheng Shaoyou sedel vzadu na sedadle vodiča, lakeť opretý o dvere, telo sklopené, oči zatvorené a obočie zovreté. Vyzeral veľmi unavene. Nabité dianie a pracovné nasadenie mu takmer vymazali z mysle, že bol sám pacientom, ktorého lekár naliehavo žiadal hospitalizovať.

Prečo práve X Holdings? Prečo práve tí, čo mu v poslednom čase zámerne komplikovali život, mali vyvinúť možnosť záchrany?

Hlava mu išla prasknúť od bolesti. Myšlienky mu vírili cestou domov a on nedokázal prísť na rozhodnutie. Kruto si vravel, že keby Sheng Fang zomrel, bolo by to možno aj lepšie. Najlepšie by bolo, keby zomrel. Mohol by si jednoducho rozdeliť posledných 10 % svojich akcií a predáť ich skôr, ako cena akcií bude ďalej klesať.

Spoločnosť patrila Sheng Fangovi, nie jemu. Prečo by mal nechať na seba viazať prázdny titul predsedu a podporovať zbytočnú rodinu pre starého muža, ktorý dovtedy proti nemu len spletkoval? Keď zomrie, všetci budú plakať — prečo by mal byť jediný, kto uvažuje, čo ďalej?

Zomri teraz! Zomri čisto.

„Pane Sheng, dorazili sme.“

Sheng si utrel tvár, otvoril dvere a vystúpil.

O desiatej večer sa Chang Yu vrátil z privátnej akcie. Na telefóne mal dva zmeškané hovory od Sheng Shaoyoua a okamžite späť zavolať, tón mal pokojný: „Pán Sheng, s čím vám môžem pomôcť?“

Sheng Shaoyou volal z pracovnej izby. V študovni bolo ticho. Sheng Shaoyou sedel tam, odkedy prišiel z práce. Hua Yong mu priniesol jedlo, len cez prah — s úsmevom a jemným: „*Najedzte sa, pán Sheng.*“

On zjedol pár lyžíc, poslal ho späť spať. A potom — hodiny váhal. Trojdňová pýcha sa lámala v jedinom rozhodnutí. Nakoniec si odložil hrdosť a zavolať Chang Yuovi z X Holdings — hovor sa však nepreniesol a Shengovi stúpala tlak. Rozhodol sa požiadať o pomoc, avšak kedykoľvek sklonil hlavu, v izbe nikto nebol.

Chang Yu mu zavolať späť o dve hodiny neskôr; hlas mal chladný, tón slušný, no odmeraný.

„Je to už nejaký čas, čo sme spolu naposledy hovorili. Ako sa máte, sekretár Chang?“

„Vďaka pán Sheng,“ odpovedal Chang Yu zdvorilo. „V poslednom čase som často videl správy o Shengfang Group. Pán Sheng ste určite veľmi zaneprázdnený – ako to, že ste si aj tak spomenuli práve na mňa?“

Och, správy – to nemôžu byť dobré správy.

Sheng prinútené usmial: „Ide o osobnú záležitosť, chcel by som sa poradiť s vami sekretár Chang.“

„Počúvam,“ odpovedal Chang Yu. Navonok pôsobil zdvorilo a bez emócií, no v skutočnosti sa v duchu modlil, aby si ho tento budúci „pán domu“ nezapamätal v zlom. Keby sa náhodou urazil... a vezmúc do úvahy, ako veľmi je jeho vlastný šéf týmto Alphom posadnutý, stačila by jediná veta povedaná na vankúš, a Chang Yu by to pocítil na vlastnej koži.

„Cielený liek?“ povedal Chang prekvapene. „Správy sa šíria rýchlo. Áno, vyvinuli sme špeciálny liek na nádory feromónových žliaz a je v klinickej fáze. Prečo sa pýtate pán Sheng?“

Sheng Shaoyou nebol zvyknutý prosiť ticho. Aj keď bol neistý, upokojil sa a odpovedal pokojne: „Stav môjho otca sa

zhoršil. Pred pár rokmi odišiel do dôchodku kvôli chorobe a už dlhší čas je hospitalizovaný. Dnes nám doktori povedali, že cielený liek vyvinutý vašou skupinou môže byť pre pacientov dobrou správou. Takže sa hanbím, ale obraciam sa na vás, sekretár Chang — zdravie môjho otca závisí teraz od vás.“

Keď dohovoril, a Chang Yu mlčal, Shen úprimne dodal: „Ako sa hovorí, za veľké láskavosti netreba ďakovať. Ak by ste odo mňa v budúcnosti niekedy niečo potrebovali, stačí povedať.“

Aj keby mal k dispozícii niečo, čo by sa dalo využiť, Chang Yu by sa neodvážil priveľmi zasiahnuť. Len dúfal, že Sheng Shaoyou rýchlo ustúpi, aby si jeho šéf mohol zabezpečiť, čo potrebuje.

„Pán Sheng, nemôžem okamžite povedať áno,“ povedal Chang zamyslene. „Náš šéf bol v poslednom čase veľmi zaneprázdnený a nevenoval sa konkrétnym záležitostiam skupiny. Napriek tomu sa osobne staral o vývoj tohto lieku a pred dvoma rokmi podpísal projektové schválenie.“

Pred dvoma rokmi? Nebolo to práve v čase, keď bol Sheng Fang diagnostikovaný s rakovinou prostaty? Aká náhoda — akoby aj osud nechcel, aby jeho otec zmizol.

Srdce Sheng Shaoyoua bilo ako bubon, bol v agónii, no tvár udržiaval pokoj a pochytil každé slovo.

„—Šéf má o tento liek mimoriadne obavy. Každý člen výskumného a vývojového tímu, od zodpovednej osoby až po členov vedeckého výskumného tímu, sa musí hlásiť priamo v ústredí. Takže sa obávam, že sa musím vrátiť a nahlásiť to šéfovi, kým vám budem môcť odpovedať.“

Sheng nečakal, že mu jednoduchý telefonát zabezpečí takúto priazeň. Keď počul, že Chang povie „*dám vedieť*“, nadobudol nádej a jeho napätý výraz sa trochu uvoľnil: „Rozumiem. Budem čakať na dobré správy. Veľmi pekne ďakujem.“

Keď bol Sheng Fang prvýkrát diagnostikovaný, Sheng Shaoyou uvažoval o vývoji cieleného lieku. Výskyt tejto choroby bol taký, že ak by sa podarilo vyvinúť a schváliť špecifický liek, bol by to istý podnikateľský úspech.

Avšak vývoj liekov je boj o život a smrť — ročné investície v desiatkach až stovkách miliárd a priemerný vývojový cyklus viac než desať rokov... a napriek tomu zlyhá 99 percent nových liekov ešte pred svitaním.

Pred dvoma rokmi, ako najmladší člen predstavenstva, ktorý zoskočil padákom, mal Sheng Shaoyou na pleciah ťažké bremeno. Chcel skúšať, ale nemal právo hazardovať s budúcnosťou celej skupiny ani so životom Sheng Fanga.

Teraz, keď konečne mal slobodu rozhodovať, Sheng Fang nemohol čakať.

Hlásenia o kritickom stave priniesli Shengovi, čo znamenalo, že *„chcem sa postarať o rodičov, kým sú ešte nažive“*, sa stalo naliehavejším než kedykoľvek predtým. Ten bezohľadný „psí cisár“ z X Holdings zasiahol— presne tam, kde to bolelo: v Shengovej najväčšej slabine — a dosiahol za dva roky to, čo iným trvalo desať.

Čo však Sheng Shaoyou nevedel, bolo, že X Holdings pod vedením hlavy rodu venoval posledné dva roky všetky sily tomuto cielenému lieku. Aby dohnali technologický pokrok, výskumný inštitút pracoval bez prestávky a ročné investície do vývoja tohto lieku presiahli sto miliárd.

Kapitola 34

Ten psí cisár z X Holdings, ktorého Sheng Shaoyouvi priatelia prezývajú **pán UKW**, má zjavne rád veľké reči.

Na druhý deň ráno, keď Sheng Shaoyou raňajkoval, mu zazvonil telefón — volal Shen Wenlang.

Shen volal z telefónu Chang Yua.

Keď Sheng na displeji zbadal meno sekretára Chang Yua, zhlboka sa nadýchol, vstal a odišiel do záhrady prijať hovor.

„Sekretár Chang?“

„To som ja.“

Falošný úsmev na Shengovej tvári okamžite zamrzol a jeho pohľad stvrdol. „Prečo si to ty?“

Shen Wenlang sa pousmial. „A prečo by som to nemohol byť ja? Posledné dni sa HS a X Holdings dobre rozbehli v spolupráci a ja som si s tým pánom vytvoril celkom blízky vzťah. A čo sa týka teba — počul som, že si včera volal Chang Yuovi a žiadal ho o špeciálny liek na nádor feromónových žliaz?“

„A čo má byť? Týka sa ťa to?“

„Samozrejme,“ povedal Shen s pýchou. „Je to veľká náhoda, ale včera ma ten pán poveril, aby som v jeho mene prevzal všetky záležitosti okolo vývoja nového liekového

projektu. Takže — márne žiadaš o pomoc Chang Yua. Ak niečo chceš, mal by si sa obrátiť na mňa.“

Sheng zachoval kamennú tvár a bez slova zložil.

Telefón sa znovu rozvibroval, no Sheng hovor ignoroval.

O chvíľu prišla správa:

Nebud' taký tvrdohlavý. Kvôli starej známosti ti ten liek môžem dať.

Shengovi pri ďalšom zazvonení telefónu stuhla ruka. Zhlboka sa nadýchol, potlačil zlosť aj nevoľnosť a zapol hlasný odposluch.

„Shaoyou má stále takú zlú povahu,“ ozval sa Shen Wenlang.

„Ak musíš prdieť, tak prď. Rýchlo,“ povedal Sheng.

Shen Wenlang sa zasekol, potom sa hanebne usmial: „Čo sa týka lieku – nie že by som ti ho nevedel dať, ale úprimne, nie je až taká zábava, keď ťa musím prosiť, aby si ma prosil. Čo keby... si mi namiesto toho vrátil Hua Yonga—“

„Zasa ťa svrbí koža?“

Shen Wenlang sa zasmial: „Nesvrbí ma koža... a ak niečo svrbí, tak rozhodne nie tam.“

„To je typické *P/oko*.“ –

POZNAMKA:

Poznámka k výrazu „P/eye“ / „P/oko“:

- V origináli je **P/eye (P 眼)** – čínsky slang. „P“ znamená **partner / pár (pairing)**, „眼“ (oko) je ironické doplnenie – niečo ako „*pohl'ad partnera*“, „*ty úchylný párikový mozog*“.
- V slovenskom preklade v ABO prostredí sa to často prekladá ako:
 - **„typické P/oko“** (fan slang),
 - alebo vo voľnejšej reči: **„zase tie tvoje úchylné predstavy o pároch“**,
 - prípadne **„to je tá tvoja úchylná párovacia hlava“**.

„Sheng Shaoyou, ty nevieš rozprávať normálne?“

„A ako chceš, aby som slušne rozprával s takým hajzlom?“

Shen stuhol a všetka jeho trpezlivosť sa rozplynula. Posmešne povedal: „Tvoje slová ma zraňujú až do srdca. Tak dobre. Viem, že sa ho nechceš vzdať, ale ja od teba chcem len jednu noc. Pošli ho do hotela X. Stačí jediná noc. Ráno ti ho vrátim — a lieky osobne odnesiem tvojmu otcovi. Čo povieš? Nie je to férová dohoda?“

„Snívaj ďalej.“

„Pán Shaoyou,“ zjemnil hlas, „sme takmer rovnakého veku. Ponúkam ti veľmi veľkorysé podmienky. Porozmýšľaj nad otcovým stavom. Milencov môžeš mať koľko chceš, ale otca máš len jedného. Rozmýšľaj, a pochopíš—“

Sheng zložil telefón skôr, ako stihol dokončiť vetu.

Orchidea nie je vec. Je človek. Jeho život má rovnakú hodnotu ako život Shengovho otca.

Ak by Sheng súhlasil a poslal ho tam, Orchidea by zahynul — ako kvet s odrezanými koreňmi.

Jeho nervy boli napnuté na prasknutie — ako struna, ktorá sa pri najmenšom pohybe roztrasie. Mal pocit, akoby sa mu v hrudi vytvorila krvavá bublina — a každý cudzí dotyk bol ako ostrý necht, ktorý do nej zareže.

Chvíľu tam stál na slnku, zamračene si masíroval čelo, a keď sa otočil smerom k domu — uvidel Hua Yonga.

Hua Yong poslušne prikývol, no do domu nevošiel. Pomaly pristúpil bližšie a dlaňou, ktorá bola teplá a jemná, sa dotkol Sheng Shaoyouovej studenej tváre.

„Pán Sheng, nemáte kabát. Nachladnete.“

Hlas mal jemný, no tichý a ochrípnutý — bolo cítiť, že nespál a že ho žerie úzkosť.

Hua Yong poslušne prikývol, no dnu nevošiel. Podišiel k nemu, položil mu teplú dlaň na tvár. „Pán Sheng, nemáte kabát. Prechladnete.“

Kabát bol tenký, ľahký — ale pletený kardigán sa dotýkal jeho ramien, čo Sheng Shaoyouovi stále spôsobovalo sklúčený pocit v srdci.

Nie, neurobí to. Nevymení ho za žiadny liek.

Ale... len jedna noc... jediná noc, ktorá by mohla zachrániť život jeho otca...

Sheng Shaoyou! Dost! Prestaň na to myslieť!

Chytil sa za hlavu, tvár sa mu skrivila od bolesti, no hneď sa prinútil nadýchnuť, pustiť ruku a vstúpiť do domu.

Hua Yong šiel za ním potichu, až k predsieni. Keď zbadal, že si Sheng obúva topánky a chystá sa odísť do firmy, pomaly prehovoril:

„Pán Sheng.“

Sheng sa otočil. „Čo je?“

Sebavedomý S-triedy Alpha si opäť nasadil masku pokojnej chladnosti.

Hua Yong sa naňho dlho díval, potom sa nežne usmial. „Nič. Prídete dnes večer na večeru?“

Jeho úsmev, taký svetlý a úprimný, Shengovi zmäkol srdce až na prach.

„Hm.“

„Čo by ste chceli jesť? Uvarím vám.“

„Čokoľvek. Čo chceš ty.“

„Dobre, tak urobím polievku z karasa. Môže byť?“

Sheng už nedokázal zniesť ten pohľad. Každý okamih v jeho prítomnosti bol neznesiteľný — plný nežnosti, ktorú si nezaslúžil. Len prikývol a otočil sa k dverám.

Vtom ho zozadu objalo teplé telo. Pery s vôňou orchidey sa jemne dotkli zátylku.

„Pán Sheng,“ zašepkal Hua Yong, „už sa tak netrápte. Buďte dobrý chlapec...“

Horúci dych z jeho pier a zubov spôsobil, že sa Sheng Shaoyou mierne zachvel. Jasne vedel, že Omega, ktorý ho jemne drží za chrbtom, je na ňom závislý a miluje ho.

V tomto svete takmer každý Omega túži chytiť bohatého manžela, nájsť vysoko-triedneho Alfu a žiť bezstarostne a v pohodlí.

Lenže Hua Yong je iný. Bol prvým a možno aj posledným Omega, ktorý nemyslel na vlastnú budúcnosť — a napriek tomu úprimne chcel, aby bol Sheng Shaoyou najšťastnejším Alfom na svete.

Presviedčal ho pohľadom, aby sa ho vzdal, bol ochotný ísť do dlhov, len aby mohol „kúpiť“ Shengovu prítomnosť. Masíroval ho, varil mu polievky, bozkával mu krk a túžil, aby už nebol taký nešťastný.

Bol jediným Omega, ktorého Sheng nikdy celkom nevlastnil — a predsa si niekde v hĺbke myslel, že by s ním chcel zostať navždy.

Ich láska bola čistá, ako detstvo — jemné dotyky, nevinné bozky, spoločné zaspávanie v objatí, akoby už žili spolu celý život.

Shengova matka kedysi povedala: „*Láska je veľmi zložitá.*“

Vtedy s ňou Sheng súhlasil — myslel si, že je príliš komplikovaná, a preto sa jej radšej vyhýbal.

Teraz už tak nemyslel.

Láska vlastne nie je komplikovaná. Je to výsledok vynechania — stačí odmyslieť túžby a zvyšné pocity sú pravé. Ak niekoho stále miluješ, aj keď to bolí — to je láska.

A on vedel, že miluje Hua Yonga.

A táto láska urobila Shenga Shaoyoua opäť človekom, nie len vládcom.

O tri dni neskôr zavolať Zheng Yushan a srdečne povedal Sheng Shaoyouovi, že politik z krajiny P náhle pricestoval do Šanghaja, a že X Holdings na dnešný večer rezervoval celý Tiandihui kvôli recepcii.

Hovorí sa tiež, že sa tam objaví aj ten pán s prezývkou UKW, a že bude ubytovaný v prezidentskom apartmáne vlastného Hotela X.

Aby zvládli takú verejnú hostinu, Hotel X už 72 hodín vopred odmietol všetkých externých hostí. Všetky rezervácie boli zrušené, a každý rezervovaný hosť bol presunutý do iných luxusných hotelov patriacich do ich siete — zdarma,

pričom hotel ešte veľkoryso vyplatil trojnásobok zmluvnej pokuty.

Keďže ide o cestu, na ktorej sa má zúčastniť pán UKW z X Holdings, ktorý sa bežne vôbec neukazuje na verejnosti, počas celého pobytu odmietol všetky mediálne rozhovory, a všetkým účastníkom bolo prísne zakázané priniesť mobilné telefóny alebo akékoľvek elektronické zariadenia schopné fotografovania či nahrávania.

„To je teda poriadne prehnané! Hodné nekorunovaného kráľa krajiny P,“ zvolal s údivom Zheng Yushan.

Sheng Shaoyou už na vlastné oči videl, akým štýlom sa ten „psí cisár“ predvádza, keď cestuje.

Policačné autá nastúpené v rade na privítanie, Kráľovská polícia so skutočnými zbraňami, bezpečnostný tím tvorený dôstojníkmi s hodnosťou generálov...

V porovnaní s tým je prenajať nočný klub pre seba a vyprázdniť celý hotel nič — pokiaľ kvôli nemu nemusí osobne vyjsť prezident a vítať ho, všetko ostatné je len malá prehánka.

Sheng Shaoyou si v krajine P už prešiel všeličím a teraz ho už len tak niečo neprekvapí.

„Asi má na krku priveľa nepriateľov a na rováši priveľa špinavostí,“ poznamenal pokojne, „tak sa bojí, že ho raz niekto odprace.“

„Vraj človek, čo by ho dokázal zabiť, sa ešte ani nenarodil,“ povzdychol si Zheng Yushan.

„To bude tým, že je taký škaredý. Na svetle raz jednoducho zhynie,“ odvetil Sheng Shaoyou chladne.

Zheng Yushan sa zasmial: „Pri jeho moci a bohatstve — aj keby bol bez rúk a nôh, niečo ešte len škaredý — stále by sa našlo dosť ľudí, čo by mu skočili do postele.“

Sheng Shaoyou bez výrazu dodal: „Možno je impotentný. Kto vie. Každopádne má komplexy. Škaredí ľudia robia čudné veci.“

„Ty ho fakt tak nenávidíš?“ spýtal sa zvedavo Zheng Yushan. „Pred časom sa hovorilo, že si toho pána v krajine P nejako urazil. Najskôr som tomu neveril. S tvojím jemným spôsobom jednaní — ako by si si mohol dovoliť uraziť takého človeka? A keby si naozaj urazil jeho, myslíš, že by ťa nechal tak ľahko vrátiť sa späť? Ale podľa toho, ako rozprávaš... je to predsa len pravda?“

Sheng Shaoyou mal toho v srdci príliš veľa a nechcelo sa mu vysvetľovať. Len neurčito poznamenal: „Ten záhadný človek z X Holdings je veľmi zvláštny. Možno mu jednoducho smrdia moje feromóny.“

„Čože? Že mu smrdia S-čkové feromóny? To je čo za divného Alfu?“ nechápal Zheng Yushan. „Veď Shen Wenlang

z HS je tiež S-úroveň. A poslednú dobu sa vraj s X Holdings celkom zblížil.“

„Kto vie. Možno neznesie vôňu rumu a horkého pomaranča.“

„To sotva,“ zamračil sa Zheng Yushan. „Odkedy HS spolupracuje s X Holdings, všimol som si, že reklamy na ich sériu Zuizhi výrazne pribudli. A predaje vystrelili.“

Sheng Shaoyou mlčal.

Po chvíli sa Zheng Yushan zhlboka nadýchol a opatrne povedal: „Shaoyou, ak medzi tebou a Wenlangom nie je niečo na život a na smrť... ja vás môžem niekedy pozvať a nech si to vydiskutujete z očí do očí. Poznám ho roky. Jasné, jazyk má ako britvu, ale povahu nemá zlú. A úprimne — teraz keď stojí za ním X Holdings, jeho slovo veľa znamená.“

„Vieš, v obchode platí — čím viac ciest, tým viac šancí. Ak je zisk, nie sú veční nepriatelia. Nemyslíš?“

Sheng Shaoyou nevedel odporovať. Zheng Yushan mal pravdu.

Ale on a Shen Wenlang... medzi nimi už nejde len o konflikt. Je to nenávisť za ukradnutú manželku. A ak sa nič nezmení — keď Sheng Fang zomrie, pribudne k tomu aj pomsta za otcovu smrť.

Napriek tomu... ako vravel Chen Pinming — psí cisár X Holdings ich v krajine P v skutočnosti netrápil. Bol tvrdý, no nie krutý.

Sheng Shaoyou sa na chvíľu zamyslel. A napokon sa rozhodol risknúť.

Požiadala Zheng Yushana, aby mu vybavil vstup na tú recepciu. Možno... sa mu podarí toho človeka stretnúť. A ak ho stretnúť dokáže, tak pred ním skloní hlavu. Pokorne, racionálne, s argumentmi i prosbou — či by neposlal nejaké dávky toho lieku Sheng Fangovi.

On, Sheng Shaoyou, vie, kedy sa má skloniť a kedy bojovať. A radšej pokorí vlastnú hrdosť — než by obetoval vlastnú Omegu.

Kapitola 35

V ten deň bolo v najväčšom banketovom salóne Royal Tiandi mimoriadne rušno.

Pri vstupe do súkromnej lóže sa rozprestieral dlhý tunel zo zrkadiel v tvare diamantu. Svetlá a tieň sa v ňom prelínali tak dokonale, že človek mal pocit, akoby prechádzal časopriestorom. Len čo sa dvere otvorili, objavila sa pred očami miestnosť s rozlohou minimálne niekoľko tisíc štvorcových metrov. Výzdoba bola premyslená do posledného detailu a pôsobila ušľachtilo – tento podnik si svoju povesť najluxusnejšieho miesta na rozhadzovanie peňazí v meste Jianghu rozhodne zaslúžil.

Oslnivé svetlá, jemná hudba, a medzi davmi sa pohybovali krásni čašníci a čašníčky v elegantných uniformách, podávajúc tie najlepšie likéry, šampanské a jedlá...

Bol to dokonalý obraz vysokospoločenského banketu v Jianghu. Každý jeden hosť mal na sebe luxusný, starostlivo

vybraný odev. Každé gesto vyžarovalo dôstojnosť a noblesu. Z úsmevov na ich tvárach sa dala vyčítať nenápadná, no nepopierateľná nadradenosť.

Sheng Shaoyou mal na sebe tmavý, čierny oblek. Stál opretý o zábradlie na poschodí, v ruke držal pohár šampanského a nemal najmenšiu chuť sa s kýmkoľvek rozprávať. Mlčky pozoroval dianie pod sebou a pomaly prechádzal pohľadom celý priestor.

Podľa štýlu toho psieho cisára, nech príde kamkoľvek, vždy ho sprevádza obrovský dav priaznivcov a početná ochranka. No doteraz Sheng Shaoyou v dave nezaznamenal nikoho, kto by sa čo i len podobal na UKW.

Pred odchodom z domu mal Sheng hlavu plnú myšlienok a v šatni si práve obliekal košeľu, keď zrazu Hua Yong otvoril dvere.

Práve si zapínal podväzkové spony na košeľu.

Ako hrdý Alpha triedy S dbal Sheng na dokonalý vzhľad – pri formálnom oblečení vždy používal spony na uchytenie košele, aby sa nekrčila.

Hua Yong s mierne červenou tvárou hľadel na sexi čierny prsteň na jeho nohe pri koreni stehna. Jeho feromóny boli v posledných dňoch nestabilné a mal miernu horúčku. Vôňa

orchidey bola taká silná, že ju bolo cítiť na metre ďaleko. Lekár mu odporučil odpočinok.

Sheng sa k nemu priblížil, oprel ruku o zárubňu a zohol sa k jeho tvári. „Čo? Chceš sa pozeráť?“

„Nie,“ Hua Yongova tvár ešte viac očervenela a jeho vôňa zosilnela. Koktavo povedal: „Ja... ja som sa len chcel opýtať, pán Sheng, či nepotrebuješ s niečím pomôcť.“

Sheng Shaoyou, spokojný s tým, ako ho podpichol, sa zasmial. Otočil sa, rýchlo si pripol klipsy na košeľu, obliekol si nohavice a sako. „Nepotrebujem tvoju pomoc. Už dosť si mi pomohol tým, že pekne sedíš doma a poslúchaš.“

Pri pomyslení na jeho nestabilné feromóny sa Sheng zamračil. Pred odchodom domu prísne prikázal komorníkovi, aby na Hua Yongu neustále dohliadal a pri každej anomálii ho hneď odviedol k lekárovi.

No aj tak nebol pokojný. Čokoľvek, čo sa týkalo Orchidey, v ňom vyvolávalo nepokoj.

Na bankete bolo používanie mobilov zakázané. Všetky zariadenia boli odovzdané pri vstupe, takže nemohol ani napísať správu.

„Pán Sheng, konečne som vás našla!“

Sheng Shaoyou otočil hlavu a Omega menom Shu Xin sa naňho okamžite usmiala a s krútiacimi bokmi kráčala jeho smerom.

Na takýchto akciách každý prichádza s doprovodom, a hoci to Sheng zvyčajne neriešil, teraz nemohol prísť sám. Hua Yongove feromóny boli príliš nestabilné, a Sheng ho nechcel vystaviť riziku. A najmä nie možnosti, že by sa tam objavil Shen Wenlang.

Preto so sebou vzal Shu Xin.

Tá bola nadšená už len z pozvania – od rozchodu so Shengom ho síce nevidela, no za každé sprievodné vystúpenie dostávala štedrú odmenu alebo drahý dar.

Mobilné telefóny neboli na bankete povolené, ale kamery s rybím okom na strope pracovali veľmi tvrdo, sledovali každý Sheng Shaoyouov pohyb a prenášali zábery do izby 9901 na najvyššom poschodí hotela X bez slepých uhlov.

Izba bola naplnená vôňou orchideí. Závesy boli zatiahnuté a jediným svetlom bola stojacia lampa. Štíhle končatiny mladého muža boli pripútané kovovými okami pri čele a nohách postele. Kovové oká a reťaze boli urgentne vyrobené na zákazku v Krajine P. Išlo o vojenský materiál, schopný vydržať až osem ton ťahu.

Reťaz bola natiahnutá rovno, na mladíkovom jemnom a špicatom nose visel pot, nozdry mal rozšírené, mihalnice ovisnuté a v ruke držal špeciálny displej s nerozbitnou

obrazovkou. Na monitore bol zväčšený obraz Sheng Shaoyouovej tváre.

„Uhh—“ Tlmený, bolestivý zvuk presiaknutý vlhkosťou. Enigma — jeho krásne oči — bez žmurknutia hľadeli na tvár mladého a pôvabného S-úrovňového Alfu na obrazovke.

Nechod'... ak odídeš, stratíš kontrolu a zraníš ho. Kričal mu v hlave jeho vlastný hlas.

Zahryzol sa silno do zápästia, horúce feromónové žľazy na šiji si neľútostne škriabal, a jasne červená krv stekala popri jeho dlhých, tenkých článkoch prstov. Nechty sa mu zarývali do kože, trhali mäso. Krehké a citlivé žľazy sa pri tej bolesti krčovito stiahli a len táto ostrá bolesť dokázala na chvíľu potlačiť nekontrolovateľný impulz.

Bol až neskutočne krásny — drobné, jemné stvorenie, akoby ho Boh vymodeloval z bieleho cesta premiešaného s červeňou líčidla. Polootvorené ústa lapali po dychu od bolesti, jasne červené pery zvlhnuté slinami, špička jazyka sa šúchala o rad bielych zubov. Bol taký krásny, taký zvodný, že by nikto nedokázal odvrátiť pohľad.

Na obrazovke krásna Omega kráčala k jeho milovanému Alfovi, prehodila mu ruku okolo paže a naklonila svoju starostlivo nalíčenú tvár tak blízko, že to už ďaleko presahovalo spoločenskú vzdialenosť.

„Hmm—“ Zreničky, priesračné ako sklenené koráliky, sa prudko stiahli, nechty sa mu zarývali ešte hlbšie — takmer preťali feromónové žľazy.

Pre človeka sú žľazy rovnako krehké ako srdce, sú prostriedkom prežitia. No on s nimi zaobchádzal tak hrubo a bezohľadne, akoby mal deväť životov.

Hustá vôňa orchideí náhle zosilnela, dych sa mu zrýchlil, ale jeho oči boli stále nehybne prilepené na obrazovku, akoby z nich mala vytrysknúť krv.

Omega mala príliš vysoké podpätky a pri stúpaní po schodoch stratila rovnováhu. Zosunula sa priamo do náručia Alfu a jej pery narazili do Sheng Shaoyouovej brady — zanechali tam nečakaný bozk.

Sheng Shaoyou sa pozrel na Shu Xin, ktorá to urobila naschvál, ale neodstrčil ju. Ako džentlmen ju len podoprel a povedal: „Dávaj si pozor.“

„Ďakujem,“ Shu Xin sa usmiala a nevinne naňho žmurkla.

Kedysi mal Sheng Shaoyou rád vlhké, nežné srnčie oči, no teraz, keď sa pozrel na Shu Xin, mal zvláštny pocit — niečo tomu chýbalo. Možno tvrdohlavosť orchidey?

Keď si spomenul na Hua Yongu, jeho pohľad zmäkol a dokonca sa mu jemne nadvihli kútiky pier.

Keď ho Shu Xin videla usmiať sa, myslela si, že k úspechu má opäť o krok bližšie, a ešte viac sa k nemu pritlačila. Sheng

Shaoyou, stojac na verejnosti, svoju spoločnosť nemohol od seba odstrániť — a keďže bol Alfa, nič tým nestrácal — nechal ju teda.

Kovová pracka narazila o oceľový krúžok s jasným „tľap“ a reťaz sa napla až na hranicu svojich možností, kov sa rozvibroval a vydával drnčiaci zvuk.

Omega vedľa Sheng Shaoyoua bola slabá, akoby bez kostí, a neustále sa tackala do jeho náručia. Práve keď Shu Xin už po niekoľkokrát „nechtiac“ urobila ďalší intímny pohyb, reťaz sa pri trení o krúžok prudko napla a s praskajúcim zvukom sa ešte nestihla úplne roztrhnúť — no nezničiteľný kovový kruh bol už v ďalšom okamihu zdeformovaný a rozlomený na dve časti tou desivou silou. Slabý mladík otvoril dlaň a tie dve skrútené kusy kovu hodil na zem; dopadli tak silno, že do extrémne tvrdých mramorových dlaždíc vyrazili dve jamy.

Čelo mal celé pokryté potom, líca bledé s jemným rumencom, a kovovú reťaz na zápästiach odtrhol tak ľahko, akoby vyťahoval niť z látky. Jeho snehobiele chodidlá pristúpili na podlahu, priehlavok sa jemne nadvihol a vytvoril krásnu líniu.

Na bankete sa Sheng Shaoyou nudil, opieral sa o zábradlie a chladne pozoroval každého v miestnosti.

Zrazu to pri vchode zašumelo — politik z Krajiny P prišiel neskoro, vstupoval dovnútra obklopený štyrmi osobnými strážcami.

Dav sa hrnul pozdraviť ho, no po boku mu nestál žiadny „psí cisár“. Sheng v sklamaní dopil šampanské.

Atmosféra okamžite vzbĺkla, dav sa zhromaždil a jeden cez druhého sa zdvorilo zdravili, snažiac sa ukázať čo najlepšiu tvár pred politikom, ktorého si majiteľ X Holdings tak veľmi váži.

Ale pri ňom nebol nikto, kto by sa čo i len vzdialene podobal na toho psa-cisára. Sheng Shaoyou sklamane odvrátil zrak a dopil šampanské v pohári.

Shu Xin sa naňho lepila až nepríjemne blízko, čo jeho už aj tak podráždenú náladu ešte viac zhoršilo. Sheng Shaoyou jej pokynul, aby sa od neho držala ďalej. Shu Xin, ktorá už dávno stratila nádej, že by sa k nemu mohla vrátiť, to pochopila a nemala chuť sa s ním hádať.

Rozumne ustúpila nabok od Alfa, ktorému na tvári stmavol výraz.

„Pán Shaoyou?“ Ozval sa za ním čistý hlas, ako cinknutie zvončeka. Znel príjemne, no Sheng Shaoyouvi len ešte viac potemnel výraz. Robil, že to nepočuje, vzal si z podnosu čašníka ďalší pohár vína – no niekto ho jemne potľapkal po pleci.

„Aká náhoda. Nečakal som, že ťa tu stretnem.“

Zovrel zuby a zdvihol pohľad. Alfa pred ním, s tým falošne priateľským úsmevom – kto iný by to mohol byť než Shen Wenlang?

„Naozaj náhoda,“ uškrnul sa Sheng Shaoyou. „Čisté nešťastie.“

Shen Wenlang mu nonšalantne prehodil ruku cez plecia: „Tak nehovor. Veď ako sa vraví – *muž a žena, čo spolu strávia jediný deň, majú medzi sebou sto dní priazne*. My dvaja síce manželia byť nemôžeme, ale keďže sme sa podelili o toho istého Omegu... aj tak nám minimálne päťdesiat dní priazne patrí.““

Sheng Shaoyou jeho ruku prudko striasol. Shen Wenlang bolestivo sykol – to, ako ho odstrčil, naozaj bolelo.

Dočerta! Aké prekliate nešťastie. Keby vedel, že tu stretne Sheng Shaoyoua, v živote by sem nešiel! Celé dni behá a vybavuje veci podľa rozkazov, počúva nechutné sarkastické poznámky... už sa mu z toho dvíha žalúdok.

Sheng Shaoyou ani len netušil, že Shen Wenlang je z toho rovnako znechutený. Jemu pripadal len ako človek, ktorý si neustále koledoval o problém. Ani trochu sa nepodobal tomu uhladenému, prefíkanému obchodníkovi, akým ho opisujú médiá – skôr to bol idiot bez pudu sebazáchovy, ktorý nevie čítať výrazy tváří a sám si pýta bitku.

Jeho päste pri zvieraní hlasno zaprašťali. Vzduchom sa širil intenzívnejší pach horkého pomaranča zmiešaný s rumom.

Shen Wenlang sa podvedome otočil a pozrel na Gao Tuho, ktorý kráčaľ za ním. Gao Tu bol úplne bledý, na čele sa mu okamžite perlil pot.

Shen Wenlangovi bodlo pri srdci, podráždene si pomyslel: *Nie je to len Beta? Prečo s tým musí byť toľko problémov?*

Na tak dôležitej spoločenskej udalosti sa samozrejme zhromaždilo veľa ľudí. Zmes rôznych feromónov v ovzduší bola pre Gao Tuho, ktorý práve prechádzal obdobím hormonálnej nestability, takmer neznesiteľná. Aj keď sa Sheng Shaoyou na neho priamo nezameriaval, potláčajúce feromóny zámerne uvoľňované týmto S-úrovňovým Alfom ho zasiahli niekoľkonásobne silnejšie.

Gao Tu bol zvyknutý prispôbiť sa situácii – a ešte viac bol zvyknutý robiť veci aj vtedy, keď vedel, že sú takmer nemožné. Stál tam s bledou tvárou, snažil sa ignorovať striedavé návaly horúčavy a chladu v tele a nasadiť profesionálnu, chladnú tvár, akú si vyžadujú takéto spoločenské akcie po boku svojho šéfa.

Gao Tuho stav spôsobil, že Shen Wenlang stratil chuť ďalej sa naťahovať so Sheng Shaoyouom. Ten Alfa, čo smrdí ako *Savo na toalety*, bol naozaj na nevydržanie – pri

každom nesúhlase okamžite vytasí feromónový nátlak a správa sa, akoby bol jediným S-úrovňovým Alfom na svete.

Keby sa nemusel báť pomsty Enigmy, už dávno by toho nafúkaného bastarda naučil správať sa slušne.

Feromónové potláčanie? Prosím vás. Kto tu ešte nemá S-úrovňové žľazy? A kto sa koho bojí?

Bohužiaľ, ten sebecký Enigma má veľa zlých návykov – a jeho záľuba v pomste je jedným z najvýraznejších. A ešte horšie je, že vlastní polovicu skupiny HS.

Shen Wenlang dobre vedel, že ten blázon, čo minul stovky miliárd na vývoj špeciálneho lieku, má takmer chorobnú posadnutosť Sheng Shaoyouom. Bol si istý, že ak by si dovoľil akokoľvek inak Sheng Shaoyoua nahnevať, ten Enigma, pažravý po „kráse“, by ho prinútil za to zaplatiť.

Nemohol ho uraziť, nemohol ho udrieť – a ešte k tomu musel tieto nepríjemné provokácie brať ako dôkaz „zamilovaného mozgu“.

Shen Wenlang si pomyslel, že má jednoducho smolu, a rozhodol sa odísť.

Keď videl, že Gao Tu tam stále stojí, omámený feromónmi ostatných Alfov, podráždene naňho zavrčal: „Načo tam ešte stojíš? To sa ti ten smrad z čističa záchodov tak páči?“

Gao Tu len potriasol hlavou, pritlačil si pery k sebe a s nohami ťažkými ako olovo nasledoval svojho Alpha šéfa.

Kapitola 36

Banket bol rozdelený na dve časti. Hudba v tej druhej mala veselší rytmus a už nebola taká monotónna, že by človeka uspala.

Sheng Shaoyou si našiel miesto v kúte s dobrým výhľadom a zostal tam sám. Mlčky sledoval zmeny medzi hosťami v sále. Počas prvej polovice nevidel nikoho, kto by sa podobal na UKW. Musel teda vsadiť všetko na druhú časť a dúfať, že sa ten záhadný „škaredý netvor“ konečne ukáže.

Minúty ubiehali a Sheng Shaoyou pozrel na hodinky. Dal si limit — ak sa do dvadsiatich minút nikto neobjaví, odíde.

Dvojďňová Hua Yongova mierna horúčka ho znepokojovala. Nemal pri sebe telefón, takže netušil, čo ten jeho malý tvrdohlavec robí. Sheng Shaoyou bol zneistený, nervózny, zovretý strachom.

O pol desiatej sa hostina chýlila ku koncu, no majiteľ X Holdings — taký vplyvný človek — sa stále neukázal. Sheng Shaoyou vstal, oprášil si sako a rozhodol sa odísť.

Pri dverách narazil opäť na dotieravého Shen Wenlangu, lenže tentoraz nemal na tvári úsmev — v očiach mu prebleskovala skrytá panika.

Sheng Shaoyou naňho chladne pozrel a všimol si, že Beta sekretár, ktorý ho zvyčajne sprevádza, tentoraz nikde nie je. Shen Wenlang sa nervózne obzeral, ako prasiatko, ktoré stratilo matku a nevie nájsť mlieko – a pritom si ani nevšimol Sheng Shaoyoua, ktorý práve kráčaľ oproti nemu.

Sheng Shaoyou sa uškrnul a pomysleľ si: *Čo tak panikáriš? To, že pri sebe nemáš sekretára, ešte neznamená, že nemáš pestúňku. A okrem toho, v tvojom veku by si už mohol prestať piť mlieko, nie?*

Ponáhľal sa domov za Hua Yongom, takže si tieto posmešné poznámky nechal len v hlave. Ani sa naňho nepozrel, len ho minul a rýchlo odišiel.

Za banketovou sálou viedol ešte asi stometrový koridor k výťahom smerujúcim k hlavnému vchodu na prízemí. Po oboch stranách chodby boli dočasné odpočinkové miestnosti pre hostí.

Sheng Shaoyou pri chôdzi sklonil hlavu k mobilu. Komorník mu volal sedemkrát a poslal viacero správ. V srdci mu nepríjemne podskočilo. S prižmúrenými očami správu odsunul nabok, ale ešte si ju nestihol ani prečítať, keď sa z polootvorených dverí vedľa neho natiahla tenká, bledá ruka, chytila ho za sako a prudko ho vtiahla dnu.

Sheng Shaoyou to nečakal – nárazom sa potkol. Dvere sa zabuchli a v miestnosti bola absolútna tma. Nevidel ani na

vlastné prsty, no nos mu okamžite zaplnila výrazná vôňa orchideí.

Nemal čas premýšľať, komu tá vôňa patrí. Prudké podráždenie z toho, že bol napadnutý, spustilo inštinktívnu obranu. Reflexívne zdvihol koleno a presne miereným úderom ho vrazil protivníkovi do brucha.

Lenže vtom sa naňho zrútila ohromujúca tlaková vlna feromónov.

Nohy mu okamžite zoslabli. Vystrelené koleno sa prudko zachvelo, a celé jeho nohy ochabli ako varené rezance.

Zošmykol sa chrbtom po dverách nadol – a skôr než spadol na zem, zachytila ho cudzia ruka a pevne pridržala.

Objal ho okolo pásu, pery pritlačil k jeho krku, dych sa mu zrýchlil a prudko narážal na kožu. Silná vôňa kvetov mu úplne poplietla čuchové zmysly, ostrý, prenikavý vzduch mu násilne vtekal do nosa – taký intenzívny, až pálivý a dusivý. Shenga zasiahol horúčkový nával – známy, a predsa cudzí – a znecitlivené mravčenie sa mu rozlialo od feromónových žliaz na zátylku až do končekov prstov. Nezadržal tichý ston a cítil, ako sa mu postupne zvlhčuje zadok.

Ako Alfa netušil, že tento teplý, vlhký výron je tým najzreteľnejším príznakom nástupu horúčkového obdobia – niečoho, čo pozná každý Omega.

Mozog mu horel túžbou. Nieкто mu vzal celé ucho do úst, olizoval ho a sal ako hračku. Vlna mokrého zvuku narážala o bubienok a kosti sluchového labyrintu; v ušiach mu hlasno hučalo, srdce sa mu až triaslo.

Prečo sa dopekla nemôžem pohnúť?

Sheng Shaoyou sotva rozpoznával realitu. Nohavice mu boli stiahnuté, a chladná, košťami vystupujúca ruka mu siahla na klip pripevnený ku košeli a jemne zaň potiahla.

Cvak—

Kovová pracka sa uvoľnila a skĺzla dolu – vydala pritom jemný, až hriješne dvojznačný zvuk.

„Obliekol si si to naschvál pre mňa?“ vlhký, horúci jazyk mu prešiel po krku a tichý šepot mu zarezonoval priamo pri uchu, „Je to také krásne.“

Jeho dľaň bola zachytená – niečia ruka mu ju pritlačila dolu, k chladnému koženému pásu pevne obopínajúcemu stehno.

Hanba bola tak prudká, že sa mu zatočila hlava. Tento Súrovňový Alfa, od prírody divoký a nespútaný, sa cítil, akoby ho nieкто priklincoval k zemi.

Nedokázal sa pohnúť, vôbec. Bol ako slabý párnokopytník, ktorému nieкто rozťahuje končatiny a pribíja ich k doske – a jeho telo sa tak mení na tú najjemnejšiu, najšťavnatejšiu korisť v ústach lovca.

Intenzívne bozky dopadali na mäkký rozkrok.

Sheng Shaoyou cítil horúčavu a tlak, ktorý mu nedovolil ani poriadne dýchať. V tme nevidel nič – iba cítil dotyky, vôňu orchideí a vlastný pulz dunieť v ušiach.

Pery, horúce a neúprosné, sa dotýkali miest, ktoré by nik iný nemal vidieť. Jeho telo nereagovalo ako Alfa – bolo paralyzované, poslušné, neznáme.

V tom tichu sa ozval chladný, nízky hlas, ktorý nepripúšťal odpor:

„Zdvihni boky.“

Sheng Shaoyou nechápal, či to bola rozkazujúca prosba alebo rozsudok.

„Čo...?“ vydýchol, no odpoveď prišla, jemná ako dych, no ostrá ako nôž:

„Chcem ho použiť.“

V moci bol obrovský nepomer. Absolútne nadradený prerazil telo ako ostrá čepeľ a vrúcna túžba prinútila Alfu podriaďiť sa. Pod extrémnym ponížením a bolesťou sa vôľa Alfy triedy S postupne zrútila.

Bolesť sa prelínala so zahanbením. Nevedel, čo je horšie – to, že jeho telo zrádzalo jeho vôľu, alebo to, že jeho hlas, potlačený a rozochvený, predsa len unikol spomedzi zubov:

„Tak veľmi to bolí...“

Najvyšší Alfa, ktorý bol použitý ako Omega, sa silno potil, vlasy sa mu lepili na mokré čelo a zvyšky vedomia boli vrhnuté do krutého a intenzívneho milovania.

Telo mu prestávalo patriť. Nedokázal ovládať ruky, nohy, ani hlas. Ako keby bol Omega počas nástupu horúčky – úplne bezbranný.

Viečka mi ťažkli a pokúsil som sa ich otvoriť, no zakaždým som zlyhal – čiastočne pre účinok alkoholu, no ešte viac pre drvivé potlačenie feromónmi toho druhého.

Inštinktívne som sa chcel vytrhnúť z tejto potupnej dravosti, ale bolesť zmiešaná s rozkošou mi vzala všetku silu aj zmysly.

Po takej hlbokej bolesti sa pomaly dostavoval opojný pocit, akoby telo zabúdalo na odpor a začínalo si pamätať iba slasť – skazený vtip Stvoriteľa. Celý bol od semena a hriechu.

Malý Sheng, ktorý bol kvôli poruche feromónov dlhý čas nečinný, bol dnes večer veľmi energický. V ťažkej, omamnej vôni kvetov sa jeho telo triaslo, akoby sa v záchvatoch priznalo úplne ku všetkému.

Sheng Shaoyou bol taký vyčerpaný, že sa zosypal. Držal sa len vďaka ruke, ktorá mu pevne zvierala pás. Masívny panel dverí za chrbtom sa chvel pod údermi jeho tela, ale on už nemal silu ani zdvihnúť ruky. Teplé pery a jazyk mu prikryli roztvorené ústa, z ktorých sa rinčali prerývané nádychy.

Všetkou vôľou sa snažil odvrátiť tvár, aby unikol pred tým bastardom, ktorého tvár ani nevidel.

Šialenec mu nepobozkal pery, ale zrazu sa naklonil a zahryzol do malého kúska krehkej kože na zátylku. Ostré zuby drásali pokožku, krv, ktorá vytekala, mu nežne sal na špičke jazyka sa mu niesla korenistá vôňa alkoholu s vôňou horkého pomaranča a dreva.

Bolesť spôsobila, že sa Sheng Shaoyouovo rozptýlené vedomie sústredilo a jeho pokožka hlavy znecitlivela, akoby do nej zasiahol elektrický prúd.

„Vypadni odtiaľto...”

Jeho hlas znel ako vzdor, ale v ňom sa už miešal dych Omegi vystavenej príkazu pudov.

Netvor stratil trpezlivosť — netrpezlivé očné zuby sa zapichli do mäsa.

„Ah—!”

Zátylkom mu vystrelila ostrá bolesť.

Alfa S-triedy, ktorému práve prekusli žľazu, vydal tlmený, zachrípnutý výkrik. Ťažká vôňa feromónov sa v tej chvíli rozliala po celej miestnosti.

Aký vtip!

Ako Alfa S-triedy stojaci na vrchole evolučných dejín ľudstva bol *nevysvetliteľne znásilnený cudzincom* — a ten mu dokonca uhryzol žľazu!

Jedinou myšlienkou v mysli rozzúreného Sheng Shaoyoua bolo zabiť tohto šialeného idiota!

Mozog mu pracoval na hranici možností, v ušiach mu hučalo od číreho hnevu. Všetka krv mu vyletela do hlavy a mal pocit, že doslova počuje jej hukot v tepnách.

„Radšej sa modli, aby som nikdy nezistil, kto si...“ vyhrkol zúrivo. Srdce mu bilo ako šialené, no hlas bol slabý, roztrieštený, takmer ako zachrčanie pomedzi dych.

„Raz sa to ak tak dozvieš.“

Do kelu...!

Sheng Shaoyou chcel odpovedať, no skôr než stihol čo i len prehovoriť, jeho ústa boli znova silno umlčané. Rozpálená túžba sa mu valila do tela, roztápala každú poslednú obranu.

Zovrel zuby a zahryzol sa do protivníkových pier celou silou. Chuť krvi sa zmiešala so slinami, no dravé dobývanie neprestalo.

O sekundu neskôr Sheng Shaoyou — vyčerpaný, bez poslednej kvapky síl — úplne stratil vedomie.

Nemal pojem o čase.

...Spal až do nasledujúceho popoludnia.

Keď sa Sheng Shaoyou prebral, celé telo ho bolelo.

„Pán sa prebudil!“ zvolal natešene majordómus.

Taký hluk. Chcel si pretrieť suché oči, no zistil, že jeho ruky vážia akoby tisíc kíľ.

„Koľko je hodín?“ Jeho hlas bol neuveriteľne zachrípnutý.

„Pán, sú štyri popoludní,“ odpovedal ustaraný majordómus. „Od včerajšej noci stále spíte. Báľ som sa, že vám prišlo zle. Už som premýšľal, či vás nemám vziať do nemocnice!“

Pri spomenutí včerajšej noci sa Sheng Shaoyouove napoly privreté oči náhle roztvorili. Hanebné spomienky sa začali vracaať, zaplavili mu myseľ, desivo jasné, a celé telo sa mu roztriaslo.

„„Pane, čo sa s vami deje?“

Sheng Shaoyou zaťal zuby, tvár mu zaliala horúčava od hanby. Prstami si siahne dolu — spodná bielizeň je oblečená, všetko je suché, pokojné, bez tej vlhkosti a chaosu, ktoré si pamätal.

Ale ostrá, páľčivá bolesť na zátyľku mu neúprosne pripomínala, že to, čo sa stalo včera v noci... bolo skutočné.

Nevedel, ktorý úchylák to bol, s kým v opitosti a omyle skončil.

Ten človek musel byť slepý, keď si ho pomýľil s Omegou! Pre hociktorého Alfu je to poníženie — no pre hrdého S-triedneho Alfu je to rana, ktorá sa nezahojí.

Sebavedomie sa mu rozpadlo na prach. Hlava sa mu znovu zakrútila, zatvoril oči so zúfalstvom, ruky aj nohy mal ako z ľadu a v hrudi sa mu usadil neviditeľný, ťažký kus — ako kus plesnivého chleba, ktorý sa nedá stráviť.

Zaťal zuby a snažil sa tie horúce, pálivé spomienky vyrvať z hlavy. Bolelo to tak, akoby sa mu rozum mal roztrhnúť a zraňoval ho až do krvi.

„Včera v noci volal pán Zheng Yushan sekretárovi Chenovi, vraj ste sa opili a zaspali v Tiandihui,“ hovoril majordómus opatrne. „Sekretár Chen po vás šiel.“

Keď videl, že pán Sheng nechladne, ale zamrzá, neodvážil sa k nemu priblížiť. Zastal asi dvadsať centimetrov od postele, nervózne prešľapoval a vyzeral, akoby váhal, či má vôbec pokračovať.

Sheng Shaoyou nepovedal nič. Mlčal tak dlho, až to začalo páliť aj jemu. Nakoniec majordómus prehltol naprázdno a s námahou zo seba dostal: „Pane... čítali ste správu, ktorú som vám včera poslal?“

V Shaoyouovej hlave zavládol úplný chaos. S trhnutím sa obrátil k majordómovi, akoby nerozumel, o čom hovorí.

Majordómus zvrátil obočie, oči mu zvlhli úzkosťou. „Pán Hua... je nezvestný. Dal som ľuďí, aby ho hľadali, no zatiaľ... žiadne správy.“

Závrat za závratom. Jedna rana za druhou. Sheng Shaoyou akoby nestíhal dýchať.

„Preč?“ zopakoval ochromene. „Čo tým myslíte — preč?“

Majordómus mal oči začervenané a cez noc mu pribudlo niekoľko šedivých vlasov.

„Pán Hua včera večer nevečeral. Okolo deviatej som šiel za ním, či nechce niečo na jedenie... ale v izbe nebol.“

Podal mu obálku. „Vyzerá to, že odišiel dobrovoľne. Zanechal list. Je pre vás... neodvážil som sa ho otvoriť.“

Sheng Shaoyou sa s námahou posadil. Tupá, trhavá bolesť z dolnej časti tela mu skrútila tvár.

Ten výraz na jeho tvári vystrašil majordóma natoľko, že sa neodvážil ani len zhlboka nadýchnuť.

Sheng Shaoyou roztrhol obálku, rýchlo prebehol očami riadky — a vtom mu v hlave zašumelo. Akoby mu do tej dlane veľkého priestoru, kde sa rodia myšlienky, vrazili naraz dve jadrové bomby. Všetko sa vyplo. Zostalo len prázdno.

„Pre môjho pána Shenga:

Pán Sheng,

Môžeš si nájsť niekoho, koho budeš mať rád, ale otca má človek len jedného. Ty si vždy príliš mäkký a nevieš sa rozhodnúť, ale ja nechcem, aby si to raz ľutoval. Nechcem,

aby si sa na mňa každý deň pozeral a musel si pripomínať, čo si kvôli mne obetoval — aby ťa potom žrala vina a ľútosť. Preto sa rozhodnem namiesto teba.

Si múdry človek, pán Sheng, tak prečo práve na túto jednoduchú otázku nepoznáš odpoveď?

Odteraz sa, pán Sheng, správaj pekne. Už sa tak veľmi netráp. Usmievaj sa. Bud' šťastný. Milujem ťa.

Ale myslím, že sa už nestretneme. Ty si zaslúžiš niečo lepšie. Prajem ti šťastie.

— Hua Yong”

Majordómus sledoval, ako mladý pán, vždy hrdý a vyrovnaný, hľadá nehybne na list. Oči mal dokorán otvorené a pomaly začervenané. Lapal po dychu ako zranené zviera, sklonil hlavu, zakryl si tvár dlaňami a zlomil sa v nemom zúfalstve.

Pokým si pamätal, tento dedič rodu mal obrovskú hrdosť a nikdy – ani ako dieťa – neplakal pred druhými.

Sheng Fang bol prísny otec. A odkedy si vybral Sheng Shaoyoua za nástupcu, tento Alfa nemal jediný deň, ktorý by naozaj patrila jemu.

Bol budúcou hlavou rodiny, oporou celého rodu Sheng. Musel byť odvážny, silný, neporaziteľný.

Slzy boli známkou slabosti.

Sheng Fang ako tvrdohlavý Alfa nikdy nepripustil, aby jeho syn S-triedy ukázal čo i len náznak slabosti.

Sheng Shaoyou nesmel plakať. Nech to bolelo akokoľvek, nech bol akokoľvek ponížený, slzy preňho neexistovali.

Až do dnešného dňa. Keď sa prebudil... a zistil, že Hua Yong je preč. Zasa. A tentoraz mal pocit, že stratil všetko.

Mladý pán rodu sklonil hlavu, zakryl si tvár a z jeho hrdla sa vydral zachrípnutý, udusený plač.

Ako dieťa, ktorému sa zrútil celý svet.

Šťastný? Nie.

Bez Hua Yonga Sheng Shaoyou už nikdy nebude šťastný.

Kapitola 37

To popoludnie priniesol Shen Wenlang Sheng Fangovi špeciálny liek.

Malá škatuľka lieku mala hodnotu viac než sto miliárd, no svojou váhou pripomínala výmenu života za život.

Sheng Shaoyou sedel za pracovným stolom, otupene hľadel pred seba a držal mobil. Volal Hua Yongovi znova a znova, ale stále sa ozývalo len, že telefón je vypnutý.

Srdce ho bolelo, páliło a zároveň mu trpelo. Nechcel teraz vidieť Sheng Fanga, preto poslal do nemocnice po liek Chen Pinminga.

O hodinu neskôr mu Chen Pinming zavolał a opatrne sa spýtal: „Pán Sheng, neprídete osobne?“

„Na čo by som tam šiel?“ hlas mal napätý. Aj keď sa tváril, že pracuje, bolesť sa mu stále drala z hĺbky hrude. Zovrel tvrdú hranu tabletu a zachrípnutým hlasom povedal: „Nie som doktor.“

„Ale...“ Chen Pinming váhal, „pán Hua je tu tiež.“

Liečebné oddelenie Heci je priestranné, ale pre svoje vysoké poplatky nemá toľko pacientov ako preplnené štátne nemocnice.

Dnes však do luxusnej vstupnej haly pre pacientov oddelenia vtrhlo asi desať mužov v čiernom. Všetci mali vážne tváre. Príbuzní pacientov, ktorí stáli v rade pri pokladni, sa nechápavo obzerali – ktovie, aký významný človek práve prišiel.

Heci je najlepšia súkromná nemocnica v oblasti Jiang-su a Šanghaja. Politici, celebrity, miliardári – všetci sa tu liečia, ale väčšinou potichu, bez okázalosti. Len málokto si dovoľí vstúpiť so sprievodom desiatich bodyguardov.

Sheng Shaoyou kráča so svojimi mužmi priamo k výťahom. V hlave mu vírila jediná myšlienka – ako zabiť Shena Wenlanga a vziať Hua Yonga späť.

Chen Pinming mu pošepkal do ucha: „Pán Sheng, pán Hua práve zišiel do podzemia. Shen Wenlang je nablízku, ťažko sa k nemu dostaneme.“

Výťah pomaly klesal poschodie po poschodí. Sheng Shaoyou cítil, ako mu srdce spaľuje oheň – nevydržal a otočil sa. Vybral si schody. Kráča tak rýchlo, až ho boleli lýtky a v slabinách ho trhalo ostrou, známou bolesťou. Každý krok bol utrpením.

Bodyguard po jeho boku si všimol, že s ním niečo nie je v poriadku a ponúkol mu pomoc.

Sheng Shaoyou len mlčky pokrútil hlavou. Tvár mal bledú.

V podzemnej garáži stálo Shen Wenlangovo auto – presne také okázalé ako jeho majiteľ. Striebrová karoséria sa leskla pod svetlom, až bodala do očí.

Shen Wenlang mal na sebe uhladený oblek, akoby práve odišiel z rokovania. Vedľa neho stál Hua Yong – a Shengovi sa pri tom pohľade zovrelo srdce.

Hua Yong mal na sebe mnoho vrstiev oblečenia, no Shengovi sa aj tak zdal príliš chudý, akoby sa strácal vo vlastnom tele. Shen Wenlang mu položil dlaň na plece a jemne ho postrčil k otvoreným dverám auta. Hua Yong sa nebránil – ale Sheng Shaoyou napriek tomu cítil, že je k tomu donútený.

Jeho mierne zhrbený chrbát, stiahnuté ramená, spustený pohľad – kričali o pomoc.

„Hua Yong,“ zavolať Sheng Shaoyou.

Postava vo vnútri auta sa náhle strhla a vystrela chrbát. Shen Wenlang akoby ešte silnejšie zatlačil na jeho plece a bez toho, aby mu dovolil čo i len otočiť hlavu, prinútil Hua Yonga nastúpiť.

Auto sa pohlo a pomaly vychádzalo z parkoviska. Sheng Shaoyou mal pocit, akoby mu niekto vyvrtal dieru do hrude. Oči sa mu zaliali krvou, ale nedokázal zo seba dostať ani slovo.

Bodyguardi sa postavili pred auto a blokovali cestu. Nikto sa nemienil pohnúť.

Šofér váhavo zatrúbil niekoľkokrát, ale bez výsledku.

Po chvíli sa otvorili dvere na aute a Shen Wenlang vystúpil. Jednou rukou sa oprel o dvere a vyrovnané sa spýtal: „Pán Sheng, čo chcete?“

„Kde je Hua Yong?“ Sheng Shaoyouho hlas bol nízky a chladný. „Vráť ho.“

Shen Wenlang sa uškrnul: „Vrátiť? Je tvoj? A kto ti ho má akože vracať?“

Jeho pohľad otvorene naznačoval — *ten človek by mal patriť vedľa mňa, nie vedľa teba.*

Sheng Shaoyou si zachoval ľadový výraz: „Privedte ho späť.“

Bodyguardi okamžite vyrazili a otvorili druhé dvere auta.

Ale Hua Yong, ktorý sedel vo vnútri, sa ani nepohol. Bodyguardi vedeli, že ide o človeka, na ktorom mladému pánovi záleží najviac — nikto sa neodvážil natiahnuť ruku a dotknúť sa ho.

Shen Wenlang sa ani trochu neponáhľal. Takmer ľahostajne sa oprel o rám dverí ako starý človek bez starostí a bez otočenia hlavy sa pokojne spýtal smerom do auta:

„Chceš ísť s ním?“

Hua Yong sa nepohol.

Cez úzky priezor medzi rámom dverí a jeho ramenom videl Sheng Shaoyou iba časť jeho bledého profilu.

„Nie,“ povedal ticho.

Sheng Shaoyou mal srdce ako guľu papiera a slovo „nie“ ho poriadne pokrčilo.

Bol taký nahnevany, že mu srdce puklo. Žľaza na zadnej strane krku, ktorú včera uhryzla beštia, páčila bolesťou. Dokonca aj tlakové feromóny, ktoré nevedome uvoľňoval, niesli krvavý zápach.

Priveľké vyčerpanie mu rozbúchalo hlavu a v ústach cítil kovovú, železitú pachuť.

Shen Wenlangovi sa zrazu zdvojit obraz pred očami a výraz provokácie mu na tvári na okamih skĺzol do niečoho zložitejšieho. „Hej—“ zaváhal, „si v poriadku?“

Sheng Shaoyouova tvár bola bledá ako vyblednutý starý papier. Slabé, utláčajúce feromóny úrovne S Alfa boli zmiešané s krvou, čo Shen Wenlangu, ktorý bol tiež úrovne S, triaslo strachom.

Do čerta, ak ho tu teraz trafi šľak, ten šialený Enigma ma rozseká na kusy, prebehlo mu hlavou.

„Hua Yong, vystúp a poď so mnou,“ prerušil ho Sheng Shaoyou. Sheng Shaoyou mal chrapľavý hlas a pevný tón, netoleroval by žiadne odmietnutie.

Shen Wenlang mal evidentne na jazyku kopu jedovatých poznámok, no radšej ich zhltol. V tejto chvíli by to bola samovražda.

No práve to mlčanie, ten pokoj, pôsobil na Sheng Shaoyoua ako hrozba. Jeho výraz sa ešte viac zatvrdil.

„Pod' so mnou.“

Shen Wenlang však stál na mieste ako prikovaný – ani sa nepohol a Sheng Shaoyou už dvíhal ruku, pripravený Shenovi jednu vraziť—

No vtedy sa pohol Hua Yong.

Jeho tenké bledé prsty sa zachytili cípu Shen Wenlangovho kabáta. Pokorne, ticho, no pevne povedal: „Pán Shen... prosím, necháte ma s pánom Shengom chvíľu osamote?“

Áno, chod', chod'! Čo najďalej! Keď Hua Yong videl, ako Shen Wenlang s drevenou tvárou prikývol, odvážil sa pohnúť. Držal sa rukoväte sedadla a zdalo sa, že vynaložil veľa úsilia, aby sa ledva postavil na nohy.

Sheng Shaoyou okamžite obišiel auto a ponúkol mu ruku. Hua Yongove prsty boli ľadové, drobné, akoby nemali silu sa ani chytiť. Bolo v nich niečo bolestivo krehké.

„Prečo nemáš na sebe viac oblečenia?“ zamračil sa Sheng Shaoyou a objal ho ramenom. „Pod'. Ideme domov.“

Hua Yong stiahol pery, pozrel naňho tými vlhkými očami a jeho prsty sa mu neisto pohli v dlani — akoby sa chcel vytrhnúť, no nevládal.

„Pôjdeme tamto... porozprávať sa, dobre?“ zašepkal Hua Yong.

V jeho tóne bolo cítiť — *nevrátim sa s tebou*.

Sheng Shaoyou mal pocit, že sa mu niečo láme vo vnútri, ale nemohol s tým nič spraviť. Nie teraz. Nie jemu.

— Pretože práve teraz bol to on, kto dlžil život jemu, tomu tvrdohlavému, jemnému Omega.

„Prečo nechceš ísť domov?“ spýtal sa ticho.

Stáli v kúte parkoviska, oproti sebe.

Hua Yong sa naňho chvíľu len díval. Neuhybal pohľadom, no v očiach sa mu pomaly zbierali slzy a kútiky očí mu začerveneli.

Sheng Shaoyou cítil, ako mu z toho stisku puká srdce. Natiahol ruku, zotrel mu slzy v kútiku očí a s námahou zadržal vlastné: „Neplač.“

Nikto by to nevydržal, keby sa mu jeho milované dieťa — o ktorom si myslel, že ho už nikdy neuvidí — zjavilo pred ním so slzami v očiach.

„Pán Sheng,“ Hua Yongov hlas bol veľmi jemný a chvejúci sa, akoby chcel schovať hlavu do Sheng Shaoyouovho

náručia a vyplakať sa z plných pľúc, ale neodvážil sa. „Ja... neplačem.“ Zahryzol si do pery, tvrdohlavo.

„Dobre, neplačeš.“ Sheng Shaoyou mu zotrel vlhké kútiky očí a ešte raz sa dotkol jeho tváre. „Keď neplačeš... tak pod' so mnou domov, dobre?“

Hua Yong nervózne pozrel smerom k Shen Wenlangovi, ktorý stál neďaleko, a jemne pokrútil hlavou: „Nie... radšej nie.“

„Prečo?“ zaťal zuby Sheng Shaoyou. „Neboj sa. Ak je to kvôli Shenovi, zabijem ho hneď teraz.“

Hua Yong ho rýchlo chytil za rameno: „Nie!“ Zaváhal, potom potichu dodal: „Tvoj otec... ten liek potrebuje každý mesiac jednu fľašu. A on... dnes poslal len jednu.“

Z toho vyplývalo, že aby dostal liek na budúci mesiac, musel ísť za Shen Wenlangom späť a nakŕmiť tigra vlastným telom.

Sheng Shaoyou chytil Hua Yonga za zápästie, ktoré držalo jeho ruku, pritiahol si ho k sebe. Pozrel sa na neho a kruto sa spýtal: „Urobil ti niečo? Shen ti niečo spravil?“

Táto otázka nielenže vtierala Hua Yongovi soľ do rán, ale aj ho niekoľkokrát bodla do srdca.

Hua Yong zbledol, pery sa mu zachveli a mlčal. Potom sa trochu zakolísal – a na krku mal tmavý modrý odtlačok.

Aj hlupák by pochopil, čo sa stalo včera v noci.

Sheng Shaoyou privrel oči, prudko dýchal: „Je mi to jedno. Hua Yong, je mi jedno, čo sa stalo – pod’ so mnou domov.“

„A liek?“

„Kašli naň.“

„Pán Sheng,“ vytrhol mu ruku z dlane a tíško povedal: „Nemôžem. Je to tvoj otec.“

V tej chvíli si Sheng Shaoyou všimol aj kútik Hua Yongových pier – roztrhnutý, fialovkastý, zrejme uhryznutý.

Ten náznak bolesti bol až dusivý.

Hua Yong si neuvedomoval, že Sheng Shaoyou takmer nemôže dýchať. Hlavu mal sklonenú, oči upreté do zeme, neodvážil sa pozrieť mu do tváre: „Pán Sheng... nemusíš sa kvôli mne cítiť previnilo. Urobil som to dobrovoľne.“

Pritom nevedome zľahka pohladil chrbát jeho ruky – a hneď ruku odtiahol, akoby mu stačilo len letmé dotknutie.

„Pre niekoho, ako som ja... je jedno, s kým skončím. Ak tým môžem pomôcť vám, Pán Sheng, som... šťastný.“

Sheng Shaoyou sa naňho díval a cítil len bolesť. V jeho tvári nebola ani štipka šťastia – len únava, rezignácia a hanba.

Srdce mu bilo ako o závod.

Ako keby to vycítil, Hua Yong sa pomaly pozrel hore, s úsmevom, ktorý bolel: „Pán Sheng, nič ste mi neurobil. Bola to moja voľba. Tak si to nevyčítajte, dobre?“

Ustúpil krok dozadu. A práve keď sa chcel otočiť – vrhol sa mu na hrud', jemne ho objal... a skôr než ho stihol Sheng Shaoyou objasť spať, už bol opäť od neho vzdialený.

„V budúcnosti určite stretneš niekoho lepšieho a vhodnejšieho ako som ja.“ Hua Yong hovoril potichu, ale v očiach mal smútok, akoby sa lúčil navždy: „Pán Sheng, zabudni na mňa. Zbohom.“

Zabudnúť?

Ako by mohol zabudnúť?

Sheng Shaoyou bol v skutočnosti človek, ktorý ľahko zabúda svoje milenky. Mal ich veľa — pri niektorých si pamätal tvár, ale nie meno, pri iných meno, ale nie ich oči. Mnohých, keď ich stretol na ulici, dokázal len matne zaradiť ako „povedomé“, bez toho, aby si spomenul, čo medzi nimi kedysi bolo.

Bol zabúdavý. Ale Hua Yonga... toho jednoducho nedokázal vymazať.

Nevedel zabudnúť na Omega, ktorý mu piekol sušienky, nechával odkazy, šetril peniaze, aby mu ich mohol vrátiť, bozkával ho so začervenanou tvárou, utekal z domu bez slova

a napokon sa s ním lúčil so slzami v očiach... Tohto krehkého, a pritom tvrdohlavého človeka.

Hua Yong miloval Sheng Shaoyoua a zostal pri ňom celý rok — čo prekonallo všetky jeho doterajšie vzťahy.

Tá krásna orchidea ho rešpektovala, milovala, starala sa oňho — ale nikdy sa naňho nepriviazala, nikdy ho neudusila závislosťou. Miloval s dôstojnosťou a čistotou — a dal Sheng Shaoyouovi emocionálny zážitok, aký nikdy predtým nezažil.

Bol to jediný Omega, ktorý sa mu vedel pozrieť priamo do očí. A bolo to prvýkrát, čo Sheng Shaoyou naozaj miloval.

Aj keď bol bohatší, mocnejší a mal nad ním absolútnu prevahu, v ich vzťahu si boli rovní. A ak niečo dlžil — potom dlžil on Hua Yongovi.

Sheng Shaoyou toho vlastnil priveľa. Preto málokedy pamätal na to, čo daroval iným — ale nikdy nezabudol na to, čo dlhoval druhým. Tak ako si pamätal pomoc Zheng Yushana — pamätal si aj každý okamih, keď mu Hua Yong podal ruku.

Zabudnúť na Hua Yonga? To je nemožné — až do smrti.

A okrem toho... Hua Yong nebol len niekto, kto mu pomohol a obetoval sa pre jeho otca. Bol to jeho osud.

Nemohol na neho zabudnúť. A už vôbec ho nechcel pustiť.

Sheng Shaoyou pevne chytil jeho studené prsty, ktoré sa mu chceli vyšmyknúť, a odmietol ich pustiť: „Neodchádzaj.

Hua Yong, pod' so mnou domov. Nedokážem na teba zabudnúť.“

„Prečo?“

Toto malé stvorenie, ktoré mu prepichlo srdce, pľúca a až do kostí – sa ho ešte pýta *prečo?*

Prečo asi?

„Pretože ťa mám veľmi rád.“

Len čo si predstavil, že Hua Yong odíde... a pôjde k inému Alfovi, Sheng Shaoyou si bolestivo povytáča hánky. Nedokázal si to ani len predstaviť. Nesmie ho stratiť.

Hua Yong povedal: „*Určite stretneš niekoho lepšieho a vhodnejšieho než som ja.*“

Ale Sheng Shaoyou vedel, že to nie je pravda.

Lepšieho?

Kde by takého vzal? Ak by Hua Yonga stratil, už by nikdy nenašiel milenca, ktorý by sa mu dokázal vyrovnáť, stáť pri ňom – vedľa neho, nie pod ním.

Hua Yong povedal: „*Je jedno, pri kom budem. So mnou je to rovnaké.*“

Ale ako by to mohlo byť rovnaké?

Hua Yong patrí len k Sheng Shaoyouovi. Má jesť pri jeho stole, spať v jeho posteli – a keď sa ráno prebudí, jeho rozospatá tvár a ten jemný, stratený výraz... smie vidieť iba Sheng Shaoyou.

Hua Yong mal byť pri ňom. Nie stáť v šere podzemnej garáže, vedľa cudzieho Alfa auta, s očami plnými slz mu hovoriť: „*Zabudni na mňa.*“

Kapitola 38

Shen Wenlang mal v poslednom čase veľké nešťastie. Prednedávnom ho totiž donútili pozeráť si ušľachtilý milostný príbeh v nemocničnom podzemí, kde skončil ako hlúpy záporák, ktorý sa snažil rozdeliť pár — neúspešne. Keby Hua Yong nemal aspoň trochu svedomia a nežne nezastavil Sheng Shaoyoua, Shen Wenlanga by tam v podzemí Heci pravdepodobne rozmlátila skupina ľudí.

Ešte horšie bolo, že jeho pravá ruka, ktorá stála pri ňom vždy, zmizla. — Gao Tu sa Shen Wenlangovi neozval takmer 72 hodín. Od toho večera na bankete ho už nevidel.

Politik z krajiny P bol alkoholik, a pri závere večere ešte ťahal aj Shen Wenlanga piť do nemoty. On sa chcel dostať preč a ísť niekoho hľadať, preto pil jeden pohár za druhým a nakoniec mal zmätenú pamäť a rozmazanú myseľ. Ešte horšie bolo, že sa zdalo, že sa zvalil do postele s omegou v ruji, kým bol v bezvedomí.

Hoci sa hovorilo, že spali v posteli, v skutočnosti tam ani poriadne žiadna posteľ nebola.

Skoro ráno nasledujúceho dňa sa Shen Wenlang prebral v zázemí personálu Tiandihui. Úzky priestor bol naplnený

jemnou, mierne horkastou vôňou šalvie zmiešanou s dravou vôňou kosatca, tak silnou, že to bolo ohromujúce.

Jedna noha rozkladacej pohovky v rohu sa zrútila a bol tam neporiadok, akoby tam tiekla krv.

Úlomky roztrieštených spomienok rozrušili Shen Wenlanga, ktorý Omegami vždy pohrďal; nahnevaný a zahanbený nemohol všetko zľahčiť ako sen. V tichosti takmer podvedome obviňoval Gao Tua z jeho záhadného zmiznutia. Nevedel, kde ten Beta je! Nakoniec spal s Omegom, ktorého nepoznal, bezdôvodne! Aká smola!

Po viac než desiatkach hovorov bez odpovede sa jeho nejasné obavy zmenili na hnev. Gao Tu bol Shen Wenlangov najspoľahlivejší osobný sekretár — bol s ním na stovkách, ak nie tisícoch večierkov a nikdy sa mu nestalo, že by uprostred banketu zmizol.

Shen Wenlang sa zamračil a snažil sa vykresliť si, čo sa tej noci stalo. Pokúšal sa vybaviť si Oovu tvár, ale alkohol utopil jeho pamäť a čím viac sa snažil, tým menej si spomínal. Jediné, na čo si spomenul, bolo, že to nebola bežná krehká postava — skôr široké ramená a úzky pás, pekná figúra. Jeho reakcia bola veľmi trhaná a chrapľavým hlasom prosil o milosť. Slzy mu pomaly tiekli po lícach a zmáčali Shen Wenlangove prsty, ktoré mu krútili bradu.

Sakra! Prečo praská čeľusťou? Obraz, ktorý sa mu vynoril v mysli, ešte viac zatemnil Shen Wenlangovu tvár.

Spomínal si, že ho nevedel prestať bozkávať — také bozkávanie, kde pery a zuby sú spletené a nerozlučiteľné. Ako keby ho hlboko priťahovali tie dve mäkké pery; keby nezískal aspoň trochu slín z jeho úst, okamžite by umieral od smädu. Bolo to také naliehavé a vášnivé.

„Dočerta!“

Aj keby tá vôňa nebola zlá a objímal sa dobre, stále je to len špinavá Omega! Ako je možné, že objímal Omegu?! Zbláznil sa?!

Shen Wenlang s takou silou uderil do dokumentu, ktorý bol poslaný na podpis do prezidentskej kancelárie, až sa tajomníčka stojaca v službe neďaleko zľakla.

„Šéf Shen, čo... čo sa deje?“

„Gao Tu ešte stále neprišiel?“ Shen Wenlang mal tvár napnutú ako drôt.

„A-ano! Sekretár Gao práve volal,“ sekretárka odpovedala trasúcim sa hlasom, pretože nálada jej šéfa bola očividne zlá.

„Hovoril, že si chce vziať týždeň voľna.“

„Voľno? Nestačí, že zmizol z práce na taký dlhý čas? Ešte chce aj oficiálne voľno?“ Shen Wenlang prižmúril nebezpečne oči. „A prečo? Koľkokrát žiadal voľno za posledného pol roka? Zase kvôli partnerovi s horúčkou?“

Sekretárka len počula v čajovni klebety, že Gao Tu si berie voľno, ale nepýtala sa prečo. Pri pohľade na zúrivého šéfa rýchlo vykotala: „Zdá sa... ale nie som si istá. Mám sa ho spýtať?“

Shen Wenlang hodil spisy na stôl a ľadovo povedal: „Netreba. Toto voľno neschvaľujem. Povedz HR, nech mi každý jeho hovor presmerujú do kancelárie.“

„Ale, sekretár Gao...“

„Žiadne ale! Ak sa mi do 24 hodín sám neozve, môže rovno zostať doma. Do práce už nech ani nelezie!“

Čo, zrúti sa Zem bez jedného podradného sekretára?
Nečakal, že ten jeho starý spolužiak je až taký oddaný! Že by celú noc nespal od nervov kvôli svojmu partnerovi, ktorý má horúčku?

Ach, tieto úbohé Omegy, čo len robia svet nekludným!

Jeho nálada bola už aj tak mizerná, a večer sa mu ozval ten šialený drobec.

„Pošli mi zásobu tých liekov na pár mesiacov.“

Shen Wenlang mal chuť niečo rozkopať a zasmial sa posmešne: „A to akože ja ti to mám doručiť? Som čo, expresný kuriér?“

„Ak to tak chceš vnímať, tak s tým nič neurobím.“

„Nie! Nájdite si niekoho a nech si to prevezme!“

„Dones to osobne. Pán Sheng je ešte stále nahnevaný a asi ťa bude musieť zbiť, aby sa mu uľavilo.“

„Prečo radšej nezmlátim ja teba?“

„Pretože teba by ušetriť nevedel.“

Do riti! Dost! Všetko zničiť!

Shen Wenlang mal pocit, že mu niekto natlačil do krku celú misu „psieho žrádla“ – presladeného, nechutného romániku, ktorý nevie prehltnúť. Zúrivo tresol mobilom o stôl.

O chvíľu však prišla ďalšia správa:

Pred pár dňami si spal s jednou Omegou. Chceš vedieť, ako vyzerá?“

Shen Wenlangovi sa rozšírili zreničky. Zasiahnutý presne na citlivé miesto zavrčal do telefónu:

Videl si ho?

Hej, aj som si to odfoťil.

Druhá strana sa jemne zasmiala.

Chceš tie fotky?

Pošli!

Najprv pošli lieky.

Po návrate domov bol Sheng Shaoyou stále v depresii. Hua Yong sa síce našiel, no až potom mal konečne silu pustiť sa do toho, čo sa stalo na bankete v osudnú noc.

Stretol bastarda, ktorý si zaslúžil byť rozsekaný na kusy, ale nemohol nič povedať. Mohol len prehltnúť svoj hnev a verejne vyhlásiť, že mu zmizli cennosti, a preto potrebujú nájsť vinníka.

Lenže kvôli fáme, že na podujatí sa objaví pán UKW z X Holdings, boli vnútorné bezpečnostné kamery Tiandihui úplne odstavené. Viac ako 1 000 bezpečnostných kamier v mieste konania bolo nepoužiteľných a nič nezachytili.

Sheng Shaoyou ticho znášal obrovskú stratu. V zúfalstve kontaktoval Stredisko kontroly a prevencie chorôb Jiangsu–Šanghaj a sám si vzal blokujúce lieky, aby riešil následky vysokorizikového sexuálneho kontaktu.

V tom čase sa prinútil zúčastniť niekoľkých výberových rokovaní osobne. Ako najsilnejší konkurent Shengfang Bio sa HS Group opakovane vzdávala súťaže, vďaka čomu Sheng Shaoyou ľahko získal niekoľko ziskových zákaziek, o ktoré dlho stál.

Po lúčení na parkovisku X Holdings a HS Group dodržali svoju dohodu a prestali cieľiť na Shengfang. Vonkajšie

prostredie Shengfang Group sa náhle uvoľnilo a kríza bola v podstate zažehnaná.

No Sheng Shaoyouho skleslá nálada sa vôbec nezlepšila. Mal pocit, že mu srdce režu nožom a bolesťou ho rozdrvili na prach. Každá z tých zákaziek mohla priniesť stovky miliónov zisku, no podpisy sa zdali byť naplnené orchideovým pachom slz.

Hua Yong obetoval svoje telo, aby nakrmil orla. Čím hladšie sa pre Sheng Shaoyou veci vyvíjali, tým viac myslel na obeť, ktorá ho dusila a brala mu dych.

Život Shengfangu a budúcnosť Shengfang Group boli vymenené za túto Omeginu hrdosť a telo. Alfa triedy S, ktorý tvrdí, že je na vrchole genetického vývojového reťazca, nedokáže ochrániť ani svojho jediného milenca. Aký vtip.

V ten deň v suteréne si Sheng Shaoyou napokon vzal Hua Yonga späť.

Shen Wenlang sa pretvaroval veľkoryso, pokrčil plecami a povedal: „Ja som obchodník, čo drží slovo. Jedna noc je jedna noc. Ak s tebou chce ísť späť, choď — rob, čo chceš.“

Sheng Shaoyouovi bodyguardi zabránili Shen Wenlangu odísť a Sheng Shaoyou si vyhrnul rukávy, aby mu dal lekciu. Hua Yong mu však ľahko chytil svalnatú ruku a pokorne ho prosil, aby sa upokojil: „Pán Sheng, nechaj to tak.“

Jeho pohľad bol vážny, akoby sa snažil presvedčiť Sheng Shaoyoua, aby nebol impulzívny. Koniec koncov, musel by sa v budúcnosti spoľahnúť na Shen Wenlanga, že mu poskytne lieky. Mal len málo sily a jeho prsty sa zachytili o Sheng Shaoyouho rukáv, no dokázal zvoľniť napätie v jeho mysli.

Sheng Shaoyou uvoľnil stisk Shenovi na golieri a chladne sa mu zahľadel do očí: „Máš šťastie. Dávaj si nabudúce pozor. Ak budeš v noci príliš veľa chodiť, možno narazíš na duchov.“

Shen Wenlang ostal bez slov. Šťastie? Na tomto svete pravdepodobne nebol nikto nešťastnejší ako on! Jeho výraz sa skreslil a uškrnul sa akosi nezrozumiteľne: „Ďakujem za pripomienku — staraj sa o svoj poklad. Chutí výborne, kto by si ho chcel ochutnať, môže sa postaviť do rady až po krajinu P.“

Sheng Shaoyou zovrel päste znova. Keby ho Hua Yong včas nezastavil, Shen Wenlang by skončil rozmlátený ako pražená prasačia hlava.

Nakoniec sa k ničomu neodhodlali. Sheng Shaoyou, plný hnevu, sa tváril, akoby sa nič nestalo, no Hua Yongovu ruku držal pevne a nepustil ju až domov.

V jeho srdci zúrili zmiešané pocity a zátylok mu stále pálił od bolesti. Našťastie jemná vôňa orchideí v jeho náručí mu potvrdzovala — Hua Yong sa vrátil. Našťastie.

Sheng Shaoyou bol presvedčený, že ak sa Hua Yong vrátil domov, všetko sa vráti na začiatok. Že spolu všetko zlé odsunú bokom a znova začnú ten vzťah, ktorý prežil toľko búrok.

No stal sa pravý opak.

V tú noc sa Hua Yong presťahoval sám do hosťovskej izby. Sheng Shaoyou mal pocit, akoby mu krv zovrela v hrdle — postavil sa teda pred kúpeľňové dvere, aby ho zadržal.

Keď ho Hua Yong uvidel, mierne sa strhol a prestal si sušiť mokré vlasy. Jeho oči, čisté ako jantár, sa naňho upreli a potichu povedal: „Pán Sheng.“

Bol opatrný — ako niekto, kto sa bojí, že ho z krásneho sna ktokoľvek zobudí.

Sheng Shaoyou k nemu vykročil, chcel ho objasť, pobožkať... no Hua Yong sa mu jemne uhol.

Práve sa osprchoval, celé telo mal zahalené v tenkej vrstve pary. Jemné, svetlé pery sa mu pohli a zašepkal: „Pán Sheng... som špinavý.“

Jeho pohľad utekal nabok a v každom slove bolo cítiť sebaopohrdanie a bolesť.

Sheng Shaoyou sa navonok držal, ale vo vnútri sa mu všetko trhlo. Nasadil si dokonca úsmev a snažil sa ho vylákať späť slovami: „Myslíš si, že si špinavý ty? Tak potom sa pôjdem umyť aj ja, dobre?“

Hua Yong sa usmial — nie šťastne, skôr trpko. Bol to úsmev, ktorý viac bolel, než tešil. Ako keby Sheng povedal niečo úplne smiešne, no on to nepoprel.

Kvapky vody mu stekali z vlasov po krku, hlavu mal sklopenú a mlčal.

Sheng Shaoyou mal chuť k nemu pristúpiť, pobožkať mu hladké čelo, jeho bojazlivé pery, aj tie oči, v ktorých sa ukrývalo toľko sĺz. Ale bál sa, že sa mu zase vyhne — a to nezvládol.

Vždy, keď sa Hua Yong vyhol, bolo to ako mávnutie dvojsečným nožom. Ostrý hrot noža prerazil Hua Yonga a porezal aj Sheng Shaoyoua, ktorý trpel rovnako ako on.

Sheng Shaoyou vždy neznášal partnerov, ktorí kazia náladu... ale s týmto tichým, uzavretým a tvrdohlavým Omegou si nevedel rady.

Kedysi si myslel, že nikdy nestretne človeka, ktorý by ho dokázal ovládať. Že nikdy nebude taký zaslepený láskou.

No mýlil sa. Veľmi.

Li Baiqiao mu kedysi hovoril, že láska chutí veľmi komplikovane. Sheng Shaoyou s ním nesúhlasil — veď on nikdy nikoho skutočne nemiloval, ani nechcel.

Netušil, že Hua Yong mu za jediný rok ukáže všetky výšky aj pády, celú bolesť aj jemnosť života.

Prvýkrát, keď mu niekto odviezol jeho Omegu, pocítil stratu a bezmocnosť. Ale teraz, keď sa Hua Yong obetoval dobrovoľne, bolo to ešte horšie — bolesť, bezradnosť, výčitky.

Je hrdý na to, že je Alfa triedy S, na vrchole génov... a predsa — zakaždým, keď šlo o jeho Omegu, zlyhal. Neochránil ho.

Znova.

Je to hriech.

Sheng Shaoyou bol nútený spať v oddelenej izbe od Hua Yonga, takže kvalita jeho spánku bola extrémne nízka.

Mnohokrát, keď Hua Yong ráno otvoril oči, videl Sheng Shaoyoua ležať pri svojej posteli.

Vysoký Alpha bol skrútený pri okraji postele ako verný pes, ktorý sa nechce odtrhnúť od svojho pána – smiešne oddaný a zároveň ľútostivo dojemný.

Hua Yong sa chvíľu chamtivo pozeral na jeho ničím nechránenú, pokojne spiacu tvár, potom k nemu natiahol ruku a potichu ho zobudil: „Pán Sheng, zem je studená.“

Sheng Shaoyou otvoril oči. Na chvíľu bol zmätený, no keď zazrel Hua Yonga, jeho nálada sa nečakane zlepšila. „Dobré ráno.“

Hua Yong zmeravel, očarený jeho jemným úsmevom, a jeho tvár prudko sčervenala: „Dobré ráno.“

Takto to trvalo celý týždeň. Až nakoniec to Hua Yong nevydržal a už ho nenechal spávať pri posteli.

„Pán Sheng, toto je voči vám nespravodlivé.“ Nedokázal zakryť, ako ho to bolí a aký má o neho strach.

A práve tento súcít – to bolo presne to, čo Sheng Shaoyou chcel. Jeho sebatrýznenie zabralo. Hned' chytil Hua Yonga za ruku a mäkko ho prehováral: „Tak sa nado mnou zľutuj a vráť sa spať do hlavnej spálne so mnou, dobre?“

Sheng Shaoyou nikdy takto nerozprával. Hua Yong celý očervenel, nevedel kam s očami: „Ty... ty...“ , koktavý, bez slov.

Sheng Shaoyou už mal dosť toho, že musí hrať gentlemana – zodvihol ho do náručia a s úsmevom povedal: „Odvediem nevestu do svadobnej komnaty.“

Hua Yong v panike a rozpačitosti protestoval: „Pusť ma dolu!“

No Sheng Shaoyou kráčaľ priamo do hlavnej spálne a bez zaváhania svojho Omegu jemne, ale rázne hodil na posteľ.

Krehký mladý muž dopadol, až sa mu zatmelo pred očami. Dlhý krk sa mu elegantne prehol dozadu a s vyplašeným, dezorientovaným pohľadom zdvihol tvár. „Pán Sheng...“ jeho vodnaté oči sa leskli.

Pozrel sa naňho svojimi krásnymi, vodnatými očami.

Sheng Shaoyouovo srdce búšilo ako srdce malého chlapca, ktorý je bezradný, keď sa naňho zahľadí jeho prvá láska. Skôr, ako sa stihol správať ako gentleman, jeho telo ju už netrpezlivo objalo a jeho pery našli dva kúsky mäkkej kože, ktoré sa mu páčili, a dychtivo sa ich zmocnil.

Hua Yong ho chcel odtláčiť, dlaň položil na jeho hrud' – no Sheng Shaoyou si jeho ruku pritiahol. Pod prstami cítil jeho rytmický tlkot srdca a keď si uvedomil, že drží to srdce, ktoré tak veľmi chcel – Hua Yong už nemohol utekať. Poslušne otvoril ústa a dychtivo si vymieňal sliny a telesnú teplotu so svojou milovanou a úzkostlivou Alfou.

Shengova ruka vklzla pod jeho oblečenie, prešla po úzkom drieku – Hua Yong prudko otvoril oči a potichu, no rozhodne povedal: „Nie.“

Sheng Shaoyou okamžite zastal. V duchu si vynadal do zvierat, ale navonok bol pokojný. Ruku z jeho tela stiahol a prstami sa jemne dotkol jeho bieleho líca: „Dobre. Keď povieš nie, tak nie.“

Hua Yongovi sa oči zvlhčili a zaboril tvár do jeho hrude: „Prepáč...“

Sheng Shaoyou mal chuť vytrhnúť si srdce a položiť mu ho do dlaní. Pritisol pery k jeho čelu a ticho ho uistil: „Nemusíš hovoriť prepáč. To ja... som bol príliš netrpezlivý. Už to

neurobím. A keď ťa budem chcieť pobožkať, vopred sa spýtam, dobre?“

Hua Yong sa tým slovám ticho zasmial: „A prečo ma teda bozkávaš aj teraz?“

Sheng Shaoyou okamžite odtiahol pery, chytil jeho tvár do dlaní a vážne sa spýtal: „Môžem? Chcem ťa pobožkať. Súhlasíš?“

Hua Yong neodpovedal slovami. Nechcel, aby všetko robil iba Sheng Shaoyou.

Naklonil sa dopredu, nadvihol hlavu a mäkkými, vlhkými perami sa dotkol jeho pevnej brady: „Pán Sheng je taký hlúpy, že nerozumie ani vtipu.“

Kapitola 39

V ten deň si unavený Sheng Shaoyou napoludnie výnimočne zdriemol. Už dávno nespal tak tvrdo.

Keď sa nad tým zamyslel, mal v poslednom čase naozaj smolu. Najprv ho po bankete ktosi nepochopiteľne napadol, a hneď nato, keď sa prebral, nemohol celé dni jesť ani spať, pretože Hua Yong zmizol.

Tieto dni bol Sheng Shaoyou plný úzkosti, mal pocit, že sa mu ťažko dýcha a jeho telo bolo na konci síl.

Spal až do štvrtej popoludní.

Keď sa prebudil, Hua Yong mal na sebe zásteru a práve vyberal z rúry chiffon koláče, ktoré položil na stôl.

Sheng Shaoyou sladké veľmi nemá rád, takže Hua Yong pripravil verziu s menším množstvom cukru. Pretože znížil cukor, vyšľahaný sneh rýchlo spadol a cesto nebolo také nadýchané ako podľa bežného receptu – no sladkosť bola presne taká, akú mal Sheng Shaoyou rád.

Aj keď koláč nevyzeral dokonale, Sheng Shaoyou si odtrhol malý kúsok, vložil ho do úst a pokojne poznamenal: „Je veľmi sladký.“

Hua Yong trochu znervóznel a so znepokojeným výrazom na čele povedal: „Je ešte sladký? Ved' som znížil cukor na polovicu.“

Sheng Shaoyou sa pousmial, naklonil sa a oblizol mu kútik pier: „Hm. Aj bez cukru je sladký... lebo si ho robil ty.“

Mladý Alpha s uspokojením sledoval, ako jeho milovanému pomaly červenie tvár. Ponurá nálada spôsobená stratou a ponížením počas tej noci sa mu konečne začala rozjasňovať.

Jeho srdce bolo ako práve upečený korpus – mäkké a sladké.

Potom, čo znovu získal tichú vôňu orchidey patriacu len jemu a prespal celé popoludnie v Hua Yongovom objatí, bolesti v tele výrazne ustúpili. Cítil sa sviežo – dokonca aj miesto uhryznutia na zátylku prestalo tak páliť.

To popoludnie strávili v príjemnej atmosfére pri čaji, a potom zamierili späť do knižnice, aby si našli dve knihy na čítanie.

Sheng Shaoyou odmietal kráčať normálne. Nalepil sa na Hua Yonga, zavesil sa na neho a nechcel sa pustiť. Hua Yong zakopol, nemohol ísť ďalej a so smiechom ho od seba odtlačil: „Pán Sheng, takto predsa nemôžem chodiť.“

„Tak si porad',“ odpovedal Sheng Shaoyou tvrdo a bez logiky. Naklonil sa k jeho uchu a hravo ho pohrýzol: „Náš Hua Yong je predsa taký múdry... určite niečo vymyslí.“

Alpha bol neznesiteľne rozmaznaný – a pritom jeho hlas taký mäkký, že by sa z neho dala vytlačiť voda – ako by bez Hua Yonga nedokázal prežiť ani jeden deň.

Hua Yong sa pousmial, presne tak, ako chcel. Obrátil dlaň a jemne mu prešiel po chrbte – ako skúsený lovec, ktorý hladká skroteného vlka: „Pán Sheng, buď dobrý.“

„Veď som veľmi poslušný,“ uškrnul sa Sheng Shaoyou a sladkým teplým dychom zašepkal: „A keď nie, tak ti to ukážem nabudúce v spálni... aby si sa ma nezľakol.“

Hua Yong sa otočil a stretol sa s jeho pohľadom. V očiach sa mu zablyslo – akoby hovorili: „*Tak ma postraš.*“

Sheng Shaoyouva knižnica bola privezená z jeho starého domu. Pri sťahovaní ju nedokázali štyria silní Alfi triedy A ani úplne zdvihnúť. Drevo bolo vzácne a nesmierne ťažké, a kabína domáceho výťahu mala prierez príliš úzky na to, aby sa ňou prepravil. Skúšali všetko, ale vlastnou silou ho nedostali na druhé poschodie do pracovne. Napokon museli použiť žeriav a z dvora knihovňu vytiahnuť cez balkón na druhé poschodie.

Táto knižnica bola výbavou od Sheng Shaoyouovej matky. Staré drevo zdedené po predkoch rokmi vyzrelo a odvtedy v pracovni vyžaruje jemnú, upokojujúcu vôňu dreva.

Sheng Shaoyou stál pred regálom a vytiahol Descartovu *Meditáciu o prvej filozofii*. Hua Yong stál vedľa neho, prstami váhal medzi Gibranovými *Pieskom a penou* a Zweigovým *Svetom včerajška*. Sheng Shaoyou ho jemne pozoroval kútikom oka. Tenké, bledé prsty, elegantné a citlivé, človeku pri pohľade na ne zmäklo srdce.

Napokon si Hua Yong vybral Gibranovu zbierku esejí. Jemne položil prsty na chrbát knihy, no skôr ako ju stihol vytiahnuť, kniha sa mierne zachvela. Hua Yong okamžite zbystril. Ruka položená na knihe sa už ani nepohla.

Zrazu sa odkiaľsi ozval čudný zvuk — nikdy predtým ho nepočuli.

Sheng Shaoyou tiež ucítil slabé zachvenie. No otras bol taký krátky a jemný, že si v tej chvíli nebol istý, či si to len nenamýšľa. Prudko zdvihol hlavu a rozhliadol sa, zadržal dych a snažil sa rozlíšiť, či to bola skutočnosť alebo fikcia — keď vtom sa zem pod nohami náhle silno zachvela.

Dun — dun — dun —

Pevná podlaha sa v jedinom okamihu zmenila na labyrint vírov. Ťažké drevo sa rozochvelo, akoby sa zaborilo do roztopeného vosku. Celá masívna knihovňa sa vlniac

vychýlila — a ako padajúca veža sa náhle prevrátila smerom k Hua Yongovi, stojacemu na ľavej strane.

Bum — tresk!

Sheng Shaoyou to vôbec nestihol premyslieť. Inštinkt predbehol rozum. V momente, keď si to uvedomil, jeho telo už automaticky vyrazilo vpred. Chytil Hua Yonga za zápästie a pritiahol si ho do náručia.

Pohyb bol rýchly ako blesk.

Svaly na chrbte S-úrovňového Alfu sa napli až do krajnosti. Ťažká knižnica mu prudko zatlačila na brucho, akoby sa mu vnútornosti posunuli z miesta. Kosť sa zaryla do napnutého svalu a ostrá bolesť mu vystrelila do tela. Tvrdý drevený rám ho zasiahol do spánku — koža sa okamžite roztrhla a krv mu začala pomaly stekať po čele.

Na Sheng Shaoyouovej tvári sa však nezračil ani náznak paniky. Bol odvážny, rozhodný. Bol zrodený na to, aby chránil.

Hua Yong naňho šokovane pozeral. V jeho očiach sa objavil zmätok a niečo hlboké, čo Sheng Shaoyou nedokázal prečítať. Bol prekvapený — že ho Sheng Shaoyou zachraňuje... a ešte viac, že aj taká „obyčajná“ knižnica dokázala zraniť S-úrovňového Alfu.

„Vyzerá to na zemetrasenie,“ povedal ticho.

Možno preto, že bol schovaný v náruči Alfu, pôsobil Hua Yong prekvapivo pokojne.

Sheng Shaoyou cítil na čele prenikavú bolesť a jeho chrbát akoby pošliapala celá svorka slonov. Žľazy, do ktorých sa mu nedávno zahryzli, pulzovali a páľčivá bolesť sa cez citlivé nervy šírila z týchto žliaz až do chrbta, kde sa miešala s ostrou bolesťou z drvivého tlaku ťažkého nábytku. „Hh—“

Otvoril ústa, chcel Hua Yongovi povedať, aby sa nebál, upokojiť ho — no skôr, ako stihol čokoľvek vysloviť, vyšiel mu z pier len tlmený výkrik bolesti.

Otras sa nezastavoval. Skriňa sa stále viac odkláňala od steny a nútila najvyššieho Alfu, ktorý sa snažil postaviť vzpriamene, zať ať zuby a lapať po dychu.

„He—hej—“

Váha niekoľkých stoviek kilogramov by rozdrvila akéhokoľvek slabšieho mužského Alfu.

Sheng Shaoyou mal nohy stále znecitlivené po predchádzajúcich dňoch, keď ich nadmerne zaťažoval, a na dlhom krku mu vystúpila výrazná, pulzujúca žila.

Omega v jeho náruči naňho pozrela — v očiach mu bolo vidieť váhanie.

Všetok nábytok v dome sa triasol viditeľnou silou, okná škripali, akoby sa mali každú chvíľu rozbiť, a zo stien aj stropu sa ozývali hlboké, praskajúce a trhajúce zvuky.

Krrrk— prask— prask!

Zo stropu sa začala odlupovať omietka, až sa nedalo poriadne otvoriť oči. Trofeje a ozdoby na vrchu skrine sa jeden po druhom zosúvali, narážali do seba, rinčali o zem.

Nad nimi sa triasla aj jelenia hlava — umelecké dielo s názvom *Nesmrteľný jelen*. Vyzerala takmer živo, s obrovskými „medenými očami“, no teraz nebezpečne kmitala na stene, akoby každú chvíľu mala spadnúť.

Čas sa zrazu rozbil na tisíc úlomkov. Tých pár sekúnd sa zdalo nekonečných — ako celé storočie.

Sheng Shaoyou strácal silu, no otrasy neustávali. Skôr než mu úplne došli sily, povolil objatie okolo Hua Yonga, s námahou zdvihol ruky, chytil ho za ramená a ostrým, pevne sústredeným pohľadom ho upokojoval: „Nič sa nedeje, neboj sa.“

Otrasy zosilneli ešte viac. Skriňa padala pod ešte prudším uhlom. Kolosálna váha na jeho chrbte a ostrá bolesť v hlave mu bránili rozprávať. V ústach mal kovovú, krvavú pachuť. Zatínajúc zuby, prinútil sa vysloviť prerývané slová: „Ty... odíď najprv... nájdi si... voľné... miesto... hneď... prídem...“

Zrak sa mu rozmazával. Bledá, krásna tvár pred ním sa strácala v hmle. Hua Yong otvoril ústa — akoby niečo povedal, no Sheng Shaoyou ho už takmer nepočul. Zvuky okolo tlmi, telom sa mu šírila omámenosť, strácal vedomie.

PRÁSK!

Stena za nimi náhle pukla.

Kovová príchytka, na ktorej visela jelenia hlava, sa uvoľnila od prudkých otrasov. Hlaveň sa naklonila, parohy zachytili kovový krúžok — a úplne vytrhli už roztrasený úchyt zo steny!

Počas otrasov sa obrovská jelenia hlava úplne vymkla kontrole a náhle spadla.

ZRAZU...

Sheng Shaoyou zbadal, ako sa mu nad hlavou zjavil obrovitý tmavý tieň, no nemal ani čas uhnúť. Hoci išlo len o dekoráciu, jelenia hlava bola vyrobená z masívneho materiálu a vážila najmenej desať kilogramov. Ak by ho zasiahla do hlavy alebo vitálnych miest, mohlo by to byť smrteľné.

Bang! Boom—

Sheng Shaoyou reflexívne zavrel oči, ale očakávaná bolesť neprišla. Keď ich opäť otvoril, jelenia hlava ležala rozbitá na kúsky pár metrov od nich. Jedno z jej rozpolených očí sa dokotúľalo až k jeho chodidlám, akoby obviňovalo svoje vlastné telo, že ho niečo roztrhlo na kusy.

Nemal čas cítiť strach ani premýšľať. Tesne predtým, než sa mu vedomie ponorilo do tmy, náhle zdvihol zrak.

—Omega, ktorého zvieral v náručí, natiahol svoju tenkú ruku, prešiel dlaňou ponad jeho plec a pritlačil ju na skriňu ťažkú stovky kilogramov.

V tej chvíli sa váha drviaca Sheng Shaoyouov chrbát náhle stratila, napäté svaly povolili, a keď ho tlak prestal tlačiť. Nemal však čas narovnať si pokrčené kolená a spadol dopredu s nestabilným ťažiskom..

Hua Yong, ktorý bol ešte pred chvíľou schúlený v jeho náručí, mierne zvrátil obočie — akoby ho rozhnevala krv stekajúca po jeho tvári. Na jeho bledom profile sa prvýkrát objavil bezprecedentný hnev a temnota.

Chytil Sheng Shaoyoua, ktorý strácal rovnováhu, pevne ho objal okolo pásu a nedovolil mu spadnúť či zraniť sa ešte viac.

Jeho ruka bola úzka, hrud' štíhla, no to objatie bolo prekvapivo široké a pevné — bezpečné.

Hua Yong jednou rukou držal padajúceho Sheng Shaoyoua a druhou pomaly zdvihol dlaň. Bez výrazu vo tvári odstrčil tú prekliatu, ťažkú skriňu naspäť k stene — s ohlušujúcim „bang“. Obrovská sila vyrazila do steny hlboký priehlb, a ťažká knižnica sa vkliesnila medzi tehly a dlaždice tak pevne, že sa ani nepohla.

Nebezpečenstvo pominulo.

Sheng Shaoyoumu sa zrazu zahmlilo pred očami. Zreničky stratili ohnisko, viečka sa pomaly zatvorili — a jeho vedomie kleslo do nekonečnej tmy.

Kapitola 40

— *syčanie.*

Snehovo biela, jemná dlaň bola rozrezaná tvrdým jeleňovým parohom a jasne červená krv začala stekať na podlahu.

Hua Yong si priložil dlaň k ústam a oblizol ju. Kovová chuť krvi ho trochu upokojila.

Sheng Shaoyou mal zatvorené oči a prepadal sa do úplného bezvedomia, no jeho obočie zostalo zvrátené. Rameno mu silno udrel padajúci knižnicový regál – opuch a modriny vyzerali vážne. Nebolo jasné, či nemá poškodené aj kosti.

Hua Yong sa zamračil, prestrčil ruky popod jeho stehná a jedným plynulým pohybom ho zdvihol. Zvyčajne krehký mladý muž sa postavil, s ľahkosťou v náručí niesol svojho milovaného Alfu a vykročil ku dverám.

Otrasy sa už mierne utišovali a on kráčal stabilne po jemne sa chvejúcej podlahe. Keď došiel k dverám pracovne, uvedomil si, že nemá voľnú ruku, aby ich otvoril.

Tresk—!

Stratil trpezlivosť: jednoducho zdvihol nohu a kopol do

masívnych bezpečnostných dverí, ktoré sa pýšili najvyššou odolnosťou proti vlámaniu.

Jeho trpezlivosť nikdy nebola dlhá – a teraz, keď videl, ako Sheng Shaoyoumu z čela neprestáva tiecť krv, jeho výraz ešte viac potemnel.

V Krajine P by už len tento jeho pohľad stačil na to, aby desiatim elitným Alfám zamrzla krv v žilách.

Situácia mimo pracovne bola ešte horšia, než čakal. Kryštálový luster v obývačke spadol a sklenené črepy pokrývali podlahu. Ešte horšie – nosná stena sa zdeformovala a silou nárazu ohla aj rám bezpečnostných dverí. Ich špeciálna konštrukcia teraz znemožňovala ich otvorenie zvnútra.

Tresk–tresk–tresk

Hua Yong do nich nakopol niekoľkokrát, no dvere stále pevne držali. Hrubé kovové krídlo vyzeralo, akoby doň narazili delové gule – bolo prehnuté, pobité, ale stále sa ani nepohlo.

Hua Yong stisol pery, zohol sa a opatrne posadil Sheng Shaoyoua do priestoru medzi stenou a dverami. – presne tam, kde vzniká tzv. „zlatý trojuholníkový úkryt“, najbezpečnejšie miesto pri otrasoch.

Potom zdvihol ruku a otočil skrivenú kľučku. Pevná kovová rukoväť sa v jeho prstoch správala ako mäkká plastelína — s ľahkosťou ju odlomil.

Konštrukcia týchto bezpečnostných dverí vychádzala z princípu starovekého čepového spojenia — rám bol pevne prepojený s nosnou kostrou celej budovy. Boli neuveriteľne pevné. Rozobrať ich bolo možné jedine vtedy, ak sa vytiahne mechanický kľúčový systém.

Hua Yong zahodil ohnutú kľučku na zem, prstami prešiel po dvernom ráme a skúmal jeho štruktúru. Trvalo mu len chvíľu, kým pochopil systém uchytenia. Prstami jeden po druhom vytiahol železné kolíky, ktoré by inak vyžadovali profesionálne náradie. Keď ich odstránil, zatlačil do otvoru po kľučke a kompletný zámok vlastnoručne rozobral.

Bol to pravdepodobne najbrutálnejší spôsob otvorenia dverí v dejinách — rozobrať bezpečnostný zámok holými rukami. Aj legendárny „kráľ zlodejov“ by na to len onemel.

Hua Yong bez výrazu natiahol dva prsty, položil ich na dvere a jemne ich posunul smerom von.

„Tresk—“

Ťažké železné dvere sa zrútili ako obrovské monštrum, rozvírili oblaky prachu a sutiny.

Otočil sa, chcel zdvihnúť spiaceho Alfu a odniesť ho von, no v tom sa trám nad dverami spolu s rozbitým stropom

odlomil a zrútil priamo smerom na bezvedomého Sheng Shaoyoua.

Hua Yongovi sa prudko stiahli zrenice. V okamihu vyrazil vpred – Buch, buch——

Po ohlušujúcom rachote naňho ako dážď začali dopadať kusy tehál a sutiny.

Našťastie! Trám Sheng Shaoyoua netrafil.

Hua Yong si nepatrne uvoľnil pery, akoby si vydýchol – no jeho tvár nezmäkla ani o kúsok. Celá váha zlomenej konštrukcie dopadla naňho. Prehol chrbát, držal ho vystretý, aby medzi Sheng Shaoyouom a doskami zostal aspoň priestor dvoch pästí – aby ho ani kúsok nezasiahol.

Otrasy neprestávali a Hua Yong, ktorý celým telom chránil Sheng Shaoyoua, už siahla na hranicu svojich možností.

Sutiny nad ním sa prudko zatriasli – ako ostré oceľové dýky.

Hua Yong, ktorý pritláčal k sebe nevládneho Sheng Shaoyoua, nestihol uhnúť. Holý oceľový nosník sa zabodol do jeho bieleho ramena.

Krv vystrekla – prudko, v rytme rýchleho dychu.

Výkrik bolesti prehltol – naučený mlčať. Pery sa mu chveli ako lístie vo vetre.

Na ramene sa otvorila hlboká rana. Jasne červená krv šplechla na bledú stenu pri dverách – výjav tak ostrý, až sa z neho tajil dych. Hua Yong sa jednou rukou zaprel o stenu, jeho úzky chrbát a rozťahnuté ramená vytvorili ochranný trojuholník – štít pre bezvedomého Alfu pod ním.

Zblednuté pery sa mu pri dychu rýchlo otvárali. Ostrá bolesť a tlaková strata krvi mu orosili čelo vrstvou potu.

Sheng Shaoyou stále ležal s privretými očami, bez pohnutia. Hua Yong sa tiež nemohol hýbať – keby sa pohol, oceľ by sa mohla zaraziť hlbšie a zraniť aj jeho.

Zaťal zuby, uvoľnil jednu ruku, chytil oceľovú tyč a s prudkou silou zlomil jej koniec, ktorý mu prerazil rameno. Tvrdú oceľ rozdrvila jeho dlaň na jemný kovový prach, ktorý mu pomaly vypadol pomedzi prsty.

Hua Yong si prerušene vydýchol. Keď sa uistil, že v miestnosti už nič ďalšie nemôže preraziť a zasiahnúť Sheng Shaoyoua, trhol ramenom.

Z jeho chrbta sa zosypali kusy tehál a trosiek. S dlaniami zafarbenými od krvi ochránil Sheng Shaoyouovi hlavu, narovnal sa – a hrubú polovicu stropu, ktorá mu zaborená ležala na chrbte, prudko striasol.

Následný otras spôsobil, že väčšina domu sa zrútila. Východ, ktorý pred chvíľou pracne uvoľnil, bol úplne zablokovaný popadanými tehľami, zostal len malý

trojuholníkový priestor, ktorý Hua Yong zámerne vytvoril. Cez úzky otvor sem rednúcim lúčom prenikalo slnko a prinášalo slabé svetlo do tohto provizórneho, úzkeho útočiska.

Hua Yongovi od bolesti úplne strpili ramená. Pomalým pohybom si kľakol nižšie a priblížil sa k Sheng Shaoyouovi, pričom nechal tvrdý kov, ktorý mu prebodol telo, postupne a po kúskoch vyjsť von.

„Pán Sheng, tak to bolí...“ zachripel a nežne sa pritúlil k svojmu Alphovi, jeho trasúce sa pery sa jemne dotkli tých jeho – ako by z nich pil ten najprirodzenejší a najnávykovejší liek proti bolesti.

Nikdy predtým nepoznal, čo je to slabosť. Ale odkedy stretol Sheng Shaoyoua, aj kamenné srdce zmäklo – nieto ešte telo z mäsa a krvi.

Predtým nekričal od bolesti, pretože nikto nad ním neľútostne nestál. A byť slabý je hriech. Ak dáš najavo slabosť, dostaneš len ešte krutejšie zaobchádzanie.

Ale teraz... keď má niekoho, kto ho miluje – prečo by mal mlčať a trpieť?

Kovová tyč bola napokon vytiahnutá. Štíhle prsty pritlačili na krvavú ranu a krv sa postupne spomalila. Od svojej diferenciácie mal Hua Yong mimoriadnu schopnosť hojenia

– Shen Wenlang kedysi vtipkoval, že aj keby prišiel o polovicu srdca, pomaly mu dorastie naspäť.

Ale stav Sheng Shaoyoua vôbec nebol dobrý.

V tú noc, jeho alfa žľazy – ktoré nikdy nemali byť vystavené uhryznutiu – preťali ostré tesáky. A silná injekcia dočasných značkovacích feromónov spôsobila, že prirodzene silní ľudia sa stali obzvlášť zraniteľnými..

A keď ešte k tomu držal na chrbte tú prekliatu skriňu, spotreboval všetku silu, ktorú mal – žľazy, ktoré už boli vyčerpané, išli na doraz. Teraz bolo cítiť, ako jeho srdce bije slabo, ako by sa malo každú chvíľu zastaviť.

Aj rez na čele bol hlboký. Krv už netiekla tak prudko ako na začiatku, ale vyzeralo to veľmi zle.

Hua Yong uvoľňoval silné upokojujúce feromóny, kým vyberal mobil.

Signál bol slabý, hovor sa nedal uskutočniť. Po niekoľkých pokusoch poslal aspoň správu s prosbou o pomoc.

O chvíľu prišli dve odpovede:

Shen Wenlang: „111“

Chang Yu: „Záchrana je na ceste.“

Hua Yong odložil mobil, sklonil sa, pobožkal Alphu na čelo, pritisol ruku na svoju ranu a pokojne si sadol k stene.

Keby bol sám, už by sa dávno pokúsil von prebiť. Ale keď tu bol Sheng Shaoyou – musel byť opatrný.

Zdvihol zakrvavené prsty, chcel sa dotknúť Alphovej tváre, no na chvíľu zaváhal. Až keď si ruku utrel o vlastné oblečenie, dovolil si jemne pohladkať jeho hladkú líniu sánky.

*Pán Sheng je taký pekný... nechcem ho zašpiniť krvou.
Ani tou mojou nie.*

Shen Wenlang práve viezol lieky, keď naraz prišlo zemetrasenie. Budovy po oboch stranách cesty sa prudko rozkolísali.

Zatočil autom na otvorené priestranstvo a cestou sledoval ľudí utekajúcich v panike. Srdce mu bilo čoraz rýchlejšie. Len čo zabrzdil, úplne automaticky vytočil Gaotuovo číslo.

Ale ten prekliaty Beta hovor nezdvihol – a to spôsobilo, že Shen Wenlangovi srdce ešte viac stiahlo strachom.

Toto mesto leží pri ústí rieky, na jednej z najúrodnejších aluviálnych nížin sveta, chránené takmer pred všetkými prírodnými katastrofami.

Jeho jedinečná poloha mu prinášala bohatstvo a stabilitu už od dávnych čias.

Aj keď každé leto prichádzajú tajfúny, vždy sa im nakoniec vyhnú.

Jianghu City je celosvetovo uznávané ako „zázračné mesto s božou ochranou“ – také bezpečné, akoby nad ním bola neviditeľná ochranná bariéra.

Nikto nečakal, že by práve tu mohlo dôjsť k zemetraseniu – tak ako Shen Wenlang nikdy nečakal, že sa mu raz dlane spotia od nervozity... pretože sa bojí o svojho podriadeného.

Zavolať manažérke sekretariátu: „Pošli mi Gaotuovu adresu.“

„Čo...?“ Sekretárka bola tiež zjavne otrasená zemetrasením, signál mobilu bol slabý, hlas sa jej trhal: „Pán Shen, akoby pred chvíľou bolo zemetrasenie. Kde ste? Ste v poriadku?“

Sídlo HS sa nachádza v ikonickej budove v Jiangsu-Shanghai. Je to jedna z najvyšších stavieb na severnej pologuli. Tlmiče s váhou stoviek ton zabezpečujú, že aj pri silnom vetre či otrasoch sa ani nepohne.

O pár minút neskôr mu prišla adresa. Gaotu býva v najslávnejšom slume v centre Jianghu – budovy také staré, že by sa dali postaviť na oltár a nazvať „predkovia“. Všetky sú to nebezpečné, nestabilné domy.

Shen Wenlang zaťal zuby, zapol smerovku a otočil sa späť do mesta.

V tom mu zazvonil mobil – „Gao Tu“.

„Pán Shen, ospravedlňujem sa... zaspal som. Potrebujete niečo?“ Jeho hlas bol slabý, trochu chorľavý.

Shen Wenlang zhltol všetky nadávky, ktoré mal na jazyku, a len sucho poznamenal: „Vyzeráš, že máš dosť voľna.“

Na druhej strane telefónu sa ozvalo tlmené kašľanie a prerývaný dych.

Shen Wenlangovi sa stiahlo srdce a hlas mu ešte viac ochladol: „Hej, čo je s tebou? Prečo nechodíš do práce?“

Gao Tu sotva potlačil kašeľ, chvíľu mlčal a nakoniec ticho odpovedal:

„Som chorý. Som v nemocnici.“

Shen Wenlang si trochu vydýchol. V ktorejkoľvek nemocnici je tlmenie otrasov určite lepšie než v jeho zhnitom byte. „Je to vážne?“

„Nie,“ zakašľal ešte dvakrát a slušne dodal, „ďakujem za starosť, pán Shen. Potrebujete ešte niečo?“

Shen Wenlang sa chcel spýtať, čo mu vlastne je, ale udržal sa: „Nič. Keď sa zotavíš, okamžite sa vráť do práce. Firma si nebude živiť darmožráčov. Nechcem, aby si bol stále PN alebo si bral voľno.“

Gao Tu chvíľu mlčal a nakoniec tíško povedal: „Dobre.“

Keď hovor skončil, Shen Wenlangovi sa nálada vôbec nezlepšila.

Sedel s telefónom v ruke, bez dôvodu nervózny, s vlhkými dlaňami, a váhal, či mu znova nezavolať a nespýtať sa, v ktorej nemocnici je.

Tento Beta je celý život zvyknutý žiť v biede. Ak ochorie, nebude chcieť míňať peniaze a pôjde do nejakej podradnej

kliniky. *A ak ho tam zabijú... ešte mne budú volať, nech si idem po telo.*

Prst mu sklúzol k tlačidlu „vytočiť“, no ešte nestihol stlačiť, keď prišla správa od Hua Yonga.

Stručná, vecná, ale s jemným náznakom netrpezlivosti: „[Poloha]. Príď pomôcť. Je zranený. Zober so sebou lekársky tím. Rýchlo.“

Shen Wenlang na sekundu onemel. Vzápätí telefón opäť zazvonil – tentoraz Chang Yu.

„Wen Lang, dostal si tú správu?“

„Dostal.“

„Kontaktoval som záchranný aj lekársky tím, už vyrážajú. A ty? Ideš s nami?“

Shen Wenlang zafrflal a vyletelo z neho podráždene: „Musel som mu v minulom živote dlžiť polovicu života!“

„Prestaň nadávať. Práve som zisťoval – tá lokalita je blízko epicentra. Nemusí to tam byť dobré! Volal som tam niekoľkokrát, ale stále to píše *mimo dosahu*.“

Shen Wenlang zaťal zuby, pozrel na dav bežiaci von z budovy a potom vážne povedal: „Som vonku v teréne, cesty sú rozbité. Pošlite vrtuľník s lekármi a záchranou napred. Ja dorazím hneď, ako sa prebijem!“

Kapitola 41

Sheng Shaoyou nevedel, ako dlho bol v bezvedomí. Keď sa prebral, všade bola tma.

V tej hustej temnote na chvíľu stratil orientáciu. A potom sa za jeho hlavou jemne pohli mäkké stehná a zhora sa ozval pokojný hlas: „Si hore?“

Sheng Shaoyou sa inštinktívne pokúsil posadiť, no niekto ho pevne pridržiaval. „Zatiaľ sa nehýb,“ povedal Hua Yong, „máš zranený chrbát, možno aj zlomeniny. Je lepšie, ak sa nebudeš hýbať.“

Až vtedy si Sheng Shaoyou uvedomil, že leží v stiesnenom, úzkom priestore. Aj keby sa doplazil hore, nedokázal by sa postaviť vzpriamene.

Spomienky sa mu náhle vrátili... Hua Yong... nadvihol tú obrovskú knižnicu...?

Len čo mu táto myšlienka prebehla hlavou, akoby mu v lebke zahrmelo a viečka sa mu nervózne zachveli.

Robíš si zo mňa srandu?

V hlbokej tme sa mu zatočila hlava—no vôňa, ktorá mu naplnila nos, ho okamžite vrátila do reality.

Úzky priestor bol nasýtený bohatou vôňou kvetov. — Upokojujúce feromóny. Vysokej úrovne.

Lenže... táto vôňa nepatrila Omega. Bola to vôňa Alfy. A nie obyčajnej — vysoko postavenej.

Sheng Shaoyou pocítil, ako mu na sekundu vynechalo srdce.

Žľaza na jeho šiji—roztrhnutá ostrými zubami tej „beštie“—už nebolela tak neznesiteľne ako predtým. Rana na chrbte takmer vôbec nepálila.

Tieto orchideové feromóny – ich sila, čistota, účinok – presahovali všetko, čo kedy zažil. Znamenalo to jediné: Tento muž, ktorý sedí za ním... môže mať úroveň ešte vyššiu ako S-úroveň.

Ale Hua Yong predsa nie je Alfa. Je... Omega... nie?

Sheng Shaoyou prižmúril oči, srdce mu zovrela panika. „Myslím, že toto si zaslúži vysvetlenie,“ zasyčal a pokúsil sa posadiť.

V tme nevidel Hua Yongovu tvár. Len jeho hlas – tichý, ale zvláštne pokojný, bez obvyklej opatrnosti: „Vysvetlím. Ale teraz nie. Pán Sheng, si zranený. Po otrasoch sa zrútila polovica domu. Čakáme na záchranu. Prosím, nehnevaj sa. Šetri sily, dobre?“

Jeho hlas bol nežný, no medzitým pevný, sebaistý. Sheng Shaoyouvi to prišlo cudzie. Nezvyčajné.

„Nie,“ odpovedal ľadovým hlasom.

Keď si uvedomil, že ho oklamali, v hlave mu hučalo a chlpy na tele sa postavili na protest. Čoskoro sa však upokojil a navrátila sa mu racionálna myseľ. V tej chvíli mu bol rozum jasnejší než kedykoľvek predtým.

Vôňa feromónov v nose mu bola veľmi známa. Jasne ju už niekde cítil a mala naň hlboký dojem. „Si tá záhadná osoba, ktorá v X Holdings skrýva hlavu, ale ukazuje chvost?“

Hua Yong neodpovedal, len natiahol ruku a prikryl mu dlaňou chrbát ruky: „Nehnevaj sa, Pán Sheng.“

Sheng Shaoyou sa zasmial sarkasticky a prudko vytrhol ruku z jeho dlane. Hladká a citlivá pokožka na chrbte jeho ruky sa dotýkala Hua Yongovej dlane.

V srdci pocítil nevysvetliteľný chlad a zrazu si uvedomil, že niečo nie je v poriadku.

Hua Yongove dlane mali byť veľmi mäkké a jemné, no z nejakého dôvodu tentoraz pôsobili trochu drsno a lepkavo, akoby sa silno spotili. Čože?

„Aj nekorunovaný kráľ krajiny P znervóznel, pretože ho prichytili pri klamstve?“

„Je to moja chyba, že som ti klamal.“ Hua Yongov tón bol ľahostajný, akoby už nemal žiadnu nádej, no napriek tomu sa spýtal, plný nádeje: „Môžeš mi odpustiť?“

Sheng Shaoyou pocítil chlad a odtiahol sa od neho: „Nie.“

„Nikdy v živote som sa nikomu okrem pána Shenga neospravedlnil.“ Hua Yong natiahol ruku a jemne chytil Sheng Shaoyouovu pažu, akoby bol veľmi úzkostlivý a dúfal, že sa Sheng priblíži a nebude od neho tak ďaleko.

Jeho telesná teplota nebola vysoká. Nízka teplota prenikajúca cez košeľu znemožňovala Shengovi byť na neho krutý, nieto ešte vrhnúť sa naňho a premazať ho podľa svojej povahy.

Nemal na výber, len tam sedel a počúval, ako sa mu tiho ospravedľňuje:

„Prepáč mi. Prosím, odpusť mi, dobre?“

„A čo myslíš?“ opýtal sa Sheng Shaoyou s opovrhnutím. Odpustenie ani len nespomínal — fakt, že ho nezabil na mieste, tej malej príšere umožnil potajomky sa usmievať, akoby mal ísť na odovzdávanie Oscarov pre najlepšieho herca!

Keby to nebol jeho nesmierne vzácny Hua Yong, Sheng Shaoyou by ho už dávno udusil vlastnými rukami!

Sheng Shaoyou prudko odhodil ruku, ktorá mu držala pažu, oprel sa chrbtom o stenu a chladne povedal: „Vypadni odtiaľto, drž sa odo mňa ďalej.“

Chrbát, ktorým bol pritlačený o stenu, sa mu lepil — mal podozrenie, že knižnica mu pretrhla chrbát a spôsobili to krvácanie.

Keby vedel, že tento zdanlivo krehký Omega je v skutočnosti tvrdý Alfa, nevrhol by sa na neho a neprijal by úder.

Takýto extrémne arogantný, dominantný a klamársky bastard nechal knižnicu zrútiť sa a rozdrviť ho na smrť.

Navyše, niekoľko stoviek kilogramov ho predsa len nezabije. Keď si Sheng Shaoyou spomenul na to, ako Hua Yong jednou rukou pribil do steny skrinku, ktorá ho dusila, mykol sa mu ústami.

Stále ho chráni!

Sakra! Tento malý bastard, ktorý je posadnutý herectvom a klamstvom!

Kto by bol povedal, že tá nežná orchidea, čo pri vankúši dýcha vietor a pije rosu, je v skutočnosti krvilačná kráľovná kvetov!

„Pán Sheng.“ Hua Yong sa k nemu znova jemne naklonil, telo mal studené ako ľad. Zašepkal: „Je mi zima.“

„Chod' odo mňa preč.“ Sheng Shaoyou ho opäť odstrčil a nemilosrdne dodal: „Ty a ja nemáme taký vzťah, aby sme sa zohrievali. Ak sa na mňa ešte raz nalepíš, zabijem ťa.“

Hua Yong stíchol a viac sa nepriblížil. Vzduch však naplnila ešte intenzívnejšia vôňa orchideí.

Rozhostilo sa ticho.

Sheng Shaoyou vytiahol mobil a zistil, že je niečo po siedmej večer.

Keď zdvihol zrak, slabé svetlo z displeja ožiarilo úzky priestor a odhalilo krv na tele oproti nemu.

Lepkáva krv stekala po Hua Yongových ramenách a celom tele, krvné škvrny sa mu zachytili na bledých lícach. Vyzeral ako krehký, krvavý príznak.

Hua Yong mal privreté oči, opretý o stenu, bledý, so žiarivými, no rozostrenými pohľadmi.

Shengovi Shaoyouovi na okamih vynechalo srdce.

Rukou sa zachvel a zapol baterku. Ostrý lúč preťal temnotu.

V tom svetle Hua Yong sedel bez slova – tvár biela, pokrytá chladným potom, ako vyblednutý papierový kvet.

Shenga náhle zasiahla spomienka na lepkavosť na svojom chrbte. Otočil sa – a uvidel, že stena za ním je postriekaná krvou.

Také množstvo krvi... to už bol život ohrozujúci stav.

Nedokázal povedať ani slovo. Spomenul si, aký ľadový bol Hua Yong na dotyk – a srdce mu zmäklo.

„Pod’ sem.“

Hua Yong na chvíľu onemel, pokúsil sa pohnúť, no nevládal. Trpko sa pousmial: „Zabudni na to, nemôžem sa pohnúť.“

Tá jeho slabá, bezvládna podoba vyvolávala v človeku zvláštny nepokoj už len pri pohľade.

Sheng Shaoyou si nespokojne odfrkol a podišiel k nemu: „Nechám ma zle, len nechcem sedieť v jednom priestore s mŕtvou.“ Nahnevane ho objal okolo pliec. „„Stačilo, že si ma oklamal.“

„Počúť kroky.“ Hua Yong sa oprel o hrud' pána Shenga, hlas mal tlmený, tichý a veľmi slabý. „Je ich veľa, mali by to byť záchranári. Zostali asi štyridsať minút, mali preskúmať miesto a sú pripravení začať so stavbou a výkopmi.“

Nadýchol sa, mierne zakašľal, a pokračoval:

„Zrútenie je veľmi vážne a na otvorenie východu je potrebná hydraulická vrtačka a výkopové zariadenie.“

„???“

Sheng Shaoyou stuhol – a nechápal.

Rameno bagra sa ešte ani nezačalo otáčať, motor nezahučal, no Hua Yong podľa *ľudských krokov* vedel, že prichádza stavebný tím? Čo je to za sluch?

Aké malé monštrum...

Teoreticky, čím vyššia je úroveň diferenciácie, tým silnejšie sú fyzické kvality a schopnosti. A podľa výskumov majú vysoko diferencovaní A a O aj výrazne vyšší intelekt než bežní ľudia.

Sheng Shaoyou nestretol veľa Alf na svojej úrovni, nieto ešte niekoho nad ním.

No sila Hua Yongových feromónov bola ďaleko za hranicou toho, čo si vedel predstaviť. Sila Hua Yongových feromónov však ďaleko prevyšovala jeho predstavivosť a bolo pre neho ťažké spojiť tohto chudého mladíka s výraznou vôňou feromónov.

Ale... takto predsa nevoní vždy, nie?

Áno, smerovo je to podobné – zvyčajne chutí oveľa jemnejšie a má veľmi zreteľnú omega-arómu.

Ako to, že zrazu pôsobí ako ten odporný malý tyran z krajiny P, čo je pod kontrolou X Holdings?

Počkaj.

Sheng Shaoyou sa zamračil. Túto vôňu... už predtým cítil.

Ale kde presne?

Snažil sa rozpamätať, ale spomienka mu stále unikala spomedzi prstov.

Kvetinová vôňa v jeho nose silnela a koncentrácia feromónov bola absurdne vysoká. Keď si pomyslel na krv na tej hlave a tvári, Shenga zaboleli zadné zuby od ich zovretia.

Hua Yong akoby videl jeho tichý kolaps, preto si povzdychol a sám začal vysvetľovať: „Pán Sheng, ja naozaj nie som Omega.“

„Tak čo sa ti teda stalo predtým?“

„Modifikátor feromónov,“ povedal Hua Yong. „Je to najnovší vynález výskumného tímu X Holdings. Verejnosti ešte nebol predstavený. Dokáže zmeniť pach mojich feromónov na omega. Účinok však trvá len obmedzený čas. Dnes som ho nestihol doplniť a uvoľnil som príliš veľa feromónu, takže modifikátor neúčinkoval.“

Nielenže je dobrý v klamstve, ale aj veľmi dobrý v ospravedlňovaní. „Pán Sheng, prepáč, úmyselne som ti klamal, ale nikdy som ti nechcel ublížiť. Prepáč, mám ťa príliš rád.“

Spôsob, akým sa priznal so sklonenými obočím a pohľadom pri zemi, bol rozkošný. Sheng Shaoyou však nemal o jeho ospravedlnenie záujem. Silná kvetinová vôňa bola neznesiteľná, a tak zasyčal: „Skry tie svoje upokojujúce feromóny! Ak budeš takto pokračovať, skončíš mŕtvy skôr, než vyhrabú tie prekliate tehly.“

„Povedal som ti to,“ prehovoril Sheng Shaoyou chladne. „Nechcem byť s mŕtvolou.“

Nečakal však, že ten malý klamár bude taký narcistický – okamžite sa zachytil toho náznaku láskavosti v jeho slovách a začal vystrájať: „Pán Sheng, vy sa o mňa bojíte?“ Usmial sa a jeho bledá tvár rozžiarila mimoriadnou náladou, vyzeral veľmi šťastne: „Nezomriem tak ľahko, budem žiť, aby som vás chytil.“

Shengovi Shaoyouovi úplne strpala pokožka na hlave pri predstave, že by mal prijímať dvorenie od Alfy – a zadok, ktorý sa len sotva začal zotavovať, sa mu pri tej myšlienke okamžite znovu bolestivo ozval.

Počkať...

Nemohol to byť práve tento podvodník, kto v tú noc...

Nie. To nie je možné! Do kelu!

Sheng Shaoyou mal v hlave tisíc otázok, chcel naň vyštekať a všetko sa ho spýtať – no slová mu uviazli v krku. Nedokázal sa opýtať Hua Yonga, či s ním v tú noc spal a uhryzol ho do žľazy – ani keby ho mali za to zbiť na smrť.

Ale vôňa kvetov, ktorú vtedy cítil... smerovala presne týmto smerom! Lenže vtedy to nebol čistý upokojujúci feromón... ani potlačujúci. Nedalo sa to zaradiť, pretože to bolo niečo medzi.

Myslenie mal zamotané, jazyk ako z dreva a myseľ plnú nepokoja. Dlho bojoval sám so sebou, až sa mu konečne podarilo vytlačiť pár slov:

„Tamten večer... v Tiandihui... to si bol ty, čo...“

„Bol,“ odpovedal Hua Yong potichu.

Nahol sa k nemu bližšie a orchideová vôňa jeho upokojujúcich feromónov ešte zosilnela – akoby sa chcela votrieť do priazne: „Pán Sheng, mám vás tak veľmi rád.

Nedokážem zniesť predstavu, že by ste patrili niekomu inému než mne.“

„Keď sa odtiaľto dostaneme, dovoľíte mi dvorenie? Môžem vás znovu prenasledovať?“

Tá otázka bola ako prilievanie oleja do ohňa. Keby mal Sheng Shaoyou na čele zápalnú šnúru, už by vybuchla!

Dvoreníe? Dvoreníe?! Toto predsa nie je žiadne dvoreníe – toto je podvod!

Sheng Shaoyou sa zachmúril, odstrčil Hua Yonga od seba a ostro odsekol: „Nemám záujem o Alfý, ktoré sú posadnuté násilím a donucovaním.“

Pritom mu drsne lakťom odsunul jeho štíhlu pažu a dodal: „Choď preč. A stiahni tie feromóny. Lezie mi to na nervy.“

Hua Yong sa po jeho odstrčení zachvel, stále vyzeral slabý ako predtým, a ticho povedal: „Pán Sheng, nechcem, aby si cítil bolesť.“

„To nebolí.“ Sheng Shaoyou sklonil oči a snažil sa nedívať na hroznú krv. To by ho rozrušilo a srdce by sa mu nekontrolovateľne zovrelo.

Aj keď vedel, že Hua Yong je ten známy z Krajiny P, aj tak sa o neho nedokázal prestať obávať a ľutovať ho.

Milovať ho a starať sa o neho sa zdalo byť už zvykom.

Sakra. Tento prekliaty klamár!

Napriek tomu, že nadával v duchu, v hĺbke duše Sheng Shaoyou stále nechcel, aby takto zomrel.

Ako to povedať... Podvodníci majú tiež práva. *Príliš ľahko by zomrel skôr, ako by sme ho stihli vypočuť!* Nech sa deje čokoľvek, mali by ho dať do vreca a párkrát zbiť, aby to ospravedlnili!

Okrem toho mu stále dlží množstvo vysvetlení. Aj keby mal umrieť, musí mať všetko pred smrťou vyjasnené!

Kým bol Sheng Shaoyou v stave zmätenia, vonku už prebehli Shen Wenlang a Chang Yu.

Neustále otrasy spôsobili poruchu signálnej techniky v okolí a došlo k rozsiahlemu výpadku signálu. Pred pol hodinou úplne stratili kontakt s Hua Yongom.

Teraz sa mohli spoliehať len na detektory života a pozičné vyhľadávacie záchranné systémy, aby určili polohu Hua Yonga a Sheng Shaoyoua.

Našťastie po desiatkach minút detekcií zistili, že miesto, kde sú obaja uväznení, je pri dverách.

Aj keď bol rozsah zrútenia veľký, obtiažnosť záchrany nebola vysoká, pretože cieľ záchrany bol umiestnený navonok.

Po približne polhodine spolupráce pri stavbe sa oboch uväznených podarilo dostať von.

Hua Yong prvý poskytol nosidlá Sheng Shaoyouovi a stál bokom s rukami na pleciach, už nevyzeral tak slabý a bezmocný ako pred chvíľou, keď nemal silu sa pohnúť.

No alarmujúce množstvo straty krvi a hrozná rana prechádzajúca celým jeho plecom predsa len veľmi vydesili oddaného Changa Yu – stuhla mu farba v tvári.

Zdravotníci, ktorí už dlhšie čakali, sa usilovne snažili naložiť ho na nosidlá. Hua Yong odtlačil ruky, ktoré chceli pomôcť jemu, prisadol si k Shengovým nosidlám, pritlačil tvár na jeho teplú hrud' a náručne ho objal.

Ten prejav závislosti a neochoty sa vzdať bol úplne odlišný od jeho bežného chladnokrvného a bezohľadného imidžu. Shen Wenlang, ktorý stál nablízku, sa tomu ani pri tisíckrát nevedel priučiť, predstieral odmeranosť, no pocit zúfalstva mu nedal spať.

Chang Yu sa na neho pozeral s nekonečným súcitom a pokýval hlavou.

Jeho šéf je naozaj očarený týmto Alphou.

Keby to bolo v staroveku, Sheng Shaoyou by bol mužskou verziou Daji.

Hua Yongova vytrvalosť a láska k nemu sú úžasnejšie než všetky peniaze a moc, ktoré vlastní, a je ich toľko, že ich nikdy nedokáže všetky minúť.

Objatie bolo veľmi jemné, s citom pre mieru. Skôr než ho Sheng Shaoyou odtlačil, Hua Yong vedome pustil jeho ruku a urobil krok späť. Jeho tvár bola umazaná krvou, vyzeral zahanbene, no krehko a krásne.

Sheng Shaoyou mal zranené nohy a chrbát. Ležal na nosidlách s mračiacim sa výrazom. Hua Yong sa naňho jemne usmial a potichu sa rozlúčil: „Dovidenia, pán Sheng.“

Ako neškodná mačka.

Sheng Shaoyou sa bál, že nabudúce predsa len neodolá a udrie mu jeho peknú tvár, a pomyslel si: *radšej sa mu pokúsim viac neukazovať.*

Kapitola 42

Milovaný Alfa zavrel oči s prísnyim výrazom, čím dal jasne najavo, že ho už nechce vidieť.

Hua Yong bol trochu sklamaný a úsmev mu mierne pohasol.

Odmietol nosidlá a až keď videl, ako Sheng Shaoyouho odviezli do sanitky, sám naskočil do druhej.

„Pán Sheng má pri sebe sekretára Chena, nemusíš sa báť,“ utešoval ho nervózne Chang Yu. „Si vážne zranený, mal by si ísť najprv na ošetrovanie.“

Hua Yong sedel opretý o okno, chrbát mal rovný a chudý. Oči mal uprené len na sanitku, v ktorej bol Sheng Shaoyou.

„Keby som tak mohol ísť s Pánom Shengom v tom istom aute.“

Shen Wenlang v živote nebol taký bez slov. Po dlhom mlčaní len povedal: „Mal by si vyhľadať psychiatra. Si na Shengovi Shaoyouovi úplne závislý. Správaš sa ako blázon.“

„Naozaj?“ Hua Yong sa otočil a vyzeral skutočne potešene. „Ja sa len bojím, že ho nemilujem dosť.“

Dosť je dosť. Ak sa budete milovať ešte viac, tak ma tou láskou hodíte rovno do hrobu.

VIP poschodie nemocnice Heci privítalo veľmi dôležitého pacienta.

Vraj okolo deviatej večer osobne odprevadil stály tajomník X Holdings do nemocnice mladého a pohľadného muža.

Nemocnica urobila maximum – rezervovala mu celé poschodie, no on odmietol. Trval na tom, že bude ležať na VIP oddelení pre bežných hospitalizovaných pacientov.

Náhoda chcela, že hneď vedľa izby, ktorú si vybral, ležal aj Sheng Shaoyou – predseda Shengfang Bio – ktorý bol do nemocnice privezený spolu s ním.

V porovnaní s Hua Yongom boli jeho zranenia oveľa ľahšie. Len mierna zlomenina lopatky a pomliaždené mäkké tkanivá.

Ale Pán Hua mal oceľovú výstuž prebodnutú celým ľavým ramenom.

Keď to lekári v operačnej sále počuli, pripravili špeciálne prístroje na rezanie kovu – ale keď pacienta priviedli, všetci ostali onemení.

Doktor A: „...prepáčte, kde je tá oceľová tyč?“

Hua Yong: „Vytiahol som ju.“

Všetci lekári: „!!!“

Doktor B, celý spotený: „Ako... ako ste ju vytiahli?“

Hua Yong bez výrazu zdvihol pravú ruku a naznačil: „Rukou.“

Je toto vôbec možné? Aj keby bol špičkový Alpha, s takouto ranou by predsa nemohol po CT vlastnými nohami dôjsť až do operačnej sály!

Tento krásny mladý muž bol celý od krvi. Podľa množstva krvácania by mal byť prinajmenšom v bezvedomí! No on akoby necítil žiadnu bolesť. Sedel na operačnom stole pokojne, s bledou tvárou mierne naklonenou do strany a opýtal sa lekára:

„Ako dlho bude operácia trvať? Môžem byť bez anestézie? Môj milenec je tiež hospitalizovaný v tejto nemocnici. Chcem ho vidieť čo najskôr, ponáhl'am sa.“

...

Ostrý kov, ktorý prebodol jeho telo, bol z neho hrubo vytiahnutý. Kvôli nesprávnemu spôsobu vytiahnutia bolo zranenie veľmi vážne. Našťastie oceľová tyč nezasiahla životne dôležité miesta – prešla popri tepnách aj nervoch, takmer sa ich dotýkajúc, a všetky veľké cievy aj nervové zväzky minula len o pár desiatín centimetra od axilárnej tepny.

Chirurg mal čelo pokryté studeným potom. CT scan ukázal, že oceľová tyč prenikla cez pravý akromión ramena a

vyšla pod pravou pazuchou. Celá rana mala dvadsaťštyri centimetrov.

A keby bola tyč čo len o trochu viac vybočená a prepichla tepnu – a on by ju potom svojvoľne vytiahol... tlak v tepne by okamžite klesol, krvácanie by sa prudko zvýšilo a nevyhnutne by došlo k šoku a ohrozeniu života.

Alebo – ak by prepichla nerv – vnímanie aj pohybová funkcia celej ruky by boli vážne a trvalo poškodené.

Šťastie je tiež istý typ sily. Ale...

Chirurg sa pozrel na mladíka ležiaceho rovno na operačnom stole, ktorý odmietol anestéziu a vlastnoručne podpísal vyhlásenie o riziku života a smrti.

—

Jeho tvár osvetľovalo beztieňové svetlo. Bola snehovo biela, zatiaľ čo jeho obočie a mihalnice boli tmavé, husté – ako perie nejakého vzácného vtáka.

Zakrvavená košeľa bola rozstrihnutá nožnicami, odhaľujúc vystúpenú kľúčnu kosť a štíhly krk.

Hua Yong odmietol použiť anestéziu, ale jeho pery boli očividne bledé, koža na jeho bledom čele bola veľmi tenká a fialové cievy mierne vystupovali. Tieto detaily presvedčili lekára, že cíti bolesť.

Napriek tomu bol jeho výraz pokojný. Až neprirodzene pokojný. Ako keby ten, kto práve podstupuje chirurgický zákrok bez anestézie, vôbec nebol on.

Vyzeralo to, akoby mal vedľa seba „iné ja“, ktoré prijíma celú bolesť namiesto neho. Preto mohol pokojne držať mobil v neporanenej ruke a upierať pohľad na obrazovku.

Na displeji sa objavovala tvár Shen Wenlanga – kamenná a vážna – ako naživo vysielala, ako lekári obväzujú zranené rameno Sheng Shaoyoua.

Shen Wenlang sa ironicky spýtal: „Lekár má fakt dobrú techniku. Ešte mu aj mašličku z obväzu urobil za krkom. Chceš to vidieť?“

„Nie,“ odvetil Hua Yong.

„Ale pozri sa,“ trval na svojom Shen Wenlang. „Keď ti to už streamujem naživo, tak mi tu aspoň neutekaj očami.“

„Dobre... tak sa pozriem,“ povedal Hua Yong neochotne, a po chvíli sa ešte spýtal: „Pán Sheng nie je nahnevaný, však?“

Shen Wenlang sa uškrnul: „Nesmierne šťastný! Už ma skoro nechal vyhodiť ochrankou!“

Skalpel rozťal kožu a lekár urobil smerom nadol od predno-bočného okraja akromiону drobný, asi trojcentimetrový rez. V zakrvavenom operačnom poli chirurg rozoznal väzivové tkanivo medzi predným a stredným snopcom

deltového svalu, rozdelil sval pozdĺž vlákien a otvoril subakromiálny vačok.

Videohovor s Hua Yongom lekára značne vyrušoval.

Chladným hlasom povedal:

„Okamžite to zložte. Inak nariadim plnú anestéziu!“

V tejto chvíli ho vôbec nezaujímal, kto pacient je – aj keby to bol samotný kráľ sveta, na operačnom stole platia pravidlá lekára.

Našťastie bol Hua Yong mimoriadne spolupracujúci. Zamračil sa a pokojne povedal krásnemu Alfovi na druhej strane obrazovky:

„Teraz s tebou už nebudem hovoriť. Som na operácii. Dávaj, prosím, pozor na pána Shenga a nedovoľ mu robiť hlúposti.“

Shen Wenlangovi sa rozšírili zreničky.

„Ty si už na operačnom stole?“

„Hm.“

„Do čerta! A kto ti dovolil videochatovať počas operácie?! Nie... ako to, že si vôbec pri vedomí?!“

Hua Yong: „Nepoužil som žiadnu anestéziu.“

Shen Wenlang: „...“

Och, Bože, vezmi mu tie nadprirodzené schopnosti, prosím!

Shen Wenlang je slušný, zákony dodržiavajúci občan krajiny P! Okrem občasného legálneho daňového optimalizovania nikdy nič zlé neurobil. Musí toto naozaj zažívať?

Hua Yong zložil telefón. Obočie mal zvrátené, výraz tváre oveľa napätejší než predtým.

Chirurgove dlane boli celé spotené. Opatrne očistil kostný povrch veľkého hrboľa ramennej kosti, kostným dlátom odstránil sklerotizovanú časť a Kirschnerovým drôtom navrtal kostný tunel z bočnej strany veľkého hrboľa až po okraj kĺbovej plochy.

Počet tunelov sa riadi dĺžkou natrhnutia rotátorovej manžety – zvyčajne jeden tunel na každý centimeter trhliny, ktorým sa následne prevlečie šev a rotátorová manžeta sa prišívá späť.

Keďže operácia prebiehala bez anestézie, každý jeden pohyb sa rovnal neľudskému utrpeniu. Nebol priestor na jediný omyl.

Bolesť v pleci bola, akoby mu niekto vrtal do kosti.

Hua Yong odhodil mobil nabok, zaťal zuby a spánky sa mu pomaly zalievali potom.

Sestra, ktorá si práve dezinfikovala ruky, to už nevydržala a potichu sa opýtala:

„Nechcete predsa len anestéziu?“

Hua Yong pokrčil plecami – čo vyzeralo skôr ako trhnutie od bolesti – a zachripel:

„Ako dlho ešte?“

Celá operácia mala trvať približne tri hodiny. Boli len v polovici.

„Ešte viac než hodinu. Zavolám anesteziológa?“

Hua Yong pomaly privrel oči.

„Netreba.“

Počas celého zákroku takmer ani nevydal hlas – len pot a občasné, zadržané vzlyknutie dokazovali, že je stále pri vedomí, stále živý... a ešte nezomrel od bolesti.

Modifikátory feromónov sú stále len v experimentálnej fáze a majú dva hlavné vedľajšie účinky.

Prvým je, že pri príliš vysokom dávkovaní spôsobujú dočasnú poruchu feromónov. Prejavuje sa to preplnením feromónov, stratou vedomia alebo šokom. Riešením je včasné podanie inhibítorov feromónov ako antagonista.

Druhým vedľajším účinkom je, že po injekčnom alebo perorálnom podaní modifikátora feromónov sa nesmú počas nasledujúcich troch mesiacov použiť žiadne anestetiká, inak dôjde k ťažkej systémovej alergickej reakcii a následnej smrti.

Výskumný tím X Holdings doteraz nedokázal odstrániť tento druhý vedľajší efekt – preto sa preparát nikdy nedostal do bežného používania.

Čas tiekol pomaly, minútu po minúte, rovnako nepokojný ako rozžeravená magma pod zemskou kôrou.

Bolesť sa z ramena rozlievala do končatín, do kostí, až do vnútorných orgánov – celé telo bolelo. Krv mu stekala do goliera a na krásnej kľúčnej kosti sa z nej vytvorila temná jazierkovitá škvrna.

V ušiach počul len vlastný ťažký dych. Hlasy lekárov boli tlmené, rozmazané.

„Saturácia kyslíka je príliš nízka, tlak príliš vysoký!“

„Pripravte kyslík! Okamžite mu nasadzte kyslíkovú masku!“

„Tepová frekvencia je nepravidelná! Zrýchlite šitie, rýchlo!“

Bolesť operácie sa nedá prekonať samotnou vôľou. Najväčší strach chirurga bol, že takéto utrpenie vyvolá šok, vyčerpanie organizmu – alebo smrť.

Ale tento mladý muž, napriek mučivej bolesti, ležal nehybne. Ani raz sa nepokrčil, ani raz reflexívne neuhol telom. Nikdy.

Rameno zaliate krvou ležalo pod neúprosným svetlom bez tieňov. Jeho tvár bola bledá ako papier, takmer priesvitná, a líca mala zafarbené slabým rumencom – ako dym z potláčanej bolesti. Kvapky potu sa mu trblietali na ostrej línii sánky – krutá, desivá krása.

Hua Yong si v duchu predstavoval, ako ho Sheng Shaoyou bozkáva. Ako sa jeho mäkké pery dotýkajú jeho čela – nežný, vzácny bozk. Túžba držať si svojho Alfu len pre seba bola čoraz silnejšia. Pokúšal sa ovládnuť, skrýval ju, nechal sa umlčať vlastnou fantáziou, aby aspoň tá dokázala zmierniť slabosť a bolesť.

Chcem ho zavrieť.

Chcem, aby patril len mne.

Nech je mojím vlastným Omegom. Nech mi porodí deti, ktoré budú len moje.

Tie myšlienky sa mu prehneli mysl'ou ostré ako korčule na ľade.

Ale v okamihu, keď si predstavil Shengovu zhnusenú tvár – šľahlo ním triezve, studené „nie“.

Nie.

Takto nie.

– Skalpel rozrezáva mäso a škrabe kosť.

Pán Sheng, tak veľmi to bolí. Zakričal – len vo svojom vnútri. Čo urobiť ďalej?

Má ho prenasledovať? Vydierať? Nátlakom si vynútiť lásku?

Nie. Nič z toho nebude fungovať.

Pán Sheng je mäkký.

Ak chce skrotiť tohto pyšného, tvrdohlavého S-alfu a získať jeho lásku, nasilu to nepôjde.

Na taký kus železa netreba sekeru, ale mäkké lano – a trpezlivosť.

Majiteľ X Holdings, nekorunovaný kráľ krajiny P, zatvoril oči na operačnom stole a v duchu si povzdychol:

„Zamilovať sa je ťažšie než ovládnuť svet.“

Útočiť je jednoduché. Ale milovať – jemne a trpezlivo – to je tá najťažšia vojna.

Kapitola 43

Chirurgovia v nemocnici Heci dosiahli zázrak uzdravenia, ktorý by sa mohol zapísať do dejín ľudstva.

Podľa jednohlasnej diagnózy odborníkov by sa Hua Yong zo svojich zranení mal zotavovať minimálne tri mesiace.

Ale už o týždeň neskôr tento tvrdohlavý pacient, ktorý zvládol celú operáciu bez anestézie, bol prepustený z nemocnice – a to v takmer rovnako dobrom stave ako riaditeľ Shengfang Biotech, ktorý bol hospitalizovaný s ním.

„Je on vôbec človek?“

Postgraduálni študenti, ktorí mali práve prax na chirurgickom oddelení, stáli potichu v krdliku a šepkali si.

„Vyzerá tak krehko, ale keď som počula, čo vydržal... mám pocit, že by ma zabil jednou rukou.“

„Jeho fyzická kondícia je úplne mimo ľudských tabuliek!“

„Ale je fakt neskutočne pekný!“

„Hej! Taký pekný a ešte aj silný? Kombinácia snov! Myslíte, že keby som sa mu priznala, odmietne ma?“

„Prosím ťa, zobuď sa! Vieš, kto ho do nemocnice doviezol? Chang Yu – tajomník X Holdings!“

„X Holdings? Tá nadnárodná korporácia? Ale kto je vlastne Chang Yu?“

„Že ty to nevieš! A chceš sa mu priznať? Chang Yu je pravá ruka šéfa X Holdings – druhý človek v hierarchii, hneď pod hlavným bossom!“

„Hej! To viem aj ja! Moja sestra sa vydala do Krajiny P a jej manžel robí pre X Holdings! Ich šéf je strašne tajomný – skoro nikto ho nikdy nevidel! Ak je šéf X Holdings cisár tieňového impéria krajiny P, tak Chang Yu je jeho premiér!“

„Čože?! Takže... ten pán Hua z VIP izby číslo 9 je... jeho milenec?“

„To sotva! Chang Yu sa pri ňom správa skôr ako keby mu chcel bozkávať topánky. Skôr ako syn k otcovi než milenec.“

„Počkaj... ak je Chang Yu druhý po ňom... nechceš mi povedať, že ten pán Hua je... samotný boss X Holdings?!“

„Kto vie! Ale...“ Omega sestrička sa zachichotala tak silno, že sa musela chytať steny: „Ja som sa úplne namotala na Hua Yonga a Sheng Shaoyoua z vedľajšej izby!“

„Prestaň trepať hlúposti!“

„Tentokrát netrepem! Mám dôkaz, dobre?! Podľa spoľahlivých informácií od nočnej sestry — noc po Hua Yongovej operácii stál pán Sheng pred jeho dverami viac než hodinu!“

„Čože? Naozaj?“

„Ak klamem, nech ma udrie blesk!“

Po prepustení z nemocnice Sheng Shaoyou zatvoril dvere a odmietal návštevy.

Tentokrát sa izoloval najmä pred Hua Yongom. Zablokoval si ho na WeChate, nezdvíhal mu telefón, odmietal ho vidieť — ako keby tým chcel povedať: *odteraz medzi nami nič nie je, nikdy viac.*

Na popoludnie dňa, keď zablokoval už desiaty Hua Yongov účet, dostal Sheng Shaoyou list s osobnou pečatou majiteľa X Holdings.

Hua Yongovo písmo bolo ako on sám – elegantné a uhladené. Ťažko uveriť, že v dnešnej dobe ešte niekto vyznáva city v listoch.

„Pán Sheng, jedol si dnes? Veľmi si mi chýbal.“

„Pán Sheng, dnes som si bol dať vybrať stehy a doktor povedal, že možno zostanú jazvy. Čo mám robiť? Bojím sa, že sa ti to nebude páčiť.“

„Pán Sheng, ešte sa na mňa hneváš? Už ma nikdy nechceš vidieť? Čo potom budem robiť? Tak veľmi mi chýbaš, že z toho skoro umieram. Rana veľmi bolí, aj po vybratí stehov. Kiež by si mi na ňu aspoň fúkol.“

Odkedy sa tie listy s čerstvou vôňou orchideí začali kopíť, zaplnili celý Sheng Shaoyouov život.

Až to jedného dňa nevydržal – vyhodil ich všetky z krabice pred kuriérom.

Po dvoch týždňoch liečenia sa Sheng Shaoyou vrátil do kancelárie. Mal obrovský sklz v práci, a tak tri dni zostal v služobnej izbe a pracoval do noci.

Aj počas týchto dní listy neprestali prichádzať.

„Pán Sheng, všetky tie listy si si otvoril, však? Voniajú tebou... cítil som tvoje feromóny.“

„Pán Sheng, neodpíšeš mi? Nemusíš písať... môžeš aspoň priložiť list k svojim feromónovým žľazám? Hrozne mi chýbajú.“

Sheng Shaoyou zovrel list, ktorý hraničil so sexuálnym obťažovaním, a roztrhal ho na kusy. S kamennou tvárou zavolať Chen Pinmingovi: „Prečo mám takéto haraburdy na stole?“

Chen Pinming si len bezmocne povzdychol: „Ten doručovateľ povedal, že jeho šéf vás chce priamo a verejne dobývať. A ak tie listy nebudú na vašom stole načas, dá ich zverejniť do novín, kúpi si titulky aj horúce vyhl'adávania.“

„Pán Sheng, radšej si vyber menšie zlo,“ dodal opatrne.

„Je ten, čo dnes priniesol list, ešte tu?“

„Áno...“

„Pošli ho dnu.“

Chen Pinming zaváhal: „Ale... dnes—“

„Žiadne ale. Pošli ho, sám mu to poviem.“

Hua Yong sedel na pohovke v prijímacej miestnosti. Nohy mal elegantne prekrížené, chrbát rovný, výraz pokorný, no pokojný.

„Pán Sheng,“ pozdravil ticho.

Dopekla! Prečo mu Chen Pinming nepovedal, že dnešný doručovateľ je ten prekliaty pisateľ listov osobne?!

„Sekretár Chen mi povedal, že ma Pán Sheng chce vidieť,“ zdvihol Hua Yong tvár s nádejou. „Odpustil si mi?“

Nikto na svete nedokáže zostať chladný pri takých mäkkých, láskavých očiach.

Sheng Shaoyou odvrátil pohľad a chladne povedal: „Dúfam, že ty – ani tvoje listy – sa tu už nikdy predomnou neobjavíte.“

Hua Yong naňho nehybne hľadel, v očiach ostrý záblesk, no hlas zostal tichý a mäkký:

„Prečo?“

„Pretože ťa nemám rád.“

„Nemohol by si aspoň skúsiť mať ma rád?“

„Nemohol.“

„Prečo?“

„Bez dôvodu.“ Sheng Shaoyou si skrížil ruky na hrudi. „Nie som gay. Nemám záujem o Alfu.“

„Takže... ak by to nebola Alfa, tak to je v poriadku?“

Sheng Shaoyou neodpovedal. V tom veľkom priestore znelo len ich pokojné dýchanie.

Niekoľko sekúnd na seba mlčky uprene hľadeli, až sa Sheng Shaoyou uškrnul:

„Chceš mi snád' povedať, že nie si Alfa, ale Beta? Pán Hua, to už trochu preháňaš, nemyslíš?“

Hua Yong sedel vzpriamene na pohovke. V tej chvíli sa všetka jemnosť z jeho tváre vytratila. Jeho profil bol bledý, ostrý, chladný ako zasnežený vrchol hory – krásny, no neľudský.

Zaklopanie. Zaklopanie.

„Vstúp.“

Chen Pinming otvoril dvere, letmo pozrel na mladého muža sediaceho na pohovke a váhavo podal svojmu šéfovi obálku.

„Pozvanie na večeru od Obchodnej komory Jianghu. Pozývajú vás aj s doprovodom, budúcu sobotu večer.“

„Odmietni.“ povedal Sheng Shaoyou chladne. „Povedz, že som chorý a nemám čas na spoločenské hry.“

„Pán Sheng,“ zamračil sa Hua Yong, „nepreklínaj na seba zlú veštbu. Nemal by si hovoriť také veci.“

„A čo to má spoločné s tebou?“ odsekol Sheng Shaoyou. „Nie je už Pán Hua trochu príliš zvedavý?“

Hua Yong sklopil pohľad:

„Znechucujem ťa?“

Sheng Shaoyou na chvíľu onemel, potom cez zuby precedil:

„Áno. Si otravný.“

Mladý muž na pohovke sedel stále rovnako vzpriamene. Nie trápne, nie ustráchané – iba veľmi ticho, akoby sa snažil byť čo najviac neškodný. Dlhé čierne mihalnice mu tienili oči, jemne sa chveli, keď ticho zašepkal:

„Pán Sheng, takto nehovor... mňa to bolí.“

Shengov pohľad skĺzol na konferenčný stolík. Ležal tam lacný ekonomický časopis.

Na titulke stálo:

„Zakladateľ Shengfang Bio v kritickom stave! Nástupca preberá firmu, čelí kríze zvnútra aj zvonku, akcie prudko klesajú!“

V momente, keď zazrel meno Sheng Fang, stislo mu žalúdok. Spomenul si na otcov liek. Hruď mu zvieral nepríjemný pocit.

Všetky tie dni sa vyhýbal myšlienke na to, čo sa medzi ním a Hua Yongom stalo.

Nemohol si pomôcť, ale cítil mráz po chrbte, keď si pomyslel, že tento „Omega“, ktorý mu vo všetkom vyhovoval, je v skutočnosti krutý klamár.

Ako sa vraví – láska sa rodí zo stretnutia.

Ale čo sa rodí zo zrady?

Sheng Shaoyou vedel, že pri tvári, akú má on, nedokáže zostať chladný, a preto sa od neho chcel jednoducho držať čo najďalej.

Lenže realita nebola taká jednoduchá, ako si myslel.

Lieky boli v Hua Yongových rukách. Inými slovami – Hua Yong mohol rozhodnúť o Sheng Fangovom živote alebo smrti len tým, že prikývne alebo pokrúti hlavou.

To vedomie mu nahnalo chlad do kostí.

Vedel o Hua Yongovi príliš málo. Všetko, čo si o ňom myslel, stálo na klamstvách, a to bolo desivé.

Hua Yong z neho, pôvodne mimoriadne schopného S-úrovňového Alfu z bohatej rodiny, urobil niekoho slabého, kto je odkázaný iba na cudziu priazeň a nemá možnosť voľby.

V tomto vzťahu mohol Sheng Shaoyou ovplyvniť len veľmi málo. Zdalo sa, že jediné, čo mu ostáva, je čakať, či sa Hua Yong rozhodne ho prenasledovať, milovať, klamať alebo byť k nemu úprimný.

A ten pocit bol neznesiteľný.

„Pán Sheng, mali by ste ísť na poradu.“

Chen Pinmingov hlas ho vytrhol z myšlienok. Sheng Shaoyou vstal, narovnal si sako a vyšiel bez jediného pohľadu na Hua Yonga.

Hua Yong okamžite vstal a nasledoval ho až ku dverám zasadačky.

Sheng Shaoyou sa zastavil, otočil a chladne sa spýtal:

„Pán Hua, máte ešte nejaké pokyny?“

Hua Yong na neho chvíľu ticho hľadel, nechcel sa odtrhnúť pohľadom. Až keď sa na Shengovej tvári jasne zrkadlila nechúť, ticho povedal:

„Dovidenia, Pán Sheng.“

Sheng Shaoyou vošiel do zasadačky, akoby nič nepočul, tváriac sa, že sa naplno sústreďí na poradu. No len čo Hua Yong odišiel, jeho pohľad mimovoľne zabľúdil k prázdnemu miestu pri dverách, kde pred chvíľou stál.

Mladý vedec, ktorý práve prezentoval výsledky výskumu, na chvíľu onemel, keď zbadal, že šéf je myšlienkami úplne mimo.

Sheng Shaoyou okamžite otočil hlavu a zachytil jeho prázdny pohľad.

„Čo je? Na čo sa pozeráš? Mám na tvári nejaký vedecký objav?“

Mladík okamžite sklonil hlavu, neodvážil sa ani dýchať a pokračoval v prezentácii, bez jediného ďalšieho pohľadu. Iba sem-tam po ňom nenápadne pozrel kútikom oka.

Ten mladý muž pri dverách – krásny ako hlavná postava otome hry – vyzeral ako niečí milovaný. Tajne sa medzi

sekretárkami šírili klebety, že práve jeho má šéf nastaveného ako šetrič obrazovky.

O druhej ráno v budove Shengfang Biology.

Sheng Shaoyou sa prehadzoval na pohovke v kancelárskej odpočívárni a nedokázal zaspáť.

V ten deň zostal v práci sám a pracoval až takmer do noci.

V tejto chvíli mu pripadalo zbytočné blúdiť v posteli – radšej si ešte otvorí dokumenty.

S týmto rozhodnutím sa posadil, obliekol si košeľu a sako a vrátil sa do kancelárie.

Za oknom stále svietili svetlá mesta. Noc bola tmavá, obloha jasná, no bez mesiaca.

Po stáročia bolo Jianghu mestom, kde sa tma nikdy celkom neusadila.

Sheng Shaoyou sedel v kancelárskom kresle, otvoril dokument a práve začal čítať prvé riadky, keď odrazu zvonka zaznel tichý zvuk – „cvak“.

Akoby niekto niečo zamkol.

Kto?

Zúžil oči v ostražitosti, vstal a potichu sa presunul k stene za dverami.

Na chodbe bola hlboká tma. Svetlo svietilo iba v jeho kancelárii – vo vnútri jasne, vonku čierňava. Ideálna situácia: nepriateľ v tme, ja na svetle.

Ani jednotka S-úrovne ako Sheng Shaoyou, obdarený výnimočným sluchom a zrakom, nedokázal v takej tme okamžite rozlíšiť, čo sa deje.

Gfńk—

Zvonka bolo počuť, ako na zem dopadli kovové nádoby.

Sheng Shaoyou sa zamračil a automaticky siahol po mobile, ale nenašiel ho.

Mobil ostal na nočnom stolíku v odpočinkovej miestnosti. Zabudol si ho zobrať.

Ššš—ššš—

Spod dverí sa začal valiť podivný zvuk sprevádzaný hustým bielym dymom.

Sheng Shaoyou si zakryl ústa a nos a urobil krok späť.

Koncentrácia plynu vo vzduchu rýchlo rástla. Viditeľnosť prudko klesla. Oči začali páliť, ako keby ich ohlodávalo niečo žieravé. Nemal ochranné okuliare a hustý plyn mu dráždil nielen dýchacie cesty, ale aj viečka. Zakrútila sa mu hlava a ledva sa udržal na nohách.

„Si si istý, že to zvládneme? Je to S-úroveň, vrcholový Alfa!“

„Neboj, týmto v Afrike omračujú aj divé slony. Ak by to bol obyčajný Alfa, už by neprežil.“

Miestami bolo počuť tlmené hlasy z chodby.

Shengovi potemnelo pred očami. Telo sa mu zachvelo a zrútil sa dozadu na pohovku.

Vo vzduchu sa jemne niesla chladná vôňa orchideí – presne tá, ktorá sa tu držala ešte od chvíle, keď tu cez deň sedel Hua Yong.

A úprimne... aj keď tá vôňa patrí Alfovi, tá prekliata klamárska orchidea nezní až tak zle.

Túto myšlienku stihol dokončiť – a potom upadol do bezvedomia.

Kapitola 44

O tretej ráno, v podzemných garážach sídla Shengfang Biological.

Pri súkromnom parkovacom mieste predsedu stála čierna limuzína.

V zadnom sedadle sedel Hua Yong, opretý o okno. Vpredu sa práve vystriedali šoféri.

Chang Yu aj Shen Wenlang si mysleli, že Hua Yongovo správanie – sledovať Pána Shenga takmer dvadsaťštyri hodín denne – je absurdné.

Ale nikto si netrúfol niečo povedať tomuto mladému mužovi, ktorý bol zároveň zamilovaný, nebezpečne silný a obscénne bohatý.

Nikto sa neodvážil opýtať, prečo každý deň sedí neďaleko Pána Shenga a dobrovoľne sa znižuje na jeho osobného paparazza – výlučne pre dediča Shengfang Group.

„Láska robí ľudí šialenými,“ skonštatoval Shen Wenlang.

A nielen Hua Yong. V poslednom čase začínal šalieť aj jeho Beta tajomník, Gao Tu.

Nielenže si neustále bral zvláštne voľná, ale hneď po návrate do práce prvý deň otvoril so Shenom Wenlangom

tému osobného života – konkrétne jeho názory na plodenie detí.

Ešte škandalóznejšie je, že krátko po tomto rozhovore tento Beta nasledovník, ktorý Shen Wenlanga sledoval ako chvost od študentských čias, náhle podal výpoveď.

To ako vážne?

Chce odísť z práce, pretože sa musí starať o svojho tehotného partnera – Omegu?

Keď Shen Wenlang čítal jeho žiadosť o ukončenie pracovného pomeru, smial sa od zlosti. Zrazu mu všetko dávalo zmysel – prečo sa ten večne tichý Gao Tu z ničoho nič spýtal:

„A čo by ste robili vy, ak by váš Omega mal dieťa?“

V tej chvíli sa Shen Wenlang zamračil, spomenul si na noc, keď sa opil a skončil v posteli s jedným Omegou, a bez citu povedal:

„Samozrejme, že potrat! Čo iné?!“

V Gao Tuových očiach sa vtedy mihla bolesť... aj strach.

Shen Wenlang znervóznel ešte viac: „Nerozoberaj takéto hlúposti počas pracovnej doby. Vieš, že neznášam Omegy!“

Za tie roky poslal Gao Tu minimálne osemdesiat Omegov preč – v jeho mene.

Prečo sa ma zrazu pýtaš také idiotské otázky?! Posledné dni si musíš stále brať voľno, aby si doma upokojoval

svojho Omegu, čo vybuchuje od zlosti za každú hlúposť. Nakazil sa tým aj ty od svojho sprostého Omegu?

„Máš ešte niečo, čo chceš povedať? Ak nie, vypadni.“ Shen Wenlang zúrili už len pri pomyslení, že sa vedľa Gao Tua každý deň váľa nejaký Omega a strká sa mu do náruče počas horúčkového obdobia.

Gao Tu chvíľu mlčal, stál pred stolom ticho, akoby sa nechcel vzdať, a potom váhavo povedal: „Ale... nútiť Omegy k potratom...“

„Prestaň stále omieľať Omega, Omega! Nie je ti to už odporné?!“

Gao Tuova tvár zrazu sčervenela, ruky sa mu mierne triasli a jeho hlas bol zrazu hlasnejší a pevnejší než zvyčajne: „Pán Shen, prosím, nehovorte o Omegách tak urážlivo! Je to porušenie Dohody o rovnoprávnosti ABO!“

Za desať rokov Gao Tu nikdy neprehovoril týmto tónom.

Shen Wenlang by nikdy nečakal, že raz tento tichý, pokojný Beta, ktorý ho celé tie roky mlčky nasledoval, sa mu otvorene postaví kvôli Omegoví.

Zamračil sa, zodvihol hlavu a s posmeškom povedal: „Čo sa deje, Gao Tu? Ty, ako Beta, ma chceš udať v mene všetkých Omegov?“

... Samozrejme, Gao Tu by ho nikdy nezažaloval. Namiesto toho podal výpoveď – kvôli svojmu tehotnému Omegoví.

Keď Shen Wenlang videl jeho rezignačný list, takmer vybuchol od zlosti. Okamžite ho zaradil k ľuďom, ktorí sa úplne zbláznia kvôli láske.

Je tento idiot normálny?!

V dnešnej dobe – kde nájde druhého šéfa ako ja? Takého, čo mu dovolí brať si voľno, kedy sa mu zachce? Ešte mu platím toľko, že dokáže platiť liečbu sestre v nemocnici a živiť toho rozmazaného Omegu, ktorý ho neustále núti brať si voľno, otehotnie a ešte sa aj správa, akoby mal byť stredom sveta?!

Keď si spomenul na ten prenikavý pach, čo mal Gao Tu stále na sebe, Shen Wenlangovi sa skoro obrátil žalúdok. Ako dlho sa museli váľať spolu, aby po ňom tak zostal cítiť Omega feromón?

Človek by nepovedal... taký slušný Gao Tu a v posteli zjavne až príliš dobrý!

... Počkať, čo to do čerta riešim?! Čo mňa do toho, či je dobrý v posteli?!

Do riti! Asi som sa nakazil od toho šíleného zamilovaného mozgu!

V spätnom zrkadle sedel Hua Yong, opretý v zadnom sedadle auta, vyčerpaný, no stále elegantný. Nikto by nepovedal, že nespal už takmer deväťdesiatšesť hodín.

Tohto mladého pána sa všetci báli – ale nie tak, ako sa báli jeho otca. On nebol krutý, nebol slepo násilný. Mal jemné črty, chladnú auru pokoja a len v hneve z neho vyžarovala drvivá autorita.

Ak sa predchádzajúceho vodcu spoločnosti X báli viac, než ho rešpektovali, pri ňom to bolo iné – tento bol niekto, koho si aj vážili, aj milovali.

Tento mladý muž, ktorý stál na vrchole genetickej evolúcie, disponoval geniálnou myslou a mimoriadnou silou, bol majákom pre desaťtisíce z nich.

Ukázal im, že môžu zarábať miliardy aj bez toho, aby každý deň riskovali život.

Ak vrcholoví predstavitelia spoločnosti X Holdings veria, potom je Hua Yong zaslúženým bohom.

Boh dnes nebol ospalý. Sklonenou hlavou prechádzal pracovné podklady, ktoré mu poslali z Krajiny P.

Šofér sa naňho pozrel do spätného zrkadla. Mladý pán bol ako vždy pokojný, s nečitateľným výrazom. Keď hľadel do dokumentov, jeho jemné obočie vyzeralo až neskutočne.

V tlmenom svetle sa Hua Yongove obočie mierne zachvelo. Zdvihol hlavu a pozrel do tmavej haly podzemnej garáže.

O päť sekúnd sa postupne rozsvietili senzorové svetlá.

„Zhasni motor,“ povedal ticho.

Šofér okamžite vypol motor. V slabom svetle vytváral Hua Yongov profil ostré línie a hlboký tieň na tvári – pôsobil nebezpečne.

Da-da-da.

Ozvali sa uponáhľané, chaotické kroky z haly.

V diaľke sa objavili dvaja muži – jeden vysoký, druhý nižší – vliekli pevne zviazaný vrecom zabalený náklad.

Obaja mali na tvárach masky s dvoma otvormi pri nose a okolo očí kontúru ochranných okuliarov. Ich pohyby boli rýchle, presné, rozdelené.

Zastavili pri dodávke. Vyšší pustil vak na zem, nižší otvoril dvere, a spolu ťažký balík naložili dnu. Celé to trvalo sotva dve minúty.

Motor naštartoval, auto prudko cúvlo a vystrelilo z garáže.

Šofér všetko sledoval, zapamätal si evidenčné číslo, a otočil sa k svojmu pánovi, čakajúc na rozkaz.

Mladý muž, aj v tejto situácii pokojný, zrazu stvrdol v tvári. Chladne povedal:

„Nestrati ich. V tom aute je môj Alpha.“

Šoférovi prebehla po šiji ľadová vlna. Rýchlo otočil kľúčikom, zaradil a rozbehol sa za nimi.

Cítil, že tí dvaja únoscovia práve šliapli na mínu – a čoskoro ich pohltí búrka, akú si ani nedokážu predstaviť.

Jianghu – predmestie – starý sklad.

Ticho. Iba v diaľke občas zaštekala pes.

Vnútri tma. Prázdno.

Bezvedomie netrvalo dlho.

Odolnosť S-triedy Alphov voči drogám je úplne iná než u obyčajných ľudí – Sheng Shaoyou sa rýchlo začal prebúdzal.

S bolestivým dychom otvoril oči. V prvom momente dezorientovaný. O chvíľu už úplne jasný.

Krátky muž, ktorý si práve sňal kuklu, sa otočil – a stretol sa s jeho bdelým, čistým pohľadom.

Zostal ako zamrznutý. A potom vybuchol:

„Je hore! Do riti, vraj tá dávka dokáže omráčiť slona na celý deň—“

„Ako sa patrí na Alfu S-triedy, je to monštrum! Ťažšie ho skrotiť než divého slona! Dobré, že sa zobudil—“

Z tieňa v rohu vyšiel vysoký, štíhly muž stredného veku. Po tvári mu išla výrazná jazva, a nevyzeral ako dobrý človek.

Chytil Sheng Shaoyoua za golier a rádovo ho vytiahol zo stoličky: „Teraz, keď si hore, neseď tu, chlapče. Nie si tu na to, aby si sa bavil.“ A pri tom mu kopol do kolena.

Sheng Shaoyou sa zachvel a bol donútený kľaknúť. Vplyvom drogy bol ešte čiastočne omámený, bolesť necítil a v prvotnom záchvate sa podvedome bránil, no zistil, že má ruky pevne zviazané za chrbtom.

Telo mu prišlo ťažké ako olovo, zrak mal rozmazaný a nos mu zaplnila sladko-rybacia vôňa krvi a hrdze.

Viac-menej tušil, že na čele a tvári má množstvo rán a z čela mu pomaly tiekla teplá krv.

Otec je vážne chorý, firma je terčom útokov, akcie klesajú, milenec mu bol odcudzený, prírodná katastrofa, citové podvody, únos a vydieranie... Séria nešťastí sa valila jeden za druhým. To je naozaj smola!

Majster feng-šuej, ktorý mu na začiatku roka predpovedal šťastie, mal nesmrteľný vzhľad. Zaplatil mu dva milióny za ročný balík, a on mu ani nepovedal, že by mal mať tento rok obzvlášť smolu, alebo že ho čakajú citové podvody a krvavé pohromy!

Do riti! Poverčivosť je hrozná somarina, vážne sa na ňu nedá spoľahnúť! Hoci medzi ľuďmi sú majstri, väčšina skutočných majstrov sa skrýva v rušnom meste alebo uteká do hôr. Tí s veľkými menami a vysokými cenami sú najskôr podvodníci!

„Páni,“ ozval sa Sheng Shaoyou zachrípnutým hlasom, „nikdy sme sa nestretli. Zdá sa, že medzi nami nie je žiadny spor, však?“

„Páni?“ zasmial sa nízky, zavalitý muž so zvedavým výrazom. „Ako by sme my, podradní Alfi, mohli byť *pánmi* alebo dokonca priateľmi s tak urodzeným S-alfom, ako si ty?“

„Všetci muži sú bratia,“ odpovedal Sheng Shaoyou pokojne. „Nemám iné výhody, ale rád nadväzujem známosti. Prišli ste ma navštíviť uprostred noci — čo ma chcete naučiť?“

Zo žliaz na zadnej strane jeho krku sa rozložil slabý S-úrovňový feromón, a jeho dominujúce potlačenie zmenilo výrazy u dvoch únoscov-Alfov.

Sheng Shaoyou kľachal na kolenách, bol nižší než oni, ale pyšný, akoby bol v oblakoch. Pohrdavo sa usmial a povedal s povýšenou pohodou: „Priatelia, podľa mňa toto naozaj nie je miesto na rozhovor.

Hoci naša rodina Sheng nie je známa tým, že si nájde veľa priateľov, zriedka si vytvárame nepriateľov. Vy dvaja ste nás prišli navštíviť neskoro v noci, s najväčšou pravdepodobnosťou ste si vypýtali peniaze. Prečo ma hneď nepustíte a nepovieme si to civilizovane? Ak máte požiadavky, povedzte priamo.“

„Nie je veľa čo povedať.“ Skríkol nízky muž so založenými rukami a vyšiel s pripravenou rečou: „Sme extrémni anti-S-triedovci. Nenávidíme samopašných Alfov S-triedy a Omegi. Dúfame, že zmiznú z tohto sveta! Ak nás stretneš, môžeš sa považovať za nešťastníka.“

„Och?“ Sheng Shaoyou so záujmom skrútil kútiky úst.

Vedel, že ten 1,6-metrový trpaslík rozhodne nehovorí pravdu. Akí to sú tí „extrémni anti-S“? To je všetko kravina! Metóda páchania zločinu je taká zručná, že je zrejmé, že je recidivista! V Jianghu nie je veľa ľudí na úrovni S, ktorí by im dovolili takto praktizovať. Toto je jednoznačne spôsob, ako vyberať peniaze od ľudí a eliminovať pre nich katastrofy.

Sheng Shaoyou v duchu kričal, že má smolu, a chcel im ukázať cestu von. Úprimne navrhol, aby dvaja bratia, jeden vysoký a jeden nízky, ktorí vyzerali ako prehovorení partneri, počkali pred bránou X Group Holdings. Ak by mali šťastie, mohli by chytiť dvoch Alfov naraz! Obaja boli na úrovni S, čo bolo mimoriadne vhodné pre anti-S levelistov na únos a vybíjanie hnevu!

„Vaša organizácia je skutočne úžasná,“ povedal Sheng Shaoyou. „Uniesli ste niekoho uprostred noci kvôli ,viere“?“

Štýl konania toho vyššieho bol zjavne oveľa zvrátenejší než toho nižšieho. Keď to počul, vykrikol: „„Sklapni! Prestaň bl'abotať!“

Ako hovoril, šikovne vytiahol ampulku naplnenú svetlomodrou tekutinou, s cvaknutím ju rozlámali, nasadili injekčnú striekačku a naplnili ju.

Za okamih hrot ihly hrubo prenikol do žľazy na zadnej strane Sheng Shaoyouovej šije a piest striekačky bol zatlačený až na doraz.

Citlivá feromónová žľaza bola prepichnutá ostrým kovom a Sheng Shaoyou na chvíľu upadol do tranzu od bolesti; jeho výkrik bolesti zostal tlmený v hrdle.

Vedľajšie účinky zmesi anestetika a inhibítora feromónov nastúpili prekvapivo rýchlo. Omámené otvoril oči a postava pred ním sa roztrieštila a stala sa bizarnou. Dokonca aj jazva na tvári zjazveného muža vyžarovala zvláštnu svätožiaru.

„Hej! Nehráme sa! My sme zobrali peniaze na zabitie— zabitie je iná cena!“

„Neboj sa, je to len inhibítor. Nezomrieš.“

Kým vysoký muž hovoril, vyklopil zatvárací nôž a lesnúca sa čepeľ zablysla chladom.

„S-úroveň, že? Znieš tak hrdinsky! Počkajte, až ťa oslepíme a odrežeme ti žľazy, a potom uvidíme, čo dokážeš!“

Pre Alfa znamená odstránenie žliaz niečo ako kastráciu. Sheng Shaoyou sa zamotal v zmätení, no predseda uchopil podstatu.

Chceli ho... zničiť?

Aha.

Pôvodne si myslel, že títo dvaja ľudia boli poslaní Hua Yongom, ale teraz to vyzeralo, že nie.

Hoci tá kvetinová kráľovná bola klamárka, nikdy mu skutočne neublížil. Ale ak to nebol Hua Yong, kto iný by to bol?

Unesený z kancelárie a privlečený sem, Sheng Shaoyou mal oblek a košeľu zovreté neupravené. Golier, ktorý mal vždy zapnutý, bol rozopnutý a odhaľoval upravenú líniu kľúčnej kosti.

Zakrútil hlavou. Pohyb jeho dlhej šije bol len malý, no pôsobil, akoby sa snažil vyčistiť rozhádzzanú myseľ.

Sheng Shaoyou sa zamračil a zašepkal sýtym hlasom: „Čo ste povedali?“ Oblečenie mal dokorán rozopnuté a kľačiaci vyzeral veľmi sexi. Vzpriamený chrbát mal natiahnutý, ramená vyzerali široké a pás úzky, zlatý rez, aký môže mať len model.

Pekná tvár Alfý triedy S bola bez výrazu, s krvou na lícach, oči mal mierne rozostrené, vyzeral krehko, tajne nahnevane a plný zlovestných úmyslov.

Vysoký muž pochmúrne oznámil: „Nič, okrem toho, že ťa vykastrujem.“

Kastrácia?

Alfa, ktorý dovtedy pokojne kľačal, sa len chladne uškrnul. Zdvihol bradu a v zápästiach mu jemne zapraskali kosti. Lano, ktorým mal zviazané ruky za chrbtom, bolo pevné a prepletené do uzla.

Sheng Shaoyou vynaložil veľkú silu a lano sa natiahlo na hranicu svojich možností, čo spôsobilo, že sa mu svaly na

rukách zauzlili a vyduli a vlákna lana sa jedno po druhom pretrhli.

Vyzeral, akoby vystúpil z temného filmu — takého, ktorý by sa nedal vysielat' — kde sa napätie, zviazanosť a potlačená túžba miešajú s nebezpečenstvom. Abstinencia, sexepíl a plno intenzívnych zrážok. Chladná elegancia a skrytá sila, tesne pred výbuchom.

Svetlo dopadalo priamo zhora, ostré, neúprosné. Jeho vzpriamená postava rozdelila tieň, dlhý tieň sa rozlial po betónovej podlahe. Polovicu tváre mu pokrývalo šero, vidieť bolo len úzku, pevne stisnutú líniu pier.

Vzduch stuhol.

Obyčajný mravec úrovne D chce vykastrovať slnko úrovne S? Je to len bláznivý sen.

Pokojná a elegantná obchodná elita sa mimoriadne urazila a okamžite sa zmenila na rozzúreného dravca.

Inhibítory nezabrali. Z jeho žliaz sa prudko uvoľnili feromóny — ťažké, ostré, s horkastou arómou rumu. Valili sa priestorom ako tlaková vlna a lámali odolnosť všetkého živého v miestnosti.

„A-ahhh!“ Nízky Alfa triedy D bol náhlým útokom tak silno zasiahnutý, že začal krváčať zo všetkých siedmich otvorov a gúľal sa po zemi.

Vysoký a chudý muž držiaci nôž zareagoval rýchlo a okamžite si nasadil izolačnú masku. Napriek ochrane sa mu však ruka držiaca nôž naďalej triasla kvôli všadeprítomnému potlačeniu feromónmi.

V Sheng Shaoyouových očiach sa zračilo ticho — no husté, temné, plné bleskov, ktoré čakajú na výboj.

Vlasy mal mierne rozstrapatené, čo ešte viac zdôraznilo ostré črty jeho tváre. Pôsobil ako niekto, koho nie je možné padnúť — len mu slúžiť, jeho aura bola impozantná.

Zdvihol kolená a pomaly sa postavil. Jeho lesklé kožené topánky šliapali nízkeho mužovi na kŕčovito stiahnuté hrdlo. Prirodzený majster sklopil zrak a slovo za slovom sa spýtal: „Chceš ma vykastrovať?“

Kapitola 45

Vysoký únosca, hoci len obyčajný Alfa triedy D a zvyknutý na krvavé situácie, podvedome cúvol pod Sheng Shaoyouovým ľadovým pohľadom.

Pach potlačujúcich S-úrovňových feromónov sa rozšíril vzduchom ako dusivá hmla. Sheng Shaoyou sa ani nepohol – len mierne zdvihol obočie – no tlak vo vzduchu okamžite stúpol. Feromóny prenikli aj cez izolačnú masku únoscu. V ústach pocítil slanú, kovovú chuť krvi, vnútornosti mu niečo zvieralo a z nosa sa mu spustil silný prúd krvi.

V panike siahol po zbrani – malej mechanickej kuši so sedatívnymi šípkami, ktoré nosieval pre prípad núdze.

Bez zaváhania ju zdvihol, namieril priamo na Shengove feromónové žľazy na šiji a stlačil spúšť.

Prásk—!

Šípka vyletela, rotovala ako vrták. Sheng Shaoyou sa síce pokúsil uhnúť, no anestetiká, ktoré mu stále kolovali v krvi, spomalili jeho reflexy. Ihla tesne minula žľazy a zabodla sa do ramena – až do ramenného kĺbu. Ľadová tekutina sa prudko rozliala do krvi, sprevádzaná ostrou, páliacou bolesťou.

„Čakaj na smrť!“ zreval únosca s krvou na perách. „Toto zmiešané anestetikum zloží aj Alfu triedy Z! Ty nemáš šancu!“

Shengovi zrazu stúpili uši, hlava mu hučala ako zalezená pod vodou. Zrak sa mu rozmazal, telo bolo ťažké ako z olova a krv akoby zhustla v žilách. Bolesť mu pulzovala v spánkoch ako údery kladiva.

Mozog sa mu na okamih roztavil v horúčave – a potom prišlo ticho. Ohlušujúce, prázdne.

Zbadal len odlesk čepele. Až vtedy si uvedomil, že už neleží na kolenách – niekedy v bezvedomí sa zosunul na bok, telo mal ochabnuté a bezvládne. Nedokázal pohnúť ani prstom.

„Zdochni!“

Vtom sa sklenené tabule okna s rachotom rozsypali. Nôž nad Shengovým krkom sa na sekundu zastavil.

Únosca sa prudko otočil.

Na parapete, v rozbitom okne, stála štíhla postava celá v čiernom. Laktom sa opierala o rám, oči chladné, tiché – a v tých očiach nebola panika, len vražedný zámer.

Mesiac visel na oblohe ako čisté zrkadlo. Bola jasná, plná noc a na takomto nebeskom pozadí vyzeral, akoby na nich z výšky hľadel samotný boh.

Ostré línie jeho tváre zvýrazňoval strieborný odlesk mesiaca. V čiernobielych očiach mal chlad a odstup, akoby sa ho svet smrteľníkov vôbec netýkal.

Bol to mladý chlapec, no jeho hlas bol tichý a pokojný, bez emócií: „Po prvé – S-úroveň je vrchol. Žiadna Alfa triedy Z neexistuje. Po druhé – tým nožom si ma oslepuješ. Po tretie – on je môj. A ty si myslíš, že mu môžeš vziať život? Kto si, že si to trúfaš?“

Čože...? Vysokému mužovi sa prudko rozšírili oči. Studený pot mu vyrazil na čelo.

Toto je siedme poschodie! Ako sem ten človek vôbec prišiel?

Hua Yong jedným ľahkým pohybom preskočil z okenného parapetu dnu. Bol ako tieň – rýchly, nehučný, neskutočný.

Ozval sa pravidelný zvuk jeho krokov. Každý dopad topánky sa rozliehal prázdnu miestnosťou ako výstraha.

Vysoký únosca síce bol len Alfa triedy D, ale krutý a ostrieľaný – vlastnoručne zabil vyše desať Alfov triedy B, troch triedy A dokonca jednu S-úroveň. Bol otupený voči krvi, smrti aj výkrikom. Preňho boli A a S len mäso na porážku.

Ale v tejto chvíli ho pohľadný mladý muž pred ním, ktorý sa zdal byť pokojne prechádzajúci sa po záhrade, hlboko v kostiach premohol strachom.

Nejde ani o potlačenie feromónov, ale o biologický inštinkt.

Vysokému mužovi sa triasli prsty. Zdvihol ruku, aby stlačil spúšť na Hua Yonga, ale jeho pohyb stuhol a nemohol sa vôbec pohnúť.

Slabý jazvec sa odvážil dotknúť čerstvého mäsa uloženého v levom hniezde, ale spiaci kráľ trávnatých porastov mu jednou rukou držal chvost. Čakala ho len smrť a skaza.

„Polož nôž. A možno ti zo súcitu nechám život,“ povedal Hua Yong ticho. Potom na sekundu stíchol a v očiach sa mu zablysla vražda. „Začínam rátať. Raz... tri.“

Čože?! On preskočil dvojku?!

Bolo neskoro. Ani keby chcel hodiť nôž, už by to nestihol.

Postava, ktorá bola pred chvíľou vzdialená pár metrov, sa mihla – ako keby prerezala vzduch ostrou čiarou tieňa.

A zrazu tá bledá tvár bola priamo pred ním.

Tmavé oči, husté mihalnice vrhajúce tieň. Žiadne emócie. Len chladná rozhodnosť.

Takto rýchlo... toto ani nie je ľudské.

Nemal čas ani vykriknúť.

Hua Yong mu jednou rukou chytil sánku, druhou zovrel rameno a bez námahy ho zdvihol zo zeme – ako keby vážil sotva pár kíľ.

„P-prestaň! Pust' ma!“ útočník sa zmietal, kopal nohami do prázdna, tvár skrivená hrôzou.

„Ako chceš,“ odvetil Hua Yong.

Urobil len malé švihnutie rukou – a vysokého Alfu odhodil ako bábku.

Telo preletelo miestnosťou a s rachotom narazilo do betónovej steny, dobrých dvadsať metrov ďaleko.

Vysoký chlap, so širokým chrbtom a silným pásom, vyletel vzduchom ako zľavnený kus zhnitého mäsa hodený na bitúnok. Jeho telo s otrasným rachotom narazilo do steny.

Pri náraze sa v stene objavila hlboká prasklina, omietka sa zosypala a tehly popadali na zem.

„Ah... zlé smerovanie,“ poznamenal Hua Yong bez výrazu, naklonil hlavu a vážne uvažoval: „Pôvodne som ho chcel vyhodiť cez okno.“

Chvíľu sa zamyslel, a potom si sám pre seba zamrmlal: „Ale to by asi neprežil pád z tejto výšky. A vražda je predsa nezákonná. Pán Sheng je taký dobrý človek... určite by nemal rád niekoho, kto zabíja pred jeho očami.“

Položil si ruku na hrud', akoby sa len veľmi mierne zľakol, a dodal úplne pokojne: „No... našťastie.“

Zľahka oprášil neexistujúci prach z goliera a zohol sa k mužovi, ktorý bezmocne ležal na podlahe. Jeho pohľad

zmäkol – ale nebol to súcit. Bola to vlastnícka nežnosť dravca.

Sklonil sa k Sheng Shaoyouovi, opatrne ho nadvihol a zovrel v náručí. Pery, jemné ako okvetné lístky, sa dotkli opuchnutej, krvavou rankou poznačenej žľazy na jeho šiji.

Ticho, skoro ľútostivo, zašepkal: „Aké úbohé.“

Chladivé upokojujúce feromóny sa rozliali po jeho tele. Vysoko kompatibilný upokojujúci feromón spôsobil, že Sheng Shaoyouove modré pery opäť nadobudli náznak krvavej farby.

Lenže – ani S-úroveň s rýchlym metabolizmom nedokáže prežiť otravu jedom bez zásahu.

Hua Yong stiahol obočie, tvár sa mu zatiahla vážnym nepokojom: „Pán Sheng, trvalé označenie *má byť* nádherná vec. Pripravil som si o tom aj stostranový plán... chcel som ti ho prečítať po jednom. Po svadbe.“

Nadýchol sa, pohladil ho po vlasoch a pokračoval úprimným, no nebezpečne pokojným hlasom: „Ale teraz... nemám na výber.“

Jeho jazyk, vlhký a teplý, jemne prešiel po rozpálenej ranke na žľaze. Zanechal za sebou tenký ligotavý pás vlhkej, chladnej kože.

„Musím ťa označiť, aby som tu zachránil život. Pán Sheng, musíš mi odpustiť, inak niekoho zo smútku zabijem.“

Otvoril ústa a odhalil rad bielych zubov. Zovrel čeľuste a čo najľahšie zahryzol do slabo bijúcej žľazy Sheng Shaoyoua. Svieža vôňa tiekla po stopách zubov do krvi jeho milovanej Alfy.

V tejto chvíli sa stali jedným.

Horúca bolesť vystrelila do šije, krvné cievy sa napli ako struny. Žľaza, ktorá nikdy nemala niest' pečať, sa zrazu zaplnila cudzou, no známou vôňou.

Sheng Shaoyou ticho zastonal – krátky, zadusený zvuk medzi vzdychom a vzlykom.

Na jeho šiji sa rozvinul kvet – biela orchidea, jemne žiariaca v tme. — Duch orchidey.

Kvet, ktorý na Zemi takmer vyhynul. Videlo ju len veľmi málo ľudí a ešte menej ich zacítilo jej vôňu. Na rozdiel od bežných cyprusových orchideí má jasné farby a zvláštne tvary. Keď sa okvetné lístky natiahnu, vyzerá ako skákajúca snežná žaba.

Pred desaťročiami bola trhová cena živej orchidey ducha viac ako 10 miliónov. Dnes je ešte neoceniteľnejšia.

Je príliš vzácna, a *príliš vzácna* a je to skutočne niečo, s čím sa môžete stretnúť len náhodou.

Chladivá vôňa orchidei sa vznáša a preniká vzduchom.

Hua Yongove jasné zreničky sa mierne zúžili nervozitou a vzrušením. Neopísateľne veľké uspokojenie mu spôsobilo horúčavu v hlave.

Nekorunovaný kráľ krajiny P bol taký nadšený, že mal pocit, akoby mal omilostiť celý svet.

No dobre – Shen Wenlang tých sedem miliárd jüanov X Holdingu už vracaf nemusí. A vlastne... aj všetky príjmy z technológie inhibítorov s predĺženým uvoľňovaním za tento fiškálny rok môžu ísť na charitu. Veď je to len štyridsať miliárd – nech si to ľudia vysvetľujú ako dobrosrdečnosť bohatého muža.

Vďaka Bohu, mal legitímny dôvod konečne vlastniť a označiť svoju milovanú Alfú.

Pán Sheng, už nemôžete uniknúť.

Konečne si v mojej dlani. Teraz si môj. Vždy k tebe budem dobrý. Staň sa mojou exkluzívnou Omegou.

X Hotel, izba 9901.

Triaška. Horúčka. Rozmazaná hranica medzi vedomím a snom.

Feromóny naplnili izbu tak silno, že vzduch bol hustý ako para – stačilo sa nadýchnuť a človek mal pocit, že sa topí.

Sheng Shaoyou takmer nevnímal. Ležal na chrbte v mäkkej posteli, telo horúce ako v plameňoch.

Dotyky boli horúce. Bozky pálili.

Nedokázal myslieť. Vnímal jediné – muž nad ním je ako voda v púšti. Ako prameň, ktorý môže uhasiť jeho smäd.

Sheng Shaoyouova vysoká horúčka znecitlivila Hua Yongovi končeky prstov. Príliš dlho nad ním slintal a keď to konečne pochopil, jeho srdce sa naplnilo takým obrovským pocitom zadostučinenia až ho to bolelo.

Sklonil hlavu a nežne ju pobožkal, čím presvedčil roztržitého Alfú, aby sa obetoval.

Vo vlhkých očiach bola čistá láska a chamtivá túžba.

Sheng Shaoyou rozťahol ruky, jeho hlas bol chrapľavý a skomolený a nevedel, čo hovorí.

V tme konal bezohľadne. Hua Yong si nárokoval všetko, čo mu patrilo – každé záchvevy dychu, každé trasenie rias. A s horúčkovitou oddanosťou bozkával jediného Alfú, ktorého dokázal milovať.

Vôňa orchideí – silná, neodolateľná – sa šírila ako jemný jed. Aj najvyšší Alpha by pred ňou sklonil hlavu.

„Mm...”

Sheng Shaoyou, od prírody dominantný, nikdy nezažil takú bezbrannosť. Polovica tela sa mu bránila, druhá ju vítala.

Jeho dych bol prerývaný, pery vlhké, sliny mu stekali po krku – a predsa sa zdalo, že ani bozk nestačí. Že potrebuje... viac.

Postava nad ním sa sklonila k jeho uchu. Ostré línie čeluste sa črtali v mdlej žiare lampy.

„Chceš... aby som ťa držal?“ spýtal sa ticho.

Sheng Shaoyou, s očami zahmlenými horúčkou, bez rozmýšľania otvoril pery a zachrapčal: „Áno...“

Feromóny s príchutou rumu ho obklopovali, dosť silné na to, aby utopili Enigmu, ktorá ho už chcela celého prehltnúť.

Toto bolo to šťastie, na ktoré Hua Yong čakal celý život.

Ale bozk, ktorý mal nasledovať... neprišiel.

Tupá bolesť v zátylku ho lámala. Cítil sa zraniteľný, odkázaný na druhého – a práve preto sa oboma rukami pevne chytil svalnatých pliec a chrbta v náručí, ticho a zachrípnuto vzlykal.

No ten, kto si podmanil aj najvyšších Alfov, zostával chladný. Hua Yong dýchal horúco, no jeho oči boli pokojné – takmer kruté. Uchopil Sheng Shaoyoua za vlhkú bradu, donútil ho zdvihnúť hlavu a pozrieť sa mu priamo do očí.

„Pozri sa na mňa. A skôr, než odpovieš, poriadne si to premysli. Kto som? Si si istý, že to chceš?“

Sheng Shaoyou na okamih onemel. Tvár mal horúcu, oči zvlhnuté, hlas takmer nepatrný: „Si... Hua Yong.“

„Áno, ja.“ Jeho palec jemne prešiel po napuchnutých, červených perách Alfu. Potom sa opýtal ticho, ale neústupčivo: „Pán Sheng... máš ma rád?“

„Si tak otravný.“ Shengov hlas znel zachrípnuto, podráždene – začínal byť netrpezlivý a natiahol ruky, aby si k sebe pritlačil otravný kráľovský kvet: „Nenávidím klamárov a bláznov, ale... mám ťa veľmi rád. Hua Yong... pre mňa si—“

Enigma sa sklonil a umlčal ho horúcim bozkom.

Roky miloval, čakal a túžil. A teraz – on, jeho nedosiahnuteľný Alpha – sám prosil a priznal city. Ako by mu ho mohol odmietnuť? Ako by mu to nedal? Nie v tejto chvíli šťastia. Dal by mu aj život, keby si ho vypýtal.

Život býval pre Hua Yonga len hra. Kým neprišiel Sheng Shaoyou – ten jediný muž, ktorý ho prinútil byť ochotný prehrať. Otvoriť srdce. Nechať sa zraniť. Bolo to, akoby bol otrávený tým najťažšie liečiteľným jedom. Nebolo iné východisko, len tvrdo bojovať o lásku.

Svet prestal existovať. Zostal len on.

Zahryznutá alfa žľaza na šiji šírila opojnú vôňu horkého pomarančového likéru. Enigma, ktorý si navždy označil svojho milovaného, sa jemne otreľ čelom o jeho líce a celý sa triasol od šťastia.

Sheng Shaoyou sa napoly vyrovnal, zaklonil hlavu a aktívne bozkával ohryzok, ktorý sa pohyboval hore a dole – rukami pritom hladil mužné línie jeho šije.

V Hua Yongových očiach potemnelo. Každý sval na tele toho dokonalého Alfu pôsobil, akoby ho vytesala božská ruka – pevný, elegantný, nebezpečne krásny.

Alfa triedy S, narodený pre to, aby bol pánom, je ako kopec rozdrvený snehovými vločkami. Silný vietor zmiešaný so snehovými vločkami podobnými husacím pierkam dobyl mesto a obsadil hrdé horské štíty, ovládol nedosiahnuteľného a chladného horského kráľa a vtrhol do každého centimetra zeme na svätej snehovej hore.

Sheng Shaoyou má široké ramená a úzky pás, hladkú pokožku a vzpriamený chrbát s kompaktnou, jasne viditeľnou chrbticou.

Pretože si udržiaval zvyk cvičiť po celý rok, jeho pevné a široké chrbtové svaly sú mimoriadne hladké a silné a jeho úzky pás a rovné nohy majú maximálnu príťažlivosť, ktorá ľuďom bráni spustiť zrak.

"baby"

Toto je vrcholný pôžitok, ale aj vrcholné mučenie. Alfa hlboko zaboril tvár do vankúša.

Jemné svetlo v miestnosti svieti na hladké vlákna hodvábnych plachiet a hodvábná látka sa trblieta.

Na plachte kostnatá, tenká, biela dlaň zakrývala chrbát inej natiahnutej, širokej ruky.

Enigmov výraz bol úplne očarený. Palcom jemne hladil vystúpené žily na chrbte Shengovej ruky – tie, ktoré sa vystúpili od napätia a sily.

Bozky, objatia, dávanie a prijímanie – všetko sa stalo čistým inštinktom.

V tranze im veľká duchovná radosť spôsobila pocit, akoby nebo bolo ich strechou a zem ich domovom.

Sheng Shaoyou si zrazu spomenul na film, ktorý pozeral. Na rozsiahlej africkej pastvine. Lev Enigma stojaci na vrchole genetickej evolúcie objavil hniezdo, ktoré nikdy nikto nenavštívil.

Invázia. Dobytie. Vlastnenie.

Takto si lev označí svoje územie ako kráľ. Zanechá na ňom svoju vôňu – jedinečnú, dominantnú. A aby iné levy nikdy nevškročili dnu, nasýti celé hniezdo vlastnými feromónmi.

... Myšlienky sa mu rozutekali ako drak s pretrhnutou šnúrou.

Sheng Shaoyou to už nevládal zniesť. V tele sa mu hromadil príval emócií, snažil sa uhnúť, uniknúť – ale nebolo kam. Hua Yong ho držal pevne, zovretie bolo bolestivo nežné, až dusivé.

„Stačí...“ zachrapčal Sheng Shaoyou.

Stačí? Ako by to mohlo byť dost?

Tento Alfa pravdepodobne nikdy úplne nepochopí, aký je očarujúci.

Bohatstvo, moc, značky, deti, láska... Hua Yong mu chcel dať všetko.

Jeho rozmazaný, zahmlený pohľad a chrapľavý hlas spôsobili, že sa Hua Yongovi prudko rozbúchalo srdce.

Silné emócie sa rozplynuli v tele ako vriaci olej, do ktorého niekto vlieva vodu – výbuch, iskry, horúčava.

Svetlo na stene sa chvelo, miestnosť dýchala omamnou krásou.

Túžiac zanechať potomkov, Enigma si svoju „Omega“ pritisol ešte tesnejšie. Vo vzduchu sa vznášala neopakovateľná vôňa trvalého označenia.

Sheng Shaoyou, rozohriaty horúčkou a túžbou, skryl tvár do jeho hrude. Na rozbúrenom mori sa strhla víchrica. Loď bola zovretá v dlani Boha – toho jediného, ktorý mal moc ju pozdvihnúť k oblakom a ponoriť do dažďa. Kvapky narážali do plachiet, more sa vzdúvalo, loď sa triasla – celá bola v jeho rukách, bez úniku.

Z hmly sa zrodili slzy. Vyplávali z kútikov očí a skĺzli po horúcom líci najvyššieho Alfu.

Bol lovcom aj korisťou. Ten, kto drží reťaz... aj ten, kto ju nosí.

Úplne posadnutý. Úplne zajatý.

Kapitola 46

Nasledujúce ráno urobila spoločnosť X Holdings výnimku a všetkým zamestnancom udelila platené voľno.

Na druhom konci telefónu o tejto záležitosti hovoril Chang Yu.

Shen Wenlang počúval s temným výrazom a poznamenal: „Kolektívne voľno je kolektívne voľno. On našalie takto prvýkrát.“

Chang Yu chvíľu mlčal, akoby zvažoval, či má pokračovať, napokon potichu dodal: „Šéf tým myslel, že aj HS by mal mať dnes voľno.“

Shen Wenlang sa nahnevane zasmial: „Nestačí, že šalie on?“

Od chvíle, čo mu Gao Tu odovzdal žiadosť o výpoveď, Shen Wenlang poriadne nespál a jeho nálada bola čoraz horšia.

„Chceš ešte niečo? Ak nie, tak ma neotravuj!“

Chytil šálku, napil sa – a vzápätí ju s odporom položil späť.

„Toto je čo? Voda z umývania nôh?“

Nová sekretárka úplne zbledla: „Prepáčte, pán Shen... je to Phoenix Dancong so stopami orchideovej vône. Nechutí vám?“

„Ja pijem iba čistý biely čaj,“ zamračil sa Shen Wenlang. „Toto je váš prvý deň v práci, alebo čo?“

Sekretárka, ktorá tam bola ešte len tretí deň, mala čo robiť, aby sa nerozplakala.

Gao Tu, prosím, vráť sa...

Po tom, čo Gao Tu jasne potvrdil svoj odchod, Shen Wenlang ho okamžite preradil z prezidentskej kancelárie preč a chladne oznámil:

„Odovzdaj svoju agendu do jedného mesiaca a odíď. Gao Tu, nikomu sa nebude rúcať svet. Ak chceš odísť – choď.“

Keď ide o odchody, Shen Wenlang bol vždy rozhodnejší než ktokoľvek iný – prispôsobí sa, nezadržiava, neprosí.

Rovnako ako keď ho opustil Omega, ktorý použil Omega feromóny na zvedenie jeho otca a úspešne ho porodil, ani Shen Wenlang sa nezdráhal vzdať.

Rozchody a opustenie – to sú veci, ktoré sa v živote dejú bežne. Dokonalosť a šťastné konce existujú len v rozprávkach.

Shen Wenlang nenávidel manipulatívnych Omegov, ktorí sa chcú priživovať na Alfách... a ešte viac nenávidel sám seba za to, že ho pri Gao Tuovom odchode bodla úzkosť.

Myslel si, že keď ho pošle z dohľadu, bude pokoj. Ale podľa všetkého – bez Gao Tua to bolo ešte horšie. Nový sekretár nevedel nič, robil chyby a liezol mu na nervy každou maličkosťou.

A Gao Tu – ten, ktorý dokázal vždy vycítiť jeho výbuch skôr, než prišiel – si v tichosti, do hodiny od príkazu, zbalil veci a presťahoval svoj stôl o poschodie nižšie.

Ako sa jeho postava vzdľaľovala chodbou, Shen Wenlangovi v hrudi vzplanul hnev.

Vedel, že bez ohľadu na to, ako veľmi bude odkladať odovzdanie práce, Gao Tu, ktorý ho stále nasledoval ako chvost, zostane v úrade maximálne do budúceho mesiaca.

V minulosti si Shen Wenlang neraz pomyslel, že prirovnať Gao Tua k vlastnému chvostu by bolo celkom trefné – a ešte k tomu komické.

Ľudia sa po celom svete asi musia čudovať, ako je možné, že taký pekný Alfa za sebou ťahá taký nemotorný, ťažkopádny „prívesok“.

A predsa... občas, len veľmi zriedka, mu na tej jeho vernosti, psom povinnom nasledovaní a tragickej nešikovnosti príde niečo... zvláštne roztomilé.

Shen Wenlang, ktorý bol od malička zvyknutý na to, že ho ľudia opúšťajú, zrazu po prvý raz v živote cítil, že s Gao Tuom bol svet o niečo pokojnejší a tichší.

Shen Wenlang, ktorý predpokladal, že ho druhá strana bude nasledovať do konca života, si nikdy nepomyslel, že jedného dňa sa Gao Tu postaví pred jeho stôl a podá mu žiadosť o rezignáciu.

Pre človeka s hrdosťou až po nebo to bolo ako rana do hrude. Bolest', poníženie... a najmä pocit, že možno celý ten čas len on sám dúfal, že Gao Tu ostane po jeho boku.

A teraz – tento Beta, ktorý pri podaní výpovede ani nedokázal zdvihnúť oči, ktorý sa celý triasol a hlas mal zachrípnutý, hovoril, že odchádza... kvôli tehotnému Omegovi.

Gao Tuova slabá, ale pevná tvár spôsobila, že Shen Wenlangovi načisto vyplo.

V tej chvíli mal pocit, akoby mu niekto vytrhol niečo z tela. Niečo, čo už dávno považoval za samozrejmosť. Niečo, čo bolo jeho – a zrazu nebolo.

Bolelo to tak, akoby mu niekto odsekol chvost.

„Prečo si posledné dni taký podráždený?“ ozval sa Chang Yu cez telefón s pobaveným tónom. „Mám pocit, že šéf je naopak vo výnimočne dobrej nálade.“

Shen Wenlang sa uchechtol: „Naozaj? To ho Sheng Shaoyou konečne pustil k sebe?“

Chang Yu: „Nielen pustil. Dnes ráno šéf kontaktoval svadobného plánovača. Vraj chce čo najskôr usporiadať svadbu, ktorá bude pre pána Shenga dokonalá.“

„Tak nech sa teda vezmú,“ Shen Wenlang odsekol sarkasticky. „Láska je vraj schopná hýbať horami. Možno ho rovno presvedčíš, nech to dotiahne do konca.“

V duchu dodal – predstierať Omegu kvôli láske je jedna vec... ale stať sa ňou pre Enigmu, to je úplne iná disciplína.

„Mimochodom,“ pokračoval, „nemám čas doručiť cielený liek, ktorý chcel Sheng Shaoyou. Môžeš požiadať Hua Yonga, aby mu ho dal priamo, ako prejav lásky. Je dobré obetovať svoj život, aby si zachránil svojho otca. Veľmi dobre.“

Sheng Shaoyou spal vyčerpaný celý deň a noc.

Keď sa prebudil, bolo už poludnie tretieho dňa.

Hua Yong ho držal v náruči počas spánku a v momente, ako sa Sheng pohol, sa prebral. S úsmevom sa naklonil, pobožkal ho na čelo a nežne povedal:

„Pán Sheng, dobré ráno.“

Sheng Shaoyou ostal ako obarený.

Izba bola neznáma. Príliš ticho. Vyzeralo to ako luxusný hotelový apartmán. Ťažké závesy boli zatiahnuté, svietila iba jedna tlmená lampa.

Hrdlo mal suché ako vyprahnutá zem. Zachrapčal: „Koľko je hodín?“

Hua Yong mu podal pripravený pohár s teplou vodou: „Pol jednej. Spal si veľmi dlho. Cítiš sa ešte niekde nekomfortne alebo zle?“

Sheng pohár neprevzal. Len mlčal – s kamenným výrazom.

Všetko, čo sa stalo predtým, sa mu do hlavy vrátilo ako voda valiac sa cez rozbitú hrádzu.

Okrem tichej bolesti v spánkoch si uvedomil – rameno, ktoré bolo zranené, je takmer zahojené. A ešte šialenejšie – aj jeho uhryznutá, roztrhnutá žľaza... bola bez bolesti. Akoby sa nikdy nič nestalo.

Okrem extrémnej únavy necítil Sheng Shaoyou, napriek tomu, že prežil smrteľný útok, žiadnu výraznú bolesť.

Matne si spomenul, že ho Hua Yong uhryzol do záhlavia na žľazu a spomenul niečo o tom, že „trvalé označenie“ mu môže zachrániť život. Lenže... ako môže byť Alfa označený? To predsa nie je možné.

A napriek tomu – bol nažive.

Naozaj ho teda zachránilo to uhryznutie od toho klamára, ktorý dokáže vyskočiť na siedme poschodie len cez okno? A dá sa vôbec také niečo „vydezinfikovať“?

Lenže ak únoscovia neklamali, to, čo mu vpichli, nebola obyčajná látka – ale vysoko toxický jed. Stačilo pár desiatok miligramov a smrť by bola istá.

Sheng Shaoyou mal chaos v hlave. Dlho mlčal, kým sa napokon spýtal: „Kde sú tí dvaja, čo ma uniesli?“

„Odoslaní na políciu,“ odpovedal Hua Yong pokojne, podal mu pohár s vodou a jemne ho prehováral: „Pán Sheng, spal si viac než dvadsaťštyri hodín. Napi sa trocha vody.“

„Ty si ich dal... polícii?“ Sheng Shaoyou odsunul pohár a nedôverčivo sa naňho pozrel.

Naozaj je to možné? Korunný princ podsvetia, neoficiálny kráľ krajiny P a dedič Jianghu, ktorý si vydláždil cestu k moci krvou, teraz zrazu odovzdáva únoscov polícii?

To je skoro dojemné. Čo to teraz točíme, edukačné video „Život v právnom štáte“?

„Ty osobne si ich odovzdal?“

„Áno,“ prikývol Hua Yong. „V civilizovanej spoločnosti pod vládou zákona je lepšie prenechať trestanie zákonu. Bál som sa, že ak by som to vyriešil po svojom, bol by si nahnevaný.“

Sheng Shaoyou síce nie je žiadny morálny vzor, a k ľuďom, ktorí sa ho pokúsia zabiť, nemá ani štipku súcitu, ale keď to vyrieši polícia – ešte lepšie.

Len netušil, že za celé tie dni žiadne policajné oddelenie v Jianghu ani v celej krajine P nedostalo hlásenie o únose.

Mladý cisár X Holdings nikdy nenechá žiť človeka, ktorý siahol na život jeho „kráľovnej“. Najmä nie do nasledujúceho rána.

Izba, v ktorej sa nachádzali, bol luxusný apartmán 9901 hotela X.

Obrovský priestor – obývačka, kuchyňa, pracovňa aj malá posilňovňa.

Po všetkom, čo sa stalo, po strate krvi a bolesti, Hua Yong zariadil, aby tu Sheng Shaoyou ostal, oddychoval a zotavil sa. Dokonca mu pridelil osobného výživového poradcu.

Sheng dovtedy celé desiatky hodín nič nejedol. A keď sa prebral, množstvo informácií a emócií ho paralyzovalo. Sadol si na posteľ a chvíľu relaxoval, keď zrazu v bruchu začul hlasný zvuk čriev.

Hua Yong sa jemne usmial: „Pán Sheng, máte hlad?“

„Je to v poriadku,“ odvetil Sheng tvrdo. „Nie som hladný. Najprv sa osprchujem.“

Z postele do kúpeľne to bolo len pár krokov.

Ale jeho nohy... boli ako rozmočené rezance v citróne. Mäkké, nekontrolovateľné. Sheng sa postavil, zachytil sa čela postele a prudko sa nadýchol, aby udržal rovnováhu.

Pod Hua Yongovým horiacim pohľadom sa pohol. Tvár mal chladnú, akoby sa nič nedialo. No každý krok po tých pár metroch bol ako pochod na popravisiko.

Miesto, ktoré ho celú noc chamtivo prijímalo, teraz bolelo akoby sa trhalo, a brušná dutina, ktorú roztiahla tá panovačná sila, bola boľavá a napuchnutá ako kus vaty.

Keď ho uvidel potkýnať sa, Hua Yong sa usmial a natiahol ruku, aby mu pomohol: „Pán Sheng, pomôžem ti.“

Pohľadný mladík mierne skrivil pery, tieň jeho hustých mihalníc pokojne padal pod oči, krásny a neškodný: „Prepáč... je to celé moja vina, nedokázal sa sa kontrolovať...“

Jeho náhle ospravedlnenie spôsobilo, že Sheng Shaoyou sčervenel. Pokúsil sa striasť jeho ruku, ktorá ho podopierala, ale jeho zápästie bolo chytené a pevne vtiahnuté do jeho náručia.

Enigmove mäkké pery sa dotkli milencovho červeného ucha: „Pán Sheng, nebuď stále taký silný. Nakoniec trpíš ty a zle je potom mne. Obaja na tom prehráme. Nestojí to za to.“

Z tohto kúpeľa sa mu zatočila hlava.

Sheng Shaoyou sa nedokázal vyslobodiť a nebol dostatočne silný. Nakoniec len čakal, kým sprcha skončí, a potom bol pritlačený do vane a bozkávaný, až kým nebol celý nahý.

Hua Yongova zväčšená tvár mu zaplnila výhľad a chladné orchideové feromóny spôsobili, že Sheng Shaoyou nedokázal povedať nie.

Z kúpeľne vyšiel až vtedy, keď mal telo takmer celé červené.

Hua Yong držal fén a pomaly sušil Shengovi Shaoyouovi vlhké vlasy.

Sheng si medzitým sklonil hlavu, prstami si prechádzal po stehnách a lýtkach a masíroval si stuhnuté svaly – presne tak, aby uvoľnil bolesť.

Tichým hlasom sa ho Hua spýtal: „Ešte to bolí?“

Sheng Shaoyou mal pocit, že mu od hanby horí celá hlava. Zaťal zuby, odtiahol mu ruku a ostro povedal: „Je to v pohode.“

Hua Yong si nalial masážny olej do dlaní a prišiel mu masírovať nohy: „Môžem ti to premasírovať?“

„Chcem jesť,“ Sheng Shaoyou sa snažil uhnúť. „Chceš ma nechať zomrieť od hladu?“

Hua Yong jemne nadvihol krásne tmavé obočie ako jemné ťahy atramentom na bielom papieri, no to, čo povedal, nútilo tvár sčervenieť: „Nakrímim ťa.“

Jemne mu dlaňami masíroval boľavé nohy a upokojujúce orchideové feromóny zrazu zosilneli: „V kŕmení pána Shenga som naozaj dobrý.“

Sheng Shaoyou bol z toho podpichovania taký omámený, že sa mu zatočila hlava, a nenávidené prsty, ktoré sa chystali posunúť ďalej, bezohľadne testovali hranice.

Sheng Shaoyou sa zamračil a márne sa ho pokúsil zastaviť: „Nehýb sa.“

„Musím pritlačiť,“ povedal Hua Yong. „Pán Sheng má tenkú kožu. Vonku varia sluhovia. Určite nechceš, aby som ťa vyniesol, však? Ak si nezatlačíš boľavé svaly, ako sa odtiaľ dostaneš sám? Hmm?“

„A kto to podľa teba spôsobil?“

„Ja,“ Hua Yong sa znova usmial.

Tento mladý muž, známy po celej krajine a s veľkou mocou, je úplne iný než legenda o chladnom a nemilosrdnom človeku. Naopak – je mierny, trpezlivý, vždy ustupujúci a často sa smeje.

„Ospravedlňujem sa. Je to všetko moja vina. Ale Pán Sheng má tiež svoj podiel. Je to preto, že si príliš očarujúci.“ Jeho pery sa opäť priblížili, akoby bozk nič nestál, keby nevyužil každú príležitosť pobožkať Sheng Shaoyou, bola by to prehra..

Keď ho Sheng Shaoyou nechal bozkávať a hladkať, svaly a kosti sa mu uvoľnili až do príjemného tepla a všetok hnev z neho opadol.

Prvotriedne upokojujúce feromóny mali úžasný účinok. Keď masáž skončila, bolesť sa výrazne zmiernila a Sheng Shaoyou vstal z postele s pocitom sviežosti.

Na stoloch vonku boli rozložené ľahké, elegantné jedlá a dokonale uvarená kaša.

Sheng Shaoyou kašu nemá rád. Vytiahol stoličku, sadol si na čalúnené sedadlo a mierne zvrátil obočie: „Kaša?“

Hua Yong stál za ním, zohol sa a objal ho zozadu dopredu, rozmaznane povedal: „Je dobrá na žalúdok, vypiješ trošku?“

„Ja kašu nepijem.“ Kašu neznáša najviac.

„To, čo rád ješ, je buď príliš studené, alebo príliš výrazné. Pán Sheng má v tomto málo skúseností, určite má veľa tráviacich ťažkostí. Ak si teraz neupravíš žalúdok, ľahko dostaneš hnačku...“

Farba, ktorá mu práve zosadla z tváre, mu znova vystúpila. Vedel o sebe, že sa vie nahnevať pre hlúposti, ale bezohľadnosť tejto orchidey nemohol zniesť, tak otočil hlavu a vražedne sa naňho pozrel.

Hua Yong okamžite stíchol, potom si líce nežne pritlačil k jeho a jemne sa oň obtrel: „Prosím, Pán Sheng, vypi aspoň trochu kaše a zostaň so mnou, dobre?“

Sheng Shaoyou sa ani nestihol poriadne nahnevať a jeho hnev zhorel a okamžite zhasol Hua Yongovým mäkkým

tónom. Takmer mal podozrenie, že malý cisár z krajiny P získal vládu tým, že sa vedel maznať?

Ale bol teraz na Hua Yongovom území a človek mu už postavil dlhé schody dolu, takže samozrejme mohol len zísť.

Sheng Shaoyou chladne odfrkol, zdvihol miskú a napil sa.

Nečakal, že kaša bude celkom chutná. Mäkké ryžové zrnká nasiakli jemnú arómu vývaru a boli príjemné na chuť.

Ako sa mu naplnil žalúdok, posledné zvyšky hnevu v srdci sa postupne rozplynuli.

Sheng Shaoyou vypil dva hlty kaše, pozrel sa hore a zistil, že Chang Yu z X Holdings sedí na pohovke neďaleko.

V meste Jianghu sa konala luxusná hostina a všetci sa snažili zúčastniť.

Napriek tomu sa Chang Yu len zriedka chce objavovať na verejnosti na spoločenských podujatiach.

Predtým sa zúčastnil vzácnjej večere, ktorú usporiadal nový prezident Obchodnej komory Jianghu. Tento nový prezident, viac ako päťdesiatročný muž, to potom využil ako materiál na vychvaľovanie sa viacerými vecami.

Keď ho Sheng Shaoyou uvidel, okamžite spozornel. No potom si uvedomil, že ako pravá ruka skutočného majiteľa X Holdings je logické, že nebude ďaleko od Hua Yonga.

Ale čo to má za výraz v tvári?

Chang Yu, ktorý strnulo sedel na pohovke, bol úplne šokovaný jemným a koketným pohľadom svojho šéfa. Výraz v jeho tvári sa dal ťažko opísať, ale stále si zachovával profesionalitu a slušnosť a snažil sa odvrátiť zrak od očí, ktoré by mu každú chvíľu vypadli z jamiek.

Takýto Hua Yong bol úplne iný než ten, ktorého poznal.

Hoci už dávno vedel, že tento „mužský Daji“, ktorému takmer musel osobne podávať kašu, je ten miláčik, ktorého Hua Yong už dávno obdivuje.

No Chang Yu, ktorý len zriedka videl, ako Hua Yong a Sheng Shaoyou spolu skutočne komunikujú, sa aj tak musel veľmi snažiť, aby zachoval pokoj a zabránil tomu, aby mu od šoku sánka spadla na zem..

V tej chvíli zrazu trochu pochopil Shen Wenlangov kolaps.

Boli totiž dávno zvyknutí na Hua Yongovu chladnú ľahostajnosť, silu a rozhodnosť pri zabíjaní.

Takže tento pohľadný mladík pred ním, ktorý bol pred svojím milencom mäkký a poddajný ako jahňa, bol v skutočnosti veľmi, veľmi... desivý.

Kapitola 47

Množstvo lieku, ktoré mal, vystačí len na jeden týždeň.

Sheng Shaoyou sa cítil úplne zatlačený do kúta.

Ak odloží všetko ostatné bokom, už len kvôli tomu prekliatemu špeciálnemu lieku si nemohol dovoliť príliš sa s Hua Yongom pohádať.

Ale každá sekunda strávená s Hua Yongom ho nútila spochybňovať vlastný život.

Hua Yong bol stále rovnaký Hua Yong — jemný výraz tváre, mäkký hlas, vôňa orchideových feromónov. Až na to, že teraz v ňom bolo viac Alfy, inak bolo všetko ako predtým. Lenže on už zďaleka nebol tou slabou Omegou, ktorú treba chrániť.

Pre špičkovú Alfu bolo príliš ťažké prijať, že ho „niekto pretiahol“ — a ešte k tomu iná Alfa. No keď sa pozeral na tú tvár, Sheng Shaoyou nedokázal povedať nič skutočne tvrdé.

Ešte horšie však bolo zmieriť sa s tým, že on, ako Alfa triedy S, bol vlastne „použitý“ ako Omega inou Alfou.

Takéto vyjadrenie zjavne Hua Yonga urazilo: „Použitý?“ Pohľadný mladík zvrátil obočie. „Pán Sheng, ako môžeš použiť takéto diskriminačné slovo? A vôbec, prečo hovoríš, že *ja som použil teba a nie ty mňa?*“

Sheng Shaoyou sa zadrhol.

To, čo Hua Yong povedal, znelo logicky. Omega si naozaj môžu pomôcť rôznymi pomôckami, aby uvoľnili túžbu.

Nie! Prečo by Alfa mala vysvetľovať Omega, ako používať pomôcky?! Dočerta! Všetko je to vina tohto malého úchyla!

Táto téma bola príliš citlivá. Všetky detaily včerajšej noci sa mu nezadržateľne vynorili v pamäti.

Sheng Shaoyou si nevyhnutne spomenul na svoje vlastné ruky, ktoré sa ho držali, a na svoje nohy pevne obtočené okolo Hua Yongovho pása, ktoré sa nechceli pustiť, keď bol vzrušený. Tvár sa mu rozpálila a zlostne povedal: „Odchádzam.“

„Si najedený? Kam ideš? Pôjdem s tebou.“

„Späť do firmy.“ Sheng Shaoyou odstrčil Hua Yongovu ruku a vybuchol: „Nemáš nič na práci? Nemáš sa vrátiť a riešiť svoje veci?!“

„Mám.“ Hua Yong prikývol. „Momentálne som veľmi voľný. Aby som mohol pána Shenga prenasledovať, špeciálne som si zariadil trojročnú dovolenku.“

Získať si partnera je dôležitá a vážna záležitosť. V porovnaní so Sheng Shaoyouom je všetko ostatné nepodstatné.

Sheng Shaoyou na chvíľu onemel, potom sa uškrnul: „Ty sedíš celý deň v Jianghu, všetko riadiš spoza opony, cisár je

ďaleko — nebojíš sa, že základňa krajiny P bude jedného dňa zničená?“

„Pán Sheng sa o mňa bojí?“

„Prestaň si namýšľať.“

„Vzal by ma Pán Sheng k sebe?“ Hua Yong sa k nemu priblížil, pôsobil úplne závisle a vážne sa spýtal: „Ak ten deň naozaj príde, prídem za Pánom Shengom, budem jesť tvoje jedlo, používať tvoje veci a zostanem pri tebe navždy, dobre?“

Vyzeral pritom smrteľne vážne, akoby skutočne čakal, že sa to všetko raz stane.

Taká reálna náklonnosť a hlboký obdiv boli vyryté v tých čistých očiach, s krásou, ktorá človeku berie dušu.

Táto smrteľná príťažlivosť spôsobila, že Sheng Shaoyou takmer zabudol, čo pôvodne chcel povedať.

Na takúto tvár nedokáže povedať „nie“ nikto. Hua Yong zostane po jeho boku poslušne navždy. Ako by to mohlo byť zlé?

Ale keď si spomenul na včerajšie nezmysly a zvrhlosti a na trápnu bolesť v spodnej časti tela, Sheng Shaoyou zaťal zuby a zúrivo vytlačil tie slová: „To nie je dobre.“

„Najviac nenávidím túlavých psov.“ Odsunul stoličku a postavil sa.

Hua Yong sa nehneval ani nevyzeral sklamane. Akoby odmietnutie od Sheng Shaoyoua bolo normálne a tak to má byť.

Zdvihol oči, pohľad mal jemný a pokojný, neodvracal ho od Sheng Shaoyoua ani na okamih: „Oh, takže Pán Sheng má rád víťazov. To je skvelé. Ja som dobrý vo vyhrávaní a nikdy neprehrám.“

Krátko po deviatej ráno už Chen Pinming čakal vo vstupnej hale hotela X.

„Váš pán Sheng bol unesený.“ Srdce Chen Pinminga sa takmer zastavilo, keď prijal telefonát od Chang Yu.

Teraz mal zmiešané pocity a neustále si v hlave opakoval slová z toho hovoru.

Rodina Sheng si len zriedka robí nepriateľov – tak prečo by niekto uniesol práve pána Sheng? Mohlo to byť...

Keď si spomenul, že X Holdings sa spojili so skupinou HS, aby zasiahli proti Shengfang Bio, a na toho pohľadného mladíka s orchideovou vôňou, ktorý sa zo sekretára HS Group Shen Wenlanga (Omega) zmenil na skutočného kontrolóra X Holdings, Chen Pinming pocítil nepokoj.

Niekoľkokrát volal pánovi Shengovi, ale nikto to nezdvihol.

Chen Pinming sedel v hale nervózny až do druhej popoludní, no stále sa nič nedialo.

Práve keď váhal, či má podniknúť ďalší krok, pán Sheng Shaoyou konečne vyšiel z privátneho výťahu z najvyššieho poschodia.

Chen Pinming si s úľavou vydýchol a rýchlo k nemu pribehol: „Pán Sheng!“

Nestihol riešiť, či je to vhodné – natiahol ruku, vyhrnul mu rukáv a s úzkosťou v hlase sa spýtal: „Nie ste zranený?“

Rana na zápästí pána Shenga bola vizuálne šokujúca. Na prvý pohľad to tmavofialové, rozdrvené zápästie vyzeralo, akoby ho niekto porezal – bola to stopa po lane, ktorým ho únoscovia zviazali príliš silno.

Hua Yong okamžite odišiel privolať lekára.

Rana bola starostlivo ošetrená, vydezinfikovaná a potom natretá liekom, teraz už výrazne vybledla.

Enigmova trvalá značka nielenže pomohla Sheng Shaoyouovi prečistiť krv, ale výrazne zvýšila aj schopnosť hojenia telesných rán.

V tejto chvíli už začervenanie a opuch na zápästí ustúpili, no veľká plocha modrín spôsobených zrazeninami krvi bola stále šokujúca a vyzerala mimoriadne kruto.

Aj keď poškodené miesto už nekrvácalo, stačilo to na to, aby Chen Pinmingovi, verného ochrancu svojho pána, bodlo pri srdci.

„Ako sa to stalo? Zavolali ste políciu? Kde je páchatel?“

„Sekretár Chen.“ Hua Yong prišiel bližšie, pokojne odsunul Chen Pinmingovu ruku, ktorá držala Shengovo zápästie, mierne sa naňho usmial a zdvorilo povedal: „Páchatel je už zadržaný. Nemusíte sa obávať.“

Pri tom nenápadnom pohľade Chen Pinminga zamrazilo na temene hlavy a podvedome ustúpil o krok späť: „D-dobrá... dobrý deň.“

Hua Yong jemne prikývol a tichým hlasom sa opýtal: „Pán Sheng sa vracia do práce. Pripravili ste auto?“

„Auto čaká vonku.“

„Pán Sheng.“ Hua Yong sa otočil, jeho pohľad zmäkol. „Poďme. Poveziem sa tiež vaším autom.“

Tentokrát sa ani nespýtal, či môže, akoby si bol istý, že ho Sheng Shaoyou neodmietne.

„A... liek pre tvojho otca...“

Sheng Shaoyou sa zastavil, otočil sa a pozrel naňho, v očiach mu prebleskol chladný tieň.

Hua Yong sa naňho upokojujúco usmial: „Už som poslal ľudí, aby ho odviezli do nemocnice, takže tam nemusíš ísť

osobne. Keď Pán Sheng skončí v práci, pôjdeme spolu za tvojim otcom, dobre?“

Jeho ohľaduplnosť Sheng Shaoyoua veľmi prekvapila.

Podľa povestí bol šéf X Holdings krutý človek, ktorý urobí čokoľvek, aby dosiahol svoj cieľ. A podľa toho, čo si svet myslel o malom cisárovi z krajiny P, predpokladal, že Hua Yong bude ten typ, čo ho donúti poslúchnuť tým, že mu bude liek držať nad hlavou ako hrozbu.

Teraz však Hua Yong takto ohľaduplne myslel naňho a ešte sa ponúkol doplniť liek — Sheng Shaoyou nevedel, ako na to reagovať.

Zbiť ho alebo odmietnuť s ním ísť v tejto chvíli by sa zdalo ako akt nevďačnosti.

Sheng Shaoyou, ktorý bol zavesený na morálnom kríži, nemal inú možnosť, ako dovoliť Hua Yongovi, aby s ním nastúpil do auta. Obaja sedeli v aute, stehná sa im dotýkali, pleciami opierali o seba — vyzeralo to veľmi dôverne.

Keď kráčali celú cestu z podzemia k výťahu, Chen Pinming si všimol, že chôdza jeho šéfa je trochu zvláštna. Pod inhibičnou náplasťou na jeho krku akoby slabunko žiarilo niečo fluorescenčné, akoby... mal vytetovaný kvet?

Hua Yong sa po celý čas držal tesne za Sheng Shaoyouom a niekoľkokrát sa ho pokúsil zachytiť, ale Sheng Shaoyou ho prudko odtiahol.

Ale tento mladý muž, o ktorom sa hovorilo, že je mocný a nebezpečný, no ktorého meno mnohí ani nepoznali, sa vôbec nenahneval.

Naopak — dlaň, ktorú mu Sheng predtým odrazil až sčervenela, si jemne pošúchal a s výrazom dotknutého, ale sladkého výrazu potichu povedal: „Pán Sheng, bolí to.“

„Keď sa bojíš bolesti, tak odo mňa choď preč.“ Sheng Shaoyou navonok vyzeral drsne, ale vnútri bol mäkký. Slová mal ostré, no pohľad mu aj tak sklízol na červenú ruku toho mladého muža.

Je predsa Alfa, tak prečo je taký citlivý a krehký? Nielenže má kožu takú bledú, ale stačí sa jej dotknúť a hneď sčervenie?

Naozaj ho to bolí?

Sheng Shaoyou zaváhal, ale potom si spomenul, že táto kráska jednou rukou nadvihla ťažkú drevenú skriňu, ktorá ho drvila – určite nezomrie z dvoch rán.

Keď si to uvedomil, jeho kolísajúce srdce znova stvrdlo.

Dočerta! Tento malý klamár je silný ako príšera! Z dvoch buchnutí určite nezomrie, tak prečo by mu ho mal byť ľúto?!

Niekoľko kľúčových členov výskumného tímu práve v konferenčnej miestnosti prezentovalo výsledky svojej práce. Sheng Shaoyou sa k nim dočasne pridala, aby si vypočul správu o pokroku výskumu génových nožníc. Hua Yong sa

vôbec nevyhýbal podozreniu a sedel po jeho pravici, sprevádzal ho a počúval celý priebeh.

Keď sa všetci rozišli, v miestnosti zostali len Sheng Shaoyou, Hua Yong a Chen Pinming.

Hua Yong zrazu zdvihol oči a povedal: „Sekretár Chen, prosím, môžete na chvíľu odísť? Chcem sa s Pánom Shengom porozprávať.“

Chen Pinming sa pozrel na Sheng Shaoyoua s váhaním: „Pán Sheng...?“

Sheng Shaoyou položil papiere z ruky: „Ak máš niečo povedať, nemôžeš to povedať normálne tu?“

Hua Yong sa naňho znovu usmial, úplne neškodný: „Veľmi rád to poviem tu, ale Pán Sheng — si si istý, že chceš, aby aj ostatní vedeli podrobnosti z včerajšej noci?“

Hoci slová „včerajšej noci“ nijako nezdôraznil, Sheng Shaoyou, ale zdalo sa, že Sheng Shaoyoua tieto dve slová zasiahli. Tvár mu stuhla a uši mu rýchlo očerveneli.

Podal papiere Chen Pinmingovi a pokojne povedal: „Sekretár Chen, zoberte to, prosím, do kancelárie. A zatvorte za sebou dvere.“

Vo vzduchu visela zvláštna atmosféra — napätá, trochu trápna a nejasne intímna.

Chen Pinming nemal ani čas sa tomu vyhnúť, rýchlo schytil dokumenty a ušiel z konferenčnej miestnosti, akoby utekal od nebezpečenstva.

Prásk— dvere sa zavreli.

Hua Yong sa pomaly postavil, pristúpil k priehľadnému sklu konferenčnej miestnosti, stlačil tlačidlo na diaľkovom ovládači a žalúzie medzi dvojitým sklom sa spustili.

Sheng Shaoyou nevedel, čo má za lubom, len sedel so založenými rukami a snažil sa pôsobiť pokojne bez ohľadu na to, čo sa stane.

Hua Yong spustil závesy, otočil sa a vrátil sa k nemu. „Pán Sheng.“

„Čo je?“ Sheng Shaoyou sa oprel v kresle a pozrel naňho zdola: „Pán Hua, čo pre vás môžem urobiť?“

„Sekretár Chen je lojálny, ale nie je dosť ohľaduplný. A okrem toho — nemôže byť pri tebe 24 hodín denne.“

„Je to len sekretár. Prečo by mal byť pri mne 24 hodín denne?“

„Ale kto ťa bude chrániť?“

„Som dospelý chlap a Alfa. Potrebujem, aby ma niekto chránil?“

„Áno.“ Hua Yong sa naňho pozeral zhora s veľmi jemným pohľadom v očiach. „Áno. Pán Sheng navonok si tvrdý, ale vnútri mäkký, ľahko sa necháš oklamať. Aj keby si si spravil

nepriateľa, možno si to ani neuvedomíš. Z toho, čo sa stalo včera, som sa ešte nespamätal a naozaj sa necítim dobre, keď ťa mám znova nechať samého.“

„A kto si ty, že sa máš o mňa báť?“ Sheng Shaoyou sa zasmial od hnevu. „Za koho ma považuješ?“

Hua Yong nebol jeho príbuzný ani jeho priateľ. Aj keď už boli spolu a spali spolu, bolo to postavené na klamstvách. S takýmto nejasným vzťahom — prečo by sa mal Hua Yong oňho starať?

Pohľadný mladý muž naňho ticho hľadel veľmi dlho, potom zrazu jemne nadvihol kútiky pier a pokojne sa usmial: „Kto som pre teba ja? Pán Sheng, čo si myslíš?“

Sheng Shaoyou sa naňho díval rovnako uprene, bez úniku, a chladne povedal: „Pán Hua, myslím, že si už odo mňa získal všetko, čo si chcel. Takže... už by ti to mohlo stačiť, nie? Netreba ďalej plytvať časom a tváriť sa, že v tom je nejaká náklonnosť.“

Diabolská orchidea s nebezpečnou vôňou mierne zvrátila obočie, sklonila sa a jej jemná tvár sa zrazu priblížila veľmi blízko. Jeho horúci dych s chladnou vôňou mu ovial tvár.

„Hrať sa?“ Jeho hlas bol veľmi tichý a dychtivý, takže Sheng Shaoyouovi znecitlivelí uši, akoby ich zasiahol elektrický prúd, a polovica jeho tela strpala.

„S Pánom Shengom to myslím vždy vážne.“

Sheng Shaoyou onemel.

Táto hlboká náklonnosť — človek ani nevie, či je pravá alebo falošná — sa naozaj nedá jednoducho odmietnuť.

Kým takto premýšľal, Hua Yongove štíhle prsty už stihli zachytiť jeho kravatu, potiahnúť ho dopredu a ich pery sa takmer dotkli.

„Pán Sheng je môj Alfa, môj výhradný ‚Omega‘. Bojím sa o teba, milujem ťa a chcem ťa chrániť. Budem sa k tebe správať dobre a budem za teba zodpovedný do konca svojho života.“

„Ja nepotrebujem uh—“

Ústa, ktoré sa práve chystali vysloviť odmietnutie, boli pevne umlčané.

Silná orchideová vôňa mu zaplnila nos, telo sa mu začalo nekontrolovateľne zohrievať.

Posledné zvyšky odporu voči Hua Yongovi sa počas toho bozku rozpadli a zmizli.

Ako Alfa triedy S, ktorý hľadá na ostatných zhora, je Sheng Shaoyou arogantný a pyšný. Len zriedka si niekoho váži a nikoho nikdy skutočne nemiloval.

A spätne si uvedomil, že ani s bozkávaním nemá veľa skúseností.

Tieto až príliš časté bozky a extrémna kompatibilita medzi ním a Hua Yongom boli preňho niečím, čo nikdy nezažil.

Obaja sa do seba prudko zaplietli – surovo, dych sa im miešal, až napokon od seba odtrhli, lapajúc po vzduchu. Sheng Shaoyou sa však nestiahol dosť rýchlo, a tak ho Hua Yong chytil za bradu a jemne uhryzol – ako trest.

Sheng sykol od bolesti a zlostne naňho zazrel: „Čo do pekla chceš robiť?“

Hua Yong odvetil bez mihnutia oka: „Chcem ťa prenasledovať. Dvoriť ti.“

„Opakujem — nie som gay a Alfy sa mi nepáčia.“

„Áno. Viem. Ale aj tak chcem byť zamilovaný do pána Shenga.“

Ty vieš hovno!

Láska? Alfa a Alfa?

Skôr než Sheng Shaoyou stihol začať nadávať, Hua Yong sa ho znova dotkol. Jeho prsty sa pomaly presunuli od brady k lícu, centimeter po centimetri, s výrazom, ktorý pripomínal vzácne opatrné zaobchádzanie. „Pán Sheng, nemáš ma rád?“

Jeho mihalnice boli veľmi dlhé a keď hovoril, pery — ešte stále vlhké a lesklé od slín Sheng Shaoyoua — sa otvárali a zatvárali ako háčik, ktorý vytiahol z jeho srdca tú najodolnejšiu svrbiacu túžbu. „Nemáš veľmi rád práve túto tvár?“

Hua Yongov hlas bol veľmi pokojný a jeho oči hlboké. Mal vytrvalosť a náklonnosť, ktorú Sheng Shaoyou nemohol

pochopiť, čo Sheng Shaoyoua nekontrolovateľne fascinovalo.

Zdá sa, že bez ohľadu na to, aké škandalózne sú slová, stávajú sa dôveryhodnými po tom, čo prešli jeho ústami a vyslovila ich táto osoba.

„Pán Sheng, buď so mnou. Naozaj ťa mám rád. V tomto živote budem mať rád len teba a budem na teba dobrý.“

A to, v čom bol dobrý, bolo presne to, čo mal Sheng Shaoyou najradšej.

Hua Yongova tvár, jeho výraz, tón aj náklonnosť boli presne správne — ako sada cukrom obalených guliek, ktorým sa jednoducho nedá odolať.

„Daj mi ešte jednu šancu. Odplatím sa Pánovi Shengovi celým svojím životom. Prosím, áno?“

Sheng Shaoyou mal v hlave bzučanie a takmer podvedome prikývol.

Našťastie mu zostalo ešte trochu rozumu a s námahou sa vyhrabal z popola túžby. Tváril sa pokojne a bez výrazu sa spýtal: „Čo sa ti na mne páči?“

„Všetko.“

Čo?

Sheng Shaoyou zostal ohromený nečakanou odpoveďou a hneď nato sa spamätal. „Všetko?“

„Áno. Všetko. Pokiaľ je to pán Sheng, páči sa mi to.“

Už pred desiatimi rokmi vedel Sheng Shaoyou veľmi dobre používať takéto vety, aby opil rozum malým Omegám.

Má rád všetko na ňom? To predsa nie je možné.

Vzhľad, povahu, vedomosti, rodinu, majetok, úspechy...

Nie je možné, aby mal človek všetko a vo všetkom bol dobrý.

Kto na svete dokáže milovať všetko na niekom inom?

Aj keď klameš, mal by si použiť mozog! Takáto odpoveď je príliš odfláknutá.

Opierajúc sa o Hua Yongovu hruď, ktorá sa ešte stále nakláňala dopredu, Sheng Shaoyou ho trochu odstrčil: „Pán Hua je naozaj odvážny. Škoda len—“
Usmial sa chladne: „Škoda len, že ja som veľmi sebavedomý človek. My dvaja sme sa predtým nikdy nestretli — okrem tej návštevy v nemocnici. A ty hovoríš, že sa ti páči na mne *všetko*?“

„Áno.“ Hua Yongove oči boli jasné a výraz pevný, bez náznaku pretvárinky.

Sheng Shaoyou naňho dlho pozeral, no Hua Yong zostal pokojný, vyrovnaný, ani trocha previnilý.

Aký bezočivý malý šialenec!

Sheng Shaoyou si povzdychol a spýtal sa: „Poznáš ma už dlho?“

Hua Yong na chvíľu stuhol, potom odpovedal: „Áno.“

„Hua Yong, dám ti ešte jednu šancu.“ Pozerajúc mu priamo do tých hlbokých očí, Sheng Shaoyou povedal: „Spýtam sa ťa iba raz. Ak zistím, že si mi znova klamal, tak vypadni. Čím ďalej, tým lepšie.“

„Od tej chvíle — aj keby si znova útočil na Shengfang Bio, či už by to bolo bankrotom alebo akvizíciami, je mi to jedno. Tie cielené lieky od Shengfanga už nechcem. Ja som ja a on je on. Nie som zodpovedný za jeho život. Navyše — máme staré príslovie: *život a smrť sú vec osudu, bohatstvo a chudoba sú dar nebies*. On stále žije v sne, že ma môže mať pod kontrolou naveky — ale ten sen sa mal už dávno skončiť.“

Hua Yong poslušne prikývol: „Dobre, pýtaj sa.“

Všetko, po čom túžil, bolo na dosah. Klamať teraz by mu prinieslo len problémy.

Hua Yong už dávno vedel, že Sheng Shaoyou najviac nenávidí klamstvá.

Najprv jednoducho nemal inú možnosť než klamať. Ale teraz — ak by mu znovu klamal, je dosť možné, že sa už nikdy nestretnú.

Nie je až taký hlúpy!

Kapitola 48

„Kedy si ma stretol? Ako si ma stretol?“

„Pred pätnástimi rokmi,“ povedal Hua Yong. „V Japonsku.“

Pred pätnástimi rokmi – vtedy mal Sheng Shaoyou dvanásť rokov, takže Hua Yong mal vtedy asi...

Sheng Shaoyou sa zamračil: „Koľko máš teraz rokov?“

„Dvadsaťtri.“

Do čerta! On je od neho v skutočnosti o štyri roky mladší! Tento prekliaty malý klamár!

Takže pred pätnástimi rokmi... Hua Yong mal iba osem?!

Sheng Shaoyou sa mu zahľadel do tváre, silou sa snažil vybaviť si, kde mohol Hua Yonga ako dvanásťročný vidieť – márne.

Pred viac ako desiatimi rokmi Shengfang skutočne často chodil na pracovné cesty do Japonska.

Biotechnológie v Dongyangu (Japonsku) boli v tom čase najpokročilejšie v celej východnej Ázii. V tých rokoch Shengfang prebral mnoho odborníkov z technologických spoločností Dongyangu a postupne vytvoril mladý výskumný tím, ktorý si získal veľké uznanie v Jianghu.

Ako druhá generácia, do ktorej boli vkladané veľké nádeje, často Sheng Shaoyou vo svojom voľnom čase cestoval po svete spolu s obchodnými delegáciami Shengfang Group.

A Dongyang bol jednou z destinácií, kam často chodieval.

Napriek tomu si nevedel spomenúť, kde by mohol stretnúť Hua Yonga.

Hua Yong už dávno tušil, že Sheng Shaoyou si na udalosti z toho roku úplne nespomína.

Aj keď nikdy nebol presvedčený o Sheng Shaoyouovej vnímavosti, musel by klamať, keby povedal, že ho nesklamalo, keď jeho milované dievča* úplne zabudol.

(*pozn.: Sheng Shaoyou ho v minulosti považoval za dievča)

Ale Hua Yong sa tým nenechal odradiť.

Pretože dávno vedel, že Sheng Shaoyou je nestály, zabúda a nikoho nemiluje. Ale je láskavý, jemný a navonok tvrdý, no vo vnútri mäkký. Je veľmi náročný typ milenca.

V týchto dňoch sa ho Hua Yong snažil nenápadne zmeniť.

Úmyselne sa dotýkal niektorých mínových polí, na ktoré Sheng Shaoyou nebol veľmi citlivý — napríklad mu upiekol sušienky, ktoré on nejedáva, alebo mu pripravil čínske raňajky, aj keď vedel, že má radšej západné jedlá.

Dúfal, že Sheng Shaoyou sa pre neho postupne zmení a bude ochotný skúšať, ustúpiť a urobiť kompromis.

Napokon — tolerancia je predohra lásky.

Hua Yong ticho povedal: „Vo všeobecnosti majú Alfy ku mne iba dva druhy pocitov. Buď ma chcú dostať do postele, alebo mnou pohrdajú, ale aj tak ma chcú dostať do postele. No ak len trochu pohnem prstom a dám im lekciu, hneď pochopia, že so mnou — už samotná myšlienka na to bude potrestaná Bohom.“

Jeho oči boli nádherné a jemné línie v jeho zreniciach sa pod svetlom trblietali tak oslnivo, že Sheng Shaoyou, ktorý sa naňho díval, na okamih otupil.

Hua Yong sa na neho usmial a povedal: „Ty si iný ako oni. Keď sme sa prvýkrát stretli, pohrdal si mnou, ale zároveň si ma chránil.“

„Pán Sheng bol vždy veľmi jemný.“

Vyrastajúc v rodine, ako je Beichao Holdings, bol Hua Yong zvyknutý vídať ľudí, ktorí sa tvária jemne, no v skutočnosti sú krutí a bezcitní.

Ale Sheng Shaoyou je presný opak. Navonok pôsobí tvrdo, ale vo vnútri je veľmi mäkký.

Hua Yongovo prebudenie (diferenciácia) sa odohralo v lete, keď mal osem rokov.

V počiatočnom štádiu diferenciácie mal zlú náladu, prudkú povahu a po celý deň zachmúrenú tvár — ako malé vlča v manickej fáze.

Navonok pôsobil tak slabo a jemne, že sa vždy našli ľudia, ktorí nechápali jeho skutočnú povahu a prišli si ku nemu po smrť.

Deň, keď stretol Sheng Shaoyoua, bol horúci letný podvečer.

Osemročný Hua Yong už veľmi skoro vedel, že je trinástym dieťaťom svojho otca. Ale jeho otec, Hua Yan Wuming — skutočný vládca Beichao Holdings — mal oficiálne len sedem detí.

Od malička bol teda „trinásty mladý pán“ niekým, koho sa hanbia ukázať na verejnosti. Najviac neoblúbené a opovrhované nelegitímne dieťa spomedzi všetkých mladých pánov.

Preto, keď ho uprostred banketu obkolesila skupina vážnych, dobre vychovaných mladých pánov, zostal pokojný. Na násilné vyhrážky a šikanu bol zvyknutý.

Deti vždy veľmi hladko zdedia od svojich rodičov schopnosť pohrdať, vylučovať a šikanovať. On bol na to už dávno otupený.

„Je niečo v neporiadku?“ opýtal sa pokojne osemročný Hua Yong s rukami vo vreckách.

Vodcom skupiny bol vysoký, tučný mladý Alfa. Povýšene povedal: „Nič. Len riešime, či si chlapec alebo dievča.“

Hua Yong: „A čo to má s vami spoločné?“

Tučný mladý Alfa: „Nič, ale chcem to vedieť.“

Tento tučný Alfa pochádzal z rodiny priemyselníkov. Jeho otec riadil najväčšiu továrenskú firmu na výrobu batérií v celom Japonsku. Vďaka tomuto zázemiu mal medzi štyrmi malými Alfami, čo stáli za ním, takmer najvyššie postavenie.

„Ty,“ ukázal na chudého chlapca, ktorý bol očividne o pár rokov starší než oni, „choď a stiahni mu nohavice.“

„J-ja?“

Ten, na koho ukázal, bol jediný Beta medzi deťmi. Nikdy medzi nimi nebol vítaný.

Hua Yongova matka mala polovičný japonský pôvod a tentoraz prišiel do Japonska spolu s ňou – navštíviť rodinu v jej rodnom meste. Ale rovnako ako v krajine P, ani tu mu jeho nie veľmi slávny pôvod nedovolil zaradiť sa medzi deti z vyšších kruhov.

Aj keď mal Hua Yong výnimočný vzhľad, jeho povaha bola extrémne chladná a jeho spôsoby priame a kruté – nedalo sa s ním nadväzovať priateľstvá. V krajine P mala jeho „desivá“ povest' široký dosah a málokto sa odvážil prísť pred neho a hľadať smrť takto otvorene.

Ale toto bola jeho prvá návšteva Japonska. A v očiach japonskej mladej generácie bol len slabý malý biely králik – s chladným pohľadom a arogantným správaním, ale v skutočnosti bezmocný.

Chudý malý Beta pristúpil váhavo bližšie: „No... nehýb sa, my sa len chceme pozrieť... a potvrdiť.“

„Potvrdiť čo?“ spýtal sa pokojne Hua Yong – jeho čisté oči vyzerali ako obsidiánové či sklenené guľičky.

„Či máš penis!“ Vysoký tučný Alfa sa náhle rozrehotal.

Keď sa rozosmial, ostatné deti sa pridali. V rohu záhradného altánku sa rozliehal detský smiech.

„A čo ak ho mám? A čo ak nie?“ Hua Yong stále stál s rukami vo vreckách. Japončinu ovládal rovnako dobre ako úradný jazyk krajiny P – tak plynule, že by nikto nepovedal, že vyrastal v inej krajine.

„Ak ho máš, odrežeme ti ho.“ Vodca, malý A, sa prestal smiať a úsmev mu z tváre výrazne zmizol.

„Ešte si sa nediferencoval, ale podľa kostry a tváre si najskôr Omega. Omegy musia v budúcnosti len roztriahnuť nohy a rodiť pre nás. A to, čo máš vpredu – aj tak to nebudeš potrebovať, tak to rovno môžeme odrezať.“

„Oh.“ Hua Yong sa naňho pozrel bez výrazu: „A ty si sa diferencoval na čo?“ Jemne privoňal vzduch: „Nízkoúrovňová Alfa?“

Jemné červené pery sa mierne zdvihli: „Moja mama kedysi povedala, že keby vopred vedela, že jej dieťa sa diferencuje ako podradné, radšej by ho hneď po narodení utopila v pisoári. Lebo byť podradný je to isté ako byť postihnutý.“

„Ty—!“

„Povedal som niečo zlé?“ Hua Yong sa naňho pozrel a dodal: „Keby som bol ty, určite by som radšej zomrel, ako mal byť neužitočná, podradná Alfa. Je na tom niečo zlé?“

Tvár vysokého tučného Alfu celá očervenela. Rozbehol sa a chcel Hua Yonga udrieť do tváre.

Hua Yong sa tomu ľahko vyhol.

Na rozdiel od svojich rovesníkov, ktorí často podvádzali na hodinách boja, mal Hua Yong vrodenu túžbu stať sa najsilnejším, neprekonateľným. Preto si vážil každú príležitosť, ako zosilnieť.

Malý A ho udrel celou silou, ale minul. Bol taký nahnevany, že sa mu zdeformovala tvár. Dupol nohami a zakričal: „Na čo ešte čakáte? Zabite ho!“

Hua Yong mal stále bezvýraznú tvár, ale jeho oči stmavli — boli hlboké a nebezpečné ako spiaci vlk.

Pred ním stáli štyria Alfi, všetci vyšší než on. Dokonca aj jediný Beta bol o polovicu hlavy vyšší.

Obkľúčili Hua Yonga ako vysoký vrch a vrhli naňho veľký tieň, ktorý zastrel slnečné svetlo ako šedý závoj.

Hua Yongove oči stmavli a pomaly vytiahol ruky z vreciek. Podráždenosť v počiatočnom štádiu diferenciácie mu rozkolísala emócie a celé telo mu horelo.

Zátylok pulzoval – odtiaľ sa valila neznáma energia a horúčava, ktorá sa šírila do končatín a zaplavovala každý nerv.

Na špičke nosa a na čele mal tenkú vrstvu potu, jeho dokonale tvarované pery boli mierne zovreté, obočie tmavé a pohľad neuveriteľne jasný.

„Chyťte ho! Vyzlečte mu nohavice!“

Skupinka malých Álf si vyhrnula rukávy a obkolesila ho, dvaja mu pritlačili ramená. Vodca zovrel päšť a vystrel ruku, aby ho udrel do tváre.

Nepreceňujte svoje schopnosti.

Hua Yong sa chladne díval na tú skupinu nevedomých mladých pánov, vyhrnul si rukávy a chystal sa im dať lekciu.

No nečakane sa nad ich hlavami ozval prudký výkrik: „Prestaňte!“

Tento silný hlas okamžite prerušil detské násilie.

Aj keď sa títo mladí páni správajú povýšenecky, stále majú len osem či deväť rokov. Keď ich niekto pri šikane pristihol,

všetci na chvíľu spanikárili a päť-šesť hláv sa naraz otočilo, zmätene sa obzerajúc.

Zo stromu sakury neďaleko skočila dolu rýchla postava.

Bol to veľmi pekný Alfa, vyzeral ako žiak druhého stupňa základnej školy — no oblečený v najmodernejšom na mieru šitom večernom obleku. Hoci len napoly dorastený chlapec, mal široké plecia, úzky pás a náznak budúcej charismatickej kráľovskej aury, ktorá raz ovládne svet.

Hua Yong si pokojne strčil ruky späť do vreciek. Vzduchom sa niesla jemná vôňa pomarančového likéru.

Vôňa feromónov zmiešaná s trpkastým dozvukom dreva prúdila jeho rozpaleným telom pomaly a pokojne ako voda, a upokojovala nepokoj v jeho vnútri.

Hua Yong mal veľmi vysoký potenciál diferenciácie. Podľa hodnotenia feromónového lekára sa v blízkej budúcnosti s najväčšou pravdepodobnosťou diferencuje na super-vysokoúrovňovú Alfu.

Teoreticky — jediný, kto môže priťahovať Alfu, je Omega.

Preto si Hua Yong najprv myslel, že mladík pred ním — ten, čo síce vyzeral podráždené, že ho vyrušili, ale aj tak nedokázal zakryť svoju žiarivosť — je Omega, ktorá je s ním vysoko kompatibilná.

Lenže čoskoro zistil, že sa mýlil.

Keď k nemu ten druhý pristúpil, konečne si potvrdil, že tento pohľadný a oslňujúci mladý brat, ktorý vyzeral, akoby spadol z neba, je Alfa úrovne S.

Osemročný Hua Yong bol omámený vínovou vôňou feromónov tejto vysokoúrovňovej Alfy natoľko, že sa mu zrýchlil dych. So široko otvorenými očami zísal na jeho tvár.

Takúto príťažlivosť nikdy predtým nezažil.

„Kto si? Prečo sa staráš do mojich vecí?“

Podradný vodca, malý A, bol slaboch, ktorý vedel len vykrikovať. Vyceril zuby a zareval, ale kvôli strachu z feromónov vysokej úrovne sa neodvážil priblížiť.

„Kto som?“

Chlapec sa oprel o kmeň stromu, oči mal napoly privreté, akoby sa ešte úplne neprebral z popoludňajšieho spánku. Slnko presvitало cez medzery v listoch a dopadalo na jeho hladkú, krásne tvarovanú tvár, pokrývalo jeho dokonale vyrezané línie jemnou, zlatistou vrstvou.

Bol taký pekný, že vyzeral, akoby práve vyšiel z časopisu.

„Vyrušil si môj spánok, a ešte sa opovažuješ pýtať, kto som?“

Hua Yong na neho hľadel v omámení.

Nikdy predtým takého človeka nevidel. Bol taký pyšný, že pôsobil ako Boh zostúpený z nebies, a každé slovo, ktoré venoval iným, znelo ako dar.

„Sheng Shaoyou.“ Mladík zdvihol hlavu, otvoril oči a povedal: „Tak sa volá človek, ktorý ťa ide zbombardovať. Zapamätaj si to.“

„Sheng? Si ten hosť z Jianghu? Prečo, prečo sa staráš do cudzích vecí?“

„Potrebujem dôvod na to, aby som ťa naučil správať sa?“

Vôňa feromónov vysokopostaveného Alfa sa zrazu stala silnou a prinútila malých A, ktorým ešte úplne nenarástli vlasy, ustupovať jeden po druhom, zavýjajúc a zakrývajúc si žľazy na zadnej strane krku.

Sheng Shaoyou trochu otočil tvár a povedal: „Najviac neznášam, keď väčšina šikanuje menšinu. Nehovoriac o tom, že—“

Spustil ruky, ktoré mal založené na hrudi, postavil sa a zhora sa pozrel na to dieťa s červenými lícami v dave.

Pravdepodobne od strachu to dieťa rýchlo dýchalo, peknú tvár malo pokrytú tenkou vrstvou potu, oči sa mu ligotali slzami — akoby sa každú chvíľu malo rozplakať.

Také krásne.

Je to Omega?

Niet divu, že dospelí hovoria, že Alfovia bývajú očarení Omegami. Kto by nemal rád takúto peknú malú bytosť?

Po prvý raz v živote sa stalo, že mu Omega rozbúchala srdce.

Pohľadom prešiel po malých Áľách naokolo a ešte viac zvrátil obočie: „Naozaj ste úbohí — toľkí Áľi a idete šikanovať Omegu.“

Skupina malých Áľ naňho vystrašene civela.

Feromóny tohto človeka boli absurdne silné. On je... Alfa úrovne S?!

Účinok S-úrovne potlačujúcich feromónov bol obrovský, lenže Sheng Shaoyou zámerne kontroloval ich silu aj rozsah. Preto tie nevychované malé Áľfy, aj keď sa zľakli a začali kričať, neutrpeli žiadne vážne následky.

Ale bolesť z potlačenia vysokou hladinou feromónov úplne stačila na to, aby títo rozmaznaní mladí páni, ktorí ešte nikdy nedostali „lekciu od života“, zaplatili svoju cenu.

Chvíľu sa ozýval len plač a kvílenie o milosť.

Rozdiel úrovní bol príliš veľký — tento „boj“ sa ani nedal nazvať bojom.

Netrvalo dlho a ten tučný Alfa, čo viedol ostatných, už nedokázal ani len vykrikovať hrozby. Skupinka malých Áľ sa nakoniec stiahla a utekala preč — vedúci tučný A spolu s ostatnými, vedenými vysokým a chudým Betom, ktorý bol menej citlivý na feromóny.

Ako splašené vtáky sa rozprchli.

Na mieste zostala stáť len malá Omega, ktorá bola ešte pred chvíľou terčom šikany.

Sheng Shaoyou nemal rád tento typ spoločenských udalostí už od začiatku.

Na túto cestu cez oceán vôbec nešiel dobrovoľne — Sheng Fang (jeho otec) veril, že ako budúca hlava skupiny musí čo najskôr získať meno a rešpekt v medzinárodných spoločenských kruhoch.

Po tom, čo ešte chvíľu zvládal spoločenské povinnosti na bankete, sa Sheng Shaoyou — predstierajúc únavu — vyhovoril, že ide na toaletu. Namiesto toho sa vytratil do nenápadného kúta záhradného parku, aby si zdriemol. Tam ho nakoniec zobudila skupina malých detí.

„Ahoj.“

Tvár malej Omegy bola celá zúbožená, očné kútiky a nos mal začervenané, až to človeku prišlo ľúto. Sheng Shaoyou nadvihol bradu jeho smerom súcitne: „Pod' sem.“

Hua Yong len veľmi zriedka niekoho poslúcha.

Ale feromóny tohto človeka voňali tak príjemne a navyše sa ho zastal —zabránil tomu, aby sa z tejto situácie stala špinavá bitka.

Zaváhal — ale nakoniec sa predsa len pohol a poslušne prišiel.

Žľazy na jeho zátylku, ešte úplne nediferencované, pálili horúčavou. Nepokoj a horúca krv v jeho tele boli silnejšie ako kedykoľvek predtým. Sheng Shaoyou ho chytil za rameno,

pritiahol ho k sebe, dlaňou mu zakryl rozpálené žľazy a ticho mu pri uchu povedal: „Hej, zavri oči.“

Hua Yong ostal zaskočený, zdvihol pohľad — a stretol sa s tmavými očami. Zrazu sa mu prudko rozbúchalo srdce a krv sa mu rozprúdila.

Najprv si myslel, že je to tým, že je v skorom štádiu diferenciácie a cudzie feromóny spôsobili tachykardiu.

Ale akosi... nie.

Pretože pri diferenciácii sa ukázalo, že Hua Yong nereaguje na *žiadne* feromóny — ani Alfa, ani Omega.

Feromónovým lekárom to bolo trápne a dokonca sa začali obávať, či sa z neho nestane „sexuálne chladný“.

Ale zdá sa, že to tak celkom nie je. Nie je „sexuálne chladný“.

Opojná vôňa vína a dreva, ktorá sa niesla z tela mladého muža, spôsobila, že Hua Yongovi vyschlo v ústach a srdce sa mu prvýkrát rozbúchalo rýchlejšie. Nedokázal tomu odolať — zaboril tvár do jeho jemného, teplého ramena.

Sheng Shaoyou občas prejavil náklonnosť — a to bolo preňho také nezvyčajné, až mu to prišlo fascinujúce.

A keď sa ten krásny malý „Omega“ (ako si o ňom vtedy myslel) k nemu pritúlil s dôverou a závislosťou... pocítil čistú, skoro detinskú radosť.

Lenže následne zistil, že svaly na chrbte tohto „krehkého“ tela boli oveľa tvrdšie, než si myslel.

Objal Omegu okolo pliec, cítil jeho napätie a nepokoj, a pomaly vysielal vysokú hladinu upokojujúcich feromónov. Tichým hlasom ho upokojoval: „Dobre, už sú preč. Neboj sa. Zostaň chvíľu tu so mnou pokojne, o chvíľu to prejde.“

Boli veľmi blízko — no Sheng Shaoyou stále necítil žiadne feromóny z Hua Yonga. Nedalo mu to, a tak pustil jeho ramená a spýtal sa: „Ty si Beta?“

V jeho tmavých očiach sa objavil úprimne prekvapený výraz. Sheng Shaoyou tomu nemohol uveriť: „Toto je prvýkrát, čo vidím takého krásneho Betu!“ Ako to povedal, hneď cúvol o krok dozadu — upokojujúce feromóny na Bety takmer vôbec nepôsobia, takže by len zbytočne míňal energiu.

„Nie.“

Hua Yong len zriedkakedy niečo niekomu vysvetľuje, ale tentoraz povedal: „Nie som Beta, len som sa ešte nediferencoval.“

„Aha,“ prikývol Sheng Shaoyou, „preto nič necítim.“

Hua Yong zdvihol bradu a dôrazne dodal: „Ale už sa čoskoro diferencujem.“

„Oh.“ Sheng Shaoyou si oprášil prach z ramien a povedal: „Mal by som už ísť.“

Keď videl, že sa otočil a chystá sa odísť, Hua Yong okamžite chytil roh jeho saka: „Sheng Shaoyou.“

„Hm?“ Mladík sa otočil: „Čo ešte chceš?“

Hua Yong si siahol do vrečka – a zistil, že si so sebou nevzal mobil. „Môžeš tu chvíľu počkať? Idem si po jednu vec, hneď sa vrátim.“

„Oh.“

Nestihol bežať po telefón, preto Hua Yong rýchlo našiel čašníka, požiadal ho o papier a pero, a potom sa ponáhľal späť.

Našťastie – tam stále bol!

Sheng Shaoyou neodíšiel. Čupel na zemi a pozorne sledoval mravenisko. Keď uvidel, že sa Hua Yong vracia, okamžite vstal.

Hua Yong mu s mierne začervenanou tvárou podal papier a pero: „Môžeš mi dať kontakt?“

„Chceš mi poďakovať?“

„Mm.“

Sheng Shaoyou sa na to ešte nediferencované decko trochu pobavene pozrel, zobral mu papier a pero, jednou rukou na papier napísal krížik – „X“ – a vrátil mu to späť do ruky: „Nemusíš mi ďakovať. Keď ťa v budúcnosti niekto bude šikanovať, nestoj tam ako hlupák. Keď ich nedokážeš poraziť,

utekaj. Keď sa nevieš ochrániť, tak sa aspoň nauč požiadať o pomoc.“

Tento raz už naozaj musel odísť. Ak by neodišiel, nestihol by druhú polovicu salóna, na ktorom mal byť prítomný jeho otec.

Sheng Shaoyou sa otočil, zdvihol ruku a zamával dieťaťu, ktoré tam stále stálo: „Tak teda – čauko, decko.“

Hua Yong sa díval, ako odchádza, potom sklonil hlavu a zadíval sa na veľké X, ktoré zabralo väčšinu papiera.

X. ?

Pyšné a tajomné – naozaj trochu ako on.

Hua Yongovi sa nevedomky nadvihli kútiky pier a usmial sa. Sklonil zrak k miestu, kde pred chvíľou stál Sheng Shaoyou, a tam na zemi zazrel niečo guľaté, kovové.

Prešiel tam, zohol sa a zdvihol to.

Bol to veľmi starý vreckový hodinový strojček s opakujúcim sa vzorom a veľkým písmenom „S“ uprostred ciferníka. Pravdepodobne rodinné dedičstvo rodu Sheng.

Aj rodina Hua má pár prsteňov – rodinné dedičstvo, ktoré sa odovzdáva len ďalšiemu nástupcovi rodu a jeho partnerovi.

Keď na to pomyslel, zovrel kovové vreckové hodinky pevnejšie v dlani.

Hua Yong si staré hodinky aj papier s písmenom X vložil do vrecka.

A od toho dňa – jeho ľavé vrečko, ktoré bolo vždy prázdne, sa zaplnilo ťažkým srdcom.

Kapitola 49

Keď práve prevzal rodinný podnik a len čo si začal budovať vlastné postavenie, Hua Yong premýšľal, či by nemal ísť rovno za Sheng Shaoyouom.

Ale zdržal sa.

Stretnúť ho iba raz bolo veľmi málo. Potreboval viac času, aby si ho pripútal k sebe a udržal pri sebe.

Vyššie desať rokov – vždy, keď bol Hua Yong sklúčený alebo podráždený – sám cestoval z krajiny P do Jianghu a našiel si miesto čo najbližšie k Sheng Shaoyouovi.

Stačilo sa naňho pozerieť z diaľky a okamžite pocítil uspokojenie. A zároveň ešte väčšiu silu a motiváciu.

Chcel čo najrýchlejšie stabilizovať obchodnú situáciu v krajine P a rovnako rýchlo opraviť a vyčistiť tú obrovskú, špinavú a rozbitú loď, ktorú po sebe zanechal jeho otec.

Čím rýchlejšie, tým lepšie – aby sa z toho mohol vymaniť a čo najskôr prísť za Sheng Shaoyouom.

Keď ide o korisť, ktorú miluje už roky, skúsený lovec má v sebe nekonečnú trpezlivosť. Krok po kroku spriada hustú sieť.

Po tých rokoch musel Sheng Shaoyou naňho úplne zabudnúť. Ale Hua Yong o ňom vedel všetko.

Vedel, aký je výnimočný, aký je promiskuitný, mal veľa žien a že ich striedal bez výčitiek.

A vedel, že na rozdiel od neho — ktorý sa musel prebojovať medzi mnohými súrodencami — bol Sheng Shaoyou v srdci spoločnosti Sheng Fang Group vždy jediný dedič.

Hua Yong mal fotografie Sheng Shaoyoua od detstva až po dospelosť.

Poznal jeho záujmy, zvyky, osobné príbehy aj to, aký typ partnera preferuje.

Počas mnohých nocí, keď sa mu po ňom príliš cnelo a nedokázal sa ovládnuť — vybral vreckové hodinky a jemne ich hladil, akoby sa dotýkal tváre tej jedinej Alfy, ktorá mu kedy rozbúchala srdce.

Hua Yong mal všetky dôvody veriť, že jeho zvláštna diferenciácia existuje len preto, aby získal práve túto Alfú.

Túžil ho vlastniť, ovládnuť ho. Chcel, aby ten pyšný mladý muž, ktorý vtedy zoskočil zo stromu ako spasiteľ, raz spadol do jeho náručia.

Na jar druhého roku Hua Yongovej vlády, napriek všetkým odporom, premenoval skupinu na X.

V tom istom roku investoval do HS a pomohol Shen Wenlangovi získať pevné postavenie v meste Jianghu.

Ďalej — Hua Yong, ktorý bol posadnutý vôňou feromónov svojho milovaného, osobne viedol HS pri akvizícii známej

chemickej spoločnosti. Odvtedy táto dcérska spoločnosť vyrába sériu produktov „**Zuizhi**“, ktoré sa na trhu stali veľkým hitom.

Pôvodná vôňa feromónov Sheng Shaoyoua bola taká príťažlivá, že Hua Yong v skrytosti dúfal, že ju bude milovať celý svet. Ale nakoniec – skutočne ju môže vlastniť iba on.

Papierik, na ktorý Sheng Shaoyou kedysi len tak náhodne nakreslil kríž („X“), bol starostlivo zarámovaný a zavesený v predsedovej kancelárii na najvyššom poschodí skupiny.

Toto „kaligrafické dielo“ od jeho milovaného, staré viac než desať rokov, Hua Yongovi neustále pripomína, že už získal všetko, čo chcel – okrem jedinej Alfy, ktorá sa mu kedy dotkla srdca.

„Tak to je.“

Neexistuje dôvod, prečo by Hua Yong nemal získať to, čo chce.

A tak – o pätnásť rokov neskôr – sedel oproti Sheng Shaoyouovi, presne tak, ako si želal. Veľmi blízko pri ňom, a díval sa naňho s úsmevom.

V porovnaní s detstvom sa Hua Yong veľmi zmenil. Hoci je v jadre stále chladný, rozhodný a nemilosrdný, naučil sa k človeku, ktorého miluje, ukázať jemný a láskavý úsmev,

hovoriť mäkko, správať sa rozmaznane, a dokonca plakať, keď treba.

„Takže chceš povedať, že ma miluješ už pätnásť rokov?“

„Nie je to tajná láska,“ opravil ho Hua Yong. „Každý, kto ma pozná, vie, že milujem Pána Shenga. Bez Pána Shenga nezniesiem ani sekundu.“

Pristúpil bližšie – jeho hlas bol veľmi nežný, ale nesmierne vážny. S pohľadom plným úprimnej náklonnosti sa spýtal: „Pán Sheng, a ty? Máš ma rád?“

Sheng Shaoyou sa zrazu stiahol, akoby mu po ušnom laloku prebehla elektrina. Po chvíľke ticha vôbec nevedel, ako prehovoriť – keď konečne našiel hlas, vyprskol podráždene: „Neznášam klamárov.“

„Už ti nikdy nebudem klamať,“ povedal Hua Yong. „Prisahám. Ak ešte raz Pánovi Shengovi zaklamem, nech vyjdem von a nech som—“

„Stačí!“ zamračil sa Sheng Shaoyou a prerušil ho. „Nepredvádzaj mi prisahy pred očami. Chceš, aby som mal smolu?“

„Prepáč,“ ospravedlnil sa Hua Yong okamžite, ticho a s neuveriteľne miernou povahou.

Sheng Shaoyou sa naňho dlho díval, potom sa zrazu spýtal: „Čo je medzi tebou a Shen Wenlangom?“

Hua Yong sa mu pozrel priamo do očí. Nijako neskrýval obdiv a fascináciu, a úprimne sa opýtal: „Čo tým myslíš, Pán Sheng?“

Sheng zaťal zuby a tie slová z neho vyšli takmer cez ne: „Čo asi do pekla?! Ako si prišiel k tým zraneniam, keď si sa posledné dva razy vrátil? A čo znamená tá tvoja *jednotka za osmičke*?!“

Hua Yong sa jemne usmial: „Pán Sheng, nežiarli. Všetko som si spravil sám.“

Kto tu, do pekla, žiarli! Skôr ho ide roztrhnúť od nervov.

Sheng Shaoyou s chladnou tvárou poklopkal prstami po stole. „Vysvetli.“

Hua Yong sa k nemu sklonil a pobožkal ho: „Pán Sheng ma má tiež rád, však? Preto nechceš, aby som trpel.“

Sheng Shaoyou sa uhol jeho perám a podráždene zasyčal: „Povedal som, aby si to vysvetlil, tak prestaň rozprávať nezmysly! Vysvetlíš to normálne, alebo vypadni!“

„Chcem to vysvetliť pekne,“ povedal Hua Yong, objal ho a nechcel pustiť. Utešujúca vôňa orchideí mu stúpala do nosa a znemožňovala mu hnev.

„V tom čase som bol v zraniteľnom období... mal som syndróm párenia. Bál som sa, že ti ublížim, tak som si našiel zámienku a odišiel.“

„Syndróm párenia?“

„Áno,“ prikývol Hua Yong. „Keď ťa vidím, nedokážem sa ovládať, chcem ťa objať. Keď ťa nevidím, šaliem. Lebo ťa mám až príliš rád.“

„Nemyslím si, že som až taký príťažlivý.“

„Si,“ povedal Hua Yong. „Pán Sheng je moje ópium, moja mačacia mäta. Si návykový.“

„Takéto sladké reči boli pred osemsto rokmi zastarané! Dnešní stredoškólači nehovoria takéto staromódne slová lásky, keď sú zamilovaní.“ Sheng Shaoyou mal tvár rozpálenú, no predstieral chlad a uškrnul sa: „Pán Hua vie síce naháňať ženy špinavými trikmi a klamstvami, ale tie tvoje vyznania... stoja fakt za prd.“

„No, tak to zmením.“ Hua Yong to povedal a dlaňou jemne prikryl žľazu na Sheng Shaoyouovom krku, prinútil ho otočiť tvár k sebe. Jeho ruka bola síce mäkká, ale držanie pevné. Postoj mal tvrdý, no hlas zostal mäkký: „Poviem presne to, čo chce Pán Sheng počuť. Ak niečo neviem, naučím sa. Stačí, ak mi dovoľíš zostať pri sebe.“

„Byť pri mne?“ Sheng Shaoyou sa pokúsil ustúpiť, ale tá štíhla dlaň na jeho zátylku bola ako kus mäkkej ocele privarená ku krku – nepohol sa ani o centimeter.

Schválne jeho slová prekrútil: „Čo to znamená? Že si Pán Hua náhodou obľúbil predstavu, že sa poníži a bude mojím sekretárom?“

Hua Yong sa naňho pozeral bez mihnutia oka – a naozaj prikývol:

„Ak by bol Pán Sheng ochotný, bolo by to skvelé.“

„Chceš ukradnúť miesto Chen Pinmingovi?“ Sheng Shaoyou stiahol Hua Yongovu ruku z krku, zamračil sa a varoval: „Robiť môjho sekretára je iné ako byť šéfom X Holdings. Musíš ma počúvať. Ak ti poviem, aby si išiel na východ, nemôžeš ísť na západ.“

Hua Yong sa usmial: „V počúvaní Pána Shenga som veľmi dobrý. Budem vždy po tvojom boku a budem ťa chrániť.“

„Ja potrebujem tvoju ochranu?“

Kvôli Alfa hrdosti to rýchlo opravil, takmer bez prechodu: „Nepotrebuješ. Ja som ten slabý... a potrebujem ochranu od Pána Shenga.“

Tak je to správne.

Sheng Shaoyou to s nevôľou prijal. A tak sa „sekretár Hua“ úspešne sám ponúkol a cez vlastné nadšené presadzovanie dostal v Shengfang Biotech druhú prácu.

Medzitým mal Sheng Shaoqing posledné dni naozaj smolu.

Dal veľké peniaze, aby niekto vybavil záležitosť – a dopadlo to úplne zle. A k tomu sa už vôbec nedokázal

skontaktovať s tými, čo si od neho peniaze vzali a sľúbili „upratať problém“.

Navrchu spoločnosti sa všade hovorí, že predseda Shengfang Biotech – Sheng Shaoyou – bol nedávno unesený, ale našťastie sa vrátil živý a zdravý.

A práve to Sheng Shaoqinga rozčuľovalo ešte viac.

Dal toľko peňazí, našiel najspoľahlivejšie kanály, najkúsenejšieho „lovca Alfi“... tak prečo je Sheng Shaoyou bez škrabanca?!

Zúfalo obvolával ľudí, no tí dvaja mizerní Alfi, ktorí vzali jeho peniaze, akoby sa vyparili.

Skazený a znechutený odletel do VIP salónu kasína v Austrálskej osobitnej administratívnej oblasti, že sa tam pár dní odreaguje. Ako to dopadlo? Prehral osem ciferné číslo.

V ten večer bol ešte viac frustrovaný – zavrel sa v hotelovej izbe, objednal si alkohol a nechtiac sa opil.

Omega, ktorá ho zabávala v posteli, sa ho snažila utešiť všetkými spôsobmi.

Prekrásna Omega sa k nemu naklonila, chcela ho pobožkať, objasť – no sponzor ju podráždene odstrčil.

„Vypadni, nemám náladu.“

Omega tomu nerozumela, ale stále sa snažila usmievať a chlácholiť ho: „Je to len malá strata. Pre pána Shenga je to len kvapka v mori. Netreba sa trápiť.“

„Vyzerám ako niekto, kto sa rozčuluje kvôli drobným peniazom?“ zafrflal Sheng Shaoqing a odgrgol si. Nikdy si nezarobil ani cent sám, ale ani na sekundu ho nenapadlo, že prehrať desiatky miliónov za noc je veľká vec.

Omega sa usmiala a lichotila mu: „Presne tak, mladý pán Sheng je veľkorysý a bohatý, každý to vidí. Tak mi povedz, čo ťa trápi, možno ti viem niečo poradiť.“

Sheng Shaoqing si znovu dolial víno, letmo sa na tú Omegu pozrel a posmešne sa zasmial: „Môj brat s nosom nahor! Celé dni ma otravuje! Ale keď s ním nič nezmôžem ani ja, čo s tým asi tak môže urobiť taká malá štetka ako ty?“

Keď videla, že je ochotný hovoriť, Omega sa nadchla a naliehala, aby pokračoval.

Sheng Shaoqing bol opitý a vyklopil všetko – aj to, čo mal aj nemal povedať.

Tá Omega, dlhé roky ponorená vo svete pôžitku a manipulácií, rozumela ľudskej povahe. Počúvala veľmi pozorne, v hlave jej to rýchlo pracovalo, a napokon vyvodila záver: „Tvoj brat je typický prípad – tvrdý navonok, mäkký vo vnútri. Ak ho chceš naozaj dostať, sila nepomôže. Treba ho zviazať... mäkkými lanami.“

...

A Sheng Shaoyou bol v posledných dňoch naozaj pevne zviazaný tými „mäkkými lanami“.

Každé ráno, len čo otvoril oči, ten človek vedľa neho mu v správnom čase dá dobrý ranný bozk.

Predtým si Sheng Shaoyou nikdy nemyslel, že dve Alfy môžu mať až takú vysokú feromónovú zhodu.

Pôvodná vôňa Hua Yongových feromónov ho opantávala, dokonca prebúdzala túžbu ešte viac než kedysi upravené Omega arómy.

Tak veľmi ho to vzrušovalo, že sa mu skoro zatočila hlava hneď zrána – a takmer sa z neho stal „panovník, ktorý ráno nechodí na dvor“. Z toho vybuchol, odtisol Hua Yonga a nazlostene povedal: „Prestaň šíriť tú svoju vôňu!“

„Pán Shengovi sa to nepáči?“

„Nie som úchyl!“ Sheng Shaoyou odhodil perinu a vstal z postele. „Páčia sa mi iba Omegy.“

Hua Yong sa zamyslene zadíval na jeho chrbát.

Popoludní sa Sheng Shaoyou po porade vrátil do kancelárie, ale Hua Yonga tam nevidel. Chen Pinming mu priniesol pohár ľadového latté.

Sheng Shaoyou sa napil – a okamžite sa zamračil.

Jeho žalúdok nebol v poriadku, sekretár Hua mu nedovolil piť kávu, nieto ešte ľadovú. Ale dnes bol čudne pokojný, nič mu nezakázal... a čo je zvláštne – ani tu nie je.

Keď Sheng Shaoyou mlčky položil pohár a obzeral sa okolo, Chen Pinming opatrne vysvetlil: „Pán Hua si vzal voľno.“

„Voľno?“ Sheng Shaoyou sa ešte viac zamračil. „Aké voľno?“

„Nazval to PN.“

„Je mu zle?“

Chen Pinming váhal: „Keď odchádzal, nevyzeral veľmi dobre. Ale nepýtal som sa bližšie. Ak sa bojíte, môžete sa ho spýtať sám.“

Sheng Shaoyou opäť stíchol. Nebol vôbec znepokojený.

Čím ďalej odo mňa ten klamársky lepiaci sa človek bude, tým lepšie. Nemám sa o čo starať.

Napriek tomu Sheng Shaoyou ešte pred koncom pracovnej doby odišiel a ponáhlal sa do hotela.

Posledné dni ani sám nevedel, čo má za nálady – ale stále zostával v apartmáne Hua Yonga.

Sám sebe to odôvodňoval tým, že sa mu zrútil dom.

Lenže Shengovci boli známa nová generácia rodiny s absurdným množstvom nehnuteľností po celom Jianghu. Neexistovalo, že by nemal kde bývať. Navyše byt, v ktorom Hua Yong predtým krátko prebýval, bol prázdny.

Sheng Shaoyou klamal sám seba – a ešte aj zle.

Keď však videl, ako šofér ide rýchlosťou slimáka, vytočilo ho to ešte viac: „Takto pomaly? Myslíš si, že mám príliš dlhý život, a chceš mi ho trochu skrátiť?“

Šofér ešte nikdy nevidel pána Shenga takto nahnevaného, až sa zľakol. Rýchlo vysvetlil: „Hlavná cesta je dnes v údržbe, časť je uzavretá, preto je veľká zápcha.“

Nech je svet akokoľvek upchatý, nikdy to nebude viac než to, ako upchaté je srdce Sheng Shaoyoua.

Jeho nervozita a napätie boli viditeľné na prvý pohľad.

Šofér ho sledoval cez spätné zrkadlo a snažil sa ho upokojiť: „Nerobte si starosti, pán Sheng. O chvíľu sme tam.“

Urgentné? Čo by na ňom bolo, do čerta, také urgentné? To len Hua Yong neberie telefón a neodpovedá na správy. Taký tvrdohlavý šialenec predsa neumrie na „chorobu“ za pár hodín.

Sheng Shaoyou držal mobil – dlaň mal trochu vlhkú. Zaváhal, ale nakoniec zavolať Chang Yuovi.

Po dlho zvoniacom tóne sa ozval hlas:

„Pán Sheng.“

„Kde je Hua Yong?“ prešiel rovno k veci. „Je v hoteli?“

Chang Yu na chvíľu onemel, potom potichu odpovedal: „Áno.“

Sheng Shaoyou si trochu vydýchol: „Daj mu telefón.“

„Obávam sa, že teraz to nie je vhodné,“ Chang Yu zaváhal. „Šéf... je práve u lekára.“

„U lekára? Čo sa mu stalo?“

„Zneužívanie feromónových modifikátorov,“ povedal Chang Yu rýchlo, s náznakom paniky. „Je to liek stále v experimentálnom štádiu. Teoreticky sa nesmie používať dlhodobo. Príliš zaťažuje telo a má silné vedľajšie účinky.“

V tom okamihu auto došlo k vchodu hotela – a skôr, než vôbec zabrzdilo, Sheng Shaoyou otvoril dvere a vyskočil von.

Nechápal. Keď už všetko vyšlo najavo, prečo Hua Yong *stále* používal ten mizerný feromónový prípravok?

Vari nebol jediná Alfa, ktorú oklamal?

Ak je to tak... ten bývalý vládca X Holdings v P-krajine asi musel byť poriadne promiskuitný. Mal nespočet konkubín a vyprodukoval vyše tucet detí – a všetky sa mu obrátili chrbtom, až deväť synov bojovalo o trón, takže napokon musel zvoliť „toho schopného, nie prvorodeného“.

A nestálosť je zrejme dedičná. S takým otcom – čo rozsieva potomkov ako peľ – Hua Yong asi nebude o nič lepší!

Sheng Shaoyou zaťal zuby. Čím viac nad tým premýšľal, tým viac vrela krv. Hnev mu stúpал až do uší.

V apartmáne 9901 bol vymenený kombinovaný zámok. Sheng Shaoyou rýchlo zadal číselné heslo zložené z jeho a

Hua Yongových narodenín. Lenže ešte predtým, než ho dopísal – dvere sa odomkli.

Za nimi sa objavila bledá tvár.

„Pán Sheng.“ Hua Yong vyzeral veľmi zle, ale aj tak sa prinútil usmiať: „Dnes si skončil v práci tak skoro?“

Sheng Shaoyouovi v tej chvíli všetok hnev zmizol. Stačilo vidieť ten úsmev – a všetky otázky aj pochybnosti mu zostali zaseknuté v krku. „Čo je s tebou?“

„Čo by malo byť?“ Hua Yong otvoril dvere dokorán a naznačil mu, aby vošiel. „Si hladný? Nechal som kuchyňu pripraviť nejaké malé jedlo.“

Sheng Shaoyou nemal chuť na žiadne občerstvenie. Vstúpil dnu – a hneď si všimol cudzieho muža stojaceho v hosťovskej časti apartmánu. Mal na sebe upravený oblek a za ním stál niekto ako asistent, ktorý niesol hliníkový lekársky kufrík.

Hua Yong ľahostajne pozrel na Chang Yua.

Chang Yu okamžite znervóznel, vystrelil dopredu a rýchlo toho muža poslal preč: „Doktor Cai, choďte zatiaľ naspäť. Ozvem sa vám neskôr.“

Doktor Cai bol vysoký, štíhly, s veľmi bledou pokožkou. Bez výrazu prikývol Chang Yuovi, potom sa otočil k Hua Yongovi a povedal: „Zuo je tiež v Jianghu. Keď budeme mať čas, najeme sa spolu.“

Ten „Zuo“, ktorého spomenul, sa volá Long Zuo – je to Hua Yongov bratranec z matkinej strany.

Rodina Long je v krajine P veľmi známa. Long Zuo prevzal rodinný podnik v devätnástich rokoch – skutočný mladý pán. Keď nastúpil do vedenia, postupne začal čistiť rodinu – zakázal svojim ľuďom drogy aj vraždy. A pred pár rokmi sa oženil s krásnou policajtkou – mala dlhé čierne vlasy a bielu pokožku.

On a Hua Yong vyrastali spolu. Nie sú pokrvní bratia, ale sú si bližší než skutoční. Ich vzťah je omnoho pevnejší než vzťahy ostatných Hua súrodencov, ktorí sa medzi sebou bijú na život a na smrť kvôli dedičstvu.

„Viem.“

Aj keď dostal odpoveď, doktor Cai stále nemal v úmysle hneď odísť. Chvíľu premýšľal, potom ho ešte upozornil: „Musíš sa starať aj o svoje zdravie. Ak sa budeš takto ničiť ďalej, nabudúce ťa už neprijmem.“

Hua Yong nadvihol obočie a usmial sa, ale nebol to ten jemný úsmev, ktorý patrí Pánovi Shengovi. Kútiky úst sa síce zdvihli, no v očiach mal ľad – jeho pohľad bol mrazivý, nevysvetliteľne chladný: „Cai Hong, neumrieš, keď budeš menej rozprávať. Choď si po svojom, ja ťa vyprovádzať nebudem.“

Po tomto jasnom „vypadni“ doktor Cai zúžil oči, pozrel naň škaredo a odkráčal so svojím asistentom. Keď prechádzal okolo Sheng Shaoyoua, venoval mu zvláštny, ťažko čitateľný pohľad – akoby ho veľmi zaujímalo, kto vlastne je.

Hua Yong chytil Sheng Shaoyoua za zápästie a stiahol ho za seba.

Doktor Cai nadvihol obočie a uškrnul sa: „Čo to tu máš? Taký poklad, že sa naň nesmie ani pozrieť?“

„Áno, nesmieš,“ odpovedal Hua Yong. Úsmev mu zmizol, zostali len jemne nadvihnuté kútiky pier: „Po tom, čo som ho videl, ho nemôžem spustiť z očí.“

„Som Alfa,“ pripomenul mu Cai Hong. „Zdravá normálna Alfa neotehotnie len z toho, že sa pozrie na inú Alfu. Takže v tomto môžeš byť pokojný.“

Sheng Shaoyou ostal ako obarený – a hnev, ktorý len pred chvíľou utíchol, sa okamžite vrátil.

Čo to má znamenať? Len čo to ovažal, Sheng Shaoyou si uvedomil – ten doktor Cai je len A-úrovňová Alfa, a aj tak sa opovažuje z neho robiť žarty? Má ten človek poruchu mozgu?

S-úrovňové represívne feromóny zrazu prudko vystrelili.

Doktor Caiovi sa mierne zmenil výraz tváre: „S-úroveň?“ Pozrel sa na Hua Yonga – v očiach jasný nesúhlas: „Ty to fakt hráš vo veľkom.“

Hua Yong sa usmial, ale nebolo v tom teplo: „Mám aj väčšie plány — napríklad zabiť môjho nevlastného brata, ktorý príliš veľa rozpráva. Doktor Cai, chceš si to vyskúšať?“

Cai Hong bol jeho starší nevlastný brat.

Nikdy si s týmto nevyspytateľným bratom nerozumel, tak len chladno odfrkol: „Milovať sa môžeš s kým chceš, ale používaj rozum. Hlavne sa nezabíjaj. Lebo ak zomrieš, v pekle to nedokážem vysvetliť našej matke.“

„Neboj,“ povedal Hua Yong pokojne. „Kým je tu Pán Sheng, nemám to srdce zomrieť.“

Cai Hong bol nútený počúvať túto presladenú vetu a podráždene naňho z diaľky ukázal prstom: „Lepšie, aby to tak aj bolo.“

Hua Yong poslušne prikývol: „Pokiaľ bude Pán Sheng ochotný byť so mnou, budem sa žiť čo najdlhšie.“

Cai Hong, ktorý s týmto bratom nikdy nevedel bojovať, len bezmocne pokrútil hlavou: „Rob si, ako chceš. Daj mi vedieť dátum svadby. Som už starý – ak vás budem ešte chvíľu sledovať, budem musieť začať brať lieky na tlak.“

„Nie je to žiadna hra,“ opravil ho Hua Yong. „S pánom Shengom to vždy myslím vážne.“

Kapitola 50

Dvere hlasno treskli.

Len čo Cai Hong odišiel, Hua Yong okamžite odložil tú ľadovú, ľahostajnú masku. Pustil Sheng Shaoyouovo zápästie a jemne sa spýtal: „Pán Sheng, chceš čínske alebo západné občerstvenie?“

Zvyčajne sa vyhýba podstatným veciam, ale teraz z toho evidentne nevyjde.

Sheng Shaoyou sa zamračil: „Čo je s tebou? Kto bol ten človek? Tvoj brat? Lekár?“

Jeho zrak skĺzol k hemostatickej náplasti na Hua Yongovej ruke. Sheng Shaoyou mu chytil ruku, ktorú mal schovanú za chrbtom: „A toto čo je?“

Hua Yong sa mierne mykol, ale ruku mu z jeho uchopenia nevytrhol. Skôr sa zatváril ako ukrivdené dieťa: „Pán Sheng, chytáš ma tak silno, bolí to.“

Sheng Shaoyou zaťal zuby, ale aj tak si s ním nevedel rady. Trochu uvoľnil stisk: „Hua Yong, povedz pravdu. Nehovoril si, že mi už nikdy nebudeš klamať?“

„Neklamal som,“ povedal Hua Yong vážne. „Pán Sheng, nehnevaj sa. Poviem ti všetko, čo chceš vedieť.“

Sheng Shaoyou sa nevedel dobre vyhýbať otázke. Pozrel sa mu priamo do očí a spýtal sa: „Prečo si si vzal voľno?“

Hua Yong sa naňho díval, pery mu jemne zaťahali do úsmevu – taký ten nevinný, mierny, ktorý pôsobí neškodne – a odpovedal vyhýbavo: „Ten doktor Cai je odo mňa o pár rokov starší a je môj nevlastný brat. Moja mama zomrela veľmi skoro a zverila ma do jeho starostlivosti, aby sa o mňa postaral. Takže on má odvtedy potrebu neustále ma poučovať ako starší brat.“

Vyzeral trochu ukrivdene, jemne si oprel tvár o Sheng Shaoyouovu hrud' a žaloval: „Pán Sheng, on je na mňa taký zlý.“

Hua Yongovo vysvetlenie bolo očividne pokusom odvieť pozornosť, ale Sheng Shaoyou na to neskočil. Zachytil podstatné a naschvál pripomenul: „Hovoril si, že je lekár?“

„Áno,“ odpovedal Hua Yong pokojne. „Vraj je v odbore celkom známy. Ale s tou jeho povahou by vedel vystrašiť aj zdravého človeka na smrť. Niet divu, že v jeho veku ešte nikoho nemá. Kto by sa odvážil vziať si ho?“

„A čo tu robil?“

Hua Yong na okamih spozornel, sklopil oči – správval sa nezvyčajne poslušne, no ústa mal zatvorené ako mušľa, ktorú ťažko otvoriť. Odpovedal vyhýbavo: „Prišiel sa na mňa pozrieť.“

„Naozaj?“ Otvárať mušlu lastúry kvôli perle malo tiež svoje čaro. Sheng Shaoyou mu chytil zápästie, dvakrát mu po

ňom jemne prešiel prstami a trpezlivo pokračoval: „A čo zistil?“

Hua Yong zdvihol hlavu a stretol sa s jeho tmavými očami. Tvár mu jemne očervenela. „Nič vážne.“

Sheng Shaoyou sa sklonil a privoňal si.

Pôvodná ostrá orchideová vôňa zmizla. Nahradil ju jemný, pokojný kvetinový pach — Omega.

Hua Yong sa k nemu naklonil bližšie, pobozkal ho na bradu a pošepkal mu pri uchu: „Západný sendvič, čínska plnená zemička, alebo... mňa. Čo chce Pán Sheng ochutnať ako prvé?“

Sheng Shaoyou nedokázal zjesť už nič. Chytil ho pevne za bradu a zamračene povedal: „Myslíš si, že je zábava robiť si zo mňa srandu?“

„Nie.“

Jeho stisk bol silný, ale Hua Yong tentoraz nezakňučal od bolesti. Pozrel sa naňho očami hlbokými ako more: „Mám rád Pána Shenga. A chcem, aby mal Pán Sheng rád aj mňa.“

„Stačí, že zmeníš vôňu – a ja ťa zázračne začnem mať rád?“

Hua Yong zdvihol obočie a nič nepovedal, ale jeho oči jasne hovorili: *Ved' predtým sa ti to veľmi páčilo, nie?*

Sheng Shaoyou bol taký nahneváný, že mu zovrelo prsty a cítil, ako mu prudko stúpa tlak. Až teraz pochopil, prečo Cai Hong povedal, že ak má s Hua Yongom ostať dlhšie, mal by si preventívne nasadiť lieky na tlak.

„Hua Yong, ešte raz si to dovoľíš a uvidíme sa naposledy. Nie ešte aby som ťa miloval. Rozumieš?“

Hua Yong to počul jasne, no vyzeral zmätene: „Prečo?“ opýtal sa. „Nepovedal si, že máš rád vôňu Omegy? Tak som sa zmenil na vôňu Omegy. Čo je na tom zlé?“

Čo je na tom zlé?

On sa fakt opovážil spýtať, čo je na tom zlé? Pozri sa na seba — bledý ako papier.

Sheng Shaoyou uvoľnil prsty z jeho brady a s posmeškom povedal: „Jasné, vlastne na tom nič zlé nie je. Keď zomrieš, nikto ma už nebude otravovať. Môžeš pokojne ďalej používať ten tvoj mizerný modifikátor feromónov. Ja pri tebe už nebudem.“

„Počkaj.“ Hua Yong sa rýchlo načialhol a chytil ho za roh saka, ale Sheng Shaoyou ho strhol.

„Chceš zomrieť? Tak si zomri. Ja touto hrou končím.“

Jeho napnutý chrbát v okamihu narazil do teplého tela – Hua Yong ho zozadu objal okolo pása, jeho telesná teplota a vôňa orchideí ho celého zaliala teplom a prinútila zastaviť sa.

„Pán Sheng,“ zašepkal Hua Yong, keď ho držal zozadu, mierne, úprimne: „Bol som zlý. Zmením sa. Nehnevaj sa. A neodchádzaj.“

„V čom si bol zlý?“ Sheng Shaoyouho hlas bol chladný.

Hua Yong nevedel nájsť presnú odpoveď, ale neodvážil sa klamať, tak len ticho povedal: „Nemal som Pána Shenga nahnevať.“

Sheng Shaoyou sa prudko otočil a vybuchol: „Nemáš si robiť žarty zo svojho tela!“

Hua Yong na chvíľu onemel a potom reflexívne odpovedal: „Ja nezmriem.“

Takže to je ono? Len preto, že má výnimočné telo, myslí si, že si môže dovoliť všetko? Pokiaľ neumrie – je všetko v poriadku?

Sheng Shaoyou sa posmešne uškrnul: „Chceš trest, však? Tak si radšej rovno vyzleč nohavice, nech sa zabavím.“

Chang Yu, ktorý stál bokom, bol ohromený a ani sa neodvážil nadýchnuť. Nedokázal už počúvať tieto slová, ale zároveň si nebol istý, či si nemá radšej zakryť uši.

Keby počul priveľa takýchto rozhovorov, jeho pán by ho pravdepodobne umlčal.

V tej chvíli Hua Yong otočil pohľad – chladný, ostrý, presne naňho.

Chang Yu sa okamžite cítil neprijemne a veľmi diplomaticky povedal: „V skupine ma ešte niečo čaká, odídem. Ak bude niečo treba, dajte mi vedieť.“

A bez ďalších slov – sekretár Chang, známy tým, že nepanikári ani v krízach – doslova ušiel z apartmánu, akoby mu horelo pod nohami.

V obrovskej miestnosti ostali len oni dvaja.

Hua Yong natiahol ruku a rozviazal mu kravatu. Keď videl, ako sa mu ohryzok nevedomky dvakrát prevracia hore a dole, nemohol si pomôcť a otvoril ústa a priblížil sa, aby ho olízal. Bolo to skôr ako cmúľanie, citlivá hrdlová kosť bola pevne obopnutá teplými ústami, čo spôsobilo, že Sheng Shaoyouov tep na chvíľu zastavil a potom rýchlo vibroval ako bubon.

Zasiahol ho silný bioelektrický prúd. Hua Yongov teplý dych dopadol na jeho krk a jej ruky okolo neho boli naliehavé a dychtivé, rozvírili mu krv ako magma. Teplo zo zadnej časti jeho krku prúdilo jeho telom ako oceánsky prúd. Kým zareagovali, už dokončili dlhý, vlhký a horúci bozk.

Sheng Shaoyou sa díval na poblednutého Hua Yonga. Zaľúbenie v Hua Yongových očiach bolo také silné, že Sheng Shaoyou zrazu cítil, ako sa mu stiahlo srdce. Jeho prsty mimovoľne pritlačili na jeho vlhké a mäkké pery a z času na čas ich pohladili: „Už viac nerob hlúposti.“

„Ale tá vôňa—“

„Je to jedno,“ prerušil ho Sheng Shaoyou a povzdychol si. „Tvoj pôvodný pach nie je vôbec zlý.“

„Naozaj?“ spýtal sa Hua Yong.

Díval sa naň s takou vážnosťou, akoby odpoveď, ktorú dostane, bola preňho najdôležitejšia vec na svete.

„Naozaj.“

Bezvládný povzdych mu unikol z pier – no vzápätí bol úplne umlčaný.

Až do konca to nedotiahli.

Sheng Shaoyoumu sa blížilo obdobie precitlivenosti a Hua Yongove feromóny s vôňou Omega ho vzrušovali, no pri pohľade na tak bledú tvár to jednoducho nedokázal pokračovať.

Bol príliš mäkký, príliš citlivý – pri bozkávaní nemal srdce pritísnuť mu dlaňou o tvár o čosi silnejšie, nieto ešte „využiť niečiu slabosť“.

Na stole ostali všetky čínske aj západné pochutiny nedotknuté. Sheng Shaoyou mal čo robiť zvládnuť samotného Hua Yonga. Na jedlo nemal ani pomyslenie.

Napokon ho v panike odstrčil: „Dost, prestaň!“

Hua Yong trochu cúvol, zdvihol tvár a oblizol si pery: „Pán Sheng chutí tak sladko.“

Sladký ako čert!

Sheng Shaoyou ho postrčil za rameno: „Zapni si košeľu.“

V zornom poli sa mu stále mihala tá línia krásnej kľúčnej kosti odhalená medzi rozopnutými gombíkmi a pod ňou

biela, hladká hrud', ktorá sa v svetle až neprirodzene leskla – až sa z toho nedalo odvrátiť pohľad.

Tento človek je hrôzostrašný. Dokonale zapadá do všetkého, čo sa Sheng Shaoyouovi páči.

Ale je to len návnada.

Ako háčik s najlákavejším kúskom mäsa – má ho prinútiť zahryznúť sa, otvoriť ústa, prehltnúť... a nakoniec je to on, Sheng Shaoyou, kto skončí polapený a zožratý lovcom.

Lenže toto je ten najsladší podvod na svete.

Aj keď vie, že tento malý šialenec je prefíkaný klamár, spôsob, akým klame, je až príliš podľa jeho chuti. Tak veľmi, že to človek proste nechce odmietnuť.

Pod osobným dohľadom Sheng Shaoyoua Hua Yong dva dni odpočíval doma. Keď sa vrátil do práce, Chen Pinmingov postoj k nemu bol úplne iný.

„Sprievodca“ mladého pána Shengov už k nemu nebol len vecne zdvorilý ako predtým. V jeho slovách aj konaní pribudla opatrná úcta a pozornosť.

To ráno potreboval Sheng Shaoyou jeden dokument, a tak Chen Pinming vytlačené a zoradené materiály vložil priamo do rúk Hua Yongovi a povedal: „Prosím, doručte osobne dokumenty, ktoré pán Sheng bude popoludní potrebovať.“

Potom si pozrel hodinky, jemne na ne poklepal a pokojne dodal: „V tomto čase má pán Sheng pravdepodobne obedovú prestávku.“

Hua Yong sa na neho pozrel s polovičným úsmevom: „Nečakal by som, že mi sekretár Chen bude pomáhať.“

Chen Pinming pokrútil hlavou: „Nedá sa povedať, že vám pomáham. Len... je zriedkavé, aby si mladý pán niekoho obľúbil. Ak to s ním myslíte vážne, dúfam, že mu dáte domov.“

„Dám mu všetko, čo bude chcieť,“ povedal Hua Yong pokojne a prevzal zväzok dokumentov.

„A už mu nikdy neklamte,“ dodal Chen Pinming. „Mladý pán klamstvá neznáša. Vy ste prvý, kto mu toľkokrát klamal a stále ste ešte neskončili vo väzení.“

Hua Yong sa usmial: „Naozaj? Pán Sheng ma má až tak rád?“

Chen Pinming prikývol: „To vidí každý, kto nie je slepý. Ale ak ho opäť oklamete, bude vás nenávidieť.“ A keďže Hua Yongovi výrazu nechýbal pokoj, Chen Pinming doplnil: „V minulosti prišla jedna Omega na stretnutie o 25 minút neskôr a zaklamala, že mala menšiu autonehodu. Keď si to pán Sheng overil a zistil, že klamala, okamžite mi prikázal, aby som ju poslal preč. Takých príkladov je veľa. Chcete počuť ďalšie?“

„Netreba,“ povedal Hua Yong s úsmevom. „Už mu klamať nebudem.“

Nebolo to viac potrebné.

To, čo prenasledoval pätnásť rokov, mal konečne na dosah.

...

Sheng Shaoyou mal odjakživa zvyk spať napoludnie. Polhodinový spánok mu stačil na to, aby bol svieži po celý zvyšok dňa a dokázal efektívnejšie pracovať.

A práve v tento deň jeho obedný spánok trval vyše hodiny – čo sa stávalo len výnimočne.

Silné a vysoko kompatibilné upokojujúce feromóny s vôňou orchideí mu pomohli zaspáť do pokojného, sladkého sna.

Prebudil sa ostražitý – a ako prvé zbadal Hua Yongovu tvár, neprimerane blízko pri sebe.

Sheng Shaoyou sa zľakol: „Čo tu robíš?“

Hua Yong vstal z veľkej postele v odpočivárni skôr než on. Vlasy mal rozstrapatené, oči zvlhčené: „Priniesol som pánovi Shengovi dokumenty... a išiel som si k nemu ľahnúť.“

Sheng Shaoyou: „...“

„Stačí, keď tú zložku položíš na stôl vonku,“ prešiel si rukou cez vlasy, zišiel z postele a chladne dodal: „V tíme mám sedemnášť sekretárov. Ak by každý doručoval dokumenty

tým, že mi vlezie do postele, v odpočivárni by sa čoskoro nedalo ani stáť.“

„Hm.“ Hua Yong sa usmial, oči do oblúčikov: „Lenže keď som tu ja, oni sa ani nedostanú cez dvere. Nie to ešte do tvojej postele.“

Sheng Shaoyou bol príliš lenivý na to, aby sa s ním hádal, a tak sa otočil, aby si obliekol oblečenie. Keď skončil, Hua Yong mu zapol aj posledný gombík na košeli.

Popoludňajšia práca prebiehala veľmi hladko. Keď sa blížil koniec pracovného času, Chen Pinming otvoril dvere a pripomenul Sheng Shaoyouovi, že by si mal nájsť čas ísť do nemocnice.

„Vaša porucha feromónov sa mala dávno skontrolovať. A tiež – cielený liek zabral veľmi dobre. Stav pána predsedu sa výrazne zlepšil, doktor povedal, že je veľká šanca, že sa čoskoro preberie. Ak máte čas...“

„Rozumiem.“ Sheng Shaoyou podpísal cenovú ponuku, položil pero a povedal: „Zajtra ráno pôjdem do nemocnice – na kontrolu a pozrieť otca. Pozri v rozvrhu, či tam nie je niečo, čo sa nedá presunúť. Ak áno, zmením čas.“

Chen Pinming okamžite vytiahol poznámkový blok, skontroloval ho a prikývol: „Zajtra ráno máte pomerne voľné a popoludní ešte viac. Všetko, čo potrebujete vybaviť dopoludnia, môžete preložiť na popoludnie. Súhlasíte?“

Sheng Shaoyou prikývol, no skôr než stihol niečo povedať, Hua Yong sa zrazu spýtal: „Pán Sheng má poruchu feromónov? To povedal lekár?“

Chen Pinming: „Áno. A stredného stupňa. Na kontrolu mal ísť už minulý mesiac, ale pán Sheng nemal čas.“

„Tak pôjdem zajtra s ním,“ povedal Hua Yong. „Aj keď si myslím, že to bude skôr chybná diagnóza nejakého šarlatána, stále je to choroba, pri ktorej má partner spolupracovať na liečbe.“

V týchto dňoch sa Sheng Shaoyouova porucha feromónov výrazne zlepšila oproti najhoršiemu obdobiu. Už na to takmer zabudol – a keď videl Hua Yonga a Chen Pinminga, ako to horlivo riešia, nedokázal sa nezasmiať: „Partner? Odkedy? Kedy som to povedal? Tak veľmi sa s tým chceš stotožniť?“

„Áno.“ Hua Yong sa obrátil a úplne vážne povedal: „Pán Sheng je taký populárny, že bolo ťažké nájsť si vedľa mňa voľné miesto. Začal som byť skutočne nervózny.“

Výraz mal smrteľne vážny – akoby tá „pozícia vedľa neho“ bola otázkou života a smrti. Okamžite by zabil každého, kto by sa odvážil s ním o ňu súťažiť.

Chen Pinming si v duchu prehltol horkú pilulku, ale už si na také scény zvykol. Potichu opustil kanceláriu a nechal

svojmu šefovi a budúcej „pani šefovej“ súkromie – keď už výnimočne spolu vedú vážny rozhovor.

Kapitola 51

„Čo ste to povedali?“

V ordinácii sa Sheng Shaoyou zamračil, nespokojný, a jeho pohľad sa priostril, keď sa pozrel na lekára.

Feromónový lekár sa pod tým pohľadom zľakol, ale napriek tomu poslušne zopakoval odporúčanie: „Vaša porucha feromónov sa výrazne zlepšila. Hoci niektoré ukazovatele ešte nie sú úplne v norme, je to oveľa lepšie než predtým. Mali ste v poslednom čase pohlavný styk so svojím partnerom?“

Sheng Shaoyou: „...“

Hua Yong: „Mal.“

Lekár sklonil hlavu nad zdravotnú kartu, porovnal hodnoty s predchádzajúcimi a povedal: „Navrhujem, aby ste počas nasledujúceho obdobia citlivosti naďalej zostali s týmto omegom. Ak je to možné, je najlepšie udržiavať určitú frekvenciu pohlavných stykov. Mal by byť pre vás vhodný a je to omega, ktorý dokáže stabilizovať vaše feromóny.“

Sheng Shaoyou: „...“

Hua Yongova tvár potemnela. Pomaly sa k nemu otočil a s ľadovým hlasom sa opýtal: „Učíš si *môjho* Alfu, ako to má robiť s Omegou?“

Sheng naňho vrhol varovný pohľad, takže slovíčka *„už ťa život nebaví?“* mu uviazli v hrdle. No jeho oči... tie stuhli do takej chladnej temnoty, že mal človek pocit, akoby sa chystal niekoho zabiť.

Lekár, ktorý mal len niečo cez štyridsať a nechcel zomrieť priskoro, sa opatrne pozrel na pekného, androgýnne vyzerajúceho mladého Alfu stojaceho za pacientom, odkašľal si a pokračoval: „Samozrejme, ak máte vy dvaja menšinová sexuálnu orientáciu, môžete tiež skúsiť použiť nafukovaciu bábiku s vyšším stupňom zhody feromónov, aby ste zistili, či sa feromónová porucha vášho... priateľa po prijatí feromónovej útechy zlepší.“

Sheng Shaoyou: „...“

Hua Yong: „...“

Keď vyšli z ordinácie, Sheng Shaoyou mlčky zamieril rovno na oddelenie hospitalizácie, s hlavou plnou zmiešaných pocitov.

Hua Yong sa ho spýtal: „Pán Sheng, počul si, čo povedal lekár?“

„Počul. Že mám spať s Omegou.“

„Nie.“ Hua Yong chytil jeho ruku.

Hua Yongove prsty boli dlhé a štíhle, koža jemná, ale kosti tvrdé. Silno preplietol svoje prsty s jeho. Jeho teplý dych mu

ovial ucho, keď ticho povedal: „Pán Sheng, za celý ten čas si nespál s nikým okrem mňa.“

„Drž hubu.“

„Och, dobre.“ Hua Yong poslušne prikývol, stisol pery a celú cestu išiel za ním. Keď došli pred izbu Sheng Fanga, ukázal si na ústa a naznačil: „Hmmmm? (Môžem už hovoriť?)“

„Nie,“ odsekol Sheng Shaoyou bez milosti.

Hua Yong okamžite stíchol a nechal sa viesť až k posteli Sheng Fanga.

Cestou sa Sheng Shaoyou niekoľkokrát pokúsil ruku vytrhnúť, ale Hua Yong sa naňho díval tak jemne a pokorne, že vždy povolil. Až keď stáli pri posteli, zabral trochu viac, aby mu ruku uvoľnil.

Lenže tento malý bastard bol zjavne závislý na držaní sa za ruky – jeho štíhle prsty sa doslova vplietli medzi Shengove a odmietali pustiť.

Bol neuveriteľne poslušný. Keď mu Sheng zakázal hovoriť, tak neprehovoril ani slovo. Len sa naňho pozeral vlhkými očami. Ten pohľad spôsobil, že Shengovi vystrel tlak a srdce mu začalo biť ako bláznivé.

Takže ja som sa fakt zamiloval.

A keď ide o Hua Yonga, Sheng Shaoyou mal pocit, že na vzťahu Alfa + Alfa nie je vlastne nič zlé.

V ten deň sa pred posteľou Sheng Fanga neplánovane pobožkali.

Nikto nevie, kto sa naklonil ako prvý. No keď si to uvedomili, ich pery už boli pritlačené k sebe, ťažko dýchali, horúčkovo si vymieňali teplo tiel a sliny.

Ako dvaja narodení vládcovia sa nechceli nechať prevládnúť tým druhým. Bojovali o kyslík, ich feromóny – dokonale kompatibilné – sa prepletali a vytvorili neviditeľný kokón, ktorý ich tesne zviazal.

Špeciálny liek od X Holdings zaberal mimoriadne dobre. Sheng Fang, ktorý bol dlho v kóme, sa výrazne zlepšil.

Aj keď jeho vedomie stále nebolo úplne jasné, v posledných dňoch sa začal na chvíle prebúdzajúť. Niekedy len na pár sekúnd, inokedy na desať, pätnásť. No tieto okamihy bdenia boli krátke a často si ich nikto ani nevšimol.

V ten deň sa prebral práve vo chvíli, keď bolo ráno najkrajšie – okolo desiatej. Slnečné lúče prenikali cez sklo a dopadali na postavu stojacu pri posteli... nie jednu, ale dve – prepletené telá, zaliate ožiarujúcim svetlom, akoby svet dostal oslňujúcu auru.

Sheng Fang prižmúril oči pred prudkým svetlom. Matne si uvedomil, že muž, ktorý stál pri jeho posteli a bozkával iného

mladého muža... bol jeho najstarší syn – Sheng Shaoyou. Ten, na ktorého bol vždy najviac hrdý.

Je skvelé byť mladý.

Jeho popraskané pery sa jemne nadvihli.

Človek, ktorého pobozkáš priamo pred posteľou svojho otca... to musí byť niekto, koho naozaj miluješ, však?

Sheng Fang sa pokúsil zaostriť na tvár toho mladého „Omegu“, ale oči mu ťažkli ako z olova. Zavrel ich a opäť klesol do driemot.

V polospánku si náhle spomenul na svoj prvý bozk. *Malo to dieťa, ktoré bolo také hrdé ako on a pozeralo sa na všetkých zvrchu, konečne niekoho, koho miloval? To je... skvelé.*

Hua Yong mal pravdepodobne železné pľúca a Sheng Shaoyou bol postupne jeho bozkom zbavovaný kyslíka. V zmätku cítil Hua Yongove mierne chladné prsty, ako mu kĺžu po krížoch.

Zvodný malý klamár ho vášnivo bozkával, drzo mu kradol kyslík z úst a zároveň mu hladil citlivý driek a boky. Jemné dotyky sa miešali so silnou túžbou, no stále boli opatrné – akoby upokojoval splašené malé zviera.

Mäkké končeky prstov pomaly sklízli nižšie...

Sheng Shaoyou sa celý zachvel, akoby ním prešla elektrina. Po chrbtici mu vystrelil zvláštny, no dôverne

známe teplo. Vydal tiché „hmm“, čím naznačil, aby Hua Yong prestal, ale ten to nemal v úmysle.

Objímal ho tak pevne, že Sheng ho musel odtlačiť lakťom, aby sa vôbec nadýchol.

„Zbláznil si sa? Môj otec tu stále leží!“

Hua Yong stále mlčal, len sa naňho díval ešte vlhkejšími a jemnejšími očami.

„Hovor!“

„Prepáč, pán Sheng.“ Začal ticho, tým spôsobom, ktorý mu vždy roztopil srdce: „Nemohol som si pomôcť. Je to všetko moja vina.“

A úprimne... čo je na tom vlastne zlé? Je mladý. Túžba nie je hriech.

V ten večer, v apartmáne 9901 v hoteli X.

Hua Yong sa práve osprchoval a sadol si na okraj postele. Z jeho tela ešte stúpala para. Mal na sebe len napoly uviazaný sivý hodvábny župan, pod ktorým bol zjavne úplne nahý. Kvapky vody sa leskli na jeho bielej hrudi – a Sheng Shaoyou, ktorý sa snažil čítať odborný článok z oblasti biotechnológií na tablete, sa nedokázal sústrediť.

Hua do ohňa ešte prilial a dlaňou pod perinou prešiel po jeho nohách: „Pán Sheng, si zaneprázdnený?“

Nie je to očividné?

Sheng sebou mykol, strhol jeho ruku a zavrčal: „Vypadni odo mňa.“

Hua sa postavil z konca postele, pokľakol na jedno koleno, potom na druhé, a pomaly sa po posteli posúval po jeho nohách smerom k nemu. S úsmevom si šepol: „Ako by som mohol?“

Pri lezení po posteli zažmurkal a tichým hlasom dodal: „Chcem sa dostať do postele pána Shenga, ale si tak ďaleko.“

V tej chvíli už mal jeho tvár priamo pred sebou.

Sheng sa na sekundu zamotal, potom mu pricapil tablet na čelo a zamračene povedal: „Dal som ti povolenie? Len tak sa náhodne plazíš?“

Hua sa usmial, ukázal rad bielych zubov: „Nepovedal si, že nie.“

V tých privretých očiach sa zdalo, že sú háčiky, ktoré Sheng Shaoyouovi sťažovali dýchanie.

Z jeho žliaz sa začala šíriť jemná vôňa orchideí. Feromóny sa rozplývali vo vzduchu.

Hua sa zaprel dlaňami o matrac, naklonil sa a jazykom si pomaly prešiel po perách. „Chcem ťa pobožkať. Môžem, pán Sheng?“

Sheng sa díval na ten mäkký jazyk a na chvíľu stratil reč.

Tento jazyk už poznal. Bol teplý, hladký, naliehavý. Vedel sa pritlačiť, obísť zuby, vtlačiť sa medzi pery a vyhrabať dušu z tela.

Keď zbadal, že sa naňho Sheng Shaoyou díva bez mihnutia oka, Hua Yong to využil, naklonil sa bližšie a jemne mu špičkou jazyka obkreslil ostré línie pier.

„Pán Sheng je sladký, hm—“

Rozum sa zlomil. Sebecké túžby sa prevalili, chladný pancier racionality praskol na kusy.

Shengova dlaň prudko chytila Huaovi zátylok, pritlačila jeho „vražedné“ ústa na svoje a bozk mu vrátil surovo.

Dôsledok provokovania S-úrovňového Alfu? Dravé, tvrdohlavé splietanie pier – ani jeden nechce ustúpiť.

Zrážanie, ťahanie a nevyslovený boj spôsobili, že obom sa zrýchlil dych, horúčava a feromóny naplnili celú izbu.

Shengovi bolo horúco. Ten nepokoj nebol ako jeho bežné obdobia náchylnosti – a predsa bol zvláštne známy.

Ruky a nohy slabé, hlava sa točí.

Ako keby z neho niekto vypustil všetok vzduch – sila sa z neho postupne vytrácala, zostávalo len mäkké telo a kosti bez opory. Oči mu zvlhli, telesná teplota prudko stúpala.

Ako keby mal v hrudi hrniec vriacej vody – srdce bublalo, horúčava stúpala nahor ako para, a všetko, čoho sa dotkla, premieňala na nádobu túžby.

Huaove bozky boli čoraz urputnejšie.

Sheng, celý omámený, ležal na chrbte a nechal sa unášať tou drvivou vlnou bozkov.

Hua Yong mu hladil chrbát akoby upokojoval malé zviera. Kolená mal zohnuté a oblapil ním pás ako železný kruh. Teplý, upokojujúci bozk zmäkčoval tvrdé kosti S-úrovňového Alfu tak veľmi, že sa Sheng nedokázal ani pohnúť.

Sheng Shaoyou na neho hľadel s doširoka otvorenými očami, obe zápästia sa mu zrazu zdvihli nad hlavu a nemohol si pomôcť a vykrikol od prekvapenia.

Panika v očiach, pohľad zvlhčený a rozmazaný – čistý a zmätený.

Omamná orchideová vôňa ho páčila na zátylku, spôsobovala svrbenie a brnenie, a teplý prúd sa mu rozlial po celom tele.

Hua Yong mu chamtivo prechádzal po perách ako vlk, opatrne a brutálne. Jeho pery a zuby pomaly klesali nižšie, špička zuba škrkla o bradu – mierna bolesť, no ešte väčšie chvenie.

Najvyšší vládca stáda bol chytený vlčím kráľom pod krk. Absolútny rozdiel v sile zmenil kráľa oviec na korisť.

Sheng bol bozkávaný až do závratu, jeho hrud' sa prudko dvíhala.

Šíp je na tetive, pripravený na vystrelenie. Hua natiahol ruku k nočnému stolíku, otvoril zásuvku – a našiel len prázdnu škatuľku od kondómov. Tvár sa mu okamžite zatiahla. Pustil Shengove ruky, siahol po mobile a už sa chystal niekomu zavolať, nech prinesú ďalšie.

Sheng sa zamračil, znechutený, a mobil mu vyrazil z ruky.

„Netreba.“

„Ale čo ak—“

„Čo?“ Sheng nadvihol obočie. „Bojíš sa, že si špinavý?“

Hua Yong sa zatváril, akoby mu strašne ublížili, a ticho protestoval: „Ako ma mohol pán Sheng takto zle pochopiť?“

Znovu sa naklonil, jemne pobožkal kútik Shengových pier a ticho zamrmal: „Okrem pána Shenga som sa nikdy nikoho nedotkol. Som úplne čistý. Telo aj myseľ patria len vám.“

Sheng Shaoyou uhol hlavou, otrávene: „Ideš to spraviť alebo nie? Prestaň kecať. Buď to urob, alebo vypadni.“

Odísť? V tomto živote nie.

Hua Yong si oblízol pery a usmial sa, oči mal žiarivé a zvláštne. „Pán Sheng to povedal sám. Keď sa to stane, neobviňuj ma potom.“

Shengovi už išla para z hlavy. Naozaj si tento malý šialenec myslí, že je Omega a hrá tu celé divadlo?

V zlosti ho kopol: „Aké sprostosti to trepeš? Nie som Omega! Tak makaj, prestaň kecať a nech je to rýchlo za nami.“

Buď to sprav, alebo vypadni. Útek už nebol možný.

Vlčí kráľ chytil jahňa za nohy – prevalil ho.

Ostré zuby ako čepele – prerazili povrch kože. Telo sa pod silou naplo a posunulo dopredu.

Z jeho žliaz sa začali nepretržite uvoľňovať vysokoúrovňové upokojujúce feromóny. Vďaka nim Sheng takmer necítil bolesť. Železná stena bola trpezlivo a kúsok po kúsok odstraňovaná.

Najvzácnejšie veci v živote sú tieto dva stavy: vzájomná dôvera a radosť, ktorá zlomí nebo aj zem.

A predsa – tento človek si ich berie násilím. Bez ohľadu na následky.

Prinúti ho veriť. Prinúti ho byť šťastný. Prinúti ho milovať – tento okamih, túto radosť, túto večnosť.

Lov je šťastie. Ale byť ulovený... je tiež šťastie.

Šelma dotlačila korisť na hranicu. Korisť zaľala zuby.

Horúčka. Extáza.

Vysoká horúčka, blaženosť. Rozmazaný zrak, zrútená vôľa, horúčka stúpa a vôňa naplňa nos. Toto bol vzácny a vzrušujúci zážitok v živote Sheng Shaoyou. Je potrebný, túžený, objavovaný, cenený, ovládaný... a hlboko milovaný až do špiku kostí.

Kapitola 52

Sheng Shaoyou je tentoraz v náchylnom období a prejavy sú úplne zjavné. Preto si už dva dni vopred nalepil inhibičnú náplast.

Hua Yong sa naňho lepil ako kliešť – stále sa za neho postavil, nosom mu prešiel po zátylku ako mačka a ešte k tomu povedal: „Kontrolujem, či sú produkty našej firmy dostatočne kvalitné.“

Nie je to výhovorka – X Holdings skutočne monopolizuje celosvetovú technológiu výroby feromónových inhibítorov. Inak povedané – všetky produkty súvisiace s potláčaním feromónov na svete, vrátane inhibičných náplastí, vyrábajú spoločnosti, ktoré priamo alebo nepriamo patria pod X Holdings.

Sheng Shaoyou bol z jeho obťažovania tak vytočený, že tresol dokumentmi o stôl, zdvihol zrak a chladne povedal: „Sekretár Hua, počas pracovnej doby sa odo mňa drž aspoň jeden meter. Inak ťa vyhodím.“

Hua Yong sa iba usmial, objal ho okolo pásu a jemne sa spýtal: „A dostanem aspoň časť mesačnej výplaty? Pán Sheng, ja si hľadám manžela, budem raz živiť rodinu. Ja tie peniaze fakt potrebujem.“

Sheng Shaoyou v tej chvíli ľutoval, že mu tie papiere nehodil rovno do ksichtu. Lakťom ho bez milosti odstrčil ďalej a s posmeškom odvrkol: „Naozaj? Tak keď si si toho ‚drahého‘ zamestnania taký istý, drž sa od svojho šéfa ďalej.“

Do riti. To už aj na pracovisku vzniká sexuálne obťažovanie, kde zamestnanec obťažuje šéfa?

Jeho vlastná nepokojnosť z náchylného obdobia mu liezla na nervy, a Hua Yongovo neustále provokovanie mu úplne rozbíjalo sústredenie.

Počas popoludňajšej videoporady, keď sa mu opäť vyplo myslenie kvôli Hua Yongovej blízkosti, to už nevydržal a vydal rozkaz: „Ty. Vypadni. Namiesto teba nech príde Chen Pinming.“

Hua Yong sa postavil, výraz zraneného šteniatka, a pomaly prešiel k dverám. Každé dva kroky sa otočil, držal sa zárubne a ticho povedal: „Pán Sheng, tak ja už idem. Pracuj usilovne.“

Sheng Shaoyou bez zdvihnutia hlavy stlačil slúchadlo na uchu a rukou len naznačil, nech vypadne.

Hua Yong zatvoril dvere – stále s úsmevom.

Shengovi horeli uši a srdce mu bilo neprirodzene rýchlo. Po prvej trvalej značke medzi dvoma Alfy sa nedá prejsť náchylným obdobím osamote. Hua Yong to vedel. Nemusel sa ponáhľať. Stačilo čakať.

Alfa, ktorá ho potrebuje, si ho nakoniec sám zavolá späť.

Sheng Shaoqing sa v spoločnosti neukázal už dlho. Naposledy tu bol vtedy, keď prerušil štúdium na univerzite. Sheng Fang bol z jeho flákania školy taký besný, že si nenašiel čas ísť domov ho vyhrešiť, ale poslal poňho šoféra, nech ho dotiahne priamo do kancelárie – a tam ho sprdol.

Odvtedy sa Sheng Shaoqing do firmy už nevrátil. Ale hoci sa Sheng Fang Biology – zlatá sliepka, čo znáša vajcia, ktoré živia celú rodinu Shengovcov – neobťažoval navštevovať, z jej obrovských ziskov míňal bez hanby.

Len nedávno sa vrátil z Austrálskeho špeciálneho regiónu a v nose mu stále visel ten ťažký, omamný pach kasína.

Tentoraz prehral vyše tri desiatky miliónov.

Sedel v prijímacej miestnosti a v hlave si šialene premýšľal, ako zahrať úbohého a získať čo najviac peňazí od svojho tvrdohlavého, ale v jadre mäkkého staršieho brata. No uprostred týchto plánov mu zrazu do mysle vpálili slová tej eskortnej Omegy – ostré ako nôž:

„Tvoj brat je typický tvrdý navonok, mäkký vo vnútri. Ak ho chceš poraziť, sila nestačí. Treba ho zviazať mäkkým povrazom. Môžeme skúsiť...”

Pot mu pomaly stekal po chrbte. Zrazu bol nervózny aj vzrušený z vlastných predstáv.

V rodovej vetve Shengovcov je najviac to, čo vedia najlepšie – potomkovia.

Rodina má bratov a sestier ako maku, ale jediný, kto je približne v Sheng Shaoyouovom veku a už niečo znamená, je práve Sheng Shaoqing. Ostatní sú stále príliš mladí, najstarší z nich ešte len študuje na vysokej škole.

Ak by Sheng Shaoyou zmizol a Sheng Fang bol dlhodobo chorý, potom sa z neho – doteraz len parazita čakajúceho na podiel – stane skutočný dedič celej Sheng Fang Group.

Bez Sheng Shaoyoua by mohol prísť do tejto budovy kedykoľvek a kamkoľvek. Nemusel by pri každom príchode znášať pohľad recepcnej, ktorá si za pár drobných zarába na živobytie a díva sa naňho ako na zlodeja.

Táto predstava v ňom rozžeravila celé telo, zrýchlila dych.

Keď to nedokážu iní, urobí to sám. Sheng Shaoyou si na cudzích dáva veľký pozor, ale pri vlastných býva nepozorný. Ak to vezme do svojich rúk, všetko bude jednoduchšie.

Stačí byť dostatočne opatrný a rozhodný – a odstrániť Sheng Shaoyoua, ten trň v oku – a potom sa stane jediným právoplatným pánom Sheng Fang Group.

Sedel v prijímacej miestnosti už dobrých štyridsať minút a stále ani tieň Sheng Shaoyoua. Sheng Shaoqing začal byť nervózny, raz si sadol, hneď vstal, prechádzal sa sem a tam. Nakoniec to nevydržal, zavolať Chen Pinmingovi a

nepríjemne sa spýtal: „Kde je môj brat? Prečo je taký pomalý?“

Sheng Shaoyouov dôverník, sekretár Chen, mu s rešpektom odpovedal: „Predseda Sheng je na porade. Hneď po skončení mu oznámim, že ste prišli.“

Sheng Shaoqing bol na konci trpezlivosti, ale nemohol nič urobiť – ostával mu len čakať a hundrať.

Chen Pinming vyšiel z prijímacej miestnosti svižným krokom, zabočil k samostatnej kancelárii najbližšej predsedovej pracovni, zdvihol ruku a zaklopal.

Aby upokojil tohto mladého muža, ktorý doslova drží pod krkom celú skupinu X, Chen Pinming mu túto kanceláriu osobitne zariadil.

„Vstúp.“

„Pán Hua,“ Chen Pinming otvoril dvere a vošiel dnu, v tvári obavy. „Pán Sheng je v odpočivárni už takmer dve hodiny. Neberie telefón a ani keď som klopal, nereagoval. Je v citlivom období...“

Ešte nestihol dopovedať, keď sa Hua Yong už zdvihol zo stoličky, zamračil sa a povedal: „Idem sa pozrieť.“

Hoci ich delila len jedna stena, Hua Yong celý popoludňajší čas cítil nepríjemné napätie a silný pocit odlúčenia.

Po prvom trvalom označení bývajú reakcie a separačná úzkosť počas náchylného obdobia veľmi silné.

Celé popoludnie ani nepustil mobil z ruky. Čakal, kedy mu Sheng Shaoyou zavolá. Až teraz mu napadlo, že Sheng Shaoyou možno stále neverí, že ho Hua Yong naozaj označil.

Dvere odpočívárne boli zamknuté. Hua Yong zaklopal niekoľkokrát, no nikto sa neozval. Položil ruku na zreteľne spevnený povrch dverí a spýtal sa: „Sú aj tieto dvere s modifikovanou feromónovou izoláciou?“

Chen Pinming prikývol. „Áno, menili sme ich minulý týždeň. Feromónová hladina pána Shenga je príliš vysoká a veľmi dominantná. Keď má zlú náladu, odmieta potláčať pachy a tiež nechce používať inhibítorové náplasti. Aby nedošlo k nechcenému zraneniu zamestnancov, nechali sme dvere vymeniť.“

Hua Yong sa mierne nadýchol pri škáre dverí – a zachytil veľmi slabú vôňu rumu zmiešanú s drevom.

Zreničky sa mu prudko stiahli a v očiach sa mu objavila horúčkovitá túžba. Jeho výlučný „Omega“ práve horí.

Stisol kľučku, pritlačil ju nadol a nahlas zavolať: „Pán Sheng, si tam? Otvoríš mi dvere?“

Za dverami bolo ticho. Hua Yong napol uši. Po chvíli začul tlmené zachrapčané „...vojdí.“

Ako obyčajný Beta mal Chen Pinming sluch sotva desatinový oproti nemu. Keď však uvidel, ako sa Hua Yong, opretý o dvere, zrazu spokojne usmeje, zostal zmätený a prekvapený.

Skôr než sa stihol niečo spýtať, Hua Yong sa narovnal – a v tom okamihu cvakol zámok.

Dvere sa odomkli.

Chen Pinming sa reflexívne pohol dopredu, ale Hua Yong mu zastal cestu.

„Sekretár Chen.“

Doteraz medzi nimi nikdy neprišlo k fyzickému kontaktu. Hua Yong ho len jemne postrčil a Chen Pinming zatackal tak, že takmer spadol.

S úžasom pozrel na jemne vyzerajúceho, štíhleho mladíka pred sebou – a až teraz mu došlo, aká obrovská sila sa skrýva pod týmto krehkým telom.

Hua Yong sa naňho pokojne pozrel, hlas mal zdvorilý ako vždy, ale jeho postoj nepripúšťal námietky: „Pán Sheng teraz nemôže prijímať nikoho z vonku. Sekretár Chen, prosím... choďte.“

Chen Pinming onemel. Nerozumel. Slúžil pre rodinu Sheng viac než desať rokov, ako sa z neho zrazu stal „cudzí

človek“? Potom mu to ale došlo — najbližší je vždy ten, kto stojí po tvojom boku.

Veľmi dobre vedel, ako veľmi sa Sheng Shaoyou o Hua Yonga bojí. Stačilo, aby počul, že Hua Yongovi nie je dobre, a jeho výraz sa okamžite úplne zmenil. Ako osobný sekretár za tie roky videl pri ňom množstvo milencov. Nikto z nich však nikdy nespôsobil, aby sa tento mladý pán takto zrútil.

Keď Hua Yong predtým zmizol, Sheng Shaoyou chodil ako bez duše. Bol nepokojný, nespál, cez deň sa mýlil v dokumentoch, dokonca sa raz podpísal miesto svojho mena ako „Hua Yong“. Bud' išlo o smrteľnú chorobu, alebo bol úplne po uši zamilovaný.

Aj keď bol Sheng Shaoyou dlhý čas na Hua Yonga nahnevaný, Chen Pinming vedel, že sa vráti.

Pretože — aj keď predstieral, že listy od Hua Yonga hádže do koša, vždy ich potajomky otváral a čítal, keď bol sám.

Chen to niekoľkokrát videl, ale nikdy si netrúfol povedať jediné slovo. V tichosti vždy zavrel dvere a nechal svojho šéfa aspoň na chvíľu klamať sám seba.

Vraví sa, že existujú tri veci, ktoré sa nedajú skryť: chudoba, kašeľ a láska.

Chen Pinming s tým úplne súhlasil. Sheng Shaoyouho láska bola očividná. Jeho lichotenie Hua Yongovi bolo také

otvorené, že ho videl každý — len on sám, neskúsený v láske, si myslel, že to dokáže ukryť.

Keď otvoril dvere, udel ho do tváre silný pach feromónov.

Na veľkej posteli ležala vysoká postava. Hua Yongovi sa pri pohľade na ňu prudko rozbúchalo srdce.

Účinky trvalého označenia sú obojstranné. Počas náchylného obdobia Alfa trpí — a mladý Enigma tiež. Žľazy na zátylku pália, feromóny v krvi prudko rastú a sliny sa hromadia v ústach.

Hua Yong pohl ohryzkom, kráčaľ ľahko a takmer obsedantne hľadel na Alfú, ktorý bol hlboko ponorený do túžby a postele a patrľ len jemu.

Sheng Shaoyou vycíťľ Hua Yongovo priblíženie, chrapľavo zakľľal a po niekoľkých sekundách ticha povedal: „Podľ sem.“

Matrac sa mierne prepadol smäd hasiaca kvetinová vôňa sa priblížila. Sheng Shaoyou natiahol ruku, pritiahol si ho k sebe a so zdesením zistľ, že Hua Yong je ešte horúcejší než on.

„Pán Sheng, tak strašne si mi chýbal.“ Jeho hlas bol tichý, zamatový.

Robľ si srandu?! Vedľ ten blázon vyšľľ z jeho kancelárie pred necelými tromi hodinami!

„A Pán Sheng... aj ja som ti chýbal?“

Sheng Shaoyou horel, v kostiach mal pocit, akoby mu telo zalieval alkohol a oheň. Všetkou silou sa ovládal, aby ho nezahryzol do pier. Zachrapčal: „Huh? Chýbal? Ak ma o to pekne poprosíš, možno o tom pouvažujem.“

„Prosím,“ šepol Hua Yong a naklonil sa bližšie. Jeho nos a mihalnice sa dotkli Shengovej tváre a zamatovo dodal: „Aj ja ti chýbam, Pán Sheng.“

Hlboké, štíhle prsty prešli po tvrdej a hladkej línii krku Alphy. Vo vzduchu sa vznášala silná vôňa kráľovskej orchidey zmiešaná s horúčkou Enigmy — všetko sa točila, omamné a sladké, akoby v dychu medzi nádychom a výdychom plávalo niečo posvätné.

Hua Yongova ruka skĺzla zo Sheng Shaoyouovho krku, cez plece, až po chrbát.

Podľa starého mýtu — keď sa z hlbín oceánu vynoril kontinent, ktorý nikdy nevidel slnko, zároveň sa zobudil aj pestrofarebný morský had, stelesnená túžba. Doplazil sa k panenskej zemi a pomaly smeroval do neprebádaného vnútrozemia.

Svet sa zmenil.

Zem, neschopná odolať pokušeniu krásneho morského hada, sa nechala zviesť oceánom a nasiakla skazou.

Pevnina sa zmenila na plytké more — vlhké a teplé.

Táto mytologická predstava sa náhle rozplynula.

Hua Yong sa usmial, pobožkal Sheng Shaoyouho na líce a s posadnutým obdivom zašepkal: „Pán Sheng je taký rozkošný.“

Sladký nektár už bol ochutnaný, no kvet stále visel vysoko na konári. Lupene prekypovali sladkosťou a šíрили omamnú vôňu.

Závesy boli pevne zatiahnuté. Na tmavej oblohe, kde nebolo vidieť slnko, sa textúra pokožky leskla hodvábnym a jemným svetlom.

Obrovský pocit uspokojenia kvitol pomaly ako letný kvet. Bolo lepšie to uvoľniť, ako za každú cenu tlmiť. Starí ľudia mali pravdu.

Je skutočne úplne neúčinné kontrolovať povodne násilným zablokovaním rieky. To spôsobí len zrútenie brehu rieky, pretrhnutie hrádze a následnú záplavu.

...

Podľa sekretára, ktorý náhodou prechádzal okolo salónika, doniesol sekretár Hua dnu dve balenia papierových vreckoviek a zrejme nechtiac prevrátil pohár vody. Lenže podľa toho, ako sladko a spokojne sa usmieval, vyzeralo to skôr tak, že ho za ten pohár nikto nezosmiešňoval — určite nie jeho šéf.

Kapitola 53

Sheng Shaoqing sedel v prijímacej miestnosti až dovtedy, kým slnko nezapadlo. Svetlo postupne slablo a zafarbilo oblaky na oblohe do zlata. Celá západná obloha horela oslepujúcou ružovo-zlatou farbou.

Západné slnko sa pomaly skláňalo, medzi dvoma tiahnucimi sa oblakmi zostal len polkruh. Svetlo sa rozlievalo naprieč nebom, zlatisto červené lúče boli veľkolepé, ohromujúce a dychberúce.

Ale Sheng Shaoqing, ktorý sedel chrbtom k veľkému francúzskemu oknu, nemal ani najmenší záujem obdivovať tú nádheru. Mal podozrenie, že ho Sheng Shaoyou zámerne nechal čakať. Zrejme sa už rozšírila správa, že v Austrálskom osobitnom území prehral veľké peniaze, a ten otravný veľký brat to určite chcel využiť, aby ho ponížil a zastrašil.

Takmer o siedmej sa konečne zjavil Sheng Shaoyou.

Vyzeral veľmi unavene, ale jeho oblečenie bolo dokonale upravené. Košeľa zapnutá až ku gombíku pri krku, kravata podľa pravidiel Windsor, sako vyzeralo ako čerstvo oblečené, bez jediného záhybu — akoby ho nenosil celý deň.

„Čo tu robíš?“ ozval sa Sheng Shaoyou zachrípnutým a nosovým hlasom, akoby mal horúčku alebo silnú nádchu.

Sheng Shaoqing sa pozrel na jeho unavenú, mierne začervenanú tvár, takmer prižmúril oči, zuby mal silno zaťaté. Svaly mu na tvári na okamih stuhli, potom povolili — a na tvári sa mu objavil výraz, ktorý sa dal takmer nazvať úsmevom.

„Dlho sme sa nevideli, brat.“

Od toho dňa v nemocnici ho Sheng Shaoyou naozaj nevidel.

Sheng Shaoyou bol však viac prekvapený tým, že Sheng Shaoqing sa zrazu správa „slušne“, než tým, že bez ohlásenia sedí v prijímacej miestnosti jeho firmy.

„Áno. Dlho.“

Bol taký unavený, že sa mu podlamovali kolená. Zdvihnúť jediný prst stálo priveľa síl. Už len stáť ho unavovalo, mal pocit na odpadnutie, celé telo slabé.

Spodná časť tela akoby bola rozpílená — tá trhaná bolesť bola ako keby niekto narval do rán kyslé ovocie a šťavnatú dužinu stlačila brušná dutina. Šťava okamžite zaplavila steny brucha. Celé telo zaplavil kyslý, tupý, neustupujúci pocit.

Tento nástup citlivého obdobia bol obzvlášť neznesiteľný. A keď sa dopočul, že Sheng Shaoqing prišiel bez ohlásenia — a už vyše deväťdesiat minút čaká — Sheng Shaoyou, ktorý sa len rýchlo dal dokopy a upratal, minul všetku energiu len na

to, aby vôbec dokázal prísť do prijímacej miestnosti bez toho, aby sa mu podlomili nohy.

Hua Yong s tým zásadne nesúhlasil. Ale keď sa stretol s ostrým pohľadom svojej milovanej Alphy, Enigma, ktorý sedel na vrchole sveta, si netrúfol ani len vydýchnuť. Osobne odviedol Shenga Shaoyoua až k dverám prijímacej miestnosti — a bol z nej opäť vyhodенý.

„Počkaj ma vonku,“ povedal Sheng Shaoyou zachrípnutým hlasom.

Pre Hua Yonga to bolo, paradoxne, extrémne potešenie. Tváril sa ako poslušný psík, prikývol: „Počkám. Ak budeš niečo potrebovať, zavolaj ma, pán Sheng.“

Sheng Shaoyou nemal silu odporovať jeho pokornému výrazu — ale keď si spomenul, ako ho ten človek pred desiatimi minútami doslova „vycucal do prázdna“, jeho tvár okamžite potemnela. Ten chlap sa musel zblázniť. Ako perpetuum mobile — vždy pripravený, vždy nadržaný.

On sa nikdy neunaví?

„...Tentoraz naozaj viem, že som to pokašľal...“

„Brat? Brat?“

Zdá sa, že dnes nezošalel iba Hua Yong. Do zoznamu treba pridať aj Shenga Shaoqinga.

Sheng Shaoyou sa len ťažko spamätal a zachrípnuto sa opýtal: „Ty tvrdíš, že vieš, že si urobil chybu?“

„Áno.“ Sheng Shaoqing sklopil hlavu, tvár mal plnú zlosti na seba a hanby: „Firma sa len tak-tak dostala z krízy. Ty si makal do krvi. To, že ti neviem pomôcť, je jedna vec, ale ešte som v Austrálskom osobitnom území prehral toľko peňazí...”

Zdá sa, že tá facka v nemocnici predsa len mala účinok.

Sheng Shaoqing, ktorý od detstva spôsoboval iba problémy, akoby náhle precitol a rozhodol sa „polepšiť“. Úprimne povedal: „Mal si pravdu. Tie roky som bol rozmazaný, len som utrácal, nič poriadne som nedokázal, nemal som ani schopnosti, ani disciplínu. Keď na to myslím teraz, hanbím sa pred otcom aj pred tebou.“

„Brat, ja viem, že na nás súrodencov si síce prísny, ale srdce máš mäkké. Tento raz som prehral príliš veľa a naozaj neviem, ako tú dieru zaplniť. Ak pôjdem za mamou, tá ma asi zabije. Brat, pre otca... pomôž mi! Len ty mi môžeš pomôcť!“

Sheng Shaoqing dohovoric, pozrel na výraz svojho brata a naliehal: „Pomôž mi ešte raz! Naposledy! Prisahám, že sa budem krotiť, už nikdy nepôjdem do kasína!“

Sheng Shaoyou už niečo počul o jeho škandáloch v Macau, ale keď videl, že sa asi naozaj kaja, viac mu nevynadal. Namiesto toho sa spýtal: „Koľko si prehral?“

„Tridsaťsedem miliónov... a niečo,“ zašepkal Sheng Shaoqing.

Sheng Shaoyou sa zamračil: „Kvôli takej smiešnej sume sem prídeš fňukať? Tvoja mama ti nedala vreckové?“

Táto veta ho úplne zrazila. Sheng Shaoqing otvoril ústa, potom ich zatvoril a po pár sekundách ticha cez zuby precedil: „To, čo mi dala, som tiež všetko prehral.“

Sheng Shaoyou si unavene pretrel boľavý nos, siahol po interkom na konferenčnom stolíku a povedal Chen Pinmingovi, nech mu donesie osobný šekovník.

O pár minút usilovný sekretár Chen vošiel a položil šekovú knižku.

Sheng Shaoyou vypísal šek na 37 miliónov, posunul ho k Sheng Shaoqingovi a pokojne, ale chladne povedal: „Ďalší raz už nebude.“

Tak rýchlo?!

Sheng Shaoqing sa vo vnútri roztopil od radosti, ale na tvári ani náznak. S výrazom trpkkej vďačnosti prikývol: „Ďakujem, veľký brat.“

Peniaze mal v ruke, ale hneď neodišiel. Posedel si ešte niekoľko minút, porozprával pár zdvorilostných viet, až potom sa zdvihol s tým, že pôjde.

Sheng Shaoyou sa chcel postaviť, ale kríže a boky mal tak rozlámané, že aj opretý o operadlo pohovky to po pár pokusoch vzdal. Ani sa nepohol. Otočil hlavu a úplne

bezvýrazne povedal Chen Pinmingovi: „Odprevad' ho. A potom choď rovno domov.“

„A vy...?“

Sheng Shaoyou sa zamračil na Hua Yonga, ktorý stál vo dverách a nevine naňho žmurkal. Cez zaťaté zuby povedal: „Sekretár Hua ma odvezie.“

Chen Pinming prikývol a odviedol Sheng Shaoqinga preč.

Keďže v miestnosti už nikto nebol, Hua Yong vošiel do salónika, sklonil sa a bez námahy zdvihol Sheng Shaoyoua zo sedačky. Naklonil sa k jeho uchu a zašepkal: „Pán Sheng vie byť fakt dobre rozmazaný.“

„Omrzel ťa život?“

„Nie.“ Hua Yong sa mierne usmial, sklonil hlavu a rýchlo ho hrýzol do ušného lalôčika. S potešením sledoval, ako to malé miesto okamžite sčervenalo. Potichu dodal: „Stačí, že ťa držím v náručí. Aj päťsto rokov života je mi zrazu strašne málo.“

Alfa, ktorý bol nedávno trvalo označený a prežíval svoje prvé citlivé obdobie, bol neuveriteľne precitlivený – aj obyčajný závan vetra bol utrpením.

Hua Yong ho pevne objal, odniesol do podzemnej garáže a odviezol späť do hotela. Tam sa obaja opäť zamotali do seba v spálni.

Škvrný orchideovej vône, čo obklopovali Sheng Shaoyoua, sa nedali predýchať ani obísť. Bol celý spotený, akoby ho vytiahli z vody.

Hua Yong — ako vinník — ani trochu neľutoval.

Sheng Shaoyouovo telo bolo veľmi horúce. Hua Yong ho držal v náručí, bozkával mu spotené spánky, a práve vtedy si spomenul na ten sebavedomý úsmev, ktorý mal pred chvíľou Sheng Shaoqing. Pohyby mu na chvíľu spomalili, a v duchu si poznamenal: *„Pán Sheng je príliš ľahko oklamateľný. Budem si naňho musieť dávať väčší pozor.“*

Tých viac než 30 miliónov, ktoré zaňho Sheng Shaoyou zaplatil, prinieslo šokujúci efekt.

Sheng Shaoqing sa na istý čas správaj slušne.

Každý deň sa na chvíľu zastavil pri posteli otca Sheng Fanga. Občas poslal Sheng Shaoyouovi správu — že sa má šetriť, nezabúdať na zdravie, že rodina stojí pri ňom.

Sheng Shaoyou mu väčšinou neodpovedal. Ale každú správu si prečítal.

Nie že by sa ho to nedotklo. Občas mu odpísal „hm“ alebo „dobré“ — a to bol z jeho strany vrchol citu.

Roky boli rozhádaní, a teraz odrazu hrať sa na rodinnú pohodu mu bolo cudzie — dokonca trápne.

Ale predsa sú rodina. Zmierenie je lepšie než ticho.

Sheng Shaoqing to však videl inak. Posielal jeden sladkastý odkaz za druhým a na oplátku dostal sem-tam jedno „hm“. Čím viac sa snažil, tým viac cítil, že ten „prvorodený princ“ si na neho díva zhora, stále rovnako nadradene.

Po pár dňoch mu ego tieklo ako deravý balón. Nenávisť k bratovi rástla, no kvôli „plánu“ ju musel prehltnúť.

Uplynul týždeň.

Sheng Shaoqing usúdil, že nastal čas. Počas Sheng Shaoyouovej obedňajšej prestávky mu zavolať na súkromný mobil.

Počas obednej prestávky, v kancelárii predsedu spoločnosti Shengfang Bio.

Miestnosťou sa niesol tlmený, no zrýchlený dych. Ozýval sa prerušovane, medzi tým sa látka oblečenia šúchala o papiere na stole – vytvárala pritom nejednoznačný, intímny zvuk trenia.

Majiteľ kancelárie bol prinútený skloniť sa nad stôl, driek mal prehnutý, ruky pevne zviazané za chrbtom kravatou.

V oparenej mysli ho zaplavila dravá a panovačná vôňa feromónov, pomiešaná so studenou kvetinovou arómou.

Niektorí učitelia hovoria, že pre ľudí pohlavný styk nie je len o túžbe – je to jazyk, most od samoty k blízkosti, taviaci kotol, v ktorom sa rodí vzájomná spolupatričnosť.

Keď si Sheng Shaoyou túto vetu kedysi prečítal, cítil, že je to pravda. Mal krátke vzťahy s mnohými Omegami, ale samotu nikdy skutočne nezahnal.

Teraz sa však necítil vôbec osamelý – cítil iba horúčosť. Hua Yong je zabudovaná „pec“, až nechutne horúca!

„Kretén...“ čierne vlasy pri spánkoch mal od potu lesklé, dlaniami sa opieral o stôl.

Zozadu bol vidieť mladý, pôvabný Alfa – široké ramená, úzky driek, napnuté svaly na chrbte. Silné biologické výboje mu paralyzovali celé telo, vlna zmiešaných pocitov vystreľovala od kostrče až do hlavy, takže len s napoly otvorenými ústami nezrozumiteľne zahrešil: „Dost, dost! Ty... Si mužský plyšový medvedík a ešte si neskončil, však?“

Mladík s vôňou orchidey za chrbtom sa jemne zasmial, sklonil hlavu a pobožkal žľazu na zátylku, jemne ju poklepávajúc špičkou zubov, a polovážne sa sťažoval: „To všetko preto, že pán Sheng je príliš rozkošný.“

A on má ešte tú drzosť obviňovať jeho?

V kancelárii bola oddelená odpočinková miestnosť s posteľou a sprchou, ale Hua Yong všetko ignoroval. Trval na

tom, aby si Sheng Shaoyou vyzliekol nohavice priamo pred pracovným stolom.

Pre Shaoyoua, ktorý bol v období precitlivenosti, bolo ťažké udržať si posledné zvyšky sebaovládania. Keď sa mu konečne trochu vyjasnilo, uvedomil si, aká absurdná scéna sa práve deje.

Mobil sa zrazu rozvibroval. V momente, keď zaznel čistý zvuk zvonenia, Sheng Shaoyou sa zľakol a strhol. Hua Yong, ktorý držal jeho ruku, okamžite pritlačil ešte pevnejšie.

Ich dych sa miešal pri jeho uchu, lepkavé teplo mu na sekundu úplne vyplo vedomie.

Telefón sa pripojil, ale nik neodpovedal. Po automatickom ukončení hovoru Sheng Shaoqing počkal ďalších dvadsať minút a zavolał znova.

Tentokrát Sheng Shaoyou zdvihol rýchlo.

„Brácho,“ ozval sa Sheng Shaoqing, „máš zajtra čas? Poďme spolu na večeru?“

Na druhej strane linky bol Sheng Shaoyou – zrejme práve po „fyzickej aktivite“, lebo jeho dych bol mierne nevyrovnaný. Len zamručal „hm“ a spýtal sa: „Čo sa deje?“

„Nič,“ Sheng Shaoqing sa usmial, „na to, aby som sa najedol s bratom, potrebujem výhovorku?“

Sheng Shaoyou: „Tak nechám zarezervovať miesto.“

„Netreba. Všetko som vybavil, pošlem ti adresu. Brat, určite príď, dobre?“

Vedel som to.

Po položení hovoru držal Sheng Shaoyou chvíľu telefón v ruke, keď ho zrazu zozadu objali okolo ramien.

„Zase ten tvoj nespoľahlivý a vypočítavý švagor?“ Hua Yong sa uškrnul úprimne otrávene: „Je neuveriteľne otravný.“

Sheng Shaoyou potriasol plecami, snažil sa striasť tie ruky, ktoré sa naňho lepili ako lepidlo. Zamračene a unavene povedal: „Aj ty si otravný.“

„To nie je pravda,“ uškrnul sa Hua Yong sebavedomo. „Nie som taký otravný ako on. Som veľmi poslušný a pána Shenga počúvam na slovo. Keď pán Sheng chce, aby som šiel rýchlo, pôjdem rýchlo. Keď chce, aby som šiel pomaly, tak ja...“ V tej chvíli sa zarazil, zavrel ústa a len sa potichu usmial.

Poslušný? Dobrý?

Tak prečo, keď mu pred chvíľou povedal, nech spomalí, namiesto toho zrýchlil? Ten nadmerne pracujúci zbýjač skoro prerazil stavenisko do jadra zeme. Poslušný... jasné.

Sheng Shaoyou naňho len vrhol bočný pohľad: „Veď ťa ani nepozval na večeru. Tak prečo sa teraz tváriš, akoby ťa to urazilo?“

Hua Yong sa nenechal nachytať, našpúlil pery a úplne nevinne sa spýtal: „Aha? Pán Sheng ma nechce zobrať so sebou? Tak ja budem zajtra večer hladovať.“

Sheng Shaoyou sa uškrnul: „Bezo mňa sa vraj nenaješ dosýta?“

„Áno,“ prikývol Hua Yong, natiahol ruku a dotkol sa mu líca. Tichučko ho prehováral: „Nechcem jesť sám. Zober ma so sebou, dobre?“

„Oni pozývajú mňa. Prečo by som mal brať teba?“ založil si Sheng ruky a naschvál predstieral nevôľu. „Sekretár Hua, to sa nepatrí.“

Naozaj sa mu páčilo, keď sa Hua Yong správal tak poddajne, tak ho ešte chvíľu provokoval: „Čo, vy v Krajine P nepoznáte pravidlo, že hosť sa má riadiť podľa hostiteľa?“

V krajine P je hosť pravidlom – Hua Yong je pravidlo.

Ale nahlas to nepovedal. Báľ sa, že ak bude priveľmi arogantný, jeho milovaný Alfa by ho mohol začať nenávidieť.

Tak si radšej vybral bezpečnejšiu odpoveď: „V Krajine P sa banketov veľmi nezúčastňujem.“

A to bola pravda. UKW, kontrolované X Holdings, je síce obrovské, ale tak skryté, že keby Hua Yong šiel po ulici, nikto by ho nespoznal. Bolo by čudné, keby sa ukazoval na večeriach.

Sheng Shaoyou na to nemal ako rozumne namietat', no aj tak si neodpustil poznámku: „Nikto si netrúfa ťa len tak pozvať, čo? Dosť priateľské, pán Hua.“

Hua Yong znovu prikývol, akoby každé Shengovo slovo bola svätá pravda.

„Ja nie som ako pán Sheng. Nie som taký obľúbený.“

„Netušil som, že vieš tak úprimne lichotiť.“

Hua Yong sa uchechtol, zohol sa a bez rozmýšľania mu vtisol bozk na líce: „Veď hovorím pravdu.“ Chvíľu rozmýšľal a dodal: „Učím sa lichotiť. Ale ešte to neviem úplne.“

„A kedy to plánuješ zvládnuť?“

„Možno tento týždeň,“ odpovedal vážne. „Budem sa snažiť a naučím sa to čo najskôr.“

Sheng Shaoyou sa na tom pobavil: „Budeš sa snažiť?“

„Áno,“ ustúpil Hua Yong o krok. Pohľad mal nežný: „Pri šarme pána Shenga sa ani neodvážim nesnažiť – aby si ma ten, koho milujem, aj naozaj obľúbil.“

Kapitola 54

Reštaurácia, ktorú si vybral Sheng Shaoqing, sa nachádzala v odľahlej oblasti, v priemyselnom parku pri okraji mesta. Tvrdil, že je to populárna „internetová“ reštaurácia, do ktorej je veľmi ťažké zohnať rezerváciu.

Sheng Shaoyou si na jedlo nepotrpel a Hua Yong už vôbec nie. Ako povedal Shen Wenlang – ak môže byť nalepený na Shengovi Shaoyou, Hua Yong vydrží tri dni a tri noci bez jedla, vody aj spánku.

V deň, keď mal so Sheng Shaoqingom dohodnutú večeru, zavolať Hua Yongovi doktor Cai a spýtal sa, kedy má čas, aby mohli spolu pozvať Long Zua na večeru.

Hua Yong mu vecne odpovedal: „Som veľmi zaneprázdnený, nemám čas každý deň.“

Cai Hong sa iba uškrnul a zložil.

O chvíľu zazvonil mobil znova – tentoraz neznáme číslo.

Hua Yong hovor okamžite odmietol. O pár sekúnd prišla správa:

„Ja, Long Zuo. Zdvihni telefón.“

Ten štýl vyzeral ako z proti-podvodnej relácie: „Ja, Qin Shi Huang. Pošli mi peniaze.“

O pár sekúnd telefón zvonil tretíkrát.

Sheng Shaoyou bol stále na porade, ktorá sa tak skoro neskončí.

Hua Yong sa aj tak nudil, tak hovor prijal: „Čo sa deje?“

„Podme dnes na večeru,“ Long Zuo rozprával čistou londýnskou angličtinou. Výslovnosť mal peknú a plynulú, akoby mal angličtinu ako materinský jazyk.

Hua Yong mu po čínsky odpovedal: „Nemám čas.“

„Máš,“ povedal Long Zuo. „Ayong, potrebujem sa s tebou vážne porozprávať. Nemáš teraz dovolenku? Tak prečo nemáš čas?“

„Mám dovolenku, pretože mám čo robiť,“ odpovedal Hua Yong priamo. S týmto bratrancom mal vždy úprimný vzťah.

„Nemusíme večerať. Ak chceš niečo povedať, povedz to rovno cez telefón.“

Tušil, že Long Zuo ho nehľadá kvôli ničomu vážnemu – skôr pôjde o jeho ženu, tú slávnu ženskú Alfu.

A naozaj – Long Zuo na chvíľu zaváhal a potom sa opatrne spýtal: „Čoskoro máme s Beiou výročie svadby. Aký darček by som jej mal dať?“

„Daj jej svoje srdce,“ povedal Hua Yong, „alebo ti stačí aj vernosť.“ Potom sa odmlčal a spýtal sa: „Vieš vôbec, čo znamená vernosť?“

„Rozumiem po čínsky,“ zamračil sa Long Zuo.

Zjavne nebol nadšený. Mal pocit, že si z neho Hua Yong robí srandu.

Povedal mrzuto: „Vieš, ľudia vonku si o mne a Bei veľa nemyslia. V priemere aspoň tri médiá mesačne napíšu, že sme sa rozišli alebo rozviedli.“

„A čo má byť?“ Hua Yong lenivo pokrčil plecami. „Podstatné je, že ju miluješ na smrť a dokonca s ňou máš dieťa. Načo ňu zaujíma, čo si myslia ostatní?“

„Máš pravdu. Lenže—“

„Nie je čo riešiť,“ prerušil ho Hua Yong, keď zároveň sledoval, čo sa deje v konferenčnej miestnosti. „Ak ju chceš naozaj urobiť šťastnou, daj jej ďalšie dieťa.“

„Dám jej... dieťa?“ Long Zuo zaváhal. „To ju akože poteší?“

Hua Yong sa zasmial: „Samozrejme. Keby mi bol Sheng ochotný dať dieťa, budem sa z toho smiať ešte aj v spánku.“

Na druhej strane telefónu sa rozhostilo ticho, ako keby Long Zuo o tom návrhu naozaj vážne uvažoval.

„Budúci rok,“ povedal napokon. „Tento rok mám veľa práce a v druhej polovici roka plánujem expanziu.“

Porada sa práve skončila. Moderátor vstal, uklonil sa smerom k Shengovi Shaoyou a celá zasadacia sála začala tlieskať.

Hua Yong chcel ukončiť hovor, no Long Zuo stále pokračoval: „Myslím, že by si mi to mal pomôcť naplánovať. Ak jej dám dieťa budúci rok, čo jej mám dať tento rok?“

Hua Yong pritom sledoval profil Sheng Shaoyoua, ako s hlavou sklonenou číta záverečnú správu, a mimochodom odpovedal: „Hocičo. Ona má v podstate všetko. Alebo sa len normálne chodíte na výročie spolu najesť.“

Long Zuo sa predtým nikdy skutočne nezamiloval. Prvá osoba, do ktorej sa zamiloval, bola mimoriadne krásna žena – aby sa vôbec dostala do úvahy ako jeho potenciálna partnerka, musela poraziť desaťtisíc ďalších záujemkýň.

Horšie však bolo, že keď začali chodiť a skončili spolu v posteli, Long Zuo – dedič veľkej rodiny – zrazu zistil, že žena, do ktorej sa bezhlavo zamiloval, je policajtká, ktorá s nadšením bojuje proti všetkým formám nezákonnosti a kriminality.

Keď sa šľachtická rodina stretne s úradníckou policajtkou, proces ich lásky je prirodzene mimoriadne náročný, s bizarnými zvratmi a prekvapeniami.

Long Zuovi chýba romantická predstavivosť a jeho emocionálne myslenie je veľmi jednoduché a priamočiare. Našťastie má pri sebe Hua Yonga – človeka s hlavou na správnom mieste – ktorého môže z času na čas využiť ako bezplatného taktického poradcu.

A pritom ani Hua Yong to nemá jednoduchšie – človek, ktorého chce získať, je cudzinec, novozbohatlík, Alfa, dokonca na úrovni S – teda rovnako náročný cieľ ako ten Long Zuov.

Ale Hua Yong vždy pôsobí dojmom, že má všetko vopred premyslené a pod kontrolou.

Okrem toho, pod jeho vedením dokázala spoločnosť X Holdings za dva roky úplne odstrániť všetku „hnilobu“ vo svojich obchodných sférach. Práve to spôsobilo, že Long Zuo – ktorý si už plánuje pokojný život s rodinou – sa na jeho úsudok spolieha čoraz viac.

Dnes sú Long Zuo a Bea už zosobášení a majú aj dieťa, ale jeho závislosť od Hua Yongových rád sa medzičasom stala iba rutinným návykom. Kedykoľvek narazí na problém vo vzťahu, okamžite ho napadne spýtať sa Hua Yonga.

„Pri takej dôležitej veci, ako je výročie, by sme si podľa mňa mali nájsť čas a porozprávať sa z očí do očí,“ povzdychol si Long Zuo. „Naozaj si nenájdeš ani trochu času? Ja môžem dnes večer aj celý zajtrajšok. Stačí mi len polhodina. Naozaj to nejde?“

„Nie,“ povedal Hua Yong.

Porada sa skončila a atmosféra sa uvoľnila, no keďže Sheng Shaoyou ešte stále sedel na svojom mieste, nikto si nedovolil vstať ako prvý.

Long Zuo sa aj tak ďalej snažil získať aspoň tú polhodinu stretnutia, ale Hua Yong ho znovu tvrdo odmietol: „Nemám čas.“

Ak by si Hua Yong nevážil Long Zuove schopnosti riadiť firmu, nikdy by sa s ním príliš nebavil – najmä pre jeho zbytočné váhanie, nerozhodnosť a detinské správanie pri vzťahových veciach. Takýchto ľudí neznáša najviac. Kým Long Zuo stihol nájsť ďalšie dôvody, Hua Yong mu jednoducho zložil.

Sheng Shaoyou vyšiel zo zasadačky sprevádzaný manažérmi a okamžite si všimol Hua Yonga, ktorý naňho čakal pred dverami.

Hua Yong sa naňho jemne usmial: „Dobrý výkon, pán Sheng.“

Niekoľko manažérov za Sheng Shaoyouom sa na nich pozrelo s otáznikmi v očiach, no keďže bol prítomný predseda, nikto si netrúfol niečo komentovať.

„Hm,“ odvetil Sheng Shaoyou, podal mu dokumenty a spýtal sa: „Máš čas?“

Všetci sekretári mali práce nad hlavu. Tak prečo práve on má čas stáť pred zasadačkou a čakať?

Hua Yong vzal dokumenty, prstami jemne prešiel po chrbte jeho ruky – a ešte aj pred všetkými – a s úsmevom povedal: „Všetko som dnes dokončil.“

Sheng Shaoyou okamžite ruku strhol, akoby ho popálili, a bez výrazu zavolať: „Sekretár Chen.“ A spýtal sa: „Sekretár Hua nemá čo robiť?“

Chen Pinming, ktorý nechcel nahnevať ani jedného z nich, opatrne odpovedal: „Nie. Pracovné zaťaženie pána Hua je... zhruba na úrovni internistu.“

„Aha.“ Sheng Shaoyou sa usmial bez úsmevu: „Internistu? Sekretára Hua teda podceňujete. Dajte mu viac práce. Nech sa potom nehovorí, že v Shengfang Biotech plytváme talentami.“

Chen Pinming sa automaticky otočil na Hua Yonga, aby zistil, či sa neurazil. Ten sa však len mierne usmieval, úplne pokojný, takže Chen rýchlo prikývol: „Rozumiem.“

Hua Yong zobral dokumenty a nasledoval Sheng Shaoyoua do kancelárie. Keď sa dvere zavreli a v miestnosti ostali sami, položil papiere na stôl, pritisol sa mu na chrbát a nežne mu zašepkal do ucha: „Pán Sheng je dnes nejako prísny.“

Sheng Shaoyou si zadržal dych, chvíľu mlčal a potom stroho povedal: „Do firmy nepatria ľudia, čo sa len flákajú.“

„Ale ja predsa makám každý deň,“ povedal Hua Yong úplne bez hanby.

„Na čom akože makáš?“

„Na spaní.“

Sheng Shaoyou: ...

O šiestej tridsať, presne na sekundu, zazvonil telefón. Volal Sheng Shaoqing.

Hua Yong poslal šoféra preč a sadol si za volant sám – akoby bol ochotný robiť nadčasy a robiť Sheng Shaoyouovi osobného šoféra zadarmo.

Sheng Shaoyou nemohol dovoliť, aby šéf X Holdings ostal hladný, takže musel Sheng Shaoqingovi povedať: „Priberiem ešte jedného človeka.“

Sheng Shaoqing onemel a okamžite sa spýtal: „Koho chceš pribrať?“

Jeho tón bol až príliš zvláštny – akoby čakal nepriateľský útok.

Sheng Shaoyou sa zamračil: „Je to pre teba problém?“

„Nie,“ odpovedal Sheng Shaoqing rýchlo, akoby sa bál, že si to brat rozmyslí a zruší stretnutie. A vysvetľoval: „My dvaja sme nikdy nejedli sami. Brácho... koho chceš vziať? To ako chceš zobrať Chen Pinminga?“

„Nie.“ Sheng Shaoyou sa pohodlne oprel o sedadlo spolujazdca, pozrel sa na Hua Yongov profil a povedal: „Tvoju budúcu švagrinú.“

Drahé auto prudko zabrzdilo. Pneumatiky zapišťali po asfalte. Sheng Shaoyou sa vďaka zotrvačnosti naklonil dopredu a vyštekol: „Vieš vôbec šoférovať?!“

„Čo?“ ozval sa z mobilu zmätený Sheng Shaoqing.

„Nehovorím s tebou.“ Sheng Shaoyou sa narovnal, priložil si mobil späť k uchu: „Prídeme do pol hodiny. Objednaj jedlo.“

Zložil a otočil sa k Hua Yongovi: „Načo si tak dupol po brzdách?“

„Naskočila červená,“ odpovedal Hua Yong, stále sa pozerajúc pred seba. Potom sa nenútene spýtal: „Pán Sheng... ty ma chceš oficiálne priznať?“

Hoci vyzeral pokojne, Sheng Shaoyou vedel, že nie je taký pokojný, ako vyzeral. Pretože v momente, keď sa na semafore rozsvietila zelená, Hua Yong dokonca nesprávne zaradil prevodový stupeň a stlačil plynový pedál, zatiaľ čo auto bolo zaradené v prevodovom stupni P.

Plynový pedál zareval a auto sa vôbec nepohlo. Keď auto za ním zatrúbilo, Hua Yong opäť zaradil D a pomaly sa rozbehol.

Ako šofér – katastrofa. Ale z nejakého dôvodu to Sheng Shaoyou prišlo... rozkošné.

„To závisí od tvojho výkonu,“ povedal mu.

„Budem sa správať dobre,“ sľúbil Hua.

Sheng si oprel hlavu o sedadlo a kývol bradou na volant: „Zatiaľ tomu tvojmu výkonu veľa nechýba... ale k dobrému to má ďaleko.“

„Naozaj?“ rozšíril Hua oči.

Jeho zriedkavý zmätený pohľad pobavil Sheng Shaoyoua, ktorý sa mierne usmial: „Pán Hua nemá až také dobré vodičské schopnosti. Jazdíš strašne.“

Objektívne vzaté, jeho vodičské schopnosti boli veľmi pôsobivé a vo veku 18 rokov dokonca anonymne získal miesto v Majstrovstvách sveta Formuly 1.

Ale pred Sheng Shaoyouom aj tak priznal: „V poslednom čase už veľa nejazdím.“

Ako to dopovedal – mobil odložený na stredovej opierke trikrát krátko zapípal.

Píp... píp... píp...

Hua Yong pozrel na obrazovku a zistil, že alarm spustil zabudovaný systém proti sledovaniu. Na chvíľu sa mu zreteľne zaostřili oči.

„Hovor?“

Hua zakrútil hlavou: „Nieko otravný.“

Cesta mimo mesta nebola preplnená, Hua šiel presne na maximálny povolený limit. Polhodinová cesta sa tak skrátila na dvadsaťpäť minút a dorazili skôr, než sa čakalo.

Zaparkoval na prázdnom parkovisku. Vytiahol inhibičnú náplasť a v spätnom zrkadle si ju opatrne nalepil na zátylok.

„Moje feromóny sú trochu silné,“ povedal a s ľahkým úsmevom otočil hlavu k Shengovi. „Nechcem tvojho brata vydesiť.“

„On nie je taká krehotinka.“

Sheng Shaoqing má v súkromí viac než dosť sexuálnych skúseností – určite ho nerozhádže nejaký *,vzťah medzi dvoma Alfami‘*.

Lenže Hua to tak nebral. Bez ohľadu na to, aký je Sheng Shaoqing sukničkář, stále je to Shengova rodina. A kvôli Shengovi ho nechcel pred rodinou nijako zahanbiť ani provokovať.

Hua sa ešte raz pozrel do zrkadla, uhladil náplasť a pre istotu na seba nastriekal aj feromónový sprej. Až potom otvoril dvere auta a vystúpil.

„Prečo si vybral takúto deravú dieru?“ Sheng Shaoyou sa zamračil pri pohľade na ošarpanú budovu starej továrne. „Internetová vychýrená reštaurácia? Všetky normálne podniky v Jianghu skrachovali?“

„Možno tu varia dobre.“ Hua sa len letmo rozhliadol – navonok uvoľnený, ale v očiach ostražitý. Nenútene položil Shengovi ruku okolo pliec a s úsmevom povedal: „Poďme. Je zriedkavé, že nás môj švagor pozve na večeru. Poďme to spolu vyskúšať.“

Kapitola 55

Sheng Shaoqing bral toto stretnutie veľmi vážne — do súkromnej miestnosti v reštaurácii dorazil už pred treťou popoludní.

Reštaurácia bola na treťom poschodí starej budovy. Nebola veľká, mala len štyroch čašníkov, ale všetci štyria veľmi dobre poznali Sheng Shaoqinga a správali sa k nemu s úctou.

Sheng Shaoqing bol nesmierne zvedavý na „budúcu švagrinú“, o ktorej sa zmienil Sheng Shaoyou.

Dobre vedel, že Sheng Shaoyou nikdy nebol verný ani oddaný človek. Po celé tie roky — nieto ešte „švagrinú“ — nikdy verejne ani len nepriznal žiadny vzťah.

No nedávno sa v celom kruhu druhogeneračných podnikateľských detí v Jianghu rozšírila správa, že Sheng Shaoyou sa verejne pobil so Shen Wenlangom zo skupiny HS kvôli nejakej Omege.

Sheng Shaoqing bol preto mimoriadne zvedavý, čo je za tá Omega, kvôli ktorej sa ten vždy chladný a racionálny Sheng Shaoyou neváhal uhádať a pobiť.

A v okamihu, keď zbadal Hua Yonga, si pomyslel — to stálo za to!

„Aj keby som mal zomrieť pod pivonkou, aj ako duch budem romantik.“

Pre takúto krásnu Omegu — nieto ešte súboj jeden na jedného — keby šlo o jej srdce, oplatilo by sa aj ísť do bitky s celou skupinou, aj riskovať život.

Lenže...

Keď uvidel priehľadnú inhibičnú náplasť na Hua Yongovom bielom krku, Sheng Shaoqing si s ľútosťou pomyslel: *Škoda... neviem si predstaviť, ako vonia jeho feromón.*

Pod horúcim a takmer hrubým skúmaním Hua Yong mlčky nasledoval Sheng Shaoyoua a sadol si. Keď uvidel Sheng Shaoqinga, jeho dve polmesiacovité oči sa mierne skrivilili a na tvári sa objavil mierny úsmev.

„Ahoj.“

„Ahoj.“ Sheng Shaoqing sa zdvihol, podal mu ruku a predstavil sa: „Sheng Shaoqing. Veľa som o tebe počul.“

Ich ruky sa jemne dotkli.

Jemné, štíhle prsty tejto malej Omegy sa na chvíľku obtreli o jeho dlaň — a jeho srdce sa rozbúchalo.

Sheng Shaoqing si nenápadne oblizol pery.

Sheng Shaoyou priviedol takúto rozkošnú Omegu — žiarlivosť mu takmer vypálila dieru do hrude. Srdce mu

stiahla kyslá závistlivá vlna, ale reč mal krásne sladkú: „Brat ťa často spomína, švagríná. Konečne ťa vidím naživo.“

Hua Yong si stiahol ruku späť a usmial sa ešte jemnejšie: „Naozaj? Pán Sheng ma často spomína?“

„Áno.“ Sheng Shaoqing vytiahol stoličku a naznačil obom: „Brat, švagríná, sadnite si.“

Sheng Shaoyou len prikývol, otvoril menu a spýtal sa: „Prečo si vybral práve toto miesto?“

„Vraj je teraz veľmi populárna,“ usmial sa Sheng Shaoqing. „Bál som sa, že nás bude otravovať priveľa ľudí, tak som ju celú rezervoval.“

„Hm,“ odvetil Sheng Shaoyou a nezúčastnene dodal: „Tie peniaze by si mal radšej investovať do niečoho rozumného.“

Výzdoba reštaurácie bola naozaj biedna. Nachádzala sa v zapadnutom priemyselnom parku, jedálny lístok obyčajný, nič výnimočné. Určite nestál za to, aby si niekto prenajal celý podnik.

Sheng Shaoqing sa pousmial a rýchlo pritakal: „Brat má pravdu.“

V duchu si však pomyslel: *Dnes mám šťastie. Možno zabijem dve muchy jednou ranou. A kto vie—možno si ešte večer odvediem malú hračku do postele.*

Keďže mali celý podnik len pre seba, jedlo nosili rýchlo.

Čašník, čo im servíroval, bol vysoký a mohutný. Dolnú časť tváre mal prekrytú tmavou maskou, trčali len oči a aj tie prevracal, vďaka čomu vyzeral nedžentlmensky. Jedlá, ktoré podával, neboli veľmi dobré, či už na pohľad alebo na chuť.

Hua Yong ochutnal polievku — bola studená.

V tejto reštaurácii majú také chutné jedlo a Sheng Shaoqing si tu vlastne špeciálne zorganizoval svoju prvú súkromnú večeru so Sheng Shaoyouom? To je choré.

Spomenul si aj na tie zvláštne pohľady čašníka, keď servíroval. Podozrenie v ňom ešte narástlo.

Jednou rukou si podoprel bradu, druhou držal paličky a mlčky pozoroval Sheng Shaoqinga, ktorý dvíhal pohár a nútil Sheng Shaoyoua piť.

Sheng Shaoqing si s bratom pripil, no oči mu stále utekali k Hua Yongovi.

Naozaj vzácny kus, taký krásny, že sa naň nedá prestať pozeráť. Aj to, ako sedel s bradou o paličky, bolo ako namaľované — ako keby ho namaľoval William Etty.

Sheng Shaoqing naň chvíľu civel, až ho pichlo pri srdci. Otočil sa, dolial Sheng Shaoyouovi prázdny pohár a cez zaťaté zuby sa usmial: „Brat, sme bratia toľko rokov, zriedka spolu jeme. Ešte jeden pohár.“

Sheng Shaoyou vypil už viac pohárov, v ústach mal stále trpkjšiu chuť. Chcel ju zapíť kúskom zeleniny, no tá bola taká presolená, že sa skoro nedala prehltnúť.

Toto má byť vychýrená reštaurácia? Keby nebola v takej diere a s lacným nájomom, do troch mesiacov by skrachovala.

Začínal ľutovať, že sem vôbec Hua Yonga zobral.

Táto „panička“ s jemnou pokožkou a jemnými maniermi — si za celý čas len upil dúšok polievky a paličkami sa ani raz nedotkol jedla.

Sheng Shaoyou vedel, že dnes sa určite nenaje do sýtosti. Bol poriadne znechutený z toho, kam ich Sheng Shaoqing dotiahol, no nakoniec si to aj tak vybil na Hua Yongovi: „Vravel som ti, aby si nechodil. Ale nie. Teraz ti chutí, však?“

Hua Yong si zachytil paličkami spodnú peru, usmial sa naňho, akoby boli sami, a naschvál mu odporoval: „Je to dobré.“

„Naozaj?“ Sheng Shaoyou mu sám naložil misku polievky a posunul ju pred neho. „Tak jedz viac.“

Na studenej polievke sa na hladine triaslo mastné, biele kuracie sadlo — nedalo sa na to ani pozeráť.

Hua Yong sklonil hlavu, lyžicou odsunul zoschnutú vrstvu tuku, nabral čistý vývar zospodu, poslušne ho vložil do úst a prehltol. Potom ešte aj žmurkol na Shenga a slušne

poďakoval: „Polievka od pána Shenga je dobrá. Ďakujem, pán Sheng.“

Opilec sa v skutočnosti nechcel napiť.

Sheng Shaoqing aj tak nemal chuť jesť, ale keď videl, ako si Sheng Shaoyou a ten pekný „malý Omega“ vymieňajú pohľady, chuť do jedla ho prešla úplne.

Natiahol sa, dolial Shengovi prázdny pohár a ešte sa načiahol cez pol stola, aby nalial víno aj Hua Yongovi.

„Nepijem,“ povedal ticho Hua Yong.

„Ak nevieš piť, nauč sa,“ ozval sa Sheng Shaoyou s výrazom, akoby ho to bavilo. Obočie mierne zdvihnuté, provokujúci tón: „Keď chceš vstúpiť do rodiny Sheng, ako môžeš nepiť?“

Rodina Sheng podniká v biotechnológiách, nie vo výrobe vína. A aj majitelia vinárstiev občas nepijú. Ale on tu z princípu skúša robiť problémy.

Shengov úmysel ponížiť ho bol úplne jasný, ale Hua Yong sa tváril, že to vôbec nepočuje. Pokojne sa usmial a nežne sa spýtal: „Nepijem, ale veľmi chcem ísť do domu pána Shenga. Čo mám teda robiť?“

To jemné, lepkavé „prosím“ v hlase bolo také sladké, že Sheng Shaoqingovi naskočili zimomriavky. Ten vzal pohár, jemne ním cinkol o svoj a usmieval sa: „Nevadí, keď nevieš piť, švagríná. Veľký brat to vypije za teba.“

„To nebude dobré,“ Hua Yong sa stále usmieval, v očiach sa mu mihali háčiky, ale pohľadom bol upnutý len na Shenga: „Ak by sa pán Sheng opil a bolel by ho žalúdok, bolo by mu zle.“

Sheng Shaoyou si už zvykol na to, že Hua Yong povie všetko priamo, takže sa ani nezahanbil. Len sa uchechtol: „Toľko rečí len preto, že nechceš piť?“

Sheng Shaoqing sa pokúsil situáciu zachrániť: „Je Omega, je normálne, že nepije.“

„Omega?“ Sheng Shaoyou sa zasmial, akoby práve počul životný vtip, a obrátil sa na Hua Yonga: „Sekretár Hua, je to pravda?“

Hua Yong sa len pokojne prispôbil tónom: „Ak to pán Sheng povie, tak to tak bude.“

V celom meste Jianghu je málo ľudí, ktorých by Sheng Shaoyou oslovoval „pán“ s úctou.

Sheng Shaoqing sa na chvíľu zarazil, keď počul oslovenie „pán Hua“. Potom si to však vysvetlil po svojom – určite len nejaká ich súkromná prezývka medzi milencami.

Čo už môže dokázať malý Omega s tenším zápätím než palička na cesto? Keby nebol taký šikovný... v noci... nemal by dôvod, aby ho brat nazýval „pán Hua“.

Zadíval sa na Hua Yongov profil. Tvár biela ako porcelán, mihnuté riasy, mäkké pery pod vysokým nosom – takmer až neskutočne krásne. Na sekundu úplne stuhol.

Asi si všimol jeho stále odvážnejší pohľad, preto ten „roztomilý Omega“ zrazu zdvihol oči – pomaly, pokojne, ale presne.

A Sheng Shaoqingmu z nejakého dôvodu stislo žalúdok.

Tmavé obočie a oči na bledom profile pôsobili ako atrament rozliaty na sneh. Vďaka tomu vyzerali jeho usmiate oči nevysvetliteľne chladne.

Ten ľadový pohľad sa len letmo obtrel o Sheng Shaoqingovu tvár – ako keď kladivo udrie do zvonu. Zvoní priamo v srdci.

Sheng Shaoqingovi pri tom pohľade mierne stiahlo hrud' a slovami zrazu sladol viac než med.

Sheng Shaoyou voči nemu nemal žiadnu ostrážitosť, ale Hua Yong cítil, že tento „švagar“ má síce sladké reči, ale je falošný, lacný a neuveriteľne nudný.

Ako sa hovorí – drak má deväť synov, no každý je iný. A aj taký silný, hrdý a veľkorysý človek ako pán Sheng má napokon polovičného brata, za ktorého by sa človek najradšej hanbil.

Tssk. Hua Yong pocítil náhlu bolesť hlavy pri predstave, že s takým človekom raz bude musieť byť „rodina“ a ešte sa tváriť, že je všetko v poriadku.

Keby nešlo o to, aby si udržal dobrý vzťah s mladším bratom svojho milovaného Alfu, tie ruky, čo tak horlivo dolievali Shengovi víno, by už dávno boli odseknuté a použité ako hnojivo pod kvety.

Sheng Shaoqing stále nútil Hua Yonga, aby pil. Hua Yong ho mal už plné zuby, ale nemohol ho kvôli Shengovi rovno zabiť, takže zdvihol pohár, pokojne sa usmial a napil sa. Chuť alkoholu bola silná, no horkosť pod ňou bolo cítiť ešte jasnejšie.

Enigma má omnoho ostrejší čuch aj chuť než bežní ľudia – Hua Yong hneď pochopil, o čo ide.

Sheng Shaoyou toho znesie veľa, ale po niekoľkých pohároch mu pohyby začali citeľne ťažknúť.

Počas večere bol Sheng Shaoqing nápadne srdečný a výrečný, no kto sa pozrel pozorne, videl, že ten úsmev je prázdny a pod tou „prívetivosťou“ sa skrýva jedovaté skúmanie.

Najskôr mu Sheng odpovedal aspoň jedným-dvoma slovami, no potom postupne stíchol a jeho pohľad sa začal rozostrovať.

Hua Yong držal víno v ústach, nepregĺgal. Pomalým pohybom prstov sa dotkol mobilu položeného vedľa taniera – a potichu spustil nahrávanie.

„Brat akoby sa opil,“ poznamenal Sheng Shaoqing. Hua Yong nič neodpovedal, len ticho pozeral tým jeho ľadovým pohľadom.

V istej chvíli sa Sheng Shaoqingov výraz zmenil. V očiach mu prebleskla krutosť, na perách mal úsmev, no vôbec sa nehodil k tomu, čo sa mu zračilo v tvári.

„Švagriná,“ natiahol, „nechutí ti moje víno? Prečo ho máš len v ústach a neprehltneš?“

„Neviem piť,“ povedal Hua Yong tlmene.

V Krajine P dávajú chlapcom ochutnať víno už v troch rokoch. Hua Yong však disponoval nezmyselne silnou regeneráciou aj metabolizmom. Nebolo prehnané povedať, že je takmer nezničiteľný. Aj keby to víno bolo otrávené – pokojne by ho vypil.

Shen Wenlang to raz zhrnul presne: „Tento malý šialenec je tak odolný, že aj keby si mu do hrdla vliat fľašu čistého smrtiaceho jedu, stále ho nezabiješ.“

„Keď nevieš piť, tak sa nauč,“ zasmial sa Sheng Shaoqing a dodal: „Si taký pekný... príležitostí, aby si niekomu nalieval a obsluhoval pri pití, budeš mať v budúcnosti veľa.“

„Oh? Už ma nevoláš švagriná? Keď ty nechceš byť môj švagor, tak ja sa už nebudem správať slušne.“

„Prehltni to.“ Sheng Shaoqingovi stvrdla tvár. „Brat je opitý, ty so mnou nepiješ – to mi nechceš dať ani trochu úcty?“

Okrem Sheng Shaoyoua si nikto netrúfal žiadať od nekorunovaného kráľa Krajiny P, aby mu „zachoval tvár“.

Hua Yong sa len slabo pousmial, prehltol víno, čo držal v ústach – chcel vidieť, kam tým Sheng Shaoqing mieri.

Sheng Shaoyou, sediaci vedľa, vyzeral úplne opitý. Pohľad mal sklenený a rozostrený.

Hua Yong sa ho jemne dotkol po pleci: „Pán Sheng, si opitý?“

Sheng neodpovedal, len sa mu telo zlomilo a zosunul sa.

Hua Yong ho zachytil, podoprel mu hlavu, aby sa neudrel o ostrý roh dekorácie.

Sheng Shaoqing veľmi dobre vedel, že S-úroveň Alfa má vysokú odolnosť voči liekom, preto nechal do stien ich pohárov nechať zabudovať prášok rozpustný v alkohole – účinný až pri kontakte s vínom.

Keď uvidel Sheng Shaoyoua klesnúť, predstieraný úsmev z tváre mu zmizol a nahradil ho pochmúrny, surovejší výraz. Na krásneho „Omega“ sa už pozeral bez akýchkoľvek zábran – len čistá chamtivosť.

Hua Yong sa s ním zosunul na zem, akoby aj on stratil vedomie.

Sheng Shaoqing od radosti pustil paličky, prudko vstal. Omegu menom Hua Yong videl ležať na zemi – telo zmäknuté, oči belasé a plné vodnatej nehy, čo človeku nenápadne rozbúcha srdce.

„Čo chcete robiť?“ spýtal sa Hua Yong potichu.

„Čo asi?“ Sheng Shaoqing si pomaly vyhrnul rukávy. „Čo iné by som robil?“ Z vrecka vytiahol vystreľovací nôž a s úškrnom povedal: „Tá banda neschopných darmožráčov vie len brať peniaze, ale žiaden výsledok. Slušne som im zaplatil a aj tak nedokázali odstrániť Shengovi žľazu. Tak si to spravím sám.“

„—Náš brat, odkedy má tie geniálne žľazy, nikdy nás súrodencov nepovažoval za ľudí! Už mám jeho arogancie plné zuby. Som vážne zvedavý, čo z neho zostane, keď o tú žľazu príde! S-úroveň Alfa? Tak vzácne! Keď o ňu príde, nebude mať hodnotu ani ako psie lajno! Hahahaha!“

Odrezať Shengovi žľazu? On?!

Hua Yongovi zatemnelo pred očami. V žilách mu vybuchol hnev, prudký ako povodeň, a krv mu vrela. Všetka chladná vražedná túžba, doteraz utopená hlboko, sa začala deravo tlačiť na povrch.

Sheng Shaoqing si to nevšimol. Zohol sa, chytil Hua Yonga za bradu, oblizol si pery: „Neboj sa, krásavec, aj keby on skončil, ty budeš mať stále mňa.“

A v tej chvíli zdvihol nôž – a zrazil ho dolu.

Čepeľ sa zaleskla a zamierila priamo k zadnej časti Sheng Shaoyouovho krku.

Pff—

Ostrie preťalo kožu, mäso aj žľazu. Z miesta prudko vystrekla hustá horúca krv. Jasnočervené kvapky dopadli aj na objektív skrytej kamery, obraz sa zafarbil do karmínovej hmly.

Sheng Shaoyou ležal nehybne, tvár zaliata teplou krvou – stále v bezvedomí.

Hua Yong, ktorý sa vrhol, aby ho prikryl, schytil ranu do zátylku. Čepeľ mu prenikla hlboko do žľazy. V tej sekunde vybuchla omamná vôňa orchidey – čistý, brutálne silný feromón Enigmy zaplavil celú miestnosť ako výbuch.

Kapitola 56

V Hua Yongových feromónoch nebola žiadna vedomá, úmyselná sila ani nátlak.

Vôňa bola síce silná, ale nebola to tá drvivá alfa dominancia, ktorá láme kolená. Aj tak však Sheng Shaoqing len s námahou odolával, no stále sa ešte dokázal hýbať.

Nikdy by mu nenapadlo, že tento zdanlivo krehký Omega sa v poslednej sekunde vrhne dopredu a vlastným telom zastaví útok, ktorý mieril na Sheng Shaoyoua.

A ešte menej čakal, že táto krásna bytosť... nie je Omega, ale...

Alpha.

Ale šíp už vyletel z tetivy a návrat nie je možný. Ťažká, krvou zašpinená dýka mu stále ležala v dlani a pripomínala mu, že cúvnuť sa nedá.

Sheng Shaoqing zovrel zuby, s výkrikom sa znovu rozbehol k Sheng Shaoyouovi a zdvihol nôž.

Lenže v tej chvíli mu znížila cit v zápästí prudká bolesť, akoby mu ruku zasiahol elektrický prúd.

Kov cinkol o podlahu.

Z jeho dlane mu vyletela dýka – zasiahla ju čierna keramická miska na paličky, použitá ako vrhací predmet.

Hua Yong sa pomaly postavil. V tvári mal síce bledosť zo straty krvi, ale pohľad bol chladný a čistý.

Mierne sa otočil k záznamovej kamere v rohu miestnosti, zdvihol krvavú ruku a s nevinným tónom povedal:

„Pán Sheng, videl si to. On zaútočil prvý. Ja som sa iba bránil.“

„Ako je možné, že ti nič nie je?!“ vyprskol Sheng Shaoqing.

Ruky sa mu triasli, telo mal zaliate studeným potom. Čo práve videl, nedávalo zmysel – ten „krehký Omega“ zadržal nôž vlastným telom, mal ho vrazený v žľaze... a predsa stál.

Hua Yongova tvár bola ešte bledšia, skoro priesvitná. Hua Yongov chladný výraz spôsobil, že sa Sheng Shaoqingovi podvedome zježili chlpy.

Primitívny, zvierací inštinkt – predátor vs. korisť. Jeho telo pochopilo skôr ako rozum: toto nie je človek, s ktorým sa dá hrať.

Sheng Shaoqing cúvol, no kolená sa mu podlomili a ledva stál.

„To... to nie je možné...“ zakoktal.

Hua Yong mlčky natiahol ruku a stlačil tlačidlo na zastavenie videa. Potom sa pomaly narovnal – a hlas, ktorý inokedy znel milo a pomaly, teraz zovrela ľadová ostrosť.

„Čo je nemožné?“

Absolútne nadriadený zľahka zapraskal kĺbmi a Hua Yong si natiahol ruku, aby mu strhol inhibičnú náplasť zmiešanú s krvou a mäsom na zadnej strane krku a bez výrazu povedal:

„Takýto odpad, niečo nechutnejšie než šváb, má s pánom Shengom spoločnú krv? Na svete neexistuje nič absurdnejšie. Ak niekto ako ty môže byť pánov Shengov brat... potom už naozaj nie je nič nemožné.“

Hua Yong sa zasmial: „Aká nehanebnosť!! Dokonca si trúfaš povedať niečo ako ‘keď ho stratíš, stále máš mňa’. Na čo by som ťa bez neho potreboval? Aby som si ťa upiekol ako slaninu na Nový rok?“ On najviac nenávidí ješť slaninu.

Situácia sa obrátila a Sheng Shaoqing nestihol zareagovať — už stratil iniciatívu.

Mladý muž s bledou tvárou pred ním akoby necítil bolesť. Krv tiekla zo žliaz na jeho krku a čoskoro presiakla cez oblečenie. Z rany vytrysklo veľké množstvo krvi, na podlahe sa rozliala ako kaluž hustého červeného vína.

Hua Yong však vyzeral pokojne, akoby krvácanie a zranenia boli pre neho každodennou záležitosťou.

Po vypnutí kamery sa zamračené obočie toho krehkého mladíka dokonca uvoľnilo, akoby bol dokonale vystavená bábka bez emócií.

Sheng Shaoqing pocítil zimomriavky po chrbte a s námahou sa snažil zachovať kľud: „Chcem len, aby Sheng

Shaoyou zomrel! Vypadni odtiaľto, ak vieš, čo je pre teba najlepšie.“

Hua Yong náhle zdvihol hlavu, jeho oči boli zúrivé a ostré, bledá tvár bola zafarbená krvou a vôbec nevyzeral ako človek.

Desivý ostrý hrot šípu náhle prenikol Sheng Shaoqingovi srdce.

Obrovský, doteraz nepoznaný tlak mu postavil vlasy na zadnej strane hlavy a zuby sa mu začali neovládateľne triasť. Potlačil úsmev a tá jemná, žiarivá krása sa premenila na krutú a zlovestnú tvár.

Jeho pery, zbavené farby krvácaním, sa len mierne otvárali a zatvárali, a on povedal: „Keďže si môj švagor, vždy som k tebe bol veľmi zdvorilý. Ale ty si chcel zabiť pána Shenga a poškodil si mu žľazu. Aj keď sa to rýchlo zahojí, bude to veľmi bolestivé—“

„—takže, Shaoqing, budeš mať veľké problémy.“

Okrem označenia je poškodenie žľazy iným ostrým predmetom smrteľné; nie je to niečo, čo sa „rýchlo zahojí“. Na svete je veľa Alfov a Omeg, stávalo sa, že žľazy boli náhodne porušené alebo prepichnuté cudzím predmetom, a zatiaľ sa zdá, že nikto z toho neprežil.

Avšak ak cieľom bol mladík pred ním, Sheng Shaoqing musel pripustiť, že on sa možno skutočne dokáže rýchlo zotaviť. Lebo pripomína príšeru. Drogy, strata krvi,

poškodenie žľazy... zdalo sa, že všetky tie hrozné pohromy na neho nemajú vážny dopad.

Inštinkt prežitia nechal Sheng Shaoqinga bez času na premýšľanie. Obrátil sa a utekal, takmer sa rútil von dverami.

Nadmerná strata krvi mu spôsobila závraty a zimu, ale vzrušenie spôsobené hnevom potlačilo všetku bolesť a necítil žiadnu bolesť.

Na rozdiel od zmäteného a panikáriaceho Sheng Shaoqinga, Hua Yong otvoril dvere a pokojne vyšiel von, akoby sa len prechádzal v záhrade.

Hneď ako vyšiel z privátnej miestnosti, obklúčili ho štyria Sheng Shaoqingovi ľudia, napnutí ako pri hrozbe útoku.

Hua Yong nespokojne klikol jazykom a mierne sa zamračil: „Nezavadzajte.“

Slabé tvory by sa mali naučiť uhnúť z cesty, aby ich niekto nerozšliapal – a nezašpinili pritom niekomu podlahu.

Pohľadom prešiel po štvorici mužov pred sebou, všetci vážni a nervózni, a pokojne skonštatoval: „B-úroveň, C-úroveň a dvaja Bety? Sú takí slabí, že sa mi ich ani nechce biť.“

Lekári a fyzickí tréneri, ktorí mali Hua Yonga na starosti, sa zhodujú: Enigma je prirodzene vyvinutý bojový stroj,

narodený bojovník. Adrenalin z boja a sadizmu mu pomáha prekonať čokoľvek.

Hua Yong prešiel tvrdým výcvikom a dokáže potlačiť svoj inštinkt týrať slabých. To je pre Enigmu – symbol absolútnej sily – nevyhnutné.

Pretože v porovnaní s Hua Yongom sú všetci ostatní ľudia slabí. Potláčať sa je desaťtisíckrát ťažšie ako sa uvoľniť.

V jeho očiach už šľahal oheň hnevu. Neustále provokácie ho úplne rozzúrili – jeho bes sa dvíhal ako magma, nebezpečný a nekontrolovateľný. Len jeho železná sebadisciplína mu bránila vybuchnúť.

Nesmieš. Nesmieš to urobiť. Pán Sheng by bol nešťastný. Zabíjanie je zločin.

Napomenul sa, pomaly prekřížil ruky na hrudi, aby si zabránil natiahnuť sa a ľahko rozdrviť tie „mravce“, ktoré ho obkolesili.

Jeho pohyb bol mimoriadne pomalý – až neprirodzene, mrazivo pomalý.

„Nechcem sa biť,“ povedal pokojným hlasom. „Tak mi uhnute z cesty? Chcem len trochu poučiť Sheng Shaoqinga.“

Zdvihol svoju bledú, štíhlu ruku a prstom ukázal na úzky priestor: „Stačí mi takýto malý. Sľubujem.“

Štyroch mužov ochromila jeho desivá, vysokostupňová vôňa feromónov.

Ako antilopy čeliace levovi čelom, nikto sa neodvážil pohnúť. Túlili sa k sebe, aby sa zahriali, zo strachu, že ak by sa pohli čo i len o krok, rozzúrený lev by sa na nich vrhol a odhryzol by im krehké hrdlo.

„Nejaký dobrovoľníci?“

„Hm? Nikto mi neuhne?“ Hua Yong pokrčil plecami, pomaly vybral mobil z vrečka a vytočil číslo – číslo toho, kto mu sledoval polohu.

Pod jednou strechou sa z mobilu rozliehala veselá detská pesnička. Uspávanka pre deti.

„Tato ma vždy chváli, chváli, že mám ruky všestranné, všestranné, všetko zvládnem, všetko spravím, vyperiem si, zašijem si, urobím si všetko sám ~~~~“

Štyria muži si vymenili pohľady. Z nervozity im orosil nos studený pot.

Vyzeralo to ako scéna z hororu: opustený priemyselný areál, prázdna reštaurácia, vysokostupňový „Alpha“ celý od krvi... a do toho detská uspávanka.

Všetko je také absurdné a zvláštne až do extrému.

Hua Yong zložil telefón, stisol bledé pery a povzdychol si: „Sleduješ niekoho, ale nevieš, ako stíšiť telefón? Čo robíš?“

Svišťanie

Čierny tieň preletel rýchlosťou blesku. „Bea išla s deťmi do zábavného parku. Možno ma chce kontaktovať kvôli

niečomu. Báľ som sa, že nebudem môcť prijať hovor, tak som ho nestlmil.“

Štyria chlapi hľadeli s otvorenými očami na muža, ktorý akoby spadol z neba. Bol oblečený v čiernom kabáte, chudý ako železo, akoby rytier z antickej chladnej novely, a ešte nápadnejší bol zlatý drak s piatimi pazúrmí na jeho hrudi.

„Long Zuo,“ povedal Hua Yong. „Keď si tu, neriešim to. Som veľmi podráždený a oni sú príliš slabí. Bojím sa, že ich omylom všetkých zabijem. Takže, prosím, pomôž mi to vyriešiť...“ Pravdepodobne zo žartu, malý cisár s konečným slovom v X Holdings symbolicky požiadal o jeho názor: „Dobre?“

Long Zuo na chvíľu váhal, potom zadrhlo povedal: „Ale Bea mi nedovolí bojovať len tak bezstarostne.“

„Čože? Zabudol si, na koho pomoc sa spoliehaš, aby si mal ženu a deti? Myslíš, že pomôcť mi znamená, že môžeš ísť len tak bojovať?“

„Zdá sa, že to tak nie je.“ Long Zuo, ktorý miluje štúdium bojových umení, zrazu cítil, že to bude v poriadku.

„Aha, mimochodom,“ pripomenul Long Zuo Hua Yongovi, „Vonku uteká ďalší. Chceš ho prenasledovať?“

„Áno. Ten človek je príbuzný nášho pána Shenga. Postarám sa o neho osobne.“

Long Zuo prikývol, pozrel sa na krv po Hua Yongovom tele, zamračil sa a spýtal sa: „Spôsobil to ten, čo ušiel?“

Hua Yong neodpovedal, len povedal: „Je to taká smola mať takého príbuzného.“

Kým sa pokojne rozprávali o rodinných záležitostiach, štyria čašníci už panikárili. Vymenili si pohľady a náhle sa vrhli na Hua Yongu, ktorý sa im zdal ľahko znesiteľný.

„Hej, nie...“

Sheng Shaoqing sa prudko zastavil.

Neprovoď smrť. Long Zuo si pomyslel: *Radšej nech bijú mňa, než aby dráždili jeho.*

Hua Yongovi v sekunde potemnela tvár.

Prásk——

Okenné sklo v obchode sa rozbilo a z neho rýchlo a bez rozdielu vytryskli silné, utláčajúce feromóny. Stropné svetlá sa triasli a dokonca sa začala triasť aj zem.

Poškodená žľaza je ako breh rieky, ktorá sa počas povodní vyleje z brehov, a pocit brutálneho útlaku sa stále blíži.

Takmer v rovnakom čase si Long Zuo zakryl ústa a nos a rýchlo odskočil. Jeho rýchlo sa vzdŕaľujúca postava bola ako čierny záblesk blesku. „Toto si vybav sám, ja ti zadržím toho druhého.“

Len čo to dohovoril, vo vzduchu explodovala vôňa orchideí – feromóny sa rozšírili ako burina v plameňoch, okamžite udusili dych každému v miestnosti.

Našťastie, Long Zuo bol už dostatočne ďaleko. Inak by ho tá koncentrácia prevalcovala.

Reštaurácia bola na treťom poschodí. Prehľadával schody po schodoch, jedno poschodie po druhom, a nakoniec našiel Sheng Shaoqinga, ako v panike beží dolu schodmi na rohu schodiska na prvom poschodí.

V celom parku ešte fungovalo len niekoľko firiem. Bolo tam veľmi málo ľudí a uponáhľané kroky sa hlasno ozývali v prázdnych chodbách.

Ťap – ťap – ťap. Ťap – ťap – ťap.

Sheng Shaoqing sa neodvážil ísť výťahom, a tak bežal dolu schodmi po schodoch, jedno poschodie po druhom.

Keď bežal na spojovaciu plošinu schodiska medzi druhým a prvým poschodím, zrazu uvidel Long Zuo stáť na rohu.

Mladý muž s divokou tvárou sa opieral o zábradlie schodov a pokojne sa naňho pozrel. Bol vysoký a chudý, s tvrdými vráskami. Vyzeral divoko a nie je ľahké sa s ním rozprávať. Feromón s príchutou cukríkov ho však prezradil. Toto nebol drsný Alfa.

Bol to prirodzene slabý Omega.

Kapitola 57

„Uhni z cesty!“ Sheng Shaoqing vyzeral zúrivo.

Long Zuo sa narovnal, nadvihol lem svojho čierneho rúcha a slovo po slove mu zdvorilo povedal: „Prosím, pouč ma.“

Jeho čínska etiketa bola veľmi presná, dokonca sa uklonil a jeho čínština bola jasná a pravidelná, ale bola príliš formálna, čo ju robilo strnulou a nie takou plynulou a prirodzenou ako jeho materinský jazyk.

Sheng Shaoqing si pomyslel, že ten Omega, ktorý mu stojí v ceste, je asi nejaký šialenec posadnutý čínskymi bojovými umeniami, a zreval ešte hlasnejšie: „Uhni! Nepleť sa mi do cesty!“

Long Zuo sa ani nepohol, veľké oči uprené naňho: „Ale ty a môj brat máte problém. Nemôžem ťa pustiť.“

Jeho Alfa Longzo Bea raz poznamenala, že Long Zuo je najvzdelanejší a najvychovejší mladý majster na svete. Keby sa nenarodil v prestížnej rodine Longovcov, pravdepodobne by každý rok získal titul najlepšieho morálneho vzoru v krajine P.

Aj keď na prvý pohľad pôsobí drsne, v súkromí je priamy, jednoduchý a nikdy nenadáva. Medzi všetkými privilegovanými mladými pánmi pôsobí ako čerstvý vzduch.

Long Zuo a Hua Yong sú úplne dva extrémny.

Long Zuo – Omega s vôňou cukríkov, vyzerajúci ako nevinný králik, ale vnútri kus železa.

Malý biely zajačik s cukríkovou príchuťou Long Zuo nikdy nemal ani potuchy o svojom osobnom citovom živote, ale Hua Yong je jeho úplný opak. Je chrbticou celej rodiny, ktorú nemožno otriasť.

Sheng Shaoqingovo správanie bolo príliš neúctivé a Long Zuo sa mierne zamračil.

Tento B-čkový Alfa – zjavne neschopný – naozaj ublížil Hua Yongovi. Čo ak tým ešte viac rozzúri jeho bratranca? A čo ak sa Hua Yong nahnevá, stratí trpezlivosť a rozdrví toho chudáka ako cesto? Kto potom bude radiť Long Zuovi pri výročiach a darčekom pre Beu?

Zdalo sa, že tento chlap je Hua Yongov milovaný mladší brat. Ak by sa mu náhodou niečo stalo, Hua Yong by určite nemal čas riešiť výročie svadby jeho a Bei – bol by príliš zaneprázdnený upokojovaním svojej „exkluzívnej Omegy“!

Aby teda Hua Yong ostal spokojný, radil mu a pomohol mu urobiť manželku šťastnou, Long Zuo bol viac než ochotný behať pre neho ako poslíček. Takže keď mu Hua Yong povedal, aby zastavil Sheng Shaoqinga, Long Zuo ani na sekundu nezaváhal.

Len čo videl, že ten „sladký ako cukrík“ Omega stojí nehybne na mieste, Sheng Shaoqing so zúrivosťou uvoľnil svoje represívne feromóny.

Lenže – feromóny obyčajného Alfu na úrovni B triedy na Long Zuoa vôbec nezapôsobili.

Horšie bolo, že tá Shengova údajne „čistá a rafinovaná“ vôňa spôsobila, že Long Zuovi okamžite zmrzol výraz.

„Citrón?“ uškrnul sa, cúvol krok dozadu a s odporom povedal:

„Zo všetkého najviac neznášam kyslé citróny. Je to, akoby som vypil celý kýbel saponátu. Mohol by si to prosím stiahnuť? Idem sa pograť.“

To, že Omega nereagovala na jeho potlačovacie feromóny, by sa ešte dalo prehltnúť. Ale sťažovať sa, že *on smrdí*?

To sa nedá zniesť. Absolútne.

Sheng Shaoqing zúrive očervenel, oči podliate krvou. Vytiahol spoza nohavíc pištoľ a namieril jej čiernu hlaveň rovno na tvár Long Zuoa – to fungovalo omnoho lepšie než feromóny.

Long Zuo sa konečne prestal tváriť uvoľnene. Oči sa mu priostrili, hrany tváre stmavli. Mal vysoké lícne kosti a ostro rezané črty – keď sa prestal usmievať, vyzeral nebezpečne.

„CZ Shadow 2?“ poznamenal Long Zuo, vôbec nepôsobil vystrašene. „To je športová pištoľ. Vyzerá dobre, ale v reálnom boji je nanič. Prečo si si vybral práve tú?“

A akoby robil kúzlo, obrátil dlaň – a v ruke sa mu objavila čierna poloautomatická pištoľ.

Nadšene vysvetlil: „Toto je MP443 *Raven*. Omnoho praktickejšia než tá tvoja. Strieľa rôzne druhy 9×19mm Luger nábojov – aj ruské 7N21 vysokotlakové.“

To hádam nemyslí vážne. Namiesto toho, aby spanikáril, keď na neho miera – on vytiahne ešte väčšiu zbraň?! Je mozgový okruh tohto človeka naozaj normálny?

Sheng Shaoqing zaťal zuby tak, že mu až strpla sánka.

Long Zuo pokojne roztvoril dlane a úprimne navrhol: „Môžeš vyskúšať túto. Ak ju budeš chcieť kúpiť, môžem ti poslať môj WeChat.“ Na chvíľu sa zamyslel a slušne dodal: „A keďže budeme raz rodina, dám ti zľavu.“

Sheng Shaoqing to už nevydržal a s cvaknutím natiahol záver pištole.

„No, chcel som ti zlomiť zbraň, nie nohu,“ vysvetlil Long Zuo úplne pokojne. „Táto pištoľ sa ešte nikdy nezasekla. Ak mi neveríš, kľudne sa spýtaj.“

„A koho do pekla sa mám spýtať?!“

„Toho, čo ti ju predal,“ odvetil logicky Long Zuo a hneď dodal: „Ale keďže sú zbrane v Jianghu zakázané, asi by som to nerobil.“

Sheng Shaoqing mal pocit, že mu prasknú spánky. Celé to pôsobilo ako absurdný sen.

Len v snoch ich mohol zhromaždiť všetkých naraz: „Alfu“, ktorý bol stále nažive a zdravý po vypití veľkého množstva drog, Alfu na ultra vysokej úrovni, ktorý vyzeral ako Omega, ale v skutočnosti by nezomrel, ani keby mu prepichli žľazy, a tohto Omegu s karamelovou príchuťou pred ním... ktorého mozgové okruhy sa líšili od mozgových okruhov bežných ľudí, ktorý zostal pokojný, aj keď na neho mierili, a ktorý mu naďalej predával zbrane a aktívne diskutoval o konfigurácii zbraní. Sheng Shaoqing to nevydržal – uvoľnil extrémne vysoké množstvo potlačovacích feromónov. Vzduch sa naplnil prenikavou vôňou kyslého citróna.

Silná a cudzo pôsobiaca vôňa Alfa feromónov Long Zuo výrazne podráždila.

Jeho manželka – ženská Alfa – bola síce drobná, ale povahovo výbušná. Neznášala, keď z neho bolo cítiť iných Alfov.

Celý svet hovoril o tom, ako sa zaňho vydala – vraj to bol zväzok krásy a zvieratá. Všetci komentovali, že taká krásna Omega by nemala byť zničená drsným Alfom.

Lenže pravdu poznali len oni dvaja — tým, kto bol *zožratý* *žaživa*, bol práve Long Zuo. — A mal príchut' cukríkov.

Jeho drsný vzhľad a chladný štýl správania oklamali všetkých, ale vôňa karamelových feromónov spôsobila, že Sheng Shaoqing stratil ostražitosť.

„*Len Omega. Čoho sa bát?*“

Sheng Shaoqing vypustil feromóny s maximálnym útlakom, oboma rukami namieril nabitú „Shadow“ priamo na Long Zua.

„Vypadni!“

„Neukazuj na mňa nabitou zbraň—“ Long Zuo sa zamračil a prešiel do chladnej angličtiny: „—je to neslušné.“

A potom zdvihol nohu a čistým oblúkovým kopom vyrazil zbraň Shengovi z ruky. Zdvihol obočie: „A stiahni tie tvoje feromóny. Smrdia.“

Sheng Shaoqing síce roky trénoval streľbu, ale ani v najhoršom sne ho nenapadlo, že mu zbraň vyrazí z ruky *cukríkovo voňajúca Omega*. Na sekundu zaváhal, no potom sa vrhol po zbrani, ktorú držal Long Zuo.

Ten to čakal. Zdvihol ruku, zrazil jeho útok, dlaň premenil na päšť a bez zaváhania ju vystrelil smerom k jeho tvári.

Ten sa inštinktívne uhol, pokrčil kolená a mieril úder do pečene. No Long Zuove prsty, akoby mali oči, zmenili päšť na nožnicový úder, ale nezastavili sa. Končekmi prstov švihol

popri jeho krku – zasiahli nervový bod, Sheng Shaoqingovi strelila cez telo trápavosť a pred očami mu zaiskrilo. Potom nasledovala séria rýchlych úderov ako padajúci dážď. Tak silných, že nestihol ani otvoriť oči. Nakoniec sa mu pretočili zreničky a zrútil sa v bezvedomí na zem.

„Ty si naozaj závislý na kung-fu románoch.“ ozval sa za ním hlas chladný ako ľad.

Long Zuo sa otočil. Na schodoch stál Hua Yong, pokojne sledoval scénu. Krv na jeho krku už zastala. V náručí držal spiaceho Alfu so zatvorenými očami.

„Legenda S-triedy?“ Long Zuo sklonil ruku, vyšiel pár schodov a zvedavo nakukol Hua Yongovi do náručia.

„A čo ty, Omega, čo pozeráš?“ zavrčal Hua Yong a chránil si ho. „Je môj.“

„Veď som nepovedal, že nie je,“ odvetil Long Zuo a s úsmevom mu pred nos strčil mobil. „Neboj sa, ja mám vlastného Alfu.“ Na šetriči obrazovky bola nádherná žena s dlhými čiernymi vlasmi a chladnou eleganciou. Alfa. Krásna a desivá.

Hua Yong zišiel po schodoch. S každým jeho krokom sa na pevných modrosivých cementových schodoch objavovala prasklina podobná pavučine.

V momente, keď vošiel pred Sheng Shaoqinga, napoly otvorené vetracie sklenené okno na rohu náhle „prasklo“ a rozbilo sa pod tlakom prúdiacich feromónov.

Tlak bol taký veľký, že každé zrnko skla sa rozbilo na prášok.

Rozbité extrémnym tlakom Enigmy, úlomky skla, jemné ako prach, sa trblietali pod bledým žiarovkovým svetlom.

Hua Yong jemne prikryl tvár Alfu vo svojom náručí svojím kabátom, aby ho nezasypal sklenený prach.

Long Zuo sa naňho zvedavo pozrel – a výnimočne miernym tónom sa spýtal: „Čo je na tom Alfovi také výnimočné? Kvôli nemu si taký zaneprázdnený, že mi ani nezdvíhaš telefóny. Dostať sa k tebe je ťažšie než vystúpiť do neba.“

„Pán Sheng je vo všetkom dobrý,“ odpovedal Hua Yong. A potom sa spýtal: „A čo je dobré na tej tvojej?“

Keď prišla reč na Beu, Long Zuove oči sa rozžiarili: „Ona je vo všetkom dobrá! Je jemná, láskavá, krásna a ku mne plná spravodlivosti. Inak—“ Keď spomenul svoju partnerku, náhle si na niečo spomenul: „Prišiel som sa ťa vlastne spýtať, čo si myslíš o našom výročí—“

„Ocko ma vždy chváli~ chváli ma~ mám pár všemocných rúk~ všemocných rúk~ všetko spravím~

*všetko spravím~ operiem šaty~ vyperiem vreckovky~
zašijem ponožky~“*

Telefón znovu zazvonil. Long Zuo pozrel na displej – a výraz jeho prísnej tváre sa neuveriteľne zjemnil. Dva razy sa nadýchol, aby sa upokojil, a potom prijal hovor.

„Ahoj, manželka.“

„Prečo tak meškáš?“

„Ja—“

„Nesedí ti dych!“ Hlas na druhej strane bol síce jemný a sladký, ale tón nekompromisný. „Zase si sa s niekým bil?“

„Nie, nie!“ Long Zuo zrazu znervóznel.

Zložil pištoľ Raven, zohol sa po Shadow, ktorú predtým odkopol, rýchlo vybral náboj po náboji a tvrdohlavo povedal: „Toto je Jianghu, sme civilizovaní ľudia. Predsa sa nebudeme len tak mlátiť.“

Veď aj tak zaútočil niekto iný prvý; on sa len bránil! A súper bol príliš slabý. Ani ho nepoškriabal, ani vlas mu nepadol. To sa ani nedá rátať ako bitka!

„Hmm.“ ozvala sa krásna Alfa na druhej strane, ale v hlase stále pochybnosti. Po krátkej pauze sa znovu spýtala: „Zuo, si si istý, že tam nebola žiadna bitka? Ak klameš, vieš čo nasleduje, však?“

Long Zuo si potichu sykol. Prsty sa mu zastavili pri vyberaní náboja. Spomenul si, ako sa raz v Krajine A kvôli

jednej zásielke pohádal a nechtiac zranil. Aby doma Alfa nemala starosti, zaklamal, že ide na pracovnú cestu. A výsledok? V deň, keď ho prepustili z nemocnice a vrátil sa domov – Alfa naňho čakala pred vchodom a chytila ho priamo tam.

Nakoniec musel kvôli ich „vášnivej výmene názorov“ stráviť ďalší deň... v posteli.

„Neklamem,“ povedal Long Zuo tvrdo.

„Mami!“ ozval sa detský, mäkký dievčenský hlások z druhého konca. „Kedy prídeš domov? Dnes sme boli na ruskom kolese! A aj na kolotoči, ktorý spieva!“

Long Zuo sa usmial – chlad z čela sa mu úplne roztopil. Jemne povedal: „Naozaj? To je skvelé. Vezmete ma so sebou nabudúce?“

„Áno, mami!“ potešene odpovedalo dieťa. „Kedy prídeš domov?“

Long Zuo špičkou nohy odkopol Sheng Shaoqinga, ktorý mu ležal v ceste, odsunul tú „prekážku“, a odpovedal jemne: „Hneď.“

Kapitola 58

Keď Sheng Shaoyou otvoril oči, udrela ho do nosa známa vôňa dezinfekcie – hypochlórná sodná.

V polospánku začul nervózny hlas lekára: „Pán Hua, vaše feromónové žľazy sú vážne poškodené. Musíte ležať a nehýbať sa. Pán Sheng sa čoskoro prebudí. Neznepokojujte sa, choďte si oddýchnuť.“

„Odísť? Nikam nejdem,“ odpovedal Hua Yong chladne. „Stačí, ak sem dáte druhú posteľ, hneď vedľa pána Shenga.“

„Ale—“

„Ale čo?“

Lekár váhal: „Musíme vám skontrolovať ranu. Teoreticky potrebujete okamžitú operáciu, inak—“

„Operácia nie je potrebná,“ prerušil ho Hua Yong, tónom absolútnej istoty. „Tentokrát je to iné než naposledy. Nie je to prenikavé poranenie. A navyše – moje žľazy sa hoja najrýchlejšie z celého tela. Takáto drobnosť si nevyžaduje ani stehy.“

Žľazy? Zranenie?

Sheng Shaoyou mal pocit, akoby mu lebku niekto štiepil zvnútra. A ešte čosi – podbruško mal napnuté a boľavé, akoby mu tam sedela horúca, ťažká guľa.

Reflexívne si rukami chránil brucho a z hrdla mu ušiel tlmený ston.

Šuch—

Všetky pohľady v miestnosti sa okamžite upriamili na neho.

Zavial k nemu jemný vánok — s arómou orchideí.

„Pán Sheng, si hore?“

Sheng pomaly otvoril oči. Pred sebou uvidel bledú tvár. Na chvíľu sa zarazil — a potom si spomenul. Mal večerať so Sheng Shaoqingom.

Nevedel ako, nevedel prečo — ale skončil v nemocnici.

Hlava sa mu točila, telo mal ťažké a končatiny ako z olova. Nechcelo sa mu pohnúť ani o kúsok.

Istý čas len otupene hľadel pred seba — potom presunul pohľad z Hua Yongovej ustarostenej tváre nižšie... a oči sa mu zrazu zaostřili:

„Čo sa ti to do pekla stalo?!“

Hua Yong ho okamžite pritlačil späť na posteľ a tíšil ho: „Som v poriadku. Pomaly. Prudké vstávanie nie je dobré pre srdce ani tlak.“

Prebudiť sa a vidieť Hua Yongu zakrvaveného — to *naozaj* nie je dobré pre srdcovocievny systém!

Shengovi prudko búšilo srdce, bolesť mu zvierala hrudník.

„Ako sa to celé stalo? A kde je Sheng Shaoqing?“

„Odviezli ho na policajnú stanicu.“ prevzal slovo stojaci Chang Yu. „Reakčná rýchlosť vašej polície je neuveriteľná. V našej krajine P by sa tým mali inšpirovať.“

Sheng Shaoyou mlčal a po chvíli sa spýtal: „Urobil to Sheng Shaoqing?“

Hua Yong sa naňho poslušne pozrel a nič nepovedal. Príliš mu záležalo na jeho pocitoch, preto nedokázal odpovedať. Ako by mu mohol do očí povedať, že jeho vlastný brat nie je len beznádejný prípad, ale aj odpad, ktorý sa ho pokúsil zabiť.

„Tvoje zranenie...“

„Som v poriadku,“ povedal Hua Yong. „Ale, Pán Sheng, krvné testy ešte neprišli. Mám strach.“

Ťažko zranený pacient s prerezanými žľazami sa bojí o niekoho iného?

Sheng Shaoyou sa zamračil, no skôr než stihol čokoľvek povedať, od dverí sa ozval známy hlas.

„Dobil si si kredit v nemocnici? Neunavuje ťa chodiť sem každý deň?“

Dvere rozrazil Shen Wenlang, tvár mal pochmúrnú a znechutenú.

Keď zbadal Sheng Shaoyoua, na chvíľu stuhol, potom nadvihol kútiky pier a ironicky poznamenal: „Aha, ty si teraz do nemocnice vodiš aj rodinu?“

Aj keď už vedel, že Hua Yongovo „stretnutie“ so Shen Wenlangom bolo úplne vymyslené, pohľad na Wenlanga Sheng Shaoyoua rozzúrilo.

„Má jeho hospitalizácia niečo spoločné s tebou?“ oprel sa ľahko o čelo postele, chladne sa naň pozrel a spýtal sa: „Čo? Nestačilo ti minule, tak sem lezieš znova, aby si dostal ešte jednu? Aby ťa rovno zachránili, však?“

„Zmlátiť?“ Shen Wenlangovi potemnela tvár. „Keby pri tebe nestál ten malý šialenec, Sheng Shaoyou, myslíš si, že by si so mnou len tak vyšiel?“

Sheng Shaoyou si prekrižil ruky a uškrnul sa: „Tak príď a skús to.“

Keby bol v izbe len Sheng Shaoyou, Shen Wenlang by naňho okamžite vyštartoval, aby mu zrazil tú aroganciu z tváre.

Lenže ich tu chráni malý tyran, ktorý má posledné slovo v krajine P.

Ten zakrvavený malý šialenec mal v očiach pohľad ako nôž. Skúsiť to? Do riti! Shen Wenlang by ani náhodou neskočil na túto návnadu.

„WenLang, nerozprávaj s Pánom Shengom takým tónom. Pán Sheng bude nahnevaný.“

„A ja mám byť šťastný, že sa so mnou rozpráva takto?“

„Nepozerať sa na Pána Shenga tým pohľadom.“

„Zomrieš, keď sa na teba niekto pozrie škaredo?“

„...“ Pred tromi dňami Gao Tu oficiálne odstúpil. Nie je div, že Shen Wenlang má zlú náladu a ešte horšiu povahu.

Hua Yong sa nechcel hádať s idiotom, ktorý si ani neuvedomuje, že má zlomené srdce. Pokojne naň pozrel, potom sa otočil k Sheng Shaoyouovi a povedal: „Pán Sheng, WenLang má teraz doma problémy. Nehádajte sa s ním.“

Shen Wenlang sa uškrnul: „Niečo sa stalo? Čo by sa u nás doma mohlo stať?“

Hua Yong na chvíľu onemel, keď ho takto priamo odmietol, no nezlostil sa – namiesto toho sa potichu zasmial.

Shen Wenlang je tvrdohlavý ešte aj na pokraji smrti. Nečudo, že ostane bez manželky!

Príliš lenivý ďalej sa trápiť s idiotom, ktorý si kope vlastný hrob, sklopil oči a tichšie povedal Sheng Shaoyouovi: „Podľa predbežného vyšetrovania polície aj to predchádzajúci únos zosnoval Sheng Shaoqing. Pán Sheng, váš brat...“ Akoby chápal Sheng Shaoyouove pocity, opatrne zvolil jemnejšie slovo: „Váš brat na tom... nie je dobre.“

Nie je na tom dobre?

To nie je len „nie je dobre“, to je doslova katastrofa!

Keby to bolo v dávnych časoch, Sheng Shaoqing by bol bastard, čo kvôli trónu zabije vlastného brata aj otca.

Sheng Shaoyou sklonil hlavu, rysy ostré, tvár zatienená. Stisol pery a nič nepovedal. Zriedkakedy zažil od svojich súrodencov trochu vrúcnosti, ale zrazu bol nútený čeliť faktom. Keby tvrdil, že nie je sklamaný, klamal by.

Keď to Hua Yong videl, srdce mu stiahla bolesť a súcit sa v ňom rozsypal ako ohňostroj.

Tichým hlasom ho utešil: „Našťastie, tá droga, čo použil, nie je veľmi toxická—“

„Áno, áno,“ rýchlo sa pridala Chang Yu. „Nebojte sa, pán Sheng, lekár práve vykonal kontrolu. Trvalá značka pána Hua vám môže pomôcť zrýchliť metabolizmus a toxicita bežných liekov na vás nespôsobí žiadne dlhodobé účinky.“

„Trvalá značka?“ Sheng Shaoyouvi potemnela tvár ešte viac.

Otočil sa k Hua Yongovi: „Čo to má znamenať?“

Hua Yong pri tom pohľade úplne stratil reč.

Vtom sa jemná, ružová ruka pritlačila na hrudník. „Krehký“ Enigma zastonal a sklesnuto sa oprel dozadu.

Sheng Shaoyou ho chytil za ruku, v tvári očividná panika: „Čo je s tebou? Doktor! Doktor!“

Lekársky personál čakal neďaleko. Len čo začuli krik, okamžite pribehli, merali tlak, počúvali srdce – hoci jeho herecký výkon bol len o čosi slabší než jeho bankové konto.

Hua Yong zatvoril oči a nechal sa držať Sheng Shaoyouom, poslušne spolupracoval pri každom vyšetrení. Celý jeho predok nasiaknutý krvou, tvár ľadovo bledá – no v srdci mu zablikla úľava: našťastie som si nestihol prezliecť šaty.

Na oddelení vypukol chaos. Chang Yu a Shen Wenlang si vymenili bezmocné pohľady a stáli bokom od postele, len to celé sledovali.

Po vyšetrení lekár navrhol, aby Hua Yongovi podali transfúziu krvi.

Chang Yu konečne pristúpil bližšie a zastavil ich: „Pán Hua má špeciálny krvný typ. Vo vašej nemocnici určite nemáte vhodnú zhodu.“

„Heci je najlepšia súkromná nemocnica v meste Jianghu,“ povedal doktor sebavedome. „Máme najväčšiu krvnú banku v celej Ázijsko-pacifickej oblasti. Je nemožné, aby sme nemali kompatibilný typ krvi. Stačí, ak povieť, akú krvnú skupinu má pán Hua...“

Hua Yong otvoril oči, mihalnice sa mu jemne zachveli a Chang Yu naňho významne pozrel.

Chang Yu okamžite pochopil a prerušil doktora, ktorý sa s nadšením chystal ďalej vychvaľovať zásoby svojej krvnej banky: „Hej, doktor, môžeme sa na chvíľu porozprávať?“

Nemocničná chodba, pri urgentnom oddelení.

Riaditeľ Wang z feromónového oddelenia v Heci si zložil rúško a trpezlivo vysvetľoval: „Pán Hua stratil veľa krvi. Aj keby bol úplne zdravý, mal by dostať transfúziu čo najskôr. Sekretár Chang, nerobte si starosti, máme na sklade RH negatív aj bombajský typ. Môžete mi povedať, pán Hua je —“

„Krvná skupina E,“ povedal Chang Yu.

Doktor: „.....“

Toto je deň, ktorý sa zapíše do dejín nemocnice Heci. Najšokujúcejší deň v celej histórii feromónového oddelenia. Pretože hneď po odhalení Hua Yongovej krvnej skupiny typu E dostali aj výsledky Sheng Shaoyouových krvných testov.

V momente sa celé feromónové oddelenie zhromaždilo, všetci lekári sa zišli na konzultáciu a opakovane kontrolovali každú hodnotu.

„Progesterón 12,6 ng/ml?“ Riaditeľ Wang sa šokovane otočil na lekára z oddelenia reprodukčnej endokrinológie. „Ste si istý, že laboratórny analyzátor nie je pokazený?“

Gynekologicko-endokrinný lekár, ktorého dotiahli robiť nadčasy, si unavene pretrel čelo: „Kontroloval som to

viackrát. Keby som ten výsledok nevidel vlastnými očami, myslel by som si, že som ešte stále opitý zo včerajška.“

„Ale veď to nie je možné!“ Riaditeľ Wang takmer vypučil oči na papier pred sebou. „Pacient je S-úroveň Alfa! A vy mi tvrdíte, že je v skorom štádiu tehotenstva???“

„Ale, riaditeľ Wang,“ pripomenul mu potichu doktor z endokrinológie – ktorý bol kedysi jeho žiak – „jeho partner, pán Hua, ktorý bol dnes prijatý do nemocnice pre poranenie žliaz, je Enigma s krvnou skupinou typu E.“

Riaditeľ Wang: „.....“

21:00, feromónové oddelenie, riaditeľova kancelária.

Byť pod pohľadom Enigmy, ktorá doteraz existovala len v populárno-náučných knihách, bolo také desivé, že aj skúsený riaditeľ Wang cítil obrovský tlak a jeho tvár bola čoraz vážnejšia.

Ukázal na správu z krvných testov na stole a potichu sa spýtal: „Pacient o tom ešte nevie?“

„Nie,“ prikývol Hua Yong a opýtal sa: „Je to potvrdené?“

Na zadnej strane jeho snehobieleho krku mal hrubý obväz, tvár mal bledú od straty krvi, ale jeho výraz bol pokojný – dokonca mierne radostný.

„Je táto správa z krvných testov naozaj správna?“

„Áno.“ Doktor zjavne nemal takú dobrú náladu ako on, hlas mal ťažký a plný obáv: „Aj keď má Pán Sheng veľmi silnú metabolickú schopnosť a zvyšky drogy v jeho krvi sú oveľa nižšie ako u bežných ľudí s rovnakou expozíciou, vzhľadom na neznámu povahu použitej látky vám aj tak odporúčam zvážiť to veľmi opatrne.“

„Opatrne zvážiť čo?“ Hua Yong prelistoval výsledky testov a zdvihol obočie. „Zvážiť, ako sa bude volať?“ Jemne sa usmial a nežným tónom dodal: „Zvážíme.“

Riaditeľ Wang chvíľu mlčal, potom si povzdychol a povedal priamo: „Úprimne, ako lekár vám neodporúčam, aby ste si to nechali.“

Hua Yong sa stále usmieval, zuby biele, pohľad pokojný. „Navrhujete, aby môj Alfa išiel na potrat?“

Doktor pod jeho pohľadom mierne cúvol, no aj tak trval na svojom: „Chápem, že to nie je ľahké prijať, ale vzhľadom na neznámu drogovú anamnézu—“

„Prosím, nechajte si svoje nepotrebné rady a obavy mimo prítomnosti môjho Alfu.“ Hua Yong jemne pohladil papier s výsledkami, pohľad mal tak nežný, až by roztopil ľad, a tichým hlasom lekárovi povedal: „Nerobte mi problémy, dobre? Pán doktor.“

Aj keď záverečná veta znela mäkko, slabý nápor feromónov od Enigmy aj tak prinútil dokonca aj riaditeľa Wanga, vysoko postaveného Alfu, mierne sa zachvieť.

Tento mladý muž s obviazanými žľazami na zátylku, smrteľne zranený len pár hodín dozadu, bol krásny ako porcelánový kráľ vystavený vo vitríne luxusného obchodu. Vzácná limitovaná edícia, s nekonečným radom núl vyrytých na chodidlách.

V obyčajnom žltom svetle kancelárskej žiarovky jeho prirodzene jemný profil stále pôsobil nedosiahnuteľne krásne. Dokonale vykrojené oči sa leskli teplým úsmevom, ružové pery mal ľahko nadvihnuté — čistý, pokojný, nežný.

A predsa, z nejakého dôvodu, riaditeľ Wang, ktorý videl už nespočet ľudí, pocítil voči nemu nevedomý strach.

Možno preto, že pravdepodobnosť, že sa narodí Enigma s krvnou skupinou typu E, je menšia než jedna k miliarde. Alebo preto, že jeho čeľusť bola až neprirodzene dokonalá.

Tento ohromujúco krásny mladý muž vôbec nevyzeral ako čerstvý nastávajúci otec.

Vyzeral ako lovec pokladov, ktorý práve objavil svetový unikát — a je rozhodnutý získať ho za každú cenu.

Jeho výraz bol plný vzrušenia, posadnutosti. Znovu a znovu kontroloval výsledky testu. Dlhými, lesklými prstami

zvieral ten papier, akoby držal najvzácnejší drahokam na svete.

Posadnutosť, chamtivosť, extáza, odhodlanie...

V prítomnosti niečoho tak vzácného a milovaného bola akákoľvek cudzia túžba smrteľným hriechom.

To je poklad, ktorý bude patriť navždy len jemu.

Každého, kto by sa mu pokúsil stať v ceste, jednoducho zabije.

„Deti Enigmy nie sú tak krehké,“ povedal Hua Yong, postavil sa a s jemným úsmevom sa pozrel na riaditeľa Wanga zhora. „Ďakujem za informácie, ale—“

„—prosím, dávajte si pozor na jazyk.“ Hua Yong posunul k doktorovi šek s dlhým radom núl. „Budem vám veľmi vďačný, pán doktor.“

Kapitola 59

Sheng Shaoyou sa okolo desiatej večer zrazu povracal.

Reštaurácia, ktorú objednal Sheng Shaoqing, bola naozaj katastrofálna. Na večeru toho veľa nezjedol a hneď po prebudení ho začal trápiť hlad.

Hua Yong prinútil Shen Wenlanga, aby priniesol večeru priamo k posteli Sheng Shaoyoua a ospravedlnil sa mu za svoju predchádzajúcu protivnú náladu.

Samozrejme, Shen Wenlang z toho nadšený nebol. Pri jeho povahe by za normálnych okolností ani pod Hua Yongovým tlakom Sheng Shaoyouovi nikdy neustúpil.

Lenže Hua Yong má vždy v zálohe desiatky trikov – nátlak, vydieranie, sladké slová aj tvrdé kroky.

Vedel veľmi presne, kde má kto slabé miesto, a tak pokojne povedal Shen Wenlangovi: „Takto, Wenlang – len dones večeru a ospravedlň sa Pánovi Shengovi a ja ti okamžite dám fotku tej Omegy, ktorú som odfotil na tom bankete.“

Keď videl, ako Shen Wenlang zjavne zaváhal, Hua Yong sa mierne usmial: „Ten Omega... páčil sa ti, však?“

„Komu by sa páčil?!“

„Hm? Naozaj?“ Hua Yong mu ani na sekundu neveril a nemilosrdne ho odhalil: „Nepáčil, ale aj tak si s ňou spal celú noc? A pritom zvyčajne zvraciaš už len z vône omeg? Wenlang, ak sa nič nepokazí, táto omega, čo sa ti vyšplhala do postele, bude tvoja jediná šanca, ako nezostať sám.“

Vyjednávacie schopnosti Hua Yonga neboli nič extra, ale mal v rukách príliš veľa tromfov. A Shen Wenlang zúfalo túžil vedieť, kto je ten prekliaty Omega.

V srdci mal nejasný pocit – nie vyslovene zlý, ale určite nie dobrý.

V tú noc sa stalo priveľa zvláštností. A čo mu vrtalo v hlave najviac, bolo, prečo Gao Tu, ktorý bol vždy pri ňom, zrazu zmizol.

Že by...

Že by sa Gao Tu spojil s tým omegou v horúčke a dohodli sa proti nemu? A preto náhle požiadal o odchod?

Nie, to nedáva zmysel.

Ak by Gao Tu naozaj sprisahal s nejakou omegou, čo bežne spí s kadekým, aby ho dobehli, nemusel by predsa podávať výpoveď – mohol by to použiť ako páku a zarobiť na tom.

Ten vlašný, drevený idiot si naozaj dovolil dať výpoveď kvôli tehotnej omeg. Dokonca ho ani nemohol vydierať!

Pri tej myšlienke sa Shen Wenlang opäť našťval. Gao Tu sa mu neukázal na oči už celé tri dni.

Ľudia zo sekretariátu aj HR boli úplne neschopní – nedokázali ani vymyslieť dôvod, ako to pozdržať. Kvôli ich nekompetentnosti mohol Shen Wenlang len bezmocne sledovať, ako sa Gao Tu odsťahoval ďaleko od neho, odovzdal všetku prácu a pred tromi dňami úplne opustil firmu.

Vedúci sekretárskeho tímu raz zavtipkoval, že tajomník Gao je predsedom hasiaci prístroj.

Kým bol nablízku, nech bol Shen Wenlang akokoľvek rozzúrený, svoj hnev si vždy vybil len na ňom.

Shen Wenlang mal trochu čudnú povahu, no pre cudzích nebol tak zlý nadriadený, s ktorým by sa zle vychádzalo.

Jeho ostré slová, drsný jazyk a večné protirečenia smerovali väčšinou len na Gao Tua.

„Pán Shen sa pri sekretárovi Gao správa ako rozmaznané dieťa,“ hovorili si kolegovia v sekretariáte, keď sa dozvedeli, že Gao Tu chce podať výpoveď, a všetci sa ho snažili prehovoriť.

„Sekretár Gao, neodchádzajte. Náš prezident Shen si vás veľmi váži. Keby som bola na vašom mieste, ani by som nevedela odísť.“

„Presne tak, sekretár Gao, ak odídete, už nikdy neuvidíme prezidenta Shena ako trucuje!“

„O čom to hovoríte?“ Gao Tu sa pri tom iba bezmocne pousmial.

Posledné dni nemal chuť do jedla, bol vyčerpaný a duchom neprítomný. Tvár mal viditeľne vpadnutú, oči bez lesku.

„Nemyslíš, že sa pán Shen pri tebe správa ako dieťa, čo sa dožaduje pozornosti?“ ozvala sa jedna Beta sekretárka. Odkášľala si, napodobnila jeho tón a zahrala Shen Wenlangu: „Gao Tu, chcem piť starý biely čaj. Uvarený, nie zaliaty. Choď ho spraviť sám.“

Gao Tu ešte viac bezmocne povzdychol: „Akože rozmaznanosť? To je predsa moja práca.“

„A čo je to za prácu?“ Beta sekretárka nesúhlasne odsekla. „To je úplne zjavné – prezident Shen sa rozmaznáva len pred sekretárom Gao! A ak toto nie je rozmaznávanie, tak potom čo bolo to, keď ťa predtým prosil, aby si mu napísal pamätník?“

„Aký pamätník?“

„To, čo sme mali na škole – výmenné zápisky, spomienkové knihy!“

„Ach, myslíš ročenku,“ pousmial sa Gao Tu. „Chodil som s ním na rovnakú školu, boli sme v tom istom ročníku, ale v iných triedach. V deň promócie sa mi doma niečo stalo, nemohol som prísť, takže som do ročenky nepísal. A ten deň

sme sa náhodou rozprávali o strednej škole – a pán Shen ma z ničoho nič požiadal, aby som mu tam niečo dopísal.“

„Aha! Takže ste spolužiaci!“

„Pán Shen musel byť v škole strašne obľúbený!“

„Hm.“

Shen Wenlang bol vždy ako diamant v uhoľnej bani – krištáľovo výrazný, obdivovaný.

Už od študentských čias Gao Tu riešil za Shen Wenlanga všetky ľúbostné listy prevoňané rôznymi feromónmi omeg.

Shen Wenlang nenávidí omegy – a Gao Tu to vedel lepšie než ktokoľvek iný.

Čo však nevedel bolo, že v deň promócie stál Shen Wenlang veľmi dlho pri dverách jeho triedy, čakal... a odišiel sám, sklamaný a nahnevaný, až keď sa celá škola vyprázdnila.

Shen Wenlang má výborné zázemie a výnimočný vzhľad. Aj keď je vyberavý a jazyk má ostrý, ľudí, ktorí ho majú radi, je stále veľa.

Gao Tu nemá ani peknú tvár, ani bystrú hlavu. Má ťažko chorú sestru a otca – gamblera, zadlženého a neschopného.

Gao Tu si často hovorí, že má šťastie, že sa narodil s tak mizernými podmienkami.

Keby bol čo len trochu krajší, trochu múdrejší alebo mal významnejšie rodinné zázemie, možno by mal tú hlúpu, neskutočnú nádej – že raz...

...by sa k nemu Shen Wenlang správal úprimne a ako k sebe rovnému.

Našťastie, Gao Tu nemá nič – ani vzhľad, ani talent, ani pôvod.

Mal šťastie práve v tom, že od toho žiarivého Alfu, ktorého potajme miloval celé roky, nikdy nič nečakal. Nemusel trpieť nádejou, ktorá by sa mu aj tak nikdy nesplnila.

V deň, keď sa sťahoval z kancelárie Shen Wenlangu, urobil Gao Tu jednu hlúposť – takú trápnu, že by ju nikomu nikdy nepriznal.

Potichu otvoril zásuvku Shen Wenlangovho stola, vytiahol papierovú verziu ročenky, ktorú mu vtedy Shen prinútil doplniť len zo srandy – tú, kde mal napísané celé mená členov svojej rodiny – a potichu z nej tú stránku vytrhol.

Rozhodol sa: hneď po odovzdaní všetkej práce odíde.

A ten vytrhnutý list z ročenky Shen Wenlangu bude pamätník jeho desaťročnej tajnej lásky.

Shen Wenlang bol jeho spolužiak, jeho nadriadený... a človek, ktorého miloval, no nikdy sa neodvážil to povedať nahlas.

Vážil si ho, obdivoval ho... a miloval ho.

A preto – aj keď to ich „sprevádzanie sa“ bolo plné ľútosti a bolesti – Gao Tu dokázal odísť bez výčítiek.

To Shen Wenlang mu umožnil dokončiť školu. A tiež on naplnil Gao Tuov obyčajný život výraznou, ostrou bolesťou.

Bol taký obyčajný, že aj jeho bolesť bola obyčajná.

Keď niekoho miluješ, si zmätený, plný rozporov, dokonca žiarliaci tým najbanálnejším spôsobom.

Jeho láska sa začala potichu... a potichu aj skončila. Shen Wenlang mu dal desať rokov neopätovanej lásky. A mizerný sex.

To, čo Gao Tua donútilo naozaj odísť, však nebola zlomená láska – ale Shen Wenlangov bezohľadný postoj k jednému nečakanému, malému životu.

Gao Tu dokázal prijať, že jeho láska ostane navždy skrytá. Ale nedokázal sa zmieriť s tým, že jedno nenarodené dieťa má niešť nenávisť svojho otca.

Nech to bolí akokoľvek. Nech je to akokoľvek ťažké. V tej chvíli by váhanie bolo hriechom.

Kvôli tomu nevinnému životu vo svojom bruchu... musel odísť. Nemal na výber.

„Polievka zo žltého krakáča?“ Sheng Shaoyou pololežiac na posteli sledoval, ako nový Shen Wenlangov sekretár vykladá jednu návštevnu dózu za druhou, a s posmeškom

povedal: „Prezident Shen je ako bezdomovec – v noci sa potuluje po cudzích izbách s rybou v papuli.“

Shen Wenlang mal „úradné povinnosti“, takže sa s ním nehodlal naťahovať. Skrížil ruky a s úškrnom odvetil: „Hua Yong povedal, že máš rád rybaciú polievku. No kto je tu vlastne tá túlavá mačka, to si ešte ujasníme.“

Nový sekretár stál bokom, trápne sa usmieval a snažil sa upokojiť týchto dvoch malých tyranov: „Táto rybia polievka je teraz veľmi populárna. Pán Shen dal ľuďí čakať v rade dve hodiny, len aby vám ju priniesli.“

Sheng Shaoyou zdvihol lyžicu a mimochodom sa opýtal: „Nepoznám Ťa. Kde je sekretár Gao?“

„Sekretár Gao dal výpoveď,“ vysvetlil zdvorilo nový sekretár. „Nedávno som ho nahradil, je prirodzené, že si ma prezident Sheng ešte nevšimol.“

„Ach, sekretár Gao odišiel?“ Sheng Shaoyou sa pousmial: „Spravil dobre. More utrpenia je nekonečné – najlepšie je obrátiť sa späť. Nakoniec mu to došlo, pochopil, že je čas opustiť temnotu a vstúpiť do svetla. Újsť z toho pekelného mora.“

„Sheng Shaoyou, keď nevieš rozprávať, tak radšej mlč,“ Shen Wenlang kopol do postele, tvár zamrznutá, zuby zaťaté. „Viem, že nie si nemý.“

Rybacia polievka bola hustá, mliečnobiela a voňavá tak, že sa zbiehali sliny. Sheng Shaoyou sklonil hlavu a odpil si. Objektívne – tá polievka bola fakt dobrá. Jemná, čerstvá chuť, vôbec masťná.

Neudržal sa a vypil niekoľko ďalších lyžíc. Shen Wenlang si to všimol a s posmešným úsmevom povedal: „Mačička, chutí rybacia polievka?“

Sheng Shaoyou položil lyžicu, zdvihol hlavu a chystal sa mu niečo odseknúť, no v tej chvíli mu prudko zovrelo žalúdok. Polievka, ktorú práve vypil, sa mu s masťným pocitom vytlačila až do hrdla – ako keby mu niekto nalial olej priamo do krku. Dusivý pocit, žalúdočná kyselina, nutkanie sa povracať.

Shen Wenlang stuhol – Sheng Shaoyou sa začal náhle prudko dusiť a napínať na vracanie.

V tej chvíli si spomenul – Gao Tu mal pred časom akútny zápal žalúdka a vracal v práci stále.

O hodinu neskôr, nemocnica Heci.

V lôžkovom oddelení, ako vždy neskoro večer, takmer nikto.

V prázdnej chodbe stál Shen Wenlang s mobilom v ruke a na tvári mal výnimočný výraz. „Tehotný?“

„Áno,“ Hua Yong pokojne povedal na druhej strane linky. „Chcel som ti to povedať osobne. Ale Chang Yu vravel, že si zišiel dolu.“ A potom sa vedome opýtal, s úsmevom a zdvihnutým obočím: „Wen Lang, čo robíš dolu? Ideš navštíviť sestru sekretára Gao?“

„Navštevujem chorých zamestnancov,“ sucho odvetil Shen Wenlang a spýtal sa: „Máš s tým nejaký problém?“

„Nie.“ Hua Yong pokojne povedal. „Každopádne... snaž sa teraz príliš neukazovať pred Pánom Shengom. Neprovokuj ho znova.“

„Neboj sa.“ Shen Wenlang odfrkol. „Keby mi Chang Yu nepovedal, že umieraš, ani by som sem dnes neprišiel! A tobôž by som nenosil túto trápnu rybaciú polievku Sheng Shaoyouovi!“

„Tak.“ Hua Yong na chvíľu stíchol a zrazu dodal so zvláštnym súcitom: „Máš to teraz ťažké, však? Počul som, že sekretár Gao dal výpoveď? A pred chvíľou sa vraj Pán Sheng povracal, keď ťa uvidel.“

„...“

„To sa povracal kvôli mne?“

Pri zmienke o výpovedi Gao Tua Shen Wenlang okamžite zasiahnutý do živého, podráždene odsekol: „Vracal predsa preto, že je tehotný s tvojím deckom!“

„Ešte si mi nezablahoželal,“ Hua Yong sa teraz usmieval častejšie, odkedy sa dozvedel o dieťati. Prešiel cez jeho sarkazmus a milo povedal: „Mimochodom, Wenlang, nechceš, aby som ťa naučil, ako získať späť sekretára Gao?“

„Získať... späť?“ Shen Wenlangov hlas na druhej strane prudko vyskočil. „Prečo by som ho mal získavať späť?!“

„A prečo asi?“ Hua Yong ho bez milosti prebodol slovami: „Keby si ho nechcel späť, tak čo robíš v nemocnici? Náhodou práve tam, kde je hospitalizovaná aj Gao Tuova sestra? Hej, ak sa chceš priznať, musíš prísť skôr.“

Čože? Priznať sa? Gao Tuovi? To je... nemožné!

Shen Wenlang zareagoval ako vlk, ktorému stúpili na chvost. Oči mu sčerveneli a vyštekol: „Staraj sa o seba! Ty šialenec, čo sa vydávaš za omegu, aby klamal ľudí!“

Zúrivo zavesil a začal prechádzať sem a tam po chodbe, ruky prekrížené, čeľusť napnutá.

Bol nahnevaný, ale zároveň bezmocný.

Pretože – akokoľvek to popieral – nedokázal vysvetliť, prečo stále ostáva na lôžkovom oddelení a neodchádza.

A pritom... Gao Tua nevidel už celé tri dni.

Za všetky tie roky – okrem jedného záhadného zmiznutia na pár dní – ho ten tichý Beta nikdy neopustil na tak dlho. Vždy bol nablízku. Vždy pod kontrolou.

Lenže teraz tu nebol.

A keď Shenovi Wenlangovi napadlo, že sa toto možno stane normálnym... prázdnota a panika mu zaplnili hrud' tak prudko, že sa až zapotácal.

Ten nepokoj bol tak silný, že si ako výhovorku použil „návštevu chorého Hua Yonga“, len aby mohol ísť do nemocnice.

Lenže v Hua Yongovej VIP izbe pobudol iba krátko.

Väčšinu času trávil o niekoľko poschodí nižšie – v inej izbe – a z diaľky sledoval Gao Tua, ako sa stará o svoju chorú sestru.

01:27 ráno.

Hua Yong dostal ďalší telefonát od Shen Wenlanga.

Sheng Shaoyou už tvrdo spal; únava z raného tehotenstva ho nechávala úplne vyčerpaného.

Mobil na nočnom stolíku blikotal a vibroval, no neprebudil ho.

Po troch zmeškaných hovoroch to stále zvonilo.

Nakoniec Hua Yong rezignovane vzal mobil a vyšiel z izby, aby to zdvihol.

„Čo je?“ ozval sa veľmi ticho. Bol zobudený uprostred noci – okolo neho visela hustá, temná nálada.

„Nepovedal si, že mi pomôžeš získať späť Gao Tua? Tak povedz – čo mám urobiť?“

Hua Yong chvíľu mlčal. Potom sa len chladne spýtal: „Shen Wenlang, ty si pri zmysloch?“

„Čo je to za reč?“ Shen Wenlang bol úplne prebudený, plný nepokoja, a nedovolil spať ani ostatným. „Čo tým chceš povedať? Že sa na mňa vykašleš? Fajn, zajtra poviem Sheng Shaoyouovi všetky tie lži a svinstvá, čo si ma nútil spraviť!“

„Takto žiadaš o pomoc?“

„Dnes zase vracal,“ prerušil ho zrazu Shen Wenlang.

„Pretože je tehotný s mojím dieťaťom,“ odvetil Hua Yong a jeho nálada sa citeľne zlepšila. Trpezlivo, takmer láskavo vysvetľoval idiotovi, ktorý ho zobudil uprostred noci: „Zvracanie je pri začiatku tehotenstva normálne. Pán Sheng sa necíti dobre. Takže by si mi nemal volať uprostred noci – čo ak by si ho zobudil—“

„Nehovorím o Sheng Shaoyouovi,“ prerušil ho netrpezlivo Shen Wenlang. „Mňa nezaujíma, či sa jemu dvíha žalúdok.“

„O kom teda hovoríš?“

„O Gao Tuovi.“ Aj cez telefón bolo cítiť, ako je podráždený.

„Už takmer mesiac zvracia. Začalo to hneď potom, čo podal výpoveď! Do riti, on dáva výpoveď preto, že má nejakú smrteľnú chorobu?!“

„Tak sa ho choď spýtať osobne,“ pozrel sa Hua Yong na displej, koľko je hodín, a nahlas mu to pripomenul: „Ak máš otázky, spýtaj sa jeho. To je základná logika, ktorú by si mal

ovládať od škôlky. Wenlang, namiesto toho, aby si mi volal o 1:33 v noci a hádal so mnou hádanky, sa choď Gao Tua rovno spýtať, prečo už nemôže zostať pri tebe.“

„Ako sa mám spýtať?“

„Bud' s ním,“ odpovedal Hua Yong, akoby išlo o tú najzákladnejšiu vec na svete. „Pýtaj sa ho to, čo mňa. Spýtaj sa, či mu niečo je, či sa necíti dobre, čo si o tebe myslí... a či ťa má rád.“

Shen Wenlang sa ešte viac rozčúlil, prešiel si rukou cez vlasy, akoby ho všetko vytáčalo: „Veď som sa ho dnes pýtal! A povedal, že mu nič nie je a nepotrebuje moju pomoc. Čo viac sa mám pýtať?! Mám sa mu nanucovať?!“ Rozčúlenie prešlo až do bezmocnosti, a tak z neho ušlo: „Hua Yong, ako to robíš ty?“

„Čo ako robím?“

„Ako dokážeš mať takú hrošiu kožu?“

Kapitola 60

Jeho žľazy boli poškodené, stratil priveľa krvi a uprostred noci ho Shen Wenlang prepadol ako živého rukojemníka a dva celé hodiny z neho ťahal rady o láske.

Na druhý deň ráno Hua Yong vôbec nevyzeral dobre. Tvár mal bledú, rysy ešte ostrejšie – vyzeral krehko a chorľavo.

Počas raňajok sa naňho Sheng Shaoyou asi osemstokrát kútikom oka pozrel. Hua Yong si užíval kradmé pohľady svojej milovanej a mal dobrú náladu, ale vôbec sa nenechal uniesť.

V pravej ruke držal pohár mlieka, ktorý mu Sheng Shaoyou osobne podal, a ľavou rukou si prikrýval hrud'. Občas sa zamračil a zakašľal, čo prinútilo Alfu, ktorý bol znepokojený a zmätený, sa naňho ešte niekoľkokrát panicky pozrieť.

Sheng Shaoyou po jednej noci pozorovania od lekárov dostal povolenie byť normálne prepustený.

Hua Yong s poranenou žľazou bol však klasifikovaný ako ťažký prípad – musel zostať v nemocnici ešte minimálne dva dni na pozorovanie.

Hua Yong s tým nebol vôbec spokojný. Nechcel zostať v nemocnici sám. Pozrel sa na Sheng Shaoyoua nešťastne a potichu sa s ním pokúšal dohodnúť: „Pán Sheng, nemusel by som tu zostať, však?“

Sheng Shaoyou veľmi dobre vedel, že to možno len hrá, no aj tak nebol imúnny voči tým vodnatým očiam. Zamračil sa a ostro povedal: „Nehraj sa na úbožiaka.“

„Nehráam sa,“ Hua Yong sklonil hlavu, dlhými bledými prstami zvieral lem nemocničného pyžama a pošepol: „Aj ja chcem ísť domov.“

Nehral sa na chudáka – on tak naozaj pôsobil.

Sheng Shaoyou cítil, ako mu mäkne srdce.

Napokon, Hua Yongovi poranili žľazu práve kvôli tomu, aby ho zachránil pred Sheng Shaoqingom.

Bol to Hua Yong, kto mal silnú vitalitu. Keby to bol obyčajný človek, už dávno by zomrel po tom, čo bol zranený na tom mieste.

Keď na to Sheng Shaoyou pomyslel, jeho tón trochu zmäkol, ale stále sa tváril chladne a tvrdo a spýtal sa: „Tvoje zranenie sa ešte nezahojilo, ako môžeš ísť domov?“

„Tak potom môže Pán Sheng zostať so mnou?“

„Nemôžem.“

Pár krásnych vodnatých očí v okamihu potemnelo. Hua Yong bol ako sklamané šteniatko, poslušne a stratene povedal: „Ach, tak potom viem.“

„Čo vieš?“

„Nemôžem ísť domov.“

Sklonil hlavu, na chvíľu mlčal a zrazu sa potichu spýtal Sheng Shaoyoua: „Pán Sheng, nikdy ma nevezmeš domov?“

Jeho hlas bol jemný a veľmi neistý. Nebol si istý, či ho Sheng Shaoyou nezačal nenávidieť, a mal podozrenie, že ho už Sheng Shaoyou nemá rád.

Sheng Shaoyou cítil jemné pichnutie pri srdci a okríkol Hua Yonga: „O akých nezmysloch to celý deň hovoríš?“

„Nie je to tak?“ Hua Yongova tvár zostala prirodzená, no v jeho krásne tvarovaných očiach sa skrývala hlboká seba-pochybnosť: „Pán Sheng, ty ma naozaj nenávidíš?!“

Hua Yong opäť sklonil hlavu a povedal: „Nerobím nič také.“ Ako by vôbec dokázal manipulovať Sheng Shaoyoua... keď ho tak veľmi miluje?

Má rád Sheng Shaoyoua, preto dúfa, že aj Sheng Shaoyou bude mať rád jeho, a tiež dúfa, že Pán Sheng neodmietne ich dieťa, keď sa dozvie pravdu.

„Hua Yong.“ Sheng Shaoyou vyslovil jeho meno a spýtal sa: „Ako je to s tou trvalou značkou?“

„Povedal som ti to.“ Hua Yong zdvihol hlavu a miernym hlasom vysvetlil: „Počas toho únosu ti únoscovia vpichli drogy. Ak by som to neurobil, zomrel by si.“

Jeho postoj pôsobil uvoľnene, ale v skutočnosti bol dosť nervózny. Pri bližšom pohľade bolo vidieť, že má trochu stuhnutý chrbát a uprostred rozprávania si neprirodzene upravil polohu pri sedení.

Sheng Shaoyou sa naňho prudko zahľadel: „Ale nikdy som nepočul o tom, že by trvalá značka Alfu mala očisťujúci účinok.“

Nebezpečne prižmúril oči: „Navyše, aj ja som Alfa, ako si ma mohol označovať?“

Hua Yong sa mu pozeral priamo do očí a úprimne odpovedal: „Ale ja nie som obyčajná Alfa.“

Nech by nepovedal nič iné, táto jedna veta bola čistá pravda.

Sheng Shaoyou pozrel na obväz na zadnej strane jeho krku. Žiadna obyčajná Alfa by deň po poranení žľazy nesesedla pri stole a pokojne sa s ním nerozprávala.

„Okrem očisty a urýchleného liečenia, aké ďalšie účinky bude mať tvoje trvalé označovanie na mňa?“

„Všetko sú to dobré vplyvy.“ Hua Yong povedal samozrejme: „Moja fyzická sila, rýchlosť, výbušná sila, liečivá schopnosť a inteligencia sú oveľa vyššie než u bežných

ľudí. A prenesú sa na moju druhú polovicu cez trvalú značku. Pán Sheng, budeš mať 30 % mojich schopností...“ Nahol sa bližšie a ticho dodal: „A 100 % mojej lásky.“

Jeho uši znecitlivelí, akoby nimi prebehla elektrina. Sheng Shaoyou sa vyhol Hua Yongovmu teplému dychu a spýtal sa ho: „Aká je cena?“

Tvárou v tvár cukrom obalenej strele mu srdce divoko bilo, no na tvári sa to ani trochu neukázalo.

Už ako tínedžer vedel, ako z rokovaní získať čo najviac.

Vďaka skúsenostiam nazbieraným rokmi vyjednávania si Sheng Shaoyou vždy zachoval chladnú hlavu.

Aj keď Hua Yongovo presladené priznanie spôsobilo, že mu srdce takmer vyskočilo z hrdude, Sheng Shaoyou si zachoval podozrievavý postoj a spýtal sa: „Nebavme sa o povinnostiach, ale o právach. Robíš si zo mňa srandu, Pán Hua?“

„Nemáš žiadne iné povinnosti, okrem toho, že ma budeš milovať.“ Hua Yong sa mu priamo zadíval do očí a jemne sa s ním uistil: „Dokážeš to, Pán Sheng?“

„Cena za prežitie je vždy veľmi vysoká.“ Sheng Shaoyou nadvihol kútik pier: „Pán Hua je zvyknutý najprv konať a až potom hlásiť. To sa mi veľmi nepáči.“

„A aký spôsob sa ti páči?“

„Byť poslušný...“

Sheng Shaoyou chytil jeho zátylok, náhle ho stiahol nižšie, ich pery sa mierne dotkli, akoby sa pobožkali. Jeho teplý dych dopadol na mladíkovu bledú tvár: „Ak mi ešte raz budeš klamať, zabijem ťa.“

Hua Yong sa tej hrozby nebál, no jeho tvár pomaly očervenela: „Rozumiem. Odteraz ťa budem poslúchať, Pán Sheng.“

Sheng Shaoyou ho spokojne pustil, natiahol ruku a jemne ho potľapkal po líci: „Tak zostaň v nemocnici a lieč sa.“

Hua Yong na chvíľu zaváhal, potom siahol dozadu na krk, strhol si obväz a dobrovoľne priznal: „Už je to zahojené.“

Sheng Shaoyou sa naklonil dopredu a pozrel sa. Tá hrozná krvavá diera na zadnej strane krku naozaj zmizla, zostala len zahojená rana, tak plytká, že bola takmer neviditeľná.

Aké malé monštrum!

„Tak prečo si sa držal za hrud' a vyzeral, že nemôžeš dýchať?“

„Zabehlo mi mlieko.“ Hua Yong očiernil mlieko a potom išiel natierať chlieb: „Stisol som si hrud', lebo chlieb bol príliš tvrdý a zabehlo mi.“

„Tak jedz pomaly. Ja odchádzam.“

Sheng Shaoyou odsunul stoličku a vstal, ale Hua Yong ho chytil za ruku.

„Kam ideš, Pán Sheng? Idem tiež.“

Klop klop klop——

Ozvalo sa nevhodné zaklopanie na dvere.

„Ste obaja hore?“ Sestra na vizite zdvorilo povedala:
„Idem odmerať Pánovi Hua krvný tlak.“

Sheng Shaoyou si uvoľnil ruku, otočil sa a išiel k dverám izby.

Len čo urobil krok, spoza neho sa náhle zdvihol prudký vietor. Skôr než stihol zareagovať, niekto mu chytil zápästie a pritlačil ho o dvere.

Prásk

Klopali dlho, no dvere sa neotvorili, a potom sa dverový panel pod obrovskou silou zachvel smerom von. Exkluzívna sestra VIP izby sa zľakla a zadrhnutým hlasom povedala: „Ak sa vám to teraz nehodí, vrátim sa o pätnásť minút.“

V izbe bol Sheng Shaoyou pevne pritlačený k dverám, so zadnou stranou krku v teplej dlani Hua Yonga, nútený prijať bozk, ktorý pred chvíľou nestihol dokončiť.

„Si normálny?“ ťažko dýchal a uhýbal perám, ktoré sa s ním chceli znova prepliešť, zároveň naňho zlostne pozrel.

Jeho citlivý krk bol pevne stlačený a jeho nohy mu Hua Yong roztiahol kolenom. Sheng Shaoyou bol v rozpakoch pritlačený na dvere, cítil, ako sa mu jeho boky nejasne trú o spodné brucho.

„Bol som taký poslušný, nedá mi Pán Sheng žiadnu odmenu?“

Okrádaš a drancuješ ako bandita a stále máš tú drzosť žiadať o odmenu?

„Chod' odo mňa preč.“ Sheng Shaoyou zohol lakeť a nemilosrdne ho odstrčil o krok dozadu.

Hua Yong bolestivo sykol: „Sss—“ no na tvári sa mu objavil úsmev. Ukázal na kútik svojich pier a povedal: „Pán Sheng, tu mi vyrástla orchidea.“

Sheng Shaoyou sa dotkol spodnej pery a cítil jemné brnenie. Hua Yong dobrácky vytiahol mobil, prepol ho do režimu selfie a namieril predný fotoaparát na tvár Sheng Shaoyoua: „Pozri.“

Sheng Shaoyouovi sa zreničky mierne stiahli — spodnú peru mu poškriabali špičiaky toho malého šialenca. Presne na okraji línie pier a spodnej čeľuste vyrástla biela orchidea, jemne sa ligotajúca.

Kvet bol malý a nevyzeral nepatrične, ale Sheng Shaoyou vybuchol:

„Utri to! Hneď!“

Sheng Shaoyou chytil Hua Yonga za krk, ale neuhýbal ani sa nebránil. Jemne si pritlačil ruky na chrbát rúk a otvoril ústa, aby prosil o milosť: „Pán Sheng, bolí to.“

Sheng Shaoyou bol úplne vytočený jeho svojvoľným označovaním. Ako lev trasúci hrivou zreval: „Utri to!“

Hua Yong sa upokojujúco díval na zúrivého špičkového Alfú a z jeho šije sa rozlievali jemné upokojujúce feromóny: „Nezúr, je to len dočasná značka, sama zmizne o pätnásť minút.“

„Pán Sheng.“

Aj keď ho dusil, stále pôsobil uvoľnene. Natiahol dva prsty a pritlačil ich medzi Sheng Shaoyouove obočie: „Nemrač sa, budú sa ti robiť vrásky.“

Sheng Shaoyou bol taký nahnevany, že sa naňho zamračil, ale nemohol ho naozaj uškrtiť, tak mu striasol ruku a chladne povedal: „Drž sa odo mňa ďalej, sľubujem, že budeš žiť sto rokov a ja dokážem vyliezť desať poschodí na jeden dych, keď budem mať deväťdesiatdeväť.“

„Ah?“

Hua Yong ho objal za ruku a nechcel pustiť: „Ale bez Pána Shenga čoskoro zomriem.“

???

Má označovanie Alfa-Alfa aj takýto vedľajší účinok? „Prečo by si zomrel?“

„Ak nedostaneš lásku, ktorú chceš, nakoniec upadneš do depresie a zomrieš.“

Sheng Shaoyou okamžite oľutoval, že sa s bláznom rozpráva o živote a smrti. Nevýrazným hlasom si vytrhol ruku z jeho náručia a posmešne povedal: „Och, to je naozaj smola.“

„Nie.“

Hua Yong pustil jeho ruku a usmial sa naňho: „Nie smola. Mám šťastie, že som stretol Pána Shenga.“

Usmial sa nevinne, v očiach mal čistú a ničím neskrývanú nevinnosť.

Sheng Shaoyou na okamih stuhol, akoby ho zasiahlo, a v ľavej časti hrude pocítil horúčavu.

Klop klop klop.

Znovu sa ozvalo klopanie na dvere. Sestra, ktorá strážila pri dverách a neodišla, statočne stála vonku a nesmelo sa ozvala: „Prepáčte...“

Sheng Shaoyou stlačil kľučku, otvoril dvere a uvidel tvár so zložitým výrazom.

Hua Yongov krvný tlak bol normálny, len srdcová frekvencia trochu rýchla.

Ale mladá sestra, ktorá celú dobu načúvala, vyzerala, akoby mala vysoký tlak a každú chvíľu dostane mŕtvicu. S trasúcimi sa rukami mu merala tlak a netušila, kam sa má pozerieť.

Hua Yong sa na ňu usmial a povedal: „Sestra, nebuď nervózna, je to len meranie tlaku. Môžeš sa prosím prestať pozeráť na môjho Alfu?“

Bože! AA vzťah? Mami, ja som toho fakt bola svedkom!

Sestra mu zmerala krvný tlak, potom saturáciu kyslíka v krvi. Napokon sa zahľadela na orchideu v kútiku Sheng Shaoyouových pier, celá červená cúvla a povedala: „Tak... vy dvaja pokračujte. Už vás rušiť nebudem.“

Ja teda pokračovať nebudem.

Sheng Shaoyou si stisol poranené pery, vzal kabát a chcel odísť.

Hua Yong okamžite vstal: „Pán Sheng, idete späť do firmy? Zaveziem vás tam.“

„Netreba.“ Sheng Shaoyou sa naňho zboka pozrel s pohrdaním. „Nájdem odborníka na evolučnú biológiu a spýtam sa ho, ako môže Alfa označiť Alfu.“

„—Si ako nejaký mutant, čo ho jed nezožerie a ešte dokáže označiť Alfu... len ťa chytiť živého a odniesť do laboratória! Pán Hua.“

Kapitola 61

Hua Yonga nakoniec nechytily živého a neodviedli do laboratória.

Skôr než stihli Sheng Shaoyou a rôzni odborníci na biológiu usporiadať okrúhly stôl, prišiel telefonát od Chen Pinminga.

Chen Pinming povedal: Sheng Fang sa prebral. Sheng Fang bol v kóme veľmi dlho.

Predtým než začal užívať cielený liek vyvinutý spoločnosťou X Holdings, jeho stupeň kómy sa stále držal na úrovni štyri, čo nebolo optimistické, a lieky aj výživu dostával cez nazogastrickú sondu.

Sheng Shaoyou sa neodvážil dúfať v jeho zlepšenie, pretože sa obával, že čím väčšia nádej, tým väčšie sklamanie.

Keď Sheng Shaoyou uvidel Sheng Fanga napoly ležať a napoly sedieť na nemocničnej posteli, na okamih sa mu zastavil krok pri dverách a celý obraz pôsobil ako prelud.

Hua Yong ho podoprel rukou v krížoch a spýtal sa: „Prečo nejdeš dnu?“

Tváre a jemné hlasy ľudí okolo neho mu trochu vrátili pocit reality.

Sheng Fang sa práve prebudil a bol stále veľmi slabý. Po dlhom ležaní bol extrémne vychudnutý, s vystúpenými lícnyimi kosťami a očami hlboko zapadnutými v očných jamkách.

Sheng Shaoyou ho videl ležať so zatvorenými očami už nespočetnekrát, preto ho trochu desilo, keď ho zrazu videl s otvorenými očami, prebudeného.

Dlho mlčal, kým vôbec otvoril ústa a povedal: „Otec.“

Sheng Fang pozrel na Hua Yonga, ktorý šiel za ním, nič nepovedal, len jemne prikývol na Sheng Shaoyoua a zachrípnutým hlasom povedal: „Prišiel si?“

Sheng Shaoyou bol tiež oveľa chudší, než si ho Sheng Fang pamätal, a pôsobil schopnejšie a zrelšie.

Vysoký mladý Alfa stál pri posteli a Sheng Fang, ktorý len nedávno prešiel bránami pekla, mal pocit, že stojí v inom svete. Bol mu taký známy a zároveň cudzí.

Po tom, čo si otec a syn vymenili dve suché vety na privítanie, v izbe opäť zavládlo ticho.

Sestra, ktorá stála pri posteli, to zrejme tiež vycítila ako trápnu situáciu, tak si našla zámienku a odišla.

Odkedy Sheng Shaoyouova matka zomrela, vzťah medzi otcom a synom nebol veľmi dobrý. Keď boli spolu sami, často medzi nimi panovalo ticho.

Keď Hua Yong videl, že Sheng Shaoyou je ako tekvica s prerezanými ústami, prevzal iniciatívu, aby prelomil patovú situáciu a vrúcny hlasom povedal: „Ahoj, strýko Sheng, toto je naše prvé stretnutie. Volám sa Hua Yong.“

Sheng Fang si tohto mladého muža s výnimočným vzhľadom všimol už skôr. V tejto chvíli sa len prebral z vážnej choroby, cítil sa omámené, mal upchatý nos a necítil žiadnu vôňu.

Napriek tomu, podľa intuície vycibrenej rokmi skúseností v milostnom svete, už stihol určiť, že toto je pohľadný Omega.

Sheng Fang si spomenul, že Hua Yonga videl už pred nejakým časom.

Vtedy mal vedomie len na krátke okamihy. Keď raz otvoril oči, uvidel, ako Sheng Shaoyou niekoho objíma a bozkáva priamo pri jeho posteli.

„Hua Yong?“

Sheng Fang bol celý život človek vo vedení. Aj keď bol vážne chorý, jeho autorita stále existovala. Pozrel sa na Sheng Shaoyoua a povedal: „Shaoyou, ten priateľ, ktorého si priviedol, aby ma navštívil, nebude len obyčajný priateľ.“

Sheng Shaoyou nič nepovedal, len mierne zvrátil obočie. Hua Yong odpovedal namiesto neho: „S Pánom Shengom spolu chodíme.“

„Chodíte?“

Sheng Fang mierne zdvihol bradu, medzi unaveným obočím sa mu objavil náznak arogancie: „Medzi známymi rodinami v meste Jianghu akosi nie je žiadna s priezviskom Hua. Chlapče, ako sa volá tvoj otec?“

Hua Yong sa jemne usmial: „Strýko Sheng, som z krajiny P. Do Jianghu som prišiel až minulý rok. Môj otec už zomrel.“

„A matka?“

„Moja mama tiež zomrela.“

Sirota?

Sheng Fang bol trochu prekvapený, no zároveň si pomyslel, že byť sirota má aj výhody — po svadbe je menšia pravdepodobnosť problémov s rodinou. Ale keď má s rodičmi taký slabý osud, ako bude vyzeráť jeho osud v manželstve? Snád' nebude nešťastný?

Pri pohľade na Hua Yongovu peknú tvár a úzky pás si Sheng Fang pomyslel: *S takým slabým telom... vôbec neviem, či dokáže porodiť.*

„Kto je ešte v tvojej rodine?“

Hua Yong práve otvoril ústa, že odpovie, ale Sheng Shaoyou ho s zamračenou tvárou prerušil: „Začneš robiť sčítanie ľudu hneď po prebudení? Nie si unavený?“

„Ako dlho ste spolu s Xiao Huaom?“

„Nie dlho.“

Sheng Shaoyou sa so svojím otcom nikdy veľmi nerozprával o vlastných veciach. Od detstva bol zvyknutý na jeho neprítomnosť.

Odkedy mama zomrela, rodičovské stoličky na rodičovských združeniach aj športových dňoch zostávali prázdne.

Posledných desať rokov rástol Sheng Shaoyou v podstate sám. Teraz má skoro tridsať, takže naozaj nie je dôvod začať hrať šťastnú rodinku.

„Ste spolu krátko a už ho vedieš, aby sa stretol s rodičmi?“ Sheng Fangov tón pritvrdol: „Xiao Hua síce nevyzerá staro, ale schopnosti mu nechýbajú.“

„Strýko Sheng, ste veľmi láskavý.“ Hua Yong, akoby vôbec nepočul sarkazmus v jeho slovách, bez stopy skromnosti odpovedal: „Som človek, ktorý má niečo v sebe.“

Dalo by sa pri tom zadrhnúť.

Sheng Shaoyou sa zrazu rozosmial.

Mocný šéf X Holdings je síce mladý, ale jediným dupnutím dokáže otriasť politickými aj obchodnými kruhmi krajiny P. Takáto ohromná moc je oveľa viac než len „niečo“.

Pred staršími je však Hua Yong stále príliš zdržanlivý a skromný.

Sheng Fangovo prebratie a jeho následné vyvedenie z miery spôsobilo, že Sheng Shaoyou mal dobrú náladu, a keď sa pozrel na Hua Yonga, v očiach sa mu nevedome objavil jemný úsmev.

Sheng Fang si pôvodne myslel, že toto pekné, ale pritom ostré stvorenie sa spolieha skôr na vzhľad, aby si získalo priazeň ostatných. No po menej než polhodine rozhovoru bol prekvapený, keď zistil, že tento Omega menom Hua Yong nie je len na okrasu.

Sheng Shaoyou nepatrí medzi tých, čo by sa dobrovoľne chceli rozprávať s Sheng Fangom.

Jeho nadmerné mlčanie spôsobovalo, že Hua Yong, ktorý sedel vedľa a na všetko pokojne odpovedal, pôsobil o to živšie.

Hua Yong toho povedal veľa, ale každá veta bola primeraná, presná a povedaná správnym tónom.

Sheng Fangove otázky vždy niesli skrytý význam a Hua Yong odpovedal mäkkým, pokojným hlasom, ani ponížene, ani arogantne – ako kus kameňa, ktorý nemá výbušnú

povahu, je vyleštený do hladka, no vo vnútri nesmierne tvrdý.

Je sám sebou, ale nie je prehnane ostrý. Je ako taiči – mäkký, teplý, plynule vykryva útoky, bez jedinej chyby.

Sheng Fang bol skúsený a prefikáný muž. Po krátkej výmene si už jasne uvedomil, že tento mladý muž s menom Hua je presne ten typ protivníka, s ktorým je pri vyjednávaniach najťažšie jednať.

Je taký prefikáný a jeho myseľ taká temná, že aj Sheng Shaoyou naň zrejme nemá.

Ešte viac Sheng Fanga prekvapoval Sheng Shaoyouov postoj k Hua Yongovi.

Od začiatku do konca, aj keď Sheng Shaoyou veľa nerozprával, vždy keď Hua Yong prehovoril, jeho pohľad prirodzene smeroval k nemu. To je druh rešpektu, ktorý človek preukazuje len partnerovi alebo rovnocennému protivníkovi.

Sheng Fang svojho syna dobre poznal. Videlo sa, že si Sheng Shaoyou Hua Yonga veľmi váži, dokonca z neho má trochu rešpekt.

Sheng Fang nechápal, čo je na tomto mladom a peknom Omegovi také výnimočné, no podľa jeho sebavedomého, uvoľneného správania a pokojného tónu pri rozhovore so staršími bolo jasné, že nejde o obyčajného človeka.

Po polhodine rozhovoru sa na Sheng Fangovi začali prejavovať známky únavy. Hua Yong si to okamžite všimol.

„Strýko Sheng, ak ste unavený, my s Pánom Shengom pôjdeme zatiaľ preč.“

„Nie som unavený.“

Hua Yong konečne pochopil, po kom Sheng Shaoyou zdedil svoju tvrdohlavosť.

„Xiao Hua, choď prosím najskôr von. Ja a Shaoyou sa chceme porozprávať osamote.“

„Netreba.“ Sheng Shaoyou, ktorý dovtedy mlčal, prehovoril: „Nie je nič, čo by nemohol počuť.“

Hua Yong už stál, jemne položil obidve ruky na jeho plecia a ohľaduplne povedal: „Vy dvaja ste sa už dlho nerozprávali ako otec a syn. Je čas porozprávať sa poriadne. Pán Sheng, počkám na teba vonku.“

Keď Hua Yong vyšiel z izby, vnútri zrazu zavládlo také ticho, že by bolo počuť spadnúť aj špendlík.

Sheng Fang si odkašľal a spýtal sa Sheng Shaoyoua: „Už si sa rozhodol?“

Sheng Shaoyou hneď neodpovedal, ale opýtal sa ho: „A čo si myslíš ty?“

„Je síce mladý, ale má bohaté srdce. Zdá sa, že rodinné zázemie nemá zlé. Ak ho máš rád a chceš, aby si ťa vzal, ja proti tomu nič nemám.“

Sheng Fang vedel, že Sheng Shaoyou voči manželstvu svojich rodičov prechováva nevôľu, a preto nikdy nemal vážny vzťah, nieto ešte uvažovať o svadbe.

Ak tento Hua Yong dokáže spôsobiť, že by sa chcel usadiť, nemuselo by to byť zlé.

Sheng Shaoyou len zriedka hovoril tak priamo a úprimne povedal: „Mám ho veľmi rád. Ale aj keď ty súhlasíš, on možno nebude.“

„To má byť vtip?“

Bez cudzích ľudí v izbe sa Sheng Fangova arogancia naplno prejavila: „Si S-úrovňový Alfa a za tebou stojí celá Sheng Fang Group. Pozícia partnera hlavy rodiny Sheng je to, o čom množstvo Omegov sníva. Xiao Hua nechce? To by bolo nevďačné.“

Líška sa hrá na kráľa?

Sheng Shaoyou mal chuť sa zasmiať. Pomysel si: *Naozaj si myslíš, že celý svet túži liezť hore k Shengovcom?*

Navyše, ak by si ho Hua Yong naozaj vzal, nebolo by celkom jasné, kto si berie koho.

Len si to predstav: Sheng Fang celý život bezohľadne sledoval kariéru. Ak by vedel, že tento „Xiao Hua“ je ten záhadný človek z X Holdings, ešte by sám tlačil Sheng Shaoyoua, aby sa „oženil“ čo najrýchlejšie, aby sa Sheng Fang

Biology mohla oprieť o veľký strom a byť neporaziteľná v Jianghu a dokonca v celom ázijsko-tichomorskom regióne.

Po pár vetách rozhovoru sa oboch – Sheng Fanga aj Sheng Shaoyoua – chytila ospalosť. Viečka mali ťažké, akoby ich nevedeli otvoriť.

Sheng Shaoyou si našiel zámienku, odišiel z izby a na chodbe uvidel Hua Yonga, ako stojí a s veľmi jemným úsmevom sa pozerá do mobilu.

„Na čo sa pozeráš?“

Keď ho Hua Yong uvidel, oči sa mu rozžiarili a zdvihol mobil, aby sa s ním podelil: „O bábätko sa treba veľmi starať, je to trochu ťažké.“

Kto by bol povedal, že pán UKW, ktorého by všetky vyššie kruhy Jianghu aj Šanghaja chceli vidieť aspoň raz v živote, bude stáť na nemocničnej chodbe a pozeráť videá o rodičovstve.

Sheng Shaoyou na to nemal slov: „Je to ťažké, a čo to má spoločné s tebou?“

„V budúcnosti sa to zide.“ Hua Yong pristúpil bližšie, objal Pána Shenga okolo krku, priblížil pery k jeho uchu a opatrne sa spýtal: „Záleží na tom, kedy bude Pán Sheng ochotný rodiť.“

Sheng Shaoyou bol už na jeho denné fantázie zvyknutý, takže sa vôbec nerozčúlil. Len sa pousmial: „Som Alfa, aj sny by mali mať svoje hranice.“

Hua Yong sa pousmial, kútiky pier sa mu zdvihli, úsmev taký ožiarený, že sa naň nedalo nepozerať: „Snívať mi ide veľmi dobre. A ešte lepšie mi ide sny plniť.“

„Máš aj nejaké príklady? Porozprávaj.“

„Napríklad teba,“ povedal Hua Yong. „Byť s Pánom Shengom je môj najväčší sen.“

Chodba je verejné miesto. Aj keď na poschodí VIP izieb nie je veľa ľudí, stále sú tam nejakí. Dvaja Alfi, ako sa objímajú uprostred dňa, sú naozaj príliš nápadní.

Sheng Shaoyou odtiahol Hua Yongovi ruku zo svojho krku a posmešne povedal: „Pán Hua nielen sníva, ale tiež veľmi dobre vedie neefektívnu komunikáciu so strednou a staršou generáciou.“

Hua Yong všetko prijal bez hanby, ešte k tomu hrdý: „To je pravda. Som naozaj dobrý v tom, ako potešiť starších.“

Sheng Shaoyou prikývol: „Áno, to je pravda. Môj otec je s tebou veľmi spokojný. Pravdepodobne už aj premýšľa nad menom pre naše dieťa.“

„Hua Sheng,“ povedal Hua Yong, „Keď som mal šesťnásť, rozhodol som sa, že prvé dieťa s Pánom Shengom sa bude volať Hua Sheng, s prezývkou Arašid.“

„Mladí ľudia teda myslia ďaleko dopredu.“ Sheng Shaoyou ho skritizoval: „Predpokladám, že biológiu si v šestnástich nezvládol, však? Alfi nemajú reprodukčnú dutinu. Ak by si ju vedel vypestovať z ničoho, Darwin by ti musel hovoriť otec.“

Darwin je už stovky rokov mŕtvy. A okrem toho, Hua Yong nechce, aby mu ktokoľvek hovoril otec – okrem detí, ktoré sa mu narodila so Sheng Shaoyouom.

Ale to nie je hlavné. Hlavné je, že Sheng Shao presvedčil Sheng Fanga a ten bol s ním veľmi spokojný. Znamená to, že prešiel štádiom „rodičovského súhlasu“ a teraz ostáva už len „slovo dohadzovača“?

Kapitola 62

Toto je deň, o ktorom hovorili všetci.

A aj o mnoho rokov neskôr si ho všetci, ktorí boli svedkami, často pripomenú. Jianghu a Šanghaj privítali bezprecedentný „telefonát z diaľky“.

Deväť ikonických budov v celom meste v rovnakom čase prehrávalo ten istý odkaz.

„Sheng Shaoyou, milujem ťa. Prosím, vezmi si ma. Chcem mať s tebou deti. Prosím. Od Ty vieš koho.“

Okrem hlavných obchodných centier dokonca aj hotel v tvare písmena X zmenil celú elektronickú fasádu na nápis: „Pán Sheng, vezmi si ma.“

V tejto chvíli si už každý mohol domyslieť, že muž, ktorý takto odvážne požiadal o ruku na najväčších, najdrahších a najnavštevovanejších obrazovkách v meste Jianghu, nemohol byť nik iný než ten človek, ktorého X Holdings nikdy neukazuje verejnosti.

X Holdings v tej chvíli monopolizovalo deväť dominánt Jianghu a Šanghaja svojou pompéznou verejnou správou, a správa o verejnej žiadosti o ruku princovi Shengfang Biology sa ako kvapka vody vriaceho oleja rozletela po celom Jianghu.

Ako celebrita obchodného aj spoločenského sveta je Sheng Shaoyou známy ako S-úrovňový Alfa. No nikto nečakal, že pán UKW zo skupiny X je v skutočnosti Omega, ktorý požiadal o ruku opačne — a to ešte tak odvážne.

Zrazu dav šialene jasal, bulvárne médiá splnili KPI na 300 %, a aj predavači zeleniny na trhu sa o tom rozprávali, označujúc to za „zábavku boháčov“.

Ako osoba priamo zapojená, Sheng Shaoyou zažil spoločenskú smrť.

Prvý „bombardovací“ telefonát prišiel od Li Baiqiaa.

Ten idiot, čo ani nechápal situáciu, zjačal do telefónu: „Shaoyou, keďže sa ideš stať zaťom bohatej rodiny! Nemohol by si mi dať tú malú orchideu?“

„*Xiao Hua, hlava tvojej matky!*“ Sheng Shaoyou v duchu zreval.

Nie div, že tvoj nevlastný brat sa nikdy nebránil boju o rodinný majetok. S tvojou inteligenciou si bol v podstate predurčený rozlúčiť sa s trónom hneď po narodení.

Niet divu, že sa ťa tvoj nevlastný brat nikdy nebál pri boji o dedičstvo. S takým IQ si bol odsúdený stratiť trón už v deň, keď si sa narodil.

A tá údajná „prízračná orchidea“ Gui Lan (Benlan), kvôli ktorej Li Baiqiao narobil už toľko problémov, sedela práve oproti nemu. S opretou bradou hľadel, ako Sheng Shaoyou so zaťatými zubami zložil hovor — a ešte sa pri tom spokojne usmieval.

Telefón neprestával zvonit.

Sheng Shaoyou bol príliš lenivý dvíhať, tak ho stlmil a obrátil sa na Hua Yonga: „Si normálny?“

„Áno.“

Hua Yong pokojne prikývol: „Mám chorobu, na ktorú zomriem, ak si nevezmem Pána Shenga.“

„Vieš rozprávať ľudskou rečou?“

„Pán Sheng ma nemá rád?“

Sheng Shaoyou: „Len preto, že ťa mám rád, si môžeš robiť čo chceš?“

„Nerobím si srandu. Myslím to vážne.“

Verejná žiadosť o ruku otriasla celým mestom. Samozrejme, že to myslel vážne. K Sheng Shaoyouovi sa nikdy nesprával len tak mimochodom.

Vonku to vyzeralo ako vojna – zo všetkých strán sa na nich valili známi, poloznámi aj úplne cudzí.

Shengfang Group aj pobočka X Holdings v Jianghu sa ocitli v epicentre pozornosti médií – a to vďaka ich „účinným reklamám“.

Pred vchodom do budovy sa tiesnili kamery, reportéri zaplnili dokonca aj vnútorný bezpečnostný koridor. Bezpečnostný tím hotela X bol v plnej pohotovosti, no chod hotela tým nijako neutrpel.

Hlavný objekt klebiet – Sheng Shaoyou – bol donútený dočasne sa stiahnuť do apartmánu 9901 v hoteli.

Popoludní Shengfang Group, ktorých akcie po otvorení burzy okamžite vystrelili na denný limit, vydali oficiálne vyhlásenie: poďakovali za podporu a zdôraznili, že Shengfang Bio sa vždy usiluje prepájať zdroje viacerých strán a bude pokračovať vo výskume v oblasti biotechnológií.

Na konci oznámenia jasne uviedli, že nebudú komentovať súkromný život predsedu predstavenstva, a vyzvali verejnosť, aby mladému predsedovi poskytla priestor.

Krátko nato prišlo ďalšie oznámenie: predseda Sheng Shaoyou odcestuje zajtra do východnej Európy ako zástupca Shengfang Bio na priemyselný summit.

Len čo sa táto správa dostala von, novinári sa začali húfne presúvať z centrály Shengfang do priestorov letiska.

Všetci chceli jediné – prvé „fotografie Reuters“ po tom, čo ho niekto verejne požiadal o ruku.

Správa od Chen Pinminga bola ako dymová clona, ktorá umožnila Sheng Shaoyouovi aspoň na chvíľu dýchať.

V internetovej dobe môže byť každý na titulke pätnásť minút – a sláva väčšinou presne po pätnástich minútach zmizne. Odkloniť pozornosť, presunúť ohnisko – to je najlepší spôsob, ako schladiť hystériu.

Vďaka tomu sa už večer Sheng Shaoyou – práve ten, čo bol ešte ráno stredom pozornosti – mohol pohybovať vonku relatívne normálne.

Jeho prvá zastávka bola Heci.

Pol hodiny predtým mu volal Sheng Fang a prikázal mu, aby prišiel okamžite.

Sheng Shaoyou bol podráždený až do morku kostí. Celý deň čelil neustálej pozornosti, otázkam, telefonátom – ani poriadne jesť nemohol.

Cesta z hotela do nemocnice nebola dlhá, ale tentoraz, hoci bol zvyknutý cestovať po celom svete, pocítil nutkanie na zvracanie. Žalúdok mu robil kotrmelce, pery mal vyblednuté.

Napriek tomu sa donútil vzpriamiť, vošiel do nemocničného oddelenia – a hneď, ako vstúpil do izby, zbadal Sheng Fanga. Sedel opretý o čelo postele, s nevľúdnym výrazom, tablet položený na kolenách.

Pri posteli stál Chen Pinming. Keď zazrel Sheng Shaoyoua, pohľadom ho varoval – *opatrne*.

Ale Sheng Shaoyou už nebol ten chlapec spred desiatich rokov, čo dychtil po otcovej pochvale. Postavil sa k posteli, bez výrazu, pokojne povedal:

„Otec.“

Sheng Fang sa otočil, pozrel na neho bez akéhokoľvek výrazu na tvári a spýtal sa: „Ako dlho poznáš osobu, ktorá má moc v X Holdings?“

„Nie dlho,“ odpovedal Sheng Shaoyou vyhýbavo.

Keď sa Sheng Fang zadíval na mladú, peknú tvár svojho najstaršieho syna, na jeho unavenej tvári sa náhle objavil úsmev: „Keď som mal tvoj vek, vždy ma po ceste z práce domov zastavovali rôzni Omegovia.“

Jeho tón bol jemný a neznelo to výslovne chvastavo, ale Sheng Shaoyou aj tak jasne cítil, že otec schválne zdôraznil „rôzni Omegovia“, aby ukázal svoju mimoriadnu príťažlivosť.

Ak si pamätal správne, Sheng Fang sa oženil veľmi skoro, a keď mal dvadsaťsedem rokov, jeho dieťa už chodilo do škôlky.

A Sheng Shaoqing je len o dva roky mladší než on.

Inými slovami — Sheng Shaoqing sa už vtedy narodil.

„Medzi Omegami, ktoré ťa prenasledovali, bola aj Sheng Shaoqingova mama?“ opýtal sa Sheng Shaoyou pokojne.

Sheng Fang zjavne nečakal, že sa opýta práve toto. Tvár mu na okamih stuhla, potom sa opäť uvoľnila a povedal vyhybavo: „Dobývanie je prirodzenosť každého Alfu.“

„Obávam sa, že nemôžeš hovoriť za všetkých Alfov, však?“ Sheng Shaoyou sa usmial. Jeho slová boli ostré, ale hlas úplne pokojný: „Nie každý je ochotný podvádzať v manželstve.“

Možno preto, že sa len nedávno prebral z dlhej choroby, Sheng Fang sa za tieto slová nerozčúlil. Naopak, otvorene priznal: „Citovo som sa voči tvojej matke naozaj zachoval hanebne.“

Potom však arogantne dodal: „Ale dal som jej slávu a bohatý život.“

Takýto otec nie je len bez hanby. On je čisté stelesnenie nehanebnosti.

„Ak by si vzala niekoho iného, nemusela by byť chudobná. Možno by žila ešte slávnejšie,“ povedal Sheng Shaoyou. „Samozrejme, druhý muž by ju možno nepodvádzal. Ibaže—“ jemne sa uškrnul: „Ak by toho druhého nemilovala tak veľmi ako teba, tak by ju to nebolelo.“

Sheng Fang neodpovedal a na chvíľu stíchol.

Toto bolo prvýkrát, čo s ním Sheng Shaoyou hovoril a rozoberal veci týkajúce sa jeho a jeho matky.

Sheng Fang vedel, že Sheng Shaoyou si to vždy nosil v sebe, ale nikdy to nevyslovil.

Manželstvo jeho rodičov — rovnaká posteľ, ale odlišné sny — bolo ako trn zapichnutý v srdci. Tváril sa, že tam nie je, ale vždy bolel.

„O tých špinavostiach, čo urobil Shaoqing, už viem.“ Sheng Fang nedokázal pokračovať v rozhovore o svojej manželke, a tak povedal: „Jeho matku som už pokarhal.“

„Pokarhal?“

Sheng Shaoyou ho bez milosti odhalil: „Aké pokarhanie? To také, pri ktorom si jej vysvetlil, ako najatť najznámejšieho trestného advokáta v Jianghu City, aby tvojho drahého synčeka čo najskôr dostal z väzby?“

Sheng Fang sa mu díval priamo do očí a pomaly, slovo po slove povedal: „Na právnika nedám ani jediný cent.“

„Oh.“

Sheng Shaoyou na to: „Ale životné náklady mu stále vieš zariadiť, však?“

„Otec, nemusíme si klamať.“

Sheng Shaoyou si upravil polohu, aby uvoľnil zvláštne kĺče v podbrušku, a pokojne povedal: „Aj keby ma Sheng Shaoqing chcel zabiť, stále je to tvoj drahocenný syn, v ktorého tele koluje polovica tvojej krvi. Takže ty—“

„Si tiež môj syn.“

Sheng Fang si povzdychol: „Shao You, ty si moje najcennejšie dieťa a jediný nástupca. Budúcnosť Sheng Fang Group—“

„Vedenie môžeš nechať prevziať aj Sheng Shaoqinga, Sheng Shaoqiho alebo Sheng Shaolina.“

Sheng Shaoyou bol už unavený z tohto ‘teória-nástupcu’ vymývania mozgov a s nahnevaným výrazom ho prerušil: „Och, a ešte sú tu Sheng Shaoqian, Sheng Shaoyue a Sheng Shaowan, všetci môžu byť tvojimi nástupcami... ak na to majú.“

Sheng Fang zvrátil obočie a pozrel na neho. Po takom čase, čo ho nevidel, mu tento mladý S-úrovňový Alfa pripadal zároveň známy aj cudzí.

Sheng Shaoyou neustúpil ani sa neodvrátil. Pozeral sa mu niekoľko sekúnd do očí a zrazu sa sám sebe ironicky zasmial: „Byť tebou najviac cenený syn naozaj nič neznamená. Dať mi zodpovednosť a pritom uprednostňovať iných. Všeobecný výber, komplexné hodnotenie, vybrať toho najlepšieho a toho pestovať. Otec, ty si naozaj veľký ‚vychovávateľ‘. Dokonca máš špeciálny ‚pokročilý‘ tréningový systém pre vlastné deti, úplne originálny.“

Keď Sheng Fang sledoval Sheng Shaoyoua, ktorý len zriedka vyjadril skutočné city, zrazu si spomenul na ich súkromný rozhovor deň pred jeho operáciou nádoru.

Vtedy vedel, že mu ide o život, a tak výnimočne povedal pár úprimných slov.

No keď to dopovedal, Sheng Shaoyou neprejavil nijakú výraznú emóciu – len úplné mlčanie.

Keď čelil svojmu nástupcovi, ktorého vychovával prísne a cielene, Sheng Fang sa ho neudrжал a opýtal sa: „Shaoyou, ty ma nenávidíš?“

Sheng Shaoyou sklopil oči a nič nepovedal. Aj keď odchádzal z izby, stále mu nedal priamu odpoveď.

Vtedy si Sheng Fang myslel, že ho Sheng Shaoyou určite nenávidí.

Ale dnes mal zrazu pocit, že nie že ho Sheng Shaoyou nenávidí. On je jednoducho sklamaný.

Ako jeho nástupca Sheng Shaoyou vôbec nevyzeral, že by považoval Shengfang Biotechnology – firmu s hodnotou stovky miliárd – za niečo cenné. Súhlasil prevziať vedenie len preto, že nechcel nechať padnúť otcovo celoživotné úsilie.

Je predsedom Shengfang Bio preto, že nedokáže zradiť výsledky niekoľkoročnej práce svojho otca. Ako keď otec s ťažkosťami pripraví večeru – aj keď je nechutná a ťažko stráviteľná, aby ho nesklamal, Sheng Shaoyou ju aj tak zje, hoci mu nechutí.

Áno, toto je dieťa s mäkkým srdcom.

Aj keby to nebol koncern za stovky miliárd, ale len obyčajná večera.

Len aby svojich rodičov nezarmútil a nesklamal, určite by zaťal zuby a zjedol ju.

Sheng Fang po prvý raz pocítil niečo podobné vine voči Sheng Shaoyouovi.

Na chvíľu mlčal, potom povedal: „Ale preto som ťa sem nezavolať.“

Problémy medzi otcom a synom sú príliš zložité a odcudzenie trvalo príliš dlho, aby sa dali vyriešiť pár vetami.

„Zavolať som ťa preto, aby som sa ťa spýtal – čo plánuješ robiť s Xiao Huom?“

Sheng Shaoyou bol zaskočený: „Čo?“

Sheng Fang stručne povedal: „Ten mladý muž, čo má na starosti X Holdings, nie je dobrý človek.“

Aj keď bol Sheng Fang chorý veľmi dlho, o tejto osobe už čo-to matne počul.

Keď Sheng Fang videl, ako Sheng Shaoyou strnulo mlčí, s vážnou tvárou povedal: „Neviem, ako si sa do konfliktu s takým človekom dostal, ale keďže on ako prvý prejavil dobrú vôľu, neznamená to, že si v pasívnej pozícii.“

Ako to povedal, ten kúsok otcovskej vrelosti zmizol a Sheng Fang sa z nedbanlivého otca opäť premenil na prefíkaného obchodníka.

„Čo sa týka tej žiadosti o ruku – skupina na to reagovala verejne, no bez komentára. V tomto si urobil dobre.“

„Lenže...“ Sheng Fang zmenil tému: „Viem, že teraz máš Xiao Hua veľmi rád. Nebudem od teba žiadať, aby si sa hneď rozišiel, ale musíš vedieť, že keď si súhlasil vziať si hlavu X Holdings, ty a Xiao Hua by ste sa mali držať pri zemi.“

„Kedy som súhlasil?“ spýtal sa Sheng Shaoyou.

„Ty to odmietneš?“

Sheng Fang na sekundu vyzeral prekvapene, no hneď potom nespokojne zvrátil obočie a povedal: „Šéf X Holdings a Xiao Hua. Shaoyou, snád' mi nechceš povedať, že nevieš, čo je pre teba najlepšie?“

Sheng Shaoyou zostal bez slov.

Keď nič nepovedal, Sheng Fang pokračoval: „Okrem toho, ty si ani nemusíš vybrať. Niekedy môžeš mať aj jedno, aj druhé.“

„Takže...“ Sheng Shaoyou zdvihol oči a chladne sa naňho pozrel: „Chceš, aby som sa od teba učil, ako mať všetko naraz?“

Rozprával ironicky, ale Sheng Fang si to vôbec nevšimol a opýtal sa ho späť: „A čo na tom?“

„Čo na tom?“ Sheng Shaoyou povedal: „To by si sa mal opýtať mojej mamy.“

„Ona najlepšie vedela, čo je zlé na chamtivom manželovi.“

„Hovorím o tebe, neľahaj do toho nič iné.“ Sheng Fangov tón sa priostřil: „A okrem toho – ten z X Holdings nie je tvoja matka.“

„Áno, to teda nie je.“ Sheng Shaoyou prikývol: „Nie je ako moja mama. On by sa nezamiloval do hajzla, nevydal sa a nerodil v tínedžerskom veku.“

„Moja matka nemala moc ani pozadie, takže si zaslúžila byť podvádzaná stokrát a ešte raz k tomu.“

Sheng Shaoyou vstal, tvár bez výrazu. No jeho hnev bol ako tmavý mrak tlačiaci na hrud' – žalúdok, ktorý už tak bolel, sa mu obrátil hore nohami, až sa mu chcelo vracať.

„Musím ešte niečo vybaviť. Odchádzam.“

„Shaoyou.“

Sheng Fang ho zavolaľ: „Ty a Xiao Hua...“

„Postarám sa o to sám.“

Chen Pinming šiel za ním, vyzeral ustarane: „Pán Sheng, vyzeráte veľmi zle.“

Sheng Shaoyou nič nepovedal, rýchlo prešiel do kúpeľne. Tvár mal napätú a bledú.

Chen Pinming ho nasledoval až dnu a hneď, ako vošiel, začul zvuk prudkého zvracania.

Kapitola 63

Náhle vracanie Sheng Shaoyoua vydesilo Chen Pinminga natoľko, že okamžite pomyslel na poruchu feromónov.

Našťastie boli v nemocnici, takže vyšetrenie bolo jednoduché.

O tridsať minút neskôr.

Výsledky Sheng Shaoyouovho vyšetrenia šokovali všetkých.

„Tehotný?“

Pri pohľade na šokovanú tvár lekára feromónového oddelenia sa Sheng Shaoyou uškrnul a povedal: „Úroveň zdravotníctva vo vašej nemocnici je naozaj alarmujúca. Som Alfa, ako by som mohol otehotnieť?“

„Ale...“ Mladý Beta medik, ktorý dočasne zaskakoval na ambulancii, pretože jeho nadriadený bol práve predvolaný na lôžkové oddelenie, vyzeral zmätene.

Pre lekára Beta nebolo ťažké samostatne prijať pacienta s očividnými príznakmi včasného tehotenstva. Na začiatku sa nijako neponáhľal. No keď uvidel výsledky, aj jemu samotnému to prišlo neuveriteľné.

„Naše laboratórium je najlepšie vybavené a najpresnejšie v celej krajine. Teoreticky tie údaje nemôžu byť chybné.“

Aj keď to povedal, doktor Beta nemal veľkú dôveru, keď stál tvárou v tvár tomuto 27-ročnému, pohľadnému a vychovanému mužovi – Alfovi S-úrovne.

Lenže všetky ukazovatele a symptómy nahlásené pacientom ukazovali, že tento S-úrovňový Alfa je naozaj tehotný.

Ponáhlal sa ho upokojiť: „Už som kontaktoval laboratórium, hneď sem pošlú človeka, ktorý zoberie krv znova a test zopakujeme.“

O dvadsať minút neskôr vyšiel druhý výsledok. No presne ako tie predchádzajúce – hodnota progesterónu u Sheng Shaoyoua zostala na úrovni zjavného skorého tehotenstva.

Doktora Betu z toho bolela hlava.

Výraz Sheng Shaoyouovej tváre sa očividne zhoršil.

Lekár zaváhal a potichu mu navrhol: „Čo keby ste šli so mnou na ultrazvuk? V tomto mesiaci by už mal byť viditeľný gestačný vak.“

Sheng Shaoyou: ...

Chen Pinming vedľa už nevydržal: „Pán doktor, sme tu na špecializovanom feromónovom oddelení. Niet tu žiadneho skúsenejšieho lekára? Môj šéf má len poruchu feromónov.“

Vaša diagnóza je absurdná, ako ten človek, čo predpovedal koniec sveta v roku 2012.“

Mladý doktor Beta sám cítil, aké je to absurdné, ale výsledky testov to ukazovali jasne.

Vytiahol mobil a nervózne povedal: „Tak... spýtam sa nášho riaditeľa?“

...

Spolu s lekármi z oddelenia feromónov a Spoločného kontrolného oddelenia sa okamžite zvolalo mimoriadne zasadnutie.

Nebolo veľké, ale zúčastnili sa ho všetci hlavní vedúci ústavu.

Ako najznámejšia súkromná nemocnica v Jianghu má Heci za sebou mnohých investorov. Pred dvoma rokmi, po cezhraničných akvizíciách, X Holdings z krajiny P vysoko koncentroval svoj podiel a stal sa najdôležitejším akcionárom Heci.

Dnes sa kvôli chvíľkovej nepozornosti lekára z feromónového oddelenia mladý majiteľ X Holdings ocitol pred najväčšou emocionálnou krízou svojho života.

Ako najväčší zákulisný akcionár Heci sa pán, ktorý riadi X Holdings, nikdy verejne neukázal – a ani dnes to nebola výnimka.

Sekretár Chang Yu, ako zástupca najvyššej osoby s rozhodovacou právomocou v spoločnosti X Holdings, viedol videokonferenciu s nemocnicou a v mene svojho pána vypočul a prijal ospravedlnenie nemocnice.

Na druhej strane bol Hua Yong, ktorý bol vo veľkom nebezpečenstve, chytený svojím milovaným Alfom za golier a hodený do spálne apartmánu 9901 v X Hoteli.

„Pán Sheng, prosím, vypočuj si moje vysvetlenie.“ Sila Alfu bola taká veľká, že Hua Yong zakopol, udrel sa o rám postele a s bolestivým výrazom zašepkal: „Au, bolí...“

Sheng Shaoyou sa naňho díval zhora, s temnou tvárou, a chladne vyslovil dve slová: „Vysvetľuj.“

„Hovoril som, že si dám kondóm.“ Hua Yong sa bránil: „Lenže, v ten deň si povedal pán Sheng...“ Napodobnil Sheng Shaoyouov netrpezlivý tón, stlmil hlas a prehnane citoval: *„Ja nie som skutočný Omega, načo si dávaš kondóm? Rýchlo! Skonči a vypadni, čím skôr zomrieš, tým skôr sa znovu narodíš!“*

Hua Yong žmurkol nevinne: „Upozorňoval som ťa na riziko, to Pán Sheng bol príliš nedočkavý.“

Keď videl, že Sheng Shaoyouova tvár ešte viac potemnela, hneď zmäkol: „Samozrejme, hlavne je to moja chyba! Moja vina, že som neodolal pokušeniu. Ale keď ide o Pána Shenga, ja mám proste slabú vôľu.“

Hua Yong sa postavil, roztiahol ruky a objal Sheng Shaoyoua okolo pása: „Ja dokážem odolať všetkému... okrem teba.“

Enigma s ružovými perami jemne pobožkal teplé rameno Sheng Shaoyoua a dlaňou mu jemne hladil brucho: „A okrem toho... ja naozaj dúfam, že čoskoro budeme mať dieťa, ktoré patrí nám obom.“

„Čo si ty zač?!“ Sheng Shaoyou ho odstrčil, vymanil sa z jeho lepkavého objatia a chladne povedal: „Mal by si byť predaný do zoo ako atrakcia!“

„Ah?“ Hua Yong natiahol hlas, akoby sa sťažoval, a potichu sa spýtal: „A príde sa Pán Sheng pozrieť na moje vystúpenie?“

„A čo budeš hrať? Úchyláka?“

„Morskú pannu.“ Hua Yong pohotovo chytil Sheng Shaoyoua za zápästie a pritiahol si ho pred seba. Ich nosy sa takmer dotkli, pohľady sa stretli, jeho oči boli také mäkké, až z nich mohla vytiecť voda: „Som veľmi dobrý plavec—“

Naklonil sa bližšie k jeho uchu a pošepkal svojmu milovanému Alfovi: „Raz som čítal rozprávku, v ktorej morská panna potrebuje telesné tekutiny milovaného človeka na to, aby dostala nohy.“

Keď si Sheng Shaoyou predstavil Hua Yonga nahého, s peknou tvárou zdvihnutou a čakajúcou na jeho „...“, tvár aj

uši mu sčervenali, no stále sa snažil tváriť vážne a ironicky sa spýtal: „A ako tá rozprávka, ktorú si čítal, vôbec prešla do tlače?“

„Detské knihy v krajine P sú odvážnejšie, než si myslíš.“ Hua Yong vyplazil jazyk a oblízal si pery, až sa zaleskli: „A okrem toho, tá kniha ani nevyšla.“

„Tak ako si ju čítal?“

„Ja som ju napísal.“ Hua Yong sa usmial: „Je tam desať poviedok. Hlavné postavy sú Pán Sheng a ja.“

„Ty si aký druh úchyla?!“

„Taký, ktorý má rád len pána Shenga.“

Priehľadné, lesklé pery pred ním spôsobili, že Sheng Shaoyouovi začalo búšiť srdce.

Sladké pery, akoby potreté medom, sa pritlačili na jeho, teplý dych jemne hladil jeho líce. Hua Yong pokojne povedal: „Už som to povedal. Nie som Alfa.“

Sheng Shaoyouovi vynechalo srdce, jeho vôľa sa úplne zrútila, dych sa mu v okamihu zrýchlil. Citlivý zátylok mu jemne stláčali mäkké prsty, nežne ho trením dráždili. Sladké pery sa na jeho líci zdržali len 0,1 sekundy, a potom ho celého zamotali bozky s vôňou orchideí.

Polootvorené pery Alfu boli úplne zablokované, mäkké vnútro jeho úst bolo miešané, bolelo až do znecitlivenia, línia

čeluste sa napla do krásneho oblúka, priehľadná tekutina odkvapkávala a zvlhčovala krk.

Pri ťažkom dýchaní sa Sheng Shaoyou zrazu stal aktívnym – dlaňou pritlačil na Hua Yongov štíhly, pevný chrbát a silno ho pohrýzol do pier. Sladká chuť krvi sa okamžite rozliala po jeho ústach.

Hua Yong, ktorý sa ešte pred chvíľou správal ako „slabý učenec“ a pri náraze do rámu postele plakal od bolesti, vôbec nereagoval ani keď mu rozhrýzol pery.

Vôňa orchideí vo vzduchu zrazu zosilnela, chuť krvi medzi perami a zubami toho rozhodného tyrana ešte viac vzrušila, a jeho pohyby sa stali agresívnejšími.

Sheng Shaoyou nemal dych z jeho bozkov. Niekoľkokrát ho odtlačil, no nevedel sa vytrhnúť z jeho náručia. Otočil hlavu a sťažka dýchajúc sa spýtal: „Kto si—“

„Enigma.“

Nekontrolovateľná túžba zaplnila Hua Yongovu krv. Pozrel hore na Sheng Shaoyoua, v očiach šialená posadnutosť: „*Narodil som sa pre Pána Shenga.*“

Sheng Shaoyou: *Enigma????!!*

Sheng Shaoyou si celý čas myslel, že Enigma je iba pojem nafúknutý médiami.

Nečakal, že boh má oči, a aby ho prinútil veriť, že zázrak s pravdepodobnosťou menšou než jedna miliarda sa môže stať, nechal ho, aby si to zažil sám.

Nebola to reklama, ani chybná diagnóza spôsobená poruchou prístroja.

Enigma naozaj existuje!

Je to vrchol vývoja ľudskej genetiky. Nielenže je silný ako príšera, ale dokáže označkováť Alfý a dokonca spraviť S-úrovňového Alfu tehotným!!!

Boh nikoho nešetří.

.....

O dva mesiace neskôr.

Li Baiqiao sa v poslednom čase vôbec nemal dobre. Jeho starší brat, ktorý spravuje rodinu, bol naňho príliš prísny, a už sa nemohol bezstarostne oddávať zábavám ako predtým.

V ten deň, keď bol najstarší syn rodiny Li na služobnej ceste vo Frankfurte, Li Baiqiao, ktorý už dlho „žil cudne“, konečne využil príležitosť, vykradol sa z domu a vyrazil do Tiandihui. Sotva vyšiel von, už nervózne obvolával všetkých kamarátov.

Keď Li Baiqiao zavolať Sheng Shaoyouovi, ten práve dojedol večeru a sedel vo svojej pracovni, prezeral si žiadosť o rozpočet na vývojový projekt génových nožníc.

Hua Yong si sám potiahol stoličku a sadol si vedľa neho, potichu hovoril mladému vedúcemu Shengfang Biology:

„Tento projekt sa môže úplne zastaviť. Je to plytvanie peniazmi a pravdepodobnosť úspechu je nízka.“ Hua Yong povedal: „HS má hotovú technológiu. Ak budeš chcieť, zajtra sem nechám prísť Shen Wenlangu.“

Sheng Shaoyou zdvihol hlavu od správy: „Je ‚protekcia‘ pána Hua taká účinná?“

Hua Yong sa usmial a odpovedal: „Stačí, že to Pán Sheng potrebuje.“

„Tak čo si robil doteraz?“

S-úrovňový Alfa, ktorý už tri mesiace nosil titul „korunný princ“, sa mierne oprel dozadu a pozrel na Enigmdu, ktorý naňho nevinne žmurkol: „Keď je to také užitočné, prečo si to nevytiahol skôr? Bavilo ťa pozeráť sa, ako mrhám peniazmi, však?“

„Je to moja vina.“ Hua Yong rýchlo povedal: „Ale pán Sheng o mne vtedy nevedel všetko. Bál som sa, že ak mu to poviem unáhle, bude nešťastný.“

„A keď mi klameš, to som akože šťastný?“

Hua Yong položil ruku na jeho brucho a jemne povedal: „Oklamať Pána Shenga je zlý nápad. Ale... ak to pokašlem, zomriem.“

„Pán Hua je taký krehký.“

Dokonale zladené upokojujúce feromóny s vôňou orchideí pôsobili príjemne pre dospelých aj deti. Sheng Shaoyou sa lenivo oprel v kancelárskom kresle, nechal Enigmu jemne hladkať svoje brucho a s posmeškom povedal: „Príšera, ktorú nezabije ani jed, stále chce umierať alebo žiť. Vy Enigmy sa spoliehate na vysokú inteligenciu a myslíte si, že Alfy sú idioti, však?“

„Neodvážim sa.“

Enigma, ktorý by zvládol podoprieť padajúce nebo aj bambusovou tyčou, sa správal pokorne, mierne sklonený, poslušný a neškodný.

„HS Group je tvrdou prácou Wen Langa a mňa. Ale ak to Pán Sheng potrebuješ, môžem ti svoj podiel okamžite odovzdať. H znamená Hua, S znamená Sheng. Táto skupina sa narodila pre teba Pán Sheng.“

„Prečo nepovieš, že to S je aj Shen Wenlangovo ‘Shen’?“

Sheng Shaoyou bol úplne pri zmysloch a nemilosrdne pripomenul Hua Yongovi: „Pán Hua, vaše schopnosti zaliečať sa ľuďom nie sú ktoviečo.“

Hua Yong bez zaváhania prikývol: „Okrem Pána Shenga som sa nikdy nikomu nezaliečal.“

Sheng Shaoyou mu samozrejme neveril a práve chcel povedať ďalšiu sarkastickú poznámku.

Telefón zazvonil.

Bol to Li Baiqiao, ktorý nadšene pozýval všetkých na stretnutie v Royal World o 21:30.

Sheng Shaoyou to už chcel rovno odmietnuť, no keď zachytil Hua Yongov nevinný výraz, zrazu dostal chuť sa zabaviť.

„Dobre, prídem.“

„Tak to je kamarát!“ Li Baiqiao do telefónu zareval, šťastie mu tieklo z hlasu: „Súkromná miestnosť V9, nejdeme domov, kým nebudeme na mol!“

„Pán Sheng ideš piť?“ Hua Yongova dlaň jemne spočívala na jeho bruchu, výraz stále nežný a úplne otvorený.

„Hej.“

Sheng Shaoyou povedal: „Hry od Li Baiqiaa bývajú vždy veľmi zábavné. Pôjdeš aj ty Pán Hua?“

Aj keby to Sheng Shaoyou nepovedal, Hua Yong by aj tak išiel ako jeho tieň. A keď to povedal sám, bolo to ešte lepšie.

Li Baiqiao to zariadil narýchlo a neodvážil sa pozvať priveľa ľudí, takže zhromaždenie nebolo veľké.

Keď vošli do boxu, sedeli tam iba Li Baiqiao, Cheng Zhe a zopár ďalších známych tvári roztrúsených na U-čkovom gauči.

Hua Yong šiel ticho za Sheng Shaoyouom. Len čo vošiel, Li Baiqiao a Cheng Zheovi sa rozžiarili oči.

Cheng Zhe: „Ayong?“

Li Baiqiao: „Švagríná?“

Hua Yong sa žiarivo usmial: „Dobrý večer.“

Sheng Shaoyou naňho len letmo pozrel a Hua Yong sa okamžite stiahol, sklopil hlavu a vyzeral trochu ubolene.

Cheng Zhe to nevydržal, postavil sa, vymenil si miesto s Omegou, ktorý vedľa hral haváriu lode z „Titanicu“, a presadol si veľmi blízko k Hua Yongovi.

„Ayong, dlho sme sa nevideli,“ povedal.

Svetlá boli tlmené. Hua Yong otočil hlavu a pozrel na Sheng Shaoyoua, ktorý sa rozprával s Li Baiqiaom. Cheng Zhe cez slabé svetlo videl len jeho hladké čelo, husté mihalnice a tvárové línie – krásne až neskutočné v tieňoch a osvetlení.

Keď k nemu prehovoril Cheng Zhe, Hua Yong sa otočil späť a zdvorilo prikývol: „Dlho sme sa nevideli, pán Cheng.“

Cheng Zhe bol prekvapený: „Ty si ma pamätáš?“

Enigma má fotografickú pamäť.

Hua Yong sa usmial: „Samozrejme. Priatelia Pána Shenga sú všetko výnimoční ľudia.“

„Ako sa ti teraz darí?“

Sheng Shaoyou aj dieťa boli zdraví. Hua Yong bol tiež v perfektnom stave. Mierne privrel oči a odpovedal: „Veľmi dobre.“

Keď si všimol, že sa naňho Cheng Zhe takmer až sústredene pozerá, zdvorilo sa opýtal: „A pán Cheng?“

„Nie veľmi dobre,“ priznal Cheng Zhe. „Začal som doma pomáhať s niektorými vecami. Je toho veľa, ale nič zábavné.“

Sheng Shaoyou a Li Baiqiao sa po dlhom čase stretli a rozprávali sa celkom dobre. Hua Yong občas venoval pozornosť každému jeho pohybu a občas sa s miernym záujmom otočil späť k Cheng Zhemu, reagujúc len: „Oh.“ alebo „Naozaj?“

Cheng Zhe začal pomaly cítiť frustráciu, ale nemohol s tým nič urobiť.

Po chvíli rozmýšľania vymyslel otázku, ktorá mu prišla zaujímavá: „Jazdil si znovu na motorke?“

„Áno,“ Hua Yong otočil hlavu a odpovedal, „ale veľmi zriedka.“

„Prečo?“

„Pretože Pán Sheng mi to nedovolí.“

„Prečo ti to Shaoyou nedovolil?“

Hua Yong pokrútil hlavou: „Pán Sheng nič nepovedal. Možno si myslí, že je to nebezpečné.“

Li Baiqiao sa chvíľu rozprával so Sheng Shaoyouom a potom mu začal nalievať víno. Hua Yong prižmúril oči a naklonil sa ponad väčšinu stola, prikryl dlaňou okraj Sheng Shaoyouovho pohára: „Pán Sheng nepije.“

Li Baiqiao stuhol. Víno sa takmer vylialo na bielu a tenkú kožu Hua Yongovej ruky. Zostal chvíľu zarazený, potom sa spýtal Sheng Shaoyoua: „Prečo nemôžeš piť?“

Sheng Shaoyou neodpovedal, ale otočil sa a naschvál hodil otázku Hua Yongovi: „Áno, prečo nie?“

Ako Alfa musel zachovať tvár, takže Hua Yong nemohol pred toľkými ľuďmi povedať pravdu. Tak len trval na svojom: „Nemôže.“

Li Baiqiao sa naňho pozrel so záujmom: „Švagriná je rozhodná. Ešte ste ani oficiálne nezačali bývať spolu a už máš Sheng Shaoyoua takto pod kontrolou?“

Hua Yong zdvihol oči a pozrel na Li Baiqiaa. Výraz mal stále jemný, ale v očiach mu náhle prebehla chladná iskra: „Pán Sheng posledné mesiace nepil.“

Li Baiqiao stuhol, cítil, že niečo nesedí, a na rukách sa mu objavili zimomriavky jeden za druhým.

Hua Yongove oči boli ako čepele – priamo namierené na jeho tvár, až mal pocit, že mu pritlačili nôž na krk.

Po krátkom mŕtvom bode nakoniec Sheng Shaoyou položil pohár a povedal: „Mám posledné dni gastritídu, doktor mi naozaj povedal, že nemám piť.“

Li Baiqiao si prešiel rukou po chlpoch, ktoré mu vstali na rukách, a povedal: „Keď nechceš piť, tak nepi. My sme sa tu zišli hlavne pokecať. Aj bez alkoholu to ide.“

„Pán Li.“

Hua Yong dosiahol, čo chcel, jeho výraz sa mierne uvoľnil. Otočil sa k Li Baiqiovi a povedal: „Pán Sheng nemôže piť alkohol tieto mesiace. Môžete mi s ním pomôcť a dohliadnuť naňho?“

Li Baiqiao sa okamžite potešil a promptne odpovedal: „Rozkaz, švagríná!“

Hua Yong mu prikývol a pozdvihol pohár, aby si s ním cinkol: „Ďakujem.“

„Netreba, netreba!“

Li Baiqiao – ktorý zjavne rýchlo zabúda bolesť po rane – bol tým jedným „ďakujem“ úplne mäkký. Udreľ sa do hrude a veľkodušne sľúbil: „Pokiaľ som tu ja, Shaoyou si ani nečuchne k alkoholu!“

Sheng Shaoyou sedel vedľa. Keď videl, ako ho pár slov Hua Yonga úplne spracovalo, s posmeškom povedal: „Li Baiqiao, keby to bolo počas protijaponskej vojny, ty by si bol typický kolaborant.“

„Kecy.“ Li Baiqiao sa zasmial a zanaďával: „Ide len o švagrínú. Radšej zomriem, než by som zradil vlast. A okrem toho – aj ty ho poslúchaš, nie?“

„Pán Sheng nie.“

Pri otázke domácej hierarchie Alfy príliš neváhajú. Hua Yong rýchlo vysvetlil: „Ja počúvam Pána Shenga.“

„Oh, naozaj?“

Sheng Shaoyou trochu dvihol viečka a pozrel sa naňho, akoby sledoval divadlo: „Ty ma veľmi poslúchaš?“

Hua Yong prikývol a usmial sa mu: „Áno. Veľmi.“

Kapitola 64

V tú noc sa večierok, ktorý zorganizoval Li Baiqiao, neskončil príliš neskoro.

Krátko po jedenástej sa priatelia rozchádzali po dvojiciach a trojiciach.

Pri vchode do Royal Tiandihui bol Li Baiqiao, ktorý sa poriadne opil, nadšený a neustále oslovoval Hua Yonga „švagríná“. Keď videl, že Cheng Zhe nič nehovorí, dokonca ho potiahol, aby sa pridal a volal ho tiež „švagríná“.

Opitý blázon, ktorý sa už dlho nevyšantil, šalel a vykrikoval „švagríná“ hádam aj stokrát. Hua Yongovi to však vôbec neprekážalo, odpovedal mu s úsmevom.

Keď si Li Baiqiao všimol, že to Hua Yongovi nie je nepríjemné, úprimne povedal: „Švagríná, fakt som nečakal, že kvôli tebe sa Shaoyou zmení.“

Pretrel si oči a so závišťou dodal: „Do riti, ten chlapec má také šťastie.“

Hua Yong sa zasmial: „Naozaj? Prečo mám pocit, že ja mám väčšie šťastie?“ Jemne potiahol za roh Sheng Shaoyouovho kabáta a usmial sa ako krotká cibetka prezlečená za leva.

Krásny, oslnivý a zároveň nebezpečný – krása na vrchole, nekonečné pokušenie.

„Ja mám také šťastie, že je Pán Sheng ochotný sa kvôli mne usadiť.“ Hua Yong si úprimne povzdychol: „Počul som, že vo vašej dynastii sa hovorí: Boh pomáha tým, čo si pomáhajú sami. Ja som vždy úprimne túžil po Pánovi Shengovi, preto sa bohovia nakoniec postavili na moju stranu.“

Jasné svetlo nočnej scenérie sa odrážalo na jeho bledej tvári a hádzalo nádherný lesk na jeho úzke a jemné črty.

Jeho úsmev spôsobil, že Sheng Shaoyouovi poskočilo srdce.

Srdce mu stiahlo a z brucha sa zdvihol zvláštny pocit – akoby bol spokojný, a predsa prázdny.

Predtým, než stretol Hua Yonga, Sheng Shaoyou nič neočakával od lásky, tobož nie, že by v ňu úprimne veril. Ešte pred rokom – aj keby mu ten najlepší majster feng šuej povedal, že o rok nájde vedľa seba ležiaceho šialenca ako partnera, bude ochotný sa mu podriaďiť a dokonca zaňho nosiť dieťa – Sheng Shaoyou by si určite myslel, že ten človek je idiot bez mozgu.

Ale teraz sa to, čo by v sne bolo absurdné a nemožné, naozaj stalo.

Kvôli špeciálnej štruktúre reprodukčnej dutiny mužským Omegám tehotenstvo vôbec nevidno.

Ako S-úrovňový Alfa nemal Sheng Shaoyou navonok takmer žiadne zmeny okrem toho, že trochu pribral. No bol ospalý, rýchlejšie unavený a emocionálnejší než predtým. Všetky tieto príznaky dokazovali, že hormonálne hodnoty v jeho tele sú úplne iné než kedysi.

A občasné jemné pohyby plodu, ktoré sa objavili nedávno, mu stále viac dokazovali, že v jeho tele rastie a prekvitá malý živý život.

Jedného dňa to malé stvorenie v jeho bruchu slabo koplo. V tom okamihu Sheng Shaoyou, ktorý bol celé dni znechutený z „nadbytočného mäsa a krvi“ vo svojom tele, na chvíľu onemel.

Zasiahla ho zvláštna emócia, akú nikdy predtým necítil.

Nikdy nezažil poriadnu rodičovskú lásku a nikdy si nemyslel, že raz bude mať vlastnú rodinu. A teraz, keď v ňom naozaj rástol malý život, úplne závislý na ňom... ten pocit, že je niekým potrebný, sa nedal opísať.

Sheng Shaoyou to nevedel vyjadriť slovami, no jeho srdce bolo úplne roztopené jediným jemným chvením v bruchu.

A vinník, ktorý spôsobil, že ako Alfa teraz musí nosiť dieťa vo vlastnom tele, sa práve šťastne usmieval na Li Baiqiaa – toho idiota, ktorý ani netuší, čo sa deje – a nechal sa oslovovať „švagriná“.

Sheng Shaoyou naozaj nenávidel, keď sa Hua Yong usmieval na kohokoľvek iného než naňho.

Hua Yongov jasný úsmev mu pripomínal jantárové víno – plné tajomnej a pulzujúcej energie. Ten úsmev ho robil sebeckým.

Sebecky dúfal, že Hua Yong ten úsmev schová. Sebecky dúfal, že bude ku všetkým chladný, ľahostajný, možno neprístupný – a bude sa usmievať len naňho.

Nevedno prečo, zrazu začal žiarliť bez dôvodu.

Alfovia, s ktorými bol celé roky priateľ, mu zrazu liezli na nervy.

Nenávidel, ako sa Li Baiqiao motal okolo Hua Yonga. Ešte viac nenávidel, ako sa Cheng Zhe naňho celý večer díval.

A čo bolo najviac „neznesiteľné“ – Hua Yong sa celý večer usmieval a rozprával s ostatnými.

Vraj malý cisár krajiny P je chladný, neľudský, krutý bastard?!

Usmievať sa, usmievať sa, dopekla. Aký vtip.

Uprostred noci sa usmievaš na iných priamo pred mojimi očami, len aby si ma nasral, však?!

Sheng Shaoyou bol čoraz nahnevanejší. S temnou tvárou chytil Hua Yonga za zápästie a ťahal ho do výťahu: „Ideme. Nebuď taký ukecaný s nudnými ľuďmi.“

Z ničoho nič napadnutý Alfom s rozkolísanými tehotenskými hormónmi, malý cisár krajiny P – známy svojou krutosťou – okamžite skrotol a nechal sa Sheng Shaoyouom odvieť až do podzemných garáží.

Keď nastúpili do auta, Hua Yong vystrel ruku a pomaly zdvihol prepážku medzi šoférom a zadnými sedadlami. Potom sa obrátil naňho s úsmevom: „Pán Sheng, ty si... žiarlil?“

Sheng Shaoyou to nekomentoval a spýtal sa: „Čo si myslíš?“

Hua Yong sa naklonil dopredu, pobozkal kútiky jeho napnutých pier a povedal: „Pán Sheng je na mňa žiarlivý. Som taký šťastný.“

„Si úchyl.“

Sheng Shaoyou ho úprimne sprdol: „Prečo si sa predtým usmieval na Li Baiqiaa?“

„Hm?“ Ten úchyl otočil hlavu, bledá tvár taká krásna, až pôsobila neskutočne: „Volal ma švagriná. Veľmi ma to potešilo.“

„Teší ťa, keď ťa volajú švagriná?“ Sheng Shaoyou sa zasmial jeho zvláštnemu „koníčku“: „Naozaj si úchyl.“

Z objektívneho hľadiska — či už v inteligencii alebo fyzickej sile — je Enigma naozaj „nenormálne“ silný.

O hodinu neskôr začal Sheng Shaoyou úprimne ľutovať, že súhlasil s účasťou na Li Baiqiaovej prekliatej, úplne zbytočnej oslave.

Po tom, ako ho celý večer všetci volali „švagriná“, mal Hua Yong vážne „dojazdy“. Až do skorého rána bol ten „povzbudený“ Enigma stále nalepený na ňom a odmietal prestať.

Hua Yongove dlhé, biele a hladké prsty mu pevne zovreli bradu. Mäkkým končekom jazyka mu vlhko oblizol ohryzok a spýtal sa: „Pán Sheng, kedy mi naozaj dáš skutočný status?“

Sheng Shaoyou bol celý spotený, myseľ rozmazaná, a vôbec nebol schopný odpovedať.

Hua Yong zastavil pohyby ako trest, sklonil sa, pobožkal ho na pery a ticho ho ďalej nahováral: „Kedy si ma vezmeš a spravíš zo mňa pani Sheng?“

Táto „pani Sheng“, ktorá sedela vysoko, s obrovskou mocou a prefíkanosťou, bola presne ten typ človeka, ktorého by si Sheng Shaoyou v normálnom živote nikdy nevybral.

Lenže bezmocne sa nechal vtiahnuť do jeho hry. Už si vytvoril závislosť — a bez neho nevedel fungovať.

Tvár S-úrovňového Alfu celá očervenela, no aj tak tvrdohlavo, prerývane dýchajúc, povedal: „Vypadni.“

Enigma ho držal pevne, nechcel ho pustiť, no pritom zostal pozorný, chrptom zhrbený tak, aby sa ani náhodou neoprel o jeho brucho.

Obaja sa trápili a prehadzovali až do úsvitu, kým nakoniec nezaspali.

Sheng Shaoyouov predošlý byt bol stále v rekonštrukcii, a keďže Sheng Shaoyou nemal vo zvyku bývať dlhodobo v hoteloch, presťahoval sa s Hua Yongom späť do pôvodného apartmánu — len kúsok od laboratória Shengfang Group.

V tejto chvíli boli stav Pána Shenga aj dieťaťa úplne stabilné, no Hua Yong sa stále bál, a tak najal súkromného lekára, aby k nim každý deň chodil domov.

Long Zuo sa mu za to smial, že robí „z komára somára“. Shen Wenlang sa pridal a posmešne povedal, že Sheng Shaoyou si „užíva česť byť oslavovaný vlastným synom“.

Hua Yongovi sa to vôbec nepáčilo. V tej chvíli neukázal ani náznak tepla a jemnosti, ktorú mal pred Sheng Shaoyouom. S chladnou tvárou povedal Shen Wenlangovi: „Je to vzácne šťastie byť oslavovaný vlastným synom. Ak stretnáš mentálne retardovaného, tvrdohlavého človeka, s ktorým sa nedá ani normálne žiť, a ešte by si musel utekať cez noc na rakete, to by bola tá najväčšia tragédia tvojho života.“

Shen Wenlang, ktorý mal už tak mizernú náladu, sa s ním nechcel naťahovať. Nazval ho „šialencom“, zložil a pokračoval v práci.

Na druhý deň prišiel lekár ako zvyčajne. Keď dorazil, Sheng Shaoyou ešte spal.

Hua Yong ho nepustil do izby, a tak sa krátko porozprávali v obývačke.

Na Hua Yongovom krku boli dve jasne červené stopy. Boli z predchádzajúceho večera — keď bol Sheng Shaoyou z neho zúrivý, hanbil sa a v návale hnevu ho „odmenil“ týmito stopami.

Keď sa Hua Yong ráno pozrel do zrkadla, tak ho to tak nadchlo, že sa vrátil do spálne, prezliekol sa do trička s hlbokým výstrihom a najradšej by o tom vykričal celému svetu.

Primeraný pohlavný styk počas tohto mesiaca je prospešný pre dieťa aj pre dospelého.

Ale keď lekár uvidel tie stopy a zároveň videl, že ten Alpha, ktorý takmer nikdy nespí dlhšie, ešte o desiatej dopoludnia leží v posteli, tak taktne upozornil zamestnávateľa: „Niektoré veci... keď sa to preháňa, treba poznať mieru.“

Úprimná rada vie bolieť. Ale múdry zamestnávateľ sa neurazil.

Keď Sheng Shaoyou nebol nablízku, Hua Yong sa takmer nikdy neusmieval. No dnes sa mu prvýkrát jemne nadvihli kútiky pier: „Máte pravdu. Ale keď to chce on... mne je ho ľúto odmietnuť.“

Lekár rýchlo prikývol, neodvážil sa povedať nič viac. A už vôbec nechcel ďalej počúvať, pretože ak by sa mu takéto slová príliš vryli do uší, mohlo by sa to chápať ako neúcta k nadriadeným. V staroveku by to stačilo aj na trest smrti.

Keď sa s lekárom rozlúčil, Hua Yong dostal ďalší telefonát – tentoraz od Chen Pinminga.

Bolo veľmi nezvyčajné, že Chen Pinming zavolať jemu namiesto Sheng Shaoyoua.

Hua Yong okamžite odhadol, že ho pravdepodobne chce vidieť Sheng Fang – a chce, aby prišiel sám.

Nemýlil sa.

Chen Pinming mu to aj potvrdil a opýtal sa, či má čas prísť do nemocnice Heci osamote.

Hua Yong sa na chvíľu zamyslel a pokojne odpovedal: „Dobre. Pán Sheng ešte spí, môžem ísť hneď teraz. Ale keď pôjdem sám a on sa to dozvie, nebude nadšený. Potom sa budem musieť spoloahnúť na sekretára Chena, že povie o mne pár dobrých slov.“

Chen Pinming veľmi dobre vedel, aký dôležitý je Hua Yong v Sheng Shaoyouovom živote. Samozrejme, vôbec si

nemyslel, že by Hua Yong potreboval, aby sa za neho niekto prihováral.

Na pár sekúnd onemel, a potom stručne pripomenul: „Predseda s vami chce hovoriť o vás a Pánovi Shengovi.“

Hua Yong čakal už takmer pol mesiaca, kedy si ho Sheng Fang zavolá osobne. A presne toto chcel.

O tridsať minút neskôr sa objavil sám pred dverami jeho nemocničnej izby.

Sheng Fang práve dojedol raňajky a pololežiac sledoval správy na tablete. Keď ho uvidel vojsť, nič nepovedal. Nechal ho stáť a úplne ho ignoroval viac ako desať minút, až potom odlepil zrak od obrazovky.

Hua Yong pri vstupe zdvorilo povedal: „Strýko.“ Sheng Fang nereagoval.

Zámerné ho ignoroval, aby mu hneď na začiatku ukázal, kde je jeho miesto. Lenže Hua Yong neprejavil ani nervozitu, ani rozpaky. Pokojne stál pri posteli, ruky voľne spustené, ako jednoduchý, úprimný návštevník.

Keď Sheng Fang konečne položil tablet, Hua Yong okamžite, jemným tónom, povedal: „Pán Sheng.“

Sheng Fang to konečne prijal. Odložil tablet, sestra mu okamžite podala horúci uterák na tvár a ruky. Sheng Fang si pomaly utrel tvár a až potom povedal: „Xiao Hua, nestoj tam, sadni si.“

Hua Yong prikývol, pritiahol si stoličku a sadol si veľmi blízko k nemu.

„Pán Sheng si ma zavolať... chcel ste sa so mnou rozprávať sám?“

„Je pár vecí, ktoré ti chcem povedať osobne.“ Sheng Fang prešiel rovno k veci: „Minule si povedal, že si z krajiny P. Tak by si mal poznať North Super Holdings z vašej krajiny.“

Hua Yong prikývol: „Áno, poznám.“

„Vaša rodina je v biznise alebo v politike?“

„Narodil som sa vo veľkom rode, kde sú ľudia v obchode aj politike,“ povedal Hua Yong. „Ale generácia môjho otca sa venovala hlavne obchodu.“

„Oh.“ Sheng Fang prikývol. „A čo si myslíš – ako sa podnik tvojho otca porovnáva s dnešným X Holdings?“

Skupina X síce vychádzala z Beichao Holdings, ale úplne ju prebudovala a prevzala. Na jednej strane zrušila množstvo dedičných funkcií, vyhodila tých, ktorí prežívali len kvôli rodinkárstvu, zaviedla protikorupčné oddelenie a systém kontroly čistoty a transparentnosti.

Na druhej strane tvrdo odrezala všetky odvetvia spojené s čiernym trhom.

Rýchlosť zmien, rozsah a výsledky – v týchto veciach dnes X Holdings nemá konkurenciu.

Hua Yong, ktorý celý tento reformný kolos vlastnoručne pohol dopredu, sa na chvíľu zamyslel a bez zbytočnej skromnosti povedal: „V porovnaní s dnešným X Holdings sa otcovo impérium vôbec nechytá.“

Sheng Fang spokojne prikývol: „Máš pravdu. V celej krajine P asi neexistuje spoločnosť, ktorá by sa mohla X Holdings vyrovnáť.“

„Mhm.“ Hua Yong si založil ruky na kolená, pozrel sa naňho pokojne a úprimne a objektívne poznamenal: „X Holdings je... fajn.“

Sheng Fang sa zasmial. Tento mladík bol zaujímavý — X Holdings je v krajine P doslova ten, kto zakrýva oblohu jednou rukou, a on len povie „je fajn“.

„Pred časom skutočný vlastník X Holdings verejne požiadal Shaoyoua o ruku. Bola to veľká vec, myslím, že o tom vieš,“ povedal Sheng Fang. „Dúfam, že to Shaoyou prijme.“

„Naozaj?“ Hua Yongovi sa v tvári objavila čistá radosť. To Sheng Fanga zaskočilo.

Nechcel ich osobne rozdeľovať. Ale Shaoyou mu zablokoval telefón a odmietal ho navštíviť. Zjavne je týmto malým Omegou Huaom úplne pobláznený – radšej by si nechal ujsť človeka z X Holdings, ako by sa s ním rozišiel.

Sheng Fang však nemienil dovoliť, aby jeho nástupca urobil takúto hlúposť. Preto si Hua Yonga zavolať osobne.

„Chcem, aby si môj syn vzal niekoho, kto je mu rovný. Sobáš s X Holdings dá Shengfang Biotech istotu. Hua Yong, dúfam, že to chápeš.“

„Úplne rozumiem.“

Hua Yong mal tenký, priam až krutý úsmev, keď sa neusmieval. Ale teraz sa jemne, akoby prinútené pousmial a pokojne povedal: „V tom prípade... to poviem inak. Ďakujem, že s tým súhlasíte, otec.“

Otec?!

Sheng Fang stuhol ako po údere blesku. Dlho sa mu len díval do tváre, kým vôbec našiel hlas: „Kto... ty vlastne si?“

Hua Yong vstal, vystrel ruku, a s absolútnou vážnosťou sa predstavil svojmu budúcemu svokrovi: „Hua Yong. Skutočný vlastník X Holdings.“

Kapitola 65

Sheng Shaoyou spal až do jednej popoludní. Únava zmizla, ale v tele stále zostával mierny pocit svalovice.

Hua Yong mu každý deň trpezlivo vysvetľoval, aké škodlivé je pri tehotenstve náhle vstávať – môže to ovplyvniť stabilitu krvného tlaku.

Kvôli malému arašidu v bruchu a ešte viac kvôli tomu, aby sa vyhol „trestu“ od Enigmy, Sheng Shaoyou otvoril oči, chvíľu len tak ležal a až potom sa pomaly posadil.

O druhej popoludní sa mal konať biznisový čajový meeting a Hua Yong mu už pripravil oblečenie. Starostlivo vyžehlený oblek visel na ramienku v strede šatníka.

Hua Yong bol precízny a mal dobrý cit pre estetiku – vždy vedel vybrať taký outfit, ktorý mal Sheng Shaoyou najradšej: pohodlný, správne padnúci a reprezentatívny.

Mladý pán Sheng sa sám obliekol a uviazal si kravatu.

Malý cisár, ktorý osobne asistoval, ho zozadu objal okolo pása, jemne pobozkal na zátylok a obdivne povedal: „Pán Sheng je taký pekný.“

Sheng Shaoyou nechodil nikam často, ale dohliadnutie mal na sebe stále. Opýtal sa mimochodom: „Bol za tebou dnes ráno môj otec?“

„Mm.“ Hua Yong úprimne prikývol. „Bol som v Heci.“ Na chvíľu sa zamyslel a dodal: „Chvíľu sme sa rozprávali. Celkom dobre.“

„O čom?“

„O viacrozmernom porovnaní medzi X Group a Beichao Holdings — čo sa týka rozsahu, vplyvu a vývojovej cesty.“

„Rozprávaj po ľudsky.“

Hua Yong sa usmial: „Tvoj otec je úplne iný ako ty.“

„V čom?“

Čerstvo „prijatý budúci zať“ si rozvážne volil slová: „Veľmi sa hodí za obchodníka.“

„Ten sa nikdy nezobudí tak skoro bez dôvodu,“ Sheng Shaoyou sarkasticky odfrkol. „Vždy bol taký — kalkulujúci, všetko váži na váhach výhod a zisku. Úplne primitívne povedané — najviac miluje kariéru, hneď potom peniaze.“

„To je skvelé.“

„Naozaj? Skvelé?“

„Áno, myslím, že je to super.“ Hua Yong mu bradou jemne pritlačil na plece ako mačka dožadujúca sa pozornosti a s ľahkým sebavedomím povedal: „Ja mám aj kariéru, aj peniaze. Takže tvoj otec nemá dôvod ma nemilovať.“

Sheng Shaoyou vybuchol smiechom, otočil sa a stisol mu líce: „Nečakal som, že pán Hua je až taký optimista.“

„Vždy som bol optimista.“

Sheng Shaoyou mal silný stisk a Hua Yongove biele líca rýchlo sčerveneli. Ani sa nezamračil, len sa stále nežne usmieval: „Keď som mal osem, v deň, keď som Pána Shenga prvýkrát stretol... už vtedy som rozmýšľal, kde spravíme svadbu.“

„Osem rokov? Svadba?“ Sheng Shaoyou sa uchechtol. „Nie si nejako predčasne vyspelý?“

„Ak sa nepripravím včas, ako inak potom oklamem Pána Shenga?“ Hua Yong hovoril mäkko a ticho. Jeho mihalnice sa jemne chveli a ostrosť jeho tmavočiernych očí bola v tej chvíli mäkká a nežná. Vzal Sheng Shaoyouove prsty, pritlačil ich na svoje pravidelne pulzujúce žľazy na zátylku a povedal: „Moje žľazy boli stvorené pre Pána Shenga.“

„Nymfoman.“ Sheng Shaoyou ho okríkol.

„Áno, som.“ Hua Yong sa necítil vôbec zahanbený – naopak, bol na to pyšný. Silno ho objal a odmietal pustiť: „Som typ nymfomana, ktorý miluje iba Pána Shenga.“

Sheng Shaoyou sa prestal usmievať, odtrhol sa od jeho prírodného objatia, otočil sa a opýtal: „A čo Arašid?“

„To je dieťa Pána Shenga.“

„Oh, ty na ňom nemáš podiel?“

Hua Yong pokrútil hlavou a veľmi vážne vysvetlil: „Ja mám rád iba Pána Shenga. Práve preto je tu Arašid – takže aj Arašida budem mať veľmi rád.“

„A tvoja láska má akože hodnotu?“

Hua Yong prikývol: „Áno. Veľkú hodnotu.“

Keď uvidel Sheng Shaoyouovu kyslú tvár, okamžite to ticho doplnil: „V X Holdings je akciový podiel vysoko koncentrovaný. Reálne aktíva presahujú jeden bilión. X Holdings mám úplne pod kontrolou. Ešte predtým, ako som prišiel do Jianghu, som spísal závet – všetok môj budúci majetok pôjde Pánovi Shengovi a Huashengovi. Takže... čisto teoreticky... moja láska je celkom hodnotná.“

Sheng Shaoyou z toho nebol vôbec nadšený. „Vyzierám, že potrebujem, aby si mi zanechal peniaze?“ Uškrnul sa: „A podľa toho, ako sa ničíš, má náš malý Arašid celkom slušnú šancu stať sa najmladším miliardárom v krajine P.“ Zaťal zuby. „Som naozaj dojatý.“

„Ah...“ Hua Yong jemne zamrmľal, ospravedľujúco: „Len som hovoril pravdu a chcel som sa pochváliť... ale nakoniec som to pokazil. Pán Sheng, nehnevaj sa.“

„A prečo by som sa mal hnevať?“ Alpha odhodil jeho ruku a odsekol: „Chod' preč, nepokrč mi sako.“

„Objím ma.“ Hua Yong trval na svojom. „Keď sa pokrčí, dám to znovu vyžehliť.“

„Nemáš čo robiť? Čajový večierok bol o druhej a už je 13:40.“

Hua Yong sa bez hanby usmial, rozťahol ruky a objal ho: „Tak nech počkajú. Ja teraz chcem objas Pána Shenga.“

Sheng Shaoyou sa niekoľkokrát pokúsil uhnúť, no márne. Nechcel sa s Enigmou hrať ďalšiu naháňačku, tak ho nechal, nech sa mu zavesí na krk. Neznášal tohto šialeného ukecanca, ktorý sa naň pritisol a stále šepkal „nehnevaj sa“ a „mám ťa tak rád“.

Lenže Hua Yong vôbec nepreháňal.

Sheng Shaoyou sám cítil, že Hua Yong akoby sa skutočne narodil pre neho. — Narodil sa ako jeho osudová pohroma.

Tento odvážny malý blázon prinútil niekoho ako Sheng Shaoyou – človeka, ktorý nikdy neveril v lásku – aby jej začal veriť. A prinútil aj muža, ktorý sa vie ľahko rozčúliť, aby sa pred ním už nikdy nedokázal naozaj nahnevať.

Nech je hnev akokoľvek veľký, pri ňom vydrží nanajvýš pár minút – a aj ten sa napokon roztopí pod mäkkým upokojovaním a vášnivým naliehaním Enigmy.

„Pán Sheng, prosím, už sa nehnevaj,“ zašepkal Hua Yong pri jeho uchu, „ak sa budeš ešte hnevať, rozplačem sa.“

Sheng Shaoyou bol zároveň nahnevaný aj pobavený a povedal mu: „Tak plač, nech sa pozriem.“

„Ah~“ Hua Yong opäť začal rozmaznane štekať, objal Sheng Shaoyoua okolo krku, tvárou priamo oproti nemu: „Zdá sa, Pán Sheng, že sa fakt rád pozeráš, ako plačem.“

Prvýkrát sa stretli v nemocnici. A Hua Yongove slzy vtedy na Sheng Shaoyoua spravili hlboký dojem.

Nikto by nepovedal, že malý cisár, ktorého sa celý obchodný svet krajiny P bál a rešpektoval, strávil niekoľko rokov tým, že sa učil – ako plakať.

Hua Yong od detstva nevedel plakať. Bol chladný, tvrdý, ako kus ocele potiahnutý jemnou škruplinou orchidey.

Keď zistil, že Sheng Shaoyou má rád jemné, rozmazané Omegy, Hua Yong sa začal tvrdo učiť, ako byť poslušný, ako sa maznať... a ako plakať.

Nikto by tomu neuveril – ešte pred časom šiel samotný šéf X Holdings niekoľkokrát k očnému lekárovi, pretože nedokázal plakať.

„Je niečo zle s mojimi slznými kanálíkmi?“

Najuznávanejší oftalmológ v krajine P si pri tom len bezmocne povzdychol a povedal Hua Yongovi: „Vaše oči sú úplne zdravé, zrak je v poriadku, nič vám nie je.“

„Ale ja neviem plakať.“

„Byť silný je veľmi dobrá vlastnosť. A veľmi závideniahodná.“

„Ale človeku, ktorého mám rád, sa to nepáči.“ Hua Yong sedel v ordinácii a na tvári mal prázdny výraz: „Potrebujem vedieť plakať plynulo. Máte nejaký návrh?“

Tvárou v tvár najmladšiemu vládcovi starého, obrovského a neotrasiteľného obchodného impéria sa riaditeľ očnej kliniky neisto narovnal a navrhol: „Možno by ste mohli skúsiť navštíviť psychiatra.“

Hua Yong mierne nadvihol obočie: „Chcete tým povedať, že moje psychické zdravie nie je v poriadku?“

„To som nemyslel,“ zľakol sa očný lekár a rýchlo mu vysvetľoval. „Byť silný je dobré, ale občas byť zraniteľný je niečo, čo sa stáva každému.“ Riaditeľ si opatrne vyberal slová a spýtal sa: „Nikdy necítite smútok, bezmocnosť, strach, alebo bolesť?“

„V takých chvíľach je endokrinný systém človeka stimulovaný emóciami a slzné žľazy reflexne vylučujú slzy. Tak vzniká plač.“ Lekár sa pozrel na Hua Yonga a opatrne vyslovil svoj názor: „Keď bolesť presiahne hranicu, ktorú človek unesie, telo si zvolí slzy ako úľavu.“

„Na svete neexistuje bolesť, ktorú sa nedá prekonať,“ chladne mu oponoval Hua Yong.

Riaditeľ oftalmológie stíchol a pozorne si prezeral mladého muža pred sebou. Tvár mal jemnú, akoby neznesie vietor ani mráz. Bledé pery sa pomaly otvárali a zatvárali, no tón bol tvrdý: „V krajine toho, koho mám rád, sa hovorí: *„Na svete nie je nič dôležité, iba život a smrť.“* Pre mňa – ak to nie

je niečo, čo porušuje objektívne zákony, potom to nie je ťažké.“

Očný lekár s tým nesúhlasil. Patrilo k tým, čo veria, že „úprimné slová sa ťažko počúvajú“, a tak si nedokázal pomôcť a namietol: „Ale musíme priznať, že človek je v skutočnosti veľmi malý. Keď stojí proti obrovskému, neotrasiteľnému systému pravidiel, veľa toho naozaj spraviť nemôže.“

Len čo to povedal, okamžite to oľutoval. Ako očný lekár by vôbec nemal rozoberať filozofiu s vládcom X Holdings.

Našťastie sa mladý muž nenahneval. Dokonca prikývol a pokojne povedal: „Hm. To nepopieram.“

Hua Yong sa pokojne pozrel na spoteného lekára Alfa úrovne B. Jeho postoj bol tvrdý, tón pyšný, akoby boh vyhlasoval zákon: „Niektoré pravidlá sa naozaj nedajú porušiť. Ale väčšina vecí sa dá vyriešiť. Ak človek nevie prekročiť ani malé prekážky, nie je človek – je odpad. Bolesť? Poznám.“

Spustil mihalnice a kútikom úst sa mu mihol takmer neviditeľný úsmev: „Keď naňho myslím, ale nemôžem byť pri ňom – vtedy to bolí.“

Podľa legendy mal byť tento mladík – bohatý ako štát, chladný a krutý – človek, ktorý rukou rozdrví celé impérium a nepozná súcit.

No keď hovoril „o ňom“, ten ostrý, vznešený mladý muž zrazu zmäkol.

Ten úsmev trval len sekundu, ale celé jeho telo akoby zahalila svetlá, rozostrená aura. Hua Yong bol v tej chvíli oslnivý – a zároveň nevysloviteľne nežný.

Nikto nevedel, na koho myslí. Ale v tom krátkom pohľade sa zjavila úzkosť, neovládateľná túžba.

Neplakal. A predsa vyzeral smutnejšie než ktokoľvek. Potichu vydýchol: „Ak sa nenaučím plakať... možno ho nebudem môcť objasť po celý život.“

Kapitola 66

Pre Enigmu, ktorý stojí na vrchole ľudskej genetickej evolúcie, je naučiť sa plakať ťažké – ale byť ďaleko od svojho milovaného Alfu je ešte ťažšie. Preto sa Hua Yong úporne učil, ako plakať, ako sa pokoriť a jemne utešovať.

Objavenie Sheng Shaoyoua mu akoby dalo druhý život – do sveta ľahostajnosti mu priniesol teplo.

Slzy už neboli symbolom slabosti, ale dôkazom hlbkej lásky.

„Nemal som úmysel ťa rozplakať,“ povedal Sheng Shaoyou. „Ale Enigma, čo stále plače, bude len na smiech.“

„Tak to nikomu nepoviem, dobre?“ Hua Yong sa k nemu naklonil, jemne mu prešiel rukou po bruchu v dvojzmyselnom geste a zašepkal mu pri uchu: „Ak sa dozvedia, že som Enigma, tak náš malý Arašid bude musieť Pána Shenga volať mama.“

„Č-čo mama...“ „och?“

„Hm?“

Sheng Shaoyouovo telo stuhlo. Silná vôňa orchideí mu podlomila nohy. Feromóny, ktoré ten malý bastard naschvál vypúšťal, ho v okamihu úplne zvlhčili.

Láska bola ako teplá voda, ktorá ich oboch zaliala a nechala ich telá viesť vlhký rozhovor.

„Pán Sheng, prosím, nehnevaj sa už na mňa. Už nikdy nebudem hovoriť hlúposti a budem sa snažiť žiť dlho...“ Hua Yong jemne pobožkal zadnú časť jeho ucha, hlas mal nežný, no pevný: „Aj keby som zomrel, v ďalšom živote budem ďalej usilovať o Pána Shenga.“

„Zase trepeš nezmysly – a ešte sa za mojím otcom chodíš stretávať potajomky.“

„Ah... fakt som to prehnal, zaslúžim si trest...“ Hua Yong chytil jeho ruku, priložil si ju k perám a pobožkal ju: „Nahradím to Pánovi Shengovi, dobre?“

„Nahradíš?“ Sheng Shaoyou sa opýtal. „Ako mi to chceš nahradiť?“

Hua Yong už mal dávno oblečené formálne oblečenie na podujatie. Tmavá košeľa nechala jeho kožu vyzeráť ešte belšiu a priesvitnejšiu. Rozopol si gombík pri krku, odkryl oslepujúco bielu hrud', oblizol si pery a povedal: „Nechám Pána Shenga dotýkať sa ma, ako len chce, dobre?“

Sheng Shaoyou ostal zarazený a okamžite ho oslepila tá svetlá hrud'. Tvár mu zrudla a s posmeškom zasyčal: „Toto je trest alebo odmena?“

Hua Yong sa usmial, pozrel naňho a vážne odpovedal: „Ja som vždy optimista. Aj keby to bol trest, budem o ňom rozmýšľať pozitívne.“

Ten, kto mal ešte divokejšie sny ako Hua Yong, bol nový predseda Jianghu Obchodnej Komory.

Na svoj čajový večierok poslal pozvánky aj dvom najvyšším rozhodovacím osobám X Holdings a Shengfang Bio.

Správa, že lídri týchto dvoch spoločností sa chystajú zosobášiť, už dávno nie je v Jianghu žiadnou novinkou.

Ľudia so sklonom ku klebetám navyše pridali romantické pozadie aj k ich predchádzajúcim obchodným rozhodnutiam, a tak sa z nich stala ešte horúcejšia téma.

Pred niekoľkými mesiacmi spoločnosť X Holdings v provincii P pozvala predsedu spoločnosti Shengfang Bio na medzinárodné priemyselné fórum a neskôr podala olivovú ratolesť a pozvala majiteľa spoločnosti X Holdings na súkromný salón spoločnosti X Holdings v provincii P. Tieto dve správy kedysi spôsobili senzáciu v obchodných kruhoch provincie Jianghu a Šanghaj.

No práve keď všetci špekulovali, že X Holdings čoskoro vstúpi do hlbkej spolupráce so Shengfang Biotechnology, X Holdings zrazu oznámilo, že poskytne svoj dlhodobý monopolizovaný vzorec inhibítora feromónov skupine HS.

Toto oznámenie spôsobilo, že akcie Shengfang Bio začali bez prestávky padať a firma utrpela ťažké straty.

A keď už bola situácia navonok kritická, X Holdings ešte viac pritlačilo — donútilo niekoľko bánk stiahnuť Shengfang Bio úvery.

Všetky tieto „komerčné obkľúčenia a útoky“, ktoré sa vtedy zdali ako normálna obchodná taktika, teraz klebetníci preinterpretovali — vraj to bol dôkaz lásky, hádok a nenávisti medzi mladým párom na čele oboch spoločností.

Toto bol prvýkrát, čo sa Sheng Shaoyou zúčastnil malého obchodného zhromaždenia po tom, čo mu bola verejne navrhnutá svadba. Pred dverami dokonca číhali reportéri až z krajiny P.

Prezident Obchodnej komory Jianghu bol tým nadšený. Len samotný Sheng Shaoyou spôsobil, že jeho popoludňajší čaj zaznamenal „medzinárodnú pozornosť“. A to ešte ani neprišiel ten, veď každý vie kto.

Skutočný vlastník X Holdings zostával ako vždy záhadou — nikdy sa neobjavuje na verejnosti.

Prezident dúfal, že ak by sa tento muž objavil na jeho podujatí, jeho čajové posedenia by okamžite vstúpili do dejín.

Lenže jeho sny sa rozplynuli.

Ako vždy, aj tentoraz sa pán z X Holdings neukázal — poslal len svojho blízkeho človeka, Chang Yua.

Ale už len to, že bol ochotný prísť sekretár Chang, sa považovalo za obrovskú česť.

Ako blízky človek najvyššieho vládcu X Holdings bol Chang Yu sám o sebe hviezdou. Okolo neho sa hneď vytvoril hlúčik ľudí so šampanským v ruke, ktorí sa s ním chceli zoznámiť.

Oproti Chang Yuovi sedel Shen Wenlang z HS Holdings. Zamračene sledoval všetkých tých ľudí, ako držia poháre a bez prestávky tárajú.

„Kurník, obchodný večierok a toľko kriku — keby som to vedel, ani sem nejdem,“ odľúkol si Shen Wenlang a položil červený porcelánový šálok. „Strašne otravné, samý hluk. Človek by si myslel, že sa tu prevrátil parník.“

Nebolo to tak dávno, čo ho naposledy videli, ale Shen Wenlang vyzeral biedne. Tvár mal vyčerpanú, oči vpadnuté, vyžarovalo z neho: „Cudzí nech sa nepribližujú.“

Sheng Shaoyou bol usadený po pravici Chang Yua. A ako jeho „doprovodný personál“ sedel vedľa neho prirodzene Hua Yong.

Keď Shen Wenlang zbadal Hua Yongu, pery sa mu mierne pohli — akoby chcel niečo povedať, no zaváhal.

Posledné dni viackrát potajme volal Hua Yongovi a pýtal si od neho rady, ako si získať späť srdce podriadeného, ktorý dal výpoveď.

V telefóne sa Hua Yong opýtal priamo: „Sekretár Gao ťa úplne opustil?“

Shen Wenlang okamžite vyletel: „Opustil ma? Len kvôli nemu? Hua Yong, zbláznil si sa?“

„Tak je koniec,“ povedal Hua Yong pokojne. „Sekretár Gao je tvrdohlavý človek. To, koho má rád a koho nie, má vždy dôkladne premyslené. Keď ťa požiadal, aby si mu podpísal rezignáciu, mal si nájsť akúkoľvek zámienku a odmietnuť.“

Na chvíľu sa odmlčal a dodal: „Ale hádam pri tvojej hrdosti si to podpísal rýchlosťou svetla, však? Možno si si ešte aj vymyslel dôvod, aby si ho počas odovzdávania práce preložil niekam preč, len aby si ho nemusel viac vidieť.“

Do riti, trafil všetko!

Shen Wenlang s čiernou tvárou počúval, ako Hua Yong pokračuje: „Wenlang, keby som bol tebou, hneď by som mu zavolať a vyznal sa skôr, než si ťa zablokuje.“

„Ja? Vyznávať sa? Si chorý?“

„Nie som,“ Hua Yong sa usmial a vecne povedal: „Nie som chorý. A mám manželku.“

„Ale ty, Shen Wenlang — ak budeš naďalej hrať hrdinu, svoju manželku nikdy nedobehneš. Zostaneš sám do smrti.“

Hua Yongov jazyk musel byť požehnaný.

Pred tromi dňami Shen Wenlang konečne nabral odvahy, psychicky sa pripravil... a sám od seba zavolať Gao Tuovi.

Lenže...

„Prepáčte, volané číslo je nedostupné.“

Shen Wenlangovi trhlo srdcom. Zložil. Hneď volal znova.

No akokoľvek veľa ráz vytočil to číslo — odpoveď bola vždy rovnaká.

Gao Tuovo číslo bolo zrušené. Neplatné.

Shen Wenlang, ktorý si vždy myslel, že Gao Tu zostane blízko pri ňom, zrazu cítil, akoby mu niekto vytrhol kus srdca — prázdno a bolesť.

Zdalo sa, že sa zmýlil.

Gao Tu — ten priemerný, lojálny človek, ktorý bol kedysi ochotný zaňho bojovať — vôbec nemal v pláne zostať s ním po zvyšok života.

Nie je to žiadny verný pes, ktorého môžeš kopať a kričať naň a on aj tak zostane. Je to hlúpy zajac, ktorého iný Omega odlákal mrkvou.

Dočerta! Taký hlúpy Beta — on možno ani nevie, s kým v noci spal! myslel si Shen Wenlang bolestne a s nenávisťou.

Možno to decko v bruchu tej veľkobruchovej Omegy ani nie je jeho!

Do riti.

Gao Tu, Gao Tu... ako mohol dovoliť, aby niekto iný otehotnel! A ako mohol kvôli nejakej podradnej Omegy odísť a nechať Shen Wenlanga?!

Aj keď si Shen Wenlang priznával, že je to celé iracionálne, roztáčal sa v ňom len hnev a bezmocnosť.

V hrudi mal akoby kameň. Štípalo to, bolelo to, a po chrbte mu prebehlo triaškové, elektrizujúce mravčenie.

Všetky možné pocity sa mu zrazili dokopy a ťažko sa to opisovalo slovami. Bola to bolesť tak zvláštne zamotaná, až sa blížila žiarlivosti.

A to Shen Wenlangovi prišlo absurdné. Prečo by mal žiarliť?

— Žiarliť na špinavú Omegu, ktorá sa môže pred všetkými voľne držať s Gao Tuom? Žiarliť na tú Omegu, ktorá mu ho dokáže tak ľahko vziať?!

Shen Wenlang mal pocit, že sa zblázni. Ale strašne ho to ťahalo k Gao Tuovi.

Nemohol spať ani poriadne jesť, odkedy sa mu s Gao Tuom nepodarilo nijako spojiť. A keď mal hlavu úplne prázdnu, napádali ho desivé myšlienky. Napríklad — či sa Gao Tuovi niečo nestalo, či nemal nehodu, či nepotrebuje pomoc a nemá ako zavolať.

Áno. Určite sa niečo stalo sekretárovi Gaoovi. Inak by si predsa nezrušil číslo.

S týmto presvedčením začal Shen Wenlang okamžite a nervózne zisťovať Gao Tuovu polohu “špeciálnymi” spôsobmi. Výsledok?

Tretí deň po odchode z firmy vrátil Gao Tu byt v centre, ktorý mal prenajatý na svoje meno — a spolu so sestrou sa presťahoval späť do rodného zapadákov.

— Bez žiadnej Omegy po boku.

Shen Wenlang rozdával rozkazy ako blázon a žiadal niekoho, aby okamžite zistil Gao Tuov rodinný stav.

A keď na riadku „manželský status“ uvidel jedno jediné slovo — slobodný — po prvý raz za tie dni sa usmial.

Ten tupý Beta sa ešte ani neoženil s tou chorľavou Omegou!

Výborne. Stále je čas.

Majiteľ X Holdings sa na čajovom stretnutí neukázal.

Všetci, ktorí sa chceli votrieť do priazne, sa tiesnili pri Sheng Shaoyouovi a Chang Yuovi. Nedalo sa tam ani poriadne dýchať.

Toto rozhodne nebol priestor na súkromný rozhovor.

Shen Wenlang mal už niekoľkokrát na jazyku otázky, no vždy ich prehltol.

Poslal ľudí do Gao Tuovej rodnej dediny viackrát — bez výsledku.

Dom, kde kedysi bývali, bol starý, rozpadajúci sa, očividne prázdny. Gao Tuova slabá sestra sa po operácii zotavila a

prepustili ju z nemocnice. Nájst ich teraz — bez dokladov, v malej provincii — bolo ako hľadať ihlu v kope sena.

Až vtedy Shen Wenlang zrazu precitol — on vlastne o Gao Tuovi takmer nič nevie. Po desiatich rokoch po jeho boku.

Okrem nefunkčného telefónneho čísla medzi nimi neostalo nič.

Ako dvaja cudzinci, ktorí sa síce roky stretávali, ale nikdy sa naozaj nepoznali.

V aute cestou späť z Gao Tuovej rodnej dediny do Jianghu ho zaliala obrovská únava. Cítil sa bezmocný, ako človek, čo má plán — ale nemá kde použiť ruky.

V tom mu prišla správa od Hua Yonga: „Fotky z tej noci. [obrázok]“

Shen Wenlang nemal silu ani otvoriť galériu — jednoducho správu zatvoril.

Zavrel oči, hlava mu trpla a začal myslieť... na to, ako Gao Tu vyzeral počas štúdia — úzkoprso, chudý, v lacnom obleku. Na jeho obyčajnú tvár v čiernych okuliároch. Na tie čisté oči ukryté za sklom. Na jeho jemné, bledé pery...

...naňho...

Shen Wenlang ho zúfalo chce späť. Chce, aby sa Gao Tu vrátil do práce. Alebo... ani nemusí pracovať. Stačí, že zostane. Že bude pri ňom, niekde nablízku, na dosah očí. Nemusí robiť vôbec nič – len zostať.

Shen Wenlang má dosť peňazí na to, aby sa Gao Tu už nikdy nemusel báť o prežitie. Ak by Gao Tu chcel, Shen Wenlang by dokonca bol ochotný ustúpiť – a vychovávať aj to dieťa, ktoré splodil s tým prekliatym Omegom.

Deti síce neznáša, ale... keby to dieťa malo Gao Tuove črty, možno by to zvládol.

Najhoršie je, že ho už vôbec nevidí. Že je preč.

Shen Wenlangov život sa rozpadol, pretože prišiel o úplne základný pocit bezpečia.

Zrazu si spomenul, prečo ho v ten deň vyhodil z kancelárie. Všetko to začalo jednou náhodou – keď na toalete začul rozhovor medzi Gao Tuom a jeho kolegom.

„Čo? Sekretár Gao odchádzaš?“

„Hej.“

„Ale veď pán Shen si ťa tak váži, prečo by si odchádzal?“

„Som príliš zaneprázdnený,“ odpovedal Gao Tu.

Stál tam s hlavou mierne sklonenou, krk ladný, chrbát rovný a pevný. A v tej chvíli si Shen Wenlang predstavil, ako ho možno nejaký Omega zozadu objal. Ostrá bolesť ho prepichla ako nôž. Mimovoľne zvrátil obočie.

Nikto si nevšimol, že stojí za dverami a počúva – ani Gao Tu, ani ten kolega. A oni pokojne pokračovali:

„No, to je fakt, pán Shen ťa ťahá všade so sebou, aj na súkromné akcie.“

„Neodchádzam kvôli preťaženiu...“ Gao Tu sa jemne usmial, ramená sa mu mierne pohli: „Mám súkromné veci, ktoré neviem popri práci vyriešiť. Bojím sa, že by to zasahovalo do práce.“

„Fakt?“ povzdychol si kolega. „Škoda. Naša firma je top v odvetví. Aj keď pán Shen nie je najľahší šéf, stále to nie je zlé miesto. Nie je škoda odísť?“

„Nie, vôbec nie.“

Tá okamžitá odpoveď zasiahla Shen Wenlanga ako facka. Nenávidel ho v tej chvíli. Nenávidel, že to vyslovil tak rýchlo. Bez váhania. Bez ľútosti. Nemal byť aspoň trochu rozrušený, trochu neochotný odísť?

„Ja som...“ Gao Tu stiahol ramená ešte viac, hlas sa mu zjemnil: „Ja som sa vlastne chcel vzdať miesta už dávno.“

— A v tej chvíli Shen Wenlang pochopil. Že ten človek už dávno premýšľal nad odchodom. Že len dúfal, hlúpo a oddane, že ešte chvíľu môže zostať.

Lenže teraz je všetko iné. Prišiel čas odísť. Vzdať sa nereálnych predstáv. Prestať snívať o tom, čo sa nikdy nestane.

„Čože? Sekretár Gao vždy si chcel odísť? To by som nepovedal! Ved' pracuješ tak zodpovedne!“ kolega sa nechápavo spýtal: „Ale ak by ťa chcel pán Shen za každú cenu udržať... odišiel by si aj tak?“

Udržať si ho? Smiešne.

Veď je to Shen Wenlang. S-úrovňový Alfa s egom až po oblak. Udržiavať? Prosíkať, aby zostal? Ak by mu Shen Wenlang ten výpovedný list aspoň nehodil do tváre, Gao Tu by už bol šťastím bez seba.

Pri tej predstave sa Gao Tu len trpko usmial a s hraným pokojom si urobil žart: „Mám vlastné plány. Naozaj dôležité. Nezmenia sa, nech ma presviedča ktokoľvek. Ibaže by...”

„Ibaže čo?“ kolega zbystril.

„Ibaže by mi pán Shen dal 15 % akcií HS Group – vtedy by som možno zauvažoval, že ostanem.“

Kolega na sekundu onemel, potom sa rozosmial: „Sekretár Gao, nevedel som, že vieš vtipkovať!”

Gao Tu sa usmial a potichu opravil: „Už nie sekretár.“

Za tým pilierom pri umývadle stál Shen Wenlang. A skoro vybuchol.

Nezmeníš rozhodnutie, nech ťa presviedča ktokoľvek? Už dávno si chcel odísť? Do riti! Tak chod'! Nech ťa ani nenapadne zostávať!

Akcie HS Group? Pätnásť percent? Si normálny?! Nech sa zbalí a zmizne! Čím skôr, tým lepšie! Kto by už len chcel nejakého tvrdohlavého, ani trochu rozkošného Betu za sekretára?!

Zmizni! Chamtivec! Zradca!

Shen Wenlang – ešte pred chvíľou pripravený trochu ustúpiť a skúsiť si ho udržať kvôli tým rokom spolupráce – zovrel päsť, obrátil sa a odišiel. Bez jedinej ďalšej vety.

O pol hodiny neskôr vošiel do kancelárie s ľadovým výrazom a povedal len: „Zbaľ si veci. Presunieš sa do sekretariátu na prízemí.“

Nikdy v živote ho už nechce vidieť.

Kapitola 67

Už ho nikdy nechce vidieť. Aspoň to tvrdil.

Lenže jeho nálada bola úplne mimo kontroly. Čím viac nechcel myslieť na Gao Tua, tým viac sa mu ten prekliaty Beta tlačil do hlavy. Tak ako teraz – stál uprostred hlučného banketu, nechcel sa rozptyľovať kvôli nejakému bezvýznamnému sekretárovi... ale aj tak to nedokázal ovládnuť.

Nedokázal na Gao Tua zabudnúť.

A zakaždým, keď si spomenul, že Gao Tuovo číslo je nedostupné, že ten človek je niekde v bohvie akej zapadnutej diere a nikto netuší kde, v hrudi sa mu rozlial nepokoj.

Gao Tu nie je typ, ktorý len tak zmizne bez dôvodu. Niečo sa muselo stať. Musel sa dostať do problémov, nemá koho požiadať o pomoc... a tak jednoducho zmizol.

Niečo podobné sa už raz stalo – pred mnohými rokmi.

Vtedy sa Shen Wenlang s Gao Tuom ešte len zoznámil.

Dlho o ňom vedel len ako o „slimáčom dievčati“ – niekto, kto mu potajme nosil jedlo a pitie. Lenže na rozdiel od tých, čo mu robili dobre len preto, aby sa mu zapáčili, tento „slimáči tvor“ to robil úplne skryto a bez očakávaní.

Najprv nechápal – prečo sa mu v zásuvke stále objavuje nejaké občerstvenie, ktoré presne pasovalo jeho vkusu.

Zo začiatku to ani nechcel jesť – pre istotu. Ale po tréningu ho raz premohol hlad.

Stál s tým v ruke, rozmýšľal, či to vyhodíť... keď sa spoza chrbta ozval jemný hlas: „Eh... to jedlo je čerstvé. Je zabalené, čisté. Škoda to zakaždým vyhadzovať.“

„Ty si to kúpil? A čo ťa do toho, čo s tým spravím?“ odsekol Shen Wenlang reflexívne.

Keď sa otočil, uvidel červenú tvár.

Na tú scénu si spomína dodnes. Krátke, obyčajné študentské vlasy. Tvár zapadnutá v golieri vypranej modrej školskej uniformy. Líca celé červené až po uši.

Ako môže byť niekto taký neskutočne nemotorný idiot.

To bola prvá myšlienka Shen Wenlangu o Gao Tuovi.

Druhá prišla o pár mesiacov neskôr. Keď zistil, že ten chalan cez letné prázdniny robí štyri brigády naraz.

V jeden jediný deň ho stretol v KFC, v obchode s ovocím, v knižnici aj v nonstop potravinách.

„Ste štvoričky?“

Gao Tu opäť celý očervenel. Hlavu mal sklonenú, oči uhol nabok: „Spolu to je dvestoštyridsaťsedem dolárov osemdesiat centov.“

Shen Wenlang si vzal igelitku, ktorú mu posunul, zadíval sa na jeho začervenaný krk a líca a spýtal sa: „Ty čo robíš cez prázdniny? Terénny výskum služieb?“

„Ja...“ Gao Tu sklonil hlavu ešte nižšie. Pohľad mizol za čiernymi rámami okuliarov, pery sa mu triasli od poníženia.

„No čo ty?“ Shen Wenlang sa bavil. „To ťa tak baví striedať brigády? Máš zarábanie peňazí ako koníček?“

„Nie.“ Gao Tu civel do odlúpnutej farby na stole a potichu povedal: „Ja...“ Slová mu uviazli v hrdle. Vyzeral, akoby ho nechytli pri brigáde, ale pri krádeži. Tvár mal taká červenú, že ledva stál.

Shen Wenlang si odfrkol: „Škola začína o pár dní, máš vôbec hotové domáce úlohy?“

Gao Tu mlčal.

„Koľko si takto zarobíš? Učiť sa je dôležitejšie.“

Tlmené biele svetlo obchodu dopadalo na Gao Tua. Shen Wenlang sa díval zhora a videl len, ako sa mu tie pery úzkostlivo hýbu. Gao Tu mal toho veľa na jazyku, ale v tej chvíli nevysloviteľné. Aj keby mal dobrý dôvod, teraz by ho nikto nepochopil.

O pár dní začala škola. Gao Tua triedna zdrbala, že neodovzdal prázdninové úlohy včas, a poslala ho stáť na chodbu pred zborovňu.

Až neskôr Shen Wenlang zistil, že Gao Tu to nespravil preto, že by bol lenivý. Tie štyri brigády nerobil pre zábavu ani výskum.

Gao Tuov otec prehral celé školné, ktoré si Gao Tu šetril niekoľko semestrov. Tak musel zohnať peniaze nanovo.

V deň, keď sa to Shen Wenlang dozvedel, mal pocit, že mu niekto zapichol ihlu do srdca.

Po vyučovaní obišiel školu, zašiel do nonstopky, kde Gao Tu robil, a položil mu na pult fľašku rakytníkového džúsu.

Gao Tu tú fľašu odložil do najspodnejšej police v knižnici svojho stola. Nikdy ju nevypil. Zostarla tam. Až kým sa nepokazila.

V polovici čajového popoludnia sa Hua Yong postavil po koláčik. Šmykol sa, zakopol ľavou nohou a rovno spadol Sheng Shaoyouovi do náručia. Celý červený od hanby sa rýchlo ospravedlnil.

Tento bezostyšný šialenec mal posledné dni záľubu tváriť sa krehko. Shen Wenlang sa na to už nemohol pozerieť, radšej odvrátil hlavu a robil, že nič nevidí.

Lenže Hua Yongova hra očividne fungovala.

Sheng Shaoyou ho zachytil, obočie zvráštené: „Prečo si taký neopatrný?“

Hua Yong sa k nemu opäť tichučko prihovril, ospravedlnil sa. Sheng Shaoyou ho pod dohľadom všetkých usadil naspäť na miesto.

Ľudia sa hneď otočili. Kto je ten krásny „orchidejový“ mladík, čo si v priamom prenose privlastňuje snúbenca šéfa X Holdings, a ešte pred očami jeho pravej ruky, Chang Yuom?

Len Hua Yong sa výborne bavil. Zjavne si užíval každú sekundu Shengovej pozornosti a neváhal prihrávať na city všade, kde sa dalo.

Chang Yu bol na tieto scény zvyknutý. Stál pokojne, profesionálne vypínal všetky emócie a riešil zástupy podnikateľov, ktorí sa chceli prilepiť na „budúcu X rodinu“.

Po čajovom posedení sa Sheng Shaoyou vrátil do Shengfang Biological. Hua Yong ho doprevádzal až ku vchodu do firmy a potom šiel sám domov.

Cestou domov ich auto zastavila striebornosivá dodávka.

„Pán Hua, nejaké auto nám zatarasilo cestu,“ ozval sa šofér.

Hua Yong sedel vzadu, oči privreté, hlava opretá o operadlo. Ani sa neunúval pozrieť z okna a len pokojne povedal: „Naraz do nich.“

„Ale... to je auto pána Shena,“ pripomenul šofér.

Hua Yong otvoril oči. Z naproti stojaceho auta už vystupoval Shen Wenlang s kyslým výrazom v tvári. Hua Yong stiahol okienko a pokojne povedal: „Aké náhodné stretnutie.“

„Aké náhodné?“ Shen Wenlang zavrčal. „Hnal som sa za tebou pol mesta! Trúbil som ti nahlas! Si hluchý?!“

„Skús hovoriť normálne,“ odvetil Hua Yong chladne.

Shen Wenlang potlačil podráždenie. „Pod'. Nájdeme si miesto, kde sa dá rozprávať. Niečo ti chcem povedať.“

Hua Yong si pozrel čas na hodinkách a prikývol. „Dám ti tridsať minút, ale—“

„Ale čo?“

„Mám večer program. Po pol hodine musím odísť.“

„Stačí dvadsať,“ odbil ho Shen Wenlang. Prižmúril oči, všimol si hodinky a s odporom dodal: „Od kedy ty nosíš hodinky?“

Hua Yong si teatrálny vyložil zápästie na okno a s pýchou oznámil: „Dal mi ich Pán Sheng.“

Shen Wenlang pretočil oči. „Pán Sheng sem, Pán Sheng tam, teba to nikdy neomrzí?“

„Nie,“ s úsmevom. „Nenudí ma to v tomto živote ani v ďalšom.“

Shen Wenlang našiel najbližší klub. Čašník im priniesol čaj a potom diskkrétne zmizol.

„Gao Tuovo číslo neexistuje,“ začal Shen Wenlang bez okolkov.

„Hm.“

„Hm? To je všetko?“ vybuchol.

Hua Yong pokojne zodvihol šálku: „Keď si zrušíš číslo, tak je neaktívne. To je predsa logické.“

„A prečo by si ho, do kelu, rušil?!“ pulzoval mu spánok.

„Kto vie,“ odvetil pokojne Hua Yong. „Možno chcel odrezat' minulosť. Držať sa ďalej od zlých ľudí alebo zlých vecí.“

Shen Wenlang si podráždene vytiahol z vrecka zapaľovač, zapálil si cigaretu. Dym mu unikol pomedzi zuby.

Hua Yong prekvapene pozrel. „Ty zasa fajčíš?“

Shen Wenlang mlčal. Kedykoľvek kedysi fajčil, Gao Tu mu to zakázal. Tie roky bol bez cigariet. Ale odkedy Gao Tu zmizol... už to nešlo vydržať.

„Čo mám teraz robiť?!“ vyrazil napokon. Nadštrngol si kovový zapaľovač — ten, čo mu kedysi dal Gao Tu. Uštipačne dodal: „Ani len nájsť ho neviem!“

Hua Yong zdvihol pohľad. „Ty si ho *hľadal*?“

Shen Wenlang stisnutými zubami potvrdil: „Jeho domov ... to sa nedá nazvať domom. Tam sa nedá bývať!“

„Hua Yong sa zasmial: „Máš zlomené srdce?“

„Kto? Kto je tu zlomený?“

„Kto ťa ľutuje, tomu to je jasné.“ Hua Yong sa pozrel na hodinky a pripomenul mu: „Ešte máš jedenásť minút. Pýtaj sa, ak máš čo povedať. Ja pôjdem skôr.“

„Nevrátil sa do rodného mesta, neprijal prácu v inej firme, zrušil mobilné číslo a nepoužil doklady na prenájom iného bytu. Kam myslíš, že mohol ísť?“

„Ako to mám vedieť?“

„Veď sme boli kedysi spolužiaci a kolegovia. Ak sa mu niečo stalo, môžem mu pomôcť.“

„Ja určite tvoju pomoc nepotrebujem.“ „Čo tým chceš povedať?“

Hua Yong jemne púchol na čajové lístky v šálke, usrkol čaju a pokračoval: „Sekretár Gao už má svoje dieťa a raz bude mať aj svoju rodinu. Ty si práve povedal, že ste len spolužiaci a kolegovia. Ako cudzinec sa prečo tak staráš?“

Shen Wenlang zostal zaskočený jeho slovami. Zíval s roztvorenými očami a nevládal prehovoriť. Svoje dieťa? Svoju rodinu? Cudzinec?

Veď Gao Tu neposvätil sobáš s tou Omegou? Ako môže mať vlastnú rodinu? A navyše — kým tá Omega nepodá overený test otcovstva, Shen Wenlang nikdy neprizná, že to

dieťa patrí Gao Tuovi! Do riti! Chcem tej prekletej Omege naložiť a hodiť ju do rieky Huangpu.

„Wenlang.“ Ešte skôr, než sa rozhovor skončil, Hua Yong priateľsky upozornil Shen Wenlanga: „Sekretárov otec je v Jianghu. Môžeš ho kontaktovať?“

Shen Wenlang zdvihol hlavu ostrážite a spýtal sa: „Ako vieš, kde je Gao Tuov otec?“

Hua Yong sa usmial jemne aj bez prítomnosti Pána Shenga a v očiach mu bolo čitateľné starostlivé pochopenie pre toho nešťastníka: „V Nebeskej dynastii sú dve porekadlá: lepšie zbúrať chrám než zničiť manželstvo. A záchrana života má väčšiu hodnotu než postaviť sedempodlažnú pagodu. Wenlang, ja ťa zachraňujem. A keď nájdeš sekretára Gao, nezabudni mi poďakovať.“

Kapitola 68

Gao Tuov otec skutočne už mnoho rokov žije v Jiangsu a Šanghaji. Jeho hlavný zdroj príjmu pochádza od syna. Ale tento mesiac nedostal od Gao Tua žiadne peniaze na živobytie.

„Prepáčte, volané číslo nedostupné.“

„Prepáčte, volané číslo nedostupné.“

„Prepáčte, volané číslo je neplatné.“

...

Gao Ming, ktorý sa takmer desať rokov živil z peňazí vlastného syna, nikdy nečakal, že jedného dňa Gao Tu, ktorý mu vždy všetko posielal a nikdy ho neodmietol, zrazu zmizne z povrchu zemskeho.

Po niekoľkých neúspešných hovoroch, keď sa zakaždým ozvalo „číslo je neplatné“, chytil ho záchvat zlosti a rozmlátil jedinú neporušenú stoličku v dome.

Sedel v neporiadnej, rozpadnutej izbe a v hlave mu rýchlo bežali myšlienky.

Zo starého, zašednutého lustra visel slabý žltkastý lúč svetla. Otravný komár bzučal v nízkej výške. Gao Ming ho rukou odohnal a pritom sklonil hlavu, aby vyhľadal číslo na svoju dcéru – Gao Qing.

Gao Qing práve dovŕšila šestnásť. Slabé dievča, ktoré vie len míňať peniaze a nedokáže si žiadne zarobiť. Gao Ming s ňou takmer nikdy nekomunikoval medzi štyrmi očami.

Ale Gao Tu mal svoju sestru nesmierne rád. Nech bol akokoľvek unavený alebo vyčerpaný, nikdy nedovolil, aby trpela nedostatkom jedla, oblečenia či liekov.

Gao Tu mal v skutočnosti veľmi dobrý plat. Ale Gao Qingina choroba a neustále vysávanie peňazí otcom Gao Mingom ho dusili.

Shen Wenlang ho raz okomentoval: „Ostatní míňajú peniaze ako voda, ale sekretár Gao míňa ako vodopád. Celý deň ješ suché jedlo, vyzeráš unavene na smrť a pritom nič neušetríš. Kto ťa pozná, vie, že je to kvôli sestre a nemocnici. Kto ťa nepozná, myslí si, že fetuješ.“

Gao Tu sa vtedy hanbil až do špiku kostí, ale nemohol mu oponovať, lebo Shen Wenlang mal pravdu.

Aj keď nebol najpríjemnejší šéf, Shen Wenlang bol prekvapivo štedrý. Jeho plat a príspevky vysoko prevyšovali priemer – mal skoro trojnásobok štandardu sekretárov v odvetví.

No Gao Tu bol stále ten istý chudobný chalan ako kedysi – ten, ktorého Shen Wenlang stretol na štyroch brigádach za jediný deň, ktorý sa hanbil tak, že sa chcel prepadnúť pod

zem. Bol stále príliš obyčajný, príliš chudobný, a nikdy sa nehodil k prirodzene žiarivému Shen Wenlangovi.

Telefónne spojenie s Gao Qing sa rýchlo nadviazalo. Gao Ming znechutene počúval piskot zvonenia a až po chvíli sa na druhej strane ozval jemný hlas.

„Halo, kto je tam?“

„Tvoj otec,“ povedal Gao Ming.

Gao Ming nevidel Gao Qing už sedem alebo osem rokov. V jeho pamäti bola malá, chudá alfa, taká krehká, že by ju odfúkol aj slabý vietor.

Na druhej strane telefónu bolo ticho. Šestnásťročná Gao Qing akoby vôbec nepokročila. Stále bola taká úsečná a zdalo sa, že ju drsný spôsob oslovenia na druhej strane úplne vyľakal. Až po dlhom čase povedala: „Prepáčte?“

„Keď ti zavolám, ani ma nedokážeš osloviť ‘otec’?“

„Hej,“ odpovedala Gao Qing priamo, „ja nemám otca.“

Gao Ming zúrivo kopol do starej, deformovanej kovovej odpadovej nádoby, čo stála pri jeho nohách: „Ty nevychované decko! Ja som ešte neumrel!“

„Keby si konečne zomrel, mali by sme pokoj.“ Slabé dievča z jeho spomienok bolo preč. Gao Qing prehovorila chladným, ostrým hlasom: „Keby si zomrel, môj brat by nemusel toľko trpieť.“

„Tak prečo si nezomrela ty?“ vyprskol nahnevane Gao Ming posmešne. „Na tú drahú nemocnicu sme minuli oveľa viac peňazí na teba ako na mňa! Keby si umrela, brat by nemusel vláčiť taký náklad!“

„Áno,“ uškrnula sa Gao Qing, „vždy som si želala zomrieť. Nechcem brata zaťažovať! Škoda, že Kráľ Pekla je slepý a nevezme si ma, tak ho musím ťahať so sebou v živote ďalej.“

„Tak sa zabi!“

„Áno. Myslela som na to. Dokonca som to už aj urobila,“ povedala Gao Qing ľadovo. „Ale môj brat ma chytil a nechcel dovoliť, aby som skočila z budovy.“

Na druhej strane telefónu sa dievčaťu začal chvieť hlas a dych sa jej zadrhával: „Prosil ma, aby som to neurobila.“ Tentoraz bolo ticho ešte dlhšie než predtým. Zdalo sa, že sa nadýchla až po dlhej chvíli: „To bolo prvýkrát, čo som videla svojho brata plakať.“

„Plakať?“ Gao Ming sa rozosmial. „To je vtip! Neschopný zarobiť viac peňazí, aby uživil rodinu, a ešte má tú drzosť plakať?“

„Ako veľmi si ty vôbec vieš dovoliť hanbiť sa?“ hlas Gao Qing sa ešte viac rozkolísal. Bola ako balón natiahnutý na prasknutie – naraz obrovský, dosť veľký na to, aby ochránil Gao Tua, ktorý celý život všetko znášal kvôli nej, aj pred týmto vysávajúcim otcom.

„Si dospelý, máš ruky a nohy a ani tak nechodíš do práce! Celé dni sa flákaš a ešte aj stávkuješ! Áno, ja som minula veľa z bratových peňazí na nemocnice, ale ty? Ty si všetky jeho peniaze prehral v hazardných hrách! Nemáš hanbu?!“

„Prečo by som sa mal hanbiť? Som jeho otec! Nebyť mňa, neexistuje! Dal som vám život! Je úplne prirodzené, že ma budete živiť!“

„Život? Také kecy!“ Gao Qing naňho vyprskla: „Pýtali sme si to? Ty si nám dal život, ale čo ďalej? Nemáš zodpovednosť, žiadne ambície, žiadnu stálu prácu, žiadnu dlhodobú predstavu o živote! Nič! Len hazard, ožieranie a prázdny dom! Takýto si sa opovážil priviesť deti na svet? Aby trpeli spolu s tebou? A ešte máš tu drzosť hovoriť o vďačnosti?!“

Nikto nevedel, kedy sa z tej chudej, uplakanej dievčiny, ktorá sa kedysi len schovávala za brata, stala táto ostrá, dospelá a odvážna osoba, čo sa nebojí kričať na vlastného otca.

„Prestaň trepať zbytočnosti.“ Gao Ming s ňou nechcel ďalej diskutovať, nevedel jej oponovať a nemal chuť plytvať časom. Spýtal sa priamo: „Kde je tvoj brat? Kam išiel? Potrebujem peniaze. Zavolaj mu nech mi ich pošle.“

„Môj brat je chorý, nemá prácu ani peniaze. Ak chceš peniaze, choď si ich zarobiť sám.“

„Čo myslíš tým, že nemá peniaze?“

Vtom bolo počuť, ako sa otvára dvere do obývačky. Musel sa vrátiť Gao Tu. Gao Qing viac nevenovala otcovi pozornosť, rýchlo zložila telefón a vyšla zo svojej izby.

„Brat.“ Usmiala sa na Gao Tua, hoci silene: „Kúpil si, čo si potreboval?“

Gao Tu sa celý potil, tvár mal chorobne bledú. Zavesil kľúče za dvere, otočil sa a s úsmevom jej povedal: „Nie. V kníhkupectve už nemajú také kompletne učebnice, ako som potreboval. Pozriem to večer cez internet.“

„No, online sa nakupuje ľahšie.“ Gao Qing k nemu podišla, vzala mu z rúk zeleninu a ovocie a dodala: „Keď sa necítiš dobre, nemusíš chodiť nakupovať. Dnes je donáška jedla tiež veľmi pohodlná.“

„Si zdravá len pár dní a už myslíš na donášku?“ Gao Tu sa pousmial a jemne jej ťukol prstom do čela: „Zdravie sa ti konečne trochu vrátilo, nezaškodí sa šetriť.“

„Len mi ťa je ľúto.“ odvrkla a našpúlila pery, tentokrát rozmaznane a milo – úplne iný človek než pred chvíľou, keď kričala po Gao Mingovi.

„Ty sám sotva stojíš na nohách a ešte sa snažíš hrať na tvrdého.“

„Čo je so mnou?“

„Porucha feromónov.“ Gao Qing zvažovala. „Je to vážna choroba. Mal by si obmedziť kontakt s ľuďmi.“ Ukázala na

svoj krk, kde mala nonstop nalepenú inhibičnú náplasť, a dodala: „Pozri, aby som ťa nezaťažovala, mám náplasť 24 hodín denne. Doktor povedal, že pre tvoje zdravie je najlepšie, aby si bol v prostredí úplne bez alfa feromónov. Takže – prestaň stále behať hore-dolu.“

„Viem.“

„Tak buď rád, že to vieš.“ povedala a odniesla zeleninu do kuchyne. Gao Tu išiel za ňou, ale zastavila ho pri dverách: „Variť dnes budem ja.“

Gao Tu sa pousmial, trochu nechápavo: „Ty?“

„A čo je na tom ťažké?“

Na rozdiel od Gao Tua bola Gao Qing od malička veľmi inteligentná. Aj keď trávila roky v nemocniciach a zameškala množstvo hodín, jej výsledky patrili medzi najlepšie z ročníka.

Keď Gao Tu odchádzal z Jianghu, najväčšou dilemou pre ňu bol prestup na inú školu.

No Gao Qing k tomu pristúpila rozumne: „Brat, ty si už dal výpoveď. Moje trvalé bydlisko je u otca, ja nie som z Jianghu. Prijímacie pravidlá sú teraz veľmi prísne – nemám tu školský status, takže v Jianghu ani nemôžem robiť prijímačky na univerzitu. Preto je rozumnejšie vrátiť sa domov. Prestúpim tam do školy a skúšky urobím lokálne. Navyše je to lacnejšie.“

Mala pravdu. A tak Gao Tu ani na chvíľu nezaváhal a súhlasil.

Životné náklady v Jianghu sú skutočne veľmi vysoké. Aj keď mal stále trvalý pobyt vedený u matky, bez práce nemal v Jianghu žiadne zázemie – nemal kde bývať, ani dôvod tam zostať.

Hua Yong ho síce súkromne kontaktoval a ponúkol mu pomoc, ale Gao Tu s ním nebol natoľko blízky, aby prijal pomoc od Omegy, ktorú si Shen Wenlang tak veľmi vážil a nechával pri sebe.

Nebolo to o tom, že by bol úzkoprsý. Skôr naopak – nebol natoľko veľkorysý. Pri Hua Yongovi, takom jedinečnom a výnimočnom, sa v ňom totiž vždy ozvala žiarlivosť. A práve tá ho nútila cítiť sa ešte menejcenne a odpudivo.

Hua Yongova dobrota a ochota pomôcť zvyrazňovala len jedno – aký je Gao Tu obyčajný, nevýrazný, a ako hlúpo a zbytočne obetoval desať rokov svojho života Shen Wenlangovi.

... Medzitým Gao Ming padol úplne na dno.

V miestnosti nebolo nič hodnotné. To najcennejšie – aj najlacnejšie – čo mu zostalo, bol jeho vlastný život.

Dom, v ktorom býval, bol prenajatý. Keby Gao Tu pravidelne neplatil nájom každé tri mesiace, majiteľ by ho už dávno vyhodil.

Napriek tomu sa Gao Ming odmietal vrátiť do rodnej dediny. Prečo? Lebo iba v Jianghu existujú nelegálne kasína s vysokými stávkami. A on, aj keď vždy prehrával, veril, že víťazom sa musí stať aspoň niekto. A prečo by to nemal byť on?

Sníval o tom, že raz vyhrá veľký jackpot a zbohatne cez noc. Preto zostával v Jianghu – v meste, kde je každý centimeter pôdy drahší ako zlato.

Lenže tentokrát to už nešlo. Po telefonáte s Gao Qing mu mobil vibroval vyše dvadsaťkrát za necelé tri minúty. Nie kamaráti. Nie rodina. Výpalníci z kasína.

Vyhrážky, nadávky, nátlak – všetko naraz. A pritom „iba“ niekoľko stotisíc jüanov dlhu. Gao Ming si pohrdavo odfrkol. *Ved' to je len polročný plat môjho syna. Čo tak šalie?*

Chcelo sa mu rozbiť držky tým darmožráčom, čo striekajú farbu po dverách a lepili nápisy „ZAPLAŤ DLH!“.

Životné náklady, dlhy, kapitál na hazardné hry. To všetko by mal zaplatiť Gaotu, ktorý mu vzal život a zarobil vysoký plat, aký by bežní ľudia za svojho života nedostali.

Gao Mingovi vždy závideli jeho kamaráti hazardéri, pretože len jeho deti si vždy mohli pod jeho nátlakom a

presvedčovaním vybrať značné množstvo úspor, ktoré by mu mohol použiť.

„Ak mi neposielaš peniaze, zájdem do nemocnice za Gao Qing. Nechceš predsa, aby sa vystrašila, však?“

„Je Gao Qing už lepšie? Ešte ju neprepustili z nemocnice? Ak mi nepošleš peniaze, ako jej otec za ňou prídem.“

„Gao Tu, škoda, že nie si Omega. Hovorí sa, že vzdelaný Omega si za jednu noc zarobí toľko.“

Gao Ming mal množstvo slovných trikov, ktorými vedel „urobiť peniaze“. Gao Tu bol jeho najhorlivejší poslucháč a „zamestnávateľ“.

Takže teraz hľadal vyššiu cestu.

Kapitola 69

Zabralo to dvadsať minút z drahocenného času Hua Yonga. Po tom, čo ho „Boh lásky“, ktorý odvážne prenasleduje S-úrovňového Alfu a dokáže ho ľahko získať, poučil, Shen Wenlang konečne našiel cestu a do štyridsiatich minút získal telefónne číslo na Gao Minga.

Sedel v aute, kde bola klimatizácia pustená na nízku teplotu, váhavo prechádzal prstami po kryte mobilu a stále nevolal.

Obal na mobil kúpil Gao Tu. Je tmavosivý, nie honosný, s jednoduchým a klasickým vzorom – presne ako Gao Tu. Nie je nijako pôsobivý ani pekný, ale keď ho nosíš so sebou, vždy z neho cítiť absolútnu spoľahlivosť a praktickosť.

Shen Wenlang nepoznal presne Gao Tuovu rodinnú situáciu, ale niečo o nej počul. Práve preto váhal, či má kontaktovať priamo Gaoovho otca.

Už keď bol ešte študentom, Shen Wenlang počul, že Gao Tu a jeho sestra sa z domu odsťahovali veľmi skoro.

Gao Ming nebol zodpovedný rodič a jeho finančná situácia nebola dobrá. Gao Tu musel už od štrnástich rokov robiť viaceré brigády, aby uživil seba a svoju sestru Gao Qing.

Kvôli tomu si z neho spolužiaci kedysi uťahovali a vraveli, že jeho koníček je „pracovať“.

Dodnes mali Gao Ming a Gao Tu medzi sebou veľmi málo kontaktu. Shen Wenlang takmer nikdy nepočul Gao Tua o otcovi hovoriť. Jediný raz, keď o ňom padla zmienka, to bolo na bankete.

Svetlá na večeri boli veľmi tlmené a Gao Tuov telefón vyzváňal počas celej udalosti. To vážne narúšalo Shen Wenlangovu koncentráciu, takže sa naňho z boku s nevôľou pozrel, zamračil sa a povedal:

„Bud' vypni telefón, alebo choď von a zdvihni to.“

Gao Tu pevne stisol bledé pery, taký zmätený, že nevedel zo seba dostať ani slovo. Až po chvíli bolestivo prikývol:

„Otec sa so mnou chce o niečom rozprávať. Musím na chvíľu odísť. Prepáč.“

Jeho výraz bol taký ospravedlňujúci, až hraničil s hanbou, čo spôsobilo, že Shen Wenlang – ktorý sa neudržal a zvýšil naň hlas – okamžite pocítil ľútosť a nepríjemný pocit. Akoby tým, kto neustále rušil hostí blikajúcim displejom a robil hlúpe chyby v práci, nebol Gao Tu, ale práve on sám.

V tom čase sa Hua Yong vydával za sekretára, ktorý len nedávno nastúpil do firmy. Sedel Shen Wenlangovi po pravici a nad niečím premýšľal.

Gao Tu rýchlo vstal a odišiel zdvihnúť naliehavý telefonát od Gao Minga. Jeho uponáhľaný chrbát, akoby utekal o život, sa Shen Wenlangovi vryl hlboko do pamäti.

A práve v tej chvíli doňho Hua Yong štuchol lakťom a prvýkrát zvedavo povedal: „Sekretár Gao je celkom zlatý. Wenlang, páčiš sa mu?“

Páči sa. Ako by to bolo možné?

Gao Tu je pomalý a nemotorný, ale pracuje tak tvrdo, že pripomína pracovný stroj naprogramovaný na to, aby len pracoval.

Páči sa? Shen Wenlang pochyboval, či ten kus dreva vôbec vie, čo znamená niekoho mať rád.

Skôr než by sa dalo povedať, že Gao Tu má rád Shen Wenlanga, by bolo presnejšie povedať, že má rád svoju prácu a štedrý plat, ktorý mu Shen Wenlang dáva.

Ale Gao Tu bol naozaj veľmi schopný zamestnanec. Aby ospravedlnil príliš vysoký plat, ktorý mu Shen Wenlang dáva, znášal množstvo tlaku, ktorý by sekretár znášať nemal.

Shen Wenlang dobre vedel, že nie je práve láskavý a ohľaduplný šéf, a rovnako si bol jasne vedomý svojej častej tvrdosti, ostrosti jazyka a prehnanej náročnosti.

Ale aj keď čelil extrémne ostrej kritike, Gao Tu vždy mlčal.

Tento Beta vyzeral ako génus s vysokým prahom tolerancie a neuveriteľnou výdržou. Bol iný než všetci ľudia,

ktorí sa držali okolo Shen Wenlangu kvôli peniazom. Akoby nedokázal rozoznať Shen Wenlangove silné a slabé stránky, a tak jednoducho prijímal všetko.

Shen Wenlang má rád jeho spoľahlivosť, jeho stabilitu, jeho vernosť, jeho nežnosť a dokonca aj jeho nemotornosť.

Shen Wenlang má rád Gao Tua.

V tomto neustále sa meniacom svete, kde chce každý od Shen Wenlangu niečo „získať“, pôsobí Gao Tuova tvrdohlavosť a istá miera neprispôsobivosti mimoriadne hodnotne.

Na svete je veľa múdrych ľudí, ktorí vedia dobre počítať a kalkulovať.

V porovnaní s nimi možno Gao Tua nanajvýš nazvať tým, že nie je hlúpy.

Napriek tomu sa dokázal presadiť medzi nespočetnými šikovnými kandidátmi na pozíciu sekretára, jedným ťažením poraziť všetkých a stať sa tým, kto pri Shen Wenlangovi vydržal najdlhšie.

V minulosti si Shen Wenlang myslel, že je len príliš lenivý niečo meniť.

Dnes, keď sedel v aute s klimatizáciou, ktorá z neho robila ľadovú pivnicu, a stratil s Gao Tuom akýkoľvek kontakt, si Shen Wenlang zrazu uvedomil, že nešlo o lenivosť ani o pripútanosť k zvyku.

Pripomenutie od Hua Yonga priviedlo Shen Wenlanga k možnosti, nad ktorou sa nikdy predtým nezamyslel.

—Shen Wenlang má Gao Tua naozaj rád.

Shen Wenlang je človek extrémov, ako kyvadlo.

V kariére bol vždy odvážny, dobrodružný, rodený ambiciózny muž, ochotný presekávať trne a brať sa vetru a vlnám naproti. Ale v osobnom živote je mimoriadne konzervatívny a len zriedka robí niečo, čím si nie je istý.

Napríklad teraz – chýbal mu akýkoľvek pevný základ úsudku a nedokázal presne predvídať, či je zavolať nechválne známemu otcovi Gao Tua správne rozhodnutie.

No aj po veľkom váhaní to urobil.

V momente, keď sa hovor spojil, Shen Wenlang dokonca pocítil nervozitu, akoby sa zúčastňoval pracovného pohovoru.

„Dobrý deň, strýko. Volám sa Shen. Som Gao Tuov kolega.“

„Povedal si, že si Gao Tuov kolega?“ opýtal sa Hua Yong s úsmevom. „Tak prečo si nespomenul, že si spolužiak sekretára Gao?“

Ako to hovoril, ten nenávistný, láskou presiaknutý Enigma sa nedokázal prestať smiať a jeho veselý smiech Shen Wenlanga poriadne podráždil.

„Už si sa dosmial?“ prerušil ho Shen Wenlang. „Mám s tým druhým dnes večer stretnutie, aby sme sa porozprávali. Radšej sa modli, aby všetko prebehlo hladko. Inak—“

„Inak?“

Shen Wenlang sa uškrnul a bezvýznamne pohrozil: „Inak prezradím tvoj nemotorný, staromódny plán na vyznanie lásky tvojmu Alfovi ešte vopred.“

Hua Yong, ľudská povaha je nízka. Momentálne mám zlú náladu a nič sa mi nepáči. Najmä keď ťa vidím pred Sheng Shaoyouom smiať sa s odhalenými všetkými ôsmimi zubami. Rozčuľuje ma to viac, než keby som mal jesť sračky.

„Takže, než dostanem späť Gaotua, radšej sa kroť! Nesprávaj sa stále, ako keby si bol najšťastnejší a najšťastnejší človek na svete. Reže mi to oči.“

„Viem, že žiarliš.“ Malicherný cisár Krajiny P sa výnimočne nenahneval, dokonca sa ešte hlasnejšie zasmial: „Ale šťastie sa nedá skryť.“

„Ak naozaj nechceš teraz vidieť, ako som šťastný, nemusíš ma nejaký čas kontaktovať.“ Hua Yong mu láskavo pripomenul: „Samozrejme, za predpokladu, že to zvládneš sám.“

„Je to len starý chlap! Čo na tom môže byť ťažké?“

„A čo s tým, dostať sekretára Gao späť?“ opýtal sa Hua Yong späť. „Si si istý?“

Keďže mu Shen Wenlang neodpovedal, ten nenávidený Enigma, ktorý je vo vzťahoch taký skúsený, okamžite stúpil na jeho boľavé miesto: „Ak si si taký istý, prečo si potom volal mne?“

„—Wenlang, nemôžeš sám seba klamať v láske. V tejto oblasti dostávaš stále tie isté rany. V skutočnosti, keby si ma bol počúvol skôr a získal sekretára Gao naspäť skôr, veci by nedospeli až sem.“

Shen Wenlang onemel. Po dlhom tichu sa frustrrovane opýtal: „Kde si myslíš, že Gao Tu je? Vráti sa?“

„Nie som si istý, či sa dokáže vrátiť, ale—“ Hua Yong povedal rozhodne: „Som si istý tým, že sekretár Gao ťa teraz určite potrebuje.“

...

Pre Gao Minga, ktorý nemal kam ísť, bol Shen Wenlangov telefonát ako prameň sladkej vody uprostred púšte, ktorý ho vytiahol zo smrti.

Gao Ming si spomenul, že medzi Gao Tuovými kolegami bol len jeden s priezviskom Shen – veľmi bohatý S-úrovňový Alfa, ktorý sa celý rok objavoval v ekonomických správach. Bol to tiež Gao Tuov šéf, super sprosták, ktorý každý mesiac platil taký štedrý plat Gao Tuovi, zamestnancovi z priemernej firmy, ktorú by nikto nechcel ani keby sa rozdávala v nočnom klube.

Stačí sa pevne chytiť tejto tučnej záchrannej slamy a bude môcť ostať v Jianghu, až kým v podzemnom kasíne v Jianghu nestretne svoje najväčšie šťastie!

Gao Ming sedel uprostred izby a blažene si to predstavoval. Vo chvíli, keď položil telefón, už mal v hlave výhovorku, ako od Shen Wenlanga vytiahne peniaze.

Tak dobre, povedzme, že Gao Tu má nevyliečiteľnú chorobu. Nevyliečiteľná choroba je vážne dobrá vec.

Ak by Gao Tu skutočne dostal nevyliečiteľnú chorobu, Gao Ming by nielenže získal slušné počiatkové peniaze na liečbu, ale mohol by to použiť ako dôvod, aby od toho sprostáka menom Shen ďalej neustále žiadal finančnú pomoc.

Len čo si Gao Ming natešený vymýšľal svoj príbeh, spadol z neba ďalší obrovský koláč a tresol ho rovno po hlave.

Telefón zazvonil znova a pracovník, ktorý sa predstavil ako zamestnanec Agentúry na ochranu Omegov, sa stručne predstavil. Povedal, že dúfa, že cez Gao Minga nadviaže kontakt s Gao Tuom.

Keď Gao Ming mlčal, druhá strana nervózne dodala: „Je to takto, pán Gao Ming. Pána Gao Tua lieči lekár. Ale nedávno s ním stratil kontakt. Na lekára pán Gao Tu veľmi zapôsobil, a tak zavolať políciu.“

„Stav pána Gao Tua je mimoriadne kritický. Ako pacient s ťažkou poruchou feromónov by nemal bez povolenia otehotnieť.“

„Tehotný?“

„Áno.“ Pracovník vôbec nezachytil hlboké podozrenie v Gao Mingovom hlase. Pokračoval si sám: „Podľa indícií, ktoré sme získali od lekára a polície, je pán Gao Tu momentálne slobodný a nežije s partnerom. Ako Omega, je pre neho bolestivé otehotnieť bez prítomnosti svojho partnera. Navyše má vážnu poruchu feromónov. Ak preruší liečbu bez povolenia a nepodstúpi účinné opatrenia na reguláciu feromónov a upokojenie, výsledok môže byť smrteľný.“

Gao Ming bol zmätený: „Chcete povedať, že Gao Tu je tehotný?“

„Áno.“ Pracovník povedal nervózne: „Táto záležitosť sa týka súkromia, a nemali by sme rodinu informovať. Ale situácia je naliehavá a ako Agentúra na ochranu Omegov máme povinnosť dotiahnuť to do konca.“

„Omega? Vy ste povedali, že Gao Tu je Omega?“

Pracovník na druhej strane telefónu stuhol a nechápavo sa opýtal: „Áno. Ako jeho otec, vy to neviete?“

„Nie.“ Gao Ming sa usmial: „Samozrejme. Len ma prekvapuje, že tak ľahko otehotnel. Viete, ja som na svoje deti veľmi prísny, nikdy by nemali robiť takéto veci.“

„Debata o tom je teraz zbytočná,“ povedal pracovník. „Najdôležitejšie je nájsť ho okamžite a požiadať ho, aby tehotenstvo ukončil alebo podstúpil feromónovú intervenciu.“

„Áno.“ Gao Ming prikývol: „Nebojte sa, ako najzodpovednejší otec ho čo najskôr kontaktujem a spolu s ním zistíme, odkiaľ sa to dieťa v jeho bruchu vzalo.“

Gao Mingove slová zneli čudne. Pracovník na druhej strane telefónu cítil, že niečo neseďí, ale nerozmýšľal nad tým hlbšie. Iba povedal: „Bolo by najlepšie, keby vaša rodina chcela spolupracovať. Všetko, čo robíme, je pre ochranu zákonných práv a osobnej bezpečnosti Omegy.“

„Áno.“ Povedal Gao Ming. „Krehké Omegy naozaj potrebujú ochranu a primerané zaobchádzanie. Ďakujem.“

Pevne držal telefón a mnohokrát prehnane ďakoval pracovníkovi na druhej strane linky, ktorý mu práve oznámil „pravdu“, no jeho rozšírené oči boli plné jasne červených žíl od hnevu.

Do pekla s tým! Tá suka, ktorá porodila Gao Tua, si vôbec dovolila klamať mu celé tie roky!

Keby bol vedel, že Gao Tu je Omega, ktorá môže mať ruju, prišiel by na oveľa viac spôsobov, ako na ňom zarábať!

Úprimne, ktorý obyčajný Alfa by nechcel vyskúšať luxusnú prostitútku, ktorá často navštevuje najdrahšie podniky, poskytuje služby superboháčom a S-úrovňovým Alfom a ešte má načítané hromady kníh?

Kapitola 70

Po operácii už Gao Qing nemusela celý rok zostávať v nemocnici, stačili len pravidelné kontroly. To popoludnie ju Gao Tu sprevádzal do nemocnice na kontrolu.

Kým Gao Qing bola na vyšetrení v ambulancii, Gao Tu čakal pri dverách s jej mobilom a kabátom.

Po štrnástom roku života sa Gao Qing veľmi zmenila, akoby sa z bojazlivého dievčatka cez noc premenila na vyspelú malú dospelú.

Moja sestra vyrástla.

Táto myšlienka naplnila Gao Tua zložitou úľavou, no skôr než stihol precítiť viac, mobil v Gao Qinginom vrecku náhle zavibroval a prerušil jeho povzdych.

Na displeji svietilo číslo označené ako „Nezdvíhať“. Gao Tu zaváhal niekoľko sekúnd.

Spomenul si na nedávnu spoločenskú správu – o stredoškôľáčke, ktorá bez vedomia rodiny nadviazala kontakt s pochybnými ľuďmi, a nakoniec zmizla.

Lenže rodina, ktorá vždy rešpektovala dcérino súkromie, nemala kvôli nedostatku informácií žiadne stopy o podozrivých, a vyšetrovanie sa dostalo do patovej situácie.

Keď si to pripomenul, pri pohľade na tri slová „Nezdvíhať“ na obrazovke mu prebehla po chrbte zima.

Zmietal sa medzi túžbou uistiť sa, že je Gao Qing v bezpečí a že sa nestýka s nesprávnymi ľuďmi, a medzi rešpektovaním jej súkromia. Nakoniec zaťal zuby a rozhodol sa byť „zlým bratom“, ktorý obetuje časť jej súkromia pre jej bezpečie.

Jemne potiahol prstom a hovor prijal.

Dobrá správa bola, že na druhej strane nebol žiadny zvláštny kriminálnik.

Zlá správa – bolo to ešte horšie.

„Gao Tu?“ Keď volajúci spoznal jeho hlas, náhle zvýšil hlas a zúrivo sa opýtal: „Kde do pekla si? Prečo je predchádzajúce číslo zrušené?“

„Otec.“ Gao Tu sa zhlboka nadýchol a nervózne povedal: „Prepáč, mám niečo na práci, tak som si zrušil predchádzajúce číslo.“ Opatrne sa opýtal Gao Minga: „Čo odo mňa potrebuješ?“

„Och, nič.“ Povedal Gao Ming. „Teraz ti môžem vrátiť tie peniaze, čo si mi poslal pred dvoma mesiacmi. Chcel som ťa rýchlo kontaktovať, ale nevedel som sa ti dovolať, tak som prišiel za Qingqing skúsiť šťastie.“

Gao Tu onemel, takmer si myslel, že sa mu to len zdá: „Vrátiť mi peniaze...?“

Toto sa za všetky tie roky nikdy nestalo.

V minulosti, kedykoľvek ho Gao Ming kontaktoval, nikdy to nebolo nič dobré. A zavolať mu s tým, že mu chce vrátiť peniaze – to sa stalo prvýkrát v histórii.

„Netreba.“ Gao Tu pocítil úľavu z Gao Mingovho nezvyčajne pokojného tónu. Trochu sa uvoľnil a ticho povedal: „Ak máš nejaké peniaze navyše, nechaj si ich. Len už nechod' prehrať.“

„Neboj.“ Gao Ming na druhej strane telefónu znel úplne inak ako obvykle – žiadna podráždenosť, žiadna hrubosť. V jeho hlase bol dokonca úprimný smiech: „Našiel som si dobrú prácu. V budúcnosti už nebudem mať starosti o peniaze a prestanem hrať.“

„To je dobré.“ Gao Tuovi sa napäté nervy trochu uvoľnili. Na chvíľu sa zamyslel a povedal Gao Mingovi: „Otec, posledné dni mám niečo dôležité, v práci vznikol problém, možno už nebudem môcť zostať v Jianghu.“

„Tak kde si teraz?“

„S Qingqing sme sa vrátili domov.“

„Oh.“ Povedal Gao Ming. „Tak to nie je ďaleko od Jianghu.“

„Hm.“

„V skutočnosti, priestor na rozvoj v Jianghu je oveľa väčší než v takom malom mieste ako náš rodný domov. Toľko si študoval, a iba v Jianghu môžeš nájsť prácu, ktorá má

hodnotu. Čo budeš robiť, keď sa vrátiš domov? Ako zarobíš, aby si uživil svoju sestru? Gao Tu, myslel si na toto?“

Na tieto otázky Gao Tu myslel mnohokrát už noc predtým, než podal výpoveď.

Ale odpoveď nenašiel.

Naozaj – študoval toľké roky práve preto, aby našiel dobrú prácu, ktorá by zabezpečila jeho rodine dobrý život, a také pracovné príležitosti naozaj existovali len v Jianghu.

Gao Tu kedysi mal veľmi závideniahodnú prácu, s platom ďaleko presahujúcim priemer v odvetví.

Pracovať so Shen Wenlangom mu naozaj pomáhalo naplňovať všetky plány finančného zabezpečenia, ale jednoducho to už ďalej nevládal.

Nech by mu dal akokoľvek veľa peňazí, nešlo to.

Gao Tu mal pocit, že ak by naďalej ostal so Shen Wenlangom, zadusí sa. Každú minútu v Shen Wenlangovej prítomnosti prežíval extrémne, extrémne veľké utrpenie.

Niekedy, keď pil čaj, mu zrazu napadla tá noc.

Myslel na tie mnohé bozky, čo v tú noc so Shen Wenlangom zdieľali, na ich iracionálne, divoké prepletenie tiel v tú noc, na ten malý život, ktorý bol ukradnutý, nečakaný, a nebol chránený – a bol v jeho bruchu.

Vždy, keď si na to spomenul, Gao Tu mal pocit, že je opovrhnutia hodný, chamtivý a bezcenný.

V minulosti Gao Tu len dúfal, že ho raz Shen Wenlang bude ako Omegu brať správne a rovnocenne.

Či už ako priateľa alebo ako kolegu – pokiaľ by už nemusel ďalej klamať a mohol zostať po Shen Wenlangovom boku so svojou skutočnou identitou, bolo by to úplne dosť.

Ale teraz sa stal chamtivým. A to je naozaj hrozné.

Shen Wenlang zmenil Gao Tua z úbohého klamára na chamtivého zlodeja.

Klamal a bol chamtivý – nielenže pripravil Shen Wenlanga o pracovnú príležitosť, ale ukradol mu aj najhorší sex v živote.

Ešte desivejšie bolo, že teraz Gao Tu dokonca občas má nekontrolovateľné predstavy, že možno raz by Shen Wenlang mohol prijať jeho lásku.

To spôsobilo, že Gao Tu, ktorý sa konečne upokojil, sa znovu zľakol – akoby sa ocitol v horore.

Myslel si, že asi trpí halucináciami alebo sa zbláznil.

Ale to, čo skutočne spôsobilo, že sa Gao Tu cítil bezmocný, akoby ho zasiahol blesk, ešte len prišlo.

V momente, keď Gao Tu zistil, že je tehotný, jeho myseľ sa vyprázdnila.

Lekár na oddelení feromónov mu prísne odporučil tehotenstvo okamžite ukončiť.

„Ako pacient s poruchou feromónov nemôžete rodiť sám, bez spolupráce partnera! Pán Gao, toto nemôžete urobiť!“

Lekár mal pravdu.

Po rokoch praxe vedel veľa o Gao Tuovom stave a kedysi si myslel, že Gao Tu má partnera, ktorý pohrda omega feromónmi a neznáša Gao Tuovu prirodzenú vôňu.

„Zo zodpovednosti za pacientov život vám odporúčam okamžite ukončiť tehotenstvo a vzdať sa dieťaťa.“

„Nie je iná možnosť?“ Gao Tu s bledou tvárou povedal: „Počul som, že existujú umelé upokojujúce feromóny, alebo by som mohol skúsiť použiť feromóny iných Alfov s vyšším stupňom zhody—“

„To nie je veľmi reálne.“ Lekár sa so zármutkom pozrel na Omegu pred sebou. Zvracanie, strata chuti do jedla, nespavosť a viacnásobné trápenia posledných dní urobili z Gao Tua vychudnutého človeka, pri pohľade na ktorého to bolo ťažké zniesť aj pre lekárov, ktorí ho stretli len náhodou.

„Ten Alfa, ktorého milujete, je riadny hajzel.“

„Nie je.“ Gao Tu rýchlo odporoval, sklonil hlavu a zamrmal: „To ja za to môžem.“

„Čo je s tebou?“ Starší lekár – Omega – to už nevydržal, tresol kartou zdravotného záznamu o stôl a nahnevane povedal: „Nech máš akýkoľvek problém, sám si sa neotehotnel! Ten hajzel, ktorý neznáša Omegy, ale napriek

tomu ich oplodňuje – ten za to nenesie žiadnu zodpovednosť?!“

Gao Tu nechcel s nikým diskutovať o tom, kto je za túto situáciu zodpovedný.

V tejto chvíli už nemalo zmysel hľadať vinníka. Namiesto obviňovania treba nájsť riešenie a problém rýchlo vyriešiť.

Gao Tu povedal: „Pán doktor, viem, že to myslíte dobre, ale ja to dieťa naozaj chcem.“ Po tých slovách sa cítil nesmierne hanebne – priznať pred inými, že chce si nechať Shen Wenlangovo dieťa – sklonil hlavu a chvíľu mlčal, potom s námahou pokračoval: „Prečo nemôžem použiť upokojujúce feromóny niekoho iného?“

Lekár bezmocne vzdychol: „Pacientom s poruchou feromónov je už od prírody ťažšie otehotnieť ako bežným Omegám. A prejsť tehotenstvom úplne sám, bez feromónového upokojenia vlastného Alfu, je ešte ťažšie. Vidíte sám, že vaše príznaky v skorom štádiu tehotenstva sú oveľa vážnejšie než u väčšiny Omegov.“

„Nedokážu umelé feromóny alebo feromóny iných Alfov zmierniť príznaky?“ spýtal sa Gao Tu.

„Umelé feromóny majú veľmi obmedzený účinok, a feromóny iných Alfov—“ Lekár sa odmlčal, uprene sa pozrel na Gao Tua, ktorý mal nevinný výraz, a povedal: „Myslím si,

že použiť feromóny iných Alfov na prekonanie tehotenstva nesie veľké morálne riziko!“

Gao Tuova tvár okamžite ešte viac sčervenela.

Lekár mierne poľavil a povedal: „Samozrejme, ak by boli dobrovoľníci, dajú sa použiť aj extrakty feromónov.“

„Extrakt?“

„Áno.“ Lekár si opäť vzdychol. „Súčasná technológia už dokáže oddeliť feromóny z krvi. Avšak vaša porucha nie je mierna a reakcie počas tehotenstva budú určite veľmi silné. Feromóny iných Alfov vám nemusia pomôcť. Ak neuvažujete o ukončení tehotenstva, bude veľmi ťažké bezpečne ho prejsť, aj keby ste použili feromóny iných Alfov. Preto vám radím, aby ste sa toho čo najskôr vzdali.“

„Ale čo ak o to zabojujeme?“

„Čo?“

V ambulancii oddelenia feromónov sa Gao Tu niekoľkokrát pokúsil s lekárom hovoriť o tom, že si chce dieťa nechať, a nakoniec v rozpakoch zatvoril oči. Dokonca ani nevedel, ako má opísať Shen Wenlanga – človeka, s ktorým omylom toto dieťa splodil.

„Upokojujúce feromóny otca dieťaťa,“ povedal Gao Tu. „Ak získam feromónový extrakt od otca dieťaťa, môžem tým zachrániť dieťa, však?“

V tom čase Gao Tu ešte naivne veril, že so Shen Wenlangom sa dá rozumne rozprávať.

Dokonca absurdne pripravil kompletný plán, poveril právnika, aby vypracoval sériu právnych dokumentov vrátane zrieknutia sa majetku, zrieknutia sa dedičstva a dokumentu o zrušení vzťahu rodič–dieťa.

Zo všetkých síl sa snažil vyčistiť svoje meno a dokázať svoju nevinu. Gao Tu chcel iba dieťa, nie dospelého.

Ale realita ho opäť pleskla po tvári.

Po dlhom duševnom pripravovaní nakoniec získal odvahu a presvedčil sám seba, aby sa o tejto téme so Shen Wenlangom porozprával. Ale jediná odpoveď, ktorú dostal, bola: „Samozrejme, že to daj preč.“

V tej chvíli bol Gao Tu úplne zúfalý.

Či už umelé feromóny alebo iní Alfovia. Nech by sa snažil akokoľvek, dieťa zachrániť nedokázal. Gao Tu už nechcel Shen Wenlangu o nič viac prosiť.

Nechcel s ním povedať už ani jediné slovo.

Stojac pri dverách Gao Qinginej ambulancie, Gao Tu, stratený vo vlastných myšlienkach, otupene hľadel na škvrnu pri svojich nohách a dlho sa nevedel spamätať.

Keďže stále mlčal, Gao Ming netrpezlivo zvrátil obočie, no hlas mal stále tak pokojný, ako sa snažil pôsobiť, a spýtal

sa: „Keď sa vzdáš práce a vzdáš sa toho, že ostaneš v Jianghu, čo budeš robiť potom? Gao Tu, myslel si na to?“

Otcov hlas priviedol Gao Tua späť do reality.

Tieto skutočnosti, ktoré sa snažil ignorovať, no svet mu ich neustále pripomínal, boli také ťažké, až sa mu ťažko dýchalo. Gao Tu bol ako vták s priviazanými krídlami – trepotal nimi, a dokonca aj jeho dych bol ťažký a zrýchlený.

Nakoniec potichu zašepkal: „Neviem.“

Kapitola 71

„Ak si sa ešte nerozhodol, premysli si to pomaly.“ Tentoraz sa Gao Ming správal veľmi chápavo.

Nemal v úmysle Gao Tu nútiť alebo kritizovať, a veľmi mierne s ním diskutoval: „Zajtra sa tiež vraciam do Yi City. Stretneme sa v tej reštaurácii, kam sme kedysi chodili? Dobre?“

Gao Tu zaváhal a už sa chystal odmietnuť, ale Gao Ming povedal: „Qingqing tú reštauráciu milovala, keď bola malá. Zober ju so sebou zajtra.“

„Má toho veľa.“ Keď Gao Ming spomenul Gao Qing, Gao Tu ho okamžite odmietol bez zaváhania.

Gao Ming onemel a spýtal sa: „Naozaj?“

„Áno.“ Povedal Gao Tu. „Qingqing zaostala v učení odkedy bola hospitalizovaná. Každý deň počas prázdnin dobieha učivo. Určite nemôže ísť zajtra na večeru.“

„A ty?“ Gao Ming bol výnimočne trpezlivý a ďalej ho prehovárал: „Aj keby Qingqing nešla, ty musíš prísť.“ Keď videl, že Gao Tu váha, ešte dodal: „Neboj sa, o peniaze ťa tentoraz nechcem žiadať. Je to len obyčajné stretnutie. Nevideli sme sa už rok, nie? Rodina by sa mala správať ako rodina.“

Gao Tu stále váhal, keď sa z druhej strany telefónu náhle ozval ťažký povzdych: „Zajačik, bol ocko kedysi veľmi zlý?“

Prezývka z detstva zasiahla Gao Tua ako blesk. Tváril sa pokojne, ale tvárou v tvár vlastnému otcovi, ktorý s ním zdieľal krv, cítil smútok, otras a jeho srdce zmätko.

„Nie.“ Gao Tu ho proti vlastnej vôli utešil: „To zlé je už za nami.“

„Hej.“ Gao Ming odpovedal, zapol hlasitý odposluch a zároveň, kým hovoril do telefónu, poslal adresu Shen Wenlangovi.

„Tak je dohodnuté. Vidíme sa zajtra.“

„Dobre, vidíme sa zajtra.“

Mesto Jianghu, HS Group, kancelária predsedu.

Po tom, ako sa rozprával s Hua Yongom, si dohodol stretnutie s Gao Mingom na zajtra. No Shen Wenlang stále nebol pokojný. Sedel v kancelárii celé popoludnie a až podvečer znovu zavolať Hua Yongovi.

Prvý raz Hua Yong nedvihol.

Shen Wenlang trpezlivo zavolať znova, a tentoraz to zdvihli.

„Šéf práve osobne pripravuje scénu, takže nemôže zdvihnúť. Potrebujete niečo?“

Niečo potreboval, ale keď sa ho na to takto priamo spýtali, zrazu nevedel, kde začať.

Shen Wenlang na pár sekúnd onemel a na druhej strane telefónu ho začal Chang Yu netrpezlivo naháňať: „My sme teraz všetci strašne zaneprázdnení. Ak to nie je dôležité, povedz to neskôr.“

V pozadí bolo trochu hluku – občas zaznel zvuk „šššš“ pri ťahaní pásky alebo „tump“ pri zatĺkaní klinec.

„Čo plánuje?“ Na hrudi cítil tlak, akoby mu tam niečo uviazlo, a nemohol sa nadýchnuť. Shen Wenlang bol taký nepokojný, až sa mu ťažko dýchalo, a nespokojne sa opýtal: „On si chce tú scénu na zásnuby pripravovať sám, hej?“

„Hej.“ Povedal Chang Yu. „Šéf si myslí, že keď to spraví vlastnoručne, bude to úprimnejšie.“

„A ty čo robíš?“

„Nafukujem balón.“ Chang Yu si bezmocne povzdychol: „Aby sa to udržalo v tajnosti, sme tu len ja a šéf. Prípravy meškajú strašne. Máš ešte niečo? Ak nie, zložím.“

Hua Yong zatíka klince a osobne pripravuje scénu na vyznanie?

A Chang Yu nafukuje balóny na mieste?

Ten malý šialenec posadnutý láskou už nemôže byť viac absurdný?

Shen Wenlang sa neubránil posmechu: „Nečakal som, že náš slávny sekretár Chang vie nafukovať balóny. Ty si fakt všestranný a schopný.“

„Shen Wenlang.“ Hua Yongov hlas sa pomaly niesol cez telefón. Pravdepodobne stál ďalej od mobilu, takže znel vzdialene: „Prestaň byť taký sarkastický. Zajtra ide škaredá nevesta k svokrovcom. Radím ti, choď dnes spať skôr. A keď máš čas, sprav si pleťovú masku, nech ťa svokrovci nezavrhnú.“

„Akí svokrovci!“ Shen Wenlang vyskočil, akoby mu niekto stúpil na chvost: „Aj keby som mal s Gao Tuom súťažiť, aj tak budem hore! Som S-úrovňový Alfa!“

„A čo má byť?“ Pripomenul mu Hua Yong. „Náš pán Sheng je tiež S-úrovňový Alfa.“

„Prestaň porovnávať Gao Tua s takým úchylákom, ako si ty!“ Shen Wenlang odfrkol: „Gao Tu je iný ako ty. On ma vždy počúva.“

Hua Yong sa usmial a povedal: „Aj ja poslúcham Pána Shenga.“ Potom ho ešte priateľsky upozornil: „Ale teraz je situácia iná. Ak nevyužiješ príležitosť a neukážeš sa, myslím, že sekretár Gao sa k tebe už nikdy neobráti, nieto ešte, aby ťa počúval.“

„Kto to povedal?“

„Ja som to povedal.“ Hua Yong sa zasmial, akoby tomu sám neveril: „Vážne si doteraz myslíš, že keď nájdeš sekretára Gao, on s tebou poslušne odíde?“

„Nie je to tak?“ Hua Yongov známy tón spôsobil, že Shen Wenlangovi vyskočili nervy.

Tento malý šialenec sa posledné dni správa, akoby Gao Tua poznal lepšie než ktokoľvek iný. Jeho „znalosť“ a „pochopenie“ Gao Tua spôsobovali Shen Wenlangovi nespokojnosť, akoby mu niekto vkročil na vlastné územie.

Neudržal sa a pohádal sa s Hua Yongom: „Nehraj sa na to, že ho poznáš tak dobre. Poznám Gao Tua desať rokov, a ty ho poznáš pár dní? Ja mu rozumiem. V minulosti – keď som mu povedal, aby šiel na východ, nikdy by nešiel na západ.“

„Sám si povedal, že to bolo v minulosti.“ Hua Yong odpovedal rozhodne. „Chceš sa stavať? Stavím sa, že keď ťa sekretár Gao nabudúce uvidí, utečie rýchlejšie než zajac pred vlkom.“

Shen Wenlang: ...

Hua Yong sa nikdy nepovažoval za človeka so srdcom na dlani, ale Gao Tu naňho urobil dobrý dojem.

Preto v tú noc banketu, keď videl Gao Tua utekať z oddychovej miestnosti pre zamestnancov úplne v panike, venoval tomu pozornosť.

Gao Tu mal silnú vôňu omega feromónov, rovnakú, aká z neho išla vtedy, keď mu v chatrčovej štvrti odovzdával USB kľúč. Najskôr si Hua Yong myslel, že Gao Tu a ten Omega spolu niečo mali počas banketu. Lenže čoskoro pochopil, že niečo neseďí.

Čuch Enigmy je mnohonásobne citlivejší než u bežného človeka. A z pomaly kráčajúceho Gao Tu Hua Yong zachytil aj inú, veľmi známu vôňu alfa feromónov. — Zo Shen Wenlangu.

Tieto dve silné vône, prepletené náznakom túžby, spôsobili, že Hua Yong, ktorý bol tiež v náchylnom období, spozornel.

Gao Tu mal červenú tvár, v rukách držal zvrátené kusy oblečenia a na sebe mal neporiadne oblečenú uniformu banketového čašníka. Jeho stav bol veľmi trápny – takmer kríval, keď vychádzal von.

Lenže Hua Yong sa v tej chvíli ponáhľal nájsť Sheng Shaoyoua, takže nemal čas miešať sa do cudzích vecí. Len vytiahol mobil, odfotil jednu fotku, a ponáhľal sa späť do sály.

Keď sa na to pozrel späťne, Gao Tu bol v ten deň divný. Vôbec nevyzeral ako Beta, skôr ako Omega, ktorý mal s Shen Wenlangom divoký styk a bol v horúčave.

Neskôr Hua Yong počul, že Shen Wenlang bol v ten deň opitý a skutočne spal s jednou Omegou.

Všetky špekulácie tým zapadli do seba a všetko sa stalo jasným.

Hua Yong si bol takmer okamžite istý, že tou Omegou bol Gao Tu.

Neskôr Gao Tu požiadal Shen Wenlanga o rezignáciu. A vzhľadom na to, že mu Shen Wenlang predtým pomáhal prenasledovať Sheng Shaoyoua a „chránil ho“, Hua Yong ho opakovane upozorňoval.

Ale tento hlúpy vlk – hoci v obchode extrémne bystrý – v láske je úplne mimo, hlúpy ako sviňa.

Nielenže nechal Gao Tua odísť, ale tak dlho otáľal, až ten druhý zrušil číslo a zmizol, kým si konečne uvedomil, že by to mal riešiť.

Bolo takmer sedem hodín večer, keď Sheng Shaoyou konečne vyšiel z firmy.

A prvýkrát v živote mu Hua Yong celé popoludnie nerobil žiadne problémy a správal sa nezvyčajne poslušne.

Sedel v aute a cestou domov Sheng Shaoyou zavolať Hua Yongovi.

Telefón zvonil veľmi dlho, kým ho Hua Yong zdvihol. „Doma prasklo vodovodné potrubie, všade je voda. Dnes prenocujeme v hoteli.“

„Prasklo potrubie? Ako sa to stalo?“

„Zavolali sme niekoho, aby to opravil,“ povedal Hua Yong. „Ale rýchlo to hotové nebude. Takže dnes zostaneš u mňa.“

Sheng Shaoyou o ničom nepochyboval, prikázal šoférovi otočiť auto a ísť do hotela X.

Večera bola pripravená v čínskej reštaurácii na najvyššom poschodí.

Súkromná miestnosť bola veľmi veľká, ale sedeli tam iba dvaja hostia – Sheng Shaoyou a Hua Yong.

Možno aby sa dalo rozprávať z bližšej vzdialenosti, pôvodne pôsobivý veľký okrúhly stôl bol odnesený a nahradený útulným, nádherným malým štvorcovým stolom.

Sheng Shaoyou mal dobrú chuť do jedla a nebol príliš vyberavý. V polovici večere sa však zrazu mierne zamračil.

„Čo je? Necítiš sa dobre?“

„Nie.“ Sheng Shaoyou pokrútil hlavou. „Nič to nie je.“

„Ak sa necítiš dobre, povedz mi.“ Hua Yong položil paličky a vstal. Obišiel stôl, prišiel za Sheng Shaoyouom, jemne položil ruky na jeho ramená a ticho sa sťažoval: „Pán Sheng sa vždy rád predvádza.“ Potom si vzdychol: „Budem si robiť starosti.“

Jeho výraz bol veľmi vážny, dlhé mihalnice sa jemne spustili, čím pôsobil nežne a oddane.

Je to naozaj hriech, robiť takému peknému a starostlivému milencovi starosti.

„Naozaj nič.“ Sheng Shaoyou po chvíli zaváhal a nežne vysvetlil: „Ten malý kopol.“

Hua Yong najprv nechápal, ale keď videl, ako sa Sheng Shaoyou mierne začervenal, uvedomil si, že hovorí o Arašidovi.

Enigmov úsmev sa ešte viac zjemnil a rozžiaril. Jemne položil svoju tenkú dlaň na Alfovo brucho a vyčítavým tónom povedal: „Ach, malý Arašid, ty si ale nezbedník.“

Brucho pod jeho dlaňou bolo napnuté a mierne vypuklé. Ak by si ho človek nedržal a nepocítil, nikdy by nevedel, že je tam schovaný malý život.

„Bud' dobrý v mojom brušku!“ povedal Hua Yong rozkošne, tónom, akým sa utešujú len úplne malé deti.

Sheng Shaoyouova tvár zrazu ešte viac sčervenela a rozpačito odstrčil Hua Yongovu ruku: „Vráť sa a sadni si. A nehovor tým presladeným tónom.“

„Ah~“ Hua Yong natiahol hlas a opýtal sa: „Je to presladené?“

„Je to veľmi presladené.“ Sheng Shaoyou červený v tvári, no nútil sa zachovať pokoj, bez výrazu na tvári si strčil jedlo z taniera do úst.

Hua Yong si poslušne sadol späť na svoje miesto a o chvíľu nato sa celou miestnosťou jemne rozliali upokojujúce feromóny s vôňou orchideí.

Sheng Shaoyouovo napäté telo sa uvoľnilo a jeho extrémne podráždená nálada, spôsobená častými pohybmi plodu, sa tiež upokojila.

Skoro ráno sa obchodný riaditeľ Shengfang Bio a technický riaditeľ HS Group zúčastnili deväťhodinového pracovného stretnutia.

Stretnutie sa zameriavalo najmä na to, ako by obe spoločnosti mohli nadviazať hlbšiu spoluprácu v oblasti technológie génových nožníc.

Mladý predseda Shengfang Bio sa stretnutia zúčastnil a počúval celý priebeh, ale Shen Wenlang z HS Group sa pre osobné záležitosti nezúčastnil.

Bolo jedenásť pätnásť, teda o štvrt hodiny skôr, než bol dohodnutý čas.

Ako hosť prišiel Shen Wenlang do reštaurácie v predstihu. Trpezlivo čakal viac než dvadsať minút, kým Gao Ming konečne dorazil.

Bol to muž v strednom veku, mal na sebe tieľko a papuče, žuval žuvačku, vlasy ulízané dozadu, a dvere do miestnosti kopol nohou. Úplne iný, než si Shen Wenlang predstavoval otca Gao Tua.

„Dobrý deň.“ Shen Wenlang sa zdvihol elegantne. „Volám sa Shen Wenlang.“

„Šéf Shen, dobrý deň.“ Gao Ming k nemu natiahol ruku: „Vďaka vám za to, že ste sa postarali o môjho syna Gao Tua.“

„Kdeže.“ Shen Wenlang podal ruku a potriasol mu ňou s bezchybnou spoločenskou zdvorilosťou, a slušne sa spýtal: „Prepáčte, kde je Gao Tu?“

„Och. On.“ Gao Ming si vytiahol stoličku a sadol si. „S ním som si dohodol stretnutie na dvanásť-tridsať.“

Shen Wenlang sa mierne zamračil. Slová aj správanie tohto muža mu boli protivné. No keďže išlo o Gao Tuovho otca – človeka, ktorý ho priviedol na svet – potlačil nespokojnosť a opýtal sa: „Nepovedali ste pol jedenástej?“

„To bolo medzi nami dvomi.“ Gao Ming sa usmial a povedal: „Je pár vecí, ktoré chcem s vami prebrať medzi štyrmi očami.“

Kapitola 72

Téma, ktorú otvoril Gao Ming, nemala žiadnu výživnú hodnotu. Pýtal sa len na Gao Tuov plat a dôvod odchodu z práce.

Spočiatku ho Shen Wenlang odbíjal roztržito, až kým Gao Ming zrazu nezačal hovoriť o Gao Tuovom milostnom živote – vtedy konečne spozornel.

„Gao Tu je tichý chalan, nikdy nebol obľúbený. Preto ma prekvapilo, keď som počul, že má známosť.“

Keď to Gao Ming povedal, Shen Wenlang spustil ruky, ktoré mal prekrížené na hrudi, mierne sa naklonil dopredu a opýtal sa: „Vy viete, že s niekým chodí?“

„Hej.“ Gao Ming si prehodil nohu cez nohu, natiahol ruku po popolník, vyfúkol dymové koliesko a pokračoval: „Dozvedel som sa o tom len nedávno. Ale keď sa pozerám na šéfa Shena, vyzerá to, že vy to už viete dávno?“

Upieral pohľad na Shen Wenlanga a snažil sa v jeho výraze nájsť čo i len najmenší náznak chyby.

Gao Ming nad tým celú noc premýšľal. A čím viac nad tým uvažoval, tým divnejšie mu to pripadalo.

Prečo by Shen Wenlang – taký veľký šéf – osobne volal jemu, len kvôli zamestnancovi, ktorý dal výpoveď?

Počas telefonátu tento superboháč z Jianghu City niekoľkokrát zdôraznil, že ide o „veľmi dôležitú vec“, ktorú musí osobne potvrdiť s Gao Tuom.

Ale Gao Ming nad tým premýšľal dlho a nevedel pochopiť, čo by také dôležité mohol mať bohatý muž – že by to musel osobne riešiť s bývalým sekretárom.

Až keď sa dnes stretol so Shen Wenlangom a všimol si jeho nevysvetliteľne napätý výraz v momente, keď spomenul „partnera, s ktorým Gao Tu randí“, mu to náhle docvaklo.

V jeho mysli sa začalo vytvárať odvážne podozrenie, také šialené, až bolo absurdné.

Tipoval, že Shen Wenlang je ten Alfa, ktorý Gao Tu oplodnil.

Po tom, ako dostal telefonát od Agentúry na ochranu Omegov, Gao Ming okamžite kontaktoval lekára, ktorý sa staral o pacienta.

Strávil celé popoludnie tým, že si prechádzal Gao Tuove zdravotné záznamy, a od lekára sa dozvedel, že Gao Tu mal Alfa partnera, ktorý neznáša omega feromóny.

V tejto chvíli Shen Wenlangova prehnaná starosť o to, kde Gao Tu je, a jeho iracionálny tón zakaždým, keď sa spomenul Gao Tuov „partner“, ešte viac prehĺbil Gao Mingove podozrenie.

Vytiahol mobil, predstieral, že kontroluje správy, a potajme do vyhľadávača napísal meno „Shen Wenlang“ a „nenávisť k Omegám“.

„Jiang Hu Shen Wenlang O-fóbia“

Ako čakal, bulvárne médiá na internete o tom písali.

Gao Ming sledoval obrazovku pokojne, no vnútri bol čoraz viac presvedčený, že Shen Wenlang je ten Alfa, ktorý Gao Tua oplodnil.

Bol v siedmom nebi.

Bolo takmer pol jednej a Gao Tu mal každú chvíľu doraziť. Gao Mingovi bilo srdce ako kladivo, mal pocit, že je už na dosah toho, stať sa zo dňa na deň boháčom.

Vždy si myslel, že Gao Tu je len nevýrazný Beta, ale nečakal, že je v skutočnosti Omega, ktorá dokáže otehotnieť. A nestačí, že otehotnel – on dokonca otehotnel s boháčom!

Ako to, že si nikdy predtým neuvedomil, že ten nemotorný, hlúpučký králik je v skutočnosti hus, čo znáša zlaté vajcia?

Lenže toto všetko zatiaľ nebolo potvrdené.

Tvárou v tvár drahocennej zlatej sliepke sa Gao Ming neodvážil spraviť žiaden unáhlený krok. Báł sa, že ak spraví len jediný chybný pohyb, kačica v jeho ústach odletí.

Shen Wenlang mal z Gao Tuovho otca veľmi zlý dojem. Jeho oblečenie aj správanie boli nevhodné, a navyše – s Gao

Tuom boli dohodnutí na 12:30, ale on ho sem zavolať už na 11:30! Myslel si, že Shen Wenlang ešte nie je dostatočne nervózny?

Najabsurdnejšie na tom bolo, že ako hostiteľ Gao Ming pol hodiny pred 12:30 náhle vstal od stola so slovami, že musí niečo vybaviť vonku.

„Šéf Shen, posad'te sa najprv. Hneď som späť.“ Aj keď to povedal, Shen Wenlang – ktorý sa tým cítil urazený – sa okamžite zamračil.

Robí si zo mňa srandu? Keby tento druhotriedny človek nebol Gao Tuov otec, Shen Wenlang by mu už jednu vylepil. A to má ešte sedieť a trpezlivo čakať ako hlupák?

Gao Tu nech príde presne načas! Ak sa oneskorí čo i len o minútu, hneď vyskočí a vybuchne.

Shen Wenlang potlačil hnev, nervózne vytiahol telefón a otvoril históriu chatu na WeChate medzi ním a Gao Tuom.

Pred pol hodinou poslal Gao Tuovi správu.

Ale od Gao Tu sa už dlho neozvala žiadna odpoveď.

Gao Tu bol ako kameň hodený do priepasti, ako ihla spadnutá do mora – bez akejkoľvek stopy.

Jeho Moments na WeChate neboli viditeľné už tri dni, ale on aj tak len zriedka zverejňuje niečo zo svojho života. Posledný Moments bol z výletu, keď ho Shen Wenlang zobral na rybačku na jazero Taihu na jachte.

Shen Wenlang si ten výlet veľmi dobre pamätal.

Pretože Gao Tu bol úplne nemožný – vôbec nevedel rybáriť. Čakal skoro celý deň uprostred jazera, kde bolo najviac rýb, a aj tak nechytil ani jednu.

Shen Wenlang, ktorý už mal bohatý úlovok, sa na to už nemohol pozerieť, a tak sa zľutoval a osobne ho začal učiť – ako nahodiť návnadu, ako priviazať plavák, ako nahodiť prút a navíjať vlasec.

Gao Tu bol extrémne nervózny, keď mu Shen Wenlang stál za chrbtom, držal jeho ruky a učil ho loviť. Aj jeho pohyby stuhli.

Našťastie, Shen Wenlang mal skúsenosti. Aj keď pri učení pôsobil extrémne netrpezlivo, jeho technika bola účinná a čoskoro sa ryba chytila.

Pravdepodobne aby oslávil to, že prvýkrát v živote niečo ulovil sám, Gao Tu si ten deň pridal Moments:

„Ďakujem, Pán Sheng. [Ryba][Slnko][Krúžky]“

Aj keď obsah bol chaotický a nedával zmysel, Shen Wenlang mu ten deň dal lajk. Pretože Gao Tu bol síce nemotorný, ale rozkošný.

Shen Wenlang sa len zriedka zapája do interakcií v kruhu priateľov.

Preto pod príspevkom v Gao Tuovom Moments svietilo niekoľko avatarov kolegov, ktorí dali lajk po Shen

Wenlangovi – nasledovali svojho šéfa a vyjadrili svoje uznanie a povzbudenie.

V porovnaní s tým ostatné Gao Tuove Moments pôsobili mimoriadne pusté.

Shen Wenlang si prstom roloval nižšie a po jednom si prezeral Gao Tuove Moments.

V duchu si mrzuto pomyslel, že Gao Tu pridáva príliš málo obsahu a skoro nikdy nefotí. Väčšina príspevkov boli len prezdieľané informácie z firemného oficiálneho účtu, týkajúce sa rozvoja spoločnosti.

Shen Wenlang čítal veľmi rýchlo a čoskoro sa preklikal až na úplný spodok Gao Tuových Moments.

A stále nebol spokojný, tak v návale netrpezlivosti jednoducho polajkoval Gao Tuovi všetky príspevky – od úplne prvého až po ten najnovší. Za pár minút ich polajkoval viac než tridsať.

Na druhej strane, Gao Tu – ktorý si zaregistroval nový WeChat účet a plánoval začať nový život – o tom nemal ani potuchy.

V ten deň sa zobudil veľmi skoro. Keď otvoril oči, všetko sa mu zatmelo pred zrakom. Musel chvíľu ležať úplne pokojne, aby sa trochu spamätal a nazbieral silu posadiť sa na posteli.

Točila sa mu hlava a napínalo ho na vracanie. Celé telo ho bolelo, akoby ho prešiel kamión. Ak by mala každá Omega takéto ťažké príznaky v skorom štádiu tehotenstva, populácia na svete by klesla minimálne o polovicu.

Pri tejto myšlienke sa Gao Tu, ktorý sa snažil sám seba povzbudiť, slabo usmial.

Po umytí a rýchlych raňajkách si sadol k počítaču a začal prekladať obchodný dokument.

Túto prekladateľskú prácu zobral len dočasne. Kvôli rozmachu umelej inteligencie a rastúcej presnosti online prekladových softvérov nebola odmena od klienta vysoká. Ale online práca z domu bola momentálne jediná práca, ktorú Gao Tu mohol robiť.

Našťastie, mal ešte nejaké úspory a nájomné bolo výrazne nižšie ako trhová cena.

Gao Tu a jeho sestra dočasne bývali v novom byte, ktorý patrila jednej starej susedke, takže cena bola veľmi nízka.

Nie dávno predtým mal Gao Tu šťastie – cestou späť do rodného mesta stretol starého známeho.

Bol to starší brat suseda z domu oproti. Bol od Gao Tua o dva roky starší, veľmi zhovorčivý Alfa, ktorý mal pri úsmeve jamky v lícach.

„Zajačik, aj ty ideš domov?“ Nevidel Gao Tua vyše desať rokov, ale vôbec nepôsoobil cudzo. Rozprával sa s ním, akoby

sa poznali celý život, a povedal: „Si úplne rovnaký ako v detstve. V momente som ťa spoznal.“

Gao Qing mala, keď odchádzali z rodného mesta, len dva roky. Na rozdiel od Gao Tua si na tohto až príliš nadšeného Alfu vôbec nepamätala, a tak sa na neho pozerala s ostrážitosťou.

„A kto je toto?“ slnečný, veselý a dobrosrdečný Alfa – vyzerajúci ako obchodník s deťmi – ukázal na ňu a spýtal sa.

„Gao Qing.“ skôr, než stihol Gao Tu niečo povedať, odpovedala sama a opýtala sa: „Prepáčte, kto ste vy? Ako sa voláte? Kde bývate? A ako dobre poznáte môjho brata? Prepáčte, môj brat nevie ľudí odmietiť, ale ja vás vôbec nepoznám.“

„To je v poriadku, to je v poriadku.“ Alfa sediaci vedľa nich sa vôbec nenahneval na sériu ostrých, ako z dela vystrelených otázok od Gao Qing.

Namiesto toho sa srdečne zasmial: „Takže ty si Qing. V okamihu si takto vyrástla. Ja som Ma Heng, kedysi som býval oproti vášmu domu. Je normálne, že si ma nepamätáš. Keď ste sa sťahovali do Jianghu, bola si ešte úplne maličká. Bolo by čudné, keby si si ma pamätala.“ Potom sa zasmial znova: „Tieto roky som si na vás často spomenul. Malý Zajačik ťa ku nám vždy nosil chytať zlaté rybičky! Ach, ako ten čas letí!“

Ma Heng bol veľmi vysoký, pôsobil úprimne a spoľahlivo a bol plný nostalgie. S úsmevom povedal: „Teraz pracujem v Hangzhou, zobral som si dovolenku, aby som sa vrátil domov navštíviť starú mamu. Nie je to náhoda, že sme sa takto stretli?“

„Tvoja stará mama?“ Slová „chytanie zlatých rybičiek“ a „stará mama“ pripomenuli Gao Qing niečo dávne. Chvíľu rozmýšľala a potom sa opýtala: „Je tvoja stará mama babička Gao?“

„Hej.“ Ma Heng sa opäť široko usmial, ukázal biele zuby a povedal jej: „Nečakal som, že si ešte spomenieš.“

Po jeho pripomenutí si Gao Qing naozaj vybavila matnú spomienku.

Keď bola malá, jej rodičia sa hádali takmer každý deň. Po škole ju, aby ju uchránili pred hádkami, zvykli odvieť k susedom.

Gao Qing si pamätala dom so žltým dreveným obkladom, vo vnútri veľa zlatých rybičiek vo veľkých priehľadných nádržiach z tvrdeného skla a starú pani – babičku Gao – ktorá mala láskavé oči a jemnú vôňu kadidla.

Vyslovila bez premýšľania: „Stále sa babička Gao modlí k Buddhovi?“

Ma Heng nečakal, že si Gao Qing pamätá až také detaily. Na chvíľu stuhol, úsmev mu zmizol z tváre a po pár

sekundách ticha povedal: „Babička zomrela pred pár rokmi. Zajtra je výročie jej smrti.“

Gao Qing pri tých slovách onemela. Nečakala, že keď Ma Heng spomenul „ísť navštíviť starú mamu“, v skutočnosti tým myslel ísť na cintorín.

Aj Gao Tu bol prekvapený. Rýchlo sa ospravedlnil za Gao Qing, a potom láskavo zmenil tému, starostlivo sa spýtal: „Tak prečo tam teraz nebývaš sám?“ Pamätal si totiž, že rodičia Ma Henga zomreli skoro a vychovala ho stará mama.

„Áno. Sám.“ Povedal Ma Heng. „Starý dom stále stojí, ale chodím tam len zriedka.“ Trochu pyšne dodal: „V porovnaní s veľkými mestami sú byty v našom meste lacné. Pred pár rokmi, keď boli ceny nízke, som kúpil dva nové byty, oba som zrekonštruoval. Keď sa teraz vrátim domov, bývam len v jednom – ten druhý je ako investícia.“

„Naozaj? To je skvelé. Gratulujem.“ Gao Tu mu úprimne zablahoževal.

Bol úprimne rád za tohto starého známeho, ktorý sa o neho kedysi toľko staral.

„Nehovor stále o mne. Rozprávaj ty! Malý zajačik, ako si sa mal tie roky?“

Gao Tu na chvíľu stíchol, potom prikývol a povedal: „Veľmi dobre.“

„Naozaj? Tak to som rád.“ Ma Heng sa usmieval veľmi často, akoby stretnúť starých susedov vo vlaku bolo to najväčšie šťastie na svete.

„Toľko rokov som sa o vás strachoval! Báľ som sa, že sa strýko Gao o vás nedokáže dobre postarať.“ Pri tých slovách Ma Heng zaváhal, ale nakoniec to nevydržal a opatrne sa spýtal: „A kde je teraz strýko Gao? Stále spolu bývate?“

„Nie.“ Tentoraz odpovedala opäť rýchlo Gao Qing.

Z jej zvrášteného obočia a náhle ostrejšieho tónu Ma Heng odhadol, že Gao Tu pred chvíľou nepovedal úplnú pravdu. S otcom Gao Mingom po boku sa mu očividne nedarilo dobre. Preto vyzeral tak nešťastne a vyčerpane.

Nechcel sa ďalej hrabať v témach, ktoré by Gao Tua ešte viac zarmútili, a tak Ma Heng veselým tónom zmenil tému a spýtal sa Gao Tua: „Kde budete bývať tentoraz? V tom istom dome ako predtým?“

„Nie.“ Povedal Gao Tu. „Otec predal dom v meste. Dom na dedine už nie je obývatel'ný. Plánujeme si s Qing neskôr niečo nájsť.“

„Och, takže ste prišli len na pár dní? Budete bývať v hoteli?“

Gao Tu znova pokrútil hlavou: „Plánujeme zostať dlhšie.“

„Čo? Takže sa už nevrátite do Jianghu?“ Ma Heng akoby mal nekonečné množstvo otázok a slov, ktoré chcel Gao Tuovi povedať.

Keď videl, že Gao Tu mlčí, už viac netlačil a láskavo, s nadšením navrhol: „Hľadanie bývania je hrozná otrava. Takto – ja mám práve jeden byt prázdny, môžete tam s Qingqing dočasne bývať.“

„Ďakujem, brat Heng, ale nemôžeme ťa až tak obťažovať. Nájdeme si niečo sami.“

„Žiadne obťažovanie, žiadne obťažovanie.“ Keď Ma Heng videl, že Gao Tu odmieta, hneď sa snažil presvedčiť ho ďalej: „Ten byt som nikdy neprenajímam. Dlhý čas len tak prázdne stojí a ja aj tak len zbytočne platím poplatky správcovskej firme. Ak ho potrebujete, prenajmem vám ho za polovičnú cenu trhového nájmu.“ Snažil sa to podať čo najpríjemnejšie, láskavo prevrátil význam a tváril sa, že tým, že pomáha, vlastne žiada o pomoc: „Zajačik, vôbec ma neobťažujete. Ak ty a Qingqing budete ochotní u mňa bývať, bude to pre mňa veľká pomoc!“

„Za polovicu? To je trápne.“ Gao Tu stále odmietal.

Ma Heng hneď ustúpil a po chvíli váhania s nevôľou znížil cenu na sedemdesiat percent trhového nájmu.

Takú štedrú ponuku bolo naozaj ťažké odmietnuť. Nakoniec Gao Tu súhlasil a prenajal si byt za osemdesiat

percent trhovej ceny. V deň, keď vystúpili z vysokorýchlostného vlaku, sa s Gao Qing nasťahovali do nového domova.

Kapitola 73

Pred pár dňami Ma Heng s nadšením oznámil Gao Tuovi, že ich firma otvára pobočku v meste Yi a že on sám tam bude pôsobiť ako obchodný manažér.

Gao Tu sa z jeho povýšenia úprimne tešil, no zároveň si matne spomenul, že Ma Heng od detstva túžil po rušnom živote vo veľkomeste – nechcel ostať v malom, stabilnom, ale nevýraznom meste bez budúcnosti.

Mohlo sa stať, že keď vyrástol a zažil skutočnú „žiaru veľkých miest“, zistil, že to nie je také oslnivé, ako si predstavoval – a až vtedy pochopil hodnotu domova?

Gao Tu si tým nebol istý. No jedno vedel – vždy rešpektoval jeho rozhodnutia a prial mu šťastie.

Lenže mať príliš nadšeného suseda prináša aj svoje problémy.

„Naozaj, ďakujem, brat Heng. Môžem ísť taxíkom,“ odmietol Gao Tu.

Ma Heng vlastnil dva byty vedľa seba. Na obed pri návrate domov v chodbe stretol Gao Tua, ktorý sa práve chystal odísť – a okamžite trval na tom, že ho odvezie.

„Vôbec nič to nie je. Aj tak idem do práce,“ mávol rukou Ma Heng.

„Ani nevieš, kam idem. Ako to môže byť po ceste?“ namietol Gao Tu. „A ty predsa nastupuješ do práce až o 13:30. Teraz je len dvanásť. Nebuď kvôli mne o hlade. Je to blízko, taxík stojí len základné cestovné.“

„Práve preto je to ideálne,“ usmial sa Ma Heng, chytil ho za ruku a vtiahol do výťahu. „Ak sa so mnou budeš ďalej hádať, stratíme tým viac času, ako keby som ťa rovno odviezol.“

Miesto stretnutia bolo naozaj neďaleko nového bydliska.

Gao Ming (otec) mu napísal, aby sa stretli o 12:15 v kaviarni pri istej reštaurácii – vraj mu chce niečo odovzdať, a potom pôjdu spolu na obed.

Ale Gao Tu už vopred vedel, že po stretnutí z kaviarne rovno odíde. Ješť s otcom by len znamenalo dusivú atmosféru. Nech by bolo jedlo akokoľvek chutné alebo nostalgické, neprešlo by mu cez hrdlo.

„Gao Tu!“

Gao Ming už čakal pred kaviarňou. Keď uvidel syna vystupovať z auta, okamžite sa nadšene vyrútil oproti nemu.

Gao Tu nebol zvyknutý na takéto nával „otcovskej lásky“ po tak dlhom odlúčení. Zľakol sa a reflexívne urobil pár krokov dozadu.

Gao Ming mu prehodil ruku okolo pliec, vtlačil ho do kaviarne a ešte s úsmevom predstavil: „Toto je obchod môjho kamaráta, dnes má zatvorené.“

Gao Tu si vtedy všimol, že kovová roleta na vchode je len napoly spustená. V tom okamihu mu srdce prudko podskočilo – a skôr než stihol zareagovať, Gao Ming ho doslova natlačil dnu.

Roleta za nimi kovovo spadla dolu. Vnútri sedeli traja neznámi muži. Podľa pachu boli všetci Alfy.

Gao Tu bol po čase izolácie a liečby veľmi citlivý – obzvlášť na prítomnosť cudzích Alfo-feromónov. Panika ho automaticky prinútila zakryť si nos rukou.

„Čo je? Smrdia ti Alfy?“ úsmev Gao Minga zmizol, a jedovatým tónom dodal, „nie si ty náhodou Beta? Čo si zrazu taký citlivý na pach Alfy?“

Treja vysokí a silní Alfy ho obkľúčili. Zmes ich feromónov bola dusivá, ťažká až na zvracanie.

Gao Tu cúvol a prehltol sucho v hrdle: „Nechcel si mi niečo odovzdať?“

„Ah, to...“ natiahol Gao Ming, „nejako sa mi rozmyslelo. Najprv si ale potrebujem niečo overiť. Prečo si zrazu podal výpoveď a zmizol, bez jediného slova?“

Skôr než stihol odpovedať, prerušil ich potetovaný Alfa: „Dost' rečí, Lao Gao. Dlížš nám spolu 300-tisíc. Tvrdil si, že

tvoj syn to za teba zaplatí. Že len čo príde, prachy sú doma. Tak toto je tvoj syn? Vyzerá chorľavo, sotva zaplatí aj vlastné lieky.“

„Zaplatiť? Dlh?“ dych sa Gao Tuovi zrýchlil. Prudko sa otočil na otca: „Nehovoril si, že s gamblingom si skončil? Že máš prácu a budeš žiť normálne?!“

„Chlapče,“ ozval sa falošne milým hlasom ďalší Alfa, „ty fakt svojho otca vôbec nepoznáš? Lao Gao ti zasa narozprával svoje rozprávky, čo? Tak povedz priamo – zaplatíš alebo nie?“

Aj králik hryzie, keď ho zaháňaš do kúta. A Gao Tu už mal dosť.

„Nemám peniaze,“ odvetil tvrdo. „Chodte za tým, kto si požičal. Nie za mnou.“

„Aha.“ Úsmev Alfy s tetovaniami sa zmenil na ľad. „Takže sem ťahám zadok až z Jianghu, a mám ísť domov s prázdnyimi rukami?“

„Keď požičiavate peniaze iným, nepreverujete si ich minulosť? Prečo požičiavate peniaze niekomu ako on?“ Gao Tu to už viac nezvládol: „Stánok? Myslím, že je to podzemné kasíno! Hazardné hry sú nelegálne! Páchaš zločin!“

„Oho, tak ty si ešte aj múdry.“ Alfa s kvetovanými rukami sa vysmial. „Takže ťa nemôžeme len tak pustiť.“

Tento chlap bol v ich „kruhoch“ nechválne známy úchyl. Jeho spôsoby trestania ľudí boli rovnako choré, ako jeho sexuálne chůtky.

Gao Ming veľmi dobre vedel, že tento tetovaný Alfa neznáša krehké, jemné Omegy – on mal slabosť pre vysoké, silné, odolné Omegy. Takí sú vzácní. A keď takého nájde, neváha za neho vysoliť veľké peniaze.

Preto sa veľa Betov neváhalo postriekať omega-parfumami, len aby mu vyhovelí.

Gao Ming potrebuje peniaze. Musí splatiť dlhy a chce sa „postaviť späť na nohy“. V porovnaní s jeho snom rýchlo zbohatnúť je zdravie Gao Tua bezvýznamné.

Je to len prespanie u niekoho, nie je to predsa prvý raz.

A navyše — ak je to jeho prvýkrát, dá sa za to vypýtať ešte vyššia cena.

Gao Ming o tom už premýšľal. Bohatý muž ako Shen

Wenlang by nikdy netoleroval, aby obyčajní ľudia rodili jeho dieťa len tak bezdôvodne. Ak by dieťa v Gao Tuovom brušku bolo Shen Wenlangovo, použil by potrat ako vyjednávací argument, aby od Shen Wenlanga požiadal o veľkú sumu peňazí.

– Ak to Shen Wenlangovo dieťa nie je, tak tehotného Gao Tua jednoducho „odovzdá“ potetovanému Alfovi.

Takéto Omegy, ktoré sú vyššie a silnejšie než bežné Bety, sú extrémne vzácne. A tehotné? Ešte hodnotnejšie.

Gao Tu vytiahol mobil a vytočil políciu, no už po prvom zazvonení mu ho vytrhli z ruky.

Potetovaný Alfa ho chytil za rameno tak silno, že mu prebehla bolesť celým telom.

Gao Tu síce nebol fyzicky slabý, ale ich bolo veľa a jeho telo bolo kvôli zdravotnému stavu slabé.

O pár sekúnd ho zvalili na zem a pritlačili k podlahe – nevládal sa pohnúť.

„Zavolaš políciu? Chlapče, niektoré problémy v živote sa riešia skôr, než stihneš vytočiť číslo!“ zavrčal Alfa s tetovaním, priklakol k nemu a spýtal sa: „Tak čo, ako chceš splatiť otcove dlhy?“

Gao Tu, so všetkou silou chrániac brucho, cez zuby povedal: „Tie peniaze ste nepožičali mne. Prečo by som ich mal vracať? Skúste byť aspoň trochu rozumní!“

„Rozumní?“ potetovaný Alfa sa uškrnul. „Rozum neznášam.“ Vtom sa otočil a prudko kopol Gao Minga do brucha.

„Však si tvrdil, že tvoj syn zaplatí! A on tu chce viesť filozofické debaty. No povedz, Lao Gao, čo s tým?“

Gao Ming sa zvalil na zem, zaskučal, potom sa aj s bolesťou podlizoval: „Nerobte to... naozaj nemám peniaze. Ale môj syn mal kedysi vysoký plat! Už mi párkrát pomohol, aj keď to nebolo veľa. Pracoval pre veľkého šéfa v Jianghu. Pre neho je tristo tisíc nič!“

„Len... teraz dal výpoveď, tak je to ťažšie. Ale ak to inak nepôjde... môžem vám ho dať ako zálohu. Robte si s ním, čo chcete.“

„Zálohu?“ zúžil oči potetovaný Alfa. „Na čo by mi bol nejaký Beta? Ten nemá žiadnu cenu.“

„Pozri sa poriadne – on nie je Beta, ale Omega! Ak neveríš, ovoňaj si ho!“

„Omega?“ zbystrili všetci. Pritiahli sa bližšie a nakúkali mu na krk.

„Bráško, fakt tam má nalepenú inhibítorovú náplast! Toto je úlovok!“

Alfa s potetovanými rukami mu hrubým pohybom strhol náplast z krku, sklonil sa a privoňal.

V ovzduší sa rozšírila jemná, čistá vôňa – vôňa šalvie.

„*Takže je to naozaj Omega.*“

Potetovaný Alfa si spokojne oblízol pery a uškrnul sa: „Tak toto má svoju cenu.“

Cudzí Alfa, ktorý mu ovoniaval odkrytý krk, to bolo pre Gao Tua ako keby ženám na ulici niekto siahol na prsia – šok, hanba, poníženie.

Gao Tu zbledol ako stena. Akoby ho zasiahla blesková rana. Prudko sa vytrhol. Dvaja Alfi, ktorí ho držali, to nečakali — jedného zasiahol lakťom priamo do nosa, druhého kopol tak silno, že spadol na zem.

„Héj, celkom štipľavý.“ Alfa s tetovaním sa pobavene díval, ako sa Gao Tu dvíha zo zeme. „Zlatko, presne takýchto mám najradšej – s iskrou,“ zašepkal oplzlo. „Tak pekne horúci.“

V tej chvíli sa ku Gao Tuovi prudko priblížila vôňa divokého pomaranča – agresívne alfa feromóny.

Zadná časť jeho krku bola úplne odkrytá. Nezladené alfa-fixujúce feromóny zasiahli jeho prehormonovaný, citlivý systém — v ranom štádiu tehotenstva to bolo ako zásah ohňom.

Celým telom mu prebehla pálivá bolesť, kolená sa mu podlomili, z hrdla mu vyšiel tlmený sten.

Potetovaný Alfa ho zachytil jednou rukou a s hraným súcitom povedal: „Čo narobím... veľmi sa mi páčiš. Ale som človek, čo oddeľuje osobné od pracovného. Namiesto toho, aby som si ťa rovno nechal ako platbu... by

bolo možno spravodlivejšie, ak by si dlh splácal *počtom noci*.
Čo poviete chlapi?“ Otočil sa a spýtal kumpánov.

„Brácho má pravdu!“

„Náš šéf je taký férový!“

Gao Ming sa zachichotal, zbabelo a podlizovačne: „Tak ako dlho by to trvalo, keby sa to rátalo po... počte? Ja som chcel, aby ste mi ešte požičali niečo navyše, aby som zalepil svoje straty!“

Aj Alfa s tetovaním na chvíľu stuhol od čistého šoku nad tou drzosťou. Potom sa rozosmial a odfrkol: „Ty si chceš ešte požičať peniaze?“

Gao Ming sa nenechal zastaviť: „Ten chlapec má cenu! A nielen to — on v sebe nosí ďalšieho!“

Čože?! Gao Tu stuhol.

Ako...? Ako to môže vedieť?!

Tvár mu zbledla ešte viac, dych sa mu sekol. Chcel naň vykriknúť, spýtať sa, *ako* sa to dozvedel. Ale krk mal stiahnutý, hrdlo upchaté — akoby mu tam niekto natlačil hrču vaty. Otvoril ústa... ale nevydal ani hlások.

Nie, nie! *Nie je to tak, že by ho nikto nechcel!* Gao Tu si celým telom zakryl brucho, oči mu horeli.

Bábätko, bábätko... nie je pravda, že ťa nikto nechce!
Nieko ťa miluje!

Gao Tu ťa miluje. Teší sa na tvoje narodenie, sleduje tvoje zdravie, chráni ťa, váži si ťa, miluje ťa a je ochotný za teba vymeniť všetko.

Musím niečo vymyslieť. Riešenie... musí existovať!
Peniaze. Kde zohnať peniaze?!

Gao Tu úplne zbledol, srdce mu bilo ako šialené. Jeho bledé pery sa dvakrát zachveli a napokon z neho vyšiel zachrípnutý šepot:

„Ja... ja mám peniaze.“

Huabi (tetovaný Alfa) povolil stisk a naklonil sa mu k uchu, pobavene: „Zlatko, čo si to povedal? Hovoríš príliš potichu, ja ťa nepočujem.“

Gao Tu zovrel päste, prehltol bolesť a hlas zrazu prudko zvýšil: „Povedal som, že *mám* peniaze!“

„Dlh, ktorý mu otec dlží,“ — nadýchol sa a dodal pevne: — „zaplatí otec môjho dieťaťa.“

Kapitola 74

Shen Wenlang čakal v tej lacnej reštaurácii až do jednej popoludní, ale Gao Ming stále neprišiel.

Telefón síce zvonil, ale nikto ho nezdvihol.

Sedel v špinavom podniku, do ktorého by za normálnych okolností ani nev kročil. Nedokázal pokojne sedieť, nervozita mu doslova trhala vnútornosti. Napriek tomu neodišiel. Báľ sa, že ak odíde práve v tej chvíľi, Gao Tu príde, neuvidí ho – a zmizne mu znova.

Našťastie, o 13:15 sa dvere konečne otvorili – vrátil sa Gao Ming.

Shen Wenlang okamžite zbystril. Na tvári mal výraz “nič sa nedeje”, ale srdce mu bilo ako splašené. Chcel vyskočiť, natiahnuť krk a pozrieť, kto ide za ním.

Nemusel. Už v sede videl jasne.

Za Gao Mingom stál Gao Tu.

Ale úľava sa nedostavila.

Gao Tu kráčal pomaly. Príľiľ pomaly. Akoby sa sem nechcel vrátiť. Akoby nechcel znova vidieť Shen Wenlangu mimo pracoviska, odkedy podal výpoveď.

V jeho tvári bolo cítiť odpor, hanbu... a bolesť. A to Shenovi rozrezalo srdce ako ihla.

Hua Yong mal pravdu.

Od chvíle, keď zrušil pracovný pomer, Gao Tu už nepatril do jeho sveta. Prestal poslúchať. Prestal sa prispôsobovať. Prestal odpovedať okamžite. Zrušil číslo. Zmizol.

Shen Wenlang mal strach. Zúfalý, dusivý strach.

Nakoniec cez Gao Minga vybavil jedno stretnutie – obyčajný obed. Chcel sa len normálne porozprávať. A čo sa stalo?

Gao Tu prišiel neskoro. Schválne. Nechal ho čakať celú hodinu.

Nenávidel ho za to.

A zároveň... ho chcel ešte viac.

Bolo to ako sedieť na uhlíkoch. Minúty sa vliekli, každá horšia než tá predchádzajúca. A keď sa dvere otvorili a objavil sa... bolo to, ako keby mu niekto vylial vodu na rozpálené železo. Plameň zhasol – ale dym ho dusil.

Gao Tu nevyzeral dobre. Bol bledý, chudší než predtým. Oveľa. Dokonca si dnes nezobral okuliare, takže tie oči – jasné, čisté, holé – pôsobili ešte zraniteľnejšie.

A keď kráčal k stolu, mal výraz ako vyplašený zajac. Zahanbený. A zlomený.

Zdá sa, že sa ku mne naozaj nevráti.

Toto konštatovanie stiahlo Shen Wenlangovi vnútro do uzla. Trpkosť, ktorá ho zaplavila, ešte viac zdeformovala jeho nasilu chladný výraz.

Po niekoľkohodinovej ceste z Jianghu mal spodok saka mierne pokrčený a manžety trochu špinavé od mastného stola.

Shen Wenlang si rýchlo prebehol zrakom svoj vzhľad – zvláštne nervózny, akoby nečakal bývalého podriadeného, ale sám prišiel na pracovný pohovor.

Táto napätá, elektrizujúca atmosféra bola niečím úplne novým. Ale napriek neustálemu trápeniu – či *sa Gao Tu nechá presvedčiť, či s ním odíde spať* – bol Shen Wenlang v hĺbke duše rád, že ho vidí.

Na rozdiel od jeho chaotických pocitov bol Gao Tu úplne paralyzovaný ťaživým strachom.

Každý krok, ktorým sa približoval do reštaurácie, vyzeral ako krok človeka kráčajúceho na popravu. Predtucha udalostí, ktoré mali prísť, mu krútila žalúdok až do kŕčov.

Po hádke, ktorá sa odohrala krátko predtým, mu spadli okuliare – rozbili sa. Bez nich nevidel ostro, ale Shen Wenlangu spoznal okamžite.

Ten Alpha bol stále rovnako pútavý ako kedysi. Sedel v lacnej domovskej reštaurácii, ale pôsobil tam ako perla

hodená do žumpy – príliš čistá, príliš svetlá, úplne sem nepatriaca.

Gao Tu nechcel čeliť tomu, čo sa malo stať. Preto sa pohyboval pomaly. Ale okrem beznádejnej slepej uličky, ktorá vedie do srdca Alfy, ktorého tajne miloval mnoho rokov, všetky ostatné cesty na svete, bez ohľadu na to, ako dlho trvajú, budú nakoniec dokončené.

Jeho kroky boli pomalé, ťažké.

Shen Wenlang sedel, nepohol sa, ale prsty na kolene mu nervózne tikali.

„Šéf Shen.“ Gao Ming sa podlízavo uškrnul: „Prepáčte, tento mal ešte niečo na práci, preto prišiel neskôr.“

„Naozaj?“ Shen Wenlang sa spýtal a pozeral priamo na Gao Tua.

Gao Tu však len stisol pery, sklonil hlavu, nepozrel sa naňho a nepovedal ani slovo.

Gao Ming sa nasilu usmieval: „Naozaj, mrzí nás to.“

Keď videl, že Shen Wenlang napriek všetkému stále sedí a čaká, nadobudol istotu. Bol presvedčený, že Shen Wenlang už vie. — Vie, že Gao Tu je tehotný s jeho dieťaťom. Preto je ochotný čakať a neponižovať sa márne.

Gao Ming povedal: „Šéf Shen hovoril, že má s Gao Tuom niečo dôležité. Dojednal som stretnutie a teraz...“

Chlad v prstoch, hučanie v ušiach.

Gao Tu prestal registrovať realitu. Všetko sa mu vzdialilo, ostal len fragment rozhovoru:

„Gao Tu je tehotný. A to dieťa... je tvoje.“

V tom momente – ako keby niekto zhasol všetok zvuk – sa mu rozšírili zreničky.

Pri vlastnom mene sa mu prudko zachvelo srdce.

Aj keď vedel, že presne kvôli tomuto bol dnes sem dotlačený, mal pocit, že sníva. Inštinktívne zdvihol hlavu a pozrel na Shen Wenlanga.

Výraz na jeho tvári bol stále ľadový – akoby počuť, že jeho bývalý podriadený nosí pod srdcom jeho dieťa, bolo najobyčajnejšou vecou na svete.

Shen Wenlang síce má hroznú povahu a ostrý jazyk, ale v skutočne vážnych situáciách ostáva vždy pokojný. Je to muž, ktorého nerozhodí ani katastrofa.

Sedel oproti nemu, bez výrazu, v tej istej lacnej domovskej reštaurácii, ktorú mal Gao Tu od mladosti najradšej.

Viackrát si ako študent predstavoval podobnú scénu – že raz, keď si budú rovní, privedie Shen Wenlanga práve sem ochutnať tieto jedlá. Dnes sa mu splnila polovica sna – Shen Wenlang prišiel. Ale výraz na jeho tvári bol úplne iný, než v Gaotuových predstavách.

Pre cudzích vyzeral Shen Wenlang pokojne, chladne, nedotknuteľne. Ale Gao Tu ho poznal pridlho – a preto v tom

chlade okamžite rozpoznal pochybnosti, nedôveru a pohrdanie.

„Ak chcete potrat, bude to desať miliónov. Ani o cent menej,“ vyriekol Gao Ming.

Oči sa mu zapálili, hrdlo sa stiahlo, a spodok brucha začal bolieť. To malé nevinné dieťa v ňom akoby kričalo – protestovalo, že s ním zaobchádzajú ako s cenovkou.

Shen Wenlang akoby niečo povedal, ale Gao Tu ho už nepočul. Celá krv mu vystrelila do hlavy a hučala mu v ušiach ako kamión prechádzajúci tunelom.

Gao Tu prudko vstal. Stolička sa s nepříjemným škripaním odsunula dozadu. Ani si to neuvedomil, len potichu povedal: „Prepáčte, potrebujem ísť na toaletu.“

Shen Wenlang sa tiež postavil, ale Gao Ming ho zastavil.

„Nech ide,“ povedal. „Je dosť kruté rozprávať o potrate Omega dieťaťa priamo pred ním. Poďme sa dohodnúť, kým sa vráti.“

Shen Wenlang ho najradšej odhodil a šiel za Gao Tuom – spýtať sa, čo to má znamenať. Ale Gao Tu, ktorý pred chvíľou vošiel ako odsúdenec, teraz odchádzal rýchlo – ako splašený zajac pred smrťou.

A Shen Wenlang sa nedokázal rozbehnúť za niekým, kto uteká s takou panikou v očiach.

V ten istý večer bol Sheng Shaoyou zavalený prácou. Skončil až o ôsmej.

Podľa Hua Yonga bola už rozbitá vodovodná rúra v ich byte opravená a dnes sa môžu nasťahovať späť.

Sheng Shaoyou nasadol do auta a šoféroval domov. Sekretár Chen Pinming prijal telefonát, pár sekúnd počúval, otočil sa dozadu a s bezmocným výrazom podal mobil Shengovi: „Pán Sheng, volá predseda.“

Sheng Shaoyou sedel vzadu a so zatvorenými očami driemal. Pri tej vete ani nezdvihol viečka: „Zlož.“

„Ale predseda prikázal, že to musíte zdvihnúť.“

Sheng Shaoyou otvoril oči a sarkasticky podotkol: „Pamätám si, že jeho priezvisko je Sheng, nie Ying Zheng, však?“

Rozčúlil sa, ale Sheng Fang na druhej strane telefónu sa vôbec nehneval. Trpezlivo čakal, kým mu odpovie. Nakoniec Chen Pinming nemal na výber, vzdal to a zapol hlasitý odposluch.

Sheng Shaoqing hľadal Sheng Shaoyoua niekoľko dní a volal mu nespočetne veľa krát, no Sheng Shaoyou mu to nikdy nezdvihol.

Naozaj nemal chuť strácať čas počúvaním otca, ktorý celý život podniká, ako mu rozpráva, ako má „vybalansovať“

vzťah medzi Hua Yongom a „pánom“ z X Holdings, a ako veľmi sa ho snažil presvedčiť, aby mal „vlka sýteho aj ovcu celú“.

To všetko prišlo Sheng Shaoyouovi smiešne – a zároveň trpko.

„Shao You,“ Sheng Fang si na druhej strane telefónu odkašľal a povedal: „Už viac nenamietam proti tvojmu vzťahu s Hua Yongom. Odteraz sa musíte dvaja dobre správať jeden k druhému.“

Sheng Shaoyou, ktorý sa už chystal nechať to celé prejsť jedným uchom dnu a druhým von, na chvíľu onemel. „Čože?“

Sheng Fang sa zasmial: „Xiao Hua je celkom dobrý chlapec.“

„Ako to myslíš?“

„Súhlasím s vašou svadbou. Ale ak by sa Xiaohua k tebe správal zle, musíš mi to povedať. Naša rodina Sheng mu to nedaruje.“

Sheng Shaoyou bol ešte zmätenejší a ironicky sa spýtal: „Už ťa nebaví hrať sa na Ying Zhenga a chceš teraz robiť Bao Gongu? Otec, staraj sa o svoje zdravie. Do mojich vecí sa nemusíš miešať.“

Sheng Fang onemel, no po chvíli ticha sa opýtal: „Kedy sa plánuješ oženiť?“

Sheng Shaoyou na to nemal nervy a len odsekol: „Niekedý potom.“

„Ale Ayong povedal—“

„Čo? Stačilo vám stretnúť sa raz medzi štyrmi očami a už ste rodina?“ Sheng Shaoyou nakrčil obočie: „Čo ti povedal?“

„Mal si mi to povedať skôr,“ Sheng Fang prestal žartovať a s výčitkou povedal: „Veď Ayong je vlastne majiteľ X Holdings, a ty si mi o tom mlčal a zanedbával si ho.“

Sheng Shaoyou okamžite pochopil. Uškrnul sa a chladno odvetil: „Ak sa vieš správať zdvorilo ku všetkým, tak ako je možné, že si ignoroval *svoju rodinu*, Ayonga?“

Keď dorazili domov, vonku už bola úplná tma. Sheng Shaoyou neznášal prázdnotu a ticho v tme, preto vždy nechával Hua Yongovi rozsvietené svetlo, keď bol doma.

Ale dnes – výnimka.

Obývačka bola tichá a ponorená do tmy. „Hua Yong?“ zavolať, no nikto sa neozval.

Bosý vošiel do predsieni a stlačil vypínač, no svetlo sa nerozsvietilo. Ako keby tam strašilo.

Sheng Shaoyou si pomyslel, že kvôli prasknutému vodu možno došlo k skratu. A Hua Yong zrejme nebol doma.

Vytiahol mobil a zavolať mu. Zo spálne sa ozval veselý zvonček.

Sheng Shaoyou šiel za tým zvukom. Spáľňa bola tiež tmavá, len slabé svetlo z obrazovky mobilu presvitalo cez pootvorené dvere.

„Hua Yong?“ zavolať opatrne.

Žiadna odpoveď.

„Zvláštne... kde by mohol byť?“

Len čo to dopovedal — v miestnosti sa náhle rozžiarilo teplé, jasné svetlo.

Uprostred veľkej postele sa jedno za druhým rozsviecovali studené svetlá, až napokon vytvorili obrovské, žiarivé srdce.

Sheng Shaoyou zostal prekvapený.

Scéna pred ním bola ako z klasického idolového seriálu — presne ten typ triku, akým sa balia ženské Omegy. Ako S-triedny Alfa by ho ani vo sne nenapadlo, že to niekto raz použije práve naňho.

Ale tvrdiť, že sa mu to nepáči alebo že ho to necháva chladným, by bola lož.

Aj keď bol spôsob otrepaný, mladý muž stojaci v tlmenej žiare, s bielou kyticou v rukách a úsmevom na perách, bol presne podľa jeho vkusu.

„Pán Sheng, vezmete si ma?“ opýtal sa potichu Hua Yong.

V slabom svetle mu svetlá jemne osvetľovali snehobiele líca, vlasy mu padali na čelo a oči sa mu ligotali.

Hua Yong sa na Sheng Shaoyoua díval nežne, teplo, akoby ho pohľadom prosil, aby rýchlo súhlasil – a nedal mu šancu odmietnuť.

Sheng Shaoyou k nemu podišiel, končekmi prstov sa dotkol čerstvého, voňavého puku v jeho náručí a spýtal sa: „A prečo si nevezmeš ty mňa?“

Hua Yong okamžite prikývol: „Vezmem si vás.“

„Pokiaľ si ma Pán Sheng bude chcieť vziať, je mi jedno, či ja si beriem jeho, alebo on mňa.“

Majiteľ X Holdings, nekorunovaný kráľ krajiny P, mal v pohľade oheň a tie najhorúcejšie slová vyslovoval s najjemnejším výrazom.

„Pán Sheng, v tomto živote milujem iba vás. Narodil som sa kvôli vám.“ Hua Yong natiahol ruku s prsteňom a kľakol si na jedno koleno.

V izbe, ktorú sám vyzdobil, držal ruku svojho milovaného Alfú s takmer zbožnou oddanosťou a pýtal sa: „Vezmete si ma, Pán Sheng?“ – On, Enigma na vrchole genetickej evolúcie, bol v tejto chvíli ochotný byť nižšie ako ktokoľvek – ak to bol on.

Sheng Shaoyou sa na neho díval – na Hua Yongu, na tú krásnu orchideu – a na dva prstene, ktoré držal v rukách.

Platinový prsteň sa pod svetlom jemne zaleskol.

„O čom si mi ešte klamal?“ spýtal sa Sheng Shaoyou.
„Povedz to teraz, kým ešte nerobím účty.“

„Nie som žiadny uplakanec,“ priznal Hua Yong úprimne.
„Plakať sa učí veľmi ťažko.“

„Ešte čo?“

„A ani nemám sestru.“

„Tak kto je tá tvoja sestra?“

„Sestra sekretára Gao Tua.“

„Mimochodom, pán Sheng nikdy netrpel feromónovou poruchou. Použil som atraktívny feromón, aby som pánovi Shengovi spôsobil pasívnu horúčku.“

„Ak mi ešte raz budeš klamať, zabijem ťa,“ pohrozil mu Sheng Shaoyou.

Hua Yong sa iba pousmial, prikývol a potichu povedal:
„Dobre. Už si netrúfnem.“

Sheng Shaoyou si polodrepom kľakol, vzal prsteň so širším krúžkom a presne ho nasunul na Hua Yongov prstenník.

Pozrel mu do očí a s úsmevom povedal: „Odteraz budeš pani Sheng.“

Hua Yong je krutý a tvrdohlavý, prefíkaný a nehanebný. Ale miluje Sheng Shaoyoua.

A Sheng Shaoyou miluje jeho. Rovnako silno. Ani o kúsok menej.

Kapitola 75

Hua Yong a Sheng Shaoyou si vyzdvihli sobášny list 12. júla.

Prípravy na svadbu boli náročné, bolo toho príliš veľa a Hua Yong mal na všetko prísne požiadavky. Preto svadbu naplánovali až o tri mesiace.

Pôvodne sa mala konať v Jianghu, ale mladý pán Sheng presadil iné – chcel ju v krajine P.

„A čo je zlé na krajine P?“ Sheng Shaoyou sedel za stolom, pred sebou rozložené papierové dokumenty, a zamračene povedal: „Nebývam tam často, môžeme tam zostať pár dní. Zoberieme to ako dovolenku.“

V porovnaní s tým, keď sa v Jianghu stretli prvýkrát, Sheng Shaoyou trochu pribral, jeho povaha zjemnela a bol ešte elegantnejší a krajší.

Keď sa naňho Hua Yong díval, cítil, ako mu pri tom teple mäkne srdce a celé telo mu jemne brnie tam, kde sa jeho pohľad zastavil.

Vedel, že Sheng Shaoyou ho týmto spôsobom upokojuje.

Krajina P bola jeho domovina a podľa tradície, ak sa berú Alfa a Alfa, svadba má byť okázalá a koná sa v rodnej krajine „Alfu“.

Hua Yong vstal, pomaly k nemu prišiel, naklonil sa a objal ho zozadu okolo pásu, pričom mu ticho a trochu rozmaznane pošepkal: „Pán Sheng si na mňa taký dobrý.“

Sheng Shaoyou mal na sebe tmavú košeľu – až keď sa jej človek dotkol, bolo cítiť, že pod ňou má tenkú vrstvu špeciálneho materiálu proti žiareniu.

Z kancelárskych stolov nechal odstrániť všetky počítače. Elektronické dokumenty nahradili papierové, a v rohu nechal vybudovať osobitnú počítačovú miestnosť.

Aj keď mu Hua Yong opakovane hovoril, že to vôbec nie je nutné, Sheng Shaoyou sa o malého Hua Shenga staral čoraz úzkostlivejšie.

Trval na tom, že prvý trimester je rozhodujúci – dieťa je extrémne citlivé na žiarenie. A keďže Sheng Shaoyou je workoholik a často pracuje dlhé hodiny, bál sa, že by to mohlo dieťaťu ublížiť.

„Predsa nechceš, aby sa náš malý Hua narodil idiot ako Shen Wenlang, však?“

Kvôli tomu, čo sa stalo predtým, mal Sheng Shaoyou voči Shen Wenlangovi stále odpor.

Ale tentoraz musel uznať, že Shen Wenlang mal pravdu. Aj Hua Yong si myslel, že Shen Wenlang je idiot – dovolil Gao Tuovi zmiznúť mu rovno pred očami.

V tú noc, keď Hua Yong úspešne požiadal Sheng Shaoyoua o ruku, Shen Wenlang akoby zošalel – okamžite rozhýbal všetky dostupné zdroje a začal Gao Tua hľadať po celom svete.

Rozruch bol taký veľký, že Hua Yongovi začali zvoniť telefóny z každej strany.

Všetky sily a kontakty v okolí Jianghu presunul Shen Wenlang naraz do mesta Yi.

„Gao Tu ušiel,“ povedal Shen Wenlang, keď mu Hua Yong zavolať.

„Veď sekretár Gao predsa ušiel už dávno, nie?“

„Tentoraz je to iné.“ Shen Wenlang bol vždy taký. Čím vážnejšia vec, tým chladnejší bol jeho hlas.

Keď sa s ním Hua Yong prvýkrát stretol, Shen Wenlangovi rodičia sa práve rozchádzali. Mužský Omega, ktorý bol ochotný zneužiť feromóny na počatie Alfa dieťaťa, strelil Alfovú novú milenkú do hlavy zbraňou.

Mozgová hmota a krv boli postriekané po celom tele a tvári Shen Wenlangovho otca.

Po zastrelení a zabití niekoho bol Shen Wenlangov Omega otec poslaný do väzenia jeho Alfa otcom. O tri dni neskôr Shen Wenlangov Omega otec záhadne zmizol vo väzení a zanechal po sebe kaluž smrtiacej krvi.

Na druhý deň poslali Shen Wenlanga na jeho pohreb.

V ten deň, hoci prišiel o jediného rodiča, celý čas len mlčky stál. A ešte pred koncom obradu chladne povedal: „Aspoň dobre. Konečne ukončil ten svoj život bez dôstojnosti.“

Odvtedy z duše nenávidel Omegáčov. A deti. Tak veľmi, že mu z ich pachov bolo fyzicky zle – stačilo cítiť feromóny Omegy a napínalo ho na vracanie.

Teraz mal hlas presne taký ako vtedy – zamrznutý, pomalší, bez farby.

Aj cez telefón Hua Yong cítil, aký je ľadovo chladný.

„Gao Tu je tehotný. A dieťa je moje,“ odrecitoval Shen Wenlang slovo po slove.

Keď vyslovil meno Gao Ming, jeho hlas ešte viac zamrzol: „Gao Ming povedal, že ak chcem, aby išiel na potrat, mám mu dať desať miliónov.“

„Len desať miliónov?“ Hua Yong práve miešal polievku pre Pána Shenga v kuchyni. Keď to počul, položil lyžicu a pohrdavo si odfrkol: „Ten Gao Ming asi nevie, čo sú peniaze. Má v rukách taký trumf a chce vydierať za desať miliónov? To je urážka! Za menej ako sto miliónov sa s ním nemáš vôbec baviť.“

„Hua Yong!“ vybuchol Shen Wenlang, takmer hystericky „Toto nie je čas na blbé vtipy!“

„Dobre, dobre,“ zamrmlal Hua Yong a ochutnal polievku. Potom pokojne a s úprimným záujmom dodal: „Tak čo... súhlasíš?“

„S čím som mal akože súhlasiť?!“ Shen Wenlang bol úplne na pokraji: „Akože mám súhlasiť, že mu dám desať miliónov a ešte nechám Gao Tua ísť na potrat s mojím dieťaťom?!“

„No áno,“ povedal Hua Yong pokojne. „Veď ty predsa nenávidíš Omegy a deti, či nie?“

„Gao Tu je Beta, ako by mohol otehotnieť?“ Shen Wenlang si prešiel rukou po tvári: „Šanca, že Beta samec otehotnie, je jedna ku stotisíc. To má akože také kurevské šťastie?“

„Šťastie?“ opravil ho Hua Yong. „Skôr nešťastie na osem životov dopredu.“

„Nemožné, aby niekto len tak otehotnel s mojím dieťaťom... iba ak...“ Shen Wenlang sa zamračil: „Nevravel si, že si odfotil tú Omegu z toho večera?“

„Áno. Poslal som ti to už dávno.“

Shen Wenlang netrpezlivo otvoril WeChat a začal rolovať históriu správ medzi ním a Hua Yongom.

„Fotky z tej noci. [Obrázok]“

Otvoril ich narýchlo – ale fotka expirovala a načítat' sa už nedala.

„Pošli to znova!“

„Takto vyzerá človek, čo žiada o pomoc?“ odrkol Hua Yong, ale mal dobrú náladu, takže napriek Wenlangovej netrpezlivosti fotku okamžite znova poslal.

Fotka sa načítala.

Na druhej strane telefónu nastalo ticho. Žiadne slová – len prerývaný, ťažký dych.

„Haló?“ ozval sa Hua Yong. „Dostávaš práve mozgovú príhodu, alebo si odpadol?“

„Ty máš mozgovú príhodu!“ Shen Wenlang explodoval ako petarda: „Hua Yong! Ty si to vedel celú dobu, však?!“ Zatínal zuby: „Ty si dávno vedel, že Gao Tu je Omega! A preto si rozprával tie kecy, že uteká, len čo ma zbadá!“

„Povedal som niečo nesprávne?“ Hua Yong pokojne položil mobil na kuchynskú linku, zapol reproduktor a začal nalievať polievku z kapra.

„Čo by na tom bolo správne?!“

„A čo je tam nesprávne?“ opýtal sa Hua Yong. „Sekretár Gao zdrhol na záchod a už sa nevrátil – nie je to náhodou fakt, čo už pozná polka krajiny?“

Potom ešte s úplnou vážnosťou pochválil: „Shen Wenlang, tvoje odhodlanie nájsť ho za každú cenu je fakt dojímavé. Len tak ďalej! Už čoskoro sa celý svet dozvie, že sekretár Gao ti ušiel z domu aj s tvojím deckom. Bojuj! Držím palce~“

Kapitola 76

Shen Wenlang: „Máš tri minúty, okamžite mi zavolaj späť, inak si ponesieš následky.“

Shen Wenlang: „Už prešli tri hodiny. Gao Tu, si mŕtvy?“

Shen Wenlang: „Odpíš!“

Shen Wenlang: „Čo sa deje? Si v poriadku? Prečo nezdvíhaš telefón?“

Shen Wenlang: „Gao Tu! Odpíš!“

Shen Wenlang: „Čo sa stalo? Gao Tu, prosím, napíš, že si v bezpečí.“

Keď si Shen Wenlang spätne pozeral tie nekonečné správy, ktoré poslal Gao Tuovi, cítil absolútnu bezmocnosť. Na žiadnu z nich neprišla odpoveď. Všetky zmizli v tichu.

Posledné dni takmer vôbec nespál. Zadná časť hlavy ho bolela, akoby ho niekto trafil tyčou. Myslel mal zahmlenú, na čele tlak, na hrudi akoby mu poskakovalo splašené zviera.

Tri mesiace prebehli ako voda. Blížila sa jeseň — a stále žiadna správa o Gao Tuovi.

Ako keby sa vyparil z povrchu zemského. Prázdnota. Nech zhromaždil akékoľvek zdroje, nech prehľadal čokoľvek — nič.

Najskôr hľadal verejne, hlučne. Neskôr si uvedomil, že Gao Tu sa pred ním skutočne skrýva — a vtedy ho prestal hľadať verejne.

Na začiatku bol jeho plán pátrania veľmi racionálny.

Aj keby Gao Tu prerušil prácu alebo robil z domu, Gao Qing predsa nemôže prestať chodiť do školy. Shen Wenlang si teda rýchlo vyžiadal jej školský záznam — dúfal, že cez ňu nájde aj jeho.

A presne — bolo to účinné.

Po operácii sa Gao Qing takmer úplne zotavila. Vrátila sa do školy, do normálneho života.

Lenže keď sa stretla so Shen Wenlangom a vypočula si, prečo ju hľadá, táto útla Alpha dievčina, čo sa až príliš podobala na Gao Tua — sa okamžite vyplá, jej pohľad stvrdol a vystúpila proti nemu ako ostnatý drôt.

Okamžite zavolala políciu.

Udanie bolo jasné: *„Tento mužský Alpha ma dlhodobo prenasleduje.“*

Podľa zákona — mužský Alpha, čo sleduje a obťažuje ženskú Alphu = trestný čin.

Polícia v Jiangsu/Šanghaji reaguje vždy rýchlo — a aj teraz to nebola výnimka.

Oboch odviezli na stanicu a začali vyšetrovať.

Keď sa ukázalo, že šlo o nedorozumenie, Gao Qing vypovedala, no zároveň požiadala, aby ju policajti domov *odprevadili a súčasne zabezpečili, aby sa Shen Wenlang držal ďalej.*

Pod dohľadom polície bol Shen Wenlang prinútený vrátiť sa do svojho dočasného bydliska v Yi City.

Len čo ho policajti odovzdali vchodu, Shen Wenlang okamžite cez mobil diaľkovo navádzal pátrací tím — nech sledujú Gao Qing.

A sám v tej chvíli vyletel z bytu, sadol do auta a rozbehol sa za ňou.

Bol to veľmi jednoducho zariadený byt na predmestí. Shen Wenlang s červenými očami búchal na dvere pol hodiny, kým sa konečne pootvorili na malú štrbinu.

Cez bezpečnostnú mriežku stále nevidel Gao Tua, len Gao Qing, ktorá na neho pozerala s výrazom znechutenia a pohrdania.

„Čo chceš? Ty úchyl, obťažuješ a sleduješ žiačky základnej školy!“

„Kde je Gao Tu?“ Shen Wenlang úplne ignoroval jej urážky aj falošné obvinenia. Zaujímalo ho iba to, kde je Gao Tu.

„Myslíš môjho brata?“ uškrnula sa Gao Qing cez mriežku. „Mám štrnásť rokov, viem sa o seba postarať. Môj brat má svoj život. Už nebyvame spolu.“

Shen Wenlang sa s tínedžerkou nechcel naťahovať. Úzkostlivo sa nadýchol, snažil sa zachytiť čo len náznak vône tehotnej Omegy.

Pred pár mesiacmi by si ani vo sne nepomyslel, že raz bude túžobne hľadať práve vôňu Omega feromónov.

No cez mriežku sa mu do nosa predsa len vplazila jemná, čistá vôňa šalvie.

Alpha, akoby ho niekto trafil do hrude, zúrivo buchol pästou do dverí. Staré bezpečnostné kovové dvere zaštrngali. „Otvor dvere!“ zavrčal.

Gao Qing nadvihla kútik úst a odpálila ho: „Chceš ísť znova na políciu?“ Zabodla doňho pohľad a jedovatým tónom dodala: „Počula som, že si veľké zviera. Naozaj chceš skončiť na titulke novín za obťažovanie žiačok základnej školy?“

„Otvor dvere!“ Shen Wenlang už nič nepočúval. Tá známa vôňa ho privádzala do šialenstva. Bol si istý — Gao Tu je vo vnútri!

Nečakal však, že tento raz Gao Qing dvere skutočne odomkne.

Otočila poistku, odsunula zámok a odstúpila nabok. „Tak pod'. Pozri sa poriadne, otvor oči! Môj brat tu naozaj nie je! Radím ti, vzdaj to!“

Medzitým...

Kvôli tehotenstvu sa pracovné tempo Sheng Shaoyoua očividne spomalilo.

V prvých mesiacoch tehotenstva jeho reakcie neboli až také silné. Občasné zvracanie – inak jedol aj spal relatívne normálne.

Ale v posledných dňoch... začal Arašid robiť problémy.

Fyziológia mužského Alfu je úplne iná než Omegy. Značka Enigmy dokáže v tele Alfa, ktorý pôvodne nemá schopnosť plodiť, násilne vytvoriť reprodukčnú dutinu – „maternicu“.

Lenže práve preto má Sheng Shaoyou steny tejto dutiny oveľa tenšie než bežná Omega.

Šesťmesačný plod už jeho brušnú dutinu rozťahol naplno. Aj keď nemal viditeľne veľké brucho, vnútorné orgány boli stále viac vytláčané. Arašid bol neskutočne živý – občas mu malou päťou tresol zvnútra do brucha.

Jeho pohyby prišli oveľa skôr ako pri normálnych Omegách. Už niekedy po dvoch mesiacoch ho Sheng Shaoyou cítil hýbať sa vo svojom tele.

Vtedy bol Arašid maličký — občasné pichnutie, tlak, jemná bolesť v podbrušku — dalo sa to vydržať.

Až kým neprišlo šesť mesiacov a dva dni od počatia. Vtedy Arašid skoro priviedol doslova svojho otca Enigmu do hrobu.

V ten deň nebolo počasie práve priaznivé. Nad mestom Jianghu visela najdlhšia súvislá oblačnosť od obdobia slivkových dažďov.

To, že X Holdings, HS Group a Shengfang Group spojili sily pri výskume technológie génových nožníc, už dávno nebola novinka. Po neúnavnom úsilí vedcov a celého tímu z každej skupiny sa projekt dostal do fázy záverečného hodnotenia.

Po prvom hodnotiacom stretnutí — okrem zástupcu z X Holdings, ktorého poslali v mene šéfa Chang Yu, sa zúčastnili aj Shen Wenlang z HS Group a Sheng Shaoyou zo Shengfang Biotechnology — odpovedali na otázky novinárov ako vedúci skupín.

Návšteva aj rozhovor prebehli hladko. No hneď po skončení si všetci všimli, že predseda Shengfang Bio (Sheng Shaoyou) je na tom zjavne zle. Pri zostupovaní z pódia sa mu podlomili nohy. Stážista a jeho „sekretár“ Hua Yong

pohotovo vystrel ruku, pevne ho zachytil a elegantne ho odviedol dolu schodmi ako starostlivý asistent.

Počas celého podujatia si Sheng Shaoyou udržiaval slušný profesionálny úsmev, ale jeho tvár bola bledá, spotená a plná bolesti – každý reportér v prvých radoch jasne videl, že mu naozaj nie je dobre.

Keď zišiel z pódia, mal orosené čelo, stiahnuté obočie a ledva stál. Namiesto toho, aby podľa protokolu odišiel do salónika pre hostí, nechal sa Hua Yongom podprieť a odviesť priamo do auta.

Chen Pinming a vodič už stáli pripravení pred vchodom. Len čo nastúpil, firemná limuzína okamžite vyrazila smerom do nemocnice Heci.

Ako veľká autorita v medicíne, doktor Cai Hong dostal od Hua Yonga telefonát už ráno. Preto bol prichystaný a spolu s pôrodníkom okamžite vyšetrili Sheng Shaoyoua.

Stav Sheng Shaoyoua bol omnoho vážnejší, než si ktokoľvek dokázal predstaviť. „Arašid“ (dieťa v jeho bruchu) mal silu, ktorá ďaleko presahovala bežný vývoj plodu v tomto štádiu. Stačilo, aby sa trochu viac natiahol alebo prudšie pohol, a dokázal poškodiť už aj tak extrémne tenké steny reprodukčnej dutiny Alfa muža.

Pred chvíľou sa ten malý očividne až príliš „rozbláznil“ v jeho brušku – ruky a nohy pohl tak široko a prudko ako ešte nikdy predtým. Kopanec bol taký silný, že Sheng Shaoyou takmer spadol z pódia od bolesti.

Našťastie ho Hua Yong včas zachytil. Inak by následky mohli byť katastrofálne.

Sheng Shaoyou teraz ležal na vyšetrovacom lôžku, oči zatvorené, nič nepovedal.

Hua Yong držal jeho ruku, tvár mal napätú a so zadržaným dychom sa pýtal Cai Honga: „Tak čo? Ako to dopadlo?“

„Nie dobre,“ zamračil sa Cai Hong, jeho hlas bol vážny: „Jeho reprodukčná dutina je príliš tenká. A plod je nezvyčajne silný. Ak to takto pôjde ďalej, stačí aby dieťa omylom koplo do steny dutiny – a je zle.“

„Čo znamená ‚zle‘?“ pritlačil nervózne Hua Yong. „Prestaňte okolo toho chodiť – máme problém, tak povedzte riešenie.“

„Chápem, že ste nervózny,“ povedal Cai Hong pokojne. „Ale budete musieť najprv prestať panikáriť.“

„To sa vám hovorí ľahko,“ zavrčal Hua Yong a keby práve nedržal Sheng Shaoyouovu ruku, zrejme by už niekoho zmlátil.

„V medicíne máme skoro nulové skúsenosti s tehotenstvom mužského Alfu,“ pokračoval Cai Hong. „Neexistujú žiadne štandardné postupy. Ale jedno vieme určite – vaše upokojujúce feromóny pôsobia na dieťa aj na otca.“

Pri tejto vete sa Cai Hong náhle odmlčal, otočil sa a vážne sa pozrel na Hua Yonga: „To, čo teraz poviem, sa týka vašich súkromných záležitostí. Nemám v úmysle zasahovať do vášho vzťahu ani vás uraziť. Prosím, pochopte to.“

Cai Hong už pred viac ako desiatimi rokmi zažil, aký panovačný a neústupný dokáže byť Hua Yong, keď pri ňom nie je Sheng Shaoyou.

Preto, keď Hua Yong len zdvihol obočie a povedal: „Prestaň obkecávať a povedz to normálne,“ Cai Hong si len potichu povzdychol a pokračoval:

„—Presne preto som vám stále odporúčal, aby ste mali viac pohlavného styku a častejšie obnovovali druhotné označkovanie.“

Potom, úplne vecne a vedecky vysvetlil: „Reprodukčná dutina Alfa vzniká až po tom, čo Enigma feromóny preniknú do žľazy a vytvoria permanentnú značku. A podľa extrémne malého počtu dostupných medicínskych prípadov platí, že keď sa značenie Enigmou opakuje aj po vytvorení permanentnej väzby, dutina sa ďalej posilňuje a vyvíja – je odolnejšia a pevnejšia.“

Zhrnul to jednoducho: „Inými slovami – ak počas tehotenstva Enigma partner opakovane vstrekuje svoje feromóny do žľazy Alfa rodiča, pomáha tým spevňovať stenu jeho reprodukčnej dutiny. Preto je počas styku lepšie, ak ťa Hua Yong bude často hrýzť do krku. Inak povedané – aby dieťa vydržalo v dutine až do pôrodu, treba pokračovať v pravidelnom označovaní.“

Potom sa obrátil na Sheng Shaoyoua, slušne, ale priamo: „Je to v poriadku, švagor?“

„...!“

Sheng Shaoyou si inštinktívne chytil brucho, otočil hlavu a zazrel na Hua Yonga: „Tak sa mi priznaj! Nenahovoril si doktora, aby toto povedal?!“

Hua Yong celý vystrašený, so srdcom skrúteným úzkosťou, ani nedýchal: „Pán Sheng, nehnevaj sa... naozaj som ho nepodplatil.“

Vo vzduchu bola cítiť intenzívna vôňa orchideí – Hua Yongove upokojujúce feromóny boli také silné, že všetkým v miestnosti zvlácneli ramená a napätie zmizlo.

„Viem, že nemáš rád, keď ťa označujem,“ povedal Hua Yong tichšie, všetka jeho obvyklá drzosť razom zmizla. Pomaly si kľakol na jedno koleno k posteli a opatrne držal Sheng Shaoyoua za ruku: „Ale... kvôli tvojmu zdraviu by sme to mali robiť pravidelne. Dobre?“

Sheng Shaoyou si spomenul – raz ho Hua Yong uhryzol do spodnej pery a bez jeho súhlasu mu vstrekol feromóny. Na jeho krku po tom ostala malá, jemne žiariaca orchidea.

Vtedy Sheng Shaoyou – dôstojný S-triedy Alfa, ktorý by nikdy nepripustil, že si ho niekto poznačí – zúrivo premýšľal, či toho malého klamára rovno nezaškrtiť.

Nie preto, že by sa mu Hua Yongove značky hnusili. Len sa s tým nedokázal zmieriť.

A teraz, len pár mesiacov nato, ho ten malý bastard, čo mu rastie v bruchu, donútil znášať označkovanie úplne prirodzene.

Znova označiť? Do čerta! To ešte aj znie dobre!

Takéto veci sa predsa dejú medzi Alfou a Omegou v „medových týždňoch“ – ako forma intimity či flirtovania. Ktorej normálnej dvojici napadne znova okusovať žľazu, keď už majú trvalú značku?! Len šialený ABO svet si z toho spravil módny trend!

A vážne... áno – aj pri klasickom AO páre lekári odporúčajú pravidelný sex počas tehotenstva. Aby Omega dostávala dostatok feromónov a udržala stabilné hormóny, inak by psychicky skolabovala.

*Lenže on už predsa Hua Yonga počas tehotenstva mal!
Tak prečo musí počúvať, že treba ešte viac?*

Koľko úžitku mal Cai Hong z Hua Yonga, keď vážne navrhol, aby mali sex častejšie!?

Sheng Shaoyou mu neveril ani nos medzi očami, výraz na tvári to kričal.

Cai Hong si to všimol, mierne zdvihol bradu a kývol na hlavného lekára z pôrodníctva, ktorého si Hua Yong špeciálne zaplatil: „Pokračujte. Vysvetlite mu odborný dôvod.“

Riaditeľ pôrodnického oddelenia súhlasil s Cai Hongovým názorom.

Tento šedovlasý odborník bol známy tým, že je maximálne precízny, spravodlivý a má nepoškvrnenú lekársku etiku. Práve preto ho nemocnica Heci po dôchodku zobrala späť ako technického vedúceho celého pôrodníctva.

„Dr. Cai má pravdu,“ povedal pokojne a zamyslene si hladil bradu. „Navrhujem, aby sme túto úlohu kvantifikovali. Prevod na čísla je najpraktickejší.“

Krátko premýšľal a dodal: „Myslím, že minimálna norma by mala byť päť pohlavných stykov týždenne a k tomu dva opakované zásahy – teda znovu prehryznutie žľazy (secondary marking). A toto číslo musí byť dodržané ako úplné minimum. Otázka je, či to vaše telo zvládne.“

„Ja to nezvládnem,“ zamrmal podráždene Sheng Shaoyou.

„Nepýtam sa vás.“ Starý odborník sa úplne otočil chrbtom k Sheng Shaoyouovi a s maximálnou vážnosťou sa obrátil na „krehkého, jemného“ Hua Yonga: „Ste síce ešte mladý,“ povedal tónom staršieho profesora, „ale čas tlačí, úloha je náročná a pacient teraz nutne potrebuje vašu výživu. Chápem, že takáto frekvencia je pre kohokoľvek záťaž. Synak... zvládne to vaše telo?“

Hua Yong mal pocit, že naňho spadlo celé nebo plné zlatých mincí. Okamžite a s plnou vážnosťou prikývol: „Zvládnem!“

„Dobre teda.“

Aj keď rodinný príslušník bol nadšený a tvrdil, že žiadny problém nehrozí, starý odborník tomu úplne neveril. Chytil Hua Yonga za rukáv, odtiahol si ho bokom a až po tom, ako mu predpísal tri krabičky Liuwei Dihuang Wan a tri krabičky Jinkui Shenqi Wan na „posilnenie obličiek a vitality“, ho s pokojom pustil.

Kapitola 77

„Gao Tu sa mi schováva.“

„Hm.“

„Našiel som jeho sestru. V miestnosti bol jasne cítiť jeho feromón, ale jeho samotného som nevidel.“

„Hm.“

„Prečítal som celú *Príručku pre nových rodičov*. Je tam napísané, že Omegy sú počas tehotenstva obzvlášť zraniteľné a potrebujú upokojujúce feromóny Alfu. Nepotrebuje ich aj Gao Tu?“

„Myslíš, že ho niekto uniesol? Haló? Haló? Počuješ ma? Haló?!“

„Si neskutočne otravný,“ ozval sa ľadový hlas Sheng Shaoyoua na druhej strane. „Shen Wenlang, máš skoro tridsať rokov, si *stredný vek*, nie trojročné decko. Prestaň zaťažovať Hua Yonga svojimi osobnými problémami!“

„Ty si bol dieťa na staré kolená!“ vyletel Shen Wenlang. „Pred pár mesiacmi kto koho obťažoval? Hua Yong! Zabudol si? Keby nebolo mojej obrovskej obetavosti a vlastnej deštrukcie, vy dvaja by ste boli ešte stále single! A teraz sa spojte proti mne!“

„Nehovor tak s Pánom Shengom,“ prerušil ho nespokojne Hua Yong. „Sekretár Gao ťa bude obchádzať oblúkom, to som ti povedal už pred mesiacmi. Na tom nie je nič nové.“

„Ty si vedel, že vtedy v noci bol Gao Tu tá Omega! Prečo si mi to nepovedal skôr?!“

„Poslal som ti fotku, ale ani si sa neunúval ju otvoriť,“ uškrnul sa Hua Yong. „Keby som ti to povedal rovno... s tvojím mizerným EQ by si stratil nervy a odtiahol Sekretára Gao rovno ku hracím automatom na plyšáky.“

Na druhej strane nastalo ticho.

Hua Yong pokračoval: „Wenlang, berúc do úvahy, že pochádzaš z extrémne zdeformovanej rodiny, odpúšťam ti, že sa so mnou rozprávaš týmto tónom. Ale...“ jemne sa usmial, „čo sa rodín týka, sme na rovnakej úrovni. Ak však ešte raz otvoriš ústa na nášho Pána Shenga týmto spôsobom, dúfam, že Sekretára Gao už nikdy v živote nenájdeš.“

Shen Wenlang: „...“

Hua Yong prepol hovor na hlasitý odposluch, počúchal mlieko, aby trocha vychladlo, a priložil ho k perám Sheng Shaoyoua.

Sheng Shaoyou čítal dokumenty, ale dvaja blázni ho rušili tak, že už nebol schopný sústrediť sa ani na jeden riadok.

„Nechcem mlieko,“ zamračil sa a položil papier. „Hua Yong, máš dve možnosti. Buď zavesíš a ideš si ľahnúť, alebo

si vezmeš mobil a zmizneš s ním do pracovne – a tu ma už nebudeš vyrušovať.“

„Vyberám si spánok,“ zareagoval Hua Yong bez zaváhania. Žiadne hrdinstvá, žiadna empatia k Shen Wenlangovej tragédii. Zdôvodnený zásadou, že sa nenechá zlákať k zemi zamilovaným idiotom, okamžite zložil, vliezol do periny, zívól a povedal: „Idem spať.“

Sheng Shaoyou sa nahlas rozosmial nad jeho detinským správaním a zámerne sa ho spýtal: „Je čas ísť spať, však?“

Hua Yong ticho prikývol, trochu sa mu zaligotali oči a jemne, ospalo povedal: „Áno... strašne sa mi chce spať.“

„Aha.“ Sheng Shaoyou zavrel súbor, tváril sa ľútostivo a poznamenal: „Tak potom holt vynecháme úlohu od doktora.“

Pohľadom skontroloval elektronický kalendár pri posteli: „Aj tak je dnes streda a limit ste už prekročili, takže— hm.“

Skôr než stihol dopovedať, mladý Enigma – ktorý Liuwei Dihuang pilulky vôbec nepotrebuje – sa spod periny vyšplhal rovno k nemu a horúcimi, mäkkými perami mu bez varovania prekryl ústa.

Upokojujúce orchideové feromóny sa pevne ovíjali okolo omamnej vône vetvičiek a obe arómy sa miešali – ako zvädzanie a splývanie zároveň.

Hua Yong – ten „mačací“ Enigma – vykukol spod prikrývky, zúrivo sa do neho pustil a bozkával ho tak dychtivo, že Sheng Shaoyou lapal po dychu.

Lepil sa naňho ako rozmaznaná mačka – teplá, mäkká, vlniaca sa, vystierajúca bruško, aby sa jej dotýkal. Jeho pokožka bolabledoružová, priesvitná, horúca.

Sheng Shaoyou mal pery rozbozkávané do leskla, no vôbec netušil, aký nebezpečne príťažlivý je v očiach tejto „mačacej šelmy“.

Korist' sa dívala zhora s výrazom lovca. Sheng Shaoyou mu prešiel prstami po špičke brady, vychutnávajúc dotyk hladkej pokožky svojho partnera. Jemne sa usmial, oblizol si pery a povedal: „Ak to chceš, povedz to.“

„Chcem to.“ Hua Yong sa okamžite vrhol k nemu a pevne ho objal. Jeho teplé telo sa naňho pritlačilo – úprimný, otvorený, bez hanby. „Pán Sheng, chcem to.“

Je vážne bez hanby. Jeho niekdajšia hanblivosť bola len maska. Identita bola klamstvo, slzy boli klamstvo – len horúca, pulzujúca láska s teplotou tela sa nedá predstierať.

Hua Yongova ruka sa presunula späť k Alfovmu pásu, skôr ako keby ho štípala než hladila. Lekárove obavy boli úplne zbytočné. Toto bol ten „najžiadanejší predpis“ na svete.

Enigma, ktorý usilovne vyživuje svojho partnera – pod zámienkou, že dieťa potrebuje pevnejší „domov“, robí presne to, po čom túži.

Možno nespokojný so svojimi otcami, ktorí nechodili skoro spať, aby si oddýchli, ale neustále sa oddávali hádkam v posteli, sa mierumilovný malý Arašid prevrátil na svojich krátkych nohách.

Sheng Shaoyou potichu zastonal.

Spôsob, akým bol pohltený, bol mimoriadne očarujúci, jeho hlas bol nízky a chrapľavý, na čele mal pot a všetky svaly v tele mal napäté.

Ústa mal mierne pootvorené a žľazy na zadnej strane krku vyžarovali omamnú vôňu. Jeho feromónové žľazy horeli, pulzovali – a Hua Yong nedokázal odolať. Naklonil sa a pobožkal ho na zátylok, akoby bozkával samotné srdce.

„Mmmh—“

Zaťal čeľusť, aby ovládol silu, a jeho snehobiele zuby prehryzli do Alfa žľazy, ktorá nemala niesť značku. Hua Yongove pohyby by sa dali opísať ako jemné, ale dávka vstreknutých feromónov bola dostatočná.

Vysokokoncentrované feromóny sa naraz preliali do krvi a spôsobili, že Sheng Shaoyou sa nedokázal ovládnuť a prehol sa v chrbte.

Bol pevne držaný, celá izba sa plnila vôňou a Enigma sa svedomito postaral o to, aby bolo „hniezdo dieťaťa“ príjemné, bezpečné, uspokojene upokojené.

Tvár Sheng Shaoyou mala skôr tvrdé línie, no jeho pery boli plné, krásne tvarované — človek mal nutkanie ich pobožkať.

Hua Yong, ktorý si ho úplne privlastnil, bol typ človeka, ktorý robí veci okamžite, bez otáľania — na čo pomyslel, to aj urobil. Preto sa bez váhania znova sklonil a pritisol pery na jeho.

Keďže mu hluční dospelí vyrušili spánok, Arašid znova protestoval, zdvihol svoje malé ručičky a nešikovne sa natiahol..

Sheng Shaoyou potichu vydal z hrdla „wu“, no bozk bol príliš silný, aby sa dal odmietnuť, a jeho pás bol pevne stisnutý — celé telo prestávalo patriť jemu.

Šťastie bolo ako hmla — zahaľovalo vedomie a unášalo ho do výšok.

Jeho telo bolo mäkké, hlava horúca a celý bol ponorený do sladkého, teplého opojenia.

Oči ho štípali, nedokázal zadržať fyzické slzy, ktoré mu unikli z napoly prižmúrených očí.

Vedomie sa mu rozmazávalo, ani nevedel, aké nezmysly mu vychádzajú z úst.

Najprv vraj nadával Hua Yongovi a žiadal, aby počkal, potom si vraj myslel, že je príliš mierny.

Takto nezrozumiteľne, nelogicky — to uňho bolo výnimočné. Hua Yong sa vôbec neurazil. Ticho ho upokojoval, bozkával mu spánky a mierne pootvorené pery.

Ten veľký odmietal byť ticho, a ten malý bol tiež nepokojný. Obaja, otec aj syn, boli rovnako neznesiteľní.

Malý, otravný Arašid spôsoboval Sheng Shaoyou bolestivé pulzovanie v bruchu. A ten veľký ho unavoval tak veľmi, že už nedokázal ani zdvihnúť ruky.

Milovať a byť milovaný je ako droga — návyková a takmer nemožná prestať.

Hua Yong — ten, kvôli ktorému sa starý čínsky lekár obával — bol plný energie. No Sheng Shaoyou bol vyčerpaný, lapal po dychu, oči sa mu zatvárali.

Bol ako horolezec, ktorý sa zúfalo drží strmej skaly, visieť uprostred steny — nemôže hore ani dolu.

Ale zakaždým, keď chcel skončiť, padol mu na líce jemný, povzbudivý bozk — ako pierko.

Hua Yong bol odhodlaný získať všetko, čo je jeho.

Akoby bol Sheng Shaoyou posledný kus torty na svete — a on sa musel prebojovať, aby ho získal.

Krehká a tenká smotana sa roztopila a stekala na zem. Bolo to sladké, vzácne a nikdy by vás to neomrzelo.

Pot mu stekal po chrbtici a jeho pokožka bola vlhká od bozkov, ktorými sa Hua Yong pomaly posúval úsek po úseku nadol.

Aj keď jeho pohyby boli veľké, Hua Yongove bozky zostávali vždy, vždy jemné.

O jednej v noci sa Sheng Shaoyou zachmúrene postavil, držal sa za pás a bez slova odišiel do kúpeľne.

Hua Yong išiel za ním, celou cestou ho sladko oslovoval „Pán Sheng, Pán Sheng“, no napriek tomu zostal nemilosrdne zavretý za sklenenými dverami sprchového kúta.

Cez priehľadné sklo naňho nemohol siahnuť, no jeho pohľad neuhol ani na sekundu od toho, čo si tak tvrdo vydobyl.

Voda tiekla pomaly, začala na ramenách a stekala dolu po vypracovanom páse.

Hua Yong cez sklo hľadel na jeho telo. V naparenej kúpeľni mu náhle vyschlo v hrdle.

„Pán Sheng, chcete, aby som vám pomohol?“ spýtal sa.

Sheng Shaoyou sa sprchoval so zatvorenými očami. Para mu sfarbila líca dočervena, no tváril sa, že nič nepočuje.

Kým mal oči zatvorené, Hua Yong potichu otvoril sklenené dvere, s ľahkosťou si stiahol voľný župan a jemne, no neodolateľne sa naňho pritlačil.

„Ešte si neskončil?“ odvrkol mu Sheng Shaoyou a drsne ho odstrčil lakťom.

Enigmy vraj necítia veľkú bolesť — keď mu kedysi Sheng Shaoqing prebodol žľazu, takmer nič necítil. No teraz, keď doňho Alpha strčil, jemne, bolestivo sykol.

Tento zvuk zabral. Sheng Shaoyouova sila okamžite zoslabla.

Hua Yong sa nalepil ešte viac.

Tentoraz ho Sheng Shaoyou neodkopol ani neposlal preč. Len zvrátil obočie, ďalej sa sprchoval a nechal ho, nech ho objíma.

„Shaoyou,“ oslovil ho zrazu menom — jeho najobľúbenejším tónom, s pohľadom, ktorý vždy znamenal problémy.

Sheng Shaoyou sa napol. Zacítil, že bude zle.

A naozaj — Hua Yong sa k nemu ešte tesnejšie pritisol, prsty ako hady, hlas sladký ako jablko v Edene.

„Ešte raz, dobre?“ zašepkal.

Sheng Shaoyou mu chcel odpovedať nie, ale Hua Yongova „reakcia“ bola očividná. Tlačil sa naňho a hral sa na demokrata: „Dobre? Alebo nie? Hm?“

Sheng Shaoyou mal srdce aj nohy zmäknuté ako vata. Nedokázal povedať, čo je dobre a čo zle.

Zaváhal len sekundu — a už bol umlčaný bozkom.

...

Zo sprchy vyšli až po dlhej dobe. Aj hlas mal už zachrípnutý od pary a horúčavy.

S očami, nosom aj perami celými červenými vyrazil Sheng Shaoyou toho zhýralého „tyrana“ z krajiny P von z kúpeľne a zlostne povedal: „Vypadni. Ak takto budeš pokračovať, zajtra ani nedokážem ísť do práce.“

„Pôjdem za teba.“

„Čo pôjdeš za mňa? Zlikviduješ Shengfang Bio, aby sa tvoje X Holdings stalo jediným vládcom v Jianghu?“ Sheng Shaoyouho pohľad sa priostril.

Hua Yong sa mu stále poddane nechal manipulovať a jemne povedal: „Nie.“ Naozaj mu chýbal aj ten najzákladnejší kúsok hanby. Pozeral sa na Sheng Shaoyoua mäkkými očami, s tvárou tak krásnou, zraniteľnou a nevinnou, a povedal: „Nechcem pretlačiť Shengfang. Chcem pretlačiť len teba. Je veľmi pohodlné držať pána Shenga v náručí.“

Sheng Shaoyou si myslel, že nie je hanblivý, ale tento človek jednoducho nemal ani štipku studu. Hádka s ním by bola vlastným hrobom.

Tvár mal rozpálenú, tak sa radšej otočil, rýchlo si opláchol tvár, utrel sa a vyšiel von úplne nahý.

Keď sa človek sprchuje príliš dlho, pokožka sa sfarbí dočervena.

Hua Yong už bol oblečený. Krk mal rovnako ružový ako líca. Pozeral sa naňho s pohľadom plným túžby, naklonil sa a pobožkal ho na šiju, presne na miesto s vytetovanou orchideou.

„Pán Sheng je taký pekný.“

„Si bez hanby.“

Hua Yong sa spokojne usmial: „Áno. Som. Ale len pre teba.“

Nechcel nič iné.

Pretože jediné, čo chcem a po čom túžim, už držím v náručí.

EXTRA 1

„Prepáč, študent Shen, môžem ťa na chvíľu zdržať?“

Vyleštené kožené topánky sa zrazu zastavili. Shen Wenlang sa bezvýrazne pozrel na drobnú ženu, ktorá mu zatarasila cestu, a mierne sa zamračil.

„Gao Tu.“

Beta, ktorý ho nasledoval, urobil krok dopredu a s ospravedlňujúcim úsmevom povedal jemnej Omega, z ktorej bolo cítiť jazmín: „Prepáč, spolužiačka, prosím, uvoľni cestu.“

„Ale... musím sa porozprávať so spolužiakom Shenom.“ Jazmínovo voňajúca Omega sa nedala. Nazbierala veľa odvahy, aby sa vôbec odvážila osloviť Shena Wenlanga, ktorý ju ignoroval celý rok. Ako by sa teraz mohla len tak nechať odbiť?

Prešla cez chodník a úprimne povedala: „Spolužiak Shen, potrebujem len jednu minútu. Nečakám, že to bude mať nejaký výsledok. Len chcem prekonať samú seba, dobre?“

Shen Wenlang ju úplne ignoroval a dokonca ustúpil o krok dozadu. Na tvári sa mu jasne objavila nechúť.

„Gao Tu.“

Zavolať jeho meno znova.

Gao Tu bezmocne zablokoval cestu Omega, ktorá sa ešte stále snažila, a ospravedlňujúco povedal: „Prepáč, spolužiačka, ale skús radšej osloviť niekoho iného. Spolužiak Shen má veľa práce—“

„Ty si ale otravný!“ vybuchla Omega, urazená na cti. „Aj keby ma odmietol, nech to aspoň povie on sám! Kto si ty, že si dovolíš hovoriť zaňho?! Si len prekážka z rodiny Shen!“

Gao Tu onemel pod jej útokom, tvár mu pomaly zaliala červeň poníženia. „Nie som,“ zamrmľal.

„Nie? A prečo nie?“ pokračovala Omega, neschopná uniesť odmietnutie, a obrátila svoj hnev proti nemu: „Ty, obyčajný Beta, sa každý deň lepíš na S-triedneho Alfu, vraj aby si mu robil ochranu! Kto vie, čo ti beží hlavou! Stavím sa, že máš postranné úmysly! Tak je to! Chceš si privlastniť pozornosť spolužiaka Shena – a to je odporné!“

„Ja—“

„Gao Tu.“

Shen Wenlang si zakryl nos dlaňou. „Načo sa toľko vybavuješ s Omegou? Prečo ešte neodídeš? Jej vôňa je tak silná, že z nej dostanem nevoľnosť. Ak tu ostanem dlhšie, vyzvraciam sa.“

Gao Tu bol na takéto scény zo školského života pred desiatimi rokmi zvyknutý. Nestalo sa to prvýkrát – a pravdepodobne ani poslednýkrát.

Jeho život bol bez lesku – už od malička bol nútený niesť ťažobu života sám.

Gao Tu si dodnes pamätá, čo mu Shen Wenlang povedal ako prvé, keď ešte študovali: „Koľko stojí tá káva?“

Vtedy Gao Tu brigádoval ako predavač v školskom obchode. Shen Wenlang tam prišiel niečo kúpiť. Neďaleko za ním postávala skupina Omeg, ktoré po ňom poškuľovali. Mal na tvári čiernu masku a v očiach netrpezlivosť, no aj tak z neho vyžarovalo čaro, ktoré sa nedalo prehliadnuť.

Gao Tu nikdy nečakal, že sa k nemu dostane tak blízko. Niekoľko sekúnd stál pred pokladňou bez pohnutia, kým Shen Wenlang netrpezlivo natiahol ruku a ťukol mu pred očami. „Spolužiak, počuješ?“

Gao Tu sa konečne prebral a trápne sa ospravedlnil.

Shen Wenlang si odfrkol: „Ako je možné, že tu pri pokladni držia debila?“

„Nie som retardovaný,“ bránil sa Gao Tu s červenajúcou tvárou. „Len som—“

„Dost,“ prerušil ho Shen Wenlang netrpezlivo. „Som smädný a chcem si konečne dať kávu. Koľko stojí?“

Gao Tu mu rýchlo podal pohár a zaplatil zaň.

Ten sen dnes trval dlho.

Okrem školského obchodu sa mu snívало aj o veľa iných veciach z minulosti. Matka plakala, sestra stonala od bolesti, otec ho znovu žiadal o peniaze... a Shen Wenlang sa ho pýtal: „Si Omega?“

V sne bol Gao Tu unavený, obkľúčený problémami, ale aj tak zaťal zuby a odmietol priznať: „Pán Shen, nie som Omega, som Beta. Ak mi neveríš, môžeš si to sám overiť.“

Nadýchol sa tak, že jeho vôňa dorazila až k Shen Wenlangovmu nosu – a bol ponížujúco skontrolovaný.

Shen Wenlang mal vážnu tvár, zdvihol hlavu, privoňal... a potom sa zrazu nahol a zahryzol mu do zátylku.

Gao Tu sa okamžite zobudil, zabalený v prikrývke, a takmer spadol z postele. Jeho srdce bilo tak rýchlo, že mu bolo horúco, všetka krv v tele sa mu zhromaždila v hrudi a ruky a nohy mal studené. Génus bol bystrý a Gao Tu bol v šoku. Chvíľu hľadel s otvorenými očami na strop. Keď pochopil, že už nezaspí, prevrátil sa na bok a chytil mobil.

Jeho porucha feromónov sa zhoršovala zo dňa na deň. Aby zabránil tomu, že mu pri práci z ničoho nič uniknú Omega feromóny, musel požiadať o ďalších sedem dní voľna.

Shen Wenlang nebol z jeho častých absencií nadšený. Na povrchu nepovedal nič, ale vždy, keď sa Gao Tu vrátil do práce, kritizoval ho ešte prísnejšie.

„Nedokážeš sa poriadne vyčistiť a vrátiť do roboty?“

„Nie je ti hanba nechať po sebe taký silný zápach Omegy? Koho chceš zabiť?“

„Vyzeráš ako mačka v ruji.“

Po každom takomto ponížujúcom výstupe musel Gao Tu nájsť v sebe odvahu a presviedčať sám seba, aby vôbec znovu nastúpil do práce.

Tentoraz mal voľno len sedem dní – a do návratu mu zostávali už len tri hodiny.

Sedemdňové obdobie nepravidelnej horúčky priviedlo jeho telo na hranicu vyčerpania. Len čo sa postavil, Gao Tu cítil, že jeho spodná časť tela je nestabilná a lýtka sa mu slabosťou triasli.

Možno by si mal vziať ešte tri dni voľna, pomyslel si bezmocne, keď sa schúlil do periny.

Roky si neoddychol a nazbierané dni dovolenky by mu pokojne vystačili na niekoľkomesačný pobyt doma. S touto myšlienkou posunul prst k poštovej schránke, napísal krátku žiadosť o predĺženie dovolenky a odoslal ju personalistovi.

Po odoslaní listu ešte chvíľu prezeral pracovné e-maily. Gao Tu sa znovu cítil unavený, položil telefón na nočný stolík, zavrel oči a opäť zaspal.

Nevedno po akej dobe ho prebudil zvonček pri dverách. Najprv si myslel, že sa mu to zdá. Ale návštevník bol neoblomný, zvonček znova a znova prenikavo zvonil. Rýchle

cinkanie mu v sne pripomenulo požiarneho poplach. — Zabudol vypnúť plyn v kuchyni a iskry dopadli na suchú handru vedľa sporáka, čo spôsobilo požiar.

Keď sa prebral, uvedomil si, že to bolo len kvôli pocitu neistoty. Perina bola príliš tesná a nejaký podráždený návštevník nervózne zvonil pri dverách.

Na úzkom a tmavom schodisku na prvom poschodí stál Shen Wenlang a mal pocit, že mu zlyháva mozog. Ako šéf HS bol najpopulárnejším slobodným boháčom v celom meste Jianghu. Nikdy by ho nenapadlo, že jedného dňa skončí v takejto štvrti. A to všetko vďaka jeho najspoľahlivejšiemu sekretárovi – Gao Tuovi.

„Zase si berie voľno?“

Ráno si sekretár-generál z oddelenia sekretariátu takmer vytrhal vlasy, keď ho šéf zvozil, až mu strýpla pokožka na hlave. Stiahol krk a ticho vysvetľoval: „Sekretár Gao si už roky nebral voľno. Posledné mesiace síce čerpal pár osobných dní častejšie, ale tentoraz ide o práceneschopnosť. Ak mu to neschválime, nebude to správne ani citovo, ani rozumovo.“

„Práceneschopnosť?“

Shen Wenlang ráno prišiel do firmy, ale Gao Tu, ktorý sa mal vrátiť do práce, tam nebol. Nálada mu spadla na dno a výraz na jeho peknej tvári sa čoraz viac mračil.

„Čo sa deje s Gao Tuom? Raz osobné voľno, raz práceneschopnosť. Má na starosti všetku smolu tohto sveta?“

Nahnevaný šéf robí veľa chýb, preto riaditeľ sekretariátu radšej mlčal. Nakoniec vytiahol najbezpečnejšie riešenie: „Myslím, že sekretár Gao naozaj v poslednom čase vyzerá zle. A on nie je ten typ, čo by si bral voľno len tak. Ak chcete, môžem poprosiť kolegov z administratívy, aby sa naňho doma išli pozrieť.“

„Pozrieť sa naňho?“ Shen Wenlang sa zamračil. „Vyzerá zle?“

„Nie veľmi dobre, v posledných dňoch aj dosť schudol,“ povedal riaditeľ sekretariátu. „Sekretár Gao pracuje veľmi tvrdo. Takmer vždy prichádza ako prvý a odchádza ako posledný.“

Keď o ňom hovoril, stredne starý muž zmäkol. Tento človek bol ako starý vôl, ktorý len ťahá a nikdy sa nestázuje. Bez ohľadu na množstvo nadčasov nikdy nepovedal, že je unavený.

A hoci takáto pracovitosť často zostáva bez povšimnutia šéfa, jeho kolegov to privádzalo do zúfalstva. Neraz si za

chrptom priali, aby ochorel na pár dní, len aby sa atmosféra v kancelárii trochu uvoľnila.

Keď mu to riaditeľ sekretariátu pripomenul, Shen Wenlang si vybavil Gao Tuovu tvár a uvedomil si, že pôsobila bledo a podvýživene. Cítil sa, akoby ho pichla osa – nepríjemne, ostro.

Človek v takom veku... je preňho ťažké aspoň sa poriadne najesť a postarať sa o seba? Aký hlupák.

Stál pri vchode do úzkej chodby, ruky založené, netrpezlivý. Zvonil už päť minút, no z bytu sa stále nikto neozýval. Nie je doma? Alebo sa náhodou nevybral zabávať s tým pažravým Omegom?

Pri spomienke na jemný pach Omegy, ktorý občas zachytil z Gao Tuovho tela, v ňom bezdôvodne vzbĺkla podráždenosť. Skôr, než sa nad tým stihol zamyslieť, kopol do železných dverí.

Dvere sa zachveli a zarezonovali. Otvorili sa zvnútra a za starou mrežou sa objavila bledá tvár vyčerpaného muža.

„Pán Shen?“ Gao Tu prekvapene roztvoril oči, chvíľu mal pocit, že ešte sníva.

„Nevieš si nájsť normálne miesto na bývanie?“ spýtal sa Shen Wenlang podráždene. Keď ho uvidel, podráždenie mierne opadlo, no výraz mu zostal tvrdý. „Platím ti málo?

Prečo si vyberieš takýto psí brloh, kde sa nedá ani normálne žiť?“

Gao Tu sa trpko usmial. „Nebudem ošetrovať žiadnych psov.“

Aj on by rád býval lepšie, lenže vysoké mesačné poplatky za liečbu sestry Guang mu už teraz spôsobovali bolesti hlavy, nehovoriac o otcovských „žiadostiach o výživné“ na splatenie hazardných dlhov.

Keby sa oňho Shen Wenlang osobne nepostaral a každý mesiac mu neposielal dodatočný príspevok na bývanie, nemohol by si dovoliť ani tento „brloh bez psov“.

Gao Tu otvoril mrežu a pokojne povedal: „Plat, ktorý mi firma vypláca, je vysoký. Lenže musím míňať aj na iné veci. Ale keď už hovoríme o tom – čo tu vlastne robíte?“

„Personálne oddelenie mi dalo tvoju adresu,“ odpovedal Shen Wenlang. „Lenže tu sa nedá zaparkovať, tak som prišiel pešo.“

„Toto nie je miesto pre vás,“ povedal Gao Tu rozpačito a pootvoril dvere. „Počkajte chvíľu, idem sa prezliecť.“

„Gao Tu,“ zastavil ho Shen Wenlang. „Neponúkneš mi ani miesto na sedenie?“

Za Gao Tuom sa nachádzala malá obývačka s drobnými oknami a slabým svetlom, no bola čistá a starostlivo uprataná. Miestnosť pôsobila presne ako jej majiteľ – nie

luxusne, ale pokojne, spoľahlivo, s atmosférou poriadku a pokoja.

„Prepáčte,“ ospravedlnil sa Gao Tu, no pevne trval na svojom: „Doma to teraz nie je vhodné.“

Spálňa po prekonanej horúčke bola stále v neporiadku. Stačilo, aby sa Shen Wenlang priblížil o pár krokov a okamžite by ucítil skutočnú vôňu jeho tela – vôňu Omegu počas horúčky.

Gao Tu nechcel riskovať. Nemohol si dovoliť prehrať.

Po odmietnutí sa v Shen Wenlangovi znova zdvihol nepochopiteľný hnev. „Prečo?“

„Čo prečo?“

„Prečo to nie je vhodné?“

Gao Tu zostal omráčený, znížil zrak, aby sa vyhol skúmajúcim Shen Wenlangovým očiам: „Posledné dni sa necítim dobre, tak som tu nestihol upratať. Dom je veľmi bordel, a okrem toho—“

„Bývaš s tou Omegou?“

„Čo—čo?“

Akou Omegou?

Gao Tu sa zmätene pozrel na Shen Wenlanga. Nevysvetliteľný hnev druhej strany ho zmiatol. Trvalo mu niekoľko sekúnd, kým si uvedomil, že „Omega“, ktorého

spomenul Shen Wenlang, by mal byť „Omega partner“, ktorého si vymyslel.

Aby si úspešne vybavil schválenie voľna a zabránil odhaleniu, keby náhodou prišiel do práce kontaminovaný pachom Omegy, vymyslel si všeobecné ospravedlnenie pre personalistiku — „sprevádzanie partnerky počas horúčky“.

„Tá Omega s tebou tiež býva?“ Keď neodpovedal, Shen Wenlang sa opýtal znova.

Gao Tu, ktorý nebol v klamaní dobrý, sčervenel a rýchlo ustúpil o pár krokov: „Nie.“

„Nie?“ Shen Wenlang vykročil dopredu a chytil ho za zápästie.

Keď stál pri dverách, zacítil jemnú vôňu šalvie vychádzajúcu od Gao Tua.

Keď si Shen Wenlang pomyslel, že ten slabý pach pochádza od nejakej Omegy, zošedivel mu pohľad a výraz mu stuhol: „Tak čo to na tebe smrdí?“

„He?“ Gao Tu panicky zdvihol ruku a privoňal k zadnej časti dlane. Jeho tvár sčervenela a v panike spýtal: „Smrdí to?“

Shen Wenlang ho chytil za zápästie, vytiahol ho z bytu a pevne ho pritisol k stene chodby. Jeho oči sa pohybovali hore a dole, hľadeli na Gao Tuovu začervenanú tvár a mierne vypuklú kľúčnu kosť odhalenú pod jeho širokým tričkom.

Gao Tu hľadel na Shen Wenlangovu bezvýraznú tvár s doširoka otvorenými očami. Jeho výraz bol zmätený a vystrašený, ako úzkostlivý zajac vytrhnutý zo svojho brlohu.

„Vzal som si desať dní, aby som Nezabudni sa umyl, keď v budúcnosti pôjdeš von. Aká otravná je tá špinavá Omega? Zanecháva po sebe taký zápach. Silný?“

Gao Tu bol zmätený, srdce mu búšilo a oči mal červené. Snahou vyslobodiť ruku zo Shen Wenlangovho stisku sa zamračil a povedal: „To, to je moja súkromná vec, zdá sa, že do toho vám nič nie je.“

To bolo prvýkrát, čo vyjadril svoj názor tak prudko.

Shen Wenlangova ruka sa okamžite uvoľnila. „No tak, záležitosť medzi tebou a tou špinavou Omegou ma ozaj nezaujíma.“ Jeho tón bol chladný ako pohľad. Pozrel na Gao Tua zhora dole pohrdavo, akoby pozeral na chrobáka, a chladne so zdvihnutým obočím povedal: „Smrdí to. Ak si trúfneš priniesť tento pach do mojej kancelárie o dva dni, okamžite vypadni.“

EXTRA 2

Toto bolo druhé voľno, ktoré si Gao Tu vzal v tomto roku – a od posledného ubehlo sotva pol mesiaca. Náhla horúčka ho zastihla nepripraveného.

Posteľná plachta bola prepotená, telo mal bezvládne a horúčkou rozžeravené. V dôsledku rozvratu feromónov boli jeho príznaky tentoraz ešte vážnejšie než minule.

Po troch dňoch ležania doma sa Gao Tu konečne prinútil vstať a vrátil sa do práce.

Vedľajšie účinky miešania liekov proti bolesti a inhibítorov boli čoraz zreteľnejšie – telo mal ťažké, myseľ otupenú. Gao Tu, ktorý musel zo všetkých síl držať krok s firemnými elitami, bol ešte vyčerpanejší a na pokraji síl.

V porovnaní s pracovnými ťažkosťami ho však viac ubíjal tlak v srdci. Nevedel prečo, ale od jeho posledného voľna sa Shen Wenlang k nemu správal ešte horšie. Ak bol predtým len mierne puntičkársky, teraz už hľadal chyby vo všetkom. A čo Gao Tu ranilo najviac – Shen Wenlang sa k nemu správal s prekvapujúcim odporom a ľahostajnosťou.

„Vypadni.“

To bola prvá veta, ktorú Shen Wenlang vyslovil, keď sa Gao Tu po chorobe vrátil do kancelárie.

Alfa, ktorého celé mesto Jianghu zvolilo za najžiadanejšieho slobodného muža, naňho ani nepozrel a len chladne povedal: „Smrdíš. Chod' sa umyť a potom sa vráť.“

Základná vôňa Gao Tuových prirodzených feromónov bola šalvia. V porovnaní s Hua Yongovou vôňou orchidey nebola síce omamná, ale rozhodne nepatrila medzi „smradľavé“.

Keď k nemu človek, ktorého tajne miloval už desať rokov, prehovoril tak kruto, srdce mu prasklo. Niekoľko sekúnd stál vo dverách so stisnutými perami, kým našiel silu sa pohnúť, rozpačito sa ospravedlnil a pomaly cúvol von.

Gao Tu mal vždy pocit, že má v živote šťastie. Ako študent mal byť nútený odísť zo školy, pretože nemal na zaplatenie školného — no našťastie vtedy stretol Shen Wenlanga, ktorý prispieval na chudobných a talentovaných študentov.

Keď neskôr hľadal prácu, mal opäť šťastie — získal miesto v spoločnosti, kde mohol byť Shen Wenlangovi nablízku.

A prednedávnom, keď nemal peniaze na operáciu svojej sestry Gao Qing a tá bola v ohrození, zrazu sa našiel niekto, kto mu pomohol. Shen Wenlang mu potichu zaplatil všetky náklady.

Preto, hoci má Shen Wenlang ostrý jazyk a povahu ako kameň, pre Gao Tua zostáva spasiteľom.

Vždy, keď bol Gao Tu v koncoch, objavil sa Shen Wenlang — tvrdý navonok, no s mäkkým jadrom — a stál pri ňom.

Na začiatku sa Gao Tuovi páčil len preto, že bol výnimočný. Shen Wenlangova žiara dokázala zahanbiť aj tých najlepších a pre Gao Tua, ktorý bol vždy len bezmennou tvárou v dave, bol ako niečo, čo mohol len z diaľky obdivovať — a čomu sa nevedome nechal pritiahnuť.

V tom čase Gao Tu ešte netušil, že práve Shen Wenlang je tým „Dlhonohým otcom“, ktorý mu štedro pomohol. A keď sa neskôr dozvedel, že práve on bol tým dobrodincom, ktorý mu umožnil zostať na univerzite a dokončiť štúdium, veril, že Shen Wenlang je anjel.

Bol presvedčený, že mať možnosť byť pri ňom, pracovať preňho, rozprávať sa s ním — je šťastie, aké sa udeje len raz za život. A aby si to šťastie udržal, bol ochotný dať všetko.

„Sekretár Gao, vyzeráte strašne bledo.“ Keď sa blížil koniec pracovného dňa, asistent z rovnakého oddelenia mu podal čokoládu a spýtal sa so starosťou: „Nemáte nízku hladinu cukru?“

„Nie,“ odpovedal Gao Tu zdvorilo. „Ďakujem, Eric, len som zle spal a trochu sa mi točí hlava.“

„Ale na ruke máte niekoľko vpichov,“ poznamenal Eric znepokojene. „Dávali vám infúziu? Ale pri infúzii by sa predsa pichala ruka, nie predlaktie.“

„Nie,“ zaklamal Gao Tu s úsmevom. „Mal som horúčku, tak som si pár dní dával injekcie proti teplote.“

„Naozaj?“ Eric prikývol, no tváril sa vážne. „Nevyzeráte dobre. Tvár máte červenú a ste celý vyčerpaný. Ak vám ešte horúčka neustúpila, prečo si nezoberiete ešte pár dní voľna?“

Úprimne, Gao Tu to tiež ľutoval. Aspoň mal počkať, kým horúčka úplne neodzníe a vôňa nebude taká silná, skôr než sa vráti do práce.

Gao Tu, ktorého Shen Wenlang označil za „smradľavého“, sa po tých slovách neovládol a ušiel do kúpeľne, aby si dal ďalšiu dávku inhibítora.

Studená tekutina mu vbehla do žíl a páľčivá bolesť mu vytrhla z hrdla tichý ston. Sedel v úzkej kabínke, opretý o studenú stenu. Zatínal zuby, oči mal pevne zavreté a pod tenkými viečkami sa mu triasli očné bulvy od bolesti. Ťažko dýchal.

Lekár mu výslovne zakázal miešať lieky proti bolesti s inhibítormi, a tak musel jedno z nich vzdať. Vybral si bolesť.

Odkedy sa vtedy postavil za Shen Wenlanga a zniesol priamy tlak feromónov od Sheng Shaoyoua, jeho vlastné feromóny sa začali vymykať kontrole. Porucha sa zhoršovala.

Lekár z oddelenia feromónov naňho naliehal, aby zostal v nemocnici dlhšie, ale Gao Tu odmietol. Jeho sestru čakala

operácia, a on musel behať medzi nemocnicou a firmou. Nemal čas zostať hospitalizovaný.

Zatiaľ, v centrále HS Group, v kancelárii predsedu. Asistent Eric práve doniesol čerstvo pripravený čaj, no skôr, než stihol odísť, zastavil ho Shen Wenlang.

„Kde je Gao Tu?“

„Myslím, že išiel na toaletu,“ odpovedal Eric opatrne.

Počas dní, keď si sekretár Gao vzal voľno, bola Shen Wenlangova nálada očividne otrasná.

Kancelária predsedu sa premenila na „peklo“, kam sa nikto z tímu sekretariátu neodvážil vkročiť.

Každý, kto vošiel dnu, sa bál prehovoriť hlasnejšie, aby nevyrušil „besného vlka“, ktorý tam striehol, a neschytil jeho hnev.

„Bud' si berie voľno, alebo sa schováva na toalete. Nechce tu už pracovať?“

Eric mal chuť sa za Gao Tua postaviť. Chcel Shen Wenlangovi povedať, že Gao Tu je najoddanejší zamestnanec celej spoločnosti. Odkedy nastúpil, nikdy nechýbal, každý mesiac mal perfektnú dochádzku a každoročne mu zostávali nevyčerpané dni dovolenky. Ani dnes sa neulieval, len mu prišlo nevoľno, tak išiel na toaletu.

Lenže pred rozhnevaným vlkom Eric stiahol krk a neodvážil sa ani pípnuť.

Nevedel, či Gao Tu ešte vôbec chce v HS Group pracovať, ale vedel, že plat, ktorý tu dostáva, patrí k najlepším v celom odvetví. A hoci Shen Wenlang nebol práve šéf, s ktorým by sa dalo ľahko vychádzať, Eric si naozaj želal, aby Gao Tu zostal.

„Chod' nájsť Gao Tua a povedz mu, nech prestane sedieť na záchode a vysedávať tam vajcia. Okamžite nech príde ku mne do kancelárie!“

„Áno... hneď idem.“

Eric po tomto rozkaze pocítil úľavu, akoby mu niekto odpustil trest. V momente opustil kanceláriu.

Našiel Gao Tua pri dverách toalety. Jeho tvár vyzerala ešte horšie než ráno — pery mal bledé, pot mu stekal po spánkoch.

„Sekretár Gao, ste v poriadku? Prečo nejdete do nemocnice?“

„Som v poriadku,“ odvetil Gao Tu, ktorému skúsenosti s prekonávaním horúčok nechýbali. Nemyslel si, že je to tentoraz iné. Prinútil sa vzpriamiť a spýtal sa: „Čo odo mňa chcete?“

„Ah!“ Eric sa po jeho pripomenutí konečne odhodlal prejsť k veci: „Pán Shen vás hľadá.“

Gao Tuovo telo sa na chvíľu naplo, potom okamžite prikývol: „Dobre, idem hneď.“

Eric ho však váhavo zastavil, naklonil sa k nemu a potichu varoval: „Buďte opatrný. Pán Shen vás zrejme nejako nepochopil a je poriadne nahnevaný.“

EXTRA 3

Shen Wenlang sám cítil, že je v poslednom čase akýsi zmätený. Chod firmy už dávno bežal hladko — marketing aj výskum napredovali bez problémov, akcie si držali stabilnú hodnotu, práca išla od ruky.

Okrem toho, že ho Hua Yong občas zatiahol do svojich milostných hier a nútil ho hrať úlohu zápornej postavy, bolo všetko v poriadku.

Normálne by mal byť spokojný, uvoľnený, možno dokonca v dobrej nálade. Lenže z nejakého dôvodu sa Shen Wenlang v posledných dňoch cítil podráždený. Veľmi, veľmi podráždený.

Sekretariát predstavenstva v HS tvorilo šesť špičkových absolventov z Ivy League univerzít. Vedúci aj jeho zástupca mali doktoráty. Bol to najprofesionálnejší tím, aký sa dal za peniaze získať — no počas tých dvoch dní, keď mal Gao Tu voľno, Shen Wenlang zistil, že mu to nijako nepomáha.

Bez ohľadu na ich kvalifikáciu mu každý jeden z nich liezol na nervy.

Shen Wenlang bol odjakživa pracovný maniak. Pracoval od rána do noci, akoby v ňom neexistoval vypínač. Jeho

zložitá a čudná rodinná situácia v ňom od detstva vyvolala silnú túžbu po nezávislosti.

Mal až chorobnú vieru v to, že si musí vybudovať vlastný svet — vlastnými rukami, bez pomoci, bez závislosti na komkoľvek.

Roky žil v stave, keď sa nedokázal uvoľniť. Či už pri štúdiu, alebo v práci, jeho myseľ bola vždy napnutá ako struna.

Až kým nestretol Gao Tua.

Pre Shen Wenlangu bol Gao Tu naozaj výnimočný. Už dávno predtým cítil, že tento Beta k nemu prechováva hlboké sympatie. Ale na rozdiel od ostatných, ktorí sa mu snažili zaliečať, predvádzať či získať pozornosť, Gao Tu bol až prehnane opatrný.

Od študentských čias potajme robil veci, o ktorých nikto nevedel — tiché príspevky, ktoré si nikdy nepripisoval ako zásluhy.

Čo bolo zvláštne — Shen Wenlang vždy neznášal „nezištné snahy“. Pretože za nimi sa zvyčajne skrýval zisk.

Narodil sa v mocnej rodine, ktorá bola prepojená so svetom podsvetia. Prvý čínsky znak, ktorý sa naučil písať, bolo „Sha“ — zabíjať.

Od detstva mu jeho otec, Omega, opakoval jedno varovanie: „Nikdy never úsmevom.“

„Wen Lang,“ hovoril mu, „nedôveruj usmiatym tváram, nepočúvaj sladké slová. Dobré úmysly bez jasného dôvodu sú desivejšie než čisté, otvorené zlo. Tí, ktorí ťa môžu zraniť, sú tí, ktorým veríš. Bodnutie od vlastného človeka bolí najviac — a zabíja najrýchlejšie.“

Shen Wenlang mal vždy pocit, že jeho otec – Omega – bol v rodine čudný úkaz. Nikdy predtým nevidel takého silného, tvrdohlavého a zároveň nedôstojného Omegu.

Bol ako nástroj, ktorý sa nechal bez odporu používať – Alfa, ktorý si ho vôbec nevážil, s ním mohol zaobchádzať, ako sa mu zachcelo.

Medzi nimi nikdy nebolo nič, čo by sa podobalo normálnemu vzťahu.

Podľa Shena Wenlanga bol jeho otec – Omega – zároveň najsebavedomejší a najnaivnejší človek na svete. A hoci ním opovrhoval a práve kvôli nemu nenávidel všetky Omegy sveta, jedno jeho varovanie si zapamätal dokonale: „*Nikdy never usmiatym tváram.*“

Dlhý čas si Shen Wenlang nebol istý, čo sa skrýva za Gao Tuovým správaním.

Ten nemotorný Beta, ktorý mu potajomky pchal do zásuvky rôzne lacné jedlo a nápoje, a zakaždým, keď to urobil, rýchlo ušiel. Prvýkrát chytil tohto „pána Slimáka“ po hodine telesnej výchovy.

Po intenzívnom tréningu bol vyčerpaný a hladný, keď sa vrátil zo štadióna. A práve vtedy sa v zásuvke opäť objavili dva balíčky neznámej značky. Otočil ich v ruke, chvíľu si čítal zloženie a váhal, či to má zjesť alebo rovno vyhodiť.

Vtom sa spoza neho ozval tichý, teplý hlas: „Eh... to jedlo je čerstvé, všetko je zabalené, nie je to špinavé. Je škoda to zakaždým takto vyhadzovať.“

Ako študent mal Gao Tu krátko ostrihané vlasy, typické pre tínedžerov, a jeho začervenaná tvár sa takmer strácala v golieri vyblednutej modrej uniformy.

Aký gýčový outfit! Ako môže existovať taký nemotorný idiot? To bola prvá Shen Wenlangova myšlienka, keď ho uvidel.

Zdá sa, že tento Beta mal všetky svoje myšlienky napísané na tvári a svoj nesúhlas so Shen Wenlangovým plytvaním jedlom vyjadril tým najpriamočiarejším spôsobom.

„Kúpil si to? Prečo ti na tom tak záleží?“ Shen Wenlang podvedome zaútočil po kritike.

„Či som to kúpil alebo nie, plytvať sa nemá,“ odpovedal Gao Tu, tvár mu zčervenela, vystrel chrbát, no napriek nervozite trval na svojom: „Je nesprávne plytvať jedlom. Ak to nechceš, môžeš mi to vrátiť?“

„A kto ti dovolil strkať druhým do zásuvky nejaké odpadky plné prídavných látok bez ich súhlasu?“ Shen Wenlang

odhodil ryžovú guľku, rozťahol sa na stoličke, založil si ruky a s chladným pohľadom sa spýtal: „Pokúšaš sa ma otráviť?“

To bol deň, keď sa z anjela stal padlý anjel. Archanjel Michael, ktorého vnímal ako Božieho posla v snoch, sa v tej chvíli premenil na vzbúreného padlého anjela – Lucifera. Snehobiele krídla sa zatvorili a z nich sa zosypal dážď čiernych pierok, ako krdel' havranov.

EXTRA 4

Gao Tuov obľúbený Shen Wenlang bol odjakživa stelesnením klasického dobrého študenta v tom najtradičnejšom zmysle. Ušľachtilý, pracovitý, pokojný a hrdý.

Z obdivu sa stal úžas — a obraz anjela, ktorý si o ňom Gao Tu celé roky nosil vo svojich snoch, sa rozpadol v jedinej sekunde.

Gao Tu civel na svojho milovaného, ktorý pred ním stál sebavedomo, s chladnou iróniou v očiach, a akoby mu niečo zovrelo hrdlo. Nedokázal prehovoriť.

Nikdy nebol typ, čo by sa hádal. Aj keď mal pravdu, slová sa mu zasekli. V hádkach bol vždy tým, kto stál ticho — a teraz navyše vedel, že vina je naozaj na ňom. Strkal jedlo do Shen Wenlangovej zásuvky bez jeho súhlasu.

Gao Tu mal len obmedzené prostriedky. Chcel len nejako prejaviť vďaku a láskavosť voči človeku, ktorý mu kedysi pomohol. Lenže ho ani nenapadlo, že občerstvenie, ktoré si s ťažkým srdcom šetril, bude pre niekoho ako Shen Wenlang — vyrastajúceho v blahobyte — len bezcenný odpad.

Rozdiel medzi jeho predstavami a realitou bol priepastný. Stál tam zničený, neschopný reagovať.

Shen Wenlangove krásne oči a jemne klenuté obočie sa zaleskli chladnou nadradenosťou. Pohľad mal priamy, až pohrďavý — a Gao Tu sa začervenal ešte viac. Cítil hanbu. Ako malé zviera, ktoré prinesie svoju korisť, aby sa podelilo s tým, koho má rado — a ten sa mu vysmeje. Keby tušil, že to dopadne takto, nikdy by sa neodvážil vystúpiť z tieňa.

Hoci vedel, že nemá silu zvládnuť následky, aj tak sa nevedel zmieriť s tým, že Shen Wenlang chce vyhodíť ryžovú guľku, ktorú mu sám priniesol.

Keďže mlčal, Shen Wenlang sa čoskoro začal nudiť. Jemne sa zamračil a povedal chladne: „To stačí. Prestaň tu stáť, akoby ťa niekto trestal.“

Mladý Shen Wenlang pohotovo zachytil ryžovú guľku, ktorú sám odhodil, a s pohrdaním ju podal Gao Tuovi späť. „Takéto odpadky nejem. Tu máš. Nabudúce mi nič také nedávaj — len ma zdržuješ, kým to vyhodím. Otravné.“

Scéna, ktorá Gao Tua strašila celé roky v snoch, sa po desiatich rokoch zopakovala.

„Čo je to za správu? Ako môžeš stále robiť také hlúpe chyby?“ Shen Wenlang ukázal prstom na interpunkčné znamienko v dokumente a prísne sa opýtal: „Chodil si vôbec do školy? Pomýliť si základné veci ako polovičnú a plnú šírku symbolov?“

„Tento e-mail bol odoslaný v mojom mene! Chceš, aby som vyzeral ako idiot, ktorý ani neovláda interpunkciu?“

„Ja—ja som to neurobil naschvál.“

Shen Wenlang zložil tablet na stôl s hlasným tresknutím, výraz mal zhnusený: „Nedokážeš zvládnuť ani takúto maličkosť, a ešte si dovoľíš brať dovolenku, aby si sa staral o svoju Omegu? Gao Tu, myslíš si, že peniaze rastú na stromoch?“

Dočerta! To predsa vôbec nebolo to, čo som chcel povedať.

Shen Wenlang naňho útočil slovami, zatiaľ čo sa v duchu preklíнал.

Nepozval ho sem, aby mu nadával. Privolal si ho len preto, že ho znervózňovalo, keď ho nevidel.

Gao Tu stisol pery, sklonil hlavu a ticho povedal: „Prepáčte, pán Shen. Nechcel som to pokaziť.“

„Na čo sú mi tvoje ospravedlnenia?“ Shen Wenlang zaťal zuby a okamžite to oľutoval.

Gao Tu stál pred stolom s hlavou sklonenou, bledý ako stena, čelo mal pokryté potom a vyzeral, akoby sa každú chvíľu mal zrútiť.

„Čo sa ti deje?“

„Čo?“ Zmena témy bola taká rýchla, že Gao Tu na chvíľu nechápal. Zdvihol zrak, zmätene, bez výrazu.

Tento Beta nemal nijaké oslnivé črty — jeho tvár bola obyčajná, nenápadná — no mal v sebe niečo, čo priťahovalo pohľad. Bol spoľahlivý, sústredený, v práci precízny.

Aj keď mu chýbala agresivita, ktorú dnešný pracovný svet oceňuje, jeho tichá vyrovnanosť pôsobila na Shen Wenlanga upokojujúco.

Gao Tu cítil, ako sa mu striedavo dvíha teplo a chlad, a spolu s tým sa mu vrátila aj trpká spomienka na poníženie. Jeho žľazy, napäté a boľavé po inhibítoroch, pulzovali — každý úder nepríjemný, nevhodný, bolestivo pripomínajúci, kto je.

Už dlhé roky preňho bolo ťažké zmieriť sa s tým, že je Omega. Táto identita mu prinášala len problémy. Bol človek, ktorý nevedel klamať, a predsa musel stále vymýšľať odporné výhovorky, aby ju skryl.

Tak ako teraz. Nemohol Shen Wenlangovi povedať, že má horúčku, ani priznať, že sa mu točí hlava a je mu zle zo zmesi inhibítorov.

Ale Gao Tu naozaj cítil chlad. A naozaj chcel ísť domov.

Stál pred ním, pred človekom, ktorého miloval, a po chvíli ticha len ticho povedal: „Som v poriadku.“

„Tak sa spamätaj, keď si v poriadku!“ Shen Wenlang sa zamračil. „Prestaň tu chodiť, ako polomŕtvy. Firma ťa

neplatí, aby si tu dožíval! Ak sa ti nechce robiť, zober si dovolenku a choď domov k svojej Omegi, čo je stále rozpálená!“

Gao Tu počúval jeho slová, akoby mu unikali pomedzi uši — až kým nepočul vetu „*Omega, ktorá je stále rozpálená.*“

V tom sa zachvel a zamrmal: „Ja... nie som...“

„Čože nie si?“ Shen Wenlangov výraz potemnel ešte viac. „Ak ti je naozaj zle, choď domov a odpočívaj.“

„Ale tá práca—“

Shen Wenlang ho netrpezlivo prerušil a ostro odsekol: „Nie si nenahraditeľný! Firma sa bez teba nezrúti! Choď! A neukazuj sa tu, kým sa nedáš dokopy.“

Do čerta. Čo to zase hovorím? Prečo to prehánam čoraz viac?

Shen Wenlang sa vnútorne preklínal, podráždený sám sebou. Odkedy si pamätal, vyrastal v pokrivenej rodine — s chladným, vzdialeným otcom Alfou a s Omegou, ktorá sa mu bez slova podriaďovala, bez štipky hrdosti.

Z takého prostredia si odniesol len neustály pocit neistoty. Nikdy sa necítil v bezpečí, nikdy nedokázal mať emócie pod kontrolou.

No odkedy dospel, naučil sa ich skrývať. Naučil sa byť dokonalý. A málokedy dovolil, aby jeho pocity zasahovali do práce.

Podráždená, čudná stránka jeho detstva síce navonok zmizla, no v skutočnosti zostala hlboko v ňom — pochovaná pod každým falošným úsmevom a zdanlivým pokojom, ktorým sa Shen Wenlang chránil.

Až Gao Tu ju znovu prebudil. Jeho prítomnosť uvoľnila putá, ktoré ho zväzovali zvnútra.

Ten živý, dravý, nevychovaný chlapec, ktorého kedysi pochoval pod vrstvou rozumu a sebakontroly, vyskočil z kletky. Pred Gao Tuom už nebol neotrasiteľný dospelý muž v zbroji. Mohol byť svojvoľný, ostrý, nevypočítateľný. Všetky tie nálady, rozmary a výbuchy, ktoré už roky potláčal, sa pred Gao Tuom vracali.

Pretože niekde v hĺbke cítil, že Gao Tu to všetko vydrží. Že nikdy nezvyšuje hlas, nikdy sa nehnevá, nikdy neodchádza.

V niečom mu Gao Tu pripomínal jeho otca — Omegu, ktorého zabil výstrel z pištole jeho vlastného Alfu. Ale zároveň bol iný.

Ako vtedy, keď ako študent s červenajúcou sa tvárou karhal Shen Wenlanga, aby neplytval jedlom. Bol poslušný, mierny, no keď Shen Wenlang zašiel príďaleko, ozval sa ticho, pokojne: *„Toto by ste nemali robiť.“*

Tak ako teraz.

Po tom, čo mu Shen Wenlang prikázal „choď domov“, Gao Tu, ktorý doteraz mlčal, zrazu ticho prehovoril: „Či si

vezmem voľno alebo sa vrátim do práce, je moja vec. Ak ma pán Shen nechce viac vídať, môžem dať výpoveď hneď.“

Výpoveď?

V Shen Wenlangovi sa v okamihu zdvihla vlna zlosti. Ved' mu len chcel dopriať oddych! Kto mu, do čerta, povedal, že má odísť?!

EXTRA 5

Shen Wenlang netušil, že v ten deň prišiel Gao Tu do práce s výpoveďou v taške.

Neskôr, keď sa Shen Wenlangova nálada o niečo zlepšila, Gao Tu to vzdal. Nevedel odísť.

Nenávidel túto svoju váhavosť, tú nerozhodnosť, čo ho držala na mieste. Ale „mať rád“ je zvláštny pocit — akoby mal vlastnú mágiu. Aj človeka tak plachého ako Gao Tu dokázal premeniť na niekoho, kto sa nebojí strápníť. Na niekoho, kto miluje pokorne, zúfalo, až ponižujúco.

O niekoľko mesiacov neskôr však tú výpoveď predsa len podal.

„Čo urobíte, ak vaša Omega otehotnie?“

„Samozrejme, že potrat! Čo iné? Prečo sa ma počas práce pýtaš také nezmysly? Veď vieš, že Omegy nenávidím! Máš ešte niečo? Ak nie, tak vypadni.“

„Ale donútiť Omegu k potratu...“

„Nebud' vždy Omega, Omega. Neznášaš to?“

„Pán Shen, prosím vás, nehovorte stále veci, ktoré urážajú Omegy.“

„Porušujete tým ustanovenia ABO Dohody o rovnosti!“

„Čo je, Gao Tu? Si Beta a chceš ma udať za Omegu?“

...

Gao Tu by Shen Wenlanga, samozrejme, nikdy neudal. Ale keď ho počul hovoriť tak chladne — o Omegách, o dieťati, o všetkom — s tým ľahostajným, vecným tónom... V tej chvíli to v ňom prasklo.

Vtedy sa rozhodol. A naozaj odišiel.

Až dodnes Shen Wenlang nechápe, prečo Gao Tu — ten tichý, poslušný Beta, ktorý nikdy nezvýšil hlas — zrazu ukázal tvrdohlavosť, s akou by s ním nepohol ani záprah dobytká.

Nerozumel, prečo Gao Tu odišiel, tak ako nikdy nechcel pochopiť, prečo sa jeho vlastný otec, Omega, napokon rozhodol opustiť Alfú, ktorého sa držal až do smrti — a zomrel tak ľahko.

Voči Omegovi, ktorý ho priviedol na svet, cítil Shen Wenlang celý život zmätok. Nikdy si nepomyslel: *bolo by fajn, keby ešte žil.*

A voči Gao Tuovi bol ten zmätok ešte hlbší. Na jednej strane sa odmietal ponížovať, aby si udržal „priemerného“ podriadeného, no na druhej strane — nedokázal zniesť, že Gao Tu odišiel.

Za týmto účelom Shen Wenlang z knihy Bitka medzi nebom a človekom vytvoril stovky návrhov a nemohol si

pomôcť a precvičoval si ich, aj keď si po umýval riad. Ale tých pár slov, ktoré ho mali presvedčiť, aby zostal, ho znervózňovalo viac ako 10 000-slovný prejav na priemyselnom summite.

Gao Tuova rozhodnosť odísť premenila výrečného Shen Wenlanga na koktajúceho hlupáka.

„Mohol by si... mohol by si, ne... ne...“

„—Do riti!“

Shen Wenlang tresol do zrkadla, v ktorom sa naňho díval ten idiot, čo nedokáže zo seba dostať vetu.

Zbabelosť vlastného odrazu ho zahanbila a zároveň nahnevala. A keď sa hanbil, hnev vždy obrátil na Gao Tu.

Kvôli čomu mi vlastne dáva výpoveď? Kvôli nejakej Omeginej horúčke?!

Gao Tu bol po jeho boku už od čias štúdia. Ten Beta nikdy nebol spoločenský, no vždy nešikovne, s červenajúcou sa tvárou, spracovával zaňho milostné listy presýtené vôňou Omeg.

Shen Wenlang Omegy nenávidel — a Gao Tu to vedel lepšie než ktokoľvek iný. Poznal aj jeho malé, nepísané zvyky. Napríklad to, že kávu v skutočnosti neznáša, že dáva prednosť čaju, najmä bielemu — a že ho chce *variť*, nie len zalievať.

Ten pyšný Alfa mal jazyk náročnejší než väčšina Omegov. Keď išlo o čaj, dokázal presne určiť teplotu vody a čas lúhovania, a to len podľa vône, ktorú priniesol Gao Tu.

Gao Tu vedel o Shen Wenlangovi všetko.

Ale netušil, že v deň promócií tam Shen Wenlang naňho čakal.

Nemohol vedieť, že kvôli problémom s otcom sa Gao Tu nemohol na slávnosť dostať.

Shen Wenlang o tom nevedel — len stál pri dverách učebne, čakal, až sa sála vyprázdni, a nakoniec odišiel sám. Rozzúrený.

Do riti, ten úbožiak! Dokončil školu, ale nemá ani mobil! Keď som mu ho kúpil, odmietol ho. A teraz, keď sme sa rozlúčili, ako sa mám s ním spojiť?

Rok po tom, čo sa prerušil kontakt.

Shen Wenlang zbadal jeho tvár — na stene „Výnimočných zamestnancov“ v oddelení ľudských zdrojov svojej vlastnej spoločnosti. V tej chvíli mu úplne vyplo.

„Presuňte tohto človeka do sekretariátu,“ povedal. „Chcem ho vídať v kancelárii každý deň.“

Nech to odmieta akokoľvek priznať, Shen Wenlang si už dávno odvykol od dní, keď Gao Tu nebol po jeho boku.

Aby si ušetril nepohodlie, po Gao Tuovej výpovedi zvolil logiku *čo oči nevidia, to srdce nebolí*.

Preto ho preložil mimo svoju kanceláriu — aj keď to oľutoval hneď, ako príkaz vyslovil.

Lenže späť už cúvnuť nemohol. Aby si zachoval tvár, trval na preložení. Vzdal sa dokonca súkromnej kúpeľne v kancelárii a začal schádzať dolu — do spoločných toaliet, pod zámienkou, že je to „praktickejšie“.

Tam si všimol, že Gao Tu v poslednom čase chodí do kúpeľne podozrivo často.

Najprv mal Shen Wenlang podlý nápad — myslel si, že Gao Tu sa v čase pred výpoveďou „chytá na peniaze“. Že len predstiera, že ide na toaletu, aby si v skutočnosti hľadal novú prácu.

Lenže po tom, čo ho párkrát nenápadne sledoval, zistil, že sa mýlil.

Gao Tu vyzeral, akoby trpel zápalom žalúdka — často sa v kúpeľni zohýbal nad umývadlom a zvracal.

Ten obraz mu zovrel hrud'. Akoby mu vo vnútri horel oheň, ktorý nemohol uhasiť.

Shen Wenlang nebol typ človeka, ktorý by podliehal úzkosti. Bol racionálny, schopný, vedel si poradiť. No hoci mal dostatok prostriedkov, ako si udržať užitočných ľudí, pri Gao Tuovi — ktorý sa rozhodol odísť — zrazu nevedel, ako na to.

Vždy si myslel, že Gao Tu je iný. Nie ako ostatní.

Až do toho dňa.

Vtedy, keď sa opäť „náhodou“ vybral na toaletu a potajomky ho nasledoval, začul rozhovor.

„Po tom, čo odídem, sa musíš viac snažiť,“ povedal Gao Tu s úsmevom mladému Omega. „Eric, odteraz budeš pripravovať čaj pre pána Shena ty. Ale radšej mu ho nenes osobne. Pošli sekretára Hua, pán Shen ho má zjavne veľmi rád.“

Hlupák! Koho by zaujímal ten teatrálny Enigma, čo sa tvári ako krehká obeť?

Keby mu ten malý šialenec na začiatku podnikania neurobil obrovskú službu, Shen Wenlang by sa nikdy nedal zatiahnuť do tej frašky „*násilnej lásky medzi prezidentom a jeho milencom*“.

„Čože?“ Omega menom Eric sa zatváril, akoby práve zjedol niečo odporné. Napriek tomu však nezabudol popichnúť: „Sekretár Gao, naozaj ste sa rozhodli odísť?“

„Áno,“ odpovedal Gao Tu a znovu sa usmial.

Ten úsmev Shen Wenlanga dorazil.

Do riti! Celé dni sa usmieva na iných Omegov! Niet divu, že sa zaplietol s tehotnou Omegou! Skazený Beta! Bez hanby a bez chrbtovej kosti!

Chcel odísť, ale túžba vedieť, čo Gao Tu povie ďalej, bola silnejšia.

Zostal, pritisnutý k stene, a počúval.

„A čo ak by vás pán Shen osobne chcel prehovoriť, aby ste zostali?“ spýtal sa Eric. „Vyzerá to, že si vás naozaj váži.“

Gao Tu sklonil hlavu. Shen Wenlang nevidel jeho tvár, len dlhé ticho, po ktorom sa ozval tichý, zamatový hlas:

„Nie.“

Čo NIE?!

Shen Wenlangovi stuhol chrbát, prsty sa mu zatli do steny. Mal chuť vyletieť von a zrevať naňho, ale zadržal sa a počúval ďalej, zadržiavajúc dych.

„V skutočnosti má okolo seba dosť schopných ľudí,“ pokračoval Gao Tu. „V porovnaní s nimi... sú moje schopnosti priemerné. Už dlho som vyčerpaný z toho, ako sa snažím držať ich tempa.“

Prosím ťa! Dnes už aj školáci vedia, že peniaze sa nezarábajú ľahko a hovno sa neje s chuťou! Každý je unavený, keď chce taký plat ako ty!

Do riti!

Aj ja som unavený!

Shen Wenlang zareval v duchu, až sa mu napli žily na krku.

„Ah? Ale čo potom bude s pánom Shenom?“ spýtal sa Eric s teatrálnou ľútosťou. „Mám pocit, že keď odídete, v sekretariáte už nebude nikto, kto by sa oňho vedel postarať.“

„Ale áno,“ odpovedal Gao Tu. Zdvihol tvár — výraz mal zvláštny, úsmev, ktorý nebol úsmevom, pery napoly zdvihnuté, akoby sa ich snažil udržať v pokoji. „Neboj sa,“ pokračoval po chvíli ticha, „má po boku sekretára Hua. Určite bude v poriadku.“

Určite?! Si si istý?!

Shen Wenlang zaťal zuby tak silno, že ho zaboolela sánka.

Sekretár Hua, sekretár Hua! Ako by s ním mohlo byť všetko v poriadku?! Ten človek je chodiaca katastrofa, nie riešenie!

Naozaj si Gao Tu myslí, že ten zamilovaný blázon sa bude celý život hrať na jeho asistenta?

Ak má byť na Hua Yonga odkázaný navždy, tak to radšej zavrie firmu a vráti sa domov — aj keby mal čeliť Alfovi, ktorý vlastnoručne zastrelil jeho otca!

„Sekretár Hua nie je ako vy,“ ozval sa Eric, ktorý, prekvapivo, mal aspoň trochu rozumu. Mierne sa zamračil a povedal Gao Tuovi: „Myslím, že pán Shen je na vás skôr... duševne závislý. Sekretár Hua... no, ťažko povedať, ale myslím, že pán Shen má radšej vás ako jeho.“

Gao Tu sa opäť trpkosť usmial.

Má ma rád?

Ticho si povzdychol.

Srdce mu stiahla ostrá bolesť, akoby ním prešla elektrina. Znovu sa mu zdvihol žalúdok, ale potlačil to.

Namiesto toho predstieral, že sa uvoľnene uškrnie, a zo žartu odvetil svojmu dobre mienenému, no naivnému kolegovi: „Načo je to dobré, že ma má rád? Neprišiel som sem pracovať preto, že ho mám rád. Iba ak by mi dal desať percent akcií, potom by som možno zvážil, že zostanem.“

Eric na chvíľu zmeravel — a potom sa rozosmial, bezmocne a úprimne.

„Nečakal som, že aj vy, sekretár Gao, viete žartovať.“

EXTRA 6

Desať percent akcií HS Group?

Minule hovoril pätnásť!

Zbláznil sa?!

Shen Wenlang zovrel čeľusť a zrýchlil krok, aby odtiaľ vypadol. Nebolo to prvýkrát, čo Gao Tu pred odchodom naznačil, že by zostal — ak by mu pridelil podiel vo firme.

„Načo je to dobré, že ma má rád? Neprišiel som sem pracovať preto, že ho mám rád.“

Tie slová zasiahli Shen Wenlanga rovno do srdca. Ako šíp, ktorý sa nezabodne len do tela, ale aj do hrdosti.

A on, človek, ktorý si už takmer zvykol stáť za dverami kúpeľne a počúvať cudzie rozhovory, si teraz pripadal ako absolútny úchyl. Nie len idiot, čo koktá — ale aj úchylný špeh.

Raz pätnásť percent, inokedy desať. Koľko, do čerta, akcií potrebuje ten prekliaty Beta, aby zostal?!

Pri tej myšlienke sa Shen Wenlang zarazil — s hrôzou si uvedomil, že o tom vážne premýšľa.

Do riti! Zbláznil som sa? Naozaj uvažujem o tom, že by som mu dal časť podielu firmy? Sekretárovi?!

„Myslíš, že sekretár Gao minule povedal, že chce pätnásť percent, aby zostal, a teraz desať?“

„Hm.“

„A prečo, podľa teba?“

„Preto sa pýtam teba! Dočerta! Nie si ty ten, čo rozumie vzťahom? Tak mi daj aspoň nejakú rozumnú radu!“

„Wenlang,“ ozval sa jemný hlas Hua Yonga — ten hlas, ktorý jeho milovaného Alfu kedysi navždy poznačil. Bol v dobrej nálade, pokojný, zhovievavý, akoby mu ani neprekážala jeho podráždenosť.

„Napadlo ťa vôbec, že sekretár Gao Tu možno len žartoval?“

„Vtip?“ Shen Wenlang tomu ani na okamih neveril. „Čo je na tom smiešne? A vôbec — Gao Tu nikdy nežartuje.“

„To len s tebou,“ odvetil Hua Yong pokojne. „Len preto, že s tebou nežartuje, ešte neznamená, že sa tak nespráva k iným —“

„Nežartuje so mnou, ale flirtuje s ostatnými?!“ Shen Wenlang vybuchol. Jeho hlas sa zdvihol, ostrý ako rev vlka, ktorému niekto vytrhol fúzy. „Čo má ten idiot v tej hlave, do pekla!“

Hua Yong si odtiahol telefón ďalej od ucha. Ako Enigma mal sluch niekoľkonásobne citlivejší než obyčajný Alfa, a Shen Wenlangov rev mu trhal bubienky.

Znechutene si pošúchal ucho a odfrkol: „Kričíš ako reproduktor na najvyššom výkone. Niet divu, že ťa sekretár Gao nemá rád.“

„Kto hovorí, že chcem, aby ma mal rád?!“

„Ak to nechceš, tak prečo mi stále voláš?“

„Nemôžem sa zaujímať o teba?!“

„Och, ďakujem za starosť,“ Hua Yong sa usmial tým svojím typickým, ľahko posmešným tónom. „Ale skôr by si sa mal postarať o seba. Tu ide všetko výborne. Snažím sa, a čoskoro sa budeš môcť zúčastniť mojej svadby s pánom Shengom. Tešíš sa?“

Teším sa na hlavu tvojej matky!

Shen Wenlang, ktorý práve dostal poriadnu dávku „sladkej lásky“, tresol telefón späť na stôl skôr, než ho Hua Yong stihol nakrmiť ďalšou dávkou sentimentu.

Chytil šálku po pravej ruke, napil sa čaju a s kamennou tvárou stlačil vnútornú linku. „Nech niekto vojde.“

O chvíľu sa dvere otvorili a dnu vstúpili dvaja vedúci — zo sekretariátu a z oddelenia asistentov. Obaja vyzerali, akoby kráčali na popravisko.

„Pán Shen, stalo sa niečo?“

„Obchodné oddelenie má voľno, aby oslávilo úspešné zasnuby hlavného akcionára, takže vy máte dnes voľno tiež! Ako je možné, že čaj, ktorý ste pripravili, chutí tak strašne?!“

„Dal som ho pripraviť podľa príručky, ktorú spísal sekretár Gao,“ povedal nervózne vedúci oddelenia. „Sekretár Gao dnes dokonca dobrovoľne ostal pracovať nadčas a je dole v kancelárii sekretariátu. Mám ho zavolať hore?“

„Netreba!“ Shen Wenlangov tón ešte viac ochladol. „Bez neho neviete ani pripraviť čaj? Načo vás tu potom držím?!“

„Prepáčte.“

Vedúci oddelenia asistentov rýchlo prikročil, vzal šálku a ponáhlal sa von. „Urobím novú, nech ochutnáte.“

„Netreba.“

Shen Wenlang sa zamračil a obrátil sa na druhého: „Ako pokračuje odovzdávanie Gao Tuovej práce?“

„Sekretár Gao to práve triedi,“ povedal vedúci sekretariátu, ktorý s ním mal dobrý vzťah a okamžite sa snažil upokojiť situáciu. „Nemusíte sa báť, pán Shen. Sekretár Gao je vždy dôkladný — všetko odovzdá v poriadku, aj keď odchádza.“

„Áno,“ pridala sa vedúci asistentov. „Keď odchádzal z riaditeľskej kancelárie, nechal aj zoznam vašich zvykov a preferencií. Je tak podrobný, že sú v ňom dokonca vaše lieky, všetko presne rozpísané. Tieto veci pritom vôbec nepatria do jeho pracovnej náplne, ale pre nás sú veľmi užitočné.“

V celej firme predsa každý vedel, že sekretár Gao bol šéfom miláčik.

Okrem pracovného času sa naňho Shen Wenlang spoliehal aj v súkromí — dokonca ho brával na súkromné podujatia.

Počas každodenného popoludňajšieho odpočinku smel do jeho oddychovej miestnosti vstúpiť iba Gao Tu. Hovorilo sa, že sa poznajú už desať rokov.

Lenže už samotný Gao Tuov pracovný prístup bol dostatočný dôvod, aby ho kolegovia nemali radi. Jeho plat nebol najvyšší v spoločnosti, no pracoval najviac zo všetkých — o tom nebolo pochyb.

V porovnaní s jeho neúnavnou usilovnosťou vyzerali všetci ostatní „pracovití“ zamestnanci ako lenivci.

Napriek tomu sa nikto neodvážil otvorene mu to vyčítať — Shen Wenlangova výnimočná dôvera a blízkosť voči nemu odrádzala všetkých od konfrontácie. Hoci si mnohí v duchu želali, aby tento *„neúnavný démon v pohotovosti 24/7“* konečne prestal preháňať, navonok s ním udržiavali priateľské vzťahy.

A teraz, keď Gao Tu odchádzal, ani táto vynútená priazeň sa len tak nerozplynula.

Keď prvýkrát oznámil, že dáva výpoveď, sekretariát aj asistenčné oddelenie sa v duchu tešili. Konečne mali pocít, že sa zbavia človeka, ktorý svojím tempom zahanboval všetkých ostatných.

Lenže radosť netrvala dlho.

Odkedy Gao Tu presunul kanceláriu dolu, Shen Wenlang vybuchoval čoraz častejšie. Chodil s tvárou, akoby mu svet dlhoval peniaze, a náladu mal takú, že sa pri ňom všetci radšej vyhýbali pohľadom.

Predtým, keď sa šéf rozčúlil, nadával len sekretárovi Gao. Ale teraz, keď sa jeho „hasič“ presunul preč, zúrivý drak začal chrliť oheň na všetkých.

Manažéri obchodných oddelení sa v posledných dňoch radšej plazili so stiahnutým chvostom, a asistenti, sekretárky či osobní pracovníci sotva dýchali.

Aby dokázal, že si svoju prácu plní, asistent rýchlo vytiahol zoznam „Gao Tuových poznámok“ o šéfových zvykoch a položil ho na stôl. „Toto sme zreorganizovali podľa pôvodnej verzie, ktorú pripravil sekretár Gao,“ povedal, a keď zbadal Shen Wenlangov výraz, opatrne dodal: „Sekretár Gao je mimoriadne precízny. Hoci musel odísť z osobných dôvodov, váži si vás.“

„Naozaj?“ Shen Wenlang sa stále tváril mrzuto, no čelo sa mu trochu uvoľnilo.

Pohliadol na hodinky — bolo tesne po šiestej. Sekretariát končil o 17:30, ale Gao Tu zvyčajne zostával v práci ešte aspoň hodinu. Ak ho chcel vidieť, teraz bola najlepšia chvíľa.

Stačilo ísť k výťahu, možno by ho stretol. A ak nie, mohol ho počkať dole v hale — do desiatich minút sa tam určite objaví.

Shen Wenlang odsunul stoličku a vstal. „Gao Tu roky riešil množstvo vecí. Chcem sa presvedčiť, že je všetko v poriadku —“

„Všetko som odovzdal.“

Tichý, teplý hlas sa ozval od dverí.

Shen Wenlang strnul a otočil sa.

V dverách stál Gao Tu. Tvár mal bez výrazu, no v očiach sa mu zračila bolesť, ktorú Shen Wenlang zreteľne videl.

„Pán Shen,“ prehovoril pokojne, „všetky dôvernÉ údaje som odovzdal podľa plánu. Čo sa týka vašich osobných informácií — vrátane, ale nie výlučne, hesla k domovu a prístupu do osobnej pošty — tie odovzdám novému asistentovi alebo sekretárovi.

Ak by ste sa napriek tomu necítili pokojne, môžem podpísať dodatočnú dohodu o mlčanlivosti. Bude platiť po celý život.“

„Nie... tak som to nemyslel.“

Gao Tuov hlas zostal pokojný, vecný, bez náznaku emócie — no práve tá chladná profesionalita, s akou hovoril, znepokojila Shen Wenlanga viac než čokoľvek iné.

„Ja som nechcel—“

„Pán Shen,“ prerušil ho Gao Tu. Bol tichý, no neústupný. Neprijal jeho výhovorky ani náznaky ospravedlnenia. Hovoril s pokojom, ktorý v sebe niesol odstup: „Zmazal som aj NFC prístup k vašej oddychovej miestnosti. Postup na zmenu hesla pošlem novému sekretárovi. Ak už nič nepotrebuje, odídem z práce.“

„Počkaj!“ Shen Wenlang vykrikol, vykročil k nemu — a skoro sa potkol o koberec pri stoličke.

Zo slušnosti sa Gao Tu zastavil, otočil sa a cez okuliare sa naňho pozrel chladným, zdržanlivým pohľadom. „Ešte niečo?“

„Ja len...“ Shen Wenlang sa nadýchol, akoby zvažoval, či má právo pýtať sa na súkromie niekoho, koho celý čas len komandoval. „Je tvoja sestra už na tom lepšie?“

Gao Tu zjavne nečakal, že to spomenie. Zostal na okamih zaskočený — a potom sa pousmial. Nie radostne.

„Ďakujem za starosť,“ povedal ticho. „Za operáciu, ktorú ste zaplatili, sa vám čo najskôr odplatím. Ospravedlňujem sa, asi to nebude hneď — bude to trvať.“

Zdvihol pohľad a pozrel sa naň s pokojom, ktorý bol takmer nežný. „Vážim si, čo ste pre mňa urobili. Ďakujem, pán Shen.“

Ten Beta pred ním mal oči, ktoré dokázali Shen Wenlanga vyviesť z rovnováhy.

Neboli nijako výnimočné, no pohľad v nich mu stiahol hrdlo. Tvár obyčajná, dokonca unavená — a predsa tie jasné oči a plné pery pôsobili tak, že Shen Wenlang cítil, ako mu vysychá v ústach.

Gao Tu zrejme nespál — pod očami sa mu črtali tmavé kruhy, pleť mal bledú, unavenú. Tá krehká únava v ňom vyvolala zvláštny, nepochopiteľný stisk v hrudi. Nevedome k nemu spravil krok.

Gao Tu však cúvol. Rýchlo, prudko — ako človek, ktorý nechce dovoliť ani náznak blízkosti.

Mierne sa uklonil, slušne, no stuhnuto. „Ďakujem vám za všetko, pán Shen. Všetko, čo ste mi požičali, vrátim.“

EXTRA 7

[ABO Development Bank]

Váš účet č. 9998 prijal 19. júna o 21:12 splátku od Gao Tua vo výške 21 000 RMB.

Aktuálny zostatok: 19 825 578,57 RMB.

V okamihu, keď Shen Wenlang dostal túto správu, sa mu v tele rozliala prázdnota.

Od samého začiatku, odkedy Gao Tuovi pomohol, ho ani raz nenapadlo, že by tie peniaze mal niekedy vrátiť.

Keď sa po rokoch znovu stretli, Gao Tu mal okrem práce v HS aj víkendovú brigádu. Každý víkend preto odpovedal na správy neskoro.

A Shen Wenlang, ktorý nikdy nemal, o čom písať, no vždy mal potrebu niečo mu napísať, si postupne vytvoril zvláštny zvyk — „vymáhať dlh“ vždy cez víkend.

Vtedy sa dozvedel, že Gao Tu si privyrába v bare. Na druhý večer mu Beta sám navrhol, že prepis dlžobný úpis, aby to bolo oficiálne.

Shen Wenlang si ten večer pamätal do detailov. Bola sobota. Večeral s biznis partnermi v reštaurácii blízko baru.

Kvôli dopravnej uzávere musel šofér prísť poňho k inému vchodu, takže musel prejsť krátku uličku.

Tam, pri zadnom vchode baru, ho zbadal — Gao Tua. Fajčil.

Bolo to po prvýkrát, čo zistil, že Gao Tu vôbec fajčí.

Pod žltým svetlom pouličnej lampy vyzeral jeho profil pokojne a krásne. Ramená široké, pás úzky, na sebe tmavú pracovnú zásteru. Mierne sklonená hlava, medzi prstami biely filter, ktorý sa dotýkal jeho mäkkých pier. Potiahol, pery sa jemne otvorili a vydýchli sivastý dymový krúžok, chladný a osamelý.

Stál len pár krokov od konca uličky, a predsa sa Shen Wenlangovi zdal nekonečne vzdialený.

Tá štvrť bola jednou z najhorších častí Jianghu — plná barov, špinavých zadných dvorov, bitiek a pokušení.

Na druhé ráno, po noci bez spánku, nechal Shen Wenlang oddelenie HR rozoslať nové interné nariadenie: *„Zákaz akýchkoľvek externých brigád pre zamestnancov HS Group.“*

O niekoľko dní neskôr mu telesný strážca, ktorého poslal bar sledovať, oznámil, že Gao Tu z práce v bare odišiel. Odvtedy Beta nikdy neodpovedal na správu neskoro — ani počas voľných dní.

Shen Wenlang si vtedy naivne myslel, že ak mu bude pravidelne zvyšovať plat, už nikdy nebude musieť vidieť ten vyčerpaný, stratený a bezradný výraz v jeho tvári pod pouličným svetlom.

Myslel si, že ak mu poskytne „primeraný“ plat — ani príliš vysoký, aby neskazil jeho povahu, ani príliš nízky, aby sa nemusel trápiť so životom a so sestrinou liečbou — Gao Tu sa už nikdy nepostaví do cudzieho svetla, kde by naňho pozerali opití Alfi a Beti s chtivými očami.

Myslel si, že tým ho udrží pri sebe.

Navždy.

Z vďačnosti, kvôli peniazom, alebo — čomukoľvek.

Lenže v deň, keď Gao Tu bez zaváhania dokončil odovzdanie práce a odišiel z HS Group, Shen Wenlang pochopil, že sa mýlil.

Odvtedy hľadal výhovorky, aby mu písal. Najprv nevinne — otázky, pripomienky, „len tak“. Gao Tu spočiatku odpovedal často.

No ako sa Shen Wenlangova nálada zhoršovala a správy boli čoraz ostrejšie, odpovede prichádzali zriedkavejšie.

Teraz už uplynuli tri dni, odkedy odpovedal naposledy. Odvtedy sa celý chat zmenil na monológ. Na dlhý, trápny zoznam správ, v ktorom hovoril len jeden človek — Shen Wenlang.

16. jún, 11:22

HS Shen Wenlang: „Kde si dal môj pár čiernych manžetových gombíkov?“

16. jún, 11:37

Tututu: „V druhom zásuvkovom priečinku zľava, v skrini v oddychovej miestnosti.“

16. jún, 11:38

HS Shen Wenlang: „Oh, ďakujem.“

16. jún, 11:41

Tututu: „Nemáš za čo.“

16. jún, 22:43

HS Shen Wenlang: „Gao Tu, kedy sa konečne oženiš s tou Omegou, čo má každý deň horúčku?“

16. jún, 22:55

Tututu: „Prepáčte, to je moja súkromná vec.“

16. jún, 22:55

HS Shen Wenlang: „Aká súkromná vec? Len som sa spýtal na dátum svadby, prečo si taký precitlivený? Súkromie? Ako vyzerá tvoja Omega? Máš fotku? Pošli mi ju.“

16. jún, 22:57

Tututu: „Prepáčte, nemám.“

16. jún, 22:57

HS Shen Wenlang: „Kto už dnes nemá fotky! Gao Tu, odkedy si taký lakomý?“

17. jún, 01:12

HS Shen Wenlang: „Haló, si tam?“

17. jún, 01:13

HS Shen Wenlang: „Gao Tu, prestaň sa hrať na mŕtveho!“

17. jún, 01:14

HS Shen Wenlang: „Prečo tak chrániš nejakú Omegu?
[Nôž]“

17. jún, 01:15

HS Shen Wenlang: „????????????????????“

17. jún, 01:39

HS Shen Wenlang: „Hej. Ozvi sa! Spíš?“

17. jún, 01:40

HS Shen Wenlang: „Tak mi odpíš, keď sa ráno zobudíš.“

17. jún, 01:41

HS Shen Wenlang: „Dobrá noc.“

17. jún, 01:41

Správa bola stiahnutá. (Stiahnutá predošlá správa „Dobrá noc“.)

Ak sa človek posunie nižšie, obsah je ešte trápnejší. Sám Shen Wenlang mal pocit, že sa správa ako mentálne neschopný, ktorý nevie ovládať vlastné emócie. Len čo si však spomenul, že Gao Tu chce dať výpoveď kvôli nejakej Omegou, opäť mu vrela krv.

Cítil hnev, úzkosť, a tlak na hrudi, akoby mu na nej ležal obrovský balvan. A keď si predstavil, že Gao Tu neodpisuje preto, lebo je s Omegou, mal pocit, že sa dusí.

19. jún, 09:17

HS Shen Wenlang: „????????????????????“

19. jún, 09:19

HS Shen Wenlang: „Gao Tu, odpíš!“

19. jún, 09:37

HS Shen Wenlang: „Ak mi neodpíšeš, tak mi už neodpíš nikdy!“

19. jún, 09:38

Správa bola stiahnutá. (Stiahnutá predošlá správa.)

19. jún, 09:39

HS Shen Wenlang: „Už sa mi nikdy neozývaj! Kto by sa aj staral!“

19. jún, 09:40

Správa bola stiahnutá. (Stiahnutá predošlá správa.)

19. jún, 21:09

HS Shen Wenlang: „Gao Tu, čo je s tými peniazmi, čo mi dlžíš? Nechcel si ich vrátiť čo najskôr? Prečo si ešte neposlal nič?“

19. jún, 21:10

HS Shen Wenlang: „Gao Tu, nechceš to predsa odvolať, však?“

O dve minúty neskôr telefón konečne zapípal. Shen Wenlang, ktorý bol celú noc rozladený, náhle ožil. Rýchlo schmatol mobil a otvoril WeChat. Žiadna odpoveď.

Namiesto toho — SMS správa.

Otvoril ju. A jeho srdce vynechalo úder. Krvný tlak mu vystrelil až k dvesto.

Nebola to odpoveď. Bola to notifikácia o vklade.

Gao Tu mu peniaze, ktoré mal splatiť až o mesiac, poslal vopred.

Hnev bol ako prskavka namočená vo vode — iskry síce šľahali po knôte, ale nezachytili plameň. Len to zasyčalo, zadusilo sa a ostal po tom prázdny, páľčivý pocit v hrudi.

„Pôjdem sa pozrieť na Sheng Shaoyoua,“ zamrmlal Shen Wenlang po chvíli ticha, keď mu Gao Tu stále neodpísal. Postavil sa zo sedačky a prehovoril sám k sebe: „Vyzerá to, že v nemocnici Heci si ešte pár dní poleží. Napokon, je to Hua Yongov partner — a keď je zranený tak vážne, bolo by nevychované neukázať sa tam častejšie.“

Nechal si zohnať misku rybacej polievky z novootvorenej „hviezdnej“ reštaurácie, o ktorej všetci písali na internete. Jedlo niesol osobne.

V izbe sa však dlho nezdržal. Stačilo pár minút a mal dôvod odísť — polievka, ktorú priniesol, zrejme obsahovala priveľa prísad. Sheng Shaoyou po pár dúškoch zbledol a začal vracať.

Hua Yong naňho pozrel. Pohľad mal ostrý, chladný ako nôž.

Shen Wenlang si v duchu zanádal — *skvelé, teraz ma bude ten malicherný Enigma nenávidieť do konca života* — a okamžite si našiel výhovorku, aby sa stiahol.

Po „návšteve pacienta“ teda zamieril k východu. Ale jeho telo akoby sa rozhodlo inak. Skôr než si to uvedomil, stál na poschodí, kde ležala Gao Qing.

Chodil pred jej izbou hore-dolu, váhal. V tejto hodine už určite spala. Ale ak ju nepôjde pozrieť... ako potom uvidí Gao Tua?

Kým sa rozhodoval, dvere sa otvorili. Gao Tu vybehol z izby bledý ako stena a ponáhlal sa priamo do kúpeľne.

Verejné toalety na tom oddelení boli spoločné pre pacientov všetkých ABO kategórií.

Shen Wenlang niekoľkokrát urobil krok dopredu — a zakaždým cúvol. Nakoniec zostal stáť pred dverami.

Bol tak blízko, že by mu stačilo natiahnuť ruku. Ale netušil, čo by povedal, keby sa ich pohľady naozaj stretli.

Prvýkrát v živote sa cítil bezmocný a trápny. Nič nevedel urobiť — len stáť ako potrestaný žiak pred dverami, netrpezlivo čakať.

No Gao Tu sa dlho neukazoval. Namiesto neho prišiel hovor od Hua Yonga — s hlasom, v ktorom sa miešala radosť a rozkaz. Oznamoval, že Sheng Shaoyo je tehotný.

Na druhej strane linky sa Enigma smial, celý rozochvený od šťastia, no nezabudol dodať: „A ty, Wenlang, sa mu istý čas vôbec neukazuj. Nespôsobuj mu zbytočný stres.“

V prázdnej nemocničnej chodbe Shen Wenlang stisol mobil, výraz mal zvláštny, až pobavený. „Tehotný?“ zopakoval s nedôverou.

„Áno,“ odpovedal Hua Yong s pokojom, ktorý pôsobil takmer samolúbo.

„Chcel som ti to povedať osobne, ale Chang Yu spomínal, že si zišiel dole. Tak čo, Wenlang — bol si navštíviť sestru sekretára Gao?“

„Navštevujem aj iných pacientov,“ odpovedal sucho. „Máš s tým problém?“

„Nemám,“ odvetil Hua Yong pokojne. „Len hovorím — drž sa ďalej od pána Shenga a nenaštví ho znova.“

„Neboj sa,“ uškrnul sa Shen Wenlang. „Keby Chang Yu nehovoril, že ti ide o život, ani by som sem dnes neprišiel.“

Hmph. Alfa triedy S s bruškom? To sa len tak nevidí.

Shen Wenlang si posmešne odfrkol — Hua Yongova prehnaná opatrnosť mu prišla smiešna.

V telefóne na chvíľu zavládlo ticho. Potom sa Hua Yong ozval tónom, ktorý znel takmer súcitne: „Zdá sa, že v poslednom čase nie si veľmi obľúbený. Počul som, že sekretár Gao podal výpoveď? A teraz... pán Sheng ťa len uvidel a už vracal.“

„...“

„Vravel si, že vracal *kvôli mne*?“

Pri zmienke o Gao Tuovej výpovedi Shen Wenlang okamžite stuhol a sarkasticky sa uškrnul: „Nie kvôli tebe? Nezvracal, náhodou preto, že je tehotný s tvojim dieťaťom?“

„Ani si mi ešte nezablahoželal,“ odpovedal Hua Yong spokojne. Od chvíle, keď zistil, že čakajú dieťa, sa usmieval častejšie a jeho tón bol takmer rozjasnený. Veľkoryso prehliadol Shen Wenlangove štipľavé slová a priateľsky dodal: „Mimochodom, Wenlang, chceš, aby som ťa naučil, ako získať späť srdce sekretára Gao?“

„Získať späť?“

Shen Wenlangov hlas na druhej strane zrazu vystrelil o oktávu vyššie. „Prečo by som ho mal *získať späť*?!“

„A prečo asi?“ Hua Yong sa uškrnul a zasiahol ho presne tam, kde to bolelo: „Ak ho nechceš, prečo sa túlaš po nemocnici? Nie si tam len tak náhodou preto, že jeho sestra leží na tom istom poschodí?“ Zasmial sa, úplne spokojný sám so sebou. „Keď sa chceš priznať, mal by si to urobiť skôr, než bude neskoro.“

Čo? Priznať sa? Gao Tuovi? Čo to tá potvora trepe?!

Shen Wenlang zareagoval ako vlk, ktorému niekto stúpil na chvost.

Oči mu sčerveneli a zareval do telefónu: „Staraj sa o seba, ty šialenec, čo sa hráš na Omegu, aby si klamal ľudí!“

Hodil mobil na stôl a začal chodiť po chodbe sem a tam. Namiesto úľavy cítil, ako sa mu v hrudi dvíha nepokoj, ťažký a dusivý.

Gao Tu bol v kúpeľni už pridlho. Žiadny pohyb, žiadny zvuk. V hlave mu zasvietila absurdná myšlienka — *čo ak sa tam utopil?*

Spomenul si na jeho oneskorené odpovede, na tie preplnené, strohé správy, na nečakané splatenie dlhu. Srdce mu začalo búšiť, čelo sa naplo a nervy mu hučali.

Po niekoľkých minútach čakania to nevydržal. Otvoril dvere a vošiel dnu.

V prázdnej nemocničnej kúpeľni boli len dvaja ľudia — on a Gao Tu.

„...vrac—“

Z potlačeného zvuku vracania mu stislo žalúdok. Šiel za tým, až sa zastavil pred poslednou kabínkou.

Gao Tu, ktorý si neuvedomoval, že Shen Wenlang je hneď za dverami, sa silno potil. Zúfalo sa pozrel na tehotenský test v ruke, na ktorom boli dva pruhy, pery mal biele ako bledý... dlaždice v kúpeľni.

Testy krvi aj moču ukázali, že je skutočne tehotný. Gao Tu si zakrýval brucho bolesťami, v žalúdku sa mu krútilo a nemohol zastaviť suché zvracanie. Pre neoznačeného Omegu bolo málo pravdepodobné, že otehotnie. Navyše mal aj

feromónovú poruchu a lekár ho už dávno označil za osobu s „ťažkosťami s otehotnením“.

Ako je možné, že sa to podarilo hneď na prvýkrát?

Aké nešťastné je, keď človek narazí na opitého Alfu počas obdobia horúčky a ide s ním spať bez zjavného dôvodu.

A aké kruté, keď potom naberie odvahu a spýta sa: „Čo ak tvoja Omega otehotnie?“ ...a od muža, ktorého miluje, dostane odpoveď, takú chladnú a rýchlu, že ju cíti ako ranu nožom:

„Samozrejme, že potrat. Čo iné?“

Gao Tu nikdy nemal šťastie. Mal otca gamblera, matku, ktorá odišla, a chorú sestru, o ktorú sa musel starať sám.

V okamihu, keď počul, ako Shen Wenlang vyslovil „potrat“, jeho hrud', ktorá bola dlhé roky otupená a nútená byť silná pod ťarchou života, sa zrazu stiahla bolesťou, akú ešte nikdy nepoznal. Nebolelo to, keď odišla matka, ani keď ho otec bil, ani keď sestra ležala ťažko chorá a peniaze mizli ako voda. Táto bolesť bola iná — ako úder pästou do hrude, bez krvi, ale srdce sa zastavilo. Gao Tu bol taký zaskočený, že nevedel, čo urobiť, v ušiach mu hučalo a keď sa konečne spamätal, napadlo mu len jediné — odísť.

Vzťah, ktorý prežíval celé roky a držal pri živote len vďaka lži, mal po desiatich rokoch svoj limit. To, čo nazýval priateľstvom, bolo napokon len ilúziou. Samozrejme, že sa

mu nechcelo vzdať. Vzdať sa ilúzie, ktorú si vybojoval klamstvom, trpezlivosťou a nekonečnými dávkami inhibítorov, bolo ako rozlúčiť sa so svetlom. Nie raz sníval o tom, že Shen Wenlang raz pochopí, že byť Omegou nie je nič strašné. Že mu raz bude môcť úprimne povedať, že on — ten Beta, ktorého mal roky po boku — je v skutočnosti Omega, ktorý sa len chcel priateľsky a dôstojne zblížiť s človekom, ktorého si vážil. Možno, že chcel ešte viac než len priateľstvo.

Shen Wenlang, ktorý nenávidel Omegu, bol vysoký, pôsobivý S-triedy Alpha, ktorý priťahoval zástupy Omegov, ochotných vrhnúť sa mu k nohám a prosiť o jeho označenie. A Gao Tu, obyčajný a opatrný, nebol o nič iný než oni všetci — rovnako hlúpy, rovnako túžiaci.

V tej chvíli mal pocit, že sa blíži ku koncu. Svetlo v nemocničnej toalete bolo ostré a studené, dlaždice lesklé a až nepríjemne čisté. Gao Tu kľáčal pri záchode, zvracal, kým v žalúdku nezostalo nič, no aj tak nedokázal prestať. Cítil nevoľnosť, pálenie v žalúdku, točenie hlavy a studený pot. Tričko mal premočené, triasol sa od zimy a z posledných síl sa pridržal porcelánového okraja, len aby nespadol. Bez prítomnosti Alphy, ktorá by mu uľahčila začiatok tehotenstva, sa jeho porucha feromónov zhoršila. Každé dve hodiny musel meniť potlačujúcu náplasť, aby udržal feromóny pod kontrolou.

Jeho ošetrojúci lekár, starší Omega s dobrosrdečným hlasom, sa ho pokúšal presvedčiť, aby sa vzdal dieťaťa. Pripomínal mu, že tehotenstvo, pôrod aj starostlivosť o dieťa bez partnera budú neznesiteľne ťažké.

Dnes Gao Tu cítil, že mal pravdu. Už teraz okúsil trpké ovocie vlastného rozhodnutia. „Ak na tom dieťati trváš,“ povedal mu lekár bezmocne, „tak aspoň nájdi Alfu, ktorá ťa oplodnila. Aj keby ťa nemohol označiť, mal by ti darovať aspoň skúmavku plnej krvi. Dvesto mililitrov — len toľko potrebuješ, aby si prežil. Feromóny z jeho krvi by ti mohli zachrániť život. Toto je tvoje prvé tehotenstvo, ešte netušíš, aké muky sú s tým spojené.“

Muky? Gao Tu si len trpkopomyslel, že nič nie je horšie než byť odhalený Shen Wenlangom. Už mal aj ten najhorší sen — ten, v ktorom sa to stalo. V ktorom Shen Wenlang zistil, že celý čas klamal, že on, ten „Beta“, je v skutočnosti ten „špinavý Omega“, ktorého Shen Wenlang z duše nenávidel.

V nočnej more, ktorá sa mu opakovala celé tie dni, bol Gao Tu zakaždým odvedený na operačnú sálu. Jeho tvár bola bledá pod ostrým svetlom bez tieňa a v rozpakoch koktal, keď sa snažil vysvetliť Shen Wenlangovi, ktorého pohľad bol chladný a temný: „Pán Shen, ja som to nechcel. Nechcel som vám klamať. Som skutočne Omega, ale—“

A zakaždým, aj keď sa už nedalo nič zachrániť, skúšal znova klamať, ako ten najúbohejší luhár.

„Toto dieťa nie je vaše.“

„Nenávidím klamárov.“ Shen Wenlang to zopakoval v každom sne. Vždy rovnakým hlasom, chladným a odmeraným. Bol taký hrdý, taký nedosiahnuteľný, krásny a nemilosrdný. Kútiky jeho úst sa sťahovali do priamej línie, bez jedinej stopy citu. Tie oči, pri ktorých sa Gao Tuovi zakaždým zrýchlil tep, sa naplnili nenávisťou a opovrhnutím.

„Ešte viac nenávidím špinavých, vypočítavých Omegov.“

„Ale toto nie je vaše dieťa,“ prosil Gao Tu, keď už nevedel, čo povedať. „Je to iný Alpha. Naozaj, verte mi.“ Hlas sa mu zlomil, zahanbený vlastnou drzosťou, a po lícach mu tiekli číre slzy.

Shen Wenlang zostal ľadovo pokojný, akoby mal pred sebou len klamára, ktorý nestojí ani za slovo. „Nie,“ povedal chladne, „to dieťa je moje.“ Jeho hlas znel neľútostne, s nepatrným úškrnom: „Potrať ho. Nie je tu vítané. Je to špinavý, podradný tvor, ktorý rastie v podradnom tele Omegy.“

Potrať ho. Potrať ho. Potrať ho...

Vždy to v sne zopakoval. Bez výnimky.

Posledné dni sa Gao Tuovi tento sen vracal noc čo noc. Čím dlhšie to trvalo, tým menej si trúfal dúfať. Každý deň v

práci bol preňho utrpením. Kvôli dieťaťu si už nedovolil používať silné inhibítory — musel sa uspokojiť s častejším menením náplastí a dávať si pozor, aby sa nepriblížil k Shen Wenlangovi.

Pred tromi dňami mu konečne schválili úplné ukončenie pracovného pomeru.

V deň, keď odišiel z firmy, stál napoludnie na druhej strane ulice oproti sídlu HS Group. Hľadel hore na budovu, na ktorej sa obrovské logo HS trblietalo v slnečnom svetle. Z miesta, kde stál, mohol vidieť až na vrchné poschodie — tam, kde sa v slnku lesklo široké panoramatické okno. Najžiarivejšie miesto v celom tom svete, ktoré však už viac nepatrilo jemu.

Je to jediné okno v celej budove, ktoré bolo vyrobené na mieru — nepriehľadné zvonka, bez svetelného znečistenia a s dokonalou tepelnou izoláciou.

Gao Tu vedel, že za tým strieborným sklom sedí Shen Wenlang.

Bol ako to okno — chladný, krásny, vzdialený. Jediná hviezda, ktorú mohol Gao Tu vidieť na svojej nočnej oblohe.

Díval sa naň tak dlho, až ho pálili oči, zatuhol mu krk a slzy sa mu samé spúšťali po tvári. Po desiatich rokoch zvyku hľadiť hore, k nemu, sa mu zdalo, že ak odvráti pohľad, stratí smer.

Ale ten sen už trval dosť dlho. Desať rokov krásneho, klamlivého sna. Nastal čas zobudiť sa.

A predsa — pre Gao Tua bolo už samo to, že mohol byť Shen Wenlangovi nablízku, že mu dôveroval a dovolil mu stáť pri ňom — obrovské šťastie. Nič neľutoval. Ľudia, ktorí chcú príliš veľa, si vždy vypýtajú trest.

Zhlboka sa nadýchol, stiahol pohľad od budovy a pevne objal kartónovú škatuľu, ktorú držal v náručí. Všetko je skončené.

„Gao Tu, si tam?“

Zaznel známy hlas spoza tenkej vrstvy dverí, po ňom naliehavé klopanie.

„Si v poriadku? Otvor dvere!“

Gao Tu stuhol. Tvár mal pokrytú studeným potom a v hrdle sa mu napälo.

„Som v poriadku,“ odpovedal potichu. „Nevchádzaj.“

EXTRA 8

Klopanie na dvere náhle ustalo, no Alphaov chladný hlas nie.

„Gao Tu, si v poriadku?“

Hlas mu vibroval v hrudi ako ostrý nôž. Cítil, ako sa mu hrdlo sťahuje, nemal už silu zvracať, no nevoľnosť a závrat neustupovali. Dlho sa opieral o dvere, kým sa ako-tak postavil. V panike si utrel pot z čela a s váhaním otvoril.

Pred dverami stál Shen Wenlang – krásny, ale zamračený, s temnou tvárou, ktorá mu rozbúchala srdce.

„Čo je s tebou?“

Gao Tu neodpovedal. Svet pred ním sa rozmazával, čiernobiely. Nemal silu ani klamať. Stisol bledé pery ako mušľu, ktorú sa nikomu nepodarí otvoriť, a vyčerpanými krokmi vyšiel z toalety.

V zrkadle sa odrážala tvár, ktorá vyzerala znepokojivo. Oči a špičku nosa mal červené, pery fialové.

Pretože sa mu zdvihol žalúdok, zložil si okuliare. Oči, ktoré mal celý deň ukryté za sklami, pôsobili zapadnuto a

tmavo. Viečka sa mu jemne prehýbali, zorničky sa leskli vodnato – vyzeral biedne.

Gao Tu stál pri umývadle viac než desať sekúnd, kým závrat ustúpil. Potom sklonil hlavu, vytlačil trochu peny a začal si umývať ruky. Potom si načrel vodu, prepláchol ústa a opláchol tvár.

„Prečo nič nehovoriš?“ ozval sa za ním Shen Wenlang, zamračený, s tvárou, ktorá sa ešte viac zatiahla.

„Som v poriadku,“ odvetil Gao Tu, utrel si ruky, priložil k okuliarom papierovú vreckovku, nasadil ich späť a konečne sa otočil. „Prosím... choďte von. Chcem si len umyť tvár.“

Vyzeral zničenejšie než predtým. Možno od zvracania mal oči a nos dočervena a pôsobil krehko, až žalostne.

Jeho rozpačitosť, slabosť, to, ako sa vyhýbal pohľadu, robili Shen Wenlangovi nepochopiteľný nepokoj.

Už dávno si všimol, že s Gao Tuom nie je niečo v poriadku. Ten Beta vyzeral chorý – možno išlo o zápal žalúdka. Príznaky mal už pred odchodom z firmy: blúdivé pohľady, neustálu roztržitosť, a časté úteky do zamestnaneckej toalety, kde sa potajomky dusil nevoľnosťou.

Omega, ktorá údajne nosila jeho dieťa, sa o neho zjavne nestarala. Ani keď bol jej vlastný Beta v takom stave, nezaviedla ho k lekárovi.

Shen Wenlang, ktorý ho v skutočnosti pozoroval z tieňa, si o sebe myslel, že má viac rozumu než ten neschopný Omega. Ako nadriadený – a kedysi spolužiak – by nemal problém vziať ho osobne do nemocnice.

Lenže odkedy Gao Tu podal výpoveď a presunul sa do kancelárie sekretariátu, začal sa mu vyhýbať ako had. V spoločnosti s ním Shen Wenlang nedokázal prehovoriť ani dve slová osamote, nieto ho ešte odviezť po práci k lekárovi.

Roky mu Gao Tu plánoval rozvrh, riadil mu osobný život, staral sa o jeho každodenné detaily. A teraz – teraz sa mu vyhýbal s profesionálnou presnosťou, akú by mu závideli aj celebrity pred paparazzmi.

Shen Wenlang sa niekoľkokrát schoval pri vchode do firmy a predstieral, že narazí na Gao Tua, ale zakaždým zlyhal. Opakované prehry rozčúlili S-triedneho Alfua, ktorý zriedka zažil porážku – bol nahnevaný a pobúrený.

Nech len zvracia. Trvá na tom, že striktne odmieta ísť k lekárovi a vyhýba sa Shen Wenlangovi? Tak nech zvracia! Aj keby zomrel na chorobu, tak nech.

Napriek tomu Shen Wenlang nedokázal odolať a „náhodne“ sa znova objavil pri spoločnej toalete. Občas prešiel okolo kancelárie sekretárky, s prísnou tvárou zavolať vedúceho sekretárskeho tímu, pozrel sa na Gao Tuov chrbát

v presklenej priehradke, ako tvrdo pracuje, a pokarhal nevinného vedúceho sekretárskeho tímu. Pod Shen Wenlangovou príliš intenzívnou osobnou starostlivosťou, počas mesiaca, keď Gaotu odovzdávala prácu, celý sekretársky tím držal hlavy sklonené a dosiahol bezprecedentnú pracovnú efektivitu.

Shen Wenlang, ktorého Gao Tu práve zdvorilo požiadal, aby odišiel, stál pri dverách verejných toaliet Heci a cítil sa trochu neisto. Váhal, či sa má znova ponáhľať dnu.

Možno by som tentoraz mal Gao Tua jednoducho vziať na nočnú pohotovosť a opýtať sa ho, čo sa to, do pekla, deje! Prečo takto vracia! Je dobre? Prečo nechodí k lekárovi?

Keď sa mu prebleskla hlavou táto myšlienka, vzápätí sa mu v hlave zjavila ešte absurdnejšia: Sheng Shaoyou tiež dnes vracal a jeho príznaky boli podobné. Shen Wenlangovi sa stiahlo srdce a okamžite pomyslel, že Gao Tu môže byť tiež tehotný. Hneď však považoval tú predstavu za príliš šialenú.

Gao Tu bol úplne obyčajný Beta. Tak ako Sheng Shaoyou, aj on mal „šťastie“, že sa stretol s Enigmou – bytosťou, ktorá sa objaví raz z miliardy. Pravdepodobnosť, že by z toho vzniklo tehotenstvo, bola takmer nulová.

Navyše, Shen Wenlang v žiadnom prípade nechcel, aby Gao Tu otehotnel s niekým iným — a samozrejme ani to, aby niekto iný otehotnel s Gao Tuom.

Takže to musela byť len obyčajná gastroenteritída.

Keď si to uvedomil, v hlave sa mu mihla spomienka na dôvod, prečo Gao Tu rezignoval — a v hrudi ho pošteklil hnev.

Ten špinavý Omega, čo sa nevie postarať ani o vlastného partnera, si trúfol otehotnieť?! Len aby mu pri tej jeho „starostlivosti“ nezdochol aj ten Beta aj s dieťaťom!

Do riti! Ak chce zomrieť, nech zomrie sám — prečo musí do toho ťahať môjho Gao Tua?

Čakaj. Je to môj problém? Gao Tu, môj?

Shen Wenlang si rozrušene prešiel rukou po vlasoch a začal vážne rozmýšľať nad tým, čo mu práve povedal Hua Yong. Keby mu vyznal city, prijal by ho Gao Tu? Asi nie. Ten muž je tvrdohlavý a staromódny. Ako by mohol opustiť svoju tehotnú partnerku a byť s ním?

Aaa, hrozné. Keby len všetky Omegy na svete zmizli. Potom by si mohol otvorene prisvojiť toho trápne chorľavého Beta, ktorý mu stále berie dych.

Čím viac o tom Shen Wenlang premýšľal, tým viac ho pohlcoval nepokoj. Zhlboka si povzdychol a spravil krok dopredu, váhajúc, či má opäť vojsť do kúpeľne.

Prečo je tam tak dlho ticho? Ten tvrdohlavec... nezrútil sa? Zápal žalúdka môže spôsobiť stratu elektrolytov a následné bezvedomie.

Napokon — sú spolužiaci a kolegovia. Nemohol ho tam predsa nechať len tak. S týmto odhodlaním sa otočil a vykročil smerom k dverám toalety.

Na rohu do seba narazili.

Beta, ktorému pri pohľade na neho úplne vybledli pery, síce nebol v bezvedomí, ale vyzeral, akoby sa v ňom už všetok život vytratil.

„Pán Shen... Pán Shen... prečo ste tu?“ koktal Gao Tu trasúcimi sa perami, akoby pred sebou nemal bývalého nadriadeného a spolužiaka, ale trojhlavé, deväťpapuľové a štyridsaťsedemruké monštrum.

Len kvôli správam na WeChate, na ktoré mu neodpovedal? Musí sa tak triasť?

Shen Wenlangovi to okamžite zdvihlo tlak. Jeho výraz sa v sekunde zmenil z obáv na chladnú temnotu. „Čo je? Zľakol si sa ma tak veľmi? Ukradol si pri odchode z firmy nejaké interné dáta?“

Keď to povedal, Gao Tu sa ešte viac zľakol. Tvár mu zbledla ako krieda a s trasením hlasu sa bránil: „Ja... ja som nič neukradol—“

„Dobre,“ prerušil ho Shen Wenlang zamračene. V hrudi mu pichlo. „Viem, že nie. Na to by si ani nemal odvahy.“

Stačilo pár dní a ten Beta sa zmenil. Vyzeral chudší, krehkejší, s tvárou bledou ako duch.

Shen Wenlang na neho hľadel — nestabilného, slabého — a cítil v sebe zvláštnu, nepríjemnú zmes nespokojnosti a ľútosti. Bol to rozporuplný pocit. Lebo vždy, keď sa mu Gao Tu vzoprel, z hĺbky jeho vnútra sa zdvihla zvláštna, temná túžba — túžba po moci, po ovládaní.

Tak ako vtedy, keď mu Gao Tu podal výpoveď. Musel vtedy vynaložiť všetku silu, aby sa ovládol. Aby ho nechtyl za hrdlo, aby necítil tep jeho srdca pod vlastným palcom.

Nechaj ho ísť. Je to len tvoj podriadený, tvoj spolužiak. Nechaj ho.

Opakoval si to znova a znova, snažiac sa udržať masku pokoja. Zdvihol hlavu, pozrel na Gao Tua, ktorý mal pery pevne zovreté, a spýtal sa ticho: „Prečo?“

Gao Tu si zahryzol do pery. Nedokázal povedať viac, len sucho odpovedal: „Dôvody som napísal do správy o výpovedi. Dúfam, že ju schválite čo najskôr... s ohľadom na naše dlhoročné pracovné vzťahy.“

„Prečo?“ opýtal sa Shen Wenlang znova.

Gao Tu, zvyknutý rozpoznať každý odtieň jeho nálady, si tentoraz nevšimol drobné, nepatrné chvenie v jeho hlase.

„Môj Omega je tehotný,“ povedal napokon priamo.

Po desiatich rokoch klamstiev sa z neho stal zručný luhár. Srdce mu bilo ako splašené, tep presiahol stoštyridsať, v

ušiach mu hučalo tak silno, že prestal vnímať okolitý svet. Otvoril ústa a po slabikách vyslovil: „Musím sa starať o svoje dieťa. Preto musím odísť.“

Shen Wenlangov výraz okamžite potemnel. Gao Tu cítil, ako mu horúco stúpa do očí, ale našťastie jeho suché oči zachovali rozum a nevypustili ani jedinú slzu, ktorá by ho mohla zradiť.

Pokojne sa pozrel na Alfu, ktorého celé tie roky klamal a zároveň miloval, a ticho povedal: „Musím odísť. Prepáč.“

„Čo sa ti stalo? Prečo takto zvraciaš?“

„Zápal žalúdka,“ odpovedal Gao Tu pomaly, dôrazne, každé slovo oddelene.

Aj keď už vo firme nepracoval a nepotreboval žiť zo Shen Wenlangovho platu, stále k nemu zachovával úctu. Navonok sa ani nedalo poznať, že mu tri dni neodpovedal na správy.

„Neodišiel si náhodou preto, že tá tvoja nezosobášená Omega, s ktorou si sa opovážil zahrávať, otehotnela?“

Shen Wenlang stál vo dverách kúpeľne, otočený proti svetlu, takže Gao Tu nevidel jeho výraz, no v predĺžených slovách cítil výsmech aj pohrdanie.

„Takto zvraciaš... keby to niekto videl, myslel by si, že si tehotný ty.“

Nočná mora sa zrazu stala skutočnosťou.

Gao Tu zbledol ako krieda. Inštinktívne si chránil brucho, pohľad mal upretý, ako školák, ktorý v panike odriekava naučenú odpoveď: „Nie... nie ja. Nie som tehotný.“

Až keď si uvedomil, ako podivne to vyznelo, stiahol ruky z brucha, zmeravel a rýchlo sa snažil zmeniť tému: „Pán Shen... čo tu vlastne robíte?“

Shen Wenlang na chvíľu stratil reč. Vzápätí ho zaliala vlna hanby a podráždenia, už-už chcel odseknúť: *A čo teba do toho?*

Lenže keď videl, ako biedne ten Beta vyzerá, niečo v ňom povolilo. Zmenil tón a povedal: „Prišiel som navštíviť priateľa.“

Gao Tu naňho uprene hľadel, akoby skúmal, či hovorí pravdu.

Pod tým pohľadom sa Shen Wenlang cítil previnilo, zakašľal a rýchlo dodal: „Hua Yong je chorý. Tak som sa prišiel pozrieť. Sekretár Gao je tri dni preč — nezdvíha telefón, neodpovedá na správy... a ešte sa opovažuje ma spovedať?“

Sekretár Kvetináč.

Jediná Omega, ktorú Shen Wenlang dokázal prijať a ktorá sa k nemu mohla priblížiť otvorene.

Gao Tu sa usmial s námahou. Ostrá bolesť v hrudi mu na okamih rozjasnila tvár, hoci len preto, aby ju vzápätí znetvorila. „Prepáčte. Tak som to nemyslel.“

„Ako teda?“

„Nijako,“ odpovedal potichu. „Prajem sekretárovi Hua skoré uzdravenie. Tak... dovidenia, pán Shen.“

Otočil sa a chcel odísť.

Skôr než stihol urobiť krok, Shen Wenlang sa pohol — telo skôr ako rozum. Uchopil ho za ruku.

Gao Tu sa pod náhlym ťahom potkol dozadu. Shen Wenlang sa zarazil nad vlastnou impulzívnosťou, no ešte viac ho prekvapilo, aké tenké bolo to zápästie v jeho dlani.

Po mesiaci bez priameho kontaktu si uvedomil, že Gao Tu ešte viac schudol. Strácal sa pred očami.

„Čo sa s tebou deje?“

„Čo?“

„Naozaj ti chýbajú peniaze?“ spýtal sa Shen Wenlang. „Neješ poriadne?“

Jeho hlas znel mäkšie, v očiach sa mu mihol teplý odlesk. Gao Tu ten pohľad nevydržal — páľil. Odvrátil oči v panike aj bezmocnosti. „Nie.“

„Gao Tu, nebol si takto chudý ani na strednej,“ povedal ticho. „Ak máš nejaké ťažkosti, povedz mi. Sme spolužiaci, pomôžem ti.“

„Netreba,“ povedal rýchlo. Vyvliekol ruku z jeho dlane a cúvol o krok. „Nie je s čím pomáhať. Jem dosť. Ďakujem za starosť, pán Shen. Ak už nič nemáte, odídem.“

Shen Wenlang cítil, ako mu v hrudi horí oheň. Ten Beta sa mu vyhýbal. Odmietol ho.

To sa ešte nikdy nestalo.

Úprimne, Gao Tu ho nikdy neodmietol — ani raz, odkedy sa poznali. Či šlo o prosbu, o pomoc, o príkaz — nikdy nepovedal nie.

Ale teraz... ten Gao Tu, čo odvracal zrak, utekal pred jeho pohľadom a odmietal jeho ruku, bol niekto cudzí.

A Shen Wenlang si s desom uvedomil, že to nie je len vzdor. Že Gao Tu už ho naozaj nepotrebuje. Že sa chystá odísť — nadobro.

EXTRA 9

Keby Shen Wenlang vedel, že Gao Tu zmizne takto, nikdy by ho v tú noc v nemocnici Heci nenechal odísť.

O pár mesiacov neskôr — v celom metropolitnom okruhu Jianghu, od mesta Yi až po Su a Xicheng — sa na desiatkach tisíc reklamných obrazoviek súčasne objavilo oznámenie o nezvestnej osobe, vydané predsedom HS Group.

Verejnosť tomu nerozumela. Videli len mladého, bohatého muža, ktorý bol vždy prezentovaný ako sebavedomý a neotrasiteľný, no teraz vyzeral unavene, znepokojene, akoby sa mu zrútil svet.

V krátkom videu úprimne žiadal, aby sa mu ozval starý priateľ, s ktorým stratil kontakt. Hovoril, že má oňho veľké obavy, najmä o jeho zdravie.

S-triedny Alpha, mladý a krásny, s obrovským majetkom a celonárodnou slávou, zaplatil astronomickú sumu za to, aby po celej krajine hľadal jedného človeka. Jeho vytrvalosť, otvorené priznanie starosti aj nezvyčajné správanie vyvolali vlnu diskusií.

„Len hľadá priateľa, musel z toho robiť taký cirkus?“

„Majú peniaze a čas. Títo boháči dajú stovky miliónov aj za to, keby hľadali mačku alebo psa.“

„Akého psa! Počuli ste, ako hovoril? Ten priateľ, o ktorom hovorí, bude skôr niekto, koho miluje!“

„Naozaj? Vieš, že máš asi pravdu. Kto by tolko investoval do hľadania obyčajného priateľa?“

„Presne. Počúvajte — povedal, že sa poznajú desať rokov. Spolužiaci, kolegovia, priatelia...“

„Myslíte, že ten človek to uvidí?“

„Určite. Je to všade! Na titulkoch, na všetkých obrazovkách. Čoskoro to bude vedieť celé krajina!“

Lenže skutočnosť bola iná. Hoci Shen Wenlang hľadal s pompou a vynakladal na to obrovské peniaze, ten, koho hľadal — Gao Tu — o tom nevedel vôbec nič.

V ten deň, keď vyliezol z okna reštauračnej toalety, narazil po pár krokoch na Ma Henga. Našťastie — starého suseda, ktorý mu neraz pomohol. Vlastne mu tým zachránil život.

Len čo Gao Tu nastúpil do auta, omdlel. Ma Heng nezával, otočil sa a zamieril priamo do najbližšej nemocnice.

O dve hodiny neskôr sa sanitka so zapnutými sirénami rútila z mesta Yi do provinčného hlavného mesta, priamo do najuznávanejšej nemocnice pre poruchy feromónov.

Pod tlakom silných feromónov viacerých Alph sa Gao Tuov syndróm úplne vymkol kontrole. Feromónové žľazy na jemnej šiji Omegy boli opuchnuté, zapálené, napuchnuté do veľkosti päste.

Rozšírené cievy vystúpili na povrch, modré žily pulzovali pod tenkou pokožkou ako roztrhnuté nite.

V pohotovostnej sále sa rozliehala silná vôňa šalvie — Gao Tuova prirodzená vôňa — tak intenzívna, že sa zdravotníci dusili. Tá vôňa života sa valila z preťažených žliaz, pripomínala západ slnka — nádherný, ale posledný záblesk pred zhasnutím.

Väčšina prítomných bola Beta, no koncentrácia vône bola taká vysoká, že aj oni cítili, ako im stúpa teplota tela, krv pulzuje a inštinkty sa začínajú prebúdzajú.

Dvaja lekári Omegy, ktorí sa zúčastnili záchrany, mali pri oživovaní slzy v očiach. Takéto prípady sa takmer nevidia. Žľazy pacienta boli preťažené, produkovali feromóny v množstve ďaleko nad hranicou normy, zatiaľ čo koncentrácia feromónov v krvi prudko klesala. Biochemické ukazovatele boli úplne rozhádzané. A to najhoršie — pacient bol tehotný.

Yi City je hospodársky rozvinuté, no stále len okresné mesto. Nemocnica mala obmedzené vybavenie. Po tom, čo sa potvrdilo, že stav sa už nedá zvládnuť, riaditeľ oddelenia

feromónov okamžite kontaktoval odborníkov z provinčnej nemocnice, otvoril zelený koridor a nechal Gao Tua — po niekoľkých zástavách srdca — v noci previezť sanitkou na vyššie pracovisko.

O dvadsať minút jazdy od cieľa vôňa šalvie v aute postupne slabla. Gao Tu, napojený na ventilátor, ležal bez pohnutia na pohotovostnom lôžku. Tvár mal voskovobielu, oči zatvorené. Žľazy na krku slabli, tep sa spomaľoval.

„Pacientovi náhle klesol tlak!“

„Arytmia! Rýchlo, konajte!“

V provinčnej nemocnici už bolo všetko pripravené. Odborníci z oddelenia feromónov aj pôrodníci sa zišli na mimoriadnu konzultáciu.

Po štyroch hodinách nepretržitého boja o život sa Gao Tuove vitálne funkcie konečne stabilizovali. Nie úplne — stále bol v ohrození, no žil.

Našťastie, dieťa v jeho tele bolo silné. Aj keď Gao Tuovo srdce niekoľkokrát prestalo biť a lekári už vyhlásili, že stav je kritický pre oboch, dieťa sa nevzdalo. Zakorenilo sa hlboko v reprodukčnej dutine svojho otca a zúfalo z nej čerpalo živiny.

Keď ho lekári po hodinách konečne vyvážali z operačnej sály, Ma Heng, ktorý čakal na chodbe, mal v očiach slzy.

Malý zajac vyzeral hrozne. Aby lekári potlačili únik feromónov, rozrezali mu feromónové žľazy a implantovali

umelú bariéru. Aby sa zabránilo kŕčom z bolesti, ktoré by mohli poškodiť rany, na šiju mu nasadili pevnú, špinavobielu fixáciu.

Čelo mal pokryté studeným potom, tvár bledú ako papier.

EXTRA 10

„Potrebuje Alfu.“ Lekár z feromónového oddelenia mal vážny výraz a jemne zvrátil obočie. Keď videl, že príbuzní a priatelia pacienta mlčia, zvýšil hlas a zopakoval: „Myslím tým živú Alfu, ktorá ho bude môcť sprevádzať. Nie syntetické feromóny ani halucinogény.“

„Lenže on nikdy nespomínal žiadnu Alfu.“

„Tak mu nájdite novú.“

„Aj by som chcel,“ povzdychol si Ma Heng takmer nepočuteľne. Potom zdvihol hlavu a spýtal sa: „Aké sú výsledky testu kompatibility medzi mnou a Gao Tuom? Môžem mu poskytnúť upokojujúcu feromónovú terapiu?“

Lekár pozrel do spisu, prikývol a povedal: „Vaša kompatibilita presahuje 65 %, čo spĺňa kritériá pre darcovský pár. Ale pacient je stále v kóme, takže nemôže podpísať súhlas. Rodina však už dala povolenie. Z hľadiska liečby teda môžete podať upokojujúce feromóny — za prítomnosti tretieho svedka.“

Upokojujúca feromónová terapia bola kľúčovým klinickým projektom provinčnej nemocnice v Jinlingu a stále sa nachádzala v testovacej fáze. Gao Tu, ako kriticky chorý

pacient s mimoriadnym stavom, bol lekármi zaradený do experimentálneho programu.

Keď sa Gao Qing dozvedela, že jej brat je v ohrození života, okamžite pricestovala z Yi City do provinčného mesta Jinling. Sedela na chodbe pred jednotkou intenzívnej starostlivosti, oči mala opuchnuté od plaču, tvár napätú hnevom a bolesťou. Keď uvidela Ma Henga, trochu sa jej uľavilo. „Čo povedal lekár?“ spýtala sa ticho.

Ma Heng sa pokúsil o úsmev. „Malý zajac a ja sme... ledva kompatibilní,“ povedal s nádychom nádeje. „Lekár tvrdí, že sa to zlepší. Nemusíš sa trápiť.“

Feromónová kompatibilita označuje prirodzenú fyziologickú zhodu medzi Alfou a Omegou. Priemerná náhodná zhoda býva 40 až 50 %. Výskumy dokazujú, že ak je kompatibilita medzi A a O vyššia než 50 %, vzniká prirodzená príťažlivosť — základ pre ďalší rozvoj vzťahu.

Vo všeobecnosti majú „ideálne páry“, ktoré spolu dlhodobo žijú v súlade, zhodu aspoň 75 %.

Používanie chladných biochemických výsledkov na meranie lásky však mnohí romantici ostro kritizujú. Tvrdia, že „pravá láska“ sa nedá vypočítať.

Pred tridsiatimi rokmi sa pritom odohral známy škandál: vysoko postavený Alpha, posadnutý svojou nekompatibilnou Omegou, sa rozhodol geneticky ju upraviť. Pokúsil sa jej

vpraviť vlastný feromónový extrakt, aby násilím zvýšil ich kompatibilitu.

Túto udalosť sa pokúsili zneužiť politickí nepriatelia daného Alfu. Hoci sa podarilo včas zastaviť šírenie a utajiť údaje všetkých zúčastnených, správa sa už stihla dostať na verejnosť ako hrom z jasného neba. Vyvolala ohromné pozdvihnutie a rozsiahle diskusie vo všetkých spoločenských kruhoch.

Odvtedy sa testovanie feromónovej kompatibility stretlo s ostrým odporom verejnosti a zákonom bolo zakázané používať ho pre bežné účely. Povolené zostalo len ako pomocná lekárska metóda v špecifických prípadoch.

Gao Tu mal veľmi dlhý sen. V ňom sa vrátil do minulosti, do obdobia, keď ešte nepoznal Shen Wenlanga.

Bol obyčajný, nevýrazný, bezvýznamný. Každý deň žil v úzkosti z toho, ako zaplatí školné, jedlo a lieky pre sestru, no aspoň sa nemusel báť, že ho odhalenie jeho skutočnej identity ako Omegy zničí. Mohlo zostať po starom — mohol byť „Beta“, nikomu tým neublížiť a žiť v pokoji, kým sa o ňom nedozvie niekto iný než jeho otec.

V sne prežil celé obdobie predtým, než stretol Shen Wenlanga. A potom, ako v realite, sa to stalo. Stál v publiku

na charitatívnej akcii, kde Shen Wenlang ako študentský zástupca prednášal svoj prejav.

Shen Wenlang bol vtedy žiarivý, plný sebavedomia, presne ako si ho pamätal. Gao Tu sedel medzi divákmi, s tichou vďačnosťou a obdivom v očiach. Keď prejav skončil, vzal si s ostatnými študentmi novo darované školské tašky a pomaly sa vytratil.

Bol len kvapkou vody, ktorá sa stratila v dave ľudí pozerajúcich hore na svetlo, ktoré nemohli dosiahnuť. Telo mal rozpálené, srdce mu bilo až v hrdle. Mladý Shen Wenlang bol stále nádherný, neodolateľný — a nedosiahnuteľný.

Všetko prebiehalo presne ako kedysi. Len jedna vec bola iná: tentoraz si Gao Tu nedovolil klamať sám seba.

Nesnažil sa šetriť, aby mu mohol kúpiť lacné sladkosti, ktoré by aj tak odmietol. Nechodil zbytočne okľukou, len aby mohol prejsť okolo obchodu, kam Shen Wenlang občas zabľúdl.

V sne si zachoval odstup. Zostal slušný, pokojný, opatrný. Bol vďačný — ale nič viac. Neodvážil sa znova priblížiť.

Lenže ako vždy, aj tentoraz mu osud neprial. Hoci sa snažil držať bokom, nakoniec narazil na Shen Wenlanga práve v obchode, kde pracoval.

Po cvičení mal Shen Wenlang feromón irisu silnejší než obvykle.

Presne ako v spomienkach — Gao Tu naňho pozrel a úplne stuhol, ako vystrašený zajac, ktorý narazil na vlka.

"Koľko stojí káva?" Keď Shen Wenlang videl, že neodpovedá, poklepal končekmi prstov po stole, zamračil sa a naliehal na neho: „Spolužiak, spolužiak?“

Gao Tu veľmi chcel povedať sumu, ktorú poznal naspamäť, ale jazyk sa mu akoby skrútil. Akoby mu niekto stlačil nemé miesto na tele — nevyšiel z neho ani zvuk.

Shen Wenlang si znovu podráždene vzdychol a presne, ako Gao Tu očakával, povedal netrzeplivo: „Prečo ste sem prijali debila ako pokladníka?“

Lenže tentoraz Gao Tu nič nenamietal. Neponáhlal sa obhajovať, nezáležalo mu na tom, čo si o ňom Shen Wenlang myslí. Pokorne prijal jeho ostré slová, sklonil hlavu a ticho odpovedal: „Káva je pätnásť jüanov. Iba v hotovosti.“

Za Shen Wenlangom stála skupina Omeg, ktoré ho obdivovali — s rovnakou túžbou, ktorú Gao Tu tak dobre poznal a s ktorou si už dávno nevedel rady.

Lenže tentoraz v ňom nič nezabolelo. Už neporovnával sám seba s každou z tých Omeg, ktoré sa na Shen Wenlangu dívali zbožne. Už sa nebál, že nie je dosť pekný, dosť jemný, že je obyčajný a nudný.

Gao Tu bol vždy neohrabaný, priemerný a tichý. Žil obyčajný, no usilovný život viac ako desať rokov a nikdy sa nezaoberal tým, či je dostatočne dobrý alebo nie. Až keď stretol Shen Wenlanga, všetky tie „vulgárne“ črty, ktoré si nikdy nevšímal, sa mu zrazu stali neznesiteľnými.

Pýtal sa sám seba: Naozaj som tak necitlivý človek, ktorý sa vie kritizovať len kvôli nemu?

Nie.

Len som ho mal príliš rád — tak veľmi, že som sa hanbil sám za seba.

Predtým, než sa zamiloval do Shen Wenlanga, sa Gao Tu vlastne mal celkom rád. Lenže Shen Wenlang bol príliš oslnivý. V jeho prítomnosti sa cítil ako niekto, kto nemá právo stáť po jeho boku.

Tentoraz sa však rozhodol vzdať. Pretože naháňať ho bolo vyčerpávajúce.

A výsledok... bol aj tak vždy rovnaký.

V sne Shen Wenlang stále chodieval do toho istého obchodu, ale Gao Tu sa už nesnažil nadviazať rozhovor ako kedysi. Naopak — zakaždým sa snažil ich stretnutie čo najviac skrátiť.

Až v ten deň, keď mu Shen Wenlang, presne ako v spomienkach, podal fľašu pomarančového rakytníkového džúsu.

„Hej, ochutnaj toto. Je to strašne kyslé, ale zdravé. Pre teba ideálne,“ usmial sa a dodal: „Hlupáci by mali jesť niečo výživné.“

Gao Tu už nezareagoval ako kedysi — nečervenal sa, nešiekrial, že nie je idiot. Už sa nesnažil svojou nemotornosťou rozosmiať Shen Wenlanga.

Len pokojne odsunul fľašu trasúcimi sa rukami a rovnako pokojne poďakoval: „Ďakujem, Shen Wenlang. Ale nepotrebujem to.“

V skutočnosti si tú fľašu rakytníkového džúsu potom uložil na dno svojej knižnice a nikdy ju nevypil, kým sa úplne nepokazila.

Keď tentoraz odchádzal z domu, nestihol si so sebou nič vziať.

Nechal Shen Wenlanga aj tú skazenú fľašu rakytníkového džúsu v Jianghu — vo svojom nereálnom sne.

Zápalka je vždy obojstranná.

Shen Wenlang si nezaslúži Gao Tua. A ani ho nikdy nebude môcť mať.

Len čo sa v tebe zrodí túžba po niečom, čo ti nepatrí, privoláš si vlastnú skazu. Ak sa zúfalo ženieš za niečím, čo nikdy nemôžeš vlastniť, zákonite príde trest.

Gao Tuovo slušné odmietnutie sa stretlo s chladným pohľadom Shen Wenlanga. Položil fľašu rakytníkového džúsu, ktorú mu Gao Tu vrátil, a jeho krásna tvár sa zrazu skrútila hnevom.

„Tým chceš povedať, že to nechceš?“

Gao Tuovi sa z ničoho nič rozbúšilo srdce. Vyschlo mu v ústach, hrudník mu horel, akoby mal v sebe rozžeravenú pec. Brucho sa mu naplo, akoby mu niekto dovnútra niečo násilne vtlačil a hralo sa to v ňom bez prestávky.

S ťažkosťami prehltol a potichu, no pevne odpovedal: „Áno. Nechcem.“

Vtom sa naňho spustila vlna silného alfa feromónu. Gao Tu ustúpil o krok, no Shen Wenlang ho prudko chytil a vtlačil mu fľašu s teplým džúsom naspäť do ruky.

Jeho výraz bol ľadový, až desivý, keď zamrmľal nízkym hlasom: „Zoberieš to, aj keď nechceš.“

Cudzí pach Alfa feromónov mu prešiel celým telom ako elektrina. Gao Tu stuhol, Shen Wenlangova tvár sa mu pred očami začala deformovať, svetlo okolo sa zmenšilo do temnoty. V jeho očiach i v srdci horelo — a Gao Tu mal pocit, že plače.

Plače preto, že Shen Wenlang neprijal jeho odmietnutie. Plače preto, že bolesť v bruchu sa stávala neznesiteľnou.

„Nie... nechcem,“ zašepkal sťažka. „Bolí to.“

V ušiach mu hučalo, počul len chaos, akoby niekto hovoril, ale nerozumel slovám. Cítil len bolesť. Akoby mu niekto roztrhol brucho, vnútornosti sa mu sypali von a srdce mu niečo ostré zvieralo, ťahalo ho von cez hrdlo.

„Bolí...“

„Čo máme robiť? Povedal, že ho bolí.“

„Môžeme použiť anestéziu?“

„Neodporúča sa.“

„Musím teda pokračovať v upokojujúcej feromónovej liečbe?“

„Pokračujte.“

Cudzí pach Alfý sa mu zaryl do nosa ešte silnejšie. Kus mäsa a krvi v jeho bruchu akoby nadobudol vlastné vedomie – odmietal vôňu, ktorá nepatrila otcovi dieťaťa.

„Pohyby plodu sú veľmi silné,“ zamračil sa Ma Heng nervózne. „Môžeme pokračovať? Ste si istý, že mu to neublíži? Doktor? Doktor?“

Lekár prehovoril prísne a nekompromisne: „Neprestávajúte, kým nepoviem! Musí si prejsť adaptačným procesom. Chcete, aby zomrel druhýkrát?“

Ma Heng sa na okamih zarazil, potom zaťal zuby a pokračoval v uvoľňovaní upokojujúcich feromónov.

Gao Tu pevne zavrel oči a v bezvedomí bolestivo zastonal. Jeho telo bolo zafixované, nemohol sa pohnúť – len ruky mal

zovreté do pästí tak silno, až mu na ramenách vystúpili napäté žily. Čelo sa mu lesklo potom, tvár mal bledú a vyčerpanú.

Ma Heng to už nedokázal zniesť a znovu sa opýtal: „Naozaj bude v poriadku?“

„Zlepšuje sa,“ odpovedal lekár pokojne. „Bezprostredne po operácii trpel ešte väčšou bolesťou než teraz. Lenže vtedy bol v úplnej kóme, nereagoval na žiadne podnety. Teraz aspoň cíti bolesť. To je dobré znamenie.“

Keď Ma Heng nič nepovedal, lekár dodal miernejším tónom: „V skutočnosti sú výsledky upokojujúcej fero-mónovej terapie veľmi sľubné. Ak sa do troch dní preberie, je veľká šanca, že sa mu neskôr vráti schopnosť samostatného pohybu. Preto musíme vydržať. Nevzdávajte to.“

EXTRA 11

Keď sa narodil Arašid, všetci dospelí prežili poriadny otras.

Ako Alfa mal Sheng Shaoyou po narodení veľmi tenkú reprodukčnú dutinu. Hua Yong síce poslúchal rady lekárov a každý deň sa snažil o trvalé označovanie a starostlivosť, aby pomocou feromónov Enigmu spevnil Shaoyouovu dutinu, no malý Hua Sheng bol od počiatku extrémne živé dieťa. A hoci sa jeho telo postupne prispôbovalo, Hua Yong prežíval celé stredné aj neskoré obdobie tehotenstva v neustálom strachu.

Arašid sa narodil takmer o mesiac skôr, než sa čakalo.

V deň pôrodu dorazil Sheng Shaoyou do firmy už skoro ráno. Hua Yong sa oňho stále bál, preto pred dvere jeho kancelárie nasadil lekársky tím, ktorý tam denne „nenápadne“ čakal.

Shaoyou práve viedol ranné porady, keď zacítil náhly horúčkovitý tlak v podbrušku. Teplá tekutina sa mu prudko rozliala po stehnách a zvlhčila nohavice. Bol natoľko sústredený na prezentáciu výskumného plánu skupiny na ďalší rok, že si spočiatku nič nevšimol. Až keď mu po pár minútach prišlo chladno a chcel požiadať sekretára

Chena, aby pridal na kúrení, vtrhol do miestnosti zdesený Hua Yong.

Chen Pinming, ktorý sedel za Shaoyouom, si až vtedy všimol, že hodinkový monitor na jeho zápästí bliká na červeno.

Lekársky tím bol pripravený. Aby sa predišlo vyklúznutiu pupočnej šnúry, musel si Sheng Shaoyou okamžite ľahnúť, Hua Yong mu podložil mäkký vankúš pod panvu a zdvihol mu boky.

O pätnásť minút neskôr už Shaoyou poznal, čo je skutočná bolesť — potil sa tak, že nedokázal prehovoriť jediné slovo.

V sanitke sedel Hua Yong vedľa neho, držal ho za ruku a pôsobil úplne bezradne. Na rozdiel od Omegy nemá Alfa prirodzený pôrodný kanál, preto musel pôrod prebehnúť chirurgicky.

Keď dorazili do nemocnice, operačná sála už čakala. Hua Yong ho sprevádzal až do dverí pôrodnej miestnosti. Bolo to nekonečné utrpenie.

Po podaní anestézie sa Sheng Shaoyou pomaly ponoril do bezvedomia. Tesne predtým, než sa úplne odpojil od reality, cítil jemný bozk na čele a v ušiach mu zaznel tlmený vzlyk. Ten malý blázon — plakal.

Arašid, dieťa, ktoré svojmu Alfa otcovi spôsobilo toľko starostí, bolo od narodenia predurčené k prehnanej pozornosti.

Mal najkrajšieho S-triedneho Alfa otca na svete, Enigmu ako druhého otca, ktorý ho bezhranične rozmaznával, a S-triedneho Alfa krstného otca, ktorý, hoci sa s ním často nestretával, mu kupoval všetko chutné a zábavné, čo existovalo.

Hovorí sa, že práve vďaka nezištnej obeti tohto krstného otca sa jeho dvaja otcovia vôbec dali dokopy.

Ale Arašid dobre vedel, že tento „dobrý“ krstný otec kedysi uniesol jeho starého otca a odviedol ho späť do Krajiny P — ešte skôr, než sa Arašid vôbec narodil.

A to je dlhý príbeh. Začína sa pri Omeg, ktorú jeho krstný otec miloval... a ktorá jedného dňa zmizla bez slova.

Shen Wenlang nenašiel Gao Tua celé mesiace. Až napokon dostal správu o jeho dočasnom pobyte, okamžite tam utekal — no namiesto neho našiel len Gao Qing, ktorá vyzerala podráždene.

„Môj brat so mnou nebýva,“ povedala.

Samozrejme, že jej Shen Wenlang neveril. Hoci bol ten pach veľmi slabý, v ovzduší jasne cítil jemnú vôňu šalvie.

„Nestačilo ti, ako si mu ublížil?“ vyprskla po ňom Alfa-dievčina, ktorá sa nápadne podobala na Gao Tua, a prudko

vyhnala okoloidúceho čo práve prechádzal. „Ak sa nechceš znova ocitnúť na policajnej stanici, tak sem už nikdy nechod’! Môj brat má už slušného partnera a s tebou sa nechce nikdy viac vidieť!“

Shen Wenlang jej ani slovo neveril. Gao Tu má partnera a nechce ho viac vidieť? To je nemožné. Veď stále nosil jeho dieťa. Na svete nie je jediná Omega, ktorá by bola ochotná donosiť potomka Alfy, ktorého nemiluje.

Kým Gao Tu v sebe nosí jeho dieťa, nie je možné, aby ho nechcel vidieť. Omegy sú počas tehotenstva krehké, potrebujú feromóny svojho Alfu viac než kedykoľvek predtým. Gao Tu by po ňom mal túžiť, mal by ho chcieť vidieť – nie sa mu vyhýbať.

„Povedala si Gao Tuovi, že ho hľadám?“ spýtal sa Shen Wenlang a jeho pohľad zovrel Gao Qing ako oceľ.

„Samozrejme, že som mu to povedala,“ odsekla a pozrela mu priamo do očí cez mrežovú bezpečnostnú bránu. „A práve preto vieš, že ho nikdy nenájdeš.“

Tá malá bola úplným opakom svojho mlčanlivého brata. Každé slovo mala ako nôž – presné, tvrdé a bolestivo mierené. Trafila ho priamo do slabiny.

Shen Wenlang, ktorý sa na vlastné oči presvedčil, že Gao Tu v byte naozaj nie je, nemohol urobiť nič. Len vyštekol: „To nie je možné!“ — a musel odísť potupený, bezmocný.

Gao Qing si myslela, že po tomto fiasku sa Shen Wenlang konečne upokojí aspoň na chvíľu. Netušila však, že sa objaví znova – neskoro v noci, už na druhý deň.

EXTRA 12

Dlho sa „syndróm hľadania partnera“ spomínal len ako legenda.

Shen Wenlang ho na vlastné oči videl iba raz — keď mal Hua Yong sedemnášť.

Enigma vtedy prežíval horúčku a zavrel sa v špeciálne upravenej „bezpečnej miestnosti“, kde mal po stenách nalepené obrovské plagáty Sheng Shaoyoua.

Shen Wenlang si už dávno myslel, že ten malý blázon nie je v poriadku. Keď raz vošiel dovnútra, uvidel dokonca figurínu v životnej veľkosti, ktorá vyzerala presne ako Sheng Shaoyou.

Hua Yong bol závislý na Alfa triedy S, ktorý bol ďaleko v Jianghu. Takže keď mal horúčku a poruchu hľadania partnera, rozbíjal dvere a okná vyrobené z tvrdených materiálov na kusy a hrýzol si zápästie zubami, až kým nebolo krvavé, a Shen Wenlang sa vôbec nečudoval.

Po príchode do Jianghu chodil Hua Yong vždy, keď mal horúčku, sám do X. Keď ich postihne syndróm hľadania partnera, je bežné, že zošalia a ubližujú si, pretože nemôžu vidieť svojho budúceho partnera.

Malého blázna dokonca poslal Shen Wenlang na pohotovosť, pretože sa preťažil, stratil priveľa krvi a jeho krvný tlak prudko klesol.

Z tejto epizódy napokon vznikla aj nechcená fraška, ktorú Sheng Shaoyou vtipne nazval „spojenie jedného so všetkými“.

Vtedy Shen Wenlang vôbec nechápal, ako môže niekto niekoho milovať tak šialene, že sa kvôli tomu ničí. Netušil, že raz aj on sám zažije ten istý syndróm.

Po tom, čo Gao Tu prepustili z nemocnice, ostal v provizórnom byte len týždeň. Keď sa Ma Heng dozvedel, že k nemu domov prišiel Alfa — otec nenarodeného dieťaťa — okamžite Gao Tua, ktorý sa stále pohyboval len na invalidnom vozíku, presunul inam.

Po 14 dňoch upokojujúcej liečby feromónmi bola Gao Tuova porucha feromónov pod kontrolou. Lekár odstránil blokátor v jeho žľazách a hoci stále nedokázal sám kontrolovať zápach feromónov, aspoň už nepreháňal a neohrozoval si život.

V deň, keď Shen Wenlang prišiel k nemu domov, si Gao Tu práve vymenil náplasť s inhibítorom.

Silná vôňa šalvie nevyhnutne zaplnila izbu. Gao Tu sa síce stiahol načas, no Shen Wenlang, ktorý dorazil krátko po

ňom, zachytil zvyšok arómy. Ten pretrvávajúci pach v priestore bol jasným dôkazom, že tam ešte pred chvíľou bol.

Lenže Gao Qing trvala na tom, že Gao Tu doma nie je.

Shen Wenlang jej neveril, ale nemal ako dokázať opak. Cestou späť sedel v klimatizovanom aute s ideálnou teplotou, no napriek tomu sa celý triasol od zimy. Do večera už mal vysokú horúčku.

Povedať, že mal vysokú horúčku, by nebolo úplne presné. Jeho telesná teplota prudko stúpila a aj dych sa mu zdal neznesiteľne horúci, no všetky ostatné telesné ukazovatele boli normálne. Bol to iný, neznámy typ zraniteľného obdobia.

Držal telefón a pozeral na otvorený chat s Gao Tuom. V hrudi sa mu rozliezala nervozita, ktorá rástla, až mu naplnila celé telo.

Rýchlo začal prechádzať ich staré správy vo WeChate, akoby sa v nich snažil nájsť kúsok niečoho, čo by mu uľavilo. Prsty sa mu šmýkali po displeji, až sa nakoniec zastavili na videu pred dvoch či troch rokov.

Shen Wenlang síce často menil telefóny, no nikdy sa mu nechcelo prenášať staré správy. Jediná vec, ktorú zakaždým uchoval, bolo video, ktoré mu poslal Gao Tu. Nevedel prečo, no pri každej výmene mobilu ho znova uložil.

Bez výrazu stlačil tlačidlo prehrávania. Z reproduktora sa okamžite ozval ten známy, čistý a mierne napätý hlas: „Pán Shen, je to toto?“

Na videu stál Gao Tu v šatníku na treťom poschodí Shen Wenlangovho domu, v rukách držal pyžamo, ktoré Alfa najčastejšie nosil. Tretie poschodie bolo jeho súkromnou spálňou. V šatníku viselo len domáce oblečenie a svetlo tam bolo tlmené, teplé, takmer intímne.

V tom žltkastom osvetlení vyzerala Gao Tuova tvár ešte jemnejšia; cez sklá okuliarov pôsobil nevinne, akoby sa usmieval bez toho, aby si to uvedomoval.

Bol ako hlúpy králik, ktorý omylom vkĺzol do revíru vlka a ešte netuší, aké zákony tam platia.

S tými svojimi čiernymi očami sa díval do kamery — a cez studený displej sa díval priamo na Shen Wenlangu.

Shen Wenlang si už ani nepamätal, prečo ho vtedy požiadal, aby mu priniesol pyžamo. Pravdepodobne musel odísť na služobnú cestu.

Obraz Gao Tu, ktorý stál v šatníku vedľa jeho spálne a trochu zmätene sa obzeral, pôsobil tak pokojne, až to bolo zvláštne uspokojujúce. Možno práve preto sa na to video vždy rád pozrel — bolo mu príjemné, upokojovalo ho.

A tak ho uchovával stále, nech už menil telefón akokoľvek často.

Dnes ho pustil asi stokrát. Snažil sa vybaviť si, čo presne v ten večer na večierku urobil. Tá zvláštna túžba v ňom rástla ako kúsok čokolády potiahnutej cukrom, ktorá sa topí pod horúcim dotykom — sladko, lepkavo a neodbytné.

Cítil smäd. Smäd po ňom. V mysli sa mu preplietali útržky túžby: Gao Tu, jeho dieťa, jeho potreba upokojujúcich feromónov, Gao Qingine slová o novom Alfovi, Gao Tuovo vyhýbanie...

Myšlienky sa mu zlievali do chaotickej horúčkovitej zmesi, až mu bolo fyzicky zle. Sedel v rozľahlom dome, klimatizácia bežala na šestnásť stupňov, no on mal pocit, že sa dusí. Ako kus mäsa, ktorý niekto vytrepal a hodil na rozžeravenú panvicu — syčal a páliť sa zvnútra.

Držal telefón v ruke a viac než desať minút s ním nervózne pohadzoval. Potom zúfalo vytočil číslo na Gao Tua.

Nikto nezdvihol; linka hlásila nedostupné.

Shen Wenlang sa zhlboka nadýchol, zaťal zuby a vytočil číslo na Gao Mínga.

„Kontaktoval ťa Gao Tu?“

„Pán Shen, nie, neozval sa.“ Zoči-voči super stravnému lístku Gao Míng tak zalichotil, že sa mu dokonca aj hlas naplnil smiechom.

„Ďakujem vám, pán Shen, že ste mi zachránili život! Som vám nesmierne vďačný za tie peniaze, čo ste mi dali!

Sľubujem! Ak dostanem akékoľvek správy o Gao Tuovi, okamžite vám dám vedieť! Nebojte sa, pokiaľ ho nájdeme, bude váš! Ak si neváži moju láskavosť, zabijem ho.“

„Hlúposti! Ako sa opovažujete!“ Shen Wenlang cítil horúčavu po celom tele, ale chlad v srdci.

Bolo mu ľúto Gao Tua a zároveň sa mu to zdalo smiešne — bolo mu ho naozaj ľúto, tak hlúpy zajac narodený v jame vlkov.

Na druhej strane linky Gao Ming okamžite sklopil hlas. Opakovane prisahal, že Gao Tuovi už nikdy neublíži a že mu ihneď oznámi každú správu o ňom. Shen Wenlang mu vôbec neveril, ale nič s tým neurobil.

Vyvesil toľko oznamov o nezvestnej osobe, že by rozvešal plagáty až na Mars. Gao Tu sa mu však vyhýbal ako zajac vlkovi. Shen Wenlang sa snažil získať jeho zdravotné záznamy a vystopovať ho v nemocniciach.

Lenže odkedy ho prepustili z Jinling Pheromone Specialist Hospital, zdalo sa, že s ním zmizli aj jeho záznamy. Shen Wenlang sa mohol spoľahnúť len na to, čo zostalo archivované v Jinlingu: správa, že bol v zlom stave. Dokumenty o kritickom stave boli hrubé a šokujúce. V najkritickejšom momente takmer zomrel. Bez upokojujúcich feromónov Alfy by bol priebeh tehotenstva odsúdený na ťažkosti.

„Po jeho boku je však Alfa, ktorý je pekný, ohľaduplný a dobre sa o neho stará. Ich kompatibilita nie je nízka a upokojujúce feromóny Alfy na neho tiež majú určitý vplyv. Takže, pán Shen, nemusíte sa obávať. Bez ohľadu na to, či pán Gao nakoniec chce dieťa, pokiaľ je Alfa prítomný, teoreticky je nepravdepodobné, že by znova čelil extrémnym rizikám.“

Ležiac doma na gauči, Shen Wenlangovi v hlave hučali slová Doktora feromónov Jinling.

Čo znamená „nezáleží na tom, či Gao chce dieťa“? Čo znamená „pokiaľ je pri ňom tá Alfa“? To predsa nie je len Gao Tuovo dieťa! Má na ňom polovicu aj on! Sakra — on ešte nie je mŕtvy! Prečo by iné Alfy mali utešovať jeho Omega a dieťa?!

Čím viac na to Shen Wenlang myslel, tým viac ho zalievala zlosť — až mal pocit, že mu prasknú cievy a z hrdla mu vyšľahne oheň. Extrémna túžba zmiešaná s hnevom bola ako olej liahnuci sa v rozpálenom plameni — dusivá para túžby sa valila z každého záhybu jeho tela.

Čím viac sa hneval, tým viac ho pálila túžba objasť ho. V hlave sa mu znovu a znovu prehrával obraz toho dňa, keď držal Gao Tua v náručí.

Tá jeho hlúpa zajačia Omega ležala pod ním na pohovke v kancelárskej miestnosti, celkom bezmocná. Silné Alfa

feromóny spôsobili, že nohy, ruky, pery a jazyk hlúpeho králiku boli mäkké ako králik, ktorý sa bezvládne ponoril na rozkladacu pohovku, vydaný na jeho milosť a nemilosť.

A počas celého aktu... prečo bol Gao Tu taký ticho? Len keď sa Shen Wenlang pritlačil príliš tvrdo, to tiché stvorenie pod ním vydalo bolestné, úpenlivé zvuky — tie isté, ktoré vydávajú drobné zvieratá, keď ich niekto príliš surovo zatlačí do kúta.

Vtedy mu srdce horelo túžbou.

Chcel, aby sa vrátil.

Chcel ho cítiť nablízku.

Chcel si privoniavať k jeho šiji, bozkať mu temeno.

Chcel počuť, ako vysloví jeho meno.

Chcel, aby znovu plakal, aby znovu volal: „Pán Shen... pán Shen...“

A nakoniec, keď už to nevydržal, zakričal z hĺbky hrdla: „Shen Wenlang... buď nežnejší!“

Shen Wenlang ho chcel tak veľmi, až sa mu telo rozpaľovalo a srdce bolelo.

Uprostred noci zazvonil telefón. Hua Yong zdvihol hlavu — tieto dni nespál poriadne, a bol ako citlivý radar. Obrazovka sa len rozžiarila a on už reflexívne stlačil odmietnutie hovoru.

Lenže S-triedny Alfa vedľa neho sa aj tak prebudil. Jeho hlas bol zastretý, trochu chrapľavý: „Čo sa deje?“

„Nič,“ zašepkal Hua Yong a pritisol sa k nemu, bozkajúc ho na čelo. „Len nejaký obťažujúci hovor. Spi ďalej.“

Aby Sheng Shaoyouho nič nerušilo, Hua Yong si na noc vždy vypínal hlavný mobil. Jeho záložné číslo poznalo len pár ľudí — ak niekto volal v túto hodinu, muselo to byť niečo vážne.

Aj tak ho meno volajúceho prekvapilo. Nečakal, že mu zavolá práve *ten* Omega.

„Strýko Ying Yi,“ oslovil ho nezvyčajne vážnym hlasom.

„Ayong,“ ozval sa z druhej strany pokojný, hlboký hlas. Bol teplý, vyrovnaný — neuveriteľné, že patrí mužovi, ktorého meno kedysi v krajine P dokázalo umlčať plačúce deti.

„Čo si želáte?“ spýtal sa Hua Yong vecne.

„Wen Lang sa mohol tie roky v Jianghu udržať len vďaka tvojej starostlivosti.“

Po chvíli sa z linky ozvalo zachrčanie a tlmený kašeľ. Hua Yong mlčal a čakal, kým sa muž na druhej strane nadýchne a pokračuje:

„Wen Lang má teraz problémy. Ja osobne nemôžem vyjsť von... mohol by si ísť namiesto mňa?“

EXTRA 13

Ako Alfa Gao Qing ešte nikdy nič podobné nezažila. Husté, prenikavé feromóny S-triedy Alfy zaplavili celý priestor – boli také silné, že ich nešlo zniesť ani cez uzavreté dvere.

Ťažké kovové bezpečnostné dvere nevydržali. Šialený, vykoľajený Alfa ich kopom rozrazil a vnútorný panel sa pri náraze rozvibroval.

Gao Qing si zachovala pokoj. Nasadila si izolačnú masku a okamžite zavolala políciu. Zásah prišiel rýchlo, lenže ani špeciálne jednotky, zvyknuté na extrémny, sa neodvážili priblížiť k S-triednemu Alfovi, ktorý úplne stratil rozum.

V úzkej chodbe bytového domu sa vytvorila patová situácia. Hluk bol ohlušujúci, tlak feromónov neznesiteľný – a predsa sa nikto z obyvateľov neodvážil vyjsť z bytu.

Po pol hodine sa do vzduchu začali miešať ďalšie vône – feromóny okolitých Omeg. Intenzita Alfy bola taká silná, že mnohé Omegy v okolí reagovali nevedomky: začali vykazovať známky pasívnej horúčky.

Špeciálna jednotka musela nasadiť vodné delo, aby aspoň zriedila hustý, dráždivý pach kosatca, ktorý visel vo vzduchu.

„Gao Tu! Gao Tu! Vyjdi von!“

Shen Wenlang stál celý premočený, voda z neho kvapkala, oči mal krvavo červené a zhlboka lapal po dychu. Volal jeho meno znova a znova, chvejúcim sa hlasom — ako vlk uväznený v pasci, ktorý vyje od bolesti. Mal na sebe len domáce oblečenie, tvár bez výrazu, zrenice zúžené, oči temné. Bol evidentne mimo seba.

Z celej sily sa opieral do zamknutých dverí. „Gao Tu!“

Policaťi sa neodvážili priblížiť. Z bezpečnej vzdialenosti len hasili feromónové zhluky vodnými prúdmi a popritom sa snažili hovoriť s Gao Qing, ktorá bola stále vnútri.

Veliteľ zásahu — zavalitý Beta s okrúhlou tvárou — sa zamračil a spýtal sa: „Kto je Gao Tu?“

„Môj brat,“ odpovedala Gao Qing. „Je to ten... partner toho Alfy?“

„Nie, iba kolega,“ opravila sa rýchlo. No po chvíli dodala: „Môj brat s týmto bastardom mal kedysi... nevhodný intímny vzťah. Ale nikdy neboli partnermi. Tento šialenec nás prenasleduje a obťažuje už dlho. Volala som naňho políciu viackrát. Mali by ste mať v záznamoch.“

„Ale ten pán sa nezdá byť v poriadku.“

„A čo čakáš od šialeného bastarda? Že bude normálny? Navyše—“

„Toto nie je obyčajný výbuch nálady,“ prerušil ju lekár, ktorý bol privolaný kvôli úniku feromónov. Bol to skúsený

odborník, no pri pohľade na Shen Wenlanga mu nervózne zašklbalo viečko. „Táto situácia presne zodpovedá symptómom syndrómu hľadania partnera.“

Tučný policajt s guľatou tvárou sa naňho podozrievavo pozrel. „Syndróm hľadania partnera?“

Lekár vážne prikývol. „Áno. Je to zriedkavý stav. Väčšinou sa objavuje u vysoko postavených Alfov, ktorí stratili kontakt so svojimi Omegami. Počas tohto obdobia sa Alfa stáva extrémne citlivým, agresívnym a stráca sebakontrolu. Urobí čokoľvek, aby svojho partnera našiel. Ak sa to nezvládne včas, môže to skončiť katastrofou.“

„Čo máme urobiť teraz?“ spýtala sa Gao Qing nervózne a pozrela na dvere, ktoré sa už celé triasli.

Aj cez izolačnú masku cítila prenikavý pach Shen Wenlangových feromónov. Ak to takto pôjde ďalej, o pár minút tie dvere rozkope.

„Kde je váš brat?“ spýtal sa policajt.

„Nie je tu.“

„Kde teda je?“

Gao Qing sa naňho prudko oborila: „A čo to má spoločné s týmto? Snáď nechcete, aby sa môj brat v tomto stave stretol s týmto šialencom!“

„Nie, samozrejme, že nie,“ vysvetľoval rýchlo policajt. „Chceme sa len uistiť, že nie je vnútri. Ak tam nie je, aj keby

sa ten muž dostal dnu, aspoň nedôjde k priamemu kontaktu.“

Lebo počas syndrómu hľadania partnera má Alfa len jeden cieľ – nájsť svoju Omegu. Ak ju nenájde, všetok hnev a zúrivosť sa menia na posadnutosť.

„Nie je tu,“ zopakovala Gao Qing. „Môj brat už má svojho partnera. S týmto bastardom už nemá nič spoločné.“

„Klamstvá!“

S-triedni Alfy majú dokonalý sluch. Shen Wenlang počul každé jej slovo cez dvere – a ako žralok, čo zacítil krv, okamžite zareagoval. Tvár sa mu zatiahla, oči mu zbeleli od hnevu a túžby: „Pusťte Gao Tua von! Pusťte ho! Chcem ho vidieť!“

„On ťa nechce vidieť!“ zakričala Gao Qing.

Nastalo ticho.

Srdce jej prudko udrelo. Zadržala dych a pozerala na dvere – a v tej chvíli sa ozval strašný rachot.

„PRÁSK!“

Drevený panel dverí preletel trieskami, prerazený Shen Wenlangovou päšťou. Z otvoru trčali biele hánky, rozodraté o triesky, krv mu stekala po chrbte ruky. Lenže on akoby to vôbec necítil. Zasunul prsty cez dieru, zachytil kľučku a stisol ju s takou silou, až kov zaškrípал.

„Zásah!“ zavelil tučný policajt, keď videl, že situácia sa zhoršuje.

Špeciálna jednotka, ktorá doteraz čakala v pohotovosti, sa okamžite rozbehla dopredu. Sedem či osem ťažko ozbrojených Alfov – všetci v ochranných maskách – sa s napätým dychom vrhlo na vyšinutého S-triedneho Alfu, ktorý úplne stratil kontrolu.

Všetko sa zvrhlo do chaosu. Lekár s oroseným čelom vytiahol z prenosného chladiaceho boxu ampulku s anestetikom a podal ju policajtovi vedľa seba. „Iná možnosť nie je. Musíme ho uspať – injekčne, alebo... zastreliť.“

„Dočerta, ale je tam priveľa ľudí, ani nemáme kde mieriť!“

„Tak zavolajte ostreľovača!“

„Netreba,“ ozval sa chladný hlas.

Pred nimi sa natiahla štíhla, elegantná ruka a zobrala injekčnú striekačku, na ktorej sa ešte leskli studené kvapky vody. „Dúfam, že ten idiot zostane stáť,“ povedal pokojne hlas. „Inak mu omylom trafím oko.“

Lekár aj policajt sa prekvapene otočili – a uvideli atraktívneho, neznámeho muža.

Hua Yong držal malú kušu, ktovie odkiaľ ju vytiahol. Zavrel jedno oko, zdvihol ruku a s dokonalou istotou namieril na Shen Wenlangovo rameno.

Bez zaváhania stlačil spúšť. Šíp s kovovou ihlou preletel cez medzeru medzi mužmi, zasvišťal vzduchom a presne sa zaryl do Wenlangovho ramenného kĺbu.

Hua Yong odhodil kušu, žmurkol na dvoch úplne zmätených Betov vedľa seba a pokojne povedal: „Len plním zverenú úlohu. Niet za čo. Volám sa... Malá Biela Holubica.“

Anestetikum zabralo okamžite.

Tučný policajt zísal na mladého, elegantného muža, ktorý sa predstavil ako Malá Biela Holubica, a sledoval, ako si úplne samozrejme prehodil bezvládne telo S-triedneho Alfu cez plece.

Kráčal pomaly, uvoľnene, akoby sa len prechádzal po záhrade a cestou si utrhol krehkú kvetinu.

„Prepáče, že som vás vyľakal,“ povedal Hua Yong pokojne, jednou rukou držiac bezvedomého Shen Wenlanga, druhou ukazujúc policajtom dokumenty — potvrdenie o príbuzenskom vzťahu a rodinné splnomocnenie. „Som tu v mene pánových rodičov, aby som s vami spolupracoval. Všetko je už pod kontrolou, ďakujeme za vašu pomoc.“

...

O desať dní neskôr, v Krajine P.

„Chcem sa vrátiť do Jianghu!“

„Tak to povedz strýkovi Shenovi osobne,“ odvetil Hua Yong pokojne.

„Do riti!“ Shen Wenlang kopol do kovovej steny tak prudko, až to zadunelo. „Keby si ma ty, Hua Yong, nezostrelil a neposlal do Krajiny P, nebol by som teraz zamknutý vlastným otcom!“

„A čo som mal urobiť?“ odvetil Hua Yong, zatiaľ čo lúpал banán. Podal ho pozorujúcemu a tichému Sheng Shaoyouovi a zjemnil hlas: „Pán Sheng, dajte si banán.“

„Ty máš ešte chuť žrať banány?!“ zreval Wenlang.

„Prečo nie?“ Hua Yong mierne zdvihol obočie. „Tvoja manželka chýba — čo to má spoločné s tým, že jem banány?“ Šikovne nasunul Sheng Shaoyouovi do úst polovicu olúpaného banánu a pri žuvaní povedal: „Úprimne? Nemyslím si, že tvoj otec niečo spravil zle. Ty sa teraz vôbec neovládaš. Keby som ťa takto len tak pustil, keď nájdeš sekretára Gao, bude trpieť pol života, ak nezomrie.“

„Kedy som mu ublížil?“ Shen Wenlang znova rozčúlene kopol do steny.

Hua Yong posunul telefón ďalej od ucha, počkal, kým neutíchol hluk na druhej strane, a potom opäť priložil slúchadlo. Tajomne sa usmial: „Takže aj ty vieš, že je tehotný? A myslíš, že preto mám bežať ja ho hľadať?“

„Veď vieš, že je tehotný! Preto ho musím ísť hľadať!“ Shen Wenlang si nervózne prešiel rukou po vlasoch. „Hua Yong, nemal si ma posielat' späť do Krajiny P, nemal si ma vrátiť k starému. Gao Tu potrebuje moje upokojujúce feromóny, dostaň ma odtiaľto hneď! Sakra!“

Hua Yong nemal dobrú skúsenosť s tým gangsterským tyranom z Krajiny P. Nemohol však odmietnuť prosbu Ying Yiho, povzdychol si bezmocne: „Wen Lang, niekto ma tiež požiadal, aby som to zariadil. Prečo to nepovieš otcovi sám?“

Shen Wenlang zavrčal pohrdavo: „Komunikovať? Ako má človek komunikovať so zverou?“

„Ten starý nie je žiadny človek! Bol som veľmi mierny, že som ho nezabil. Prečo by som sa s ním mal baviť? Hua Yong, vytrhni ma odtiaľto čo najskôr. Zabudol si, ako som ti kedysi pomohol?“

„Prepáč,“ povedal Hua Yong ticho. „Uhradím ti to neskôr. Ale teraz ti naozaj nemôžem pomôcť.“

Shen Wenlang sa okamžite rozzúrila a úspešne začal nadávať v národnom jazyku. Hua Yong len pokojne počúval; keď mu dal chvíľu vyblázniť sa, jemne mu odpovedal: „WenLang, toto je naozaj tvoja rodinná záležitosť. Naozaj sa do toho nemôžem miešať. Ale neboj sa, nevadí, ak nechceš komunikovať so svojím otcom. Ak chceš odísť, tak sa len snaž. Aj keď ti nemôžem pomôcť, pokiaľ budeš robiť

dostatok hluku, niekto ťa prirodzene bude ľutovať. Možno príde a pustí ťa osobne. Potom budú všetci šťastní.“

„Čo tým chceš povedať?“

Hua Yong dojedol banán, hodil šupku do misy a ticho si povzdychol: „WenLang, sú veci, ktoré ti zatiaľ nemôžem povedať, ale myslím si, že dnešná situácia nemusí byť pre teba a tvojho otca zlá. Rob rozruch, čím väčší, tým lepší. Bez ničenia niet výstavby. To je holý fakt.“

EXTRA 14

Len čo skončilo jeho pekelné obdobie, Shen Wenlang mal rozmazané vedomie a vôbec nechápal, čo mu Hua Yong na druhej strane telefónu hovorí. Pamätal si len toľko, že zaspal na gauči doma a potom — akoby v polospánku — našiel Gao Qing a „rozumne“ sa jej pýtal, kde je Gao Tu. Keď znova nadobudol vedomie, zistil, že je zamknutý v izolačnom dome rodiny Shen v Krajine P.

Bolo to miesto, kde bol jeho otec Omega často väznený, keď ešte žil.

Ako dieťa sa raz počas hry na schovávačku dostal cez ventilačnú šachtu dnu — a videl svojho otca Omegu počas horúčky, ako sa bez akejkoľvek dôstojnosti vinie k svojmu Alfa partnerovi a s plačom ho prosí o sex.

Jeho otec Alfa sedel na posteli úplne oblečený, chladný, vyrovnaný, ako boh, ktorý vládne svetu. Cez úzky otvor ventilátora Shen Wenlang nevidel jeho tvár — iba počul hlas, na ktorý nikdy nezabudne.

Ten chladný hlas sa posmešne ozval k plačúcemu Omegovi, ktorý mu daroval život: „Ying Yi, teraz si na rade ty, aby si ma prosil. Pokiaľ budeš dostatočne dobre fungovať, môžem zvážiť, či s tebou mám mať sex.“

...

Tento obraz sa neustále vracal do Wenlangových nočných môr. Plač jeho otca Omegy mu znel ako kyslý dážď, ktorý rozožiera srdce. Bol taký tichý, prerývaný, no každá slabika prenikala kovom ventilátora ako žeravý nôž do mäsa. Ten zvuk spaľoval, rozkladal srdce, rozleptával kosti a vnútornosti.

A pritom to bol muž, ktorého celá Krajina P kedysi uctievala ako boha. Ako sa mohol ten, čo stál kedysi na vrchole, znížiť až k tomu, že sa plazil pri nohách Alfu, bez dôstojnosti, bez citu, prosil o styk ako žobrák o chlieb?

Hoci pravda bola zhnitá ako prezretá broskyňa, nikto sa neodvážil hovoriť o vzťahu Shen Wenlangových rodičov.

Navonok sa len hovorilo, že jeho „matka“ sa narodila v Jianghu, ako tínedžerka odišla do Krajiny P, tam sa vydala za Shen Yu – muža, ktorý v tom čase zbohatol – a porodila Shen Wenlanga.

Ako sa jeho otcovia stretli a ako sa vôbec dali dohromady, to Shen Wenlang nikdy nevedel.

A ten istý otec, o ktorom sa hovorilo, že je chladný, silný a neoblomný, sa počas horúčky menil na nerozumné, pudmi ovládané zviera – samicu zotročenú vlastnou túžbou..

Jeho Alfa ho zavrel do izolačnej miestnosti vyrobenej zo špeciálnych materiálov, degradovaný na nástroj sexuálneho uspokojenia bez iného účelu ako párenia.

Padnúť z boha na prostitútku — to je pád, ktorý trvá len okamih.

Pokiaľ ide o pozadie, Shen Wenlang v skutočnosti nie je horší než Hua Yong. Jeho Alfa otec Shen Yu bol kedysi najväčším obchodníkom so zbraňami na celej východnej pologuli. Pred sedemnástimi rokmi sa jeho otec Omega, Ying Yi, naturalizoval v Krajine P a ako najmladší generál v histórii odišiel na rokovania do Krajiny Y. Nakoniec upokojil hraničné napätie medzi oboma krajinami a zabránil otvorenému konfliktu.

Kolovala zvesť o tom, že pred pätnástimi rokmi ho chceli navrhnúť na Nobelovu cenu za mier, no on to odmietol.

Obaja, Shen aj Ying, boli známe mená, takže ich sobáš by mal byť v novinách všade. Lenže Shen Yu bol bezcitný a neznášal, keď sa o ich rodinných záležitostiach hovorilo. Raz dal niekomu useknúť ruky len preto, že uverejnil fotografiu Ying Yiho, ako ho bozkáva. Odvtedy si žiadne médium nedovolilo o nich špekulovať.

To neplatilo len navonok, ale aj v rodine. Ani Shen Wenlang sám netušil, čo sa medzi jeho otcami dialo. Dokázal si poskladať len kúsok príbehu z útržkov „dôkazov“, ktoré

zachytil v každodennom živote. Detské spomienky sú skreslené, no aj po dlhom čase mu v pamäti zostal všeobecný rámec. Veril, že je výsledkom sprisahania jeho otca Omegy a jeho otca Alfy.

Pevne veril, že medzi jeho otcami nebola láska, iba zviazanie zo zámeru. Keď bol dieťa, jedného razu náhodou vypočul rozhovor svojich rodičov. Jeho otec Alfa sa zdanlivo veľmi zaujímal o „kompatibilitu“ medzi ním a Omegou, ktorá mu dala život. Z jeho slov Shen Wenlang usúdil, že kompatibilita je medzi Ying Yiom a Shen Yu pravdepodobne veľmi nízka — a Shen Yu to nechcel akceptovať. Nikto by si predsa nebral Omegu s nízkou kompatibilitou, to by bolo nudné.

V spojení s tou správou, čo otriasla celou krajinou P — že vysokopostavený Alfa, len aby získal Omegu s nízkou kompatibilitou, svojvoľne geneticky upravil toho Omegu a pokúsil sa mu vstreknúť vlastný extrakt feromónov, aby násilím zvýšil kompatibilitu medzi nimi — Shen Wenlang si hneď urobil záver.

Aby si Ying Yi upevnil pozíciu po boku Shena Yu, mohol byť schopný napodobniť toho Alfu a urobiť niečo podobné Shen Yuovi.

Usadil sa v izolačnej miestnosti, do ktorej sa ako dieťa díval cez vetrací otvor, a znovu sa mu vynorili spomienky.

Nemohol sa ubrániť bolesti. Spomenul si, že ako tínedžer sa jeho tichý otec Omega raz náhle rozhodol formálne oddeliť od svojho Alfu. Vtedy už Shen Wenlang prerástol úzky ventilačný kanál, a tak použil modernejšie prostriedky na odpočúvanie rozhovorov otcov — nainštaloval odposluch na strechu izolačného domu.

Odpočúvacie zariadenie bolo umiestnené ďaleko od postele, takže aj keď zosilnil zvuk, počul len nejasné tóny — prerývané dychy, stony a tlmený plač.

„Shen Yu, myslím, že nemá zmysel ďalej to takto ťahať.“

„A čo by ti prišlo zmysuplné, hm? Ying Yi, povedz, čo by ťa bavilo? Ja sa ti, do čerta, prispôbím!“

Bolo to prvý raz, čo Shen Wenlang počul svojho otca Alfu hovoriť tak chladno a pritom tak prudko.

Ying Yi odpovedal rýchlo: „Shen Yu, ja už naozaj nechcem pokračovať, prestaň, poďme—“

Zvyšok vety mu prerušil zvuk, ktorý znel až príliš ako bozky. Lenže Shen Wenlang neveril, že by Shen Yu svojho otca skutočne bozkával. Skôr veril, že sa mu pokazil odposluch.

Po chvíli ticha sa Ying Yi ozval znovu. Jeho hlas bol zachrípnutý, naplnený zúfalým pokojom a neviditeľným odporom. Povedal: „Shen Yu, nerob to.“

Pohyby Alfu sa stali prudšími a Ying Yiho vyrovnanosť sa roztrhla ako tenká niť. Jeho hlas sa zlomil v bolestivých výkrikoch, v stonoch zúfalstva i telesnej bezmocnosti.

Potom sa Alfa na okamih odmlčal — a chladne povedal: „Sám si ma k tomu donútil.“

Cez praskajúce rádiové vlny sa do Shen Wenlangových uší niesol hlas, ktorý znel strašidelne pokojne, no zároveň úplne šialene. V tej chvíli mal pocit, že v hlase svojho otca Alfy počuje niečo kruté, tyranské, ako by mučenie túžbou bolo zámerom.

Tichým, nízkym hlasom dodal: „Ying Yi, kým neumrieš, ani nepomysli, že ma opustiš.“

Nie dlho potom ten istý Omega, ktorý podľa Shen Wenlanga zneužil feromóny, aby mohol otehotnieť s Alfou, zastrelil inú Omegu. Tou bola najmladšia dcéra vysoko-postaveného úradníka z Krajiny P — rozmaznané dievča, ktoré práve sedelo Shen Yuovi v náručí, smialo sa a žiadalo o drahý šperk.

Ying Yi, ako vojak, sa ani neobťažoval utiecť či hľadať odľahlé miesto. Jednoducho vytiahol zbraň a stlačil spúšť priamo na ulici. Mozog a krv z obete postriekali Shen Yua po tvári aj po tele.

Po vražde bol Ying Yi zatknutý — vlastným manželom. Tri dni nato z väznice záhadne zmizol, zostala po ňom len kaluž krvi.

Nasledujúci deň sa po celej Krajine P rozšírila správa: Ying Yi, kedysi oslavovaný hrdina, ktorý sa kvôli rodine vzdal vojenskej kariéry a ktorý skončil vo väzení rukou vlastného Alfa, je mŕtvy. Od tej chvíle o ňom už nikto nikdy nepočul.

Shen Wenlang sedel na posteli, ktorá sa mu opakovane zjavovala v nočných morách, oči zatvorené, hlava plná chaosu. Počas svojho záchvatu párovej horúčky rozbil v dome všetko, čo sa dalo. Jediný rozdiel oproti Hua Yongovi bol ten, že zatiaľ nezačal ubližovať sám sebe. Zatiaľ.

Podľa toho, čo mu Hua Yong povedal, to však bolo len otázkou času. V tú noc začal Shen Wenlang úmyselne búchať hlavou o stenu, priamo pred kamerou, ktorá ho sledovala.

Mal totiž povahu presne ako Shen Yu — krutý k sebe vždy, keď si niečo zaumienil.

Keď mu po čele začala tiecť krv, dvere, ktoré boli doteraz zatvorené, sa konečne otvorili.

V nich sa zjavil vysoký Alfa, osvetlený svetlom spoza chrbta. Mal na sebe tmavý dlhý kabát, aký nosieval celé desaťročia, a v pravej ruke sa opieral o lesklú čiernu palicu. Nebol postihnutý — v palici mal ukrytú čepeľ.

„Už si sa dosť vybláznil?“ Hlas mal rovnaký, aký si ho Shen Wenlang pamätal, len chladnejší, vybrúsenejší rokmi.

„Starý chlap, pusť ma von.“ Shen Wenlang sa otočil, krv mu stekala po líci, a pozrel naň s nenávisťou. V tvári aj v povahe sa naňho podobal — ten istý typ krásy a arogancie.

Shen Yu sa chladne díval na svojho vzpurného syna, ktorý sa neukázal doma päť či šesť rokov, a pevnejšie zovrel palicu. „Toto je krajina P. Toto je rodina Shen. Myslíš si, že tu môžeš vystrájať, ako sa ti zachce?“

„Ja vystrájam?“ zasmial sa Shen Wenlang s opovrhnutím. „Ako by som mohol byť šialenejší než ty? Ty si na tejto izbe priamo závislý. Nestačilo ti, že si tu kedysi väznil môjho otca? Teraz chceš zavrieť aj mňa?“

Lepková krv mu pomaly stekala po spánkoch, no necítil nijakú bolesť — len zvláštne strpnutie v hrudi.

„Pusť ma von, nemáš právo ma tu držať!“

„Je prirodzené, že ťa vychovávam,“ odvetil chladne Shen Yu.

„Vychovávaš?“ Shen Wenlang sa zasmial, oči červené od hnevu. „Na čo si sa zrazu kvalifikoval byť otec? Aký zmysel má ma držať v tejto zatuchnutej diere? Ak máš odvahu, pošli ma rovno do väzenia! S tým máš predsa skúsenosti, nie? Keď si už zabil môjho otca, prečo nezabiješ aj mňa? Veď si ma nikdy ani nechcel!“

Rátal s tým, že ho Shen Yu udrie. Len nečakal, že aj po tridsiatke bude stále dostávať bitku od vlastného otca.

Ten starý muž bol stále neuveriteľne silný. Tvár napätá, bez známky starnutia, pohyby presné a rýchle — po všetkých tých rokoch sa jeho sila vôbec nezmenšila.

Keď ho otec kopol do hrude a zrazil na zem, Shen Wenlangovi, ktorému už aj tak z horúčkovitého obdobia hučalo v hlave, sa na okamih všetko zatemnilo. Potom sa prudko postavil, zaťal päste a vrhol sa dopredu — udel otca priamo do tej jeho chladnej, mŕtvolne bezvýraznej tváre.

Lenže amatér proti profesionálovi nemá šancu. Shen Wenlang z toho nemal nič — len rany. Jeho otec Alfa mal päste tvrdé ako oceľ a vôbec sa s ním nemaznal.

Dočerta, obaja sme Alfý triedy S, tak prečo musíš byť silnejší? Len preto, že si kedysi slúžil v špeciálnych jednotkách a sedem-osem rokov si sa mlátil so skutočnými zbraňami v púšti?

Shen Wenlang, ktorý bol od detstva zvyknutý na pohodlie a poznal len sparingy v klimatizovanej telocvični, ležal na zemi, zovretý od bolesti a hnevu. Shen Yu naňho vôbec nebral ohľad. Druhým kopom mu zlomil štyri rebrá a rozdrvil holennú aj lýtkovú kosť.

No — aspoň sa už nemusel báť, že dostane záchvat párovej horúčky.

Aj keby chcel ísť hľadať Gao Tu, teraz by sa nepohol ani o centimeter.

EXTRA 15

V posledných dňoch mal Ma Heng ponurú náladu.

Cítil sa ako myš, na ktorú sa zamerala mačka — alebo ako zajac, ktorého sleduje vlk. Neustále v strehu, stále v pohybe, s pocitom, že sa musí skrývať. A tým „vlkom“ nebol nik iný než jeho starý sused, Gao Tu.

Keď sa dopočul, že Gao Tu je tehotný, zostal ako obarený. V jeho predstave bol Gao Tu predsa len obyčajný Beta. Ma Heng ho mal rád už od detstva — toho pokojného, rozvážneho suseda, ktorý sa nikdy nerozčuľoval, nech sa dialo čokoľvek.

Stretnutie po rokoch vo vlaku považoval za šťastie. A keď Gao Tu súhlasil, že si prenajme jeho byt, Ma Heng si to vysvetlil ako znak, že mu nie je odporný.

V ten deň, keď ho viezol autom, mal zlý pocit. Preto neodišiel ďaleko a zostal v okolí kaviarne — a práve vďaka tomu zachránil Gao Tu život, keď ten ušiel z reštauračnej toalety cez okno.

„Som Omega... mám poruchu feromónov. Prosím... zachráň moje dieťa.“

Predtým, než upadol do bezvedomia, stisol Gao Tu Ma Hengovi ruku tak silno, až ho to prekvapilo. Napriek

vyčerpaniu mal v sebe zvláštnu silu, no hlas mu znelo sotva počuť.

Vzduchom sa šírila aróma šalvie — ťažká, prenikavá a tragicky krásna ako posledný lúč svetla pred súmrakom.

Treba uznať, že pokrok modernej medicíny má niečo do seba. Vďaka rýchlej pomoci sa Gao Tu podarilo zachrániť, a dieťa v jeho lone tiež zázračne prežilo.

Ma Heng však ešte nestihol spracovať, že Beta, ktorého celé roky miloval, je v skutočnosti Omega — a už musel prijať aj fakt, že ten Omega čaká dieťa iného Alfu.

Nebolo však času na smútok. Pretože ten Alfa, ktorý Gao Tu oplodnil, bol nebezpečný fanatik.

Ma Heng prvýkrát uvidel Shen Wenlangove masívne, bombardujúce oznamy o nezvestnej osobe práve vtedy, keď bol Gao Tu hospitalizovaný.

Vyšiel si len kúpiť raňajky — a už po pár krokoch videl desiatky billboardov so Shen Wenlangovým videom.

Celé mesto o tom hovorilo. O mladom miliardárovi, čo hýbal ekonomikou ako celým štátom, o tom, aký je oddaný, ušľachtilý, a ako hľadá svojho „strateného priateľa“. Všetci ho obdivovali za jeho cit a vernosť.

Dokonca aj malé Omegy, ktoré stáli v rade na sójové mlieko a vyprážané šišky, si medzi sebou šepkali: „Shen

Wenlang je fakt úžasný! Tak S-úroveň! Aj keď hľadá človeka, robí to štýlovo! Totálny CEO so všetkými hviezdikami!“

„Hej, a ešte aj ten fejs! Woo, keby ten sekretár Gao naozaj nechcel ísť spať, ja sa hlásim dobrovoľne!“

„Ja tiež!“ „Hahaha!“

Ma Heng, ktorý stál za nimi, sa len uškrnul. Tieto dnešné Omegy... príliš plytké. Ako môžu vidieť len peknú tvár?

Hoci mu ten malý zajac nestihol povedať, čo sa vlastne medzi ním a tým Alfom stalo, z Gao Tuovej úzkosti a z toho, ako sa Gao Qing vyhýbala akejkolvek zmienke o tom mužovi, Ma Heng pochopil, že ten S-úrovňový Alfa menom Shen určite nebude žiadny dobrák.

Ten oznam o nezvestnej osobe zrejme rozposlal len preto, aby Gao Tua vylákal naspäť — a potom ublížil jemu aj dieťaťu, ktoré nosil.

No jasné! Takto to predsa býva v každom druhom seriáli — bohatý rozmaznaný dedič sa z rozmaru zapletie s jednoduchou, naivnou Omegou, a keď ju raz dostane, zľakne sa zodpovednosti.

Potom, v panike, že by mohla cez tehotenstvo „získať výhodu“, rozhádže peniaze a pošle ľudí, aby ju našli — len aby sa jej mohol zbaviť.

Ma Heng bol však presvedčený, že Gao Tu nepatrí medzi tých, čo by túžili po bohatstve či moci. Nech sa stalo

čokoľvek, ten hlúpy zajac by nikdy nepoužil dieťa v brušku ako prostriedok na zisk.

On pre seba nikdy nič nechcel.

Keď sa dostal do problémov, vždy ich znášal sám — mlčky, s tou svojou tvrdohlavou dôstojnosťou.

Ten prekliaty Alfa triedy S, čo sa hral s citmi iných, bol podľa Ma Henga len dočasne pobláznený. Keď zistí, že zajaca nenájde, po pár dňoch ho to prejde. Aspoň v to dúfal.

Lekár navyše vravel, že jeho a Gao Tuove feromóny majú dosť vysokú kompatibilitu — takže ak sa Ma Heng bude snažiť, možno sa ich vzťah ešte rozvinie.

A aj keby Gao Tu čakal cudzie dieťa, jemu by to neprekážalo. Bol by ochotný ho vychovať, ak by len Gao Tu chcel zostať.

Ma Heng vyrastal sám. Rodičov stratil skoro, súrodencov nemal. Vychovávala ho stará mama — a tá mala rovnaké priezvisko ako Gao Tu. Možno aj preto sa o neho tak starala a pritiahla tým k sebe aj malého suseda, ktorý k nim často chodil, keď jeho vlastný otec neprichádzal domov a matka plakala. Rokmi sa z nich stali takmer rodina.

Ma Heng veril, že medzi ním a Gao Tuom už dávno existuje puto, ktoré ten bohatý Alfa nikdy nepochopí — a nikdy neprebije.

Lenže strašne podcenil Shen Wenlangovu posadnutosť. Ten muž sa nezastavil len pri reklamách. Keď Gao Tu vyšiel z nemocnice, blázon spustil celonárodné pátranie s odmenou.

Najprv ponúkol pol milióna, potom sumu zvyšoval, až dosiahol absurdných desať miliónov.

„Dám extra odmenu komukoľvek, kto mi pomôže nájsť môjho priateľa.“

Tieto slová toho šialeného Alfu viseli dvadsaťštyri hodín na hlavných stránkach všetkých médií v krajine.

Ma Heng, ktorý práve odviedol Gao Tua z nemocnice, už pochopil, že nemôže dovoliť, aby ho ktokoľvek uvidel. Zrazu si uvedomil, že stojí v oku búrky, proti ktorej sa nedá brániť.

Pri takej odmene a pod dohľadom verejnosti sa z nich stali tvory pod mikroskopom — každý pohyb sledovaný, každý výdych zaznamenaný, pripravený byť nahlásený.

A Shen Wenlang... ten sa zjavoval pred Gao Tuovým prenajatým bytom s takou istotou, akoby cítil jeho pach vo vzduchu.

Ma Heng a Gao Qing nainštalovali po chodbe šesť či sedem kamier a sledovali každý pohyb ľudí v okolí. Vďaka tomu sa im vždy podarilo získať informácie včas a „utiecť“ s Gao Tuom, ktorý sa stále musel presúvať na invalidnom vozíku.

„Brat Ma Heng, je mi to strašne ľúto,“ povedal Gao Tu ticho, keď sedel v „útekovom“ aute. Vyzeral vyčerpane, farba v tvári sa mu stále nevrátila. Aj napriek náhradným feromónom mu bolo bez prítomnosti skutočného Alfu zle — cítil sa prázdny a nepokojný.

Ako dieťa v bruchu rástlo, situácia sa síce mierne stabilizovala, už nevracal tak často, no chuť do jedla sa mu nevrátila vôbec. Bol chudý, unavený a vyčerpaný.

To, čo Ma Henga privádzalo do zúfalstva, bolo, že s každým ďalším súkromným detektívom, ktorého Shen Wenlang najal, rástla aj výška odmeny.

S Gao Tuom vydržali v jednom meste sotva dva týždne, a už museli utekať ďalej.

Takýto život na úteku bol pre niekoho, kto sa len prednedávnom vrátil z hrobu a ešte sa liečil, hotové peklo — tobôž keď nosil dieťa, ktoré malo prudké výkyvy nálad a nikdy necítilo feromóny vlastného otca.

To dieťa malo zjavne povahu po Alfovi, nie po Gao Tuovi. Kým jeho otec znášal všetko mlčky, mláďa v bruchu bolo neustále nepokojné — každú chvíľu sa búchalo, kopalo a reagovalo hnevom, keď nezacítilo otcov pach.

Slabý Gao Tu trpel. Po prepustení z nemocnice sa síce za desať dní ako-tak postavil na nohy, no po pár krokoch mu už srdce búšilo a potil sa ako po behu.

Po piatej zmene mesta Ma Heng, ktorý si vzal dlhú dovolenku a rozhodol sa „bojovať do konca“, začal cítiť, že mu dochádzajú nápady.

Peniaze hýbu svetom. A ten prekliaty Alfa, ktorý chcel Gao Tua dotlačiť až na kraj smrti, ich mal neobmedzene. Mal informátorov všade. Ma Heng začal vážne uvažovať, že Gao Tua odvezie do odlahlého mesta — alebo rovno za hranice.

Lenže útek z krajiny by vyvolal priveľký rozruch. A pri povahe toho šialenca bolo jasné, že ak by sa len dopyčul o ich pláne, zadržali by ich ešte na letisku.

Práve keď bol Ma Heng v koncoch, objavil sa nečakaný hosť. „Chodte do Krajiny V.“

Na prahu stál vysoký, prísne pôsobiaci muž — Omega. Sedel teraz v malom, ale čisto udržiavanom obývacom priestore, s pokojným výrazom, no jeho hlas mal tón, ktorý nepripúšťal odpor.

„Krajina V?“ zopakoval Ma Heng.

„Áno,“ prikývol muž, ktorý sa predstavil ako Ying, a pokračoval vážnym, rozhodným tónom: „Už som vám tam zariadil ubytovanie. Odchádzate zajtra.“

„Zajtra?“ Ma Heng naňho neveriacky vytreštil oči.

Krajina V bola síce prosperujúca, s krásnou prírodou a silnou ekonomikou, ale väčšine krajín neposkytovala bezvízový vstup.

Návštevník bol bledý, ruky mal prekrížené na hrudi a na tvári stopy choroby. No jeho oči žiarili — pohľad mal taký pevný, že človek mal chuť poslúchnuť bez otázok.

„Všetko som zariadil,“ povedal pokojne. „Pre teba aj pre Gao Tua som pripravil nové pasy. V Krajine V vás niekto vyzdvihne a postará sa o všetko potrebné.“

Ma Heng si od neho podozrievavo vzal dva nové pasy. Listoval nimi opatrne, skúmal každý detail, akoby hľadal známky falzifikátu.

Gao Tu, ktorý sedel vedľa, sa celý čas na nečakaného Omegu uprene pozeral. Dlho mlčal, až napokon ticho prehovoril: „Prepáčte... ste Omega otec pána Shena?“

Ying Yi sa zarazil. Nečakal, že ho Gao Tu osloví práve takto — a už vôbec nie, že sa opýta priamo. Niekoľko sekúnd váhal, potom sa opýtal namiesto odpovede: „Videli sme sa už?“

„Áno.“ Gao Tu prikývol. „Videl som vašu fotografiu v jeho pracovni.“ Keď Ying Yi mlčal, dodal tichšie: „Je to rodinná fotografia. Pán Shen si ju veľmi váži.“

Na chvíľu zaváhal a po krátkom mlčaní dodal: „Počul som, že ste zomreli. Netušil som, že to bolo len nedorozumenie. Som rád, že ste v poriadku.“

Ying Yi mu ani teraz neodpovedal priamo. Len povedal: „Wenlang nie je práve zručný v láske. Ak ti ublížil, ospravedlňujem sa v jeho mene.“

V láske?

Gao Tu sa slabo, trpkosť usmial. Tento Omega, chorľavý, no so vzpriamenou autoritou, mu pripisoval priveľa. On a Shen Wenlang — to nikdy nebola láska. Keby mohol, vymazal by tú noc, tú chybu, celé to absurdné prepletenie. Dal by za to čokoľvek.

Cesta do Krajiny V prebehla napokon prekvapivo hladko. Ying Yi musel mať vplyv — pasy, ktoré pripravil, poskytli Ma Hengovi a Gao Tuovi nové identity. Bez problémov unikli Shen Wenlangovmu pátraniu, bez zdržania prešli colnicou a nastúpili na let do Krajiny V.

EXTRA 16

Shen Wenlang, ktorého vlastný otec zmlátil do polonehybného stavu, ležal v izolačnej miestnosti ešte ďalších desať dní. Len čo sa dokázal trochu pohnúť, opäť začal byť nepokojný.

V izolačnej miestnosti bolo všetko — od stolov po posteľ — vyrobené z tvrdených a zosilnených materiálov. Shen Wenlang si všimol, že čelo postele a operadlo nie sú potiahnuté mäkkým vankúšom ako v bežných spálňach, ale ide o kovový rám, ktorý mal po bokoch hlboké stopy po opotrebovaní. Vyzeralo to, akoby na tých miestach bolo kedysi niečo pevne priviazané.

Keď sa znova zbláznil a pokúsil sa rozraziť dvere tejto nepreniknuteľnej miestnosti svojím telom, hoci mu ešte ani nezrástli rebrá, konečne pochopil, čo spôsobilo tie stopy na kove nad posteľou.

„Do riti! Pustte ma!“

„Vráťte ho späť a pripútajte,“ prikázal Shen Yu. Dvaja príslušníci špeciálnych jednotiek, vysokí viac než dva metre, sa okamžite chopili rozkazu a spoločne ho zdvihli na posteľ.

Shen Wenlang sa nemohol ani poriadne hýbať, nieto ešte brániť. Jeho otec, despota bez štipky empatie, rozkázal mužom, aby mu pripevnili putá o kovové čelo posteľe.

„Do riti, starý chlap! Aké máš právo ma tu držať?! Pusti ma von! Mám niečo, čo musím urobiť!“

„A čo také?“ spýtal sa Shen Yu s ľahostajným pohľadom, akoby sa díval na hmyz. „Okrem hanby, čo ešte dokážeš?“

Shen Wenlang vybuchol: „Hanbu? Tak potom sa hanbi spolu so mnou! Ja som syn svojho otca, nie tvoj! Kedy si sa o mňa staral, odkedy som bol malý? Tak prečo teraz?! Pusti ma, ty zasraný tyran!“

Nech kričal a nadával akokoľvek, Shen Yu zostal chladný. Vyzeral ako socha bez duše, bez citu. Dokonca aj pri vlastnom dieťati bol len tvrdý, bez kúska ľudskosti.

Shen Wenlang od svojho Alfa otca nikdy nedostal lásku — len prísnosť, disciplínu a násilie.

Jeho vzťah k Omega otcovi Ying Yimu bol iný, no o to zložitejší. Na jednej strane bol Ying Yi prísny, ale zároveň citlivý. Bol jediný, kto sa odvážil mu potajme ošetriť rany po Shen Yuových výcvikoch, keď sa netrafil do cieľa a dostal kopanec.

Bol to tiež on, kto sa raz postavil Alfe a potichu ho požiadal, aby „už prestal“.

No Ying Yiho takmer chorobná závislosť na Shen Yuovi a to, čo sa Shen Wenlang domnieval, že medzi nimi prebiehalo, v ňom zničilo akýkoľvek rešpekt.

Takže keď neskôr držal hladovku, snažil sa lámať si prsty, aby sa vykrútil z pút, a Shen Yu ho nakoniec prichytil, zlomil mu zápästia, znovu ho spútal ešte pevnejšie a hodil naspäť do izolácie — aj vtedy, keď mu v hlave zúrilo, „*Kde je ten, o ktorom Hua Yong povedal, že ma príde osobne oslobodiť?*“ — nikdy si nepomyslel, že by sa to skutočne mohlo stať.

Že tým človekom bude práve Ying Yi — otec, ktorý je už viac ako desať rokov mŕtvy a ktorého popol dávno vychladol — to by Shen Wenlang nikdy nečakal.

Izolačný dom mal vysoký strop a na ňom sklenené okno. Na ovládači pri posteli, dosiahnuteľnom aj v putách, stačilo stlačiť jediné tlačidlo a pôvodne nepriehľadné sklo sa s tichým „švih“ zmenilo na priehľadný priezor, cez ktorý bolo vidno oblohu.

Bol to vlastne veľmi romantický detail. Predstavte si, že by tu ležali dvaja milenci, plece pri pleci, a pozerali spolu na hviezdy. V takejto miestnosti by to mohlo byť čarovné.

Lenže dom, ktorý postavil Shen Yu — chladný, bezcitný maniak — a niekto mu tam navrhol takúto „vychytávku“? To k nemu vôbec nesesedelo. Shen Wenlang si myslel, že to bol len spontánny nápad nejakého architekta.

Trpiac tupou bolesťou z rán po celom tele, ležal na posteli a v hlave mu vírila jediná myšlienka: ako sa čo najskôr dostať von a pokračovať v hľadaní Gao Tua.

Vtom sa ozvalo tiché, jasné *cvaknutie*, a cez rozbité sklo strešného okna sa obratne spustilo lano.

Shen Wenlang sa strhol, prudko sa posadil a hneď si pritom natrhol ranu medzi rebrami. Sykol od bolesti.

V miestnosti nesvietilo svetlo, len slabý svit z dvora Shenovej rezidencie prenikal cez rozbitý priezor.

Po chvíli šuchotu sa pred ním zjavila vysoká postava, pohybujúca sa ticho a obratne. V slabom svetle, ktoré dopadalo zhora, Shen Wenlang na okamih uveril, že sníva. Zovrel päste a zachrípnutým hlasom zašepkal: „...Otec?“

Po toľkých rokoch Ying Yi nevyzeral oveľa staršie než v spomienkach, len bledší, chudší. Mesačný svit mu osvetľoval úzku tvár, jasné oči a vysoké čelo. Trvalo mu chvíľu, kým uveril, že to nie je prelud.

„Malý vlk,“ ozval sa tichý hlas, „ešte nespíš?“

Tá prezývka z detstva zasiahla priamo do srdca. Shen Wenlangovi sa náhle zvlhčili oči, ktoré na pohrebe pred desiatimi rokmi nedokázali vyroniť ani jedinú slzu. Teraz sa mu rozkotúľali po tvári všetky naraz.

Hovorí sa, že matka je pre dieťa bohom — jej činy počas výchovy zanechajú stopy, ktoré sa už nikdy nevymažú.

A keď sa nad tým zamyslel, práve Ying Yiho ponižujúca, chorobná závislosť na Shen Yuovi bola dôvodom, prečo sa v Shen Wenlangovi zrodila nenávisť k Omegám.

Keď Ying Yiho vyhlásili za mŕtveho, Shen Wenlang si hovoril, že sa netreba trápiť — že je to vlastne úľava.

Aspoň už Ying Yi, hrdý a statočný muž, nebude musieť znášať dni, keď ho jeho vlastný Alfa zatváral do izolácie počas horúčky, ani poníženie, keď musel prosiť o sex toho, kto ho nikdy nemiloval.

Aspoň sa už nebude musieť pozeráť na manžela, ktorý si bez hanby vodil milencov pred jeho oči.

A teraz, po viac než desiatich rokoch, tu stál — živý. A Shen Wenlang zistil, že ho miluje.

Všetka jeho pohrdavosť, odpor a hnev, to nebola skutočná nenávisť. Bola to len maska — spôsob, ako sa brániť pred bolesťou, ktorú vtedy ako mladý chlapec nedokázal uniesť.

Jeho odpor k Omegám nebol nič iné než vzdor voči otcovi, ktorý ho opustil... a zomrel tak náhle, že po ňom zostala len prázdnota.

Shen Wenlang bol v skutočnosti na Ying Yiho veľmi naviazaný — a celé tie roky ho v tichosti oplakával. Preto keď ho teraz uvidel, ostal na pár sekúnd úplne paralyzovaný... a potom sa rozplakal ako malé dieťa.

„Otec,“ vydýchol neveriacky, s očami rozšírenými od šoku.

„Pst,“ zdvihol Ying Yi ukazovák k perám a naznačil mu ticho. Potichu sa spýtal: „Pamätáš si, ako sa používa lano?“

„Pamätám, ale nemôžem ho použiť,“ zachrípnutým hlasom odvetil Shen Wenlang a ukázal na svoje zápästia. „Shen Yu ma zmlátil a spútal! Je to neľudský psychopat!“

Ying Yi sa zamračil. „Je to tvoj otec.“

Shen Wenlang zúrivo potiahol za reťaz a zaškrípali mu zuby. „Nie je môj otec. Nikdy nepriznám, že nejaký hajzel Alfa, ktorý pripúta vlastnú manželku a syna na reťaz ako psa, je môj otec!“

Ying Yi sa zamračil ešte viac — zjavne s ním nesúhlasil, no toto nebol čas ani miesto na hádky. Rýchlo vytiahol z batohu malý laserový rezač a s presnosťou zručného vojaka preťal putá na posteli.

Shen Wenlang si bolestivo pretrel zápästia, prekotúlal sa z postele a dopadol na zem. Jeho neobratný pohyb prinútil Ying Yiho otočiť sa: „Malý vlk, čo sa ti stalo?“

Nevedno prečo, ale Shen Wenlang sa rozhodol prehnať to a s chrapľavým hlasom odpovedal dramaticky: „Nič vážne... len mi Shen Yu pred pár dňami kopol do hrude, zlomil štyri rebrá a jednu nohu.“

Bez matky je dieťa ako burina — a on nebol žiadna výnimka.

„Máš takmer tridsať... a on ťa stále bije?“ Ying Yiho hlas znel neveriacky, s nádychom potlačeného hnevu.

Pravdou bolo, že po Ying Yiho „smrti“ ho Shen Yu už takmer nikdy fyzicky nenapadol. Tie zriedkavé výbuchy prišli len vtedy, keď mu Shen Wenlang zámerne pripomenul Ying Yiho — jeho smrť, jeho poníženie, jeho lásku.

Možno to bolo kvôli tej mužskej Alfa povahe: Shen Wenlang nenávidel Shen Yuovu chladnú, nedotknuteľnú tvár. Ten muž vyzeral ako kráľ, čo vládne bez koruny, ale s aroganciou, ktorá z ľudí robí len prach pod nohami.

Do riti.

„Áno, presne tak,“ odvetil so zatrpknutým úsmevom. „Otec, povedz — ja nie som Shen Yuov vlastný syn, však?“

Shen Wenlang o tom naozaj pochyboval. Kým bol Ying Yi nažive, Shen Yu bol len prísny. Po jeho smrti sa stal ľadovo ľahostajným. A Shen Wenlang mal všetky dôvody veriť, že keby sa neobával hanby pre rodinu, nikdy by ho nebol vôbec vzal späť domov.

„Nerob hlúposti,“ povedal Ying Yi potichu a chytil lano, aby ho dvakrát stiahol dolu. Keď sa uistil, že je pevné, prikrčil sa, odkryl chrbát a pokojne povedal: „Pod'. Vylez na mňa, odnesiem ťa.“

Shen Wenlangovi sa oči opäť zaliali horúčavou — skoro sa znova rozplakal.

Dôstojný, takmer tridsaťročný Alfa triedy S, ktorý sa práve chystal nechať svojho Omega otca, aby ho *vy niesol z domu na chrbte* – to by bol gýč, ktorý by sa rozšíril po celom P-kraji ako vtip roka.

No na hanbu nemal čas. V nasledujúcej sekunde sa v tmavej izbe rozžiarili svetlá a jediný východ sa s buchnutím otvoril.

Vo dverách stál Shen Yu – a za ním niekoľko hôr živej svalovej hmoty, jeho žoldnieri.

Ladový pokoj na Shen Yuovej tvári sa rozpadol v okamihu, keď zbadal Ying Yiho. Prekvapenie, bolesť, radosť, šok – emócie, ktoré sa roky dusili pod maskou mramoru, sa naraz preliali navonok.

Shen Wenlangovi okamžite došlo, že je zle. Netušil, čo presne sa medzi jeho rodičmi kedysi odohralo, ale podľa starých klebiet neveril, že by bol Shen Yu práve nadšený, že jeho Omega ešte žije. Hovorilo sa, že Ying Yi zomrel v base po tom, čo ho zastrelil vlastný Alfa.

Shen Wenlang sa inštinktívne zastavil pred svojím otcom Omegou. Ako ostražitý vlk zúrivo hľadel na Alfú, ktorý mu dal polovicu svojej krvnej línie.

Lenže scéna sa zrazu zvrhla smerom, ktorý by si nevedel predstaviť ani v najhoršom sne. Po viac než desiatich rokoch odlúčenia sa Shen Yu aj Ying Yi na seba len pár sekúnd dívali

– zarazene, vyľakane, ako dvaja cudzinci s prázdnyimi rukami.

A potom sa ticho rozpadlo. Omega, ktorého Shen Wenlang chránil ako svätý relikviár, sa zrazu vyrútil dopredu.

Bol síce oveľa chudší než kedysi, ale jeho telo si zachovalo silu aj držanie.

Na sebe mal len obyčajné pracovné khaki, no ramená mal široké a drielk úzky. Keď sa rozbehol, pripomínal šelmu – presne tú gepardicu, ktorú Shen Wenlang videl kedysi na dovolenke v Afrike: rýchla, napnutá, elegantná, s každým svalom v dokonalom súlade.

A Shen Yu, ten údajný „Boh vojny“, ktorého sa celý svet bál? Ten teraz stál ako prikovaný, keď sa naňho jeho stratený Omega vyrútil ako šíp. Rana dopadla – prudko, presne, bez zaváhania.

„Tsss...”

Shen Wenlang, stojaci opodiaľ, sa pri tom trhane nadýchol. Ten úder rozhodne nebol symbolický.

Shen Yuho hlava sa otočila nabok a kútik úst mu okamžite napuchol. Ying Yi sa však po rane trochu zakymásal, dych sa mu roztriasol a spustil sa kašeľ.

Shen Yu zbledol – a jeho oči sa zaliali tmavočervenou farbou, ako keby niekde v hrudi praskla prasklina, ktorá desaťročia držala.

Keby Shen Wenlang nepoznal povahu svojho otca tak dobre, myslel by si, že sa ten muž ide rozplakať.

„Yi-ge,“ oslovil ho Shen Yu – ten istý chladnokrvný Alfa, ktorý bez mihnutia oka nakopol vlastného syna tak, že mu zlomil štyri rebrá. Teraz mal červené oči a hlas sa mu zlomil v nose.

„Požiadal som ťa, aby si sa postaral o Wenlangu,“ zareval Ying Yi – nie nahlas, ale s takou autoritou, že sa vzduch v miestnosti zachvel. Jeho hlas bol zachrípnutý, prerývaný kašľom, no niesol v sebe silu rozzúreného leva. „Shen Yu, toto je tvoja predstava starostlivosti?“

Pár slov a Shen Yuho maska sa rozpadla. Pohľad mu na okamih zmäkol. „Nič také som ti nesľúbil,“ odpovedal tlmeným hlasom.

Opustiť ho, zomrieť sám a ešte čakať, že bude láskavý k ich synovi? Nemožné. Ak Ying Yi zomrie, Shen Yu ho vezme so sebou. Tak to jednoducho bolo.

Shen Wenlang by nikdy neveril, že ešte niekedy v živote uvidí svojho Omega otca. A už vôbec nie, že sa jeho predstava o „rodičovskom vzťahu“ rozpadne takto groteskne.

Shen Yu, ten večne pyšný a chladný muž, stál teraz v izbe ako školák, ktorého učiteľ prichytil pri klamstve. Niečo také by si nikto nedokázal predstaviť ani vo sne od čias veľkého tresku. Ale stalo sa.

Shen Wenlang len neveriacky pozeral. Ten tyran, čo bol zvyknutý mať všetko pod kontrolou, stál pred Ying Yim, mlčal ako previnilec a po chvíli ticha sklonil hlavu. Nakoniec, s kamennou tvárou, povedal: „Yi-ge, neurobil som nič zlé. Ale ak si naozaj nahnevaný... môžeš ma udrieť.“

Shen Wenlang: ...

Ying Yi sa usadil do veľkého kresla, ktoré mu rýchlo priniesol jeden z bodyguardov, a zamračil sa: „Čo si to povedal?“

Shen Yu, zjavne v pasci vlastnej tvrdohlavosti, sa nadýchol a s trasľavým hlasom zopakoval: „Aj tak som nič zlé neurobil.“

Bože môj... paráda! Shen Wenlang mal chuť zatlieskať. *Konečne* niekto, kto dokázal sraziť toho starého netvora na kolená. Nuž, dieťa, ktoré má matku, je naozaj ako poklad.

Po desiatich minútach sledovania scény sa Shen Wenlang zmenil z bezradného pozorovateľa na diváka, ktorý síce stále netuší, čo presne sa deje, ale už si to začína poriadne užívať.

Po chvíli sa však jeho nadšenie rozplynulo. „Otec,“ otočil sa k Ying Yimu, „pokračuj v kázni tomu starému, ja musím niečo vybaviť.“

Shen Yu, akoby v ňom preplo, schladol v momente: „Kam ideš?“ preletel cez miestnosť ostrý pohľad, ostrý ako nôž. „Chceš sa znova ísť strápiť?“

Do čerta, odkedy ťa zrazu zaujíma, kam idem? pomyslel si Shen Wenlang, no navonok sa tváril krotko. Pozrel na Ying Yiho s hranou bolesťou v hlase: „Otče, mám skoro tridsať. Ako tvoj syn... naozaj nemám právo ani na trochu osobnej slobody?“

Bodyguardi stále stáli pri dverách. Nevideli Ying Yiho celé roky, ale každý z nich o ňom počul legendy. Teraz sa len rozpačito obzerali po Shen Yuovi, čakajúc, koho majú vlastne poslúchať.

Každé slovo, ktoré Shen Wenlang vyriekol „ako krvácajúce srdce“, spôsobilo, že sa Ying Yi v kresle mierne zamračil. No skôr, ako stihol čokoľvek povedať, Shen Yu mávol rukou a zasyčal cez zuby:

„Vypadni.“

Fajn, fajn!

Shen Wenlang okamžite zdrhol. Rodičia sa po viac než desiatich rokoch opäť našli, a hoci zatiaľ ostal jedináčik, podľa situácie... kto vie, možno o pár mesiacov získa súrodenca.

Odišiel z domu bez problémov, ale jeho pátranie dopadlo katastrofálne.

Stopy po občianskych preukazoch Gao Tua a Ma Henga končili pred týždňom. Nech kopal, kde chcel, nikde nič.

Zúfalý Shen Wenlang začal tušiť, že ten chlap menom Ma možno zobral jeho Omega a dieťa a utiekol z krajiny.

Okamžite si vyžiadal výpis z hraníc – ale v záznamoch stálo jasne: ani Gao Tu, ani Ma Heng krajinu neopustili. Ma Hengov pas dokonca expiroval a nebol obnovený. Takže... stále museli byť niekde doma.

Shen Wenlangovi začal v hrudi horieť nepokoj. V dobe, keď má každý v ruke mobil, platí digitálne a je identifikovateľný aj cez kávovar, bolo nemožné, aby sa niekto stratil bez stopy na viac než desať dní. Začal sa báť, že sa Gao Tu stalo niečo nepredstaviteľné.

V panike nariadil súkromným detektívom, aby kontrolovali všetky nehody v okolí posledného známeho miesta. Lenže aj po týždňoch pátrania – ticho. Žiadne stopy, žiadne správy, nič.

Zúfalstvo prerástlo do posadnutosti. Shen Wenlang zvýšil odmenu – raz, dvakrát, trikrát – až kým za obyčajnú stopu neponúkol deväťcifernú sumu.

Závratná cifra sa stala národnou legendou. „Predseda HS Group míňa majetok, aby našiel starého priateľa,“ písali médiá.

Čas plynul a nádej sa stenčila na vlas. Ani po troch rokoch, hoci sa detektívi striedali jeden za druhým, neprišla žiadna správa o Gao Tuovi. Ako by sa vyparil z mapy.

...O tri roky neskôr, v krajine V.

„Desiatky miliárd! HS Group a Novartis Technologies spájajú sily, aby vybudovali najväčší feromónový priemyselný park v krajine V!“

Správa sa objavila v ekonomickom spravodajstve ako blesk z jasného neba. Ma Heng sa skoro zadusil čajom. Nestihol ani nájsť ovládač, aby prepol kanál — a na obrazovke sa už objavila Shen Wenlangova tvár, rovnako chladná a oslnivá ako kedysi.

Zdesene sa obzrel. Gao Tu sedel vedľa, bez výrazu, oči upreté na obrazovku.

Ma Heng sa nervózne pozeral okolo seba: *Kde do čerta je ten ovládač?*

Lenže hneď zistil, že čierny ovládač s detskými nálepkami drží v rukách samotný Gao Tu. Vždy pôsobil vážne — až nepreniknuteľne.

Žil vážne, pracoval vážne, miloval vážne — a nakoniec sa aj vážne rozhodol vzdať. Tá jeho úprimná, čistá povaha bola presne to, čo Ma Henga kedysi pritiahlo.

A preto, keď ho Gao Tu kedysi odmietol — rovnako vážne, ako robil všetko ostatné — Ma Heng bol síce nešťastný, ale

nemohol sa hnevať. Čo mal robiť, keď miloval práve toho tvrdohlavého zajačika?

Doteraz, keď si na tú chvíľu spomenie, cíti bodnutie v hrudi. Zajačik sa mu vtedy pozrel do očí a povedal úplne vážne: „Prepáč, naozaj ťa nemôžem mať rád.“

Našťastie povedal – nemôžem, nie – nechcem, pomyslel si Ma Heng vtedy.

„Dal si mi tak veľa, dokonca si kvôli mne opustil domov a prišiel so mnou žiť do krajiny V. Ma Heng, som ti naozaj vďačný.“

Gao Tu to hovoril s rovnakou vážnosťou ako vždy. Odmietol ho jasne, bez únikov a zbytočných nádejí.

A predsa – keby bol trochu vypočítavý, mohol nechať veci visieť v neurčitosti.

Bol predsa v cudzej krajine, čerstvo po pôrode, odkázaný na pomoc Alfu, ktorý ho miloval. Ale nie on. Díval sa Ma Hengovi do očí s vlhkým, úprimne ospravedlňujúcim pohľadom a povedal: „Mrzí ma to.“

Vďačnosť však nie je láska. Gao Tu kedysi miloval – skutočne, z celého srdca – a vedel, čo to znamená. Dal všetko niekomu inému. A ako duch zo starej poviedky, ktorý po chybnej láske stratil dušu, zostal z neho len prázdny obal, neschopný milovať znova.

„Ma Heng, viem, že si ku mne bol vždy dobrý,“ povedal potichu. „Práve preto nemôžem byť tak podlý a využívať tvoju lásku len preto, aby som si uľahčil život.“

„Chápem, že je kruté ťa odmietnuť a pritom sa tváriť, že môžeme byť len priatelia. Takže... radšej nie—“

Ma Heng vedel, čo príde. A to nemohol počuť. Usmial sa preto nasilu, s hraným smiechom prerušil vetu a povedal teatrálny: „Ale no tak! Prečo to berieš tak vážne? Robíš mi z toho trapas! Zajačik, vieš, aký je dnes deň? Ty trúba!“

Gao Tu sa zatváril zmätene — presne tak, ako ho Ma Heng poznal a miloval.

Po chvíli mu zasvietilo v očiach: „Aha! Veď dnes je Prvý apríl! Hahaha, ja som na to úplne zabudol.“

Bol úprimne uvoľnený, presvedčený, že šlo o vtip. A Ma Heng sa len v duchu poďakoval osudu, že svoju spoveď načasoval na deň, keď mu zostala aspoň dôstojná úniková cesta.

Zajačik, ktorý dokázal odmietnuť aj s úctou, si teraz vážne pozeral ekonomické správy. V rukách držal ovládač, ani sa nepohol. Na obrazovke sa objavila tvár Alfu – vysokého, chladného, takmer neskutočne pekného muža. Gao Tu naňho hľadel bez mihnutia oka, akoby zabudol dýchať.

Vedľa neho sedela Omega Song Feifei, Ma Hengova čerstvá manželka, typická „lovkyňa pekných tvárí“. Dívala sa

na obrazovku s úprimným obdivom a povzdychla si: „Šéf HS Group je fakt nádherný.“

Ma Heng sa okamžite otočil a sledoval Gao Tua, ako by čakal, že sa mu každú chvíľu zrúti svet. Ale Gao Tu sa tváril úplne normálne. Pokojne sa usmial, prikývol a len povedal: „Áno.“

„Vidíš! Aj tebe sa páči ten typ, však?“ zajasala Song Feifei, oči jej zažiarili. Chytila Gao Tua za ruku a nadšene pokračovala: „A vieš, čo je zvláštne? Keď som ho prvýkrát videla, hneď som si pomyslela, že pôsobí veľmi milo. Akoby mal dobré srdce. A ten pocit... je zvláštne známy, akoby som ho už niekde stretla.“

Song Feifei sa s Ma Hengom dala dokopy ešte na univerzite. Vtedy už Ma Heng úplne vzdal snahu o Gao Tua. Táto optimistická, veselá Omega mu vrátila odvahu znovu veriť v lásku – a napokon s ňou našiel pokoj.

Feifei bola živá, plná energie, a Gao Tu ju mal úprimne rád. Bral ju ako mladšiu sestru.

Jeho vlastná sestra, Gao Qing, zostala v Číne. Nevideli sa celé roky. Aby neohrozila brata, sama navrhla, že za ním do krajiny V nepríde, kým nedoštuduje. Rozumné dievča.

Feifei vyštudovala biochémiu so zameraním na feromóny a po škole zostala v odvetví. Keď teraz videla, ako Gao Tu nehybne sleduje obrazovku – Shen Wenlangu, ako sa s

úsmevom a neobyčajnou eleganciou zdraví s vedúcou z Novartisu pri podpise zmluvy – hneď ju pochytilo klebetné nadšenie.

„Ten Shen Wenlang je v našej brandži veľmi známy!“ šepala s očičkami rozžiarenými zvedavosťou. „Je krásny, ale vraj už roky sám! Hovorí sa, že má *ofóbiu*!“

Gao Tu na ňu len pomaly otočil hlavu. „Oh.“ Jeho hlas bol pokojný, ale pohľad neprirodzene stuhnutý.

Feifei si to vysvetlila po svojom – že mu neverí – a hneď sa naklonila bližšie: „Nie, naozaj! Mám to z prvej ruky! Vraj kvôli tej svojej *fóbií* nechcel spolupracovať s Novartisom. V skutočnosti to má byť dosť vážne! Počula som, že kedysi v HS Group nepovoľoval Omegy na manažérske pozície a raz mu dokonca hrozili žalobou za sexistické reči!“

„Také vážne? A nik ho nežaloval?“ vložil sa rýchlo Ma Heng, ktorý sa snažil rozhovor obrátiť inam. „Feifei, čo spravíme na večeru?“

Feifei ho úplne ignorovala. „Ja som si tiež myslela, že tie reči sú pravda!“ pokračovala s nadšením. „Veď kto by veril, že niekto ako on – taký bohatý, taký dokonalý – je stále sám? Ale teraz si myslím, že to celé boli klebety! Podľa mňa to o ‘*ofóbii*’ niekto zámerne rozšíril! Pozri, ako sa správa k tej Omegy z Novartisu! To teda nevyzerá, že by sa bál...“

Ma Heng to už nemohol počúvať. „Dobre, dosť,“ prerušil ju, „stačilo klebiet. Je úplne jedno, či má ofóbiu alebo afóbiu! Ideme radšej do supermarketu kúpiť niečo na večeru. Potom musím ísť po Leleho do kurzu.“

„Áno, áno, ideme,“ prikývla nakoniec Feifei a vstala.

Cestou do obchodu sa Gao Tu správal úplne normálne. Usmieval sa, rozprával ako vždy, nič nenasvedčovalo, že by sa ho ten obraz dotkol. Ale Ma Heng, ktorý poznal pravdu, cítil v žalúdku nepríjemné stiahnutie.

Kým si Song Feifei v oddelení zahraničných potravín nadšene prezerala importované sladkosti, Ma Heng sa trochu od nej vzdialil a ticho sa naklonil k Gao Tuovi: „Si v poriadku? Feifei to nemyslela zle... prepáč.“

Gao Tu sa na sekundu zarazil, no hneď sa spamätal a jemne ho upokojil: „To je v poriadku. Všetko je to už dávno za mnou. Netráp sa tým.“

Ma Heng si ho chvíľu všimal, aby sa uistil, že hovorí pravdu, a keď sa mu zdalo, že je naozaj pokojný, otočil sa a išiel pomáhať Feifei, ktorá sa rozhodovala, či kúpiť tuniaka alebo pražmu.

Gao Tu, ktorý tlačil vozík za nimi, sa díval na mladý pár, ako sa podpichujú a ťukajú bokmi o seba pri výbere surovín. Nevedno prečo, v hlave sa mu náhle vynorila spomienka —

na deň, keď kedysi dávno nakupoval v supermarkete so Shen Wenlangom.

Vtedy bolo v predajni plno Omega. Shen Wenlang, ktorý mu veľkodušne dovolil „po ceste“ nakúpiť zopár vecí, sa v parkovisku z ničoho nič rozhodol, že pôjde s ním. Už po pár minútach v predajni však mal tvár skrivenú z nechuti, ruky vo vreckách a neustále doňho rýpal, nech sa pohne rýchlejšie.

„To je otrasné, všade samé Omega, celý obchod smrdí. Pohni! Potraviny nie sú šperky, nemusíš ich obzerať z každej strany!“

Song Feifei sa mýlila — nešlo o žiadnu *ofóbiu*, ale o čistú *O-fóbiu*.

Shen Wenlang Omega neznášal. A to bola najhoršia nočná mora, akú Gao Tu poznal.

Čas však naozaj hojí všetko. Ubehli tri roky a nočné mory takmer vymizli. Už dávno sa mu nestalo, že by sa v spánku zľakol jeho hlasu, alebo že by sa mu Shen Wenlang vôbec priplietol do myšlienok.

A teraz, keď ho videl v televízii, vyzeral zdravo, sebavedomo, stále ten istý alfa, ktorý vyžaroval moc a pôvab. Z toho, ako sa s úsmevom rozprával s Omegou z Novartisu, bolo jasné, že tá jeho dávna fóbia sa už zrejme úplne rozplynula.

Určite to vylicil sekretár Hua, pomyslel si. Pekný koniec. Stretnúť správneho človeka v správny čas – to vraj dokáže vyliciť aj najhlbšie rany. Shen Wenlang mal šťastie. Našiel svoj liek.

Ich vzťah sa skončil neslávne – možno z nedostatku odvahy, možno preto, že lož zabila všetko, čo mohlo byť krásne. Okrem úprimného priania šťastia mu už nezostalo nič.

Jeho city neboli vítané a jeho bolesť bola zbytočná. Gao Tu vedel, že Shen Wenlang ho dlho hľadal – no tak, ako to kedysi odhadol Ma Heng, šlo len o urazenú pýchu. Ten muž, ktorý sa považoval za neomylného, nedokázal zniesť, že ho podviedol obyčajný, „špinavý“ Omega. A tak ho chcel vystopovať, chytiť, postaviť pred seba a potrestať.

Keby bol stále sám, možno by sa aj vrátil – nech si s ním robí, čo chce. Ale už nebol.

Dodnes, keď si spomenie na Gao Mingove slová: „Ak chceš, aby sme to dieťa dali preč, daj mi desať miliónov. Ani o halier menej,“ cíti, ako sa mu stiahne hrdlo a žalúdok sa mu obracia.

Pozri sa naň – ešte aj on sám má z toho všetkého zvráteného hnusu chuť zvracať. Zo seba. Zo svojho otca. A čo potom Shen Wenlang, ktorý mal Omegy už dávno plné zubov.

...

„Brat Gao Tu!“

Song Feifei sa zrazu zjavila pri ňom, až sa strhol z myšlienok. „Volám ťa už večnosť a ty nikde! Nad čím tak dumáš?“ Zavesila sa mu na rameno a s obvyklým nadšením vyhlásila: „Pod', poraď mi — vezmeme tuniaka alebo pražmu na večerné sashimi?“

Po toľkom rozmýšľaní stále tá istá dilema. Gao Tu si spomenul na jej obľúbenú vetu „*Len deti si musia vybrať, dospelí chcú všetko*“, a tak s láskavým úsmevom povedal: „Tak vezmeme oboje.“

Song Feifei spokojne prikývla. „Omegovia si navzájom rozumejú! Ma Heng, ten tvoj rovný Alfa, mi to nechcel dovoliť.“

„Surové ryby sú studené, bojím sa, že ti nebude dobre, keď sa ich preješ...“

Odpovedal jej s hranou prísnosťou, no úsmev mu prezrádzal, že sa baví.

Gao Tu sa díval, ako sa mladý pár drobne škriepi a nakladá do vozíka ďalšie a ďalšie jedlo. Pomyslel si na svojho syna, ktorý bude o pol hodiny končiť v škôlke, a zrazu ho zalial tichý, obyčajný pocit spokojnosti. Bol naozaj šťastný.

...

Večer, pri večeri, predniesol malý Gao Lele — ktorému sa blížili tretie narodeniny — svoj detailne prepracovaný plán: na víkend chce ísť do nového tematického parku, prespať v hotelovej izbe so svojou obľúbenou rozprávkovou témou a užiť si celý víkend bez škôlky.

Keď ho Song Feifei počúvala, ako to rozpráva s vážnou tvárou, zrazu jej niečo napadlo. Tak prudko si uvedomila svoju myšlienku, že takmer vyskočila zo stoličky.

„Lele vyzerá presne ako Shen Wenlang!“ zvolala. „Tak preto mi bol od začiatku taký sympatický!“

Ticho, ktoré po tom nastalo, bolo takmer hmatateľné. Ma Heng na sekundu onemel a letmo pozrel na Gao Tua. Aj ten stuhol, no po chvíli sa ovládol. Usmial sa — trochu trpkou, trochu bezmocne.

„Asi trochu áno,“ povedal nakoniec.

Ma Heng sa okamžite snažil zvrátiť situáciu, posadil Feifei späť na miesto a rýchlo jej pridal do misky kus rybieho brucha: „Ale no, všetci pekní ľudia sa na seba trochu podobajú, nie? Neplaš sa pri jedle, dieťa sa učí z príkladu! Jedz!“

Song Feifei bola jednoduchá duša. Ani na sekundu jej nenapadlo, že medzi mužom, ktorý sedí oproti nej, a tým, ktorého práve videla v televízii, existuje niečo viac ako len náhoda.

Usmiala sa, prikývla a dodala filozoficky: „Veď sa hovorí, že všetko krásne vyzerá podobne, len škaredé je každé inak. Náš Lele je taký rozkošný, nečudo, že sa podobá na celebrity!“

S tým sa naklonila, jemne stisla Leleho líce a žartovne sa ho spýtala: „No nie, Lele?“

Malý Gao Lele síce nerozumel, o čom sa dospelí rozprávajú, no poslušne prikývol: „Mm!“

Bol spokojný — otec mu sľúbil výlet a teta Feifei ho práve pochválila, aký je pekný. V jeho svete bolo všetko v poriadku.

...

Jianghu.

Sídlo HS Group, kancelária predsedu predstavenstva.

„Idem do zábavného parku.“

Malý Arašid, čerstvo trojročný, stál na koženej kancelárskej stoličke, okaté oči upreté na svojho krstného otca.

„Ten park je v krajine V,“ vysvetľoval mu Shen Wenlang, zachovávajúc si kamenný výraz. „Pôjdeme tam, keď sa tvoji rodičia vrátia z Európy.“

„Nie!“ protestoval malý človek s veľkými plánmi. Svoj rozkaz vydal tenkým, ale rozhodným hlasom: „Ocko Wenlang, vezmi ma ty!“

„Počkáš, kým sa vrátia, a vezme ťa ocko Sheng Shaoyou.“

„Ocko má robotu! Musí oddychovať, ale ocko nedovolí!“ Malý Arašid hovoril úplne vážne, jeho detský tón pôsobil až komicky rozvážne. Potom natiahol ružovú ručičku, chytil Shen Wenlanga za kravatu a jemne zaprosil: „Ocko, nech Wenlang vezme... prosím.“

„Prečo ho teda nevezmeš?“ ozval sa z druhej strany videohovoru Hua Yong. „Aj tak letíš na služobku do krajiny V kvôli projektom. Zober ho so sebou, je rozumný, nebude robiť problémy.“

„Áno!“ prikývol Arašid s plnou vážnosťou a potom si sám pohladil hlavu, akoby sa odmeňoval: „Arašid dobrý! Žiadne problémy!“

Shen Wenlang ho jednou rukou zdvihol zo stoličky, kde sa už začal nebezpečne nakláňať, a spýtal sa Hua Yonga: „Keď je taký bezproblémový, prečo si ho nevezmeš ty do Európy?“

„Zobral si už niekedy dieťa na svoje medové týždne?“ Hua Yong sa pobavene uškrnul. „Ach, prepáč. Zabudol som, že ty nemáš ženu.“

„Kto nemá ženu?!“ Shen Wenlang okamžite vybuchol.

Hua Yong sa len pokojne oprel a doplnil: „Oprava. Nie že nemáš ženu. Máš – len ti utiekla s iným Alfom.“

Shen Wenlang: „...“

Ten šialený muž, ktorý sa viac staral o to, aby Alfa nebol prepracovaný, než o vlastného syna, nebol práve vzorový

rodič. Ale keď sa Shen Wenlang pozrel na malého Arašida – s líčkami ako jablká a pohľadom, čo by roztopil aj železo – kapituloval.

A tak ho nakoniec vzal so sebou.

Cesta do krajiny V trvala päť dní. Posledný deň si vyhradil pre Arašida, chcel ho vziať do zábavného parku.

Na štvrtý večer sa zúčastnil banketu na počesť spolupráce dvoch koncernov. Každý tam mal po boku Omegu spoločníčku – len Shen Wenlang prišiel s ochrankou a asistentmi.

Od vtedy, čo Gao Tu odišiel, si už nikdy nenašiel žiadneho sekretára, ktorý by ho sprevádzal na podujatiach. A ani nevedel prečo.

Nechcel nového sekretára. Nechcel milenca. Len... chcel počkať.

Počkať na toho strateného Omegu.

Tú noc vypil pár pohárov viac a vrátil sa do hotela s ťažkou hlavou.

Malý Arašid už spal, uspala ho opatrovatel'ka. Shen Wenlang sa rýchlo osprchoval a zrútil do postele. O chvíľu stratil vedomie a ponoril sa do hlbokého spánku.

„Musíš sa snažiť, keď odídem.“

Slnečné svetlo bolo ostré, až oslepujúce. V ten deň stál Gao Tu v čajovni a hovoril sekretárke, ktorá mala po ňom prevziať prácu: „Pán Shen nie je zlý človek, len má horšiu povahu. Ak niečo nebude fungovať, skús s ním komunikovať. Verím, že to zvládneš lepšie ako ja.“

Shen Wenlang si už ani nepamätal meno tej druhej sekretárky. Stál opretý o stenu a počúval, ako sa mladé dievča pýta otázku, ktorá mu sama už dlho ležala v srdci.

„Sekretár Gao, naozaj by ste nemohli zvážiť, že zostanete?“

Gao Tu sa jemne zasmial, v hlase mal pokoj aj úsmev: „Hm? Ak mi pán Shen dá desať percent akcií, možno o tom porozmýšľam.“

„Päť percent,“ ozval sa z rohu zrazu chladný hlas. Shen Wenlang vykročil z tieňa, ruky založené, tón neznášal odpor: „S ohľadom na kontrolu skupiny ti môžem dať nanajvýš päť percent. Aj to je suma, ktorú by ti nik iný neponúkol. Premysli si to, Gao Tu.“

Gao Tu naňho pozrel s vytreštenými očami — presne ako ten hlúpy zajac, čo vyšiel hľadať čerstvú trávku a rovno vošiel vlkovi do pasce. V tvári mal napísané: To nie je veľké číslo, to je celá galaxia.

Jeho výraz sa po chvíli vyrovnal, no v hlase zaznela rezignácia. „Prepáčte, pán Shen, len som si robil srandu.“

Čože?! Srandu?!

V Shen Wenlangovi to zovrelo. Čo ešte mám spraviť, aby si zostal?

Navonok si však udržal kamenný výraz: „Ja nemám čas na žarty.“

Lenže Gao Tu nereagoval tak, ako čakal. Tá ľahostajnosť ho rozhodila. Cítil, ako sa mu v hrudi dvíha nepokoj, a pokúsil sa opäť zachrániť situáciu tónom nadradeného vyjednávajúca:

„Za tie peniaze nestojíš. Gao Tu, nebyť toho, že sme my—“

„Nechcem to,“ prerušil ho pokojne Gao Tu a dokonca sa usmial. „Máte pravdu, pán Shen. Nestojím za to číslo. Preto ho nechcem.“

Čo?! Nechceš to?!

Shen Wenlangovi sa zovreli zuby, hlas sa mu zachvel z frustrácie: „Čo si to povedal?!“

Chcel s ním pokračovať v rozhovore, hoci vedel, že tým prekračuje všetky hranice rozumu. Aj keby Gao Tu naozaj nestál „za to“, on by tie peniaze aj tak dal. Len aby ho mal naspäť.

„Povedal som, že to nechcem.“

Ten odmietavý tón v ňom roztrhol posledný kúsok sebaovládania. „Prečo nie?! Ty ani nevieš, čo ti ponúkam!

Nikto iný by ti nedal ani deravý cent. Radím ti, rozmýšľaj, kým—“

No Gao Tu sa len veselo usmial, otočil sa — a zavesil ruky okolo krku iného Alfu.

„Mám niekoho, koho mám rád, Shen Wenlang,“ povedal s nežnosťou, akú ten druhý nikdy nedostal.

„Neobťažuj ma už.“

Shen Wenlang by nikdy nepovedal, že ho raz obyčajný sen vyľaká tak, že sa prekotí z dvojmetrovej hotelovej postele na koberec. Srdce mu búšilo ako po šprinte, hrud' mu pulzovala a dych sa mu trhal, akoby mu mal vyskočiť z tela.

Ležal chvíľu zabalený v prikrývke, zmätený, s prázdnu hlavou.

Potom potichu zahrešil, odkopol prikrývku, vstal bosý a vošiel do kúpeľne.

Aj keď si oplachoval tvár studenou vodou, jediné, na čo dokázal myslieť, bolo:

Prečo som s ním vyjednával?

Ak chce desať percent, daj mu dvadsať. Nech chce Gao Tu čokoľvek – Shen Wenlang by mal okamžite prikývnuť a pridať dvojnásobok.

Lásku, podiely, peniaze, kariéru, manželstvo... Bol ochotný dať všetko, len aby to Gao Tu prijal.

Zábavný park v krajine V, milovaný deťmi, sa nachádzal na okraji hlavného mesta Salomon.

Arašid bol pripravený už od skorého rána. Mal malú fľašu s vodou na cestovanie, batôžtek so sladkosťami, detské hodinky s funkciou volania aj lokalizácie...

Počas cesty autom do parku volal Sheng Shaoyoua, ktorý bol práve v Európe.

Na druhej strane bolo ešte len skoré ráno. Videozvonenie trvalo dlho, kým sa spojilo. Sheng Shaoyou nevyzeral, že by spal. Mal začervenanú tvár a na úzkych perách mu ešte žiarila stopa vlhka. Jeho hlas bol chrapľavý, unavený a zároveň nežný: „Čo sa deje, drobec?“

„Ocko Wenlang ma berie hrať sa!“ oznámil Arašid nadšene. „V zábavnom parku sú veľké dinosaury! A malé myšky!“

Sheng Shaoyou sa pousmial: „To nie sú myšky, ale Mickey Mouse.“

Arašid nesúhlasil, pokrútil hlavou a vážne protestoval detským hláskom: „Nie! Je to malá myš! Malá myš s čiernymi uškami, špicatým nosom a trenkami!“

„Zlatíčko, to je Mickey Mouse.“

„Miki Maus?“ naklonil hlavu, zmätený.

„Áno, to je mi—“

Skôr než stihol dohovoriť, obraz sa otočil a v kamere sa objavila tvár Hua Yonga. Čelo mal zvrátené, z výrazu bolo jasné, že sa drží len silou vôle, aby nestratil trpezlivosť. Snažil sa zjemniť tón a povedal pokojne:

„Malý Arašid, nech je to myš alebo mačka s čiernymi či bielymi uškami, špicatým alebo holým nosom — choď sa na ňu pozrieť sám a potom tatkovi povieš, čo si videl, dobre?“

„Tvoj ocko je veľmi unavený a musí odpočívať. Tu je ešte noc. Keď sa poriadne vyspí, bude mať silu vrátiť sa domov, rozumieš?“

„Ako by také malé decko mohlo pochopiť úvahy nymfomana, ako si ty?“ urobil si z neho posmech Shen Wenlang. „Dobre, vy pokračujte vo svojich ‚povinnostiach‘, ja idem zistiť, čo je to za potkan.“

V zábavnom parku bolo plno ľudí, no vďaka VIP vstupu nemuseli čakať v rade. Shen Wenlang prišiel naľahko — len s ochrankou a opatrovateľkou.

Držal Arašida za ruku; malý mal na nose slnečné okuliare s motívom Mickeyho Mousa a spokojne húpal nohami.

Bol sviatok, všade samé rodiny s deťmi. Keď prišli do vodného sveta, Arašid zúrivo trval na tom, že chce ísť po

vlastných. Shen Wenlang sa zohol, položil ho na zem a malý s vodnou pištoľou v ruke odcupital, skáčuc po dlažbe.

„Mladý pán, buďte opatrný!“ napomenula ho opatrovateľka.

Huasheng sa narodil v ťažkom okamihu — Sheng Shaoyou pri pôrode takmer prišiel o život, a tak na ňom visela celá rodina. A keďže Sheng Shaoyou rozmaznával Hua Yonga, Hua Yong sa neodvážil nerozmaznávať jeho dieťa.

No aj keď bol malý Arašid milovaný z každej strany, Sheng Shaoyou vedel, kedy treba nastaviť hranice. Vďaka tomu z neho nevyrástol rozmaznaný malý tyran, len živý a šťastný chlapec.

Bol slušný, rozumný a pekný. Opatrovateľka, bodyguard aj krstný otec ho mali úprimne radi – každý ho považoval za svoj malý poklad.

Keď videli, ako poskakuje dozadu a takmer narazí do iných detí, opatrovateľka sa zľakla, prudko sa zohla, natiahla ruky, aby ho zachytila, a zvolala: „Och! Pozor!“

No bolo už neskoro. Arašid nestihol zabrzdiť a zrazil chlapčeka, ktorý bol o pol hlavy menší než on. Malý spadol dozadu, tvrdo na zem.

Opatrovateľka v panike stihla len ochrániť Arašida, no na druhé dieťa už nedočiachla. To si pri páde vyvrtlo členok a udrelo zadok o dlažbu tak silno, že mu hneď opuchol.

Dieťa zostalo chvíľu v šoku – sedelo, nehýbalo sa a len sa na nich dívalo cez roztomilú masku Mickeyho Mousa. Až po pár sekundách sa z masky ozvalo tlmené vzlykanie.

„Lele!“ ozval sa z diaľky rodič – mladý muž s jemnými črtami a pokojnou tvárou. Pribehol, okamžite ho vzal do náručia a kontroloval, či nie je zranený.

Shen Wenlang medzitým zdvihol Arašida a pritiahol si ho bližšie. Ani jeden z dospelých nemal čas povedať jediné slovo, obaja sa sklonili k deťom a s napätím kontrolovali, či nie sú zranené.

Keď sa Ma Heng a Song Feifei otočili od stánku so zmrzlinou, Lele už plakal v náručí svojho otca. Gao Tu mal na tvári čisté zúfalstvo, cítil, že zlyhal ako rodič, a pot mu stekal po spánkoch.

Ma Heng, ktorý z diaľky videl pád, sa okamžite rozbehol a hneď ho utešoval: „To sa stáva, keď deti behajú. Vonku sa bez menších úrazov nezaobídeš.“

„Áno, áno, našťastie sa nič vážne nestalo!“ pridala sa Song Feifei, keď videla, ako Gao Tu bledne od strachu. „Brat Gao Tu, neľakaj sa tak. Lele len spadol, nebude to nič hrozné. Poďme rovno do nemocnice, nech to skontrolujú, dobre?“

Shen Wenlang sa práve sústredil na to, či sa malému Arašidovi nič nestalo, keď ho tie slová zasiahli ako úder blesku. Zdvihol hlavu – prudko, akoby ho niečo prebodlo – a

jeho pohľad narazil na tvár, ktorú si vybavoval dňom aj nocou, ktorú hľadal všade, hoci by musel prehrabať zem až po jej dno.

„Gao Tu?“

Gao Tu sa celý zachvel. Otočil sa, zmeravel, a jeho už aj tak bledá tvár stratila posledný zvyšok farby. Pery sa mu chveli, ale nevydal ani hlások. Len inštinktívne ustúpil o krok dozadu.

To jediné gesto – ten ústup, akoby sa bál – sa Shen Wenlangovi zaryl priamo do srdca. Na chvíľu onemel, stál tam ako socha, a potom ticho, s ťažkým hlasom povedal: „Gao Tu... dlho sme sa nevideli.“

Song Feifei bola celá ponorená do Leleho zranenia a nevšimla si, že len pár krokov od nej stojí človek, ktorého meno pozná celý priemysel. Až keď zdvihla zrak, oči sa jej roztvorili od nadšenia. Drgla do Ma Henga, stiahla ho za rukáv a zašepkala s iskrami v očiach: „Ten muž je Shen Wenlang! Naživo je ešte krajší než v telke! A má takú malú tvár, menšiu ako ja!“

Zasmiala sa, čakala, že sa Ma Heng pousmeje – no ten vyzeral, akoby práve uvidel ducha. Jeho tvár stuhla, krv sa mu stratila z pier.

Vzduch okolo zhustol. Napätie bolo také silné, že sa zdalo, že aj detský smiech v parku sa utíšil. Song Feifei prebehla pohľadom medzi oboma mužmi – a keď pozrela na Gao Tua, srdce sa jej stiahlo.

Vyzeral, akoby sa mu zrútil svet. Objímal Leleho tak silno, až chlapček, ktorý sa pri páde už aj tak udel, nemohol dýchať. Ale neprotestoval, neplakal – cítil, že jeho zvyčajne pokojný, mierny otec sa celý trasie.

EXTRA 17

Slnko svietilo ostro a nemilosrdne, obloha bola priesračne čistá — ani obláčika. Napriek tomu mal Gao Tu tvár zatiahnutú, bez farby, akoby z nej život práve unikol.

Stačila sekunda. Jeden pohľad na Shen Wenlanga — a z jeho tváre zmizla posledná stopa krvi. Reflexívne ustúpil, dieťa pevne pritiskajúc k hrudi.

Shen Wenlang bol vďačný aspoň za to, že si v hlave túto chvíľu prehral už desaťtisíckrát.

Možno práve preto, keď sa po rokoch zrazu ocitol tvárou v tvár Omega, ktorá zmizla bez slova, nestratil okamžite rozum. Spomenul si, že má v rukách Arašida, a mlčky ho odovzdal opatrovateľke.

Malý chlapec sa nechal zodvihnúť, no obzeral sa za krstným otcom so zmäteným výrazom — ešte nikdy ho nevidel takto vykoľajeného.

Shen Wenlangova tvár bola nehybná ako mramor, čeľusť zaťatá do bolesti, akoby ho stálo celú silu nevybuchnúť priamo na mieste.

„Čo chceš robiť?“ ozval sa ostrý hlas. Pred Gao Tua sa postavila postava a oddelila ich od seba ako stena.

Shen Wenlang zúžil oči — ten, kto mu práve zavadzal vo výhlade, bol Ma Heng.

Nepovedal nič. Len sa naňho chladne díval, ako na hmyz, ktorý si priveľa dovolil.

Ma Heng pohľad opätoval, s tvárou napätou a pohľadom plným varovania. Bol pripravený chrániť Gao Tua aj za cenu, že sa postaví proti človeku, ktorého meno v Jianghu vyslovovali s úctou aj strachom.

Bol to práve tento muž — ten prekliaty S-triedny Alfa — kto ich kedysi zahnal do kúta. Kto ich prinútil utiecť, opustiť domov, začínať od nuly v cudzine. A teraz tu znovu stál, s tým istým výrazom, akoby mu Gao Tu stále patril.

Pre Shen Wenlangu bol Ma Heng len zlodej. Nie priateľ, nie ochranca, len niekto, kto mu ukradol to, čo mu právom patrilo — jeho Omegu, jeho dieťa, jeho svet.

Song Feifei nechápala, čo sa deje, ale atmosféra bola tak hustá, že ju skoro dusila. Z Gao Tuovej bielej tváre, Ma Hengovej napnutej sánky a Shen Wenlangovho ľadového pohľadu pochopila jediné: títo traja muži mali spoločnú minulosť, o ktorej sa nehovorí nahlas.

„Ocko,“ šepol Lele.

Bolelo ho celé telo, ale keď zbadal, že jeho otec sa trasie, zabudol na vlastnú bolesť. Vystrčil malú ruku, rukávom mu

zotrel pot z čela a ticho povedal: „Ocko, ak ti je zle, poďme domov.“

Gao Tu mal odjakživa slabé zdravie. Lele, hoci bol ešte malý, bol nezvyčajne vnímavý a rozumný. Hoci sa do parku tešil, vedel, že zdravie jeho otca je dôležitejšie než všetky hry sveta.

„Gao Tu—“ ozval sa Shen Wenlang. Urobil krok dopredu, pohľadom spočinul na dieťati, ktoré Gao Tu zvieral v náručí, a ticho sa spýtal: „Je to moje dieťa?“

„Nie!“ vyhrkol Gao Tu okamžite. Niekoľko krokov ustúpil, celý sa triasol, pripravený utekať.

Shen Wenlang cítil, ako sa mu srdce rozpadá na tisíc drobných kúskov.

Netušil, prečo Gao Tu klame.

Netušil, prečo sa ho bojí.

Netušil, čo má urobiť, aby sa naňho jeho Omega prestala pozeráť ako na hrozbu.

„Ocko,“ ozval sa znovu tichý detský hlas. Lele cítil, ako sa telo jeho otca chveje, a tak, aj keď ho dusil pevný stisk, objal ho späť. Tvárou v maske sa mu otieral o líce a pokúšal sa ho upokojiť: „Poďme domov. Už sa nechcem hrať.“

Gao Tu prikývol, hoci jeho hlas znel zlomeno: „Dobre... poďme domov.“

No Shen Wenlang stál pred nimi ako hora, ktorú nebolo možné obísť.

Ma Heng sa ho pokúsil zastaviť, no bodyguardi za Shen Wenlangom ho v okamihu spacificovali – nemohol sa ani pohnúť.

„Ty hajzel! Daj ruky preč od malého zajaca!“

Shen Wenlang sa okamžite otočil, pohľad mu potemnel a jeho oči sa zúžili do hrozivých čiar.

Z jeho tela sa uvoľnila hustá vlna alfa-feromónov. Nebola extrémne silná, ale presne cielená – ako tlaková vlna, čo nútila ľudí triasť sa aj bez dotyku.

„Malý zajac?“ zopakoval pomaly, nebezpečne ticho, akoby ochutnával tie slová na jazyku. Tvár mu potemnela, a v očiach mu zaiskrilo – búrka sa blížila.

Ma Heng, zadržaný dvoma bodyguardmi, nemohol uhnúť ani o centimeter. Videli, ako sa Shen Wenlang otočil smerom k Gao Tuovi, a on zúfalo skríkol: „Ty skurvený bastard! Nestačí ti, kam si ho dostal? Chceš ho doraziť? Chceš ho zabiť?!“

Tlak feromónov sa okamžite zvýšil. Vzduch sa zhutnil, ako keby sa v ňom dalo topiť. Ma Heng sa zohol od bolesti, tvár mu skrivil kŕč. Keby ho bodyguard nedržal, zrútil by sa rovno na zem.

Rozdiel medzi obyčajným Alfom a S-triedou bol priepastný. Nebol to „súboj“, len jednostranné dusenie. Shen Wenlang naňho hľadel bez výrazu – ako vlk, ktorý sa rozhodol, že korisť už viac nebude utekať. Ticho, ale s hrozivou silou.

Ma Heng stonal od bolesti. Vzduch sa chvel.

„Dost!“

Shen Wenlang zastal. Otočil sa.

Gao Tu stál o pár krokov ďalej, bledý, s vráskami starosti na čele. Jeho hlas sa triasol, no aj tak sa ozval: „Shen Wenlang, toto sú naše veci, jeho sa to netýka! Pusť ho!“

To jediné slovo – „naše“ – ho zvláštnie zasiahlo. *Naše veci*. Akoby stále existovalo *my*. Akoby boli len oni dvaja, vo svojom uzavretom svete, kam ostatní nemajú vstup.

Napriek tomu, keď sa naňho Gao Tu pozrel, z očí mu sršal čistý strach.

Stačil jediný pohľad – a Shen Wenlang cítil, že keby sa k nemu priblížil, Omega by sa roztriasla ako list vo vetre.

Preto sa zhlboka nadýchol, potlačil v sebe výbuch, zmäkčil výraz a pomaly vykročil.

„Gao Tu,“ oslovil ho ticho, „prečo sa ma tak bojíš?“

V posledných rokoch naňho Gao Tu myslel čoraz menej. Keď sa mu Shen Wenlang občas zjavil v snoch, boli to len spomienky zo školských čias – z čias, keď ešte všetko bolo

nevinné, rozmazané a vzdialené. Úmyselne sa vyhýbal spomienkam na muža, ktorým sa Shen Wenlang stal. Vymazal zo seba dotyky, teplo jeho tela, tú horúcu noc, ktorá zničila všetko krásne medzi nimi.

Ako keby stačilo nevracať sa k tomu – a ich city by zostali tam, kde boli, v čase detskej naivity, bez klamstiev a bez hanby.

„Neutekaj,“ povedal Shen Wenlang jemne. „Pod, porozprávajme sa.“

Vyzeral presne ako vtedy – vysoký, elegantný, neprehliadnuteľný. Lenže v očiach, ktoré kedysi pôsobili ako ostré čepele, bolo teraz čosi nové – bolesť a neistota, ktorú Gao Tu nechápal. A ani nechcel.

Chcel len preč. Preč s dieťaťom, ďaleko od neho, od všetkého, čo ho kedysi zlomilo.

Prečo ma ešte stále nenechá žiť? Čo ešte chce? Bojí sa, že mu vezmem jeho svet? Že mu moje dieťa zoberie korunu?

Myšlienky sa v ňom miešali, keď ho Shen Wenlangov vodič naložil do luxusného auta.

Klimatizácia hučala potichu, chladný vzduch pálil na pokožke. Sedel ticho, ruky pevne zopnuté, pohľad upretý do prázdna. A čím viac rozmýšľal, tým väčší mráz cítil v hrudi. Zatriasol sa – no nevedel, či od chladu, či od strachu.

„Zníž trochu klimatizáciu,“ povedal Shen Wenlang pokojne šoférovi. Potom sa cez stredovú opierku natiahol a nenútene položil dlaň na chrbát Gao Tuovej ruky.

Gao Tu sebou trhol. Telo sa mu naplo, prsty sa mu v okamihu stiahli a ruku prudko odtiahol, akoby sa popálil.

Shen Wenlangovi sa na chvíľu stiahla hrud', ale nedal na seba nič znať.

Cítil, ako je Omega vedľa neho napätý, ako sa v ňom mieša strach so vzdorom. A tak pohol rukou pomaly, opatrne, ako vlk, ktorý sa snaží priblížiť k zranenému zajacovi — sústredený, aby ho nevyľakal, a napriek všetkému pokojný.

Song Feifei a Ma Heng išli v inom aute, spolu s bodyguardmi.

V deväťmiestnej limuzíne tak zostali len Shen Wenlang, Gao Tu, malý Lele, Arašid a opatrovateľka.

Arašid bol výnimočne bystré dieťa — na svoj takmer trojročný vek priveľmi pozorný. Z cumlíkom v ústach pozeral striedavo na dospelých a na chvíľu mu v očiach zaiskrila detská zvedavosť.

Rýchlo si všimol, že jeho nebojácny krstný otec sa tentoraz správa zvlášť — akoby sa bál toho muža s dieťaťom, akoby sa bál niečo pokaziť. Zaobchádzal s ním jemne, opatrne, ako s krehkým sklom.

Lele ticho sedel v Gao Tuovom náručí. Mal by sedieť v detskej sedačke, no Gao Tu ho odmietol pustiť, tak sa Lele prispôbil – objal svojho otca okolo krku a nechal sa držať. Dýchal mu do ramena a ani sa nepohol.

Keď ich Shen Wenlang prvýkrát uvidel, bol si istý, že Lele je jeho syn. Lenže hneď po tom, ako nastúpili do auta, sa mu roztriasli ruky.

Vo vzduchu sa miešala jemná vôňa – nie jeho. Nie vôňa šalvie, ktorá kedysi patrila jemu a Gao Tuovi. Niečo cudzie, ovocné, s nádychom marhule – alfa-feromón niekoho iného.

Ma Heng.

Shen Wenlangovi v ušiach zašumelo. V horúcom letnom dni mu prebehla po chrbte ľadová vlna.

Gao Tu sa od neho odťahoval, akoby medzi nimi stála neviditeľná hranica.

Dieťa v jeho náručí, s maskou Mickey Mousa, naňho hľadelo zvedavo – veľké kreslené oči pôsobili až neprirodzene živé.

Krvné puto je zvláštna vec. Lele počas tehotenstva nikdy necítil upokojujúce feromóny svojho otca. Vyrastal v nepokoji, bojazlivý, uzavretý. Všetkých Alfov sa bál. Všetkých – okrem neho.

Namiesto strachu sa v Leleho pohľade objavila zvedavosť. Natiahol sa mierne dopredu, akoby chcel lepšie vidieť muža oproti. Krátke nohy mal zastrčené medzi otcovými, ruky sa držali jeho košeľe, ale tvár – tá smerovala k Shen Wenlangovi.

Gao Tu cítil, ako sa mu srdce krčí. Tento chlapec bol jeho všetko. Kvôli nemu prežil, kvôli nemu utiekol. Stratiť ho by znamenalo prestať dýchať.

„Tati Wenlang, kto sú oni?“ ozval sa zrazu Arašid, ktorý sa vyslobodil z rúk opatrovateľky. Malé topánky mu klopkali po podlahe, kým sa dotackal k Shen Wenlangovi, pozrel naňho zospodu a spýtal sa nevinným hlasom: „Môžu sa so mnou hrať?“

Otec Wenlang.

Slovo ako nôž.

Gao Tu cítil, ako mu to rozrezalo hrud'. Nevedel prečo – možno preto, že ten tón, to detské oslovenie, mu pripomenulo, že Shen Wenlang mal byť tiež otcom. No nebol. A už nikdy nebude.

Podvedome si pritlačil Leleho bližšie k sebe, až mu v prstoch zapraskali kĺby.

Lele to zacítil. Zdvihol k nemu oči, šepol: „Ocko.“ A potom, aby ho rozptýlil, sa rýchlo spýtal: „Kedy pôjdeme domov?“

„Veľmi skoro,“ povedal Gao Tu ticho a upokojujúco sa pozrel na chlapca v náručí. Zhlboka sa nadýchol, snažil sa pôsobiť pokojne a pripravil sa hovoriť so svojím bývalým nadriadeným.

No skôr, než stihol prehovoriť, Shen Wenlang náhle prerušil ticho: „Toto je Xiao Huasheng. Hua Yongov syn.“

Gao Tu nebol dobrý herec ani klamár. Naopak – jeho myšlienky a telo boli vždy v súlade, čo ho robilo ľahko čitateľným. Lenže kedysi ho Shen Wenlang nikdy nepodozrieval, a tak si nevšímal ani drobné nezrovnalosti.

Bolo to zvláštne – odo dňa, keď sa pri ňom objavil ten nemotorný „beta“, inak podozrievavý Shen Wenlang zrazu stratil opatrnosť. Ani raz nespochybnil jeho motívy či dobré úmysly.

Predsudky, dôvera a závislosť z neho spravili hlupáka, ktorý si neuvedomil, že pred ním nestojí beta, ale Omega v preoblečení.

Teraz však bolo všetko iné. Teraz bol Shen Wenlang pozorný – sledoval každý pohyb, každý záchvev v očiach, každé zadržané dýchnutie. A keď Xiao Huasheng oslovil „tati Wenlang“, všimol si, ako Gao Tu nepatrne zvrátil obočie.

Žiarli, napadlo mu. Tá myšlienka ho absurdne potešila.

Rýchlo začal vysvetľovať, koho dieťa Arašid je – že to nie je jeho syn, ale Hua Yongov. Lenže čím viac hovoril, tým viac cítil, že sa Gao Tuov pohľad mení.

Keď dokončil, Omega sedel ticho – pár sekúnd nepohol ani mihalnicou, potom sa mierne usmial.

Bol to úsmev, ktorý bolel viac ako rana.

„Gratulujem,“ vyslovil tlmeným hlasom.

Shen Wenlang nechápal, kým mu to nedošlo – Gao Tu si myslí, že Hua Yong mu porodil dieťa.

V duchu Hua Yonga preklial tisíckrát, no na tvári nedal nič znáť. Báľ sa, že ak čo i len zdvihne hlas, Gao Tu sa znova uzavrie a vzdiali.

Zhlboka sa nadýchol, zjemnil hlas a pomaly povedal: „Hľadal som ťa veľmi dlho.“

Keď sa naňho Gao Tu znovu pozrel, Shen Wenlang pokračoval ticho, akoby sa sťažoval: „...ale nenašiel som ťa.“

Ich pohľady sa stretli len na krátky okamih – a hneď sa od seba odtrhli, akoby ich prešiel elektrický prúd.

Gao Tu znovu sklopil zrak, prehltol naprázdno a potichu, no pevne prerušil jeho slová: „Pán Shen,“ povedal. „Keď už máme obaja nové životy, nechajme minulosť tam, kam patrí.“

„Môj otec urobil chybu, keď ťa vydieral. Ale dieťa som... odstránil. Nechcem od teba peniaze.“

S každou vetou mal hlavu nižšie a nižšie, akoby sa hanbil, až si ju napokon takmer zaboril do pleca dieťaťa, ktoré držal v náručí.

V Shen Wenlangovej hrudi sa zdvihla zvláštna, pálivá bolesť. Chcel mu povedať, že sa nemá za čo hanbiť – že vina nie je jeho. Chcel mu povedať aj to, že odkedy odišiel, on sám už nikdy nemal žiaden „nový život“ – len prázdno, stratu a úzkostné hľadanie.

No nechcel ho prerušiť. Preto mlčal a nechal ho dopovedať, aj keď každý ďalší zvuk jeho hlasu bolel viac.

„Mrzí ma, že som ti vtedy klamal,“ pokračoval Gao Tu zachrípnutým hlasom. „Môžem ti to vynahradiť akokoľvek budeš chcieť, len...“ Odmlčal sa. Akoby ho niečo v hrdle priškrtilo – strach alebo bolesť. Až po chvíli ťažko prehltol a s prosebným výrazom dodal: „Len prosím... neubližuj môjmu synovi.“

Shen Wenlang vedel od samého začiatku, že Gao Tu k nemu nebol len „milý“. To, čo od neho cítil, nebola obyčajná úslužnosť ani poklonkovanie.

Od detstva mal okolo seba dosť ľudí, ktorí sa mu snažili zaliečať, ale Gao Tu bol iný.

Bol úprimný – aj keď nemal peniaze, aj keď nosil lacné jedlo, ktoré Shen Wenlang nikdy nejedol, vždy mu s červenou tvárou vysvetlil: „Mrhať sa nemá.“

A keď ho Shen Wenlang nazval „idiotom“, odsekol mu s tvrdohlavou hrdosťou: „Nie som. A nevrav hlúposti.“

Tá jeho priamočiarosť a úprimný hnev boli pre Shen Wenlanga vzácné. Medzi nimi nikdy nebol vzťah nadriadeného a podriadeného – len rovnosť.

Počas tých rokov, keď ho márne hľadal, sa mu v mysli znova a znova vynárali všetky tie malé, nepodstatné momenty z minulosti. A vždy ho napadlo, že osud k nemu vtedy musel byť veľmi láskavý – lebo práve počas štúdií mu do cesty poslal Gao Tua, muža, ktorému mohol veriť úplne.

Gao Tu mal v sebe presne ten druh chrbtovej kosti a pýchy, ktorý Shen Wenlang miloval najviac.

Práve preto sa Shen Wenlang cítil dotknutý, keď si z neho Gao Tu a ostatní kolegovia robili žarty, že v práci zostanú len vtedy, ak dostanú akcie firmy. Nenávidel, keď sa Gao Tu správal, akoby bol rovnaký ako ostatní – ako tí, ktorí sa k nemu túlia len pre jeho postavenie. Nechcel, aby bol Gao Tu jedným z nich.

Shen Wenlang nikdy nechcel, aby ho mal rád pre peniaze. Chcel, aby ho mal rád tak, ako iní milujú jeho peniaze – bez výhrad, bez výmeny, so zaslepenou oddanosťou.

Vždy si myslel, že nech ho má Gao Tu akokoľvek rád, nikdy pred ním nezníži hlavu. Ale v tejto chvíli ju sklonil. Stál

pred ním – ponížený, pokorný, prosebný – a žiadal ho, aby neublížil jeho synovi.

V Shen Wenlangovi to zarezovalo ako jed. Mal pocit, že sa dusí, že mu z tela uniká všetko teplo aj sila. Chcel, aby sa čas vrátil späť – do dňa, keď sa ho Gao Tu spýtal: „Čo by si urobil, keby mal tvoj Omega raz dieťa?“

Alebo do chvíle, keď Gao Ming v reštaurácii pokojne povedal: „Ak chceš, aby sme šli na potrat, daj mi desať miliónov. Ani o cent menej.“

Na tom nezáležalo. Stačilo, keby mal ešte jeden deň, aby mu mohol povedať: „Nenávidím Omegy, ale keby tým Omegom si bol ty, miloval by som ťa do šialenstva.“

„Nemám rád deti, ale keby to bolo tvoje, nedokázal by som dopustiť, aby sa mu niečo stalo.“

Lenže už bolo neskoro. Medzi nimi sa všetko zrútilo a Shen Wenlang už nemal šancu zachrániť nič z toho, čo kedysi zničil svojou slepotou. Už mu nemohol povedať: „Nikdy som tebou nepohrdal. Len som nevedel, čo cítim.“

Kým medzi dospelými panovalo dusivé ticho, Arašid bol pravý opak.

Bol dieťaťom, ktoré od malička rástlo v láske a prebytku pozornosti – žiarivý, veselý, nepokazený smútkom.

Neznášal, keď sa atmosféra okolo neho zahusťovala, a ešte menej znášal, keď jeho krstný otec pôsobil, akoby zjedol kilo kyslých sliviek.

Vyliezol mu na kolená, posadil sa mu na stehná, aby bol vo výške chlapca v náručí Gao Tua, a rozhovoril sa detským, no jasným hlasom: „Prepáč, že som do teba narazil. Nechcel som. Ale tvoja maska je krásna. Požičiaš mi ju?“

Gao Lele naňho chvíľu pozeral – váhal, no napokon nedokázal odmietnuť malé, biele, sladké stvorenie, ktoré vyzeralo ako parená knedlička.

Skôr než stihol Gao Tu čokoľvek povedať, Lele masku zložil a podal ju Arašidovi: „Tu máš.“

Boh šťastia sa zjavne rozhodol vrátiť.

Shen Wenlang zdvihol zrak a pozrel na Gao Leleho v Gao Tuovom náručí. Na okamih onemel — a to, čo mu ešte pred chvíľou chutilo ako kyslá slivka, sa zmenilo na sladkú marhuľu. Pocítil, ako sa mu kútiky úst nebadane zdvihli.

Gao Lele mal tvár, ktorá by každému rozumnému človeku zabránila čo i len pomyslieť na test otcovstva. Bol Shen Wenlangovou kópiou. Nie „trochu podobný“ — ale úplne rovnaký.

Načo DNA testy? To by bolo plytvanie peniazmi. Veď aj slepý by videl, že sú otec a syn.

Shen Wenlang mal chuť zobrať Arašida do náručia a rozbozkať ho po celej tvári. Tak veľmi miloval toho malého chlapca — a teraz už konečne chápal prečo.

...

O tri mesiace neskôr bol Gao Lele veľmi nespokojný.

Zistil totiž, že jeho otec sa často vytráca uprostred noci.

A všetko to začalo v deň, keď sa do susedného domu nasťahoval nový sused. Stretli ho prvý raz v zábavnom parku a odvtedy sa na nich prilepil ako žuvačka.

Nie len že trval na tom, že ich osobne odvezie domov, ale krátko nato sa nasťahoval hneď vedľa a každý deň sa objavoval pri dverách — hlučný, neodbytný, s úsmevom volajúc Leleho „malý poklad“ a Gao Tua „zlatíčko“.

Niežeby ho Gao Lele neznášal, len mal pocit, že jeho otec je vždy zvláštne nervózny, keď sa ten muž objaví.

Najmä po tom dni, keď sa vracali zo zábavného parku a sused otca objal pred dverami, so slzami v očiach mu opakoval:

„Prepáč,“

„Mám ťa veľmi rád,“

a „Daj mi ešte jednu šancu.“

Odvtedy sa otcova tvár zakaždým, keď ho stretol, zafarbila do červena.

Lenže Leleho trápenie nevyplývalo z toho. Trápilo ho, že jeho otec sa v poslednom čase v noci strácal.

Čudné bolo, že aj keď momentálne nebol čas kvetov šalvie ani kosatcov, v dome sa pravidelne vznášala ich vôňa. Silná, hrejivá aróma, ktorá ho vždy upokojila a zahнала zlé sny.

V tú noc, keď pred spaním zjedol priveľa melóna, sa zobudil s plným mechúrom a dusivým pocitom v hrudi. Zliezol z postele, pretrel si oči a poslušne sa vybral do kúpeľne.

Keď sa vracal, z obývačky začul známy rozhovor.

Gao Lele zvedavo vykukol spoza dverí a naklonil hlavu, aby lepšie videl do obývačky. Závesy boli zatiahnuté, svetlo tlmené a miestnosť zalievalo len slabé, zlaté šero.

Počul, ako sa nový sused ticho zasmial a povedal: „Ešte jeden bozk, hm?“ Snažil sa prekabátiť jeho dôverčivého otca a klamal mu s úsmevom: „Len raz.“

Gao Tu mu ticho odpovedal: „Nerob hluk. Nezobud’ Leleho.“

„Ak sa zobudí, pôjdem ho upokojiť,“ odvetil sused bezočivo. „Počkaj, kým malý zaspí, a potom príď ku mne. Dobré?“

Gao Tu na to už nič nepovedal. Len položil ruku na Shen Wenlangovo rameno, jemne sa naklonil a pobožkal ho na líce. „Choď,“ zašepkal mu upokojujúco.

Sused – ten veľký, nedomazaný kocúr – sa k nemu pritúlil bradou, neochotne sa odtiahol a lenivo zamrmľal: „Tak príď rýchlo.“ A nespokojne dodal: „Prečo so sebou neberieš aj dieťa? Prečo sa musíš skrývať? Spýtaj sa, ktorí rodičia spia oddelene?“

Gao Tu sa krátko pousmial, pustil ho a potichu mu zopakoval: „Choď už. Počkaj, kým Lele naozaj zaspí.“

Kým sa dospelí vrátili, Gao Lele už dávno vbehol späť do svojej izby.

Rýchlo si ľahol, prikryl sa perinou a zatvoril oči. Lenže spánok neprichádzal.

Vo vzduchu sa niesla jemná vôňa kosatcov a šalvie – vôňa, ktorá ho vždy upokojovala a v ktorej sa cítil bezpečne. V tej aróme bolo niečo sladké, ako med.

Keď Gao Tu ticho otvoril dvere a prišiel ho prikryť, Lele náhle otvoril svoje veľké, jasné oči – oči, ktoré sa až znepokojivo podobali Shen Wenlangovým.

„Oci,“ povedal ticho. „Ak chceš ísť vedľa... môžeš ísť. Nemusíš čakať, kým zaspím.“

A zatiaľ čo to hovoril, v duchu mu napadlo, že sa možno bude musieť čoskoro premenovať. Na Shen Lele.

Extra: Arašid a manželia 18 (časť 1)

/Útržky z minulosti①/

Hua Yong mal chuť niekoho zabiť.

Sheng Shaoyou, stojaci na prahu dverí, bol nielen poriadne opitý, ale celý nasiaknutý vôňou Omegy, ktorú sa mu ani nepodarilo zakryť. Rozum mu hovoril, že pre Alfu je celkom bežné, ak sa po pracovnej večeri objaví v sprievode nejakej Omegy.

Ale emocionálne Hua Yong, ktorý sa snažil pripútať si svojho milovaného Alfu, nemohol tolerovať, aby sa niekto priblížil k pokladu, po ktorom už dlho túžil.

Pohľad mu skĺzol z temena Shengovej hlavy nižšie a zastavil sa na krku, kde pod mierne rozopnutým golierom presvital červený odtlačok. Ako ruža uprostred trňov – krásna, lákavá... lenže nie jeho.

Na chvíľu mal pocit, že ho ten pohľad spáli. Zovrel čeľusť, hnev mu vibroval v spánkoch, no aby si udržal imidž pokojného a krehkého muža, musel ho prehltnúť.

Len sa naňho chladne pozrel a poznamenal: „Pán Sheng, smrdíte.“

Úprimne – Sheng Shaoyou bol cítiť alkoholom, ale nie nepríjemne. Naopak, vôňa alkoholu, zmiešaná s teplom jeho pokožky, podráždila Enigmov citlivý čuch aj nervy.

Hua Yong sa naňho pozeral pridlho. A keď už to nevydržal, zohol sa a pritisol pery na jeho pootvorené ústa.

Studená vôňa orchideí sa zrazu rozšírila do priestoru – hustá, omamná, s intenzitou, ktorá by dokázala vyvolať horúčku v každom Alfovi aj Omege.

/Útržky z minulosti②/

Každý vie, že pretekárske kombinézy na motorky sú extrémne priliehavé. Vyrábajú sa z pštosieje kože a titánovej zliatiny – materiálov, ktoré odolajú oderu aj pádu. Súčasťou výbavy bývajú aj CE-certifikované chrániče, vďaka ktorým kombinéza pôsobí ako brnenie.

Keď sa Hua Yong prezliekol a vyšiel zo šatne, presne zachytil výraz v Shengových očiach. Za tie roky sa naučil, čo má ten muž rád. Jeho účes, farba vlasov, štýl oblečenia – všetko bolo starostlivo prispôbené podľa Shengových preferencií.

Pohľady davu boli bežné. Hua Yong ich ignoroval, niesol prilbu v ruke a kráčaľ pokojne vpred. Bol zvyknutý, že sa naňho pozerajú – no on pozeral len na jedného.

Otočil sa a s jemným úsmevom povedal: „Pán Sheng, som pripravený.“

/Útržky z minulosti③/

Obdobie náchylnosti a syndróm vyhľadávania partnera boli v posledných rokoch Hua Yongovou nočnou morou.

Enigmovia to majú ako Alfy – tiež prechádzajú dvoma fázami: bežnou a špeciálnou.

Tá bežná sa objavuje každé dva až tri mesiace. Špeciálna však prichádza len vtedy, keď sa stretnú s partnerom, ktorý je s nimi vysoko kompatibilný... a ktorého skutočne milujú.

Počas tejto fázy sa ich telo stáva ešte citlivejším, emócie hlbšie a – čo bolo pre Hua Yongu najhoršie – šanca na oplodnenie prudko stúpa.

Hua Yongovo prvé špeciálne obdobie náchylnosti prišlo práve na jeho dvadsiate narodeniny.

Narodeniny preňho nikdy neznamenali nič zaujímavé. V tom čase bol ešte nažive starý šéf Beichao Holdings, a ako trináste nemanželské dieťa mal uňho Hua Yong nulovú hodnotu. Starý muž k nemu necítil nič – ani náklonnosť, ani zodpovednosť.

Svoju biologickú matku Hua Yong nikdy nevidel. Adoptívna matka zomrela veľmi skoro – podľa reči počas

krvavej prestrelky, keď ju starý šéf použil ako živý štít, aby zachránil seba. Zomrela strašnou smrťou. Hua Yong ju naposledy videl až ako popol v urne.

A predsa necítil smútok. Bol vždy chladný, odťažitý, citovo opatrný. Tá žena bola napokon len slúžka, ktorá ho mala na starosti.

Keď bol malý, považovala ho za „nedospelého“ a správala sa k nemu inak na verejnosti a inak za zatvorenými dverami. Trpel hladom, zimou, a kým mal šesť či sedem rokov, jeho život bol neustálym prežívaním.

Ale Hua Yong dospieval priskoro. Jeho pamäť siaha až do veku dvoch, troch rokov. Ak mal nejakú „superschopnosť“, bola to jeho pamäť a schopnosť pamätať si krivdy.

Shen Wenlang — jediný človek, ktorého mohol nazvať priateľom — mu často hovoril, že je chladný. No Hua Yong s tým nesúhlasil. Nechápal, prečo sa ľudia tak zanietene zaujímajú o odpad.

„Otec, strýkovia, bratia, sestry... všetci sú rovnakí,“ myslel si. „Prefikání, neúprimní, podlí, vždy sa klaňajú silnejším a šliapu po slabých. Ak takto vyzerá rodina, čo potom čakať od cudzích?“

Vyrastal obklopený ľuďmi, ktorí sa usmievali, no v srdci nosili jed. Ale Sheng Shaoyou bol iný. Bol teplý a priamy ako slnko, ktoré visí vysoko nad obzorom.

A práve on — ten Alpha, ktorého svetlo bolo priveľké — spôsobil, že Hua Yong, cynik odmietajúci všetku romantiku, prvýkrát v živote zatúžil byť hviezdou, len aby mohol byť bližšie k nemu.

„Ak môžem byť blízko toho Alfu,“ pomyslel si, „zvládnem aj vietor, aj chlad vo výškach.“

Na svoje dvadsiate narodeniny mu však jeho štvrtý brat — obľúbený dedič starca a A-úrovňový Alpha — nasypal niečo nechutné do nápoja.

Nebolo to osobné. Len chcel pred ostatnými súrodencami demonštrovať, ako vyzerá „odstrašujúci príklad“. A Hua Yong sa stal tým kurčaťom, ktoré treba obetovať.

Hua Yong si všimol, že jeho drahý druhý brat mal na tvári pohrdavý výraz a v očiach záblesk očakávania, ale aj tak pil nápoj s alkoholom, akoby sa nič nestalo.

Silná očistná sila Enigmy ho robila nebojácnym z akejkolvek možnosti a Hua Yongova špeciálna odlišnosť bola vždy tajomstvom. Od detstva skrýval, že jeho diferenciácia prebehla inak, než u ostatných.

Bol prefíkaný, výpočtavý a neobyčajne opatrný. Ani jeho otec, ani adoptívna matka netušili, že za krehkou tvárou sa skrýva genetický zázrak — Enigma, akých sa rodí jeden z miliardy.

Držať sa v úzadí, maskovať silu, predstierať slabosť — to bolo pre Hua Yonga také prirodzené, ako dýchať.

A tak, hoci cítil, že sa mu spúšťa obdobie náchylnosti, a teplota tela stúpa, vedome predstieral opitosť. S únavou, ktorá bola iba polovičná, sa nechal pomaly zvaliť k nohám svojho brata — presne podľa plánu.

Až dodnes ten idiot pevne verí, že sa Hua Yong premenil na Omegu.

A niet nič vhodnejšieho na hranie pre Alfu, než nelegitímne dieťa s nízkym pôvodom, no s výnimočnou krásou.

Štvrtý brat, presvedčený, že má „trón“ istý, rozkázal svojim bodyguardom, aby odniesli zrúteného Hua Yonga. Po miernom náraze Hua Yong otvoril oči a zistil, že ho privliekli do miestnosti za malou záhradou.

Neznášal úzke priestory nasiaknuté pachom zeme V jeho chladných očiach sa okamžite zatemnelo.

Od osemnástich rokov boli jeho feromóny čoraz odlišnejšie od tých bežných alfovských — oveľa koncentrovanejšie, prchavejšie, s výraznejším vplyvom. Ich sila bola taká, že Hua Yong musel meniť potláčajúcu náplasť každých štyridsaťpäť minút.

A práve teraz uplynula presne polhodina od poslednej výmeny. Náplasť na jeho zátylku už nedokázala úplne

potlačiť chladnú vôňu orchideí. Vo chvíli, keď ho bodyguard surovo hodil na posteľ, reflexívne si chytil zátylok — aby zabránil tomu, že sa už aj tak oslabená náplasť pri návale zlosti úplne odlepí.

V úzkej miestnosti sa tiesnilo šesť či sedem ľudí. Pri stene sedel tretí brat, Omega, a siedma sestra, jedna z mála súrodencov typu Beta. Po ich bokoch stáli dvaja vysokí, svalnatí bodyguardi, ktorí ich polonásilím držali na miestach a nútili sledovať, ako ich štvrtý brat „učí lekciu“ trinásteho brata — toho najnižšieho z rodu, bez ochrany a moci.

Hua Yong, ktorý takmer dopadol na posteľ, sa ani nepohol. Jeho tvár zostala bez výrazu. Nikdy neprejavoval veľké emócie, a ani teraz, keď s ním zaobchádzali ako s predmetom, len pokojne vstal a posadil sa.

Jeho zápästie bolo tenké, až krehké. Kosti sa rysovali pod bledou pokožkou tak krásne, že človek mal obavu, že sa zlomia, ak by ho niektorý Alpha chytil len o trochu pevnejšie.

Ako oslávenec mal na sebe biely oblek, ktorý ešte viac zvýrazňoval jeho snehovú pleť. Pery, sfarbené do tmavočervena od zvýšenej teploty, vyzerali ako kvety slivky rozkvitnuté v snehu.

Jeho obdobie náchylnosti sa blížilo. Posledné dni cítil teplo, podráždenosť a napätie — všetky predzvesti, ktoré však dokázal držať pod kontrolou. Bol to muž, ktorý dokázal

ukryť búrku v tenkom hrudníku a niešť v dlaniach celé hory aj rieky.

Trochu alkoholu, trochu jedu... preňho nič zvláštne. Nebolo to hodné ani pozornosti, nieto hnevu.

Až kým neuvidel, ako jeho štvrtý brat v spoločnosti vytiahol plagát, ktorý si Hua Yong chránil najviac.

„Xiao Shisan,“ prehovoril s posmechom, „toto je ten Alpha, do ktorého si sa zaľúbil?“

Na zem pred Hua Yonga hodil niekoľko plagátov a fotografií, ktoré mal schované hlboko v skrini.

„Kto by si pomyslel,“ pokračoval s chladným úsmevom, „že náš malý Trinásty už vyrástol. Teraz už vie myslieť aj na lásku.“

Tvár Shenga Shaoyoua sa mu zrazu zväčšila pred očami. Ventil túžby sa otvoril akoby neviditeľnou rukou. Hua Yong cítil, ako sa mu zvyšuje teplota, celé telo horelo, a z hlbín hrude sa mu dvíhal zvláštny oheň, ktorý páliť jeho oceľovo chladné srdce a nútil ho biť rýchlejšie.

Štvrtý brat sa k plagátu správal s hrubosťou, ktorá Hua Yonga podráždila. Jeho tvár síce zostala bez výrazu, no obočie sa mu nepatrne zachvelo. Natiahol ruku k povýšeneckému Alfovi a povedal chladne: „Vráť mi to.“

„Vrátiť?“ zopakoval štvrtý brat a rozosmial sa. Aby bola „zábava“, pridali sa aj jeho prisluhovači. V úzkej miestnosti sa rozliehal smiech – lacný, dutý, odporný.

Hua Yong sedel nehybne, vážne, skoro strnulo. Nepočul v tom smiechu nič smiešne. Len cítil, že títo ľudia sú odpad – bez vkusu, bez ducha, bez štipky dôvtipu.

Jeho ruka sa opäť natiahla dopredu, tenučká, pevná. Keď išlo o Shenga Shaoyoua, jeho trpezlivosť bola limitovaná.

„Vráť mi ten plagát.“ Stačilo, aby ten idiot poslúchol, a Hua Yong by sa ovládol. Len vrátiť ten kus papiera – a nič by sa nestalo.

„Dobre!“ odpovedal štvrtý brat, hlupák, ktorého ruky boli rýchlejšie než rozum. Zdvihol plagát so Shengovým profilom... a roztrhal ho na kúsky.

Papierové úlomky sa rozsypali ako vločky snehu. Usmial sa posmešne a povedal: „Tu máš. Pre teba.“

Hua Yong zdvihol hlavu. Jeho tvár bola pokojná, no oči ľadové. Zdvihol bradu, ostrú ako čepeľ, a ticho sa spýtal: „Chceš si nechať pravú, alebo ľavú ruku?“

Tá noc sa stala nocou otrasu v Beichao Holdings. Nik dodnes presne nevie, čo sa vtedy odohralo. Len to, že od toho dňa mal rod Hua štvrtého mladého pána – mrzáka.

Na druhý deň pristálo na súkromnom letisku v Jianghu lietadlo so znakom X.

V ten istý večer Sheng Shaoyou, ktorý sa predtým zabával do neskorej noci, spal ako zabitý — úplne odrovnaný alkoholom.

Susedia na poschodí aj dole v ich budove sa však sťažovali, že sa vrátil majiteľ domu vedľa Sheng Shaoyouovho, ktorý bol mnoho rokov prázdnny, a nikto nevedel, čo robí. Celú noc robil veľa hluku a zdalo sa, že veľa vecí rozbil.

Sheng Shaoyou však spal tak tvrdo, že nepočul vôbec nič.

Keď sa ráno prebudil, cítil sa nezvyčajne ťažký a unavený. Pravá ruka ho bolela tak, že ju sotva zdvihol — akoby s ňou celú noc zápasil.

Napriek tomu sa prebúdzal v nepochopiteľne dobrej nálade. Možno za to mohol nový kadidlový výber, ktorý služobníctvo zmenilo v jeho spálni.

Hoci ešte nebola sezóna orchideí, jemná vôňa chladnej orchidey naplnila izbu, svieža a ukludňujúca.

Extra: Arašid a manželia 19 (časť 2)

„Hua Yong!“

Arašid stál na gauči, polovica tela mu visela ponad okraj, a volal na otca, ktorý sedel za stolom neďaleko. Na jednej nohe mal ponožku s kresleným vzorom arašidu, druhá bola bosá – druhú ponožku niekde stratil.

Sheng Shaoyou ho jednou rukou zložil z gauča a pokarhal: „Nebud’ drzý.“

Malý Arašid naňho vyvalil veľké oči, keď videl, ako mu otec berie druhú ponožku, ktorú pestúnka našla pod vankúšom, a v tichosti mu ju obúva.

Malé stvorenie mávalo bielymi ručičkami a vysvetľovalo: „Pani učiteľka v škôlke hovorila, že meno je pre každého človeka jedinečný symbol. Musíme sa naučiť počúvať – aj predvolať mená.“

Sheng Shaoyou si vzdychol a opravil ho: „To sa nevolá *predvolanie*, ale *volanie*. Predvolanie sa používa, keď polícia, prokuratúra alebo súd nariaďujú, aby sa podozrivý z trestného činu dostavil.“

„Tati,“ zahuhňal Arašid s cumlíkom v ústach, „čo sú to *polícia, prokuratúra a súd*?“

„Skratka pre Policajné riaditeľstvo, Prokuratúru a Súd.“

„Óóó~“ trojročný prikývol, akoby rozumel, a s očami veľkými ako hrozno sa spýtal ďalej: „A kto je *trestný podozrivý*?“

„Nieкто, kto spravil niečo veľmi zlé.“

„Ako otec Wenlang?“

„Môžeš to tak chápať.“

Hua Yong, ktorý práve dokončil improvizovaný videohovor, odložil mobil, prešiel k nim, prehodil sa cez operadlo gauča, objal Shenga Shaoyoua odzadu, jemne ho pobožkal na čelo a s úškrnom povedal Arašidovi, ktorý sedel v náručí svojho otca: „Tvoj otec Wen Lang je teraz takmer v *podmienečnom treste smrti*.“

„Čo je to *podmienečný trest smrti*?“

„To je len o kúsok lepšie ako trest smrti,“ zasmial sa Hua Yong. „Smrť sa odkladá.“

„Naozaj?“ Arašid sa zvedavo natisol na gauč a spýtal sa otca: „Zomrie otec Wen Lang?“

Hua Yong sa usmial, natiahol ruku a poštipal chlapcovu malú tvár: „Nezomrie, ale život má horší ako smrť. Drží ho pri živote len viera a aura tvojho strýka Gao Tua—“

„Nehovor mu hlúposti!“ nevydržal to Sheng Shaoyou a tresol ho po chrbte ruky: „Neštíp Arašidovu tvár! Pozri, je červená! Ešte bude v noci slintať!“

„Veď to nebolí,“ zamrmlal Hua Yong, stiahol si červenú ruku a skúšal sa obhájiť: „A vôbec, Arašid má rád, keď ho štípem do líca, že áno, Arašid?“

Ale malý Arašid, ktorý mal v rodine úplne jasné poradie autorít, sa dokázal v sekunde vzbúriť. Zamračil sa, zosmutnel a v okamihu sa vtisol hlbšie do otcovho náručia:

„Nie, nie! Hua Yong, choď preč! Neštipkaj ma! Budem slintat!“

Čo ak by ho naozaj prichytil jeho nový spolužiak Gao Lele, ako slintá v spánku? To by bola hanba na tri životy!

Enigma, ktorý by jediným krokom mohol spôsobiť otras v celej východnej pologuli, len bezmocne rozťiahol ruky a nevinným tónom sa posťažoval milencovi: „Pozri sa na svojho syna — raz mi vylezie na hlavu.“

„Včera si ty liezol po tatovi!“ nedal sa Arašid.

Sheng Shaoyou sčervenal, vytiahol ho z náručia a pokarhal: „Nebud' drzí!“

Na rozdiel od vzbúrenca Hua Yonga je Sheng Shaoyou typický tradičný muž z Východu, ktorému sú staré cnosti vpísané až do kostí. Keď dostal Arašid po prstoch, okamžite sa polepšil, vystrčil z náručia drobnú tváričku a usmial sa na Hua Yonga nevinne: „Oci, ja som len žartoval.“

Dobre, len nech to tak aj zostane.

Ako sa hovorí, povahu človeka spoznáš, keď má tri roky. Hua Yong si o sebe nikdy nemyslel, že je „citlivý“ typ — cudzie deti ho nezaujímalí, nikdy.

Len tento malý Arašid, ktorý vyrástol z tela Shenga Shaoyoua, ho prinútil... ustúpiť. Nikdy by ho nenapadlo, že raz dokáže pokojne viesť „rovnocenný rozhovor“ s malou bytosťou, ktorá mu siahala sotva po kolená. Či už bol rozkošný, alebo neznesiteľný — na tom nezáležalo.

Hlavné bolo, že tento nezbedný drobec bude rásť zdravý a v bezpečí v náručí jeho milenca. Vtedy mal Hua Yong pocit, že osud bol predsa len k nemu milostivý.

Extra: Arašid a manželia 20 (časť 3)

V posledných dňoch malý Arašid nebol vo svojej koži. Jeho spolužiak Gao Lele mal totiž voľno a už niekoľko dní neprišiel do školy.

O štvrtej popoludní vyšiel Arašid z prvého ročníka s malým batôžkom v tvare auta na chrbte a tváril sa utrápene. Ani otec Sheng, ani otec Hua neprišli. Pri bráne ho čakal len vodič a pestúnka.

„Malý pán,“ vysvetlil vodič, „pán Hua aj pán Sheng majú dnes niečo naliehavé, tak ťa vezmeme domov my.“

Naliehavé?

Arašid, hoci bol malý vzrastom, mal mozog ako malý počítač. Bol predčasne vyspelý a uvažoval logicky – oveľa viac než jeho rovesníci. V jeho očiach bol Gao Lele, hoci v rovnakom veku, len zmätené rozkošné stvorenie.

Neveril, že rodičia naozaj majú „niečo naliehavé“. Posledné dni sa po dome šírla silná vôňa orchideí – spolu s čistou, vínovo drevitou vôňou. Skontroloval – orchidey na dvore nekvitli a víno v pivnici bolo zamknuté. Takže tá vôňa musela pochádzať z jeho otca.

A podľa Arašidovej predchádzajúcej skúsenosti to znamenalo jedno: keď nastane tento deň, obaja dospelí z domu záhadne zmiznú na týždeň.

Určite sa zasa niekam vytratili na dobré jedlo – bez neho!

Otec mu zakazuje jesť sladké, takže je jasné, že šli kradnúť zmrzlinu a tortu!

A tieto domnienky neboli bez základu – minulý mesiac sa v noci prebudil a hľadal otca... a v obývačke videl oboch dospelých.

V obývačke bolo prítmие a vysoký gauč úplne zacláňal výhľad. Arašid však jasne počul, ako jeho otec povedal: „Pán Sheng, ehm... si taký sladký.“

Ako každý vie, torta a zmrzlina sú sladké. Takže je to jasné – jedli tortu!

Keď mu to došlo, Arašid zovrel päste. *Skvelé! Otec a tata sú teda nevychovaní!* Jedli dobroty – a ani ho neprizvali!

Rozčúlený sa vrátil do izby a zavolať Gao Lelemu cez svoj detský hodinkový telefón.

Prvý hovor nikto nezdvihol. Malý Arašid však trpezlivo volal druhýkrát.

Tentoraz sa hovor konečne spojil – ale v slúchadle sa ozval niekto iný. Jemný hlas na druhej strane patrilo zjavne niekomu staršiemu. Bystrý Arašid hneď rozpoznal tón a slušne pozdravil: „Ujo Gao Tu, a kde je Lele?“

„Lele má nádchu a teplotu, odpočíva,“ odpovedal pokojne.

„Je to vážne?“

Keď sa dozvedel, že Lele je chorý, Arašid okamžite zabudol na tortu aj na zmrzlinu. Na jeho ružovej tváričke sa objavili vrásky starosti.

„Nie, nie,“ utešoval ho Gao Tu nežne, „horúčka už klesla. Zajtra môže ísť do školy.“

„To som rád,“ vydýchol si Arašid. Nálada dieťaťa sa mení ako júnové počasie – chvíľu slnko, chvíľu búrka.

„Tak dobre, ujo Gao Tu, nebudem Leleho rušiť. Uvidíme sa zajtra v škole!“

„Bud' dobrý. Uvidíme sa zajtra.“

Ešte predtým, ako zložil hovor, Arašid v slúchadle začul známy hlas — svojho krstného otca.

Najprv sa spýtal ticho: „*Kto to bol?*“ A hneď potom trochu podráždene: „*Prečo ma ani nechceš objat?*“

Malý Arašid si spomenul, že keď s krstným otcom Shenom Wenlangom chodievali von, často dúfal, že ho vezme do náručia. No ten bol vždy lenivý, nikdy sa mu nechcelo, vždy ho nútil kráčať po vlastných. Prečo teda teraz zrazu sám pýta objatie?

Dospelí sú fakt komplikovaní, pomyslel si Arašid, podoprel si bradu a nechápavo krútil hlavou.

Potom mu v mysli vyskočili otec a tata. Otec sa posledné dni necítil dobre — predvčerom sa dokonca povracal pri večeri, keď ochutnal rybiu polievku. Tata, ktorý ho hneď nasledoval do kúpeľne, pôsobil vystrašene a potichu sa ho niekoľkokrát pýtal, či zasa nie je tehotný.

Arašid tomu nerozumel. Večer, keď mu Sheng Shaoyou čítal rozprávku, sa spýtal zvedavo: „Tati, ocko hovoril, že možno zasa čakáš bábo. Čo to znamená?“

Sheng Shaoyou sa zarazil. Tvár mu v sekunde sčervenela.

Nech je Arašid akokoľvek bystrý, trojročné dieťa nechápe, prečo sa jeho otec zrazu hanbí. Pozoroval ho s veľkými okrúhlymi očami a čakal na odpoveď.

Sheng Shaoyou mu však neodpovedal priamo. Zatvoril knihu a spýtal sa namiesto toho: „Arašidko, chcel by si mať bračeka alebo sestričku?“

„Chcel!“ vykrikol okamžite. Dlaňami plieskal po prikrývke a s nadšením plánoval: „Keď sa narodí, ja budem veľký brat!“

„Naozaj chceš byť bračekom?“

„Áno! Veľký brat chráni svojich súrodencov!“

Sheng Shaoyou sa zasmial, pohladil ho po hlave a povedal: „Netušil som, že z nášho malého Arašida je tiež malý hrdina.“

Arašid zrazu onemel. Trochu sa začervenal, schoval hlavu do otcovho náručia, objal ho drobnými rukami a zašepkal: „Tati, ja budem chrániť aj teba.“

Arašid bol na Shenga Shaoyoua veľmi naviazaný. Kedysi si dokonca želal, aby mohol spať v otcovom náručí každú noc. Lenže jeho otec bol prísny — trval na tom, aby spal vo vlastnej izbe a zakazoval mu chodiť v noci do spálne.

Počas dňa bol Sheng Shaoyou zaneprázdnený prácou, a jediný čas, kedy mohol Arašid monopolne vlastniť jeho pozornosť aj objatie, bol večer pri čítaní rozprávok. Lenže táto teplá chvíľa netrvala dlho.

Jeho žiarlivý, večne detinský „tata“, ktorý sa s deťmi rád pretekal o pozornosť, otvoril dvere detskej izby a bez varovania pokazil celú scénu: „Ty budeš chrániť? Postav sa do radu až za mnou.“

Hua Yong práve dokončil videohovor. Keď v hlavnej spálni nenašiel Shenga Shaoyoua, zamieril do detskej izby.

Malý Arašid vystrčil polovicu tváre z otcovho náručia a obvinil ho: „Tata je otravný! Chod' preč!“

„Čo si to povedal?“ Hua Yongovi okamžite stuhla tvár.

Lenže Arašid sa ho vôbec nebál. Držal otcovu ruku, nechcel sa pustiť, a z bezpečia jeho náručia naňho vyplazil jazyk: „Šikanuješ malé dieťa! Hanbi sa!“

Dospelí však mali príliš úzke vzťahy — delili sa dokonca o jednu prikrývku.

Takže aj keď ho Sheng Shaoyou držal v objatí, napomenul ho: „Nehovor tak so svojím tatom.“

Hua Yong sa síce tváril kamenne, ale Arašid aj tak videl tú samolúbosť v jeho očiach. Bol síce nespokojný s tatovou žiarlivosťou, no vedel, že na svojho prefíkaného otca nemá. Smutne sa teda poddal, pritisol svoju jemnú, broskyňovú tváričku k otcovej hrudi a pošepkal: „Prepáč, že som zlý.“

Sheng Shaoyou mu nežne počúchal vlásky, postavil sa, zhasol svetlo a tíško ho upokojil: „Spi. Zajtra uvidíš Leleho.“

Hua Yong stál pri dverách a sledoval, ako jeho milovaný Alfa pokladá do postele jediné malé stvorenie na svete, ktoré sa mu odvážilo liezť po hlave.

Keď Sheng Shaoyou zatvoril dvere detskej izby, Hua Yong sa oprel o jeho hrud', zaboril do nej tvár a ticho sa pošťažoval: „Ten drobec je na mňa taký zlý.“

„Ty si začal,“ pripomenul mu Sheng Shaoyou bez milosti. Na verejnosti síce vždy držal stranu dieťaťu, no v súkromí stál na strane spravodlivosti. „Nesúťaž s dieťaťom o pozornosť. Má len tridsaťšesť mesiacov. Koľko máš ty?“

„Ja som len bábätko s viac než tristo mesiacmi,“ zamrmal Hua Yong, a fúkol mu teplý vzduch na krk. Vôňa chladných orchideí sa zmiešala s jeho dychom a vtierala sa do pokožky.

Sheng Shaoyou sa zachvel, lebo ho to štekľilo. Zrazu si spomenul na Arašidove slová a odstrčil Hua Yonga, ktorý sa chystal opäť začať so svojimi „hračkami“: „Arašid povedal, že chce bračeka alebo sestričku.“

Úsmev na Hua Yongovej tvári okamžite zamrzol. Bez váhania odmietol: „Nie.“

Len zriedkavo hovoril Hua Yong so Shengom Shaoyouom tónom, ktorý nepripúšťal žiadne vyjednávanie. No Sheng Shaoyou sa nenahneval. Len si povzdychol a natiahol ruku, aby mu prešiel prstami po jemných, hebkých vlasoch.

„Ty.“

Hua Yong ho znova objal, mlčky, a až po dlhom tichu povedal: „Dnes si mal len miernu gastroenteritídu, ale vystrašil si ma na smrť. Pán Sheng, prosím ťa, už ma takto nikdy nestraš. Jedenkrát mi stačilo.“

V živote sa bál len málokedy, ale vždy, keď si spomenul na ten okamih, keď Sheng Shaoyou krvácaním bojoval o život pri pôrode, aj po rokoch mu zovrelo hrdlo a po chrbte mu prešiel mráz.

Sheng Shaoyou mal mäkké srdce a nezniesol, keď sa niekto trápil. Keď počul tú úprimnú, tichú prosbu, už ďalej nenaliehal. Hladil milencov úzky chrbát, jemne, ako keď sa upokojuje vystrašené zviera.

„Dobre, končím s tou témou,“ povedal napokon.

Hua Yong zdvihol hlavu a pozrel naňho svojimi krásnymi očami: „Pán Sheng, ja som strašný srab. Už to viac nespomínaj. Ak to povieš ešte raz—“ Odmlčal sa a potom

prehodil s chladnou iróniou: „Ak to povieš ešte raz, dám sa sterilizovať.“

Sheng Shaoyou sa na ňom pobavene usmial. Chcel mu odvrknúť „*Tak chod'*“, ale neodvážil sa. Vedeli totiž obaja, že Hua Yong by to naozaj urobil.

Poznal ho až príliš dobre. Vedelo sa, že tento krásny mladý muž pôsobí na povrchu láskavo a uhladene, no v skutočnosti je to bezohľadný klamár a tvrdohlavý, posadnutý blázon.

V ten rok, keď Sheng Shaoyou po pôrode malého Arašida náhle začal silno krváčať, bola situácia kritická. Počas troch hodín lekári vydali štyri oznámenia o bezprostrednom ohrození života.

To malé šialené stvorenie, ktoré ho teraz objímalo, vtedy okamžite privolalo právnika a spísalo závet. Odmietol sa čo i len pozrieť na práve narodené dieťa a Arašida zveril Shenovi Wenlangovi, akoby mu ho odovzdával pred smrťou.

Keď sa ho Shen Wenlang spýtal: „Prečo si to dieťa nevychováš sám?“

Hua Yong odpovedal pokojne: „Pôjdem tam, kam pôjde pán Sheng.“

Neskôr, keď Sheng Shaoyou počul túto historku z úst Shena Wenlanga, bol dojatý aj bezmocný zároveň.

Lenže v skutočnosti sa v tej chvíli odohral ešte jeden rozhovor — ten, ktorý Shen Wenlang radšej nikdy nezopakoval.

„Nehovor hlúposti! To dieťa je ešte také malé! Je to dieťa tvoje aj Shenga Shaoyoua! Hua Yong, nemohol by si to aspoň preňho vydržať —“

„Mali by sme všetci zomrieť,“ povedal Hua Yong. „On aj ja sme spolu zabili pána Shenga. Keby v sebe nenosil polovicu jeho krvi, myslíš, že by som ho nechal žiť?“

Hua Yong sa díval na svetlo nad operačnou sálou bez výrazu, ako nádherná mramorová socha. Jeho zvyšky vitality a ľudskosti akoby zomreli spolu so Shengom Shaoyouom, zostal len pancier — chladný, nepreniknuteľný, bez citu.

„Ty vôbec nemiluješ svoje dieťa?“ spýtal sa Shen Wenlang neveriacky.

„Milujem ho.“

Hua Yong sklonil hlavu, stál v nemocničnej chodbe, tvár skrivenú

bolesťou.

„Keby som ho nemiloval, pán Sheng by sa hneval.“

Našťastie sa osud napokon zmiloval. Sheng Shaoyou prežil — ledva, ale prežil. A od tej chvíle sa Hua Yong, ktorý sa len ťažko učil plakať, začal učiť inej, ešte ťažšej veci — „*milovať malého Arašida.*“

Keď naňho ten drobný tvor prvý raz zamrmľal detským hláskom „tata“ a usmial sa tým maličkým ústom s prvými mliečnymi zúbkami, Hua Yong cítil, že to pochopil.

Teraz, po troch rokoch, keď sa ten malý nezbedník každý deň niečím staval proti nemu, zistil, že ho zároveň nenávidí aj miluje. Je to zvláštny pocit – mať niekoho, kto s tebou zdieľa krv, kto sa zrodil z teba aj z človeka, ktorého miluješ.

A predsa, viac už nechce. Nechce žiadne ďalšie deti, žiadnych súrodencov pre Arašida. Hua Yong odmieta každé šťastie, ktoré by znamenalo, že by Sheng Shaoyou musel riskovať svoj život.

Teraz je úplne spokojný. A jediné, čo si praje, je, aby mohli zostať spolu – dlho, veľmi dlho, a nikdy sa nerozlúčiť.

Extra: Arašid a manželia 21 (časť 4)

Na jar sa tí dvaja drobci zrazu rozhodli, že chcú znova ísť do zábavného parku. Tentoraz si vybrali D Park.

Ako najobľúbenejšia atrakcia v meste Jianghu je D Park denne preplnený. Sheng Shaoyou síce o detské parky nemal najmenší záujem, ale pohľady tých dvoch malých tváričiek jednoducho nevedel odmietnuť.

Bezradne prikývol a vzdal sa: „Dobre, ale budete sa správať slušne.“

Deti okamžite vykriekli od radosti, akoby práve dosiahli niečo veľkolepé, a s rozžiarenými očami si tľapli dlaňami. Ich nadšenie nakazilo aj Shenga Shaoyoua, ktorý sa pousmial a šťuchol laktom do Hua Yonga: „Posledné dni som zavalený prácou. Čo keby si poprosil sekretára Hua, nech to celé zariadi?“

Hua Yong okamžite odložil tablet, zdvihol hlavu a so zdanlivou vážnosťou, no s iskričkou pobavenia povedal: „Rozkaz, pán Sheng.“

O tri dni neskôr, v sobotu.

Na vstupe do svetoznámeho tematického parku stál Sheng Shaoyou, držal malého Arašida za ruku a mal pocit, že v živote ešte nebol takto bez slov.

Keby tušil, čo všetko sa skrýva za Hua Yongovým „zariadením“, nikdy by riadenie tejto úlohy tomu bláznovi nezveril.

„Pán Sheng, pán Hua,“ usmieval sa pracovník parku v roztomilých oranžových montérkach, „náš park patrí medzi najznámejšie magické animačné parky na svete. Má šesť tematických častí a štyridsaťdva atrakcií. Dokážeme prijať až osemdesiatpäťtisíc návštevníkov naraz.“

„Podľa pokynov pána Huu sme však dnes park vyhradili výhradne pre vašu skupinu. Dnes je otvorený len pre vašu rodinu, ale všetkých našich dvanásťtisíc zamestnancov je v službe, pripravených obsluhovať len vás.“

A keďže deti majú rady rušné prostredie, na žiadosť pána Huu sme navyše najali desaťtisíc komparzistov, ktorí budú predstierať, že sú turisti, aby ste mali ten najživší a najzábavnejší zážitok.“

„Tati,“ nakukol Arašid spoza Shenga Shaoyoua a spýtal sa: „Čo je to *komparzista*?“

Sheng Shaoyou si unavene povzdychol: „Herec, ktorý len robí dav.“

Potom sa otočil a prebodol Hua Yonga pohľadom, ten sa však tváril úplne nevinne.

Hua Yong mal, samozrejme, pripravené veľmi „rozumné“ vysvetlenie: všetko to bolo pre bezpečnosť. A proti

argumentom tohto extravagantného, no stále výnimočne bohatého výkonného riaditeľa X Holdings nemal Sheng Shaoyou nijakú šancu.

Nie je to tak dávno, čo ich totiž postihol pokus o únos. A celý príbeh sa začal práve na čínsky Deň milencov.

Sviatok pripadol na sobotu. Shen Wenlang vtedy volal Hua Yongovi aj Shengovi Shaoyouovi už od rána — chcel, aby spolu zobrali deti a presvedčili Gaa Tua, aby s nimi šiel na večeru.

V tých dňoch sa totiž Shen Wenlang, egocentrik ako vyšitý, snažil vytvoriť čo najromantickejšiu atmosféru, ale jeho nápady už dochádzali. Všetky tie dokonalé spoločenské podujatia, ktoré kedysi ohurovali okolie, mu totiž vždy organizoval práve Gao Tu.

A keď teraz musel niečo romantické vymyslieť potajme, bez jeho pomoci, bol ako ryba na suchu — vyčerpaný a bezradný.

Hua Yong s návrhom súhlasil okamžite, aj keď sa mu s tým „svetielkujúcim tretím kolesom“ ísť na večeru vôbec nechcelo.

Predsa len, spoločný výlet dvoch rodín na Deň milencov znelo aspoň trochu zaujímavo — určite viac než sedieť doma s Shengom Shaoyouom, ktorý odmietol kamkoľvek ísť a

plánoval stráviť večer pri kreslených rozprávkach s malým Arašidom.

Shen Wenlang mal búrlivý ľúbostný život. Hoci má dokonca dieťa, jeho snaha o sekretára Gao bola plná prekážok a zatiaľ nepriniesla žiadny výsledok.. Podľa neoficiálnych informácií požiadal Shen Wenlang Gaoa o ruku už sedemkrát a sedemkrát neuspel. No nikdy sa nevzdal. Možno práve táto neoblomná vytrvalosť nešťastníka dojala Shenga Shaoyoua. Po krátkom váhaní nakoniec prijal pozvanie na spoločnú večeru.

V sobotu popoludní sa Shen Wenlang a Sheng Shaoyou zúčastnili pracovného podujatia. S partnermi sa dohodli, že sa po skončení stretnú priamo v reštaurácii. Okolo šiestej vyrazili Hua Yong a Gao Tu z domu so svojimi dvoma deťmi. Hua Yong sa rozhodol šoférovať sám – len tak, z rozmaru. Gao Tu sedel na mieste spolujazdca, zatiaľ čo dvaja drobci vzadu v detských sedačkách nadšene debatovali o deji obľúbeného kresleného filmu.

Reštaurácia, ktorú si rezervovali, sídlila v historickej budove v západnom štýle, kde sa pretínali dve úzke jednosmerky. Keď Hua Yong prechádzal križovatkou, do jeho auta zozadu narazilo iné. Ozval sa hlasný rachot kovu. Obaja veselí drobci okamžite stíchli, otočili sa k zadnému oknu a s vystrašenými veľkými očami hľadeli dozadu.

Z oceľovosivého sedanu vystúpil nízky, zavalitý vodič. S nervóznym výrazom zaklopal na okno Hua Yongovho auta. „Prepáčte, pane, veľmi sa ospravedlňujem.“ Hua Yong pomaly stiahol okno len na malú štrbinu, zdvihol tvár a pokojne povedal: „To je v poriadku.“ Muž pri pohľade naňho viditeľne zmeravel – v očiach sa mu zablysla nefalšovaná zmes prekvapenia a obdivu. Trvalo mu pár sekúnd, kým sa spamätal. „Možno by ste mohli vystúpiť, vymeníme si kontakty,“ navrhol.

Hua Yong mierne naklonil hlavu, jeho bledá tvár a ostré črty pripomínali ľaliu v rannej hmle. „Nie je to nutné,“ povedal ticho. „Nerobím si z toho nič, môžete ísť.“ Vodič znovu zmeravel – a neodíšiel. Namiesto toho sa načiahol po kľučke dverí. No Hua Yong ich už stihol zamknúť. Muž nimi potiahol, ale dvere sa ani nepohli.

Hua Yong sa obrátil k deťom dozadu a pokojne im začal dávať výchovnú prednášku: „Pozrite, deti. Cudzím ľuďom sa dvere nikdy neotvárajú – ani tie v aute. A keď sa s niekým rozprávate, nikdy neotvárajte okno príliš, inak to môže byť veľmi nebezpečné—“

„Hua Yong!“ Gao Tu ho náhle prerušil. Hua Yong sa k nemu prekvapene otočil, no hneď spozoroval, že Gao Tu má neprirodzene bledú tvár. „Pozri sa za seba!“

Otočil hlavu – a v tej chvíli uvidel hlaveň pištole Beretta 92F pritlačenú priamo na sklo ich auta. Vodič, ktorý sa doteraz tváril nervózne a ponížene, sa v okamihu zmenil. Tvár mu skrivil hnev a zlostne zreval: „Ticho! Otvor dvere!“

Hua Yong ich úplne ignoroval a pokojne sa otočil späť k deťom. Tichým, poučujúcim tónom im povedal: „Niekedy nestačí, že neotvoríš dvere. Preto si musíš vedieť pomôcť malými trikmi.“ Ešte kým dohovoril, prudko otočil volantom. Muž s pištoľou, ktorý stál vedľa auta, nestihol zareagovať a odletel tri-štyri metre dozadu.

„Ocko!“ zdesene sa natiahol Lele a spýtal sa potichu: „Je mŕtvy?“

„Pššt! Nehovor!“ Arašid mu prikryl ústa dlaňou. „Dospeli sa rozptýlia!“

Shen Lele poslušne prikývol a zdvihol prst k ústam, naznačujúc, že bude ticho.

Dve drobné hlavičky so široko otvorenými očami sledovali, ako Hua Yong šliapol na plyn a v plnej rýchlosti narazil do nehybnej dodávky Iveco stojacej pred nimi.

„Ujo Xiaohua je blázon,“ neudrжал sa Shen Lele.

„Blázon je Shen Wenlang!“ odvetil mu okamžite Arašid.

„Hej, môj otec je vždy blázon,“ prikývol Lele so smrteľnou vážnosťou a dodal: „Raz plakal od hladu, lebo mu otec nedal

ješ' uprostred noci. Išiel som vtedy na záchod a počul som, ako prosí o odpustenie a sľubuje, že už to nikdy neurobí.“

„Si v horúčke? Voniaš tak dobre. Zlato, odpusť mi, daj mi úplnú porciu, áno? Hmm?“ — len čo si Lele spomenul na tú scénu prosíkania o „jedlo“, zamyslene skonštatoval: „Ocko veľmi rád papá.“

„Lele!“ V tak napätej situácii bol Gao Tu vytrhnutý z koncentrácie a celý sa začervenal. „Nerob si srandu!“

Lele chcel protestovať, že nehovorí nezmysly a má na to dôkazy, no nebol čas.

Medzitým Hua Yong rozbil zadné svetlo Iveca. Sklo sa rozletelo a roztrieštené kúsky padali po zdemolovanej karosérii. Dvaja urastení muži vyskočili z auta, každý s guľometom v ruke, a okamžite spustili paľbu na kapotu Hua Yongovho auta.

Luxusný čierny S600 Pullman Guard, vybavený pancierovaním, sa zachvel pod tlakom nábojov. Mosadzné nábojnice vypadávali z komôr ako semienka melóna z úst klebetných tiet. Strely bubnovali o kapotu ako hustý dážď a zanechávali v kovovej karosérii rad drobných priehlbín.

Dve malé deti v aute stuhli. Bez jediného zvuku si vymenili pohľady a ani sa nepohli.

„Vystúpte z auta!“ zakričali svalnatí Alfý v slnečných okuliaroch. „Ak nechcete zomrieť, okamžite von!“

Gao Tu zbledol, natiahol sa k dverám a potichu povedal: „Pôjdem ja. Ty vezmi deti preč.“

„Počkaj.“ Hua Yong ho zastavil chladným, nízkym hlasom. Tvár mal napätú, pohľad mrazivý, no tón zostal pokojný. „Vráť sa na miesto a sed’.“

Potom pomaly odomkol dvere, otvoril ich, vystúpil jednou nohou von a oprel sa o rám. S pokojom, ktorý pôsobil až desivo, sa na mužov pred sebou mierne usmial a spýtal sa: „Prepáčte, čo odo mňa vlastne chcete?“

Tento Omega, ktorý sa oženil s jedným z najmladších a najbohatších Álf v meste, pôsobil nevinne – a jeho krása bola presne taká úchvatná, ako sa o ňom hovorilo. Snehobiela tvár mal mierne sklonenú, bledú až do priehľadnosti; v očiach mu žiarili odlesky ako v drahocenných kameňoch. Pravú ruku mal uvoľnene položenú na rám dverí, na chrbte ruky mu bolo vidieť jemné modré žilky.

„Vystrašili ste deti.“

Hlas Omegy bol mäkký, takmer tichý; zrejme bol ešte otrasený. Jeho ružové pery boli mierne stiahnuté, krásne a krehké, no v jemnom oblúku obočia sa skrývala pochmúrna ostrosť, ktorá jeho pôvab zahalila tieňom.

„Prepáčte.“

Bol taký krásny a zdanlivo bezbranný, že v každom, kto sa naňho pozrel, vzbudzoval nepatričné túžby.

Jeden z ozbrojených mužov sa uškrnul: „Malá kráska, poslušne ma nasleduj, nenúť nás, aby sme na teba práve teraz strieľali.“

Hua Yong stále mlčal, pery mal zovreté, no v očiach mu zrazu zaiskrilo. Kútiky úst mu unikol tenký, chladný úsmev. „Naozaj?“ povedal jemne. „A čo ak neposlúchnem?“

V tej chvíli zazvonil telefón.

Shen Wenlang a Sheng Shaoyou sedeli oproti sebe v súkromnom salóniku tradičnej kaiseki reštaurácie, známej čerstvými surovinami, nápaditou kuchyňou a nekonečnými radmi na rezervácie. Keď sa na seba pozreli, obaja S-triedy Alphovia – kedysi zarytí nepriatelia – vyzerali rozpačito.

Na stole pred každým ležalo srdce vystrihnuté z perleťového papiera a pod ním starostlivo navrhnuté menu so šestnástimi chodmi, vrátane dvoch polievok a troch dezertov.

Ticho. Ťaživé, nekonečné ticho.

Sheng Shaoyou sa chvíľu hrabal v telefóne, odpovedal na správy, prebehol novinky, a potom siahol po menu, aby si prečítal zoznam použitých surovín. Sledoval čas – bolo 6:47. Takmer dvadsať minút po ich dohodnutom stretnutí.

Hua Yong nikdy nechodieval neskoro. Dnešok bol naozaj nezvyčajný.

Keď Shen Wenlang zdvihol mobil a zbadal na displeji meno „Gao Tu“, spýtal sa automaticky: „Kde si? Je zápcha?“

Odpoveď, ktorá zaznela z druhej strany, ho prinútila dlho mlčať.

Sheng Shaoyou k nemu zdvihol zrak, zvedavo, a videl, ako sa Shen Wenlang oprel v kresle a povedal nepríjemne pokojným hlasom: „Mám dobrú a zlú správu. Ktorú chceš počúvať prvú?“

Bez varovania mu začalo trhať v ľavom viečku.

„Zlú,“ odpovedal Sheng Shaoyou.

„Zlá správa je, že naše deti a partneri boli unesení.“

V tej istej sekunde sa Sheng Shaoyouova tvár zmenila. Zbledol a stisol päšť na kolene. „A tá dobrá?“

Shen Wenlang pokojne dokončil: „Dobrá správa je, že medzi unesenými je aj Hua Yong.“

EXTRA: Arašid a manželja 22 (časť

5)

Toto bol asi najrýchlejšie vyriešený únos v histórii provincie Jiangsu a Šanghaja. Unesený totiž osobne doviezol páchateľov na policajnú stanicu — v dodávke Iveco s rozbitou zadnou časťou.

Policajti skoro stratili reč, keď uvideli troch mužov — dvoch urastených a jedného zavalitého — zviazaných ako balíky. V zadnej časti auta ležali dva ťažké guľomety, niekoľko pištolí a dve detské sedačky. Dvaja unesení dospelí boli Omegovia a obe deti mali len tri roky.

Veliteľka zásahu, mladá policajtko-omega, si pozrela záznam z palubnej kamery a nechápavo sa pozrela na dve deti, ktoré sa so zvedavosťou rozhliadali po policajnej stanici. Obrátila sa na Hua Yonga: „Prepáčte... ako ste tých útočníkov spacifikovali? To bolo mimoriadne nebezpečné!“

Arašid zdvihol hlavu, sladko sa usmial a odpovedal za otca: „Teta, môj ocko vie veľmi dobre bojovať!“ Potom sa snažil opísať priebeh bitky po detsky: „Bol veľmi rýchly! Vyskočil na strechu auta a potom na zlých chlapov. Ich zbrane boli nanič – ocko ich zlomil, len takto, keď sa ich dotkol.“

Policajtku sa nenápadne pozrela na dva skrútené guľomety opreté o stenu a v hlave sa jej okamžite vybavila scéna ako z akčného filmu — hrdina drží hlavne v dlaniach a pretáča ich ako tyčinku do praclíka.

„To... to je absurdné,“ zamrmlala, a potom sa neveriacky obrátila na Gao Tua, ktorý vyzeral silnejší než bežný Omega. „Prepáčte, vy ste holými rukami ohli hlavne guľometu?“

Gao Tu len zmeravel. Úplne bez slov.

Zatiaľ čo sa snažil vymyslieť odpoveď, Arašid za ním potiahol policajtku za rukáv, ukázal na Hua Yonga a dôrazne ju opravil: „Nie on. Toto je môj ocko.“

Policajtku sa otočila — a zrazu pochopila, prečo sa nikomu v miestnosti nechcelo veriť vlastným očiam.

Ten Omega bol... až príliš krásny, aby mohol byť reálny. Svetlý ako plameň, ktorý priťahuje všetko, čo sa nebojí popáliť. V jeho tvári bolo niečo, čo spôsobovalo, že aj obyčajní ľudia a drobné tvory pôsobili rovnako bezmocne — pri pohľade naň sa jednoducho nedalo odvrátiť.

„To ste... spravili vy?“ spýtala sa nakoniec ticho.

„Áno,“ odpovedal Hua Yong vecne. „Išlo len o sebaobranu.“

Jeho hlas bol chladný, vyrovnaný, nikdy príliš hlasný. Keď hovoril so Sheng Shaoyouom, mal vo zvyku natiahnuť koniec vety do jemného, mäkkého tónu, ktorý znel, akoby sa

maznal. No keď sa rozprával s niekým iným, tento tón zmizol — zostala len istá, zdržanlivá vzdialenosť a ľadová kontrola.

Tento pokus o únos pridala do čínskeho Dňa milencov poriadnu dávku absurdity. O týždeň neskôr sa ukázalo, že skutočný majiteľ zahraničnej spoločnosti, ktorá mala prepojenie so Shengfang Bio a HS Group, najal zabijaka.

Ako vedľajší vyšetrovateľ poskytla spoločnosť X Holdings taký kompletný reťazec dôkazov, že prokuratúra zostala ohromená.

Únos, ktorý pôsobil ako krátka epizóda, nakoniec spôsobil, že „unesení rodinní príslušníci“ meškali na večeru len štyridsaťpäť minút.

No následky boli obrovské. Od toho dňa Hua Yong odmietol, aby Sheng Shaoyou alebo Arašid čo i len vykročili z domu bez osobnej ochranky.

A práve dnes, keď stál Sheng Shaoyou pred vstupom do zábavného parku, ktorý bol schopný pojať desaťtisíce „zamestnancov Hua Yonga“, mal pocit, že ho z tohto prehnane paranoidného blázna porazí.

Deti sa bavili ako v raji. V areáli plnom komparzistov, ktorí hrali turistov, sa im otvoril celý svet – koláče v tvare myších uší, nealkoholické „maslové pivo“, kopce zmrzliny v

tvare kreslených postavičiek... Jedli jedno za druhým a Sheng Shaoyou, ktorý sladké neznášal, len neustále zapíjal vodou, aby prežil.

Shen Lele nikdy predtým nebol taký divoký. Spolu s Arašidom sa držali za ruky a utekali po hlavnej aleji, po ktorej sa im všetci účinkujúci ochotne uhýbali z cesty. Ich výkriky sa niesli vzduchom — čisté, nezadržané šťastie detí.

Keď sa Shen Wenlang pozeral na svojho hyperaktívneho syna, mal rovnaký výraz ako človek s akútnou bolesťou zuba. Dobre vedel, že naučiť sa niečo dobré dá zabrať, no zlé sa lepí samo. Len dúfal, že Hua Yongov predčasne vyspelý malý tyran nenakazí poslušného Leleho svojou šibalosťou.

Napriek všetkému musel každý uznať, že Hua Yongova „pracovne náročná, ale mimoriadne efektívna“ organizácia sa vyplatila. Dovolenka v parku prebehla hladko a uvoľnene — až do večera.

Problém nastal počas ohňostroja.

Na balkóne hradného VIP klubu sedel Arašid na ramenách Hua Yonga, vyťahoval krk, aby lepšie videl, nohami veselo kopal do vzduchu a netrpezlivo sa spýtal: „Oci, kedy to začne?“

Sheng Shaoyou mu podal lízatko v tvare kreslenej postavičky a s úsmevom mu odpovedal: „Už o chvíľu.“

Len čo to povedal, nočnú oblohu v diaľke rozkvitli žiarivé svetelné kvety. Oslňujúce farby a ohlušujúce výbuchy sa miešali s nadšeným jasotom ľudí pod hradom.

„Pozri, oci!“ vykrikol Arašid nadšene, kýval sa sem a tam, vystieral ruky, akoby sa chcel dotknúť svetla v diaľke. „Je to nádherné!“

„Áno,“ odpovedal Sheng Shaoyou ticho, no jeho oči nesledovali oblohu. Hľadel na tvár muža vedľa seba a s jemným úsmevom povedal ešte raz: „Nádherné.“

Tak nádherné, že jediný pohľad mu rozbúšil srdce.

V ten večer, v tú chvíľu, keď svetlá a tiene hrali po Hua Yongovej bledej tvári ako atrament rozlievajúci sa po papieri, Sheng Shaoyou pocítil horúčavu v hrudi — jednoduchú, no pritom nepochopiteľne hlbokú.

Ani dnes nedokázal zabudnúť na ten prvý okamih, keď ho po rokoch opäť uvidel.

Pravá láska vraj prichádza s predtuchou. Po toľkých rokoch mu Hua Yong svojim bytím dokázal, že túžba, láska a vášeň môžu byť aj nežné, hrejivé a skutočné.

Tento malý blázon, ktorý sa práve pozeral do diaľky a v tichosti sledoval ohňostroj s nimi, Sheng Shaoyouovi pripomínal, že svetlá Jianghu City raz vyhasnú — ale jeho krása nikdy.

No práve keď si Sheng Shaoyou užíval pohľad na profil svojho milenca, úplne opojený jeho pokojom, zrazu mu priuchu zaznel výkrik.

Arašid sa od vzrušenia tak veľmi vrtel, až stratil rovnováhu a z Sheng Shaoyouových ramien sa prevrátil dopredu.

„Dávaj pozor!“ zareagoval Hua Yong bleskurýchlo, natiahol ruku a zachytil ho, no prudký pohyb spôsobil, že si chrbát ruky udrel o ostré kovové zábradlie. Krv sa mu okamžite vyhrnula na kožu.

Malého Arašida však zachytil pevne — nepadol. Dieťa len s veľkými očami, preľaknuté, pozeralo na otca. Slzy sa mu nahrnuli do očí a ticho mu stekali po lícach.

Pod balkónom hradu nebol žiadny bezpečnostný výčnelok. Keby Hua Yong zareagoval čo i len o sekundu neskôr, mohlo to dopadnúť katastrofálne.

Keď si všetci uvedomili, že sa nič nestalo, nikto ani nedýchal. Arašid neplakal nahlas, len potichu vzlykal, kým ho Gao Tu s Shen Wenlangom upokojovali.

„Ukáž, neudrel si sa?“ ozvalo sa z viacerých strán.

Sheng Shaoyou mal stále rozbúšené srdce. Kým sa presvedčili, že dieťa nemá ani škrabanec, všetci dospeli vyzerali, akoby prežili vlastný infarkt.

Len Hua Yong — ako vždy — bral sám seba na ľahkú váhu.

Na terase bolo len tlmené svetlo, no aj tak Sheng Shaoyou jasne videl, že rana na Hua Yongovej ruke bola hlboká. Ostré ozdobné zábradlie zanechalo na bielej koži päť až šesťcentimetrový rez, z ktorého sa obrátená koža a krv leskli pod svetlom.

Sprievod aj parkoví zdravotníci pribehli v priebehu pár minút, pripravení ošetriť „výnimočných hostí“, ktorí utrúcali astronomické sumy. No Hua Yong len mávol rukou: „To nič nie je.“

Neznášal, keď mu cudzinci pozerali na rany. Vždy ho to robilo nepokojným. Strčil si teda ruky do vreciek, tvár bez výrazu — lenže niekto ho chytil za zápästie. Silno. Tak silno, že sa celý zachvel.

Nemusel ani zdvihnúť hlavu, aby vedel, kto to je. Hnev Sheng Shaoyoua bolo cítiť aj z diaľky.

„Vieš vôbec, aké špinavé je to zábradlie? Chceš chytiť tetanus?!“

„Pán Sheng,“ prehovoril Hua Yong – ten istý malý blázon, ktorý pred chvíľou držal celý svet v šachu. Jeho hlas zmäkol, koniec viet sa mu natiahol do sladkého tónu, ktorý používal len pri ňom. Zatiahol sa mu do úst smutný úškrn: „Si na mňa taký prísny...“

„Čože?“

Jediný pohľad Sheng Shaoyoua ho umlčal. Hneď stíchol, ramená stiahnuté, oči poslušne sklopené, ako by sa bál dýchať.

Nik by nepovedal, že ten istý muž, ktorého sa v krajine P boja celé syndikáty, dokáže v prítomnosti svojho milenca pôsobiť ako napomenuté mačiatko.

Lenže Sheng Shaoyou vedel, že tá pokora bola len navonok. Varoval ho už nespočetnekrát — a Hua Yong to nikdy nebral vážne.

Tentoraz sa rozhodol, že mu dá lekciiu.

„Ruku,“ povedal chladne. „Vystri ju.“

Hua Yong poslušne natiahol ľavú ruku, no hneď ju otočil dlaňou hore a nežne chytil Sheng Shaoyouovu ruku, ktorú mal pred sebou. Usmial sa, odhalil trochu zubov a prosil o milosť:

„Pán Sheng, nehnevaj sa.“

Potom, akoby sa nič nestalo, zmenil tón, usmial sa a pokúsil sa získať pochvalu: „Len som chránil Arašida. Vidíš, aký som šikovný? Moje reflexy sú úžasné!“

No, úžasné možno, ale hlúpe dosť. Odvahu má — skúša odvrátiť pozornosť práve vtedy, keď sa mu chystá dosť vyhubovať.

Sheng Shaoyou sa však nenechal obmäkčiť. Jeho hlas bol chladný: „Daj mi aj druhú ruku.“

Z jeho výrazu Hua Yong okamžite pochopil, že útek neprichádza do úvahy. Pomaly teda podal aj pravú ruku – tú poranenú.

Rez bol horší, než čakal. Mäso rozťaté do hĺbky, krv zaschnutá, bledá pokožka kontrastovala s červeným okrajom rany tak, že to vyzeralo priam desivo.

Sheng Shaoyou sa zhlboka nadýchol. Takmer sa musel prinútiť, aby neuhol pohľadom.

„Mohol by som si to ošetriť sám,“ navrhol rýchlo Hua Yong a jeho hlas postupne slabol. „Alebo to necháme na neskôr... veď je to len malá ranka...“

Zmĺkol, keď videl, ako sa Sheng Shaoyouovi zatemnila tvár. Jeho prsty sa mu v rukách jemne triasli, ale tlak nepoľavil.

„Pán Sheng...“ oslovil ho opatrne.

Bez odpovede. Sheng Shaoyou mu jednoducho chytil ruku, sklonil hlavu a začal mu ranu ošetrovať. Peroxid zašumel, pena sa rozšírila po koži a bolestivo štipkala, no Hua Yong ani nemihol. Ani sa nenadýchol. Len nervózne sledoval Sheng Shaoyouovu tvár — ako by ho viac zaujímala nálada jeho Alfy než vlastná bolesť.

No Sheng Shaoyou bol nahnevany. Od tej chvíle až do návratu domov s ním neprehovoril jediné slovo.

Pred spaním sa Hua Yong stále pokúšal udobriť, no márne. Jeho tvrdohlavý milenec bol neoblomný.

Tak ho teda nasledoval — zo študovne do spálne, zo spálne až do kúpeľne. Držal sa ho ako mačiatko, ktoré nechápe, prečo ho majiteľ nechce pohladkať.

„Pán Sheng,“ ozval sa ticho. Keď nedostal odpoveď, spustil svoj obľúbený trik. Zastenal: „Rana bolí... práve som sa o teba zase udrel.“

Ako na povel sa Sheng Shaoyou, doteraz chladný ako mramor, prudko otočil a stiahol mu ruku pred oči.

Hua Yong sa pritom načiahol a rýchlo ho pobožkal na bradu. „Ešte sa hneváš?“ zašepkal. „Pán Sheng, už som sa poučil, naozaj. Odpusť mi, dobre?“

Sheng Shaoyou nenávidel, keď sa takto okamžite priznal, no vôbec sa nezmenil.

„A v čom si sa poučil?“ spýtal sa s posmeškom.

„Vo všetkom,“ odpovedal Hua Yong vážne, oči zvlhnuté, hlas mäkký. „Je to moja chyba, že som ťa nahneval.“

Sheng Shaoyou sa takmer zrútil. Zuby zaťaté, dych prudký.

„Čo?“ zavrčal. „Ty si myslíš, že keď si Enigma, tak ťa len tak niečo nezabije, že? Že ma môžeš doviesť do hrobu a s úsmevom na perách? Raz ma z teba porazí, prisahám.“

„Ako by som sa opovážil,“ povedal Hua Yong ticho, pristúpil bližšie, objal Sheng Shaoyoua okolo pliec a prosebne, takmer nežne, dodal: „Bol som na vine.“

Ani si nevšimol, že opäť používa zranenú ruku. Na obväze sa objavila nová krvná škvrna. Keď mu ruka spočinula na Sheng Shaoyouovom pleci, bol prichytený priamo pri čine.

„Pozri sa na seba!“ vybuchol Sheng Shaoyou, otočil sa a so zamračenou tvárou odišiel hľadať lekárničku.

Hua Yong ho nasledoval do obývačky, kde si poslušne sadol na gauč – vyzeral ako nádherný vták, ktorý čaká, kým ho jeho pán nakrími.

Enigmova schopnosť hojenia bola skutočne výnimočná. Keď Sheng Shaoyou odstránil obväz, rana už nevyzerala tak zle – tkanivo sa stiahlo, krvácanie sa zastavilo. No pretože Hua Yong opäť nedokázal sedieť pokojne, z praskliny presiaklo pár kvapiek krvi.

Sheng Shaoyou sa nadýchol, akoby mu dochádzal vzduch.

„Nebolí to,“ rýchlo ho upokojoval Hua Yong.

Nebolí?

Nevedno prečo, no v tej chvíli sa v Sheng Shaoyouovi niečo zlomilo. Prudko schytil lekárnické nožnice a jediným ťahom si porezal predlaktie.

Krv okamžite vystrekla.

„Čo to robíte!“ zasyčal Hua Yong, jeho poslušný výraz sa v okamihu zmenil. Tvár mu potemnela, oči stuhli.

Sheng Shaoyou zdvihol hlavu, pozrel sa mu priamo do tváre a pomaly, s dôrazom, sa spýtal: „A teraz? Bolí to?“

Hua Yong zovrel pery. Nič nepovedal. Len si rýchlo odtrhol kúsok obväzu, ignoroval nožnice, stisol mu zápästie a snažil sa mu zastaviť krvácanie.

Lenže Sheng Shaoyou mu zrazu vytrhol ruku a objal ho.

Teplý dych mu ofúkol krk. Ticho, takmer s výčitkou, povedal: „Aj ja cítim bolesť, Hua Yong.“

Tú noc nespál nikto z nich.

Uprostred ticha sa Hua Yong, ten, čo veril len vo vlastnú silu a nikdy neukazoval slabosť, náhle ozval: „Nemám rád, keď mi niekto ošetruje rany. Od detstva to tak mám.“

Hovoril chrptom k nemu, nesmelo, akoby sa bál, že ho ten druhý prestane počúvať. Keď však Sheng Shaoyou nič nepovedal, potichu dodal: „Ukazovať slabosť je nebezpečné. Ak si zranený, a nik ťa nepoľutuje, začneš priťahovať len viac útokov.“

Umierajúci vlk nikdy nedostane pomoc. Len priláka svorku hyen.

„Preto, aj keď si zranený, nesmieš dať nič najavo. Aj keby si mal zomrieť, musíš mať oči otvorené a tváriť sa, že ešte

žiješ. Tak ma to učila tá Omega, ktorá ma porodila. Takto som vyrastal.“

Povedal to tónom, akoby rozprával o niečom bezvýznamnom, no tie slová rezali ako nôž.

Vyrastať v tak pokrivenom svete... nie je čudné, že si odniesol takéto „zlé návyky“.

Sheng Shaoyou, ktorý celý čas mlčal, nakoniec zmäkol. Otočil sa, pritiahol sa k Hua Yongovi, objal ho okolo úzkeho drieku a nosom sa dotkol jeho pleca. Dlho nepovedal nič – len potichu vzdychol.

„Hua Yong, už to nikdy nerob,“ povedal nakoniec ticho.

„Hm?“

„Môžeš ukázať slabosť. Odteraz ťa budem chrániť ja.“

Nastalo ticho. Potom sa Hua Yong náhle otočil, pritisol svoju poranenú ruku na Sheng Shaoyouov krk a pobožkal ho.

Nebolo to nežné, ale horúce, úprimné, ako prvý bozk mladého muža, ktorý konečne dostal to, po čom roky túžil. Pritiahol si Sheng Shaoyoua bližšie, pevne ho držal za zátylok a nútil ho, aby mu bozky opätovoľ.

Potreboval ho. Potreboval jeho teplo, jeho vôňu, jeho tlkot srdca.

Sheng Shaoyou ho v skutočnosti vôbec nechcel odtlačiť. Keď si spomenul na ranu na Hua Yongovej ruke, bál sa mu

ublížiť, a tak sa nechal pohltiť jeho horúcosťou – jeho túžbou, jeho zúfalým bozkom.

Hua Yong ho bozkával, akoby tým chcel niečo dokázať – overiť si, že tento človek ho naozaj miluje, že tu je, že mu patrí.

Koľko ma vlastne miluješ? pomyslel si Sheng Shaoyou.

Nebola to posadnutosť ako u Hua Yonga, ale láska, ktorú cítil, bola rovnako hlboká. Možno ešte viac.

Ten malý blázon je v skutočnosti hrozne úbohý, pomyslel si. *Nemal nikdy dosť lásky, nikdy dosť istoty.*

Tak mu ju dá. Aj to, čo by inak dať nemal. Pretože ho miluje.

Extra: Morská panna 23

z Desiatich rozprávok Hua Yonga

Morská panna (Znovustretnutie)

(zo zbierky „Desať rozprávok Hua Yonga“)

„To je dar od Boha!“ — hovoril každý, kto sa zúčastnil lovu alebo o ňom aspoň počul.

A mal pravdu.

Bol to skutočný dar osudu. Každý, kto to „stvorenie“ videl na vlastné oči, nemohol poprieť, že to presahovalo ľudské chápanie — ako by samotný Boh vytvoril umelecké dielo.

Ako jeden z najvýznamnejších mladých vodcov na súši zostal Sheng Shaoyou pri prvom pohľade na tú bytosť tri sekundy úplne onemený.

Zatvorené bolo v obrovskom akváriu z priehľadného, zosilneného materiálu odolného voči streľbe. Vo vnútri svietili žiarivé, premenlivé svetlá, ktoré odrážali koraly a útesy — žiarivo krásne ako obraz. Svetlé morské riasy sa pomaly vznášali a medzi nimi plávali desiatky druhov drobných rýb, ktorých šupiny sa ligotali ako drahokamy.

V strede nádrže ležala obrovská mušľa — otvorená, lesklá ako lakovaný šperk. Okolo nej sa povalovali okrúhle biele

perly, jedna krajšia než druhá, každá hodná aukcie najvyššej úrovne.

To akvárium bolo ako malý oceán. Ani tí najskúsenejší rybári ešte nikdy nevideli toľko druhov morských živočíchov zhromaždených na jednom mieste.

Podľa zdravého rozumu by tie pestrofarebné ryby a krehké koralý, ktoré žijú v hlbokom mori, mali po vynorení okamžite uhynúť. Ich krása býva krátka ako kvety neskorej jesene – stačí jediný závan vetra a rozpadnú sa na prach.

No tu sa dialo niečo nepochopiteľné. Všetky tie bytosti, ktoré by na súši nemali mať žiadnu šancu, pulzovali životom a pod ostrým svetlom reflektorov žiarili, akoby sa práve zrodili z hviezdneho prachu.

Ak boli tie ryby a koralý ako drobné hviezdy roztrúsené po oblohe, potom mladík sediaci uprostred mušľového lôžka bol samotným slnkom.

Jeho žiara pohlcovala všetko ostatné – krásu, svetlo, dokonca aj farbu mora. Nebola to krása, ktorú by dokázalo skryť aj niekoľkonásobné vrstvenie nepriestrelného skla.

V priehľadnej vode mal zatvorené oči. Vlasy, takmer tmavohnedé, sa mu vo vlnách pohybovali okolo hlavy a odlesky svetla mu rozjasňovali bielu pleť – bielu ako porcelán, ktorý po tisícročiach vytiahli z dna potopenej lode.

Nahá horná časť tela mala jemné, vyvážené línie. Široké ramená a úzky driek vytvárali dokonalé proporcie, ako antická socha, ktorá by mohla stáť v sieni umeleckej akadémie.

Ten Omega je neľudsky krásny, pomyslel si Sheng Shaoyou.

Zachytil sa v tom pomalom trnutí mysle, keď sa človek zrazu preberie zo zasnenia. Jeho zrak sklzol po mladíkovom tenkom tele a zastavil sa na okraji mušľového lôžka. Zrenice sa mu zúžili.

Spodná časť mladíkovho tela nemala nohy.

Z mušle sa pomaly spúšťal obrovský rybí chvost, ktorého špička bezvládne visela cez okraj.

Chvost bol priehľadný ako modrasto sklené sklo pokryté jemnými šupinami, no pevne zviazaný ťažkými reťazami.

Keď sa Sheng Shaoyou pozrel bližšie, všimol si, že dolná polovica chvosta bola poškodená – akoby šupiny niekto zoškriabal ostrým predmetom. V mieste rany sa leskla tmavomodrá plocha podobná rybej koži a z nej pomaly vytekala modrastá tekutina.

„To je jeho krv,“ vysvetlil morský biológ stojaci vedľa, keď si všimol zmenu na Sheng Shaoyouovej tvári.

„Podľa našich predbežných zistení má jeho krv silný čistiaci účinok. Táto voda sa nemenila už viac než mesiac, a

napriek tomu nie je zakalená – práve naopak, je čoraz čistejšia. Po sérii testov sme zistili, že nech do nej pridáme čokoľvek, okamžite sa to rozloží na čistú morskú vodu, dokonca aj silné kyseliny či zásady. Kým je v nej, mikroorganizmy, čistota, dokonca aj pH zostávajú v dokonalej rovnováhe. Je to neuveriteľné!“

Vedec sa celý rozžiaril nad vlastným objavom a ani si nevšimol chladný tieň nespokojnosti v tvári mladého lídra vedľa seba. Nadšene pokračoval:

„A to ešte nie je všetko! Máme podozrenie, že jeho schopnosti zďaleka neostávajú len pri čistení. Vidíte tie veci, ktoré boli vytiahnuté spolu s ním? Všetko to bolo mŕtve. Ale keď sme ho zajali, pri potýčke sme mu nešťastne zranili chvost – tam, kde je tá tmavomodrá plocha—“

„Je zranený?“ prerušil ho Sheng Shaoyou potichu.

Vedec naň nenápadne pozrel, hľadajúc známky emócií, no jeho profil zostal nehybný ako vždy.

„Áno,“ prikývol po krátkej váhavosti. „Nenechajte sa pomýliť tým jemným výzorom. Dalo nám to veľa práce, kým sme ho chytili.“

Potom sa odborník pustil do podrobného rozprávania o celom love. „Najprv ho objavili miestni rybári,“ začal. „Vraveli, že sa pri skalnatých brehoch často objavuje morská panna – akoby sa stratila.“

Sheng Shaoyou poznal to prímorské mesto, o ktorom hovoril. Pred vyše desiatimi rokmi tam bol na dovolenke so svojím otcom Sheng Fangom, vtedajšou hlavou rodiny.

Otcov partner ho vtedy nemal rád, a Sheng Shaoyou sa raz takmer utopil v mori plnom temných vírov.

Našťastie ho zachránil okoloidúci turista — spomienka, ktorá sa mu vryla hlboko do pamäti.

„Po prijatí viacerých hlásení sa do oblasti vydala prieskumná ponorka,“ pokračoval vedec. „Pôvodne to bola len formálna hliadka. Napokon, kto by veril, že v skutočnosti uvidí morskú pannu? Také veci predsa existujú len v rozprávkach. No nečakane sa nám ju podarilo zachytiť!“

Odborníci vraj na ten okamih nikdy nezabudnú.

Keď sa vynoril z mora, jeho obrovský chvost vytvoril dokonalý oblúk plný sily — a každá kvapka vody, ktorá z neho dopadla na palubu, sa zmenila na svietiacu medúzu, pulzujúcu životom.

Bol ako boh oceánu, ktorý vystúpil z azúrových hlbín na pevninu, aby tým chamtivým a klamárskym dvojnohým tvorom ukázal čosi, čo sa rovná zázraku.

„Narkotiká ani sedatíva naňho vôbec nepôsobili,“ vysvetľoval vedec ďalej. „Použili sme vysoké napätie a podvodné priebojné strely, aby sme ho vôbec dokázali spacifikovať.“

Na chvíľu sa odmlčal, potom sa usmial a lichotivo dodal: „Hoci medzi vojakmi sa rozšírila iná verzia.“

Sheng Shaoyou k nemu len ľahko otočil hlavu. Jeho mladá, elegantná tvár zostala bez výrazu. „A to aká?“

„Vraj ste ho chytili vy — nepriamo.“

„Naozaj?“

„Áno,“ prikývol odborník. „Jeden z námorníkov mal na krku privesok s vaším portrétom. Keď tá bytosť uvidela vašu tvár, prestala sa brániť. A vtedy ju zasiahli laserovým harpúnovým lúčom a vytiahli na breh.“

23_1: Morská panna (Podvod)

(z cyklu „Desať rozprávok Hua Yonga“)

Modrá krv morskej panny sa pomaly rozpúšťala v morskej vode akvária, vdychujúc život do tejto inak mŕtvej hladiny.

„Všetky tie ryby a koral, ktoré boli pôvodne mŕtve, zázračne ožili po kontakte s jeho krvou,“ vysvetľoval odborník, keď pristúpil k akváriu a stlačil tlačidlo na bočnom paneli.

Voda sa okamžite rozvírila. Bubliny sa začali valiť z dna, tlak sa zvýšil a rozjasnené svetlo rozvlnilo hladinu.

Vtom sa morská panna znepokojene pohla a otvorila oči — priamo do pohľadu Sheng Shaoyoua, ktorý stál pred sklom.

Spustenie kyslíkového čerpadla spôsobilo prudký pokles koncentrácie kyslíka vo vode. Malé rybky v akváriu obrátili brušká nahor, kolísali sa vo víriacej vode, ich život vyhasínal priamo pred očami.

Morská panna, ktorá náhle otvorila oči, mala nádherný pár hlbokých, čiernych očí. Očné záhyby boli výrazné, dvojité viečka hlboké, no pohľad — chladný, znudený a ľahostajný. Celá jeho bytosť vyžarovala neviditeľné varovanie: „*Nevstupovať.*“

Sheng Shaoyou sa naňho nevedomky pozrel a v tom okamihu pochopil všetkých tých námorníkov, ktorých kedysi zlákali spevom sirény. *Takáto krása skutočne existuje.*

Keď ho morská panna uvidela, v jeho očiach sa niečo zmenilo. Ladová prázdnota sa roztopila ako sneh na jar, obočie sa mu uvoľnilo a pevne zovreté pery sa jemne nadvihli. Tá bytosť, ktorá ešte pred chvíľou pôsobila ako stelesnený chlad, sa naňho usmiala – nežne, akoby iba pre neho.

No Sheng Shaoyou, stojaci pred akváriom, mal pocit, že ho ten pohľad zasiahol priamo do srdca. Náhla, ostrá bolesť ho prinútila zadržať dych.

Vedec, ktorý si nič nevšimol, nadšene pokračoval vo svojom predvádzaní zázrakov.

„Pozrite sa.“

Obratne spustil mechanické rameno zabudované v tmavom výklenku nádrže. V priebehu niekoľkých sekúnd kovový úchop pevne zovrel priehľadnú modrastú plutvu morskej panny. Oceľová sila mu nedala žiadnu šancu – márne sa vzpíeral.

Z opačnej strany akvária sa vysunul rad ostrých oceľových ihlíc a prenikol do modrastého miesta pri koreni jeho chvosta.

Morská panna sa prudko mykla a niekoľko ihlíc vybočilo z dráhy – jedna mu švihla popri líci a odsekla prameň vlasov.

Jemný úsmev, ktorý venoval len Sheng Shaoyouovi, v tej chvíli zamrzol. Zmenil sa na výraz bolesti a bezmocnosti.

Pokúsil sa odtrhnúť mechanické rameno z chvosta, no zasiahol ho elektrický výboj. Jeho telo sa rozochvelo, ako pri kŕči. Z rany, ktorú spôsobila ihla, tiekla tmavomodrá krv. Skrčil chvost, sklonil hlavu a zatvoril oči – vyzeral ako nádherný vrak, vytiahnutý z mora bez života.

„Čo to robíte?“ hlas Sheng Shaoyoua znel napäto, s podtónom výčitky, ktorú si sám neuvedomil.

Vedec si to vysvetlil po svojom – myslel si, že sa obáva o bezpečnosť svojho vzácneho „úlovku“. Rýchlo vysvetľoval:

„Nebojte sa, má neuveriteľnú vitalitu, len tak ľahko nezomrie. Pozrite! Ryby znovu ožívajú!“

A skutočne — rybky, ktoré ešte pred chvíľou bezvládne plávali, sa pri dotyku s jeho krvou zachveli a zázračne ožili. Ich telá sa rozžiarili ešte jasnejšími farbami než predtým.

„To je priam zázrak!“ zvolal vedec s nadšením.

„Dajte ho dolu,“ Sheng Shaoyou sa zamračil, črty mu stvrdli. „Je mu zjavne zle.“

Vedec sa na tohto legendárneho vodcu zadíval s pochybnosťou, no potom sa pousmial a ironicky poznamenal: „Máte pravdu. Ajorské panny sú predsa ľudia – a zaslúžia si ľudské práva.“

Stlačil tlačidlo. Mechanické rameno okamžite povolilo aorská panna sa zrútila späť na obrovské mušľové lôžko.

V okamihu, keď dopadol na dno, sa jeho rozostrené oči prudko otvorili — akoby niečo hľadal. Keď však zazrel Sheng Shaoyoua, napätie z jeho tváre zmizlo. Uvoľnil sa a slabo sa usmial.

Okolo neho sa zhromaždili pestrofarebné ryby a pásy rias, tvoriac výjav tak nádherný, že pripomínal podmorskú maľbu.

Ľudia stojaci za sklom však nič z toho nevideli. Ich hlasy sa miešali v tichom šepote: Ryby si šepkali medzi sebou.

„Do kelu, to je už šiesta smrť tento týždeň.“

„Presne tak! Prečo musí to svoje ‘vzkriesenie’ hrať zakaždým naživo?“

„Ten ohyzd si dovolil dotknúť sa kráľových vlasov! Posledný žralok, čo to skúsil, je mŕtvy už osemsto rokov!“

V tomto rušnom podmorskom rozhovore plávala malá farebná ryбка, ktorá práve znovu ožila. Plávala s námahou a potichu povedala gupke plávajúcej okolo: „Všimol si si? Kráľ sa tu zjavne cíti dobre. Nevyzerá, že by sa chystal odísť.“

„Áno,“ povzdychla si guľka. „A je to čudné. Kráľ sa správa, akoby... hral divadlo. Tvári sa slabý?“

Lenivá elektrická ryba, ktorá práve priplávala, ich prerušila: „Nie že *tvári sa*, on naozaj *hrá*. Náš kráľ ovláda všetky búrkové mraky nad oceánom. A oni si myslia, že by ho pár voltov položilo?“

„Presne!“

„A tie šupiny z chvosta? Tie si vytrhol sám! Videla som to!“

„Ja tiež!“

„Aj ja!“

„Kráľ v noci vôbec nespál. Stále si šúchal do chvosta, bál sa, že ľudský vodca bude príliš pomalý a rana sa zahojí!“

„Ach, ten hlúpy človek si naozaj myslí, že je taký úžasný!“

„Neuveriteľné, ako ľahko sa dajú ľudia oklamať!“

„Ale prečo sa kráľ pretvaruje?“

„Prečo? Aby ich oklamal, samozrejme!“

„Aha! Takže klamal! No jasné, ľudia sú odporní, zaslúžia si to!“

...

Kým sa pod hladinou viedli tiché, ale hlučné rozhovory, Sheng Shaoyou sa o tej bytosti dozvedal viac.

Nazvali ho Siren Jeden – na počesť mýtických sirén.

„Sirény predsa majú krídla, nie?“ spýtal sa s viditeľným odporom. „A navyše, vôbec nevyzerá ako niekto zo Západu. To už aj pri pomenovaní musíme ctiť cudzincov?“

Odborník, ktorý stál vedľa, sa cítil nesmierne trápne. Pot sa mu perlil na čele, keď ticho vysvetlil: „To meno navrhol profesor lingvistiky z inštitútu.“

„Nech ho zmení,“ povedal Sheng Shaoyou chladne.

„A... ako by ste ho chcel pomenovať?“

Sheng Shaoyou sa zadíval na morskú pannu s krvácajúcou tvárou. Bola to tvár, pri pohľade na ktorú by si aj kvety povzdychli.

„Hua Yong,“ vyslovil ticho.

To drobné stvorenie ležiace na mušľovom lôžku akoby rozumelo – jemne prikývlo.

Sheng Shaoyou onemel. Pomaly vystúpil na schodíky pri akváriu, akoby ho k nemu niečo ťahalo.

Cítiac jeho pohľad sa Hua Yong pokúsil zdvihnúť. Chvostom sa odrazil, preplával niekoľko metrov – no reťaz

ovinutá okolo pása ho zastavila. Zostal visieť tesne pod hladinou, v očiach mu stála voda, tmavé zrenice plné nepokoja a prosby. Vyzeral, akoby žiadal o pomoc.

V tom okamihu Sheng Shaoyou pocítil nepochopiteľné zovretie na hrudi.

„V poslednom čase sa Americon výrazne hýbe,“ ozval sa hlas odborníka. „Spor o územie si už vyžiadal veľa mŕtvych vojakov. Táto morská bytosť dala armáde novú nádej. Admirál Sheng Fang verí, že by sme ho mali využiť ako experimentálny materiál na vývoj liekov pre urgentné ošetrovanie a regeneráciu.“

„Počuli ste?“ ozval sa zdesený hlas malej klaunovej rybkы. „Chcú s kráľom robiť pokusy!“

„Počula som!“

„Sú normálni?!“

„Ľudia nie sú normálni,“ zamrmlala druhá rybka. „Jedia plutvy žralokov a ešte si myslia, že je to zdravé.“

„Hrozné! Ješť niekoho kosti... to im nie je zle?“

Hua Yong chvíľu mlčky plával, potom obrátil svoj smutný pohľad k Sheng Shaoyouovi.

Keď sa ich oči stretli, Sheng Shaoyou uhol. Nedokázal sa naňho pozerieť. Otočil sa a odišiel zo skladu do svojej rezidencie.

Svetlá v hale pohasli. Vo vode zostalo len slabé, mihotavé svetlo rýb a drobných medúz, ktoré samy vyžarovali žiaru.

Klik.

Automatické dvere skladu sa zamkli.

Hua Yong, pevne pripútaný reťazami, sa vznášal uprostred nádrže. Jeho chvost sa jemne krútil, ako chladná zbraň s otupenou čepeľou, a v temnote slabúčko žiaril.

„Pozrite, kráľ je nahnevaný,“ šepala jedna rybka.

„Prečo?“

„Nevšímaš si?“ ozvala sa gupka s rovnakým tvarom chvosta ako mal kráľ, pyšne sa vypínajúc. „Keď pred chvíľou plával k tomu človeku, jeho chvost sa stočil do tvaru S. To je predsa znak dvorenia.“

„Dvorenia?“ klaunová rybka sa rozšírenými očami naklonila bližšie. „Chceš povedať, že kráľovi sa páči ten krásavec?“

Hua Yong, ktorý doteraz mlčal, otočil hlavu a prebodol ich chladným pohľadom: „Pán Sheng nie je žiaden gigolo.“

Čože?!

Ten chladný, ľadový a neprístupný kráľ prehovoril?!

Prehovoril na mňa?!

Bože! Ja som bol vyvolený!

Klaunova rybka sa tak rozrušila, až prevrátila oči a omdlela priamo vo vode.

Dve bozkávajúce rybky ju z oboch strán zdvihli a s námahou sa jej pokúšali dať rybí dych z úst do úst.

Hua Yong natiahol ruku. Na jeho končekoch prstov sa rozžiaril zhluk jasne modrých plameňov – v temnote akvária to vyzeralo ako tenký blesk. Vzápätí sa svetlo zarylo do čela klaunovej rybky.

Jej oranžovočervené telo okamžite zažiarilo. Prebrala sa, prevrátila a urobila dva svižné okruhy, ako živá, jasne oranžová zástava pod slnkom.

Keď ju zachránil, Hua Yong si položil prsty na reťaz okolo pása.

Tenké, bledé prsty sa dotkli zámku a otvorili ho tak ľahko, akoby rozbaľoval balík. Skôr než sa spustil alarm, luskol prstami – a v tej chvíli sa akvárium rozžiarilo ostrým modrým zábleskom. Bola to len sekunda, no elektrický výboj bol taký silný, že ručička merača napätia na stole sa zbláznila, otočila sa až na doraz a roztrieštila ochranné sklo.

V priebehu niekoľkých sekúnd všetky systémy varovania zhasli – preťažené prúdom, ktorý by zničil aj jadrový reaktor.

Hua Yong sa vzniesol k okraju nádrže, oprel sa rukami a zatlačil. Hrubý oceľový kryt, o ktorom sa tvrdilo, že by odolal aj torpédu, vyletel do výšky. Rýchlym pohybom chvosta

zachytil jeho okraj a stiahol ho späť, aby šesťtonová oceľová doska neudrela o podlahu a nerozbila celú miestnosť.

Klaunova rybka, gupky, elektrické ryby — všetky drobné tvory sa zhromaždili okolo svojho kráľa a ticho sa k nemu prihovárali:

„Kam pôjdete, Vaše Veličenstvo?“

„Idete za tým človekom?“

„Dobre, uznávame, že má peknú tvár. Ale, buďme úprimní — vyzerá ako typ chlapa, čo po prvom raze zmizne bez stopy.“

Hua Yong stisol pery. Kvapky vody mu stekali z končekov vlasov, leskli sa vo svetle a tvorili tenkú priehľadnú líniu.

„Pán Sheng nie,“ povedal. „Povedal, že má rád len mňa.“

„Možno ti klamal,“ pošepekala mladá hviezdica.

„To sotva!“ vysmiala sa klaunova rybka. „Ty o tom nevieš? Kráľovi sa klamať nedá. Nikto nedokáže klamať pred jeho pohľadom.“

Ich kráľ mal tvár, ktorá by mohla zviest' aj bohov, a oči, ktoré odhalia každú lož.

Keď si Hua Yong spomenul na tú noc pred viac než desiatimi rokmi, kedy sa prvý raz stretli, jemne sa usmial. „Nie,“ povedal ticho. „Neklamal.“

Klaunova rybka sa naňho pozrela — a znovu stratila vedomie.

Bože môj!

Kráľ, ktorý bol doteraz taký chladný, vznešený a hrdý ako ľadovec, sa práve usmial tak... nežne!

Bože môj!

Len vidieť úsmev kráľa by stálo za to, aj keby som sa mal hneď teraz premeniť na grilovanú rybu!

23_2: Morská panna (Tajný útok)

z Desiatich rozprávok Hua Yonga

Hua Yong bez ťažkostí opustil sklad a sledoval stopu feromónov, ktorú za sebou zanechal Sheng Shaoyou, až k oficiálnej rezidencii pozemského vodcu. Cestou našiel opustenú detskú kolobežku a rozhodol sa ju použiť ako dopravný prostriedok.

Nad jeho hlavou sa vznášal tmavý mrak a fialovo-modré záblesky bleskov napájali kolobežku energiou. Vďaka nim sa Hua Yong pohyboval rýchlo a hladko, ako blesk na kolieskach.

Rezidencia Sheng Shaoyoua stála na okraji mesta, neďaleko skladu. Ulice boli v noci prázdne a tiché.

Hua Yong si zo skrinky jedného z vedcov vzal svetlomodrú uniformu a v obytnej časti našiel ružové vrečko z hadie kože, ktoré použil ako improvizovaný spodný diel.

Otvor vrecka priviazal šnúrkami o pás a dolnú časť upravil pomocou svojho ostrého rybieho chvosta.

— Keby klaunova rybka vedela, že ich kráľ používa vlastný chvost ako nožnice, odpadla by znovu.

Odev pôsobil zvláštno, no keďže jeho nositeľ mal tvár, ktorú si Boh očividne obľúbil, aj uprostred noci – sediac na detskej kolobežke – vyzeral ako model na módnjej prehliadke v Paríži.

V tú noc Sheng Shaoyou nemohol spať. Len čo zavrel oči, znova a znova sa mu vracal obraz akvária — morská panna uprostred nádrže, krvácajúci chvost, telo trasúce sa pod elektrickým prúdom, a napriek tomu úsmev... ten úsmev, ktorý mu venoval.

Tvár tak jemná a krásna mohla patriť jedine Omega. Aspoň tak si to Sheng Shaoyou myslel, prehadzujúc sa v posteli bez náznaku spánku.

Bolo zvláštno, že vždy, keď si na tú bytosť spomenul, prepadol ho neznámy, ťažko opísateľný pocit.

V armáde bol Sheng Shaoyou známy svojou chladnou rozvahou. Nikdy neukázal emócie. Práve táto dokonalá stabilita a chladná racionalita mu umožnili dosiahnuť vojenské úspechy ešte pred tridsiatkou a priniesli mu najvyššie vyznamenania republiky.

Ako hrdina republiky, ktorý si všetko vydobyl vlastnými skutkami, bol v očiach sveta bezchybným pokračovateľom svojho rodu – po stránke pôvodu aj schopností.

Na rozdiel od zlatých detí ako Emily Ken a jej spoločnosti, ktoré nikdy nezažili utrpenie, mal Sheng Shaoyou pevnú psychiku a skúsenosti, ktoré im boli nedosiahnuteľné.

Ako dospievajúci sa niekoľkokrát dotkol brán pekla. Raz, keď išiel s otcom a jeho novým milencom na dovolenku k moru, vošiel omylom do zakázanej zóny a takmer ho stiahli prúdy.

Neskôr, v dvadsiatich rokoch, padol do pasce na bojisku a zranil si hlavu – vtedy stratil množstvo spomienok, všetky tie teplé a osobné, ktoré mu zostali len ako matný tieň.

Odvtedy bol Sheng Shaoyou ako vymenený – chladný, strohý, bezcitný. Napriek tomu ho ľudia milovali.

Ako jediného legitímneho syna vodcu ho v súkromí prezývali nežne – malý princ.

V tú noc sa prehadzoval, ale spánok neprichádzal. Nakoniec sa posadil, zapol lampu a začal čítať.

Na nočnom stolíku mal dve hromádky kníh – odborné príručky a denníky. Od chvíle, čo utrpel poranenie hlavy, mal podozrenie, že mu z pamäti vypadli dôležité spomienky.

Aby tomu predišiel, znovu si zvykol písať denník — a tie staré, ktoré napísal v minulosti, mal vždy po ruke. Často sa k nim vracal.

Bolo ich viac než tucet. A v každom z nich sa, medzi riadkami, skrývala jeho prvá láska. Presnejšie — jeho jediná láska.

„Zachránil ma. V mori, v nebezpečenstve. Keď som sa prebral a otvoril oči, myslel som si, že vidím boha. Ako môže byť na svete niekto tak krásny? Ten pohľad ma vydesil. Báľ som sa, že nie som dosť dobrý. Ani som nestihol zistiť, ako sa k nemu priblížiť.“

„Má nízku telesnú teplotu — ako voda v mori tesne pred východom slnka. Má bielu pokožku, tmavé a jasné oči. Keď sa ma dotkne, cítiť chlad a paru, a mne sa mi rozbúši srdce. Myslím, že ho mám rád. Pretože na svete niet človeka, ktorý by ho nemiloval. Je jednoducho príliš krásny.“

„Dnes som konečne ucítil jeho feromóny. Sú jemné, snové, kvetinové. Nevie, aký je to kvet, a to je škoda. Mal som sa od mamy viac naučiť o vôňach. Ale viem jedno — žiadna záhrada na svete nemá takú vôňu.“

„Chcel som, aby šiel so mnou, aby sme opustili more spolu. Ale on povedal, že ešte nie je čas. Keď budem starší, stretneme sa znova. Myslel som, že je to len výhovorka, keď sa ku mne naklonil a pobožkal ma.“

V hlave som mal prázdno, pamätám si len, že nádherne voňal a jeho pery boli mäkké. Potom ma naučil, že pri bozku sa majú zatvoriť oči. Spýtal sa ma: ‚Máš ma rád?‘

Prikývol som. A on sa usmial a povedal: ‚Dobrý chlapec, neklameš.‘ Chlapec? Vyzeral mladší než ja.“

Sheng Shaoyou prechádzal pohľadom po denníku, ktorý čítal už stokrát. Na perách mu po dlhom čase pohrával mäkký úsmev.

Lenže v ďalšej sekunde zmizol. Z terasy sa ozval tlmený zvuk — kolieska narážajúce do dlažby.

Sheng Shaoyou okamžite vstal, ticho zložil prikrývku a siahol po zbrani pod vankúšom. Za sekundu ju mal odistenú, s kovovým cvaknutím, a stiahol sa za záves.

Vniknutie bolo nehanebne zjavné a neuveriteľne nešikovné. Cudzinec stál na detskej kolobežke a pokúšal sa prejsť cez kamienky a ozdobné kvety na terase.

Kolieska sa zasekli medzi okruhliakmi. Ozvalo sa tiché „tch“, a cudzinec z kolobežky zoskočil ľahkým pohybom.

Sheng Shaoyou si bol istý, že videl záblesk modrofialového blesku, ktorý vychádzal z lemu votrelcovho odevu podobného sukni.

Ako sa mohol taký idiot vyhnúť prísny strážam aj bezpečnostnému systému a len tak si nakráčať na jeho terasu?

Sheng Shaoyou sa zamračil a napätie v ňom ešte stúplo.

Vniknutie pôsobilo nemotorne, ale pohyb narušiteľa bol znepokojivo tichý. V modrofialovom svetle postupoval vpred — bez jediného kroku, bez jediného zvuku.

Sheng Shaoyouve oči sa priostřili. Vytiahol pištoľ a bez váhania vystrelil.

Hua Yong sa jemne dotkol plutvou zeme a s ľahkosťou sa vyhol letiacej guľke. Po pár desiatkach minút na súši sa už dokázal pohybovať ako doma — pružne, s istotou, využívajúc elektrické výboje aj silu svojho chvosta. Bol prvou rybou na svete, ktorá sa naučila chodiť vzpriamene.

Sheng Shaoyou nečakal, že sa mu niekto dokáže vyhnúť. Keď sa chystal vystreliť znova, niekto mu zľahka stlačil zápästie.

„Pán Sheng,“ ozval sa mäkký, známy hlas priamo za ním, „je v poriadku, že ste ma nespoznali, ale že ste do mňa hneď strieľali? To je trochu kruté.“

Zľakol sa. Cítil, ako mu po rukách prebehol mráz, keď ho ten človek zozadu nežne objal.

V zornom poli už nebolo po narušiteľovi ani stopy — a napriek tomu cítil jeho pery pri uchu a jeho hrud', ktorá sa

mu pritláčala o chrbát. Každé slovo, ktoré vyslovil, mu rozochvelo kosti.

Keby to bola vojna, bol by mŕtvy.

Sheng Shaoyou zovrel zuby, prudko mu vytrhol zápästie a otočil sa. Namieril zbraň — lenže vtom sa miestnosť rozžiarila modrofialovým bleskom. Jeho ruka okamžite ochrnula. Zbraň mu vypadla z prstov, roztočila sa vo vzduchu a druhý ju s pokojom chytil.

„Aké bezcitné.“

Sheng Shaoyou zdvihol zrak. Stretol sa s tmavými očami, ktoré sa naňho dívali s jemným úsmevom.

V tej sekunde ho protivník chytil a jediným pohybom zhodil dozadu na posteľ. Sheng sa reflexívne podoprel, no skôr než sa stihol brániť, cítil chladné prsty vo svojich vlasoch a jeho mäkké pery na svojich.

Počas všetkých tých rokov bol Sheng Shaoyou, ktorý sa nikdy s nikým nedržal za ruku, nútený mať vlhký bozk s pekným mladým mužom, ktorý mal byť zavretý v akváriu na výstave.

23_3: Morská panna (Zajatie)

z *Desiatich rozprávok Hua Yonga*

Zlúčenie ich pier a dychu, výmena tepla a chladu, priniesli Sheng Shaoyouovi pocit, akoby mal horúčku. Jeho horúčka pred pár dňami síce pominula, no tá jemná orchideová vôňa, ktorou Hua Yong dýchal, rozvírila krv v jeho tele a rozochvela každý sval, ktorý sa doteraz držal v pokoji.

Sheng Shaoyou si vždy myslel, že nepatrí k tým, čo sa nechajú ovládnuť túžbou. Lenže mladík, ktorý ho držal a bozkával, bol krásny ako postava z preraphaelitského obrazu — až neskutočne nádherný. Mal pocit, akoby sa ocitol v sne.

Ruky mu zvierali zápästia nad hlavou, pery mal od bozkov úplne vlhké. Zápasil, ale jeho telo sa mu vzpieralo — teplé, ochromené, poddajné.

Dlaň s neprirodzene chladnou pokožkou mu sklízla po páse, akoby ho obdivovala. „Taký krásny,“ prešiel si Hua Yong jazykom po perách a spokojne vydýchol.

„Pusť ma,“ zachrapčal Sheng Shaoyou. Pokúsil sa prudko kopnúť, no kolenom narazil len do pevného brucha — tvrdého, ako z ocele. Tvár mal krehkú, no telo ako výbušnina.

Sheng Shaoyou zacítil nebezpečenstvo, oči sa mu zatiahli tieňom a pohyboval sa už bez milosti.

„Vypadni!“

„Nie,“ zasmial sa Hua Yong ticho, sklonil sa a jazykom mu prešiel po ušnom lalôčiku. „Veď si mi to sám povedal, pamätáš? Že ma chceš vidieť čo najskôr. Že mám prísť skôr. A

teraz, keď som tu, si na všetko zabudol. Pán Sheng je voči mne veľmi nespravodlivý.“

Hovoril mäkko, s tónom smútku a výčitky, a tie oči — priamočiare, horúce, neklamali. „Sľúbil si mi, že mi dáš nohy. Ešte to platí?“

Nohy? Čo to ten rybí úchyl rozpráva, keď sa vkradne do cudzej spálne a začne obťažovať?

„Daj mi ich,“ zašepkal a znovu sa sklonil po bozk.

„Chod' do— uh—“

Sheng Shaoyou mal dlhý tmavosivý hodvábny župan, uviazaný pevne v páse, decentne aj počas spánku.

Ale ten prekliaty vodník, s chvostom, ktorý by sa hodil skôr do polievky, mu šikovne nadvihol lem županu a vnikol pod neho — plutvou sa mu jemne obtieral o lýtka.

„Ako môžeš zabudnúť na sľub?“ zašepkal, kým mu pery kĺzali po brade, potom po krku, až sa zahryzol do ohryzku. „Pán Sheng, spomeň si, dobre?“

Dočerta! Čo to je za výjav?!

Sheng Shaoyou nikdy v živote nezažil takú potupu. Bol napadnutý — rybou! A v spálni!

Spomenúť si? Na čo sa má, preboha, spomenúť?

Orchideová vôňa sa mu zarezávala do nosa — omamná, mäkká, takmer hrejivá. Zneisťovala ho, opíjala.

Chvost sa mu ovinul okolo členkov, jeho dotyk bol klzký, dráždivý a studený zároveň.

Sheng Shaoyou sa zachvel. Mal pocit, že sa znovu blíži jeho horúčka — lenže tentoraz nemala s biológiou nič spoločné.

Zvláštne chvenie, otravná rozkoš.

Sheng Shaoyou zaklonil hlavu a zasyčal: „Čo si zač, úchyl?“

„Ja mám rád len takých ako pán Sheng,“ odpovedal Hua Yong celkom pokojne. Bielymi prstami sa dotkol jeho napnutého obočia a ticho si povzdychol: „Chudák pán Sheng, prečo si to nepamätáš? Pomôžem ti.“

Jeho dosť chladný hlas a jemný tón by sa mali zdať nesúrodé, ale jeho mierne šibalský úsmev ich robil nejednoznačnými a veľmi dojímavými.

Cez končeky prstov prebleskol jasný modrý plameň ako legendárna mágia a svätožiara rýchlo prenikla do Sheng Shaoyouovho obočia.

Stratené spomienky, uschnuté ako strom bez života, v tej chvíli ožili. Zmysly sa zostrili, dotyk pier a zubov sa zdal až bolestne známy, vôňa orchideí zaplnila celé vedomie. Myšlienky sa rozplývali, čas sa spomalil a obrazy z minulosti sa mihali pred očami ako scény z filmu.

„Ty si ma zachránil?“

„Kto si? Chvost... morská panna?“

„Máš meno?“

„Si taký krásny, až by ti závideli aj kvety. Nazvime ťa Hua Yong.“

„Zajtra odchádzam. Úprimne, nemám rád more, dovolenky ani tú Omegu, ktorú so mnou priviedol otec. Ale tento výlet stál za to, pretože som stretol teba.“

„Hua Yong, mám ťa rád. Ak máš rád aj ty mňa, pod' so mnou.“

„Rozumiem. Nemôžeš ešte ísť. Máš svoje kráľovstvo, svojich verných, umierajúceho otca a dvanásť princov, čo ti dýchajú na chrbát. Dobre. Počkám na teba. Keď získaš trón, nezabudni mi poslať poklad, na ktorý čakám.“

„Počul som, že morské panny môžu dostať nohy – ak získajú lásku toho, koho milujú.“

„Dobre. Keď sa vrátiš, dám ti nohy.“

„Nenechaj ma čakať príliš dlho.“

Na všetko si spomenul. Vášnosť, neha, posadnutosť, túžba – všetko vybuchlo pred očami ako ohňostroji.

Sheng Shaoyoumu zmäkol pohľad, tvár mal plnú neistoty. Len čo Hua Yong uvoľnil ruku, ktorou ho držal, Sheng Shaoyou sa ho dotkol po líci – akoby v sne – a zašepkal: „Tak si konečne prišiel?“

„Prišiel,“ odvetil Hua Yong ticho. Jeho tmavé oči žiarili nežnosťou a láskou. „Aj keď si na mňa zabudol, ja som tu.“

„Hua Yong, ja som ne—“

„To nie je dôležité,“ prerušil ho. Naklonil sa, pobožkal ho na čelo a povedal mäkko: „Viem, že si musel prejsť mnohým. Ale to je už za nami. Už nikdy nie znovu. Budem pri tebe – a ochránim ťa.“

Sheng Shaoyou ho objal okolo krku, pritiahol si ho bližšie, ich líca sa dotkli a s úsmevom sa opýtal: „Tak čo povieš, pán morský muž? Ako ma chceš chrániť?“

Hua Yong sa znovu usmial, ale jeho výraz zostal vážny. „Prinútim každého, kto sa ti postaví, aby za to zaplatil.“

„Pán Hua je teda poriadne krutý boh.“

„Nie,“ naklonil sa k nemu a tvárou sa mu nežne obtrel. „Som boh s mäkkým srdcom,“ zašepkal, „taký mäkký, že som nedokázal odolať tvojej zabudnutej prosbe. Preto som preplával desaťtisíce míľ cez oceán, prešiel polovicu sveta – len aby som ťa znova videl.“

„A potom ťa pri pobreží napichli harpúnou?“ Pri tej spomienke Sheng Shaoyou zvažnel. Okamžite sa mu vybavilo Hua Yongovo zranenie na špičke plutvy. Kedysi mu povedal, že práve ten koniec chvosta je jeho najzraniteľnejšie miesto – a ak sa poraní, bolesť ho úplne ochromí.

Z rozhovoru ho hneď prešla chuť. Odtlačil Hua Yonga od seba, odhrnul prikrývku a chcel mu ranu skontrolovať. Hua Yong ho nezastavil. Len pokojne ležal, zatiaľ čo sa Sheng

Shaoyou znepokojene skláňal a prezeral si jeho rybí chvost v tvare písmena S. Pohľad mu padol na miesto, kde bol vpich.

Krv už prestala tiecť. Zostala len tenká, bledá jazva – ale aj tá stačila, aby sa mu srdce stiahlo. Musel sa ovládať, aby si v duchu nepredstavoval, ako popravuje vedca, ktorý si dovolil Hua Yonga používať ako pokusného tvora.

„Bolí to?“ spýtal sa ticho.

Hua Yong pokrútil hlavou. „V porovnaní s tým, že na mňa pán Sheng zabudol? To je nič.“

„Ľudia sú hrozni,“ zamrmal Sheng Shaoyou, keď mu palcom jemne hladil ranu. „Vedú vojny kvôli zisku. Hua Yong, nemal si sem prísť. Tvoj príchod rozhádže celý svet. Budú chcieť využiť tvoju schopnosť očisty – tvoju krv, tvoje telo, tvoje schopnosti – všetko. Nikdy ťa nenechajú na pokoji.“

Hua Yong sa len pokojne usmial a spustil mihalnice ako havranie krídla. „A ty?“ spýtal sa ticho. „Ty ma necháš?“

Nepôsobil vystrašene. Len sa mu díval do očí s tou neznesiteľnou nehou a čakal na odpoveď. „Naozaj ma chceš odohnať? Nechať ma odísť?“

Sheng Shaoyou si unavene pretrel čelo a uhladil mu prameň vlasov, ktorý mu padal do tváre. „Neviem ťa nechať odísť,“ priznal úprimne. „Ale musíš ísť. Nemôžeš tu zostať.“

Hua Yong sa znovu pousmial — ten úsmev bol mäkký a tichý, taký, aký neukázal celé roky. „Pán Sheng sa o mňa bojí?“

„Áno,“ odpovedal bez váhania. „Bojím sa o teba. Chcem, aby si žil slobodne, nie v klietke so mnou. Chceš žiť v akváriu, v krabici, predvádzať svoje schopnosti ako cirkusové číslo?“

„Keby som na teba nečakal, nikdy by som tam nezostal,“ pošepkal Hua Yong. „Naozaj to nevidíš, pán Sheng? Ja som čakal na teba.“

Zdvihol kútiky pier, ako mýtický boh, čo pokúša smrteľníkov. „Okrem očisty mám ešte inú schopnosť — prinútiť ľudí pamätať si, alebo zabudnúť. Po dnešnej noci si ma nikto na svete nebude pamätať, iba ty.“

Pomaly vsunul biele, chladné prsty do jeho košeľe a dotkol sa jeho hrude, nehanebne a s úsmevom. „Pán Sheng, si taký sexi.“

„Prestaň.“ Sheng Shaoyou dýchal nerovnomerne, zadržal mu ruku. „Čo plánuješ ďalej?“

„Keď som už tu,“ odpovedal Hua Yong ležérne, oblizol si pery, „mal by som požiadať pána Shenga o pár nôh a zostať tu. Moja úloha je splnená — oceán, ktorý sa tridsaťtisíc rokov nikomu nepodarilo zjednotiť, je teraz pod mojou správou.“

Tá hrdosť v jeho hlase bola taká detinská, až sa Sheng Shaoyou neubránil úsmevu. Keď Sheng Shaoyou videl jeho

hrdosť, srdce mu zmäklo a zavtipkoval: „Nevidel som ťa viac ako desať rokov. Ako je možné, že sa pán Hua stal takým mocným?“

„Žiadny problém.“ Hua Yong zavrela mandľovými očami. „Som taký schopný, bol by pán Sheng ochotný nechať ma ho prenasledovať?“

„Si ryba,“ odpovedal mu sucho Sheng Shaoyou. „A ešte k tomu si práve vyliezol na breh. Ako ma chceš naháňať, hm?“

„Práve preto potrebujem tie nohy.“

„Pozri, je tu rana.“ Hua Yong ležal na chrbte so stočeným chvostom a odhaľoval krásnu a jemnú prasklinu na bruchu. Na jeho zařírovom, priesvitnom bruchu bola malá medzera, ktorá sa mierne otvorila.

Sheng Shaoyou sa nahol, zvedavo sa dotkol prstami tej praskliny – a tá sa zrazu rozšírila. Pod pokožkou sa zablysol kúsok tvrdého výbežku.

„Genitálna štrbina.“ povedal Hua Yong. „Toto je moja genitálna štrbina, pán Sheng. Chceš sa pozrieť? Alebo rovno vyskúšať?“

Bol smrteľne vážny, sústredený – a pritom bez hanby, ako dieťa, čo ponúka ulovenú rybu.

„Malá beštia,“ precedil Sheng Shaoyou, odvrátil tvár, no uši mu vzplanuli dočervena.

„Dobre, moja vina,“ zasmial sa Hua Yong, „zrejme pán Sheng nemá záujem o morské panny. Tak si tie nohy radšej vybavím čo najskôr.“

S tým sa mu schoval pod prikrývku, a keď sa teplé telo pritíslo k nemu, Sheng Shaoyou len zatvoril oči, snažiac sa nevnímať jeho dych. Podľa legend sa morská bytosť mohla premeniť na človeka len vtedy, ak ju jej milovaný tiež miloval. Vtedy získala schopnosť meniť chvost na nohy – a naopak.

„Hmm...“

Teplo, horúčka, slabosť.

"Už si... hotový..." Sheng Shaoyou roztržito otočil hlavu, pevne zavrel oči a bez dychu sa spýtal Hua Yonga: "Nerob..."

Hua Yong sa vynoril z horúcej postele a odhalil krásnu, čistú a zvodnú tvár: "Dobre." Oblízol si pery špičkou jazyka. "Ďakujem, pán Sheng, za maškrtu, je to vynikajúce."

"Sklapni!"

"Dobre." Pod prikrývkou zmizol chladný a hladký rybí chvost a nahradil ho pár rovných, teplých nôh.

„Ako si želáš.“

Pod prikrývkou sa lesklý chvost vytratil a nahradili ho dve rovné, dlhé nohy. Hua Yong sa neobratne posadil, dlaňou sa dotkol miesta, kde sa stal zázrak, a keď sa jeho koleno

pritlačilo k Sheng Shaoyouovi, ten len zachrapčal od rozpakov.

„Aké... roztomilé,“ vydýchol ten prekliaty morský muž.

„Nepchaj sa mi tam nohami!“ vykrikol Sheng Shaoyou podráždene. „Daj ich preč!“

„Prepáč, ešte s nimi veľmi neviem narábať.“ Lenže zatiaľ čo to hovoril, jeho hladké chodidlo mu už plynulo kĺzalo po lýtku. „Pán Sheng,“ oslovil ho mätko, prosebne.

„Čo to zas robíš?“ Sheng Shaoyou mal tvár v plameňoch. „A prečo vydávaš tie zvuky ako mača, čo ešte nedostalo mlieko?“

Morský muž sa zasmial: „Nikdy nedokážem prestať piť z pána Shenga.“

„Ty—“

„No, keďže pán Sheng splnil svoj sľub, teraz som na rade ja.“

Hua Yong zvažnel, zdvihol pravý ukazovák a jemne sa dotkol obočia. Z jeho čela sa rozžiarila indigová päťcípá hviezda. Zašepkal niekoľko viet v starom jazyku morských ľudí, akoby odriekal zaklínadlo.

V tom okamihu všetky tvory v oceáne prepukli do nadšenia! Do niekoľkých minút sa správa, ktorá rozvášnila celý modrý svet, rozšírila kráľovstvom vlnami zvuku, ktoré ľudské uši ani technológia nedokázali zachytiť.

V akváriu v sklade klaunia rybka vyskočila od radosti a zakričala na gupku, ktorá sa tiež usmievala: „Kráľ si našiel svoju kráľovnú!“

„Počul si? Kráľ sa žení!“

„Myslel som, že pri kráľovej chladnej povahe ostane slobodný navždy! Nečakal som, že kráľovná bude priamo tu!“

„Ja som to hovoril! Prečo by sa kráľ dobrovoľne nechal zavrieť do tejto malej kletky? Teraz je jasné — hľadal si partnera!“

V okamihu sa malé akvárium aj oceán začali variť od vzrušenia.

„Pán Sheng,“ spýtal sa Hua Yong mäkko, „ste ochotný zostať so mnou navždy?“

„Pán Hua prešiel tisíce míľ, aby prenasledoval svojho manžela, a dokonca si ma vystopoval až do mojej spálne. Ako by som si to mohol nevážiť?“ Sheng Shaoyou sa naklonil a privoňal k žľaze na zadnej strane svojho krku.

„Súhlasí pán Sheng?“

„Hm.“

Vôňa orchideových feromónov sa mu v nose zrazu zmenila. Sheng Shaoyou zdvihol hlavu, podozrieľavo sa naňho pozrel. „Počkaj—“ jeho pohľad sa zastavil na tej tvári,

krajšej než akákoľvek Omega. Oči sa mu zableskli a váhavo sa spýtal: „Ty nie si Omega?“

Hua Yong prikývol, otvoril svoje jasné mandľové oči a nevinne povedal: „Kedy som povedal, že som Omega?“

No jasné! Staré príslovia neklamali — morské panny naozaj vedia klamať!

Lenže iné morské panny klamú, aby vylákali námorníkov a pripravili ich o život. Hua Yong však klamal len preto, aby našiel svojho partnera.

S úctou zahryzol do pulzujúcej žľazy svojho milovaného Alfú. Vôňa orchideí sa miešala s arómou vína a opojným tónom dreva, až sa stali nerozlučnou zmesou.

Rozprávky sú vždy krásne – milenci sa napokon vezmú.

Môj malý princ, ak mi dáš nohy, dám ti večný život. Budem ťa navždy milovať, prenasledovať a skloním sa pred tebou. Budem bohom, ktorý má mäkké srdce len pre teba.

To leto silno fúkalo. Keď sa večer odplavila voda, vlny a horúci vietor ťa priviali ku mne. Chlapec otvoril oči a v jeho tmavých dúhovkách sa odrážala celá Mliečna cesta.

Odvtedy sa kráľ oceánu, stojaci na vrchole všetkého živého, zamiloval a bolo mu súdené stať sa veriacim len v neho.

Našťastie, byť uchvátený láskou je najromantickejšia vec na tejto zemi.

EXTRA: Hotel líška 24

„Počuli ste? V lese otvorili hotel Forest H, priamo na najvyššom bode lesa! Vraj je tam úžasný výhľad!“ veveričky sa rozprávali o veľkej novinke, kým chrúmali oriešky.

„Takú vec by som si azda nevšimol?“ Ďateľ prestal d'obať, zazeral na vevericu a povedal: „Nielenže som o tom počul, ja som to aj videl na vlastné oči!“

„Naozaj?“ Jeleň zodvihol hlavu, oči mu žiarili túžbou. „Aj ja by som tam rád šiel, ale sused, malý medveď, vravel, že je to tam strašne drahé – a ani dva džbány medu nestačia na jednu noc.“

„Je to naozaj drahé,“ prikývol d'ateľ, „ale stojí to za to! Je to superluxusné! Dokonca aj sprievodca, ktorý hosťom ukazuje cestu, je najkrajší biely holub v celom lese.“

„Počula som,“ povedala veverica, „že majiteľ je veľmi krásna a jemná líška.“

„Haha, tú som videl tiež,“ povedal d'ateľ hrdo. „V deň otvorenia som ju zazrel cez okno z ďalekého stromu – len na okamih, ale stačilo to. Bola naozaj pôsobivá.“

„Naozaj?“ zvedavo sa spýtal jeleň. „V čom bola taká pôsobivá?“

Ďateľ naklonil hlavu, dvakrát ťukol dlhým zobákom do kmeňa a po chvíľke rozmýšľania povedal: „Ťažko sa to opisuje. Je nádherná a záhadná zároveň. Jednoducho niečím výnimočná.“

„Och, tak rada by som ju videla,“ vzdychla veverica. „Aj keby som musela dlho šetriť, chcem tam prespať aspoň jednu noc a stretnúť toho pohľadného pána Líšku.“

„A kto by nechcel?“ povedal jeleň ticho. „Počul som, že aj najvyberavejší Tigrí kráľ, odkedy sa tam nasťahoval, odmieta odísť.“

Hotel H na najvyššom mieste tvorí niekoľko budov v románskom štýle. Medzi nimi vedú dlhé chodby a schodiská, aby hosťom uľahčili pohyb.

Vnútro hotela bolo nádhorne zariadené. Jasné svetlá svietili deň aj noc; dlaždice v hale sa leskli ako zrkadlá a všade bol cítiť nádych bohatstva a pompéznosti.

Vzduch bol naplnený jemnou vôňou luxusu – klimatizácia udržiavala stálu teplotu a spolu s vôňou rosy pôsobila upokojujúco na všetkých vzácných hostí, ktorí boli ochotní zaplatiť veľké peniaze za odpočinok.

To rozhodne nebolo miesto pre obyčajných lesných tulákov.

A aj keď tam niekto býval denne, bolo takmer nemožné stretnúť majiteľa – pána Huu.

Od slávnostného otvorenia, keď prestrihol pásku, sa na verejnosti takmer neukazoval.

„Domáci tigri môžu bývať za polovicu?“ Toho dňa prišiel do hotela vlčí kráľ Shen z vedľajšieho lesa so svojím milovaným malým bielym zajacom menom Gao. Keď uvidel oznámenie na recepcii, hneď vybuchol: „Prečo môžu tigri z tohto lesa bývať za polovicu? Zvýhodňujete ich a diskriminujete vlkov z iných oblastí?“

„Nie je to tak, pane,“ vysvetlila slušne kozacia vedúca na recepcii. „To je osobné pravidlo nášho majiteľa.“ Potom sa nahla a zašepkala: „V deň otvorenia sa prišiel ubytovať Tigrí kráľ. V našom lese si nikto nedovolí tigra nahnevať. Šéf mu chcel ísť v ten večer pozdraviť, ale bol odmietnutý. Aby ho neurazil, zaviedol toto pravidlo.“

„Ak si dobre pamätám, v tomto lese je iba jedna tigria rodina menom Sheng, nie?“

„Správne,“ usmiala sa kozacia vedúca zdvorilo. „Je to veľká rodina s vplyvom a obrovskými ambíciami. A takých ľudí si jednoducho nemôžeme dovoliť uraziť.“

„Ach, naozaj?“ Vlčí kráľ Shen sa zamračil a tresol čiernou titánovou kartou o stôl. „Chceš mi tým povedať, že mňa si uraziť môžeš, ale Shenga nie?“

Vlka menom Shen a tigra menom Sheng rozdeľovalo nepriateľstvo už dlhé roky – vedel o tom celý zvierací svet.

Kozia majordómka, zvyčajne majsterka v diplomatickom jednaní, sa tentoraz do zamotanej situácie dostala jedinou vetou. Nedokázala to vyriešiť, a tak musela požiadať majiteľa, aby osobne prišiel zachrániť situáciu.

To, čo o ňom hovoril d'ateľ, bola pravda – pán Líška Hua mal tvár, z ktorej sa človeku rozbúchalo srdce.

Prišiel v zhone, bez akéhokoľvek predvádzania, no aj tak z neho sálala výnimočná dôstojnosť. Mal na sebe hodvábny oblek v hrdzavočervenom odtieni, brošňa v tvare orchidey na hrudi sa ligotala ako brúsený diamant.

Jemné, husté vlasy mal práve takej dĺžky, aby mu siahali za uši, a v svetle kryštálových lúčov sa leskli tak temne, až prechádzali do modra.

Pán Hua mal pleť takmer priehľadne bielu – akoby na ňu nikdy nedopadlo slnko. Stál pred pohovkou v salóniku s pevne zovretými perami a pôsobil dokonale, ako postava práve vystúpená z olejomaľby zavesenej v hotelovej hale.

„Dobrý deň, pán Shen.“

Aj hlas mal nádherný – tichý, chladný, s jemne predĺženým tónom, v ktorom sa skrývala nevedomá nežnosť a prísľub nenaplnených túžob.

„Dobrý deň.“ Shen Wenlang úmyselne zovrel plece svojho milovaného malého bieleho zajaca menom Gao, akoby tým chcel dať najavo, že tento krehký tvor patrí jemu – a zároveň

ho upokojiť, pretože Gao Tu mal sklony cítiť sa menejcenný a priveľa premýšľať.

Hua Yong stál so sklonenou hlavou, pohľad mal pokojný, skoro ľahostajný, no na perách sa mu mihol slabý úsmev. „Pán Shen prišiel zďaleka so svojim spoločníkom, predpokladám, že nie preto, aby robil problémy, však?“

„Nemám s tým problém.“ Shen Wenlang sa pozrel priamo naňho, zamával mu kovovým členstvom v ruke a povedal: „Neplýtvám časom. Prišiel som sa len opýtať, prečo ste dali zľavu len Shengovi.“

Hua Yong akoby na okamih onemel. Dlhé čierne mihalnice sa zatrepotali a dlhé sekundy mlčal.

Gao Tu, sediaci vedľa Shena, si to všimol. Na chvíľu sa mu v očiach zablysko niečo ostré a chladné, no vzápätí sa vrátil k obvyklému jemnému výrazu.

„Pretože sa mi páči,“ povedal Hua Yong pokojne. „Zľavu som mu dal z vlastného vrecka. Máte s tým problém?“

„Najväčší problém je protekcia,“ odvetil Shen Wenlang a vstal. „Chcem tiež zľavu.“

„Nie.“

Dve krátke, nekompromisné slová vyšli z dokonale tvarovaných pier.

Shenov úsmev zamrzol a v očiach sa mu zablysko to typické svetlo nadriadeného – tvrdé a neústupné. „Prečo nie?“

„Len preto, že sa vám páči on a nie ja?“

Hua Yong sa pozrel na bledého malého zajaca vedľa neho a zľahka sa zasmial. „Čo je, dúfate, že sa mi zapáčite aj vy?“

Do pekla! Chcel som len zľavu, nie flirtovať!

V obave, že jeho „sladký zajac“ niečo pochopí zle, Shen Wenlang stisol Gaoovu ľadovú ruku, otočil sa späť a prebodol Hua Yonga pohľadom. Chcel mu odseknúť niečo ostré, ale zadržal sa. Namiesto toho mlčky kopol do odpadkového koša vedľa pohovky.

Kozia majordómka, zvyčajne pokojná, zbledla a zvolala: „Pane, prosím—“

Jej hlas okamžite pritiahla pozornosť všetkých v hale – vrátane Shenga Shaoyoua, ktorý práve vystúpil z privátneho výťahu.

„Čo sa deje?“ spýtal sa pán Sheng, vládca lesa.

Jeho podriadený Chen Pinming sa uklonil. „Vyzerá to, že sa tu niekto háda.“

„Naozaj?“ Obrí tiger, vládnucci celému lesu, zdvihol lenivo oči. „Kto?“

Nevyslovený význam tej otázky bol jasný: *Kto sa opovažuje robiť výtržnosti predomnou?*

Bez toho, aby čakal na odpoveď svojich podriadených, Sheng Shaoyou už zbadal Shena Wenlanga neďaleko od seba.

Dvaja králi mäsožravcov na seba uprene hľadeli, ani jeden nechcel ustúpiť. V ich očiach to iskrovalo.

Shen Wenlang si založil ruky na hrudi a s posmešným úsmevom povedal: „No pozrime sa, kto to tu je. Myslel som, že to bude niekto dôležitý, ale nie – len ten veľký kocúr, čo sa v hoteli dožaduje zľavy.“

Sheng Shaoyou sa uškrnul. „Vlčí kráľ? A čo tu robíš ty?“ pristúpil bližšie, jeho pohľad ľadovo preletel ponad Shena Wenlanga a zastavil sa na Gao Tuovi. „Počul som, že si si našiel nového zajačika na hranie? Čo to, vyšli ste sa poprechádzať? Nevieš, že si máš vodu piť len z vlastného lesa?“ Položil sériu otázok chladným hlasom, a napokon, akoby si spomenul, dodal s tichým posmechom: „Ah, pravda – vo vašom revíri predsa nemáte žiadne poriadne hotely.“

„Akého zajačika na hranie, do čerta!“ vybuchol Shen Wenlang. „To je moja manželka!“

„Zajac a vlk?“ Sheng Shaoyou sa naňho pozrel zhora, s pobaveným, no urážlivým výrazom. „Hmmm... celkom sa k sebe hodíte.“

Čo má byť zlé na zajacovi a vlkovi? Nie je to trestné! Do čerta s tým kocúrom, nech sa stará o seba! Daj si pozor, inak ťa raz budú tie líšky loviť každú noc!

Shen Wenlang zaťal zuby, natiahol ruku a pohladil ušami sklopeného bieleho zajačika, ktorý sa v jeho náručí

schovával. Povedal mätko: „Neboj sa, zlato. Nevšímaj si ho. Z mačky aj tak nikdy nevypadne nič iné než pazúry. Ten tiger je proste šialený.“

„V otázke duševného zdravia som na tom určite lepšie ako ty, Vlčí kráľ,“ odvetil Sheng Shaoyou chladne. „Aspoň by som nepriniesol zajaca do vlčej nory a netváril sa, že je mojou ženou.“

To už bolo priveľa.

Shen Wenlang, ktorý sa dovtedy bál, aby svojho malého zajačika nevystrašil, sa zúrivo rozohnal. Vyceril ostré tesáky, vrhol sa dopredu a s rýchlou blesku zasadil Sheng Shaoyouovi päťou priamo do tváre.

Zajačík zhíkol od strachu: „Pán Shen, nie—!“

No v tej chvíli uvidel, ako niekto jemne zachytil vlkovi zápästie.

Shen Wenlang v duchu zaklial: *Do čerta! Bol som taký rozzúrený, že som zabudol, že tu je ten zaslepený líščí blázon! A ten je ešte šialenejší než ten veľký kocúr.*

Zastavil útok, na tvári mu naskočil výraz čírej bezmocnosti a obrátil sa k líške so zúrivým pohľadom.

Hua Yong sa naňho pozrel s vystrašeným výrazom a trasúcim sa hlasom povedal: „Pán Shen, prosím... nerobte tu problémy.“

Shen Wenlang si v duchu zareval: *K čertu! Tie herecké výkony by ti mohli dať Oscara, ty prefikáný líščí milionár!*

Sheng Shaoyou sa otočil a všimol si, že vedľa Vlčieho kráľa stojí krehká, krásna líška.

Nikdy sa nezaujímal o cudzie tváre, no keď ju uvidel, na chvíľu sa mu zastavil dych.

Aká nádherná líška.

Pleť mala bielu ako čerstvo napadnutý sneh, oči mandľového tvaru svietili neobyčajnou jasnosťou. Nos mala štíhly a pod ním jemne vykrojené, ružovočervené pery.

Mala na sebe hrdzavohnedý hodvábny oblek, látka vyzerala neuveriteľne draho. V oslnivo osvetlenej hale luxusného hotela sa celý jej zjav trblietal ako drahokam.

Sheng Shaoyou si všimol, že nohavice má šité na mieru – zozadu z nich vyčnieval snehobiely chvost, ktorý sa napol a vztýčil dohora.

Chudáčik, ten chvost má vyplašený ako kefa. Bojí sa?

Jeho pohľad sa znova vrátil k líškej tvári.

Jemná neistota v Hua Yongovom výraze spôsobila, že Sheng Shaoyouovi srdce akoby niečo pichlo. Bolo to zvláštne – jemné, otupujúce, no zároveň bolestivé.

Aké nádherné, hrdé a krehké stvorenie.

„Trochu som si narobil problémy. A čo mi spravíš?“ Ten prekliaty vlk, ktorý nikdy nevedel, ako sa správať k nežným tvorom, stále zlostne ceril zuby na tú úbohú líšku.

Malá líška vypleštila oči, v jej žiariacich zreniciach sa zaleskla tenká hmla, ružové pery mala pootvorené – vyzerala nahnevane, no bála sa prehovoriť.

Kráľ lesa Sheng Shaoyou sa tým nechal uniesť. S chladným úsmevom sa vysmial Shenovi Wenlangovi: „Vlčí kráľ, si taký mocný, že sa hneváš aj na slabú malú líšku.“

Slabý ako mačiatko? Ach, keď ťa, divokú beštiu, táto „slabá“ líška pritlačí na posteľ, nemyslím si, že budeš mať kde plakať!

Shen Wenlang len skrivil tvár, akoby ho chytila bolesť zubov.

Sheng Shaoyou si to však vysvetlil po svojom – že vlk zasa hľadá zámienku na hádku. Pohrdavo sa naňho pozrel zhora a odsekol: „Ak sa chceš hnevať, choď domov.“

Z kútika oka zachytil pohľad malej líšky – prekvapený, no plný obdivu.

Pán Tiger Wangsheng pocítil, ako mu v hrudi jemne narástla pýcha.

Len pár sekúnd – a výraz líšky sa z prekvapenia zmenil na obdiv, a potom na niečo, čo sa podobalo láske.

Keď sa naňho také nádherné malé stvorenie pozeralo s takou oddanosťou, Sheng Shaoyou cítil, ako mu niečo hladí ego. Jeho tón, keď prehovoril, bol zrazu tvrdší a chladnejší než predtým.

Shen Wenlang bol „pracovný vlk“, zvyknutý riešiť veci rýchlo. Dovolenku mal raz za rok a jediná vec, ktorú chcel, bolo váľať sa v posteli s malým zajačikom v náruči. Keď videl, že líška zvolila vlastnú taktiku, začal sa obzerať po únikovom východe.

Gao Tu, ktorý nenávidel konflikty, bol čoraz nervóznejší. Dvaja alfy na pokraji bitky – to nemohlo dopadnúť dobre.

Našťastie, Shen Wenlang nemal chuť bojovať. Po sérii podráždených výmen, ktoré sa k jeho štýlu vôbec nehodili, mávol rukou: „Kašli na to. Nebudem sa zaoberať bláznivou líškou a dôverčivým kocúrom.“

„Dôverčivý?“ Sheng Shaoyou sa uškrnul. „Kto je dôverčivejší než ten hlúpy zajac, čo ti stojí za chrbtom?“

Shen Wenlangovi zaskočilo – ruky sa mu triasli od zlosti a na jazyku mal ďalších osemsto urážok, ktoré chcel na tigra vychrlieť.

Lenže vtom zbadal Hua Yongov chvost.

Chvost vztýčený vysoko do vzduchu – symbol líšcej vášne, neomylný znak, že sa pripravuje na dvorenie.

Shen Wenlang, ktorý veľmi dobre vedel, čo to znamená, len pretočil oči. Nemal viac náladu na ďalšie hádky s tigrom. Hodil po líške varovný pohľad, schmatol nervózneho zajačika a odtiahli sa späť do izby.

Keď ten zlomyseľný vlk konečne odišiel, Sheng Shaoyou si všimol, ako si malá líška viditeľne vydýchla.

Z očí jej zmizla panika a nahradila ju temná, lesklá žiara – ako olej na hladine.

Stále sa naňho pozerala, jej pohľad bol hlboký, neodvratný, takmer hmatateľný.

Sheng Shaoyou cítil, ako mu srdce na okamih zneistelo. Ten pohľad – nežný, obdivný, neodvratný – ho vtiahol ako vír.

„Pán Sheng,“ prehovorila líška tichým hlasom, ružové pery sa pohli, bradu mala vztýčenú, v hlase jemnú poddajnosť. „Ďakujem.“

Zastala, potom dodala opatrne, s nádejou: „Môžem vás pozvať na pohárik?“

Sheng Shaoyou nikdy večer nepil. Ale po chvíľke rozmýšľania prikývol.

Luxusný exekutívny salón bol dnes nezvyčajne prázdny.

Obsluha sa pohybovala ticho, akoby tam ani nebola. Po tom, čo prijali objednávku, zmizli – a nechali ich dvoch osamote.

Sheng Shaoyou sa opieral o pohovku, pravú ruku mal vyložený na operadle, prsty uvoľnené, pohyb pomalý, lenivý.

„Prečo sa ten vlk do teba pustil? Máte medzi sebou nejaký spor?“

„Nie.“

Malá líška menom Hua Yong sedela pred ním, ruky položené na kolenách, hlas tichý, skoro hanblivý. „Len som ti dala zľavu na izbu, a jemu sa to nepáčilo, tak...“

Pokrčil pleciami, akoby sa chcel zmenšiť. Hlas mu bol nežný, zdržanlivý – a potom, akoby nabral odvahu, zrazu zodvihol hlavu a povedal priamo:

„Pán Sheng, všimol som si vás už dávno. V deň otvorenia som sa vám chcel prihovoriť, ale ani ste sa na mňa nepozreli. Možno ma nepoznáte. Ale ja vás mám rád. Veľmi.“

Pozrel naň s vlhkými, oddanými očami. Prsty mal stiahnuté až do biela, výraz taký vážny, že z neho išla ľútosť. „Nezáleží na tom, ak ma nemáte radi. Ja len... len...“

Zadrhol sa, líca mu zružovali, a aj uši mu sčerveneli. Hlas mu klesol do takmer nepočuteľného šepotu: „Ja len chcem, aby ste vedeli, čo cítim. Nevadí, ak z toho nič nebude.“

Kým to hovoril, jeho snehobiely, huňatý chvost zostával vztyčený, no hlavu mal sklopenú – akoby sa hanbil, hanbil sa za svoju bláznivú, neprimeranú náklonnosť k Sheng Shaoyouovi.

Tá bezpodmienečná úprimnosť bola pre Sheng Shaoyoua zvláštna.

Lenže tigra v lese predsa nikto nemiluje – okrem tigra samotného. To vedeli všetci. Tentoraz však neprišla typická odmietavá odpoveď.

Sheng Shaoyou len lenivo nadvihol kútik pier a spýtal sa: „Tak mi povedz. Páčim sa ti?“

Líška mierne prikývla, hlavu zvesenú, mlčky.

„Pod' sem,“ kývol naň prstom.

Hua Yong sa zodvihol pohľadom – vyplašený ako drobná myš – a hľadel na tigra s neistotou v očiach.

„Dám ti len túto šancu,“ povedal Sheng Shaoyou. „Ak ju nechceš, zabudni na to.“

„Chcem.“ Malá líška okamžite vstala, pristúpila bližšie, klakla si pred neho a zopakovala nežne, takmer prosebne: „Pán Sheng, chcem ju.“

„Dobrý chlapec,“ prehovoril Sheng Shaoyou pomaly. Pery sa mu pootvorili, zablysli sa biele zuby a červený jazyk. Niečo v ňom povolilo. Palcom sa dotkol kútika vlastných pier, akoby chcel potlačiť pokušenie.

Ak si dobrý, zaslúžiš si odmenu. Tak to chodí medzi tým, kto vládne, a tým, kto sa poddá.

Hua Yong sa trochu naklonil a perami sa dotkol jeho prstov. Jeho mäkké, chladné pery a jazyk kĺzali po článkoch

Sheng Shaoyouovej ruky, vlhko, nežne. Mal nízku telesnú teplotu, no dotyk bol horúci, akoby mu v krvi zapálil iskru.

Teplý jazyk, ktorý sa obtieral o jeho prsty, bol hriechom plytvania talentom.

V očiach malej líšky sa zaleskol opar, temné zrenice sa zablysli drobným plameňom.

Vôňa studených orchideí sa vznášala medzi nimi, miešala sa so vzduchom a s jeho dychom – Sheng Shaoyouovi sa zrýchlil pulz.

Nesťahoval ruku. Len ju nechal, nech ju Hua Yong bozkáva, nech mu bozkami prejde cez prsty, dlaň aj chrbát ruky – ako pútnik, ktorý sa klania svojmu božstvu.

Ruka, ktorou sa opieral o operadlo pohovky, bezvládne klesla. Sheng Shaoyou dýchal čoraz ťažšie. Prstami zachytil Hua Yongovu kravatu, potiahol ju prudko k sebe, až sa malá líška zakolísala a takmer mu spadla do náručia.

„Malá líška,“ oslovil ho zachrípnutým hlasom.

„Áno,“ odvetil Hua Yong a zaboril tvár do jeho hrude. S nenásytnou túžbou nasával vôňu vína a dreva, jeho teplý dych mu pálił cez látku priamo na koži. „Som tu.“

Zdvihol tvár a uprel naň pohľad tých temných, hlbokých očí.

Sheng Shaoyou stále držal kravatu v ruke – ako keby ňou ovládal šnúru od draka. Jediným pohybom mohol malú líšku zdvihnúť alebo potopiť.

Ich pohľady sa stretli. Sheng Shaoyou sa zasmial, uvoľnil kravatu a poklepal si na stehno. „Sadni si.“

Líške sa oči znovu zatriasli, no poslúchla. Pružne si sadla na jeho stehná, rukami ho objala okolo krku.

„Si ľahučká,“ zašepkal mu k uchu. Jeho teplý dych mu prechádzal po načervenavých ušiach. „Malé líšky ako ty by si mali dávať pozor. Keď som hladný... zhltnem ťa na jeden dúšok.“

Hua Yong mu priložil dlaň na zátylok – na miesto, kde mu pod kožou pulzovala žľaza s feromónmi.

Nepoužil silu. A predsa – Sheng Shaoyou zrazu nedokázal pohnúť ani prstom.

Horúci bozk prišiel nečakane. Mäkké pery a jazyk mu zovreli ústa, dlaň na jeho šiji bola ako rozžeravené železo, držala ho pevne, nútila ho priblížiť sa ešte viac, ako by mu dávala všetko, čo si len dokáže želať.

Malá líška bola omnoho silnejšia, než si Sheng Shaoyou dokázal predstaviť. Pod tenkou kožou mu rýchlo bilo srdce, dych sa mu trhal.

Huňatý chvost sa napol, vztýčil a potom zrazu spadol, jeho jemná, hodvábná špička sa mu pritlačila medzi stehná – neodolateľne, istým, vlastníckym dotykom.

Vôňa chladných orchideí sa zmenila na horúci vzduch. Sheng Shaoyou mal pocit, že v náruči drží horiacu pec. Cítil, ako sa mu potí nos, ruky aj nohy ochabli, celé telo mu akoby prestalo patriť. Všetko – rozkoš aj bolesť – ovládali tie biele, štíhle líšcie dlane.

Bozk trval dlho, až príliš dlho. Líška sediaca na jeho stehnách si brala iniciatívu, bozkávala ho tak nástojčivo, že vládca lesa stratil dych a z pier mu unikli tlmené vzdychy, ktoré zneli ako prosba.

Tá noc v lese bola zároveň smiešne krátka aj nekonečne dlhá.

Nádherná malá líška s čistou oddanosťou spôsobilá, že Sheng Shaoyou prežíval radosť i bolesť zároveň – a napokon pochopil, čo znamená staré príslovie: *jediná jarná noc má cenu tisíca zlata*.

A vtedy prvýkrát pocítil, že svoje vyhlásenie nemal brať doslova.

Nech by bol akokoľvek hladný, nikdy by nedokázal zhltnúť takú líšku, akou bol Hua Yong.

Keď svitalo, takmer ho prosil, aby „prestal“.

Líška bola nenásytná. Pobožkal mu spotené spánky a so smiechom ho dráždil: „Pán Sheng, nevraeli ste, že ma zhltnete na jeden dúšok? Zdá sa, že tigre nie sú veľmi dobré v jedení líšok.“

Stačilo. Úplne stačilo.

Nech je jedlo akokoľvek chutné, nedá sa jesť celú noc bez spánku. Ak by pokračoval, jednoducho by sa prejedol na smrť.

„Pán Sheng.“ Malá líška ležala vedľa neho, dlaňou jemne hladila jeho pás, akoby skúšala, či ho niekde neporanila. „Neublížil som vám, však?“

Sheng Shaoyou zasyčal, keď mu pritlačil boľavý chrbát, ale zo sebazáchovy sa prinútil mlčať.

Po noci, ktorú strávil pod jeho útokmi, mal celé telo v kŕči. Zachmúrený odvetil len: „Nie.“

„Vlčí kráľ je taký divoký,“ pokračovala líška, sklonila sa bližšie, nežne. „Včera v noci som sa naozaj bál. Ty ma budeš chrániť, však?“

Sheng Shaoyou, ktorý celú noc len „trpel“ v úlohe koristi, zmäkol. Pohladil ho po chrbte a povedal ticho: „Áno, budem.“

„Naozaj?“ zdvihol tvár, v očiach mu blčala spokojná, hladná iskra. „Keď je pri mne pán Sheng, nemusím sa ničoho báť. Všetci sa budú báť mňa.“

O pár mesiacov neskôr sa kráľ lesa, ktorý už oficiálne žil s malou líškou, rozhodol vziať ju domov – do susedného lesa.

Keď tam dorazili, Sheng Shaoyou si všimol, že zvieratá sa skutočne báli líšok.

Len čo ich zbadali, sklopili zrak a rýchlo sa odpľazili popri múre, len aby sa im nemuseli pozrieť do očí.

Asi je moja povest' naozaj všade známa, pomyslel si Tiger Kráľ Sheng Shaoyou spokojne. Bol hrdý, že jeho krásna a „krehká“ líška konečne dosiahla, po čom túžila – mohla sa opierať o silu tigra a všetkých ohurovať vo svojom rodisku.

Lenže Sheng Shaoyou, ktorý svoju líšku bezhranične miloval, si neuvedomil jedno:

Ak by bol ten malý tvor skutočne slabý a bezmocný, ako by dokázal v cudzom lese za taký krátky čas postaviť honosný hotel, kam si netrúfal neprísť ani najdrzejší medveď?

Izby stáli celé bohatstvo, no hotel bol denne vypredaný – a aj ten najmocnejší čierny medveď musel zaplatiť ako všetci ostatní.

Spokojný a zaslepený tiger nikdy nepochopil, že od samého začiatku sa všetci nebáli jeho...

...ale práve tej malej líšky v jeho náručí, ktorá s úsmevom minula celé bohatstvo a postavila prepychový hotel len preto, aby našla svoju korisť.